

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΡ. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ - ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΗΣ

« ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΜΗΘΕΥΤΙΚΗ »

Ι. ΣΙΔΗΡΟΦΑΓΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΑΘΗΝΑ - ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 28
1999

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Τόν Κλασσικόν μας Πολιτισμόν οί "Έλληνες πρέπει νά τόν διαφυλάξωμεν ώς κόρην ὀφθαλμοῦ. Τοῦτο δέν σημαίνει, ὅτι πρέπει νά τόν ἀσφαλισωμεν ἐρμητικῶς κεκλεισμένον εἰς τὰ ἐρμάρια τῶν ἰδιωτικῶν καί δημοσίων Βιβλιοθηκῶν, ἀλλ' ὅτι ἀντιθέτως πρέπει νά τόν μεταβάλωμεν ἀπό δύναμιν εἰς ἐνέργειαν, ἀπό παρελθόν εἰς παρόν, εἰς βάθρον καί κριτήριον τοῦ παρόντος.

Παλαιότερον οἱ φθονοῦντες ἡμᾶς τοὺς "Έλληνες — ἐχθροί καί φίλοι — διὰ τήν ὄντως θείαν αὐτῆν κληρονομίαν μας, ὁμοίαν τῆς ὁποίας δέν ἔχει νά ἐπιδείξη ἡ ἀνθρωπίνη γνῶσις, εἶχον κατορθώσει νά μάς κάμουν νά ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ἐκδήλωσιν ἔθνικῆς ὑπερηφανείας διὰ τήν κλασσικήν μας κληρονομίαν. Καί τὸ εἶχον κατορθώσει μέ τὸ σύνθημα τῆς **προγονοπληξίας**. Καί εἶχον κατορθώσει ἀκόμη νά ἐμπλέξουν εἰς τὰ καταχθόνια κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδιά των ἀρκετοὺς Νεοέλληνας, οἱ ὅποιοι ἀναιδέστατα καί ἐγκληματικῶτα ἐφώναζον «κάτω ἢ προγονοπληξία»! Καί οἱ πάντες, ἄλλος ὀλιγώτερον καί ἄλλος περισσότερον, ἐφροντίζομεν νά μὴ φαινόμεθα προγονόπληκτοι.

Ἄλλα σήμερον δέν φοβούμεθα τὰ συνθήματά των, διότι τὰ συνεχῆ ἀπὸ τοῦ 1940 καί ἐφεξῆς **«Ἑλληνικά θαύματα»** ἀπέδειξαν, ὅτι εἴμεθα ἐφάμιλλοι τῶν προγόνων μας, ἀντάξιοι ἀπόγονοί των, καί δέν διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νά χαρακτηρισθῶμεν προγονόπληκτοί· διότι τοιοῦτοι εἶναι ὄσοι, οὐδέν ἔχοντες νά ἐπιδείξουν ἴδιον, ἐκμεταλλεύονται τήν αἴγλην τῶν προγόνων των. Καί οὕτω ὁ ἔθνικὸς ὀργανισμὸς κατάρθρωσε νά ἀντιδράσῃ νικηφόρως καί νά ἐξουδετερώσῃ τὸ τόσο τεχνιέντως ἐγγυθὲν εἰς αὐτόν δηλητήριο.

Καί ὑπερήφανοι πλέον οἱ "Έλληνες, μέ συνειδησιν τῆς ἀξίας μας καί μέ αὐτοπεποίθησιν, ἔχομεν καθῆκον νά ἀναμέλψωμεν εὐχαριστήριο παιᾶνα πρὸς τὸ ἐνδοξον παρελθόν μας. Διότι καί ἡ σημερινή μας Δόξα εἰς ἐκεῖνο ὀφείλεται. Διότι τὰ μοναδικὰ καί ἀσύλληπτα εἰς μεγαλεῖον—συνεχῆ δὲ— **ΟΧΙ**, τὰ ριπτόμενα κατὰ πρόσωπον τοῦ ἐκάστοτε βαρβάρου ἐπιδρομέως, εἶναι ἡ ἀπάντησις τῆς **αἰωνίας Ἑλλάδος** διὰ στόματος τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐκάστοτε χύνοντες τὸ αἷμά των εἰς τὰς ὀροσειράς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1940 μέχρι σήμερον δέν εἶναι οἱ κοινοὶ πολεμισταὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Ἄρ' ἤς σιγμῆς ἠχήσῃ τὸ πολεμιστήριο σάλπισμα τῆς ἐφόδου δέν πολεμοῦν αὐτοί, ἀλλὰ δι' αὐτῶν οἱ Μαραθωνομάχοι, οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα, οἱ Σουλιῶται, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Μεσολογγίου, τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀνδρούτσου τῆς Γραβιάς, οἱ πατέρες των τοῦ 1912—13, οἱ... οἱ... Μὲ μίαν λέξιν, **ὁ θρίαμβος τοῦ παρόντος ὀφείλεται εἰς τὸ παρελθόν, καί δι' εἰς τὸ ἀπώτατον, εἰς τὴν Κλασσικὴν Ἑλλάδα**.

Μόνον ὁ μελετητὴς τοῦ Κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ δύναται νά ἐξηγήσῃ τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα. Πρόκειται δὲ ὄντως περὶ θαύματος, καί τοῦτο πρέπει νά καταστῇ συνειδησις ἴδια ἐκείνων, οἵτινες πρόκειται νά μάς διαδεχθοῦν εἰς τὴν ἐνδοξον αὐτὴν γωνίαν τῆς Γῆς. Διότι εἰς τὸν μήπω, δυστυχῶς, λήξαντα δεῦτερον Παγκόσμιον πόλεμον μόνον ἡ Ἑλληνικὴ Νίκη ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς πραγματικῆς νίκης, νίκης τῆς ψυχῆς καί οὐχί τῆς ὕλης. Δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ νικητὴς ὁ οἰσοζήποτε σιδηρόφρακτος πολεμιστὴς, ὁ μαχόμενος κατὰ γυμνοῦ ἀντιπάλου ὑπὸ τὴν σκιάν των καλυπτόντων τὸν οὐρανόν καί ἀνασκαπτόντων διὰ βομβῶν τὴν Γῆν περωτῶν του δαιμόνων. Πραγματικὸς νικητὴς, νικητὴς κινῶν τὸν θαυμασμόν καί τῶν ἐχθρῶν του ἀκόμη, εἶναι ὁ γυμνὸς Ἑλληὴν ὁ νικῶν τοὺς σιδηροφράκτους ἐπιδρομεῖς, ὁπλοὺς Δαβίδ νικῶν κατὰφρακτον Γολιάθ. Ὁ Ἑλληὴν, ὁ ὁποῖος ἤτρουτο νικήσῃ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν εἶχεν ἤδη καταγάγῃ τὴν ὑπέροχον νίκην του μέ τὰ δύο **«ΟΧΙ»** ποὺ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον δύο πανόπλων αὐτοκρατοριῶν, πρὸ τῶν ὁποίων ἔτρεμεν ἐκλιπαρῶν τὴν εὐνοίαν των σύμπας ὁ ἄλλος Κόσμος. Αὐτὰ τὰ δύο **ΟΧΙ** (ἢ εἰς τὰ τρία αὐτὰ γράμματα συγκέντρωσις τοῦ αἰωνίου ἑλληνικοῦ συνθήματος **«Ἐλευθερία ἢ θάνατος»**), αὐτὰ εἶναι ἡ **ΝΙΚΗ**, αὐτὰ εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν **ΘΑΥΜΑ**. Καί τὸ θαῦμα αὐτό, τὸ ἀσύλληπτον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, διὰ τὸν Ἑλληνα εἶναι ἴλιαν νοητόν, **διότι εἶναι ὁ φυσικὸς κερπὸς τοῦ Κλασσικοῦ μας Πολιτισμοῦ**.

Εἶναι ἐπομένως ἐξόφθαλμος ἢ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας σημασία τῶν κλασσικῶν σπουδῶν. Καί ἐγκλημα ἔθνικῆς προδοσίας ἢ προσάθεσι ποσοτικῆς καί ποιοτικῆς μειώσεως τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ὄλοι οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ ἔχουν τάξει ταύτας ὡς τὸν ἀκρογωνναῖον λίθον τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ πολιτισμοῦ των.

Ἐάν τώρα ἐρωτήσωμεν—καί πρέπει νά τὸ κάμωμεν—πῶς ἀντιμετωπίζομεν οἱ Ἑλληνας τὸ πρόβλημα τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, φοβούμεθα ὅτι μία εἰλικρινὴς ἀπάντησις θὰ ἦτο ἀπογοητευτικὴ. Διότι ἐν ᾧ τὸ κράτος—διὰ τῶν Νόμων—ἔχει δώσει εἰς τὰς κλασσικὰς σπουδὰς τὴν πρέπουσαν θέσιν, ἐν τῇ πραγματικότητι τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πενιχρότατα. Ὁ μέσος Ἑλληὴν πολίτης θὰ ἠδύνατο νά ἀποφάνθῃ—καί μέ τὸ δίκαιόν του—ὅτι ἡ κλασσικὴ παιδεία ἐχρεωκόπησεν, προκαλούμενος δὲ θὰ ἠδύνατο νά παρατάξῃ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, ἀρῶμενος ταῦτα ἀπὸ τὴν κατιοῦσαν, ἣν ἀκολουθεῖ ἡ νεολαία μας, εἰς **βαθρὸν ἴλιαν ἀνησυχητικὸν ἐνίστε**. Καί ἡ μὲν διαπίστωσις ὅτι ἡ νεολαία μας νοσεῖ πῶς

δέν είναι εσφαλμένη, τὸ συμπέρασμα ὅμως, ὅτι ἡ διαπίστωση αὐτὴ ἀποδεικνύει χρεωκοπίαν τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, εἶναι ἄδικον. Διότι εἰς τὴν πραγματικότητα ἀσκοῦμεν κακῶς τὴν καλλιέργειαν τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν, ὅτι δέν τὰς καλλιεργοῦμεν παντελῶς.

Ἐάν, ὅπως πᾶσαν προσπάθειαν, οὕτω καὶ τὴν κλασσικὴν παιδείαν τὴν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων της, ἀσφαλῶς δέν θὰ πρέπη νὰ εἶμεθα ἱκανοποιημένοι. Διὰ νὰ δειχθῇ τοῦτο σαφέστερον, δέν ἔχομεν παρὰ νὰ σκεφθῶμεν, πῶς θὰ ὠνευρεῖτο πᾶς τις τὴν οἰκείωσίν του μετὰ τὴν κλασσικὴν μας κληρονομίαν, καὶ νὰ ἀποβλέψωμεν ἔπειτα πρὸς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα.

Ὁ κλασσικὸς Πολιτισμὸς, ἡ κλασσικὴ σκέψις, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι διάχυτος ὑπὸ τὸν ἴδιον αὐτὸν Οὐρανόν, κάτω ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐδημιουργήθη. Διὰ τὴν μεγάλην μᾶζαν τοῦ λαοῦ, τὴν μὴ εὐτυχήσανσαν νὰ καθίσῃ εἰς τὰ θραγῆα τῆς κλασσικῆς (τῆς μέσης) ἐκπαιδεύσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν οἱ κλασσικοὶ Συγγραφεῖς ἐν μεταφράσει. Θὰ ἔπρεπε ὁ μέσος Ἕλλην πολίτης νὰ ἀνδροῦται μετὰ αὐτοὺς ὡς κύριον ἀνάγνωσμά του καὶ νὰ ζῆ εἰς τὴν ἀτμόσφαιράν των, ὑποβάλλων οὕτω τὴν ψυχικὴν του διάπλασιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑπεροχωτέρων προτύπων.

Οἱ ξένοι ἔχουν πρὸ πολλοῦ (ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως) διαγνώσει τὴν μορφωτικὴν δύναμιν τῶν κλασσικῶν μας, καὶ ἔχουν μακρὰν σειρὰν μεταφράσεών των διὰ τοὺς πολίτας των. Οἱ Ἕλληνες δέν τὸ κατωρθώσαμεν ἀκόμη. Καὶ ὁ μέσος Ἕλλην τῆς μεγάλης μᾶζης, ὁ ἔχων βιολογικῶς κληρονομίαι τὰς ἰδιότητας τῶν κλασσικῶν προγόνων του, εἶναι ἐστερημένος τῆς διὰ τῆς μελέτης ἐκείνων ἐπιτυχανομένης ἐπιμορφώσεως καὶ ἐξελίξεως τῶν ἰδιοτήτων του αὐτῶν. Καὶ ἐν ᾧ καθημερινῶς ἀντικρούει τὰ ὑπολείμματα τῶν ἔργων τοῦ Ἰκτίου καὶ τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους καὶ ὄλων τῶν ἄλλων δαιμονίων ἐκείνων καλλιτεχνῶν, δέν ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ γίνεταί ἀκροατὴς τοῦ Σωκράτους, τοῦ Δημοσθένους καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ψυχοπλαστῶν δημιουργῶν ἔργων τοῦ λόγου.

Διὰ τοὺς ἀποφοίτους τοῦ Γυμνασίου (ἐμπόρους, Βιομηχάνους, παντὸς εἶδους ἐπαγγελματίας) καὶ διὰ τοὺς ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν ἄλλων ἀνωτάτων Σχολῶν προερχομένους ἐπιστήμονας ὄλων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Τέχνης, πρέπον θὰ ἦτο, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς καὶ ἀναπαύλας ἐκ τῶν εἰδικῶν ἀσχολιῶν των νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνοίξουν οἰονδήποτε τόμον οἰουδήποτε Συγγραφῆος τῆς ἐκλογῆς των, καὶ νὰ ἐντρυφήσουν εἰς τὸ περιεχόμενόν του κατὰ τρόπον πλατύτερον καὶ βαθύτερον ἀπὸ τὸν κοινὸν πολίτην τὸν ἀναγινώσκονταί ἀρχαίον Συγγραφῆα ἐν μεταφράσει. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των λεξικά καὶ εἰδικὰ βοηθήματα διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀναγομένην εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν κλασσικὸν καθόλου πολιτισμὸν (Μυθολογίαν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, Δημόσιον καὶ Ἰδιωτικὸν Βίον). Ἡ μύησις των εἰς τὸν κλασσικὸν Πολιτισμὸν θὰ ἔπρεπε καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι πολὺ πλατύτερα καὶ βαθύτερα ἀπὸ τὴν τοῦ μέσου πολίτου τῆς μεγάλης μᾶζης. Διότι ὅπως ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας μιᾶς ἐκθέσεως παρελαύνουν μὲν πάντες οἱ ἐπισκέπται, ἢ ἀπόλαυσις ὅμως ἐκάστου εἶναι διάφορος ποιοτικῶς, οὕτω καὶ μεταξὺ τῶν μελετητῶν ἐνός ἀρχαίου Συγγραφῆος ὑπάρχει καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ διαφορά κατανοήσεως, ἐμβαθύνσεως καὶ ὠφελείας.

Οὐδέμιθ δὲ ἀμφίβολα, ὅτι ἡ μετάφρασις δέν δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ πρωτότυπον. Ὅσον καὶ ἂν μία μετάφρασις εἶναι ἐπιτυχὴς (θὰ παραμένῃ δὲ πάντοτε μέγα πρόβλημα ἡ ἐπιτυχία τῆς μεταφράσεως), δέν ἔχει τὴν γοητείαν τοῦ πρωτοτύπου, ἐκάστου πρωτοτύπου. Ἡ γλῶσσα ἐκάστου Συγγραφῆος ἔχει τὴν προσωπικὴν του σφραγίδα, εἶναι μέρος τοῦ εἶναι του, καὶ δέν ἠμπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον (ἀκόμη καὶ σύγχρονόν του) χωρὶς νὰ χάσῃ κάτι ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν της. Γράφων ἕκαστος τῶν πρωτοτύπων ἐκείνων δημιουργῶν δέν ἀπεμιμῆτο οὔτε ἐψιττάκιζεν, ἀλλὰ ἐναποθέτων κατὰ τρόπον πηγαῖον τὰς πηγαίας σκέψεις του ἔπραττε τοῦτο κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον καὶ κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπῆρχετο εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του. Οὔτε ἄλλος, οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ἄλλην στιγμὴν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἰδανικὸν τύπον ἐκφορᾶς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Πλάτων ἐβασανίσθη οὐκ ὀλίγον ἕως ὅτου διατυπώσῃ τὰς πρώτας λέξεις τῆς Πολιτείας του, μεταβαλὼν 4—5 φορὰς τὴν σειρὰν τῶν λέξεων. Καὶ ἦτο ὁ Πλάτων. Δύναται τις τῶρα νὰ ἀναλογισθῇ, πόσην ἐπιτυχίαν δύναται νὰ ἀναμένῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν μετάφρασιν εἰς νέαν γλῶσσαν, οἰονδήποτε, ἔστω καὶ Νέαν Ἑλληνικὴν. Πῶς νὰ ἀποδοθῇ τοῦ Θουκυδίδου τὸ ὕφος, τὸ βαρὺ, σεμνόν, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ πηγαῖον, πληττον τὰς χορδὰς τῆς καρδίας, καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τοὺς κανόνας τῆς κατὰ τὴν λογικὴν πλοκῆς τοῦ λόγου; Πῶς νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἀπλοϊκὴ, πρωτόγονος καὶ παιδικῶς ἀφελὴς ἀφήγησις καὶ περιγραφή τοῦ Ὀμήρου; Εἶναι πράγματα ἀνέφικτα διὰ αὐτά. Μορφὴ καὶ περιεχόμενον συμβαδίζουσιν, ἀπαρτίζουσιν ἐν ἁρμονικόν ὄλον καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς των ἀνατρέπει τὴν ἁρμονίαν. Συμβαίνει καὶ μετὰ αὐτὰ κάτι ἀνάλογον μετὰ ὅτι θὰ συνέβαιεν, ἐάν παριστάμεθα εἰς παράστασιν τραγωδίας τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς ὑπὸ ἡθοποκῶν φερόντων σημερινὰς ἀμφιέσεις.

Πληρὴς λοιπὸν ἀπόλαυσις μόνον ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ τοῦλάχιστον τῆς βοηθείας καὶ τοῦ πρωτοτύπου, εἶναι δυνατή. Ἄν ἦτο δυνατὴ καὶ πρέπουσα ἡ ἀντικατάστασις τοῦ πρωτοτύπου διὰ μεταφράσεως, θὰ ἀπετέλει μωρίαν διὰ τοὺς ξένους ἢ ουστηματικὴ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων ἔργων εἰς τὰ Γυμνάσια καὶ τὰ Πανεπιστήμιά των. Θὰ τοὺς ἦτο δυνατόν νὰ τὰ μεταφράσασιν εἰς τὴν ἐθνικὴν τῶν γλῶσσαν καὶ νὰ διδάσκουν τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἀπληλαγμένοι τῶν δυσχερειῶν, ὅς ἐνέχει ἡ διδασκαλία τοῦ πρωτοτύπου. Καὶ ὅμως, παρὰ τὸ πλῆθος τῶν μεταφράσεων, τῶν προοριζομένων διὰ τὸν κόσμον τῶν διανοουμένων, τῶν χρόνου φειδομένων, ἡ διδασκαλία ἐμμένει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγρα-

φών εν τῷ πρωτοτύπῳ. Τόσον λοιπόν μωροί εἶναι ἐκείνοι καὶ τόσον σοφοί οἱ τὰ ἀντίθετα παρ' ἡμῖν προπαγανδίζοντες;

Ἐν ᾧ λοιπόν τοιαύτη δὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ κατάστασις, νὰ ὑπάρχουν δηλ. οἱ Κλασσικοὶ Συγγραφεῖς ἐν μεταφράσει διὰ τὸ πολὺ Κοινόν, ἐν πρωτοτύπῳ δὲ μετὰ καταλλήλων βοηθητικῶν Λεξικῶν διὰ τὸν κόσμον τῶν διανοουμένων, εἰς τὴν πραγματικότητα οὔτε μεταφράσεις τοῦ συνόλου ἐκάστου Συγγραφέως ἔχομεν οὔτε στερεότυπα κείμενα καὶ κατάλληλα βοηθητικά Λεξικά. Σχετικὴ προσπάθεια τριῶν ἐκδοτικῶν οἰκῶν ἀρξαμένη κατὰ τὰ τελευταῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἔτη ὑπὸ καλοῦς οἰωνούς, καὶ ἀντιμετωπίζουσα τὸ πρόβλημα τῶν Κλασσικῶν ἐν μεταφράσει, ἀνεκόπη δυστυχῶς λόγῳ τοῦ πολέμου. Οὕτω οἱ Ἕλληγες, τερματίζοντες τὴν εἰς τὰ οἰασθήποτε βαθμιδος θρανία φοίτησίν μας, τερματίζομεν συγχρόνως καὶ κάθε ἐπαφὴν μετὰ τὸν κλασσικὸν πολιτισμὸν μας.

Ἄλλὰ διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ἀποξενώσεως τῶν διανοουμένων Ἑλλήνων (τοιούτους δὲ θεωροῦμεν καὶ τὴν φοιτήσαντας εἰς τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον) ἀπὸ τὴν Προγονικὴν Σοφίαν — τὴν κληρονομίαν αὐτὴν, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἐπιτέτερα ἐπὶ τῆς Γῆς—δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὑπεύθυνον τὸ Σχολεῖον. Εἶναι μάλιστα ὁ ἀρχικῶς ὑπαίτιος τοῦ κακοῦ, ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ· καὶ ἂν τὸ κακὸν δὲν διορθωθῆ εἰς τὴν ρίζαν του, δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ἀλλαχού τὴν θεραπείαν.

Τὸ Σχολεῖον οὐ μόνον δὲν ὑποβοηθεῖ θετικῶς τὴν ὑπὸ τῶν τροφίμων του ἀφομοίωσιν τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ εἰς ὅσον καὶ ὅσον δὰ ἔπρεπε βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ συντελεῖ ἀρνητικῶς εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν των, οὐχὶ δὲ σπανίως εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειάν των.

Διότι ἐν ᾧ συνεχῶς τονίζομεν. εἰς δλους τοὺς τόνους καὶ δι' ἄλλων τῶν μέσων, ὅτι ὁ κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν εἶναι ἡ **γνώσις** (πρόσκτησις, ἀφομοίωσις, ἢ εἴπατέ το ὅπως ἄλλως θέλετε) **τῆς οὐσίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ**, καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ κυρίως ἡ γλωσσικὴ διδασκαλία, εἶναι μέσα — ἀπαραίτητα θεβαίως, πάντως ὅμως **μέσα** — πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν πρᾶξιν τὸ **μέσον** ἐγίνε **σκοπός**, καὶ ὁ σκοπός... «παρελείφθη ὡς εὐκόλως ἐννοούμενος». Ἡ Γλωσσικὴ Διδασκαλία («στάδιον δόξης λαμπρόν», φαίνεται) ἐδέριεψε καὶ κατέπτε τὸ ὠρολόγιον πρόγραμμα τῆς Διδασκαλίας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Τὰ κείμενα τῶν Κλασσικῶν ἀντιμετωπίθησαν ὡς ἀπλὴ Χρηστομάθεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐμπέδωσιν τῶν Γραμματικῶν καὶ Συντακτικῶν γνώσεων. Οἱ κατέχοντες τὰ Γραμματικά καὶ Συντακτικά στοιχεῖα τῆς Γλώσσης ἀφωσιώθησαν ὀλοψύχως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῆς σοφίας των, οἱ δὲ μὴ κατέχοντες ἐπαρκῶς ταῦτα ἐμίσησαν κατ' ὄλιγον τὸ ἔργον των καὶ ἔπαυσαν οὐσιαστικῶς νὰ διδάσκουν Ἀρχαία Ἑλληνικά. Οἱ βαίνοντες ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀληθείας ἀπέμειναν δυστυχῶς ὄλιγοι καὶ περιέπεσαν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐξαιρέσεων, μὴ δυνάμενοι ἐπομένως νὰ ἀλλοιώσουν τὸν κανόνα.

Ἐπὶ τὰς συνθήκας αὐτάς ἡ διδασκαλία τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ τῆς, τῆς μεταλαμπαδεύσεως τ.ἔ. τοῦ κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ, οἱ δὲ τυχόντες κλασσικῆς Παιδείας μαζί μετὰ τὸ τέρμα τῶν Γυμνασιακῶν των σπουδῶν. τερματίζουν καὶ κάθε ἐπαφὴν των μετὰ τοὺς Ἀρχαίους Συγγραφεῖς. Διότι ἢ ἐπὶ τόσα ἔτη διδασκαλία ἀρχαίων Συγγραφῶν δὲν τοὺς κατέστησεν ἱκανούς νὰ δύνανται καὶ μόνον των νὰ κατανοοῦν τὰ κείμενα τῶν Συγγραφῶν τῆς βοηθεῖα καταλλήλων βοηθημάτων.

Οἱ λόγοι τῶν ἐλάχιστων ἱκανοποιητικῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων εἶναι πολλοί, ἀλλ' ὁ κυριώτερος—ἢ ἐκ τῶν κυριωτέρων—εἶναι ἡ ἔλλειψις **καταλλήλων** βοηθημάτων. Τονίζομεν τὴν λέξιν **καταλλήλων**, διότι βοηθημα μὴ κατάλληλον εἶναι προτιμότερον νὰ λείπῃ ἢ ὑπαρξῆς του προκαλεῖ μεγαλύτεραν ζημίαν παρὰ ἡ ἀνυπαρξία του. Πράγματι, ἂν ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν μαθητῶν μας, δὰ εὐρωμεν μόνον τὸ ἐγκεκριμένον ἐγχειρίδιον καὶ 1—2 μεταφράσεις, ἐφωδιασμένας, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐσχάτως συνήθειαν, μετὰ ἀφθόνους γραμματικὰς καὶ συντακτικὰς παρατηρήσεις (τὰ σύνεργα δηλ. τῆς τεχνολογίας). Λεξικὸν **κατάλληλον διὰ μαθητικὴν χρῆσιν** δὲν ἔχουν, διότι καὶ δὲν ὑπάρχει. Ἐάν εἰς τὴν Πατρικὴν Βιβλιοθήκην εὐρίσκειται Λεξικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς (οἰονδήποτε ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πολυτόμων) διὰ τὸν **αἰουδαζόντα** υἱὸν εἶναι ὡς νὰ μὴ ὑπάρχῃ, διότι τοῦ εἶναι **ἀδύνατον** νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ διὰ τὴν χρησιμοποίησίν του δὰ κατηγάσκειν ὑπερβολικὰ πολὺν χρόνον, καὶ οὔτε τὸν χρόνον τοῦτον διαθέτει, οὔτε, καὶ ἂν τὸν διέθετε, δὰ εἶχε τὸν ἠρωτισμὸν νὰ κολυμβᾷ μέσα εἰς μακροσκελῆ (πολλάκις πολύστηλα) λαβυρινθώδη λήμματα χωρὶς νὰ εἶναι καὶ **θέβαιος** ὅτι δὲν δὰ τοῦ διαφύγῃ τὸ ἀναζητούμενον.

Ἄλλ' ἢ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς δὲν κατανοοῦνται ἀνευ τῆς **ουστηματικῆς χρήσεως γλωσσικοῦ Λεξικοῦ καὶ Λεξικοῦ προσώπων καὶ πραγμάτων**. Τὸ σῶλιον ἢ ἡ μετάφρασις παρέχει τὴν δι' ἐκάστην περίπτωσιν ἀναγκαίαν ἢ χρῆσιμον πληροφορίαν, ἐν ᾧ τὸ Λεξικὸν παρέχει συνολικὴν καὶ καθολικὴν εἰκόνα τῆς λέξεως ἢ τῆς ἐννοίας ἢ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἐκάστοτε πρόκειται. Καὶ ἐπομένως διὰ τῆς ουστηματικῆς καταφυγῆς εἰς τὸ Λεξικὸν οἱ καθολικαὶ αὐτὰ εἰκόνας γίνονται κτήματά μας. Ἀλλὰ διὰ τὴν ουστηματικὴν αὐτὴν χρῆσιν—τὰ πολυτόμα Λεξικά καταντοῦν ἀχρηστοὰ διὰ τὸν σπουδαστὴν. Ἐκεῖνα ἐγράφθησαν διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς χρῆσιν τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

Ὁ **μαθητὴς** τοῦ Γυμνασίου καὶ ὁ **Φοιτητὴς** οὔτε τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν χρῆσιν πολυτόμων Λεξικῶν **χρόνον** διαθέτουν, οὔτε τὴν **ὑπομονὴν** καὶ **ἐπιμονὴν**, ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν περιπλάνησιν ἀνά τὰ λαβυρινθώδη λήμματα, εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοικονομήσουν. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐν τινι μέτρῳ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς διδάσκοντας, ἀσφαλῶς δὲ καὶ κατὰ μείζονα μάλιστα λόγον διὰ πάντα Ἕλληνα **φειδόμενον χρόνου** (δημοσιογράφον, ὑπάλληλον, λόγιον κ. τ. π.).

Ο εργαζόμενος συστηματικώς ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν Ἀρχαίων Συγγραφέων μόνον διὰ μονοτόμου Λεξικοῦ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξυπηρετηθῆ δετικῶς. Καὶ ὅλοι εὐγνωμονοῦμεν τὸν ἀείμνηστον Κουμανούδην ἢ τὸν Τσακαλόπουλον π. χ. διὰ τὸ μονότομον Λατινοελληνικὸν λεξικόν των, ἢ τὸν ἀείμνηστον Πανταζίδην διὰ τὸ μονότομον Ὀμηρικόν του. Μετὰ αὐτὰ ἐμάθομεν Λατινικά καὶ Ὀμηρον.

Ἀπὸ τήν διαπίστωσιν λοιπὸν αὐτὴν τῆς ὑφισταμένης ἀνάγκης παρακινούμενοι προέβημεν εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ ἐκδίδομεν νῦν τὸν **ΤΡΙΤΟΜΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ**. Ἦγοι:

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ὅπως διασφύζεται αὐτὴ εἰς τὰ σφζόμενα κείμενα τῶν Συγγραφέων τῶν μέχρι τοῦ 1000 περίπου μ. Χ. ἀκμασάντων.

Διὰ τοῦ μονοτόμου τούτου Λεξικοῦ ὁ μαθητὴς, ὁ σπουδαστής, ὁ οἰοσδήποτε τέλος μελετητὴς τῶν Κλασσικῶν ἀποκτᾷ τὴν μόνον κατάλληλον διὰ τὴν ἐργασίαν του Λεξικόν· διότι αὐτὸ τοῦ παρέχει ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς ὅ,τι ζητεῖ, ὅ,τι τοῦ χρειάζεται, ἐν ᾧ τὸ πολύτομον Λεξικόν, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι κατορθώνει κάποτε νὰ τὸ ἀγοράσῃ, τελικῶς ἀποβαίνει ἀχρηστον δι' οὓς λόγους ἀνεπτύξαμεν ἀνωτέρω· διότι δηλ. ἡ χρησιμοποίησις του ἀπαιτεῖ χρόνον ποῦ δὲν μᾶς περισσεύει, καὶ διότι ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ζητουμένου δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλῆς λόγῳ τοῦ πληθωρικοῦ ὕλικου των.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ: ΚΛΑΣΣΙΚΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ (πλουσιῶς εἰκονογραφημένον), περιέχον **πρόσωπα** καὶ **πράγματα** ἀπὸ τῆς μυθικῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν Σταυροφοριῶν (12 αἰῶνος μ. Χ.), τ. ἔ. σύμψασαν τὴν Μυθολογίαν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, καὶ σύμπαντα τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον.

Ὁ τόμος οὗτος ἀποτελεῖ πλήρες ὄσον καὶ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ προηγουμένου. Διότι ἐκεῖνος περιορίζεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων, οὐδεμίαν δὲ παρέχει πληροφροσίαν περὶ τῶν ὑπὸ Συγγραφέων μνημονευομένων προσώπων καὶ τόπων, οὔτε καὶ ἀσχολεῖται περισσώτερον (πέραν δηλ. τῆς ξηρᾶς ἐρμηνείας) περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων πραγμάτων (Realien). Πάντα ταῦτα, τὸ μεῖζον δηλ. τμῆμα τοῦ κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ (**Μυθολογία, Ἱστορία, Γεωγραφία, Δημόσιος καὶ Ἰδιωτικὸς Βίος**), εἰς τὸν δευτέρον τοῦτον τόμον (τὸν καὶ ὀγκωδέστερον ἐπομένως) περιλαμβάνονται.

Ἡ πλουσία εἰκονογράφουσις του δὲν ἐπιτυγχάνει μόνον ὅ,τι εἶναι τὸ μέγα προσὸν τῆς εἰκόνας, τὴν αἰσθητοποίησιν δηλ. τῶν εἰκονιζομένων, ἀλλὰ μᾶς καθιστᾷ γνωστόν καὶ τὸ ἕτερον σκέλος τῆς κλασσικῆς δημιουργίας, δηλ. **τὰ ἔργα τῆς Τέχνης**. Οὕτω ἡ ἀρχαιομάθεια τοῦ σπουδαστοῦ ὀλοκληρώνεται, μὴ περιοριζομένη εἰς τὰ ἔργα τοῦ λόγου μόνον. Ἄλλ' ἡ εἰκονογράφουσις δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀρχαίας Τέχνης· παραλλήλως περιλαμβάνει καὶ πᾶν ἀξιόλογον ἔργον τῆς **νεωτέρας Τέχνης**, ἐφ' ὅσον τὸ θέμα του ἔχει ληφθῆ ἐκ τοῦ κλασσικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἄξιον ἰδιαίτερας μνείας θεωροῦμεν τὸ ὅτι ἰδιαίτερα κατεβλήθη φροντίς διὰ τὰ εἰς τὸν Τόμον τοῦτον ἀνήκοντα στοιχεῖα τῆς **Ἀγίας Γραφῆς**, καὶ τὸ ὅτι περιλαμβάνεται ἐκ τοῦ **Ρωμζικοῦ Πολιτισμοῦ** ὅ,τι σχεῖσιν ἔχει πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ ὁ **Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς**· μέχρι τῶν Σταυροφοριῶν.

Μέγα προσὸν τοῦ Τόμου τούτου εἶναι ἐπίσης τὸ ὅτι ἐκτός τῆς βιογραφίας καὶ τῶν ἄλλων πληροφροσιῶν περὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν Συγγραφέων περιέχει καὶ **περιληπτικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων του**, εἰς τρόπον ὥστε ὁ καταφεύγων εἰς τὸν Τόμον τοῦτον νὰ ἀποκτᾷ ἀξομερῆ εἰκόνα τῆς πνευματικῆς τοῦ Συγγραφέως δημιουργίας. Τοῦτο εἶναι σημαντικώτατον, διότι μετὰ τὴν **ἀντιπαρῶσιν μεταφράσεων** τῶν Κλασσικῶν, μετὰ τὴν **σπάνιν τῶν Κειμένων** καὶ τὴν **ἀδυναμίαν τῆς κατανοήσεώς των** (ὡς γνωτέρω ἐξετέδη), μετὰ τὸ **πολλοστημόριον τῆς διδασκομένης**· ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἐξ ἐκάστου Συγγραφέως **ἕλης**, οἱ σπουδασταὶ μας ἔχουν παντελῆ **ἀγνοίαν τοῦ συνολικοῦ ἔργου ἐκάστου**, οὐδαμῶθεν δ' ἄλλοθεν εἰς ἀδυναμίαν νὰ λάβουν γνώσιν αὐτοῦ κατὰ τρόπον συστηματικόν. Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ τονισθῆ ἐνταῦθα, πόσῃν σημασίαν ἔχει ἡ γνώσις τοῦ ὅλου ἔργου ἐκάστου Συγγραφέως καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ γνώσις τοῦ περιεχομένου συμπᾶσης τῆς Ἀρχαίας «Γραμματείας».

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ: ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ, περιέχον πάσας τὰς λέξεις τῆς Νέας Ἑλληνικῆς μετὰ τῶν ἀντιστοίχων τῆς ἀρχαίας (λέξεων, περιφράσεων, τῆς συντάξεως αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν συνωνύμων των).

Τὴν παρ' ἡμῖν ἔλληψιν τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἀσθανόμεθα ἀνά πᾶσαν στιγμὴν πάντες ἀνεξαιμῶς οἱ Ἕλληνας, τὸ δὲ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν **ἀντίστοιχα** τῶν κυριωτέρων **ξένων γλωσσῶν** (Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς) ἀποτελεῖ τρανὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι τὴν **ἀνάγκην τοῦ Λεξικοῦ τούτου** ἔχουν ἀπὸ αἰῶνων ἀναγνωρίσει οἱ **ξένοι**.

Οὕτω ἡ συγγραφὴ του ἀποβαίνει καὶ **ζήτημα τιμῆς** διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ἄλλὰ καὶ πολυτιμώτατον εἶναι τῷ ὄντι τὸ Λεξικόν τοῦτο. Ἄν τις ἀναλογισθῆ, ὅτι ὁ πρῶτος Τόμος παρέχει μόνον τὰς **σημασίας** ἐκάστης ἀρχαίας λέξεως, ἐν ᾧ ὁ τρίτος Τόμος παρέχει **πάσας τὰς συνωνύμους** τῆς ἀρχαίας, τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς ἐκάστην λέξιν τῆς Νέας Ἑλληνικῆς, οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ **τὰς συντάξεις των**, ἐννοεῖ εὐθύς, ὅτι ὁ **πρῶτος Τόμος εἶναι πληρέστερος τοῦ πρώτου καὶ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχαίαν Γλῶσσαν, διότι μᾶς δίδει περισσώτερον σύνδετον τὴν εἰκόνα τῆς**.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Εἰς τόν τόμον τούτον περιέχονται καί ἐρμηνεύονται αἱ λέξεις τῶν Συγγραφέων (ποιπτῶν καί πεζογράφων), τῶν ἀκμασάντων μέχρι τοῦ 1000 μ.Χ.. Ἰδιαιτέρα δέ κατεβλήθη φροντίς διὰ τὸ λεξιλόγιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὡς **λήμματα** κατετάχθησαν καί ὀλοοὶ οἱ τύποι (ρηματικοὶ ἢ ὀνοματικοί), δι' οὓς ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν προέλευσίν των (π.Χ. **ἀγῆ**· ἐπ.·τύπος ἀντὶ **ἐάγῆ**, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ὁρ. β' τοῦ **ἀγγυμι**—**ἀγγεράται**, **ἀγγεράτο**, ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρκ. καί ὑπερσ. τοῦ **ἀγείρω**).

Διὰ κεφαλαίων γραμμάτων ἐξετυπώθησαν αἱ λέξεις—λήμματα, ἐξ ὧν ὡς ἀπὸ ριζικῶν τύπων προῆλθον αἱ ἑτυμολογικῶς ἀνήκουσαι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν (βλ. ΜΟΥΣΑ, ΒΑΛΛΩ, "ΑΓΩ).

Τὰ συνθετικὰ ἐκάστης τῶν συνδέτων λέξεων—λήμμάτων, ὅσα καὶ ἂν εἶναι, διακρίνονται συστηματικῶς ἀπ' ἀλλήλων διὰ μικρὰς πύλας. Τοῦτο, καίτοι καταστὰ ἐνίοτε ἀντιασθητικόν, ἐτηρήθη; διότι ἐπεδιώχθη ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα σαφήνεια καὶ ταχύτερος προσανατολισμὸς περὶ τὴν προέλευσιν τῆς λέξεως. Δὲν ἀποκλείεται ἐν τούτοις νὰ παρημελήθη ἐνίοτε ἡ τήρησις τῆς ἑρχῆς αὐτῆς, ὅπου τὸ πρῶτον ἦτο ἐξόφθαλμον. Εἰς τὰς ἀπὸ **ρ** ἢ ἄλλο σύμφωνον (ἀποβαίνον διπλοῦν λόγῳ ἀφομοίωσης) ἀρχομένης λέξεως—ὡς δευτέρα συνθετικὰ—ἡ διοχωριστικὴ εὐτὴ γραμμὴ (**αὐτὸ ὑφέν**) ἐτέθη κατὰ παράθεσιν τῶν κανόνων τοῦ συλλαβισμού πρὸ τῶν δύο ὁμοίων συμφώνων, καὶ οὐχὶ μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ δυσχερανθῇ ἡ ἐπισημάνσις τῶν συνθετικῶν (: **ἀπο-ορίπτω** ἀντὶ **ἀποο-ορίπτω**).

Ἐπὶ παντὸς λήμματος περιέχοντος διχρόνον (α, ι, υ), σημειοῦται ἀνελλιπῶς ἡ προσωδία τοῦ διχρόνου, ἐκτὸς ἐάν εὐτὴ εἶναι φανερά, ἀπὸ τὸν τόνον τῆς λέξεως π.χ.' καὶ πάλιν ὁμοως ἡ προσωδία τοῦ αὐτοῦ διχρόνου σημειοῦται εἰς τύπον ἢ παράγωγον, ὅπου ὁ τόνος δὲν βοηθεῖ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς. Δὲν σημειοῦται μὲν π.χ. ἡ βραχυτὴς τοῦ διχρόνου **ι** εἰς τὴν λ. **ὀλίγος**, διότι ἡ ὄξεσις τῆς παραληγούσης μονοσυλλάβου βοᾷ περὶ αὐτῆς, δὲν παραλείπεται ὁμοως αὐτὴ εἰς δλας τὰς ἐξ αὐτῆς παραγωγῶς ἢ συνδέτους λέξεις, ὅπου ὁ τονισμὸς δὲν μαρτυρεῖ περὶ αὐτῆς (**ὀλίγαίς**, **ὀλίγοστός**, **ὀλίγανθρωπος**, **ὀλίγοπιπτος** κ.λ.π.).

Ὅσάκις ἡ προσωδία τοῦ διχρόνου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σημειωθῇ εὐθύς ἐπὶ αὐτοῦ διὰ τεχνικοὺς λόγους (δι' ἔλλειψιν τυπογρ. στοιχείων, ὅπως π.χ. εἰς τὰ **ᾶ** ἢ **ᾷ** κλπ.), τὸ πρᾶγμα ἐξηλώθη κατ' ἄλλον τρόπον· ἀπεμονώη ἤλ. τὸ διχρόνον ἐντὸς ἀγκυλῶν εὐθύς μετὰ τὸ λῆμμα, καὶ ἀπηλλαγμένον τόνου ἢ πνεύματος ἢ καὶ ἀφοτέρων. ἐφωδίασθη μὲ τὸ σύμβολον τῆς προσωδίας μόνον (: [**ᾶ** ἢ **ᾷ**, **ᾶ**, **ᾷ**, **ᾶ**, **ᾷ**]).

Ἡ δὴλωσις τῆς προσωδίας δὲν περιορίζεται εἰς μὴ τὰ λήμματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τύπους περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐντὸς τοῦ λήμματος, ὁσάκις περιστάτω ἀνάγκη (π.χ. **ἄσας**, **ἄσεν**, **ἄσαν**, **ἄσάμην**, **ἄσᾶτα**, τοῦ λήμματος **ἄσᾶ**).

Μετὰ τὸ λῆμμα καὶ τοὺς τύπους του (ἰδίᾳ ρηματικούς) παρέχεται ἐντὸς παρενθέσεως ἡ λέξις, ἐκ τῆς ὁποίας παράγεται (προκειμένη δὲ περὶ λημάτων συνδέτων λέξεων, παρέχονται ἐν παρενθέσει τὰ συνθετικὰ τῆς λέξεως). Ἡ ὑποδήλωσις τῆς παραγωγῆς ἐν παντὶ λήμματι εἶναι χρησιμωτάτη, διότι καταφεύγων τις εἰς τὴν ριζικὴν λέξιν ἀνευρίσκει τὴν πληρῆ ἑτυμολογίαν τῆς λέξεως. Δι' ἐνὸς μόνου παραδείγματος τοῦ πρᾶγμα καθίσταται σαφές: Εἰς τὸ λῆμμα **ἀγοράξω** δηλοῦται ἐν παρενθέσει ἡ ἐκ τοῦ λήμματος **ἀγορά** προέλευσις. Προσφεύγων τις εἰς τὸ λῆμμα **ἀγορά** πληροφορεῖται ὅτι ἡ λ. **ἀγορά** παράγεται ἐκ τοῦ **ἀγείρω**, ὅπου πάλιν προσφεύγων πληροφορεῖται τὴν ἐκ τοῦ **ἄγω** παραγωγὴν του. Ἐκεῖ τέλος, εἰς τὴν ριζικὴν (ἀπλήν) λ. **ἄγω**, εὐρίσκει τὴν ἑτυμολογίαν τῆς λέξεως.

Ποίαν σηματοῦν ἔχει ἡ γνῶσις τοῦ ποθεν παράγεται ἐκάστη λέξις, καὶ μετὰ τίνων ἄλλων συνανθῆκει εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ὡς ὁμόρριδος των, εἶναι περιττόν νὰ τονιοθῇ ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξάρωμεν τὴν γοητεῖαν, ἣν ἡ τοιαύτη ἑτυμολογικὴ τῆς γλώσσης ἔρευνα ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν διδασκομένων.

Καὶ ὁκολουθεῖ τὸ οὐσιωδέστερον τμήμα τοῦ λήμματος, τὰ **ἐρμηνεύματα**, αἱ σημασίαι, ἃς διὰ μέσου τῶν εἰδῶν προσέλαβεν ἐκάστη λέξις. Κατεβλήθη κατ' ἀρχὴν φροντίς, καὶ προσπίπτει αὕτη εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀναγνώστου κατὰ τρόπον ἄμεσον, ἡ διόρθωσις τῶν σημασιῶν καὶ ἡ κατάταξις των νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ κατατοπίζεται αὐτομάτως μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπου δὰ ρίψη εἰς τὸ λῆμμα. Εἰς τοῦτο βοηθοῦν τὰ μέγιστα τὰ καταλληλὰ (καὶ καταλλήλου μεγέθους καὶ χρώματος) τυπογραφικὰ στοιχεῖα τῶν ὑποδιαίρεσεων (ἐννοοῦμεν τὰ I, II... A, B... 1, 2... α, β...). Οὕτω σημασίαι, ἐλαφρῶς ἀπ' ἀλλήλων διαφέρουσαι, χωρίζονται μεταξὺ των διὰ ἐλαφροῦς διπλῆς καθέτου (||)· εἰ περισσότερο ἀφιστάμεναι ἀπ' ἀλλήλων κατανέμονται εἰς ἰδιαιτέρας ομάδας, αἵτινες διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς διαφορᾶς, ἄλλοτε διὰ τῶν α, β... κλπ., ἄλλοτε διὰ τῶν 1, 2... ἄλλοτε διὰ τῶν Α, Β... καὶ ἄλλοτε διὰ τῶν I, II.

Ἡ παράθεσις τῶν σημασιῶν δὲν γίνεται εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ παρατίθενται αὐταὶ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἐξελιξεως, ἀπὸ τῆς βασικῆς—πρωταρχικῆς σημασίας καὶ ἐφεξῆς, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ ζῆναται νὰ παρακολουθεῖ τὴν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐννοίας ἐκάστης λέξεως.

Πρὸς ἀκριβέστερον καὶ πληρέστερον καθορισμὸν τῆς σημασίας τῶν λέξεων παρατίθενται ἐνίοτε λέξεις ἢ ἐκφράσεις συνώνυμοι καὶ ἀντιθετοὶ. Πάν δὲ οὐχνὰ παρατίθενται αἱ ἐπὶ ἐκάστης σημασίας ἀντίστοιχοι λέξεις ἐκ τῆς Λατινικῆς, ὅπου συντελεῖ οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῶν γνώσεων τῶν σπουδαστῶν ἐξ ἀφοτέρων τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν.

Αἱ καθαρῶς ἑτυμολογικαὶ πληροφορίαι (ὅπου καὶ ὁσάκις ὑπάρχουν τοιαῦται) παρέχονται εἰς τὸ τέλος τοῦ λήμματος, ἐν ἰδιαιτέρᾳ μὲν παραγράφῳ αἱ ὀπωσοῦν ἐκτενεῖς, ἐν συνεχείᾳ δὲ τοῦ λήμματος καὶ ἐντὸς ἀγκυλῶν αἱ βραχύτεραι ἑτυμολογικαὶ νύξεις.

Τύποι ρηματικοὶ ἢ ἄλλα παράγωγα τοῦ λήμματος (ὅπως τὰ ἐπιρ. π.χ.) μόνον κατὰ τὴν κατάληξιν διαφέροντες αὐτοῦ, δὲν ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ συνόλῳ των, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐκάστης διαφέρον τέρμα των, τὸ δὲ πρὸ τοῦ τέρματος τμημὰ των, τὸ συμπῆπτον πρὸς τὸ τοῦ λήμματος, ἀναπληροῦνται εἰς μίαν ὀριζοντίου κεραία: π.χ. **ἀγαπάω** μελ. —**ἦσω** (= **ἀγαπήσω**)· **ἀγαθός**, ἐπιρ. —**ὡς** (= **ἀγαθῶς**).

ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ

άγγλ. = άγγλικόν
 άθρ. (άθρ.) = άθροιστικόν
 αϊολ. = αϊολικός, αϊολικῶς
 αϊτ. = αϊτιατική
 άκλ. = άκλιτον
 άμτ. = άμετάβατον (-τως)
 άντιθ. = άντιθετος (τως)
 άνόμ. = άνόμαλος
 άνωτ. = άνωτέρω
 άόρ. = άόριστος
 άποθ. = άποθετικόν
 άπολ. = άπολύτως
 άπόστ. = άπόσπασμα
 άπροσ. = άπρόσωπον (-ως)
 άπρφ. = άπαρφεματον
 άριθμ. = άριθμητικόν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, άρχικῶς
 άρχαιότ. = άρχαιότερος (-ον)
 άττ. = άττικῶς (-κῶς)
 άχρ. = άχρηστος
 βεδ. = βεδική (vedique)
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλ. λέξι
 όστ. = όστανική
 breton = βρετονική
 gaél = gaelique = Γκαελική
 ('Ιρλανδ-ρωματική)
 gall. = gallois (κλάδος Κελ-
 τική)
 gaul. = gaulois (κλάδος Κελ-
 τική)
 γεν. = γενική
 γερμ. = γερμανική
 γοθ. = γοθική
 δηλ. = δηλαδή
 όστ. = όστική
 θυϊκ. = θυϊκῶς
 θιωρ. = θωρικῶς (-κῶς)
 ε. ά. = ένθα άνωτέρω
 'Εβδ. = 'Εβδομήκοντα (ή με-
 τάφρασις τῶν 'Εβδ.)
 ειδ. = ειδικός (-κῶς)
 έκτατ. = έκτεταμενος
 έλλ. = έλληνικός
 ένεργ. = ενεργητικός
 έν. = ένστικῶς
 έν(ικ.) = ένικός (-κῶς)
 ένν. = έννοείται, έννοουμένον
 ένν. = ένικός (-κῶς)
 έπεκτ. = έπεκτεταμένος
 έπιθ. = έπίθετον, έπίθετικός
 έπίρ. = έπίρρημα
 έπιτ. = έπιτακτικός (-κῶς)
 έπιφ. = έπιφώνημα

έπμ. = έπομένως
 έτυμολ. = έτυμολογία (-κῶς)
 εύκτ. = εύκτική
 εύφων. = εύφωνικόν
 έφ. = έφετικόν
 franc. = francique (= φραγ-
 κική)
 fris. = frison (φρισσική)
 hér. = héracléen (= 'Ηρακλε-
 ωτική)
 Ζενδ. = Ζενδική (Zend.)
 θαμ. = θαμιστικόν
 θέμ. = θέμα
 θεματ. = θεματικός
 θηλ. = θηλυκόν
 ίαπ. = ίαπετική
 ιδιατ. = ιδιατερός
 'Ιλ. = 'Ιλιός
 'Ιρλ. = 'Ιρλανδική (irlandais)
 'Ισλ. = 'Ισλανδική (islandais)
 κ. ά. = και άλλαχού
 κ. ά. = και άλλοι (-αι, -α)
 κ. ά. τ. = και άλλα ταυτά
 Κ. Δ. = Καινή Διαθήκη
 κ. έ. = και έξής
 κλητ. = κλητική
 κτλ. = και τά λοιπά
 κυρ. = κυρίως
 λ. = λέξις
 λατ. = λατινικόν, λατινιστ.
 lell. = lelle (Λεττική ή Λετ-
 τονική)
 lit. = lituanien = Λιθουανική
 Μ. Ε. = μέγα έτυμολογικόν
 μέλλ. = μέλλον
 μέσ. = μέσος
 μόρ. = μόριον
 μτθ. = μεταθετικός
 μτγν. = μεταγενέστερος
 μτφρ. = μεταφορικός (-κῶς)
 μτχ. = μετοχή
 norr. = norrois (= παλαιά
 Σκανδιναυική)
 norv. = norvegien (= Νορβγ-
 γική)
 δ βλ. = δ βλέπε
 'Οδ(ύσ.) = 'Οδύσεια
 'Ομ. = 'Ομηρος
 όν. = όνομαστική
 όνοματ. = όνοματοποιία
 όρ(ιστ.) = όριστική
 ούδ. = ούδέτερον
 ούσ. = ούσιαστικόν
 Π. Δ. = Παλαιά Διαθήκη
 παθ. = παθητικός (-κῶς)

παρατ. = παρατατικός
 παρακ. = παρακαίμενος
 πιθ. = πιθανός
 πλγθ. = πλγθυντικός (-κῶς)
 ποιγτ. = ποιητικός (-κῶς)
 πρβλ. = παράβαλε
 πρθ. = πρόθεσις
 προσδ. = προσδορισμός
 προστ. = προστακτική
 π. χ. = παραδειγματός χάριν
 ρ. = ρήμα
 ρημ(ατ.) έπιθ. = ρηματικόν έπίθετον
 ρίζ. = ρίζα, ριζικός
 σ(ελ.) = σελίς
 σημ. = σημασία, σημαίνε
 σπαν. = σπανίος
 σπανιώτ. = σπανιώτερον
 στρ. = στρωτικόν
 συγγ. = συγγενής
 συγκεκ. = συγκεκομμένος
 συγκρ. = συγκριτικός
 συλλ. = συλλαβή
 σύνδ. = σύνδεσμος
 συνεκδ. = συνεκδοχικός
 συν. = συνήθως
 συνθέςτ. = συνηθέστερον
 συνζρ. = συνζηρμένος
 συντετμ. = συντετμημένος
 συνών. = συνώνυμος
 συσχ. = συσχητικόν
 συχν. = συχνάκις
 Σχολ. = Σχολιαστής
 τ. έ. = τούτ' έστι
 τροπ. = τροπικός (-κῶς)
 ύπερθ(ετ.) = ύπερθετικός (-κῶς)
 ύπερσ. = ύπερσυντακτικός
 ύποτ. = ύποτακτική
 ύποκ. = ύποκαίμενον
 ύποκωρ. = ύποκωριστικόν

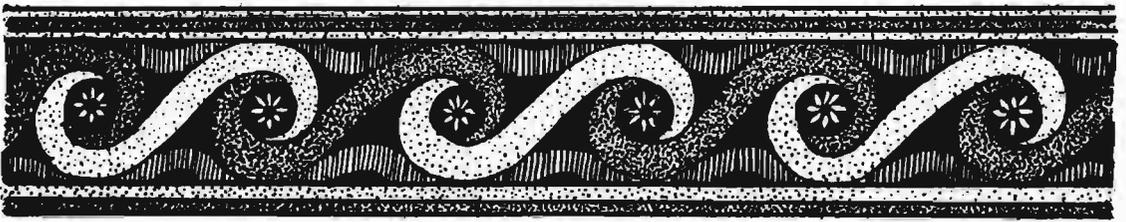
Συμπεφωνημένα σημεία

* δηλοῖ τύπον ύποθετικόν, οὔτι-
 νος ἢ ἵπαρξίς δὲν μαρτυρεῖται
 ὑπὸ Κεϊμένου τινός.

< δηλοῖ ὅτι ἡ ἀριστερὰ του και-
 μένη λέξις παράγεται ἐκ τῆς
 καιμένης δεξιᾶ του.

> άντιθέτως, δηλοῖ ὅτι ἡ δεξιᾶ
 του καιμένη λέξις παράγεται ἐκ
 τῆς καιμένης ἀριστερᾶ του.

|| δηλοῖ, ὅτι ἡ μετ' αὐτὸ ἀκο-
 λουθοῦσα σημασία εἶναι κατὰ
 τι διάφορος τῆς προηγούμενης.

A

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ: Τό γράμμα τούτο εἶναι τό ἀρχικόν οὐ μόνον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου ἀλλά καί ὄλων τῶν γνωστῶν ἀλφάβητων. Τό ὄνομά του κατά τήν Φοινικίην περίοδον ὠμοίαζε πρός τό Ἑβραϊκόν ὄνομα **aleph**, εἰς δὲ τήν Ἑλληνικήν παρελήφθη ὑπό τό ὄνομα **ἄλφα** (διότι, ὡς γνωστόν, τὰ ὄνόματα τῆς Ἑλληνικῆς λήγουν εἰς φωνήεν καί ἐκ τῶν συμφῶνων μόνον εἰς -ν, -ρ, -σ). Ἐσημαίνει δὲ ἡ λέξις ἄλεφ «βῶδι». Καί πράγματι ἄν ἀντιστρέψωμεν τό κεφ. Α ἢ γράψωμεν πλαγίως τό μικρόν α, βλέπομεν ὅτι τὰ δύο σχήματα **∇ ∇** ἀποτελοῦν γραμμικάς παραστάσεις κεφαλῆς βόδι μετὰ κεράτων. Δέν πρέπει δὲ νά λησμονῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα γράμματα ἦσαν σχήματα ζῶων ἢ ἄλλων φυσικῶν ἀντικειμένων, ἐξελιχθέντων κατὰ μικρόν εἰς χονδροειδέη σκίτσα τῶν ἰδίων μορφῶν. Εἰς τό Φοινικικόν ὄμως ἀλφάβητον τό γράμμα τούτο δέν παρίστα φωνήεν, ὅπως εἰς τό Ἑλληνικόν, ἀλλά σύμφωνόν τι ἢ πνεῦμα· διότι τό Φοινικικόν ἀλφάβητον, ὅπως καί ὄλα τὰ Σημιτικά, δέν εἶχεν ἰδιαιτέρα σύμβολα διά τὰ φωνήεντα. Ἄλλ' ἢ ἄποψις, ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον τό ἀλφάβητον κατ' εὐθείαν παρὰ τῶν Φοινικίων, ἔχει ἀρχίσει νά χάνη ἐδάφος. Εἶναι δυνατόν, ἐπομένως, τό γράμμα τούτο νά παρίστα φωνήεντα φθόγγων καί προτοῦ παραληφθῆ ὑπό τῶν Ἑλλήνων.

Ἐξελίξεις τοῦ σχήματος τοῦ ἄλφα ἀπό τό σχῆμα τῆς κεφαλῆς βόδι.

Τό σχῆμα τοῦ **ἄλφα** ὑπέστη παραλλαγῶς κατὰ τήν διαδρομήν τῆς ἱστορίας του· Εἰς τό Φοινικικόν ἀλφάβητον εἶχε τό σχῆμα **𐤀**· εἰς τό Λυδικόν τοῦ 5ου αἰῶνος π.Χ. ἐμφανίζεται ὡς **Α**· εἰς τό Καρικόν ὡς **Α** ἢ **Δ**. Κατά τήν ἀρχαιότεραν φάσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου, εἰς τό ἀλφάβητον τῆς Θήρας τοῦ 19ου ἢ 18ου αἰῶνος π.Χ., εἶχε τό σχῆμα **Α** ἢ **Δ**· εἰς τό Ἑλληνικόν ἀλφάβητον τῆς Κλασσικῆς ἐποχῆς τό σύνθηδες σχῆμα του ἦτο **Α**. Εἰς τό Λατινικόν καί Ἰταλικόν ἀλφάβητον τὰ ἀρχαιότερα σχήματα τοῦ ἄλφα ἦσαν **A** καί **A**· κατὰ τὰ μέσα τοῦ 2ου αἰῶνος μ.Χ. συναντᾶται τό σχῆμα **Λ**, ὅπερ ἀσφαλῶς εἶναι ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ **a** τῆς μικρογραμμάτου γραφῆς, ἀφ' οὗ προηγουμένως εἶχε προσλάβει τό σχῆμα **λ** (κατά τόν 4ον αἰῶνα μ.Χ.) καί τό σχῆμα **λ** (κατά τόν 8ον αἰῶνα μ.Χ.). Κατωτέρω παραδέτομεν πίνακα σχημάτων τοῦ ἄλφα τῶν ἐπί μέρους ἑλληνικῶν ἀλφάβητων κατὰ ὄρισην περίοδον.

Α, α, ἄλφα, τό, ἄκλ., πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου. Ὡς ἀριθμητ. **α'** = 1 (εἰς καί πρῶτος), **α** = 1000 (χιλίοι καί χιλιστός). Ἐν μετρ. χρήσει σημ. τήν ἀρχήν, ὡς ἐν τῇ **Κ. Δ.** «**ἐγὼ εἶμι τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος**» Ἀποκάλ. Ἰωάν. **Α'**, 8 καί 11-**ΚΑ'**, 6—**ΚΒ'**, 13.

Κυριώτερα μεταβολαί: Ἐν τῇ Ἰων. διαλ. **ᾶ** (σο-**φία** /σο-**φίη**) ἢ Δωρ. διαλ. ἐμφανίζει ἀντιθέτως **ᾶ** ἀντὶ **η** ἢ **ἄδῦς** (ἢ **ἄδῦς** (ἐκτός τῶν περιπτώσεων συναϊρέσεως: **τολμῆτε** <τολ-**μάτε**).

Ὡς προθεματικόν ἀχώριστον μόριον ἐν συνθέσει μετὰ λέξεων, τῶν ὁποίων μεταβάλλει κατὰ διαφόρους τρόπους τήν ἔννοιαν, καί ἐπὶ:

Ἰ ἄ στερητικόν ἐκφράζον ἑλλειψίν, στέρησιν, ἀπουσίαν, καί γενικῶς τό ἀντίθετον τοῦ δηλουμένου ὑπὸ τοῦ ὅπου

λοιποῦ μέρους τῆς λέξεως: **ἄ-σοφος**, **ἄ-νομος**, **ἄ-κακος**, **ἄ-παις**, **ἄ-καρπος**. Ὡς τοιοῦτον εἶναι βραχύ, ἐκτός ὀρισμένων περιπτώσεων, καθ' ὅς ἐκτείνεται διά λόγους μετρικούς. Ὑπό τῶν μορφῶν αὐτῆν πάντοτε μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ συμφῶγου ἢ **F** ἄλλως προσλαμβάνει τὸν τύπον **ἄν** (β βλ.). Βλ. καί **νῆ**.

Ἐτυμ. Ὁ ἀρχικός τύπος τοῦ στερητ. **α** ἦτο **ἄνᾶ**, ὡς μαρτυροῦσι τὰ **ἀνά-(F)ελπτος**, **ἀνά-(F)εδνος** κ.ἄ. συνήθως πρό φων. (μὴ μεσολαβοῦντος **F**) μένει **ἄν-ι** **ἄν-αίτιος**, **ἄν-ατος**, **ἄν-ώδυνος**· καί πρό φων. ὁμοῦ παραμένει ἐνίοτε **ἄ-** (βασίς ἢ λ. ἤρχιζεν ἄλλοτε ἀπὸ **F**): **ἄ-(F)ἄκων**, **ἄ-(F)ἄλπιτος**, **ἄ-(F) ἄργος**. Ἐκ τοῦ τύπου **ἄν-** παράγεται τό **ἄνευ** Δωρ. **ἄνευ**· πρβλ. σανακρ. **ἀπ-**, **ἀ-**, γοιθ. **ἰνυή**, παλ-γερμ. **ἀπυ**, **ἀπε** (γερμ. **ohne**), λατιν. **ἰπ-**, ἀγγλ. καί

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ ἄλφα
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	1.200 π.Χ.	𐤀
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	Α
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	Δ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Ϝ α
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	Δ Α
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	Δ
ΙΩΝΙΚΟΝ	403	Α
ΑΡΧΑΙΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	Λ Λ Λ

γερμ. un- (λατ. In-ops, ἀγγλ. un-able, γερμ. un-claf.

■ **ἄ ἀθροισικόν** (ἄ- και ἀ-), συγγ. τῷ σανσκρ. sa-, sam, λατ. cum και τῷ ἑλλ. ἄμα· σμ. ἐνόηθη, ὁμοιότητα, ἔνωσις, τό ὅμοιο: **ἄ-κωιεις** (=ἡ ὁμοιότητα μετὰ τοῦ ἀνδρός τὴν κοίτην ἔχουσα), **ἄ-λοχος**, **ἄ-δελφός**· **ἄ-πας**· **ἄ-τάλαντος** κ.ά. Τὸ δασὺ πνεῦμα (τὸ και ὀρθότερον) ἀεφαρμίζεταί λόγω ἀνομοιωσεως εἰς τὰ **ἄ-λοχος**, **ἄ-δελφός**, **ἄ-κόλουθος**, κατ' ἀναλογίαν δὲ πρὸς ταῦτα ὁ τύπος **ἄ-** ἐπεξετάθη και εἰς τὰ: **ἄ-πεδος**=ἐπίπεδος, ἴσος, **ἄ-γάλαξ** ἢ **ἄ-γάλακτος** κ. ἄ.

■ **ἄ ἐπιτατικόν**, σμ. ὅτι και **ἄγαν**, ἦτοι πολὺ, παρὰ πολὺ (λίαν, πάνυ, σφοδρὰ), ἐπιτείνεται δὲ τὴν ἔνωσιαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συντίθεται: **ἄ-χανής** (= ὁ ἄγαν κεχρημένος), **ἄ-σπερτής**, **ἄσκηλῆς**, **ἄ-τενής** ἢ στενοτάτη σχεῖς τούτου πρὸς τὸ ἀθροισικόν εἶναι προφανής, καί-τοι κατὰ τινὰς προήλθεν ἐκ τοῦ στερητικῶ.

■ **ἄ εὐρωνικόν** (ἢ και **πλεοναστικόν** καλούμενον), ἐπιπρεζῶν μόνον τὸν ἀκούομενον ἦχον ἄλλ' οὐχί και τὴν σημασίαν τῆς λέξεως: **ἄ-βληρός** (ἀντὶ **βληρός**), **ἄ-σπαίρω** (ἀντὶ **σπαίρω**), **ἄ-στεροπή** (ἀντὶ **στεροπή**)· πρβλ. τὰ νεώτερα **ἀγινάρα** (ἀντὶ **κινάρα**), **ἀπήγανος** (ἀντὶ **σπήγανος**) κ.ά..

ἄ, ἄ ἢ **ἄα**, ἐπιφωνήματα ἐκφραστικὰ ποικίλων ἰσχυρῶν συναισθημάτων, ἀντίστοιχ. τῷ λατ. ah: **ἄ δεῖ** (Ὁμ.).

ἄ ἄ, ἐπιφωνήματα γέλωτος (= ὀ χῆ), γράφομεν και **ἄ ἄ**. **ἄ** ὄρω. τύπος τοῦ θηλ. ἄρρω. **ἦ**. 2) **ἄ** ὄρω. τύπος τοῦ θηλ. τῆς ἀναφοράς. ἀντων. **ἦ**. 3) **ἄ** ὄρω. τύπος τῆς δοτ. **ἦ**.

ἄ-ἄτος (α στερητ.+ἄω) = ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βλαφθῇ, ἀπαρβίαστος (π. χ. περὶ τῆς **Στυγός**, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ὠρχίζοντο οἱ θεοί)· ἐν τῇ περιφράσει ἔμως ἄεθλος **ἄάτος** καταντᾷ γὰ σμ. ἐπικίνδυνος, δύσκολος. Τὸ μετρ. σχῆμα ἐν μὲν τῇ ἴλ. εἶναι **ἄ**, ἄλλ. δὲ **ἄ**. Ὅτι περιεῖχε **F** (**ἄάφατος**) δεῖκνυται ἐκ τῆς παρ' Ἡσυχ. λακων. τύπου **ἄάφατος**. Πρβλ. **ἄάω**, **ἄη**.

ἄ-ἄγής, ἐς (α στερ.+ἄγνυμι)=ἄδραστος, μὴ δυνάμενος νὰ δραυοθῇ, σκληρός, ἰσχυρός, στερεός· ὅτι ἀρχ. **ἄφαγής** πρβλ. **ἄγνυμι**.

ἄ-ἄδης, ἐς· βλ. **ἄηδής** (πρβλ. Ἡσυχ. **ἄαδῆς-ἄηδῆς**).

ἄάζω (βλ. ἄωλ, **ἄμμι**)· ἐκπέμω πνοήν με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, χουχουλιάζω, ὀχνίζω (λ. ὠνοικτοπεπ.)· διαφόρον τοῦ **φυσᾶ**: Ἀριστοτ. πρβλ. 34,7 **φυσᾶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμὸν**· ὁ μὲν γὰρ **φυσᾶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἄθροως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὁ δὲ ἄάζων ἄθροον ἐκπνεῖ, διὸ θερμὸν**. **ἄανθα** ἢ **ἄάνθα**, ἦ· εἶδος ἐγώπιου.

ἄ-ἄπτος, ον (α στερητ.+ἄπτομαι)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίῃ, ἀπροσέλαστος ἢ ἀήτητος, ἀπροσμάχητος ἢ κατ' ἄλλ. ὁ μετὰ τεραστίας δυνάμεως ἀπτόμενος, ὁ λίαν ἰσχυρός. Εἰς τινὰς περιπτώσεις (και ὁ ἢ ἐν ἴλ. A567) διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Bechtel, Lexil. σ. 1, εἰς **ἄεπτος** (ἄεπτος=ἄσπετος, ἄρρητος).

ἄσα, **ἄσάμην**, **ἄσάθην**· βλ. **ἌΔ' Ω**.

ἄσῆμος· τὸ **ἄάζειν**, (β βλ.).

ἄ-ἄσπετος, ον· ποιητ. ἐκτετ. **ἄσπετος** (β βλ.).

ἄ-ἄσχετος, ον· ποιητ., ἐκτετ. **ἄσχετος** (β βλ.).

ἄσται, ἐπ. ἀντὶ **ἄσται** ἐκ τοῦ **ἄωΔ** (=κορέννυμι), παρ' Ἡσ. ἄσπ. 101.

ἄάτος, ον· συνηρ. **ἄτος** (α στερητ.+ἄωΔ)· ἀχόρτατος, ἀκόρρετος: **ἄτος πολέμοιο**=ὁ μὴ χορταίνων τὸν πόλεμον, ὁ ἀχόρτατος εἰς τὴν μάχην.

ἌΔ' Ω (Α) (βλ. ἄωΓ)· καλ. ἐπ. ῥ., οὐ ἀπαντᾷ κυρ. ὁ ἐνεργ. ἄρρ. α' ἄσα και (συνήρ. ἄσα), μεθ. ἄρρ. **ἄσάμην** (συνήρ. **ἄσάμην**), και παθητ. ἄρρ. **ἄσάθην**· ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. μεθ. φ. **ἄσται** (πάντες δ' οἱ τύποι οὗτοι παρ' Ὁμ.)· πλήττω, κτυπῶ ἢ βλάπτω· εἰδικ. βλάπτω τινὰ διανοητικῶς, πνευματικῶς, τὸν ἀποπλανῶ, τὸν μωραίνω, τὸν ξεμμαλίζω. Τὰς αὐτὰς σμ. ἔχει και ἐν τῇ μεθ. φων.—Συνήθως ἔμως τὸ μέσ. και παθ. **ἔ-χουσι** ἀρρ. σμ. βαδίζω τὴν πεπλανημένην, παραπλῶνμαι, μωραίνομαι, συνταρδῶσομαι, πηγαίνω (κακῆν κακῶς), πλανῶμαι, ἀμαρτάνω, ἐνεργῶ ἀφρόνως, κατὰ τὸ ὅσον μωρόν. [Παρ' Ὁμ. **ἄσας**, **ἄσεν**, **ἄσαν**· ὅς. **ἄσάμην**, ἀλλ' ἔμως **ἄσάστω**].

Ἐτυμ.: **ἄω**· **ἄάω**· πρβλ. τὸ παρὰ Πινδ. **αὔατα** και τὰ παρ' Ἡσυχ. **ἄάτασθα**· **βλάπτεσθα**· και **ἄάγνημα**· **βέβλαμμαι**· προφανῶς ἐξ ἰαπ. βάσσεως **ανα-** (καθ. συγγ. και ἢ λ. **ἄσείδης**).

ἄάω (B)=ἄω, (βλ. ἄωΔ)· ἰκανοποιῶ ἢ κορέννυμι (τούτου γ' ἐν. παρ' Ἡσ. **ἄαται**).

ἄῶ· ὄρω. ἀντὶ **ἦβη**.

ἄ-ῶδής, ἐς (α στερ.+**βάθος**)· ὁ ἀνευ βάθους, ὁ μὴ βαθύς.

ἄ-ῶδέω (βλ. **ἄβακῆς**)· εἶμαι ὀδαλος, ἄφρωνος.

ἄ-ῶακῆς, ἐς (α στερ.+**βάζω**)· ὀδαλος, ἄφρωνος, λατ. **ihfans**.

Ἐτυμ.: Κατὰ τὸν Bechtel, lex. σ. 3 (βᾶ- τοῦ **βάκω**, **ἔβᾶκον**, **βέβᾶκα** (πρβλ. παρ' Ἡσυχ. **ἄβακόν**· **πεσόν**· **Κρητες**). Κατὰ ταῦτα βασική σμ. τοῦ **ἄβακῆς**=ἀνιούχοτος, ἀδύνατος (μὴ βαρύς), ταύτης δ' ἀπότοκος ἢ **ἄηχυος**.

ἄῶκινον· ὄποκος. τοῦ **ἄβαξ**.

ἄῶκίσκος, ὁ ὄποκος. τοῦ **ἄβαξ**· μικρὸς λίθος ἢ ψήφος τῶν ψηφιδωτῶν, λατ. **lessera** ἢ **lessella**.

ἄ-ῶακχυτος, ον (α στερ.+**βακχεύω**)· ὁ μὴ μεμυρημένος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου, ὁ ἀνευ βακχικῆς μῆνης, ὁ στεροῦμενος ἐμπνεύσεως και ἐνδουσιασμοῦ, ὁ στεροῦμενος χαρῶς.

ἄῶαε, κυρ. **ἄ ῶαε**, ἐπιφών. ἐκφράζων θαυμασμόν (ὡς τὸ ὄρωλον), λατ. **u'nam**.

ἄῶαε (και **ἄῶαε**, **ἄῶαε**)· ἐπιφ. σχετλ.· φεῦ, βαβαί.

ἄ-ῶα ἰβάκευτος, ον, (α στερ.+**βαμβακεία**=**φαρμακεία**)· ὁ ἀνευ βαμβακείας δηλ. φαρμακείας ἢ ὄνευ ἄρτύματος.

ἄ ῶανιστος, ον· ὁ μὴ θάνατος, ἐλευθέριος.

ἄῶα, ἄκος, ὁ· λατ. abacus· πίναξ, τράπεζα, σάνις, κυρ. πρὸς ἰχθυογράφην μαθηματικῶν τύπων ἢ γεωμετρικῶν σχημάτων· 2) σάνις παιγνιδίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπικίττω **πεσσύς** (τὸ **πεντέγραμμα**). 3) ὄσκος, τρυβλίον· ὄποκος. **ἄῶακίον**, **ἄῶακίσκος** ἢ βλ.

ἄ-ῶαπιστος, ον (α στερ.+**βαπτίζω**)· ὁ μὴ βαπτισθεὶς, ἀβάπτιστος ἢ τὸν ἐπίστον δὲν δύνεται τις νὰ βαπτίσῃ ἢ ὁ μὴ θυζόμενος· λατ. **immersabilis**.

ἄ-ῶαρός, ἐς (α στερ.+**βάρος**)· ὁ μὴ βαρύς, ἐλαφρὸς ἢ ὁ μὴ ἐνοχλητικός, μὴ ὀχληρός, ἀνεπαθής.

ἄ-ῶασανιστος, ον (α στερ.+**βασανίζω**)· ὁ μὴ ἐξετασθεὶς διὰ βασάνου, ὁ μὴ βασανισθεὶς ἢ ὁ μὴ ἐρωτηθεὶς ἢ ἀνεξετάστος. Ἐπίρ. **ἄβασανιστως**· ἀνεξετάστως, ἀνευ δοκιμασίας, ἀνευ ἐρωτήσεως.

ἄ-ῶασίλευτος, ον (α στερ.+**βασιλεύω**)· ὁ μὴ κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλείας, ὁ μὴ βασιλεύμενος.

ἄ-ῶαस्कάνιστος, ον· ὁ μὴ φθονούμενος, ὁ ἐκτός βασκανίας ἢ φθόνου.

ἄ-ῶαस्कάνος, ον (α στερ.+**βασκαίνω**)· ὁ ἀπληλαγμένος φθόνου, ὁ μὴ φθόνων.

ἄ-ῶαस्कάντος, ὄν (α στερ.+**βασκαίνω**)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς φθόνον, μὴ φθονούμενος ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βασκανίαν. Ἐπίρ. **ἄβασκάντως**· ἀνευ φθόνου.

ἄ-ῶαστακτος, ον (α στερ.+**βαστάζω**)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ βαστάσῃ, ὁ ἀνυπόφορος.

ἄ-ῶατάς· ὄρω. ἢ **ῶατής** (βλ. ἢ **ῶατής**).

ἄθατόμοι· παθ. καθίσταμαι ἄδατος, τ. ἔ. ἐρημος (Ἐβδ.).

ἄ-ῶατος, ον (και ἦ, ον) (α στερ.+**βαίνω**)· ὀπάτητος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ, ἐφ' οὐ δὲν δύναται τις νὰ βασίλῃ ἢ ὄν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπροσέλαστος, ἀπρόσιτος ἢ ὀδιόβατος (ἐπὶ πωταμῶν π.χ.). Ἐπίρ. ἰερῶν τόπων, ὁ ἀπάτητος, ὄν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσῃ τις, ἰερός και ἀπροσέλαστος ἢ ὄθων καθαρὸς, ἀγνός. 2) ὄς ὄς. τὸ **ἄβατον**=τὸ **ἄδυστον**. 3) ἐπὶ ἵππου, ὄν δὲν ἵππευοῦ τις ἢ ἐπὶ θηλειῶν ζῴων, ὀβάτευτος.— ἢ ἐνεργ. **ἄβατος πόνος**=πόνος κωλῶν τὸ περιπατεῖν, τ. ἔ. ποδόγρο.

ἄῶῶ, ἔρω. λ. = **πατήω** (Ἐνῶγ. Μίση. ἰδ' 36).

ἄ-ῶῶέλκυτος, ον (α στερ.+**βδελύσσω**)· ὄν δὲν βδελύσεται τις.

Ἄδδρηίτης, -ου, ὁ ἐξ Ἀδδρηῶν τῆς Θράκης· ἀλλ'· **Ἀδδρηίται**· ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων (ὡς και ὄφ' ἡμῶν νῦν) και οἱ εὐήθεις, οἱ ἡλίθιοι· Ἐξ αὐτοῦ τὸ **Ἀδδρηιτικός**, ἦ, ὄν, ἐπιθ.· ὁ ἡλίθιος ὡς Ἀδδρηίτης.

ἄ-ῶῶβαίος, ον (α στερ.+**βέβαιος**)· ὄστατος, ὄσταθής, ὄσάβατος ἢ κωμικόμενος, ταραντευόμενος. 2) ὄς. τὸ **ἄβέβαιον**=ἡ ὄσβασιότης.

ἀ-θέηλος, ον (α στερ.+βέηλος) ὁ μὴ βέηλος, ἱερός, ἀπαροβίσστος.

ἀ-θέλιτερ' α, ἡ' μωρία, εὐήθεια, ἀπλοϊκότης. ἐκ τοῦ **ἀ-θέλιτερος, α, ον** (α στερ.+βέλιτερος) κυρ. ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον λείπει τὸ καλύτερον, ὅθεν ὁ μὴ ἱκανὸς διὰ τίποτε, μηδαμινός, ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως ἢ εὐθύτης, μωρός.

ἀθήνα, ἡ' ἐκ τοῦ λατιν. **avena** = ἀγίλιωψ ἢ βρόμιος, βρόμι.

ἀ-θίαστος, ον (α στερ. + βειζομαι) ὁ μὴ βεθιασμένος, μὴ διὰ τῆς θίας γινόμενος, ἐκούσιος ἢ φυσικός, ἀπροσποίητος.

ἀθίβλασθον, τό κρίνον, ἡμεροκαλλίς ἢ στάχυς λευκός.

Ἄθιοι, (παρὰ τῷ ἐκκλητ. **Θεοδορητῶ**) = οἱ μοναχοὶ «οἱ ἄθιοι καὶ ἀνέστιχοι καὶ ἄσαρκοι, μικροῦ δὲ ἀναίμονος καὶ θεῶ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντες».

ἄ-θιος, ον (α στερ.+θίος)=**ἀβίωτος** (ὁ βλ.) ἢ μετὰ τὸν ἔσπινον δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ ἢ νὰ ἐπιζῆσῃ ἢ ἀνυπόφορος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συντηρηθῇ, ἀπορός, μὴ ἔχων πόρον ζωῆς.

ἀ-θίωτος, ον (α στερ.+θίωτος)=**ἄβιος** (ὁ βλ.).

ἀ-θιώτος, ον (α στερ.+βιωτός τοῦ βιόω) = **ἄβιος** (ὁ βλ.): **βίος ἄβ.**=vita non vitalis=ζωὴ τὴν ὅποια δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνυπόφορος, ἀφόρητος.

ἀ-θιάθεια, ἡ' ἡ ἑλλησιψία θλάθης, ἀκερασιότης (λατ. incolumitas), ἀσφάλεια. 2) ἐνεργ. τὸ μὴ θλάπτειν, ἀζώωτης (λατ. innocentia) ἐκ τοῦ

ἀ-θιάθης, ἐς (α στερ.+θάβη) ἄνευ θιάθης: — ἢ ὡς παθ. = ὁ μὴ θελασμένος, ὁ μὴ ὑποστάς θλάθην (λατ. incolumitas). — ἢ ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ θλάπτων, ἀθῶος, ἄκακος (λατ. innocens, innocens) ἢ ὁ ἀποσοδῶν ἢ προλαμβάνων τὴν θλάθην. Ἐπίρ. **ἄθλαβῶς**, ἐπίκ. **ἄθλαβέως**=χωρίς νὰ προσηνῆται θλάθῃ ἢ ἄνευ ὀδετήσεως, ἄνευ παραδόσεως, ἀθῶως.

ἀ-θλαθία, ἡ' παρὰ ποιητ. ἀντὶ **ἀθλάθεια**.

ἀ-θλαπτος, ον=**ἄθλαβης**.

ἀ-θλαστῶν δὲν θλαστάνω, θλαστάνω ἀτελῶς.

Ἐκ τοῦ **ἀ-θλαστος, ον** (α στερ. + θλαστάνω) ὁ μὴ θλαστάνων, ἀτελῶς θλαστάνων. — ὡς. καὶ **ἀθλαστής** καὶ **ἀθλάστητος**.

ἀ-θλασφημητος, ον ὁ μὴ θλασφημηθεὶς, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς θλασφημίαν.

ἀ-θλαυτος, ον (α στερ.+θλαύτη) ὁ ἄνευ ἐμβάδων, ἀνυπόδητος, γυμνός, ἔχων τοὺς πόδας.

ἀ-θλεμής, ἐς (α στερ.+θλεμείνω) ὁσθενής, ἀδύνατος, ἀτολμος (λατ. impotens). — Ἐπίρ. **ἄθλεμῆως** (πίνων)=ἀκρατῶς πίνων.

ἀ-θλεννής, ἐς (α στερ.+θλέννα) ἄνευ θλέννης (τ.ἔ. μύτης) ὅπως ὠνομάζετο καὶ εἶδος ἰχθύος, ἢ ραφίς ἢ θελόνη.

ἀ-θλεπής, ἐς (α στερ.+θλέπω) ἀνάξιος τοῦ θλέπεσθαι, ὄξειοκαταφρόνητος, ποταπός, οὐτιδανός, φουλόος.

ἀ-θλεπτῶν δὲν θλέπω, θλέπω κακῶς ἢ παραβλέπω, παραμελῶ ἢ σφάλωμαι.

ἀ-θλέπημα, τό παρόραμα, σφάλμα.

ἀ-θλεφάρος, ον ὁ ἄνευ θλεφάρων.

ἀ-θλεψία, ἡ' τὸ μὴ θλέπειν, ἡ τυφλότης ἢ ἡ τυφλωσις.

ἀ-θλής, -ῆτος, ὁ, ἡ (α στερ. + θάλλω) ὁ μὴ θληθεὶς, ὁ μὴ θεθλημένος (ἐπὶ βελῶν μὴπω χρησιμοποιοῦντων).

ἀ-θλητος, ον (α στερ.+θάλλω) ὡς παθ. ὁ μὴ θεθλημένος (μὴ τετραμένος) δι' ἀκοντίου ἢ θέλους ἢ ὁ μὴ ριφθεὶς: **ἄθλητα βέλη**=τὰ μὴ ριφθέντα εἰς τρωοῖν (Σουτθ.).

ἀ-θληχῆς, ἐς (α στερ.+θληχῆ) ἄνευ θελασμάτων ἢ ὁ μὴ ἔχων πρόβαστα.

ἀ-θληχρός, ἐς, γεν. -έος' σπαν. τύπος τοῦ **ἀθληχρός** (ὁ βλ.).

ἀ-θληχρός, ἄ, ὄν (α εὐφων.+θληχρός) ὁσθενής, ἀδύνατος, ἀνυπεράσπιστος. — ἐπὶ τοῦ θανάτου σημ. εὐκόλος, φυσικός, μὴ θίσιος.

Ἐτυμ. Συνών. τῷ **θληχρός** δι' ἐτυμολ. βλ. **μαλακός** καὶ **βιάξ** κατὰ Bechtl., lexil. συγγ. τῷ δωρ. **μολόχα**, ἀττ. **μολόχη-μαλάχη** (βληχ-**μληχ**).

ἀ-θληχρώδης, ἐς=**ἀθληχρός** (ὁ βλ.).

ἄθλος, τό ἄγγειον ἀμέλγματος, ὄμολεγός, κοιν. καρδάρα.

ἀ-θρατί' δωρ. ἀντὶ **ἀ-θρατί**.

ἀ-θράτος' δωρ. ἀντὶ **ἀ-θράτος**.

ἀ-θραθσία, ἡ' ἡ ἑλλησιψία βοηθείας (Π. Διαθ.).

ἀ-θραθῆτος, ον (α στερ.+θραθῆ) ὁ ἄνευ βοηθείας, ὃν δὲν δύναται τις νὰ βοηθήσῃ ἢ ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος βοήθειαν, μὴ δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἀνίκατος. 2) ἐπὶ προσ. ἀνίκανος.

ἀ-θραθῆτι (δωρ. **ἀθραθῆτι**) ἐπίρ. (α στερ.+θραθῆ) ἄνευ βοῆς, ἐν σιγῇ ἢ ἄνευ προσκλήσεως, ἀπροσκλητῶς.

ἀ-θράτος, ον (δωρ. **ἀθράτος**) (α στερ.+θραθῆ) ἄνευ βοῆς, ἡσυχος, σιγηλός, σιγῶν, ἀφωνος ἢ ἀπρόσκλητος. — ἢ ἄκλαυτος, ἀθρήνητος.

ἀ-θραλέω=**ἀντιβολέω** συναντῶ.

ἀθόλλα, ἡ (λατ. abolla) = παχὺ μάλλινον ἐπανωφόριον.

ἄ-θολος, ον (α στερ. + θάλλω) ἐπὶ νέων ἱππων, ὁ μὴ ἀλλάξας (**βεβληκῶς**) ἀκόμη τοὺς πρώτους ὀδόντας ἢ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γηραιῶν, ὁ μὴ ἀλλάζων (**βάλλων**) πλεον αὐτοῦς. — ἢ ὡς ὄσο. **ἡ ἄθολος**= τὸ ἱμάτιον ἱππέως=λατ. **abolla** (ἐν τῷ σημ. ταύτῃ τὸ α εἶναι ἴσως λαϊφάνον τῆς **ἀμπί'** τὸ ριπτόμενον περὶ τὸ σῶμα).

ἀ-θρόβορος, ον (α στερ.+θρόβορος) ὁ ἄνευ θρόβου.

ἄθρος' ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ **ἄθρος**=**ἡθός** (ὁ βλ.).

ἀ-θροσκῆς, ἐς (α στερ.+θρόσκω) **ἄθροσκητος** (ὁ βλ.) ὁ μὴ φαγῶν, νῆστις.

ἀ-θρόσκητος, ον (α στερ.+θρόσκω) ἐπὶ ὄρεων π.γ., ἐνθα δὲν ζύνονται τις νὰ θροσκήσῃ ἢ γεν. ἄνευ θροσκῆς, ἀθρόσκητος.

ἀ-θρότάνος, ον ὁ ἄνευ φυτῶν ἢ θλαστήσεως.

ἀ-θροκόλητος, ον (α στερ. + θροκόλω) ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος (ὑπὸ **θροκόλου** τρόπον τινά) ἢ παρημελημένος, ὃν δὲν λαμβάνει τις ὑπ' ὄψιν.

ἀ-θρούλευτος, ον ὁ κακῶς θεβουλεμένος, ἀστόχαστος, ἀπερίσκεπτος. — ἐπίρ. -τως = **ἀπερισκέπτως** (Ἔβδομ.).

ἀ-θρούλεω, ἡσώ οὐ **θρούλομαι**, δὲν δέλω (ἐκ τοῦ **ἄθρολος**=ὁ μὴ δέλων, καὶ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ρ. **θρούλομαι** μετὰ τοῦ α στερ. ἐν ἀρχῇ).

ἀ-θρούλητος, ον (α στερ.+θρούλομαι) ὁ μὴ δέλων, ἀκούσιος ἢ ἀνεξάρτητος τῆς δελήσεως, ἀσύμφωνος πρὸς τὴν δέλῃσιν ἢ ὁ μὴ κατ' εὐχήν, δυσάρεστος' ἐπίρ. **ἀθρούλητος**.

ἀ-θρούλια, ἡ' ἑλλησιψία **θρούλης**, σκέψεως ἢ ἑλλησιψίς ἀποφασιστικότητος ἢ ἀπερισκεψία, ἀσυνεσία = **δυσθρούλια** ἐκ τοῦ

ἀ-θρούλος, ον (α στερ.+θρούλη) ὁ ἄνευ **θρούλης** (σκέψεως), ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος ἢ ὁ κακῶς σκεπτόμενος, ἀντιθ. τῷ **εὐθρούλος** ἢ **δυσθρούλος**, κακόθρολος. — ἐπίρ. **ἀθρούλος**, ὑπερθ. **ἀθρούλοτατα**.

ἀ-θρούτης, -ου (α στερ.+θρούς) ὁ μὴ ἔχων θρούδια ἢ ἀκτῆμων, πτωχός.

ἄθρα, ἡ (**ἄθρός**) ἡ εὐνοουμένη θρούλη, λατ. **delicata** (μτγν.).

ἄθραμίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ ἐπομ.

ἄθραμῖς, -ίδος, ἡ' ἰχθύς θαλάσσιος καὶ τοῦ Νείλου.

ἄ-θρακτος, ον (α στερ.+θρακῶ) ὁ μὴ θραβεγμένος, ὁ μὴ θρακθεὶς, θρακός.

ἄ-θραθῆς, ἐς (α στερ. + θραθῆ) ὁ ἄνευ θάρους, ὁ μὴ θαρῶς, ὁ μὴ ἔχων **θραθῆς**.

ἄθρο-θάτης (**ἄθρός+θαίνω**) ὁ θρόως θαίνων, ὁ θαδίζων μαλακά, ἀπαλά, καμαρωτά.

ἄθρο-θίσιος=**ἄθροθίσιος** (ὁ βλ.).

ἄθρο-γῶος, ον (**ἄθρός+γῶος**) ὁ θρογῶν ὡς γυνή (κυρ. ὁ μαλθακὸς γῶος καὶ θρόγῶνος ἐκφέρων).

ἄθρο-θῆσις, ὁ, ἡ' πολυτελής.

ἄθρο-θίσιτα, ἡ' πολυτελής, πολυδάπανος βίος.

ἄθρο-θίσιτος, ον (**ἄθρός+θίσιτα**) ὁ ζῶν μαλθακῶς, δηλυπρεπῶς ἢ ζῶν πολυτελῶς, πλουσίως ἢ τὸ **ἄθροθίσιτον**=ἡ δηλυπρέπεια, ἡ ἐκθλήνυσις.

ἄθρο-κόμης, -ου (**ἄθρός+κόμη**) ὁ ἔχων **ἄθραν** (πλούσιαν, ἀφρόνον) τὴν κόμην (ἢ τὰ φύλλα, ἐπὶ φυτοῦ).

ἀ-θρόμιος, ον (α στερ.+θρόμιος) ὁ ἄνευ οἴνου

κυρ. ἄνευ Βάκχου **αβρομίας γὰρ ὁ Διόνυσος** Ἔτυμ. Μ., **αβρομίας γὰρ ὁ Βάκχος, ὁ καὶ ἔφορος τοῦ οἴνου κατὰ Ἑλληνας** Ἄντ. Σιδ. Ἄνθ. 6,291.

ἄβρομος, *ον* (α ἀβρ.+βρομίας) ὁ πολὺ ἢ δυνατὰ βρέμων, ὁ ἐκφέρων μέγαν βρόμον, θορυβώδης. —

|| **ἄβρομος** (α στερ.+βρόμος) ἀδόρυβος.

ἄβρο-πέδιλος, *ον* (ἀβρός+πέδιλον) ὁ φορῶν ἀβρά (μαλακά, ἐλαφρά) πέδιλα.

ἄβρο-πηνος, *ον* (ἀβρός+πηνη) ὁ ἔχων λεπτήν ὑφήν, ὁ ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος (ποιητ).

ἄβρο-πλουτος, *ον* (ἀβρός+πλουτος) ὁ πλουσίως δαψιλής.

ἄβρο-πους (ἀβρός+πούς) ὁ ἀβροῦς ἔχων πόδας, ὁ περιπατῶν ἀβρός.

ἌβροΨ, ἄ, ὄν (καὶ **ἀβρός, ὄν**) λεπτός, κομψός, ὠρατός || μαλθακός, λεπτεπίλεπτος || χαριεῖς, εὐχάριτος || πολυτελής, λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

Ἔτυμ.: ἀδελ. κατὰ τινὰς συγγ. τῆ ἡβη.

ἀβροσύνη, ἡ=ἀβρότης.

ἀβροτάξω, μέλ. -άξω (ἀπαντᾷ μόνον ὁ τύπος ἀβροτάξωμεν ἀντί -ωμεν, α' πληθ. ἀορ. α' ἴκ.) ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, μετὰ γυν. ἔπιτκ. ῥ. ἐσηηματισμένον ἐκ τοῦ ἀμβροτεῖν=ἀμαρτεῖν, (-ρο- ἀντί -ρα- εἶναι Αἰολισμός), ἀποβληθέντος τοῦ μ ὡς ἐν ταῖς λέξε. ἀμβροτος-ἀβροτος, ἀμπλακεῖν-ἀπλακεῖν. Πρβλ. καὶ ἀμαρτάνα.

ἀβρότης, ἡ (ἀβρός) τὸ νὰ εἶναι τις ἀβρός, τρυφερότης, τρυφολότης || κομψότης, λαμπρότης, πολυτέλεια, μεγαλοπρέπεια.

ἀβρό-τιμος, *ον* (ἀβρός+τιμή) ποιητ. κομψός, πολυτελής, δαπανηρός.

ἀβροτόνινος, *η, ὄν* παρεσκευασμένος ἐξ ἀβροτόνου || ἀβροτ. μύρον, ἔλαιον.

ἀβροτονίτης οἶνος παρεσκευασμένος με ἀβροτόνον.

ἀβροτόνον, τὸ (ὡς ἡ ἀβρ.) εὐώδες καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν (ἀρτεμισία, ἀφιδιά) λατιν. abrotonum, γαλλ. *aurone*.

ἄβροτος, *ον* (καὶ *η, ὄν*) (α στερ.+βροτός) =ἀμβροτος, ἀμβρόσιος, ἀθάνατος, θεῖος, ἱερός. 2) ἄνευ ἀνθρώπων, ἔρημος ἀνδρῶν.

[ἐσχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἄ-βροτος ἀντί τοῦ ἀ-μβροτος ἐξ ἐπιπέρας τοῦ βροτός].

ἀβρο-φυής, *ἔς* (ἀβρός+φύω) ὁ ἀβρός τὴν φύήν, ὁ λεπτῆς φύσεως.

ἀβρο-χαίτης, *-ου, ὅ* (ἀβρός+χαίτη) = ἀβροκόμης (ὁ βλ.).

ἀβροχία, ἡ (βλ. ἀβροχος) ἑλλειψὶς βροχῆς, ἀυχμός, ξηρασία.

ἀβρο-χίτων, *ῆ, ἡ*, (ἀβρός+χίτων) ὁ ἀβρόν χιτῶνα φέρων || ὁ πολυτελῶς ἐνδεδυμένος || ὁ μαλακά σκεπάσματα ἔχων (ἐπὶ εὐνής π.χ.).

ἀβροχος, *ον*, (α στερ.+βροχῶ) ὁ μὴ θεδρεγμένος (=ἀβρεκτος ὁ βλ.) || ὁ ἄνευ βροχῆς, ἄνευ ὕδατος, ξηρός.—ἐπίρ. ἀβρόχως.

ἀβρυνα, τὰ = τὰ οὐκίματα.

ἀβρῦνα, μέλ. ἀβρῦνῶ, ἀβρ. α' ἡβρῦνα (ἀβρός) καθιστῶ τινὰ ἀβρόν (καλλωπίζω, μαλθακύνω) || μεταχειρίζομαι μετὰ λεπτότητος—ἐν τῷ πεζῷ μόνον μέσ.

=κομψεύομαι, καλλωπίζομαι, σχ.=θρύπτομαι (ὁ βλ.) —π.θ.=ζῶ μαλθακῶς || γίνομαι ἀκόλαστος || μετὰ ζοτ. ὑπερφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, διὰ τι.

ἀβρωμία=ἐλλειψὶς θυσιῶν.

ἀβρωμος, *ον* ὁ ἄνευ κακῆς ὁσμῆς.

ἀβρώς, ὡτος, ὅ, ἡ=ἀβρωτός (ὁ βλ.).

ἀβρωσία, ἡ ἡ ἑλλειψὶς βρώσεως, τροφῆς (=ἀσιτία πρὸς βρωτος), νηστεία.

ἀβρωτος, *ον* (α στερ.+βιβρωσκω) ὁ μὴ ἔχων φάγει, νηστὶς || νηφάλιος.— || ὡς παθ. ὁ μὴ τραγόμενος || ἀφάγωγος || ἀκατόλληλος πρὸς βρώσιν.

ἀβρύθητος, *ον* (α στερ.+βυθός) ὑπέρμετρος.

ἀβρύδος, *ον* = ἀβυσσός (ὁ βλ.).

ἀβρυτάκη, ἡ καρύκεμα ἐκ πράσων, καρδάμων κ.ἄ.

ἀβυσσος, *ον* (α στερ.+βύσσος) ὁ ἄνευ βύθου, ἀπύθμενος || ὁ μὴ μετρούμενος || γενικῶς ἀκαταμέτρητος, ἀνεξιχνίαστος || πελώριος, τεράστιος.— || ὡς ἑτος. ἡ ἀβυσσός βάραιδρον ἀπύθμενον, ἄβυσσος,

ἀ-βωλό-κοπος, *ον* ὁ μὴ βωλοκοπηθεὶς, ἀσάβρα νιστός.

ἄγα, ἡ δωρ. ἀντί ἀγη.

ἀγάσασθαι, **ἀγάσαθε** (βλ. ἀγαμαι).

ἀγαγεῖν ἀπρφ. ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ ἀγω' ἀγαγον ἐπ. τύπος ἀντί ἡγαγον (ἐνεργ. ἀόρ. β').

ἀγάζομαι ποιητ. τύπος τοῦ ἀγαμαι μέσ. τοῦ ἀγάξω' ἀγανακτῶ, εἶμαι θυμωμένος [δὲ ἔτυμολ. βλ. ἀγαν].

ἀγάθεος=ἡγάθεος (ὁ βλ.).

ἀγάθης, *-ίδος*, ἡ σφαῖρα νήματος, κουθάρη.

ἀγαθο-γονία, ἡ γέννησις ἀγαθοῦ.

ἀγαθο-δαιμονέω καθιστῶ εὐδαίμονα.

ἀγαθο-δαιμονισταί συμποσιασταὶ πίνοντες εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ Δαίμονος (ἐπιμ. ὄλιγον πίνοντες).

ἀγαθο-δότης, *-ου, ὅ* ὁ δότης ἀγαθοῦ.

ἀγαθο-εἰδής (ἀγαθός+εἶδος) ὁ φαινόμενος ὡς ἀγαθός, ἀγαθοφανής.

ἀγαθο-εργέω, καὶ συνηρ. ἀγαθοεργέω πράττω τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν.

ἀγαθο-εργία, συνηρ. **ἀγαθοεργία**, ἡ καλὴ ἢ εὐγενὴς πράξις, εὐεργεσία, κοιν. ἀγαθοεργία. Ἐκ τοῦ

ἀγαθο-εργός, συνηρ. **ἀγαθοεργός**, *όν* (ἀγαθός+ἔργον, ἐργάζομαι) ὁ πράττων τὸ ἀγαθόν, εὐεργετικός οἱ ἀγαθοεργοί, ἐν Σπάρτῃ=οἱ πέντε παλαιότατοι ἱππεῖς, ἀποστελλόμενοι εἰς πρεσβεῖας ὑπὸ τῆς πολιτείας.

ἀγαθο-ποιεῖω=ἀγαθο-εργέω (ὁ βλ.) καὶ **ἀγαθο-ποιία**, ἡ=ἀγαθο-εργία (ὁ βλ.). Ἐκ τοῦ

ἀγαθο-ποιός, *όν* (ἀγαθός+ποιῶ)=ἀγαθοεργός.

ἀγαθο-ρρύτος, *ον* (ἀγαθός+ῥέω) ὁ ῥέων ἀγαθὰ (ἐπὶ πηγῆς, ἐξ ἧς ῥεῖ τὸ ἀγαθόν).

ἌΓΑΘΟΨ (ἄγαν), ἡ, ὄν καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, ἀντίθ. τῷ κακός 1) Παρ' Ὀμ. συνήθως ἐπὶ ἡρώων, γενναῖος, εὐγενής || βραδύτερον ἐν ἡθικῇ ἔννοια: καλός, ἐνάρετος.— 2) ἐπὶ παραμάταιων, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, χρήσιμος οὐδ. τὰ ἀγαθὰ=τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ἀγαθὰ, πλοῦτος, ὡς. ἕρσαυροί, ὕλικα ἀγαθὰ (ἀλλὰ καὶ πνευματικά) || τὰ ὑπάρχοντα, ὑποστατικόν || τὸ ἀγαθόν = λατιν. *summu bonum*. — Σχηματίζει ἀνώμαλα παραθετικὰ οἱ ἐν χρήσει τύποι συγχεῖται βαθμοῦ εἶναι βελτίων, ἀμείνων, κρείσσων, λωίων (λῶων) ποιητ. τύποι συγχερ. βέλτερος, λωύτερος, ὡς. φέριτερος. Ἵπερθ. βέλτιστος, ἀριστος, κράτιστος, λωίστος (λῶστος), παρὰ ποιητ. βέλτατος, φέριτατος, φέριστος. ἐν κοινῇ χρήσει τὸ ἐπίρ. εὐ=καλός. [σχοταστικῆς ἔτυμολ.]

ἀγαθότης, ἡ καλωσύνη, τὸ νὰ εἶναι τις ἀγαθός.

ἀγαθοεργέω συνηρ. τύπος τοῦ ἀγαθο-εργέω.

ἀγαθοεργία βλ. ἀγαθο-εργία.

ἀγαθοεργός βλ. ἀγαθο-εργός.

ἀγαθό-φρων, *ον*, ὅ, ἡ (ἀγαθός+φρήν) ὁ ἀγαθὰς τὰς φρένας ἔχων, ὁ ἀγαθὰς διαδέσεις ἔχων, ὁ καλὸς διατεθειμένος.

ἀγοθύνω, (ἀγαθός) καὶ ἀγαθῶν κάμνω τινὰ ἀγαθόν, τὸν ἐξυψύνω || πράττω τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, εὐεργετῶ—ὡς παθ. εἶμαι εὐθυμος, ἀγύλλομαι.

ἀγαθωσύνη, ἡ (ἀγαθός) ἀγαθότης, καλωσύνη.

ἀγαίομαι (ἀγη) παρὰλλ. τύπος τῶν ἀγαμαι, ἀγάομαι, μόνον ἐν κακῇ σημ. ἀγανακτῶ, δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι.

ἀγα-κλής, *ἔς* (ἀγαν+κλῆος) ἀγαν ἐνδοξος, περίφημος, ἐξακουστός (=ἀγα-κλειτός) γεν. ἀγανκλήος συντετμ. ποιητ. τύποι: αἰτ. ἐν. ἀγανκλέα, πληθ. ἀγανκλέας, ὄστ. ἐν. ἀγανκλέϊ.

ἀγα-κλειτός, *όν*, ὄν=ἀγανκλήος (ὁ βλ.).

ἀγα-κλύτος, *όν* (ἀγαν+κλυτός) = ἀγανκλήος, ἀγανκλειτός (ὁ βλ.) λατ. *inclutus*.

ἀγα-κτιμένη, (ἀγαν+κτιζω), ποιητ. θηλ. = εὐκτιμένη, καλῶς ψυχοδομημένη, καλὴν τοποθεσίαν ἔχουσα.

ἀ-γάλακτια=ἀγαλαξία ἑλλειψὶς γάλακτος, τὸ μὴ ἔχειν γάλα.

ἀ-γάλακτος, *ον* (α στερ. + γάλα) ὁ ἄνευ γάλακτος || στεφίτης (ὁ μὴ παρέχων γάλα).— || ὁ μὴ θηλάζων γάλα, ἀπογαλακτισμένος (ἀποκομμένος), λατ. *lacte deprivatus* Παρ' Ἦουχ. ἀ-γάλακτος=ὁμόδηλος, ὁμογάλακτος (α ἀβροστει+γάλα).

ἀγαλλίαμα, τὸ=τῷ ἔπει.

ἀγαλλίσεις, ἡ ὑπερβολικὴ χαρὰ. Καὶ **ἀγαλλισμός**, ὁ=ἀγαλλίασις (δ βλ.). Ἐκ τοῦ **ἀγαλλίω**, ἄρ. ἡγαλλίωσα ὡς. ὡς ἀποθ. ἀγαλλισάομαι, μέλλ.—*ἴσσομαι* ἐν τῷ αὐτῷ. τύπος τοῦ ἀγαλλομαι ἰδοκίμαζω ὑπερβολικῆν χαρὰν.

ἌΓΑΛΛΙΣΤ, -ίδος·φυτὸν βολβώδες τοῦ γένους τῶν ὑακίνθων ἢ ἱρις, ξιφροειδὲς κρίνον (σπαθόχορτο).

ἀγάλλοχον, τό· λατ. agallochum ἡ πικρά ἀλόη.

ἌΓΑΛΛΩ, μέλλ. ἀγάλλω, ἄρ. ἡγήλα, (ἀπαρ. ἀγήλας) = ἀγλαὸν ποιῶ, καθίστημι τινά ἐνδοξον, τὸν μεγαλύνω, τιμῶ, εἰδ. ἐπὶ θεῶν ἢ ὡς. κοσμῶ, στολιζῶ.—Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς παθ. ἀγάλλομαι, καυχῶμαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἢ μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινὶ (μετὰ δεσ.). [δ:] ἔτυμολ. βλ. ἄγαν.]

ἀγαλμα, -ατος, τό (ἀγάλλω)· ἐπὶ ἄνθρωποις ἀγάλλεται· Ἡσυχ., καύχημα ἢ ἀγαλλίασις, χαρὰ ἢ στόλισμα, κόσμημα ἢ εὐπρόσδεκτον δῶρον ἰδὲ διὰ τοὺς θεοὺς· ἔθεν 2) ὁμοίωμα θεοῦ ὡς ἀντικείμενον λατρείας. 3) κῶδε ἀνδρός ἢ ἀγαλμα ἢ εἰκὼν [δ:] ἔτυμολ. βλ. ἄγαν].

ἀγαλματίας, -ον, ὁ εὐειδής, ὠρατος ὡς ἀγαλμα. **ἀγαλμάτιον**, τό ὑποκορ. τοῦ ἀγαλμα. **ἀγαλματοποιία**=ἀγαλματοποιία. **ἀγαλματοποικῆ**=ἀγαλματοποιία. **ἀγαλματοποικόν** (χρῆμα ἢ ἀργύριον) ἐν ἐπιγρ. Ἀθην. **ἀγαλματοποιός**, -οῦ, ὁ (ἀγαλμα+ποιῶ) ὁ κατασκευαστὴς ἀγάλματος, λιθοξόος, γλύπτης, ἀνδριανοποιός.

ἀγαλματοτυπεῖς=ἀγαλματοποιοί. **ἀγαλματοουργία**=ἀγαλματοποιία.

ἀγαλματοργικῆ=ἀγαλματοποιητικῆ. **ἀγαλματοργός**, ὁν (ἀγαλμα+εργω) = ἀγαλματοποιός.

ἀγαλματοφορέω φέρω εἰκόνα τινὰ ἐν τῷ νῶ, ἔχω ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τίνος ἐν τῇ μνήμῃ μου. **ἀγαλματόν** μεταβάλλω εἰς ἀγαλμα.

ἀγαλμο-τύπος, ὄν ὁ σχηματίζων ἀγαλμα. **ἌΓΑΛΜΑΙ** (β' πληθ. ἐν. ἀγάσθε, ἐπ. ἀγάσθε· ἀπαρ. ἀγασθαι ἐπ. ἀγάσθαι· παρτ. ἡγάμην ἐπ. β' πληθ. ἡγάσθε· μέλλ. ἀγάσομαι ἐπ. ἀγάσομαι· ἄρ. α' σχηματίζω: κατὰ τὸ πλεῖστον παθητ. ἡγάσθην, ἀλλά καὶ μέσ. ἡγασάμην ἐπ. ἡγασάμην, ἀγασάμην) ἀποθ. :—Ιδοκίμαζω ἢ ἐκπλήττομαι, παραξενεύομαι (λατ. admirari) ἄγ. τινα, ἀλλά καὶ τινε. — ἢ ἐν κακῇ σήμ. φθονῶ ἢ ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι· ἄγ. τί, τινε, περὶ τινος. Ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ χρησιμοποιοῖ μόνον τὸν ἄρ. α' ἡγασάμην, καὶ ὡς ἐν. ἀγάσομαι ἢ ἀγαλομαι [δ:] ἔτυμ. βλ. ἄγαν].

ἀ-γάμενος, ἐπίρ. μτχ. ἐκ τοῦ ἀγαμει· μετὰ δαυμασοῦ, μετὰ δερμῆς συγκαταθέσεως.

ἀγάμητος, ὄν· σπανιῶν. τύπος τὸν ἀγαμος.

ἀ-γάμια, ἡ τὸ ζῆν ἀγάμια, ὡς ἀνύπανθρος· ἀγαμίον δίκη (ζημία) = κατηγορία κατὰ (τιμωρία) ἀγάμου, διότι ἐμμένειν ἀγαμος (παρὰ Σπαρτιάταις). Ἐκ τοῦ

ἀ-γάμος, ὄν (α στερ.+γάμος) ἀνύπανθρος, ἀνύμφετος, ὁ μὴ ἔχων (λαβὼν) γυναῖκα (καὶ κοιν. ἀγαμός), λατ. coelebs· κυρ. λέγεται ἐπὶ ἀνδρῶς, ἐπὶ δὲ γυναικὸς ἐλέγεται ἄνανδρος· παρὰ Τραγ. συνήθη ἡ φράσις γάμος ἀγαμος=ὄλεθριος γάμος (κυρ. γάμος πού δὲν εἶναι γάμος), πρβλ. βίος ἄβιος.

ἌΓΑΝ (ἀγᾶν, ἀλλά μτχ. καὶ ἀγᾶν ἐνίστη), ἐπίρ. πολύ, λίαν, παρά πολύ· γενικός ἀγᾶν παρὰ Δωρ. καὶ Ἄττ., λίην δὲ ἐπ. καὶ Ἰων., λατ. prorsus.—ἢ μετὰ κακῆς σήμ. πολύ, ὑπερβολικὰ πολύ, παρά πολύ (λατ. nimis), ὡς ἐν τῷ ρητῷ μηδὲν ἄγαν (λατ. ne quid nimis).

Ἐτυμ. ἰ ἐπεκτ. ρίζα ἀγα- (*γηα, πρβλ. μέγα· ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀγα- προήλθον καὶ τὰ ἀγάζω, ἀγάζομαι· δὲν εἶναι ἕνα ὡς. καὶ τὰ ἀγαλομαι, ἀγᾶ, ἀγαμαι, ἀγάλλω, ἀγαλμα. Ἐκ τῆς αὐτῆς ριζικῆς βᾶσεως προήλθον καὶ τὰ ἀγανός, ἀγαπάω, ἀγαπάζω. Κατ' ἄλλους ἢ ριζ. βᾶσις ἀγα- ἔχει μάλλον σχέσηιν πρὸς τὴν ρίζ. ἀγ- τοῦ ἀγω.

ἀγᾶνᾶκτός, μέλλ. -ήσω, (ἀγᾶν)· ἀιδόνομαι σφοδρῶς ἐρεδισμὸν ἢ δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι (κοιν. ἀγανακτῶ).

Ἐτυμ. ἰ ἀδελ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἀγα- (*γηα (βλ. ἄγαν)· ἔνεγκαιν, πρβλ. χαλεπῶς φέρειν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγᾶνᾶκτης, -εως, ἡ· κυρ. φυσικός ἐρεδισμὸς καὶ πόνος ἢ δυσανασχετήσις, κυρ. ἀγᾶνᾶκτησις, δυσαρεστήσις· λατ. dolor, indignatio.

ἀγᾶνᾶκτητός, ἡ, ὄν (ἀγᾶνᾶκτέω)· εὐερέδιστος, ὀργίλος, μεψίμοιρος.

ἀγᾶνᾶκτητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγᾶνᾶκτέω· ἐρεδιστικός, ἐνοχλητικός (κυρ. ὁ προκαλὼν ἀγᾶνᾶκτησιν).

ἀγᾶνᾶκτικός, ἡ, ὄν=ἀγᾶνᾶκτητικός (δ βλ.).

ἀγᾶνᾶσι· ποιητ. ἀντὶ ἀγᾶνᾶσις, δεσ. πληθ. θηλ. τοῦ ἀγᾶνός.

ἀγᾶν-νίφος, ὄν (ἀγᾶν+νίφω)· ὁ ἀγᾶν νιφόμενος, χεῖνός κεκαλυμμένος, χιονοσκεπής (συν. κοσμ. ἐπιθ. τοῦ Ὀλύμπου).

ἀγᾶν-θλέφαρος, ὄν (ἀγᾶνός+θλέφαρον)· ὁ γλυκεῖς ἔχων ὀφθαλμοὺς.

ἀγᾶν-ἄνδρειος, α, ὄν, δωρ. τύπος ἀντὶ ἀγᾶνᾶρειος (δ βλ.).

ἀ-γᾶνός, ἡ, ὄν (α ἀθροιστ.+γᾶνός, γᾶνός, γᾶνυμαί)· ἥπιος, γλυκὺς, προσηνής· ἰδὲ ἐπὶ τῶν θεῶν τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ ὁποῖα προσκάλουν ταχὺν καὶ ἀνώδυνον θάνατον. Μόνον ποιητ.· πρβλ. τὸ τῆς νέας γλώσσης ἀγᾶνός, «ἀγᾶνὸ πανί»=ἀραιόν, τ. ἔ. μαλακόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ακουστό» ὅπερ εἶναι σκληρόν. [δ:] ἔτυμ. βλ. ἄγαν].

ἀγᾶν-φρονέω φρονοῶ ἀγᾶνᾶ, εἰμὶ ἀγᾶνᾶφρων, πρῶς, εὐγενής.

ἀγᾶν-φροσύνη, ἡ ἡπιότης, εὐγένεια τρόπων· ἐκ τοῦ

ἀγᾶν-φρων, ὄν, γεν. -ονος (ἀγᾶνός+φρήν)· ὁ γλυκὺς τούτους τρόπους ἢ φιλόφρων.

ἀγᾶν-ὤπις, -ίδος, ἡ (ἀγᾶνός+ὤψ)· ἡ ἔχουσα γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς ἢ ῥιπτουσα γλυκεῖα θλέμματα.

ἀγᾶν-ὄρω, -ορος, ὁ, ἡ· δωρ. τύπος ἀντὶ ἀγᾶνᾶρος (δ βλ.).

ἀγᾶνομαι· ἐπ. τύπος τοῦ ἀγαμαι, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ μτχ. ἀγᾶνομαι μετὰ ἐνεργ. σήμ. (=δαυμάζων) ἢ φοβούμενος ἢ φθονῶν.

ἀγαπάζω, μέλλ. -άσω (βλ. ἀγαπάω).

ἀγαπάτος, ὄν· δωρ. τύπος ἀντὶ ἀγαπητός (δ βλ.).

ἀγᾶπάω, [ᾶγ]· μέλλ. -ήσω· ἄρ. ἡγάπησα, ἐπ. ἀγάπησα· πρβλ. ἡγάπηκα (πρβλ. ἀγαμαι, ἀγάζομαι)·—ἐπὶ προσ. ὑποδέχομαι τινά, περιποιούμαι τινά· ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ὁ Ὀμ. χρησιμοποιοῖ τὸν τύπον ἀγαπάζω καὶ μέσ. ἀγαπάζομαι.—σήμ. ὡς χαιρετίζω τινά.—Ἰσν. σήμ. εἶμαι εὐχαριστημένος μετὰ τινά, ἀγαπῶ μετὰ τρυφερότητος.—ἢ ἐπὶ πραγμ. εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος μετὰ τινά, εἶμαι ἱκανοποιημένος ὅπο τι μετ' ἀπαρ. σήμ. συνηθίζω νά... ὡς τὸ φιλέω.

Ἐτυμ. ἰ ἀδελ.· βλ. ἄγαν· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἐκεί ἀγα+ρίζ. πα.=λαμβάνω, φυλάσσω, προφυλάσσω, πρβλ. πάσομαι=ἀποκτῶ. Ἐκ τούτου τὸ

ἀγαπεύντες, ἰων. τύπ. ἀντὶ ἀγαπῶντες.

ἀγάπη, ἡ (ἀγαπάω)· ἡ ψυχικὴ κλίσις καὶ συγγένεια, ἢ αἰσθητικὴ τῆς διὰ τὸν ἀδελφόν του π.χ., εἶτα δὲ διὰ πάντα ἄλλον συνάνθρωπόν του ἢ φιλανθρωπία.

ἀγάπημα, τό (ἀγαπάω) (λατ. deliciae)· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης.

ἀγαπᾶ-ἡνωρ, -ορος, ὁ (ἀγαπάω+ἄνηρ)=ἡ ἡγορῆν ἀγαπῶν (ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀνδρισμὸν), ἀνδροπρεπής.

ἀγάπησις, -εως, ἡ (ἀγαπάω)· τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης, συμπάθεια.

ἀγαπησμός, ὁ· σπανιῶν. τύπος τοῦ προηγ.

ἀγάπητέος, α, ὄν· ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγαπάω· ὄν πρέπει τις νά ἀγαπήσῃ, δεῖ πρέπει νά ἀγαπᾶται, εἶναι ἀξίος τῆς ἀγάπης ἢ μετὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νά εἶναι τις εὐχαριστημένος.

ἀγάπητικός, ἡ, ὄν (ἀγαπάω)· ὁ ῥέπων πρὸς τὸ ἀγαπᾶν, ἐρωτύλος ἢ φιλόσοργος. Ἐπίρ. -ὤς = εὐχαριστῶς, ἀσμένως.

ἀγάπητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγαπάω· ἡγαπημένος, προσφιλής ἢ ἀξιαγάπητος, ἀξίος ἀγάπης. 2) πρᾶγμα μετὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νά εἶναι τις εὐχαριστημένος (ὡς τὸ ἐλάχιστον κακόν)· ἀγαπητόν (ἔστω) = πρέπει νά εἶναι τις εὐχαριστημένος...—ἢ ἐπίρ. ἀγαπητῶς· εὐχαριστῶς, ἀσμένως, προθύμως· ἀγαπητῶς ἔχω = εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρκούμαι, γεμ. σήμ. ἔτι καὶ τὸ ἀγαπῶ. 2) Ἐν τῷ ἄττ. πρᾶξ. λόγῳ

σημ.: τόσον μόνον ὅσον ἀκριβῶς ἄρκει διὰ νὰ εὐχρηστούνη τινά, δηλ. μόλις ἀκριβῶς, μόλις καὶ μετὰ βίας (βλ. *μόλις*).

ἀγαπητῆς, -ίδος, ἡ: γυνὴ συνοικοῦσα κληρικῶ, ἀγαπητικιά.

ἀγαπώντως: μετγ. τύπος τοῦ *ἀγαπητῶς*.

ἀγαρίκον, τό λατ. *agaricum*, εἶδος σπογγοειδούς ζύλου, καταλλήλου διὰ φάρμακον (κων. ἴακα).

ἀγαρρῆς, ἡ (*ἀγείρω*): συνάδροις (ἐν ἐπιγρ.).

ἀγά-ρρος, ον, συνηρ. **ἀγάρρους** (*ἀγαν+ῥέω*): ὁ ὀρμητικῶς, ἰσχυρῶς, ῥέων.

ἀγασθαι, ἐν. ἀπρ. τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγασθεῖς, μετγ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγα-σθενής, ἔς (*ἀγαν+σθένος*): λίαν ἰσχυρός.

ἀγασμα, τό (*ἀγαμαι*): τὸ θαυμαζόμενον, ἀντικει- μένον θαυμασμοῦ, θαύμα.

ἀγάσσομαι, ποιητ. *ἀγάσσομαι*, μέλλ. τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγάσσοτο, ποιητ. τύπ. ἀντὶ *ἡγάσατο*, γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ *ἀγαμαι*.

ἀγά-στάχης, υ (*ἀγαν+στάχης*): λίαν εὐφορος εἰς στάχυς.

ἀγά-στονος, ον (*ἀγαν+στένω*): ὁ βαρέως (βαθέ-ως, *ἀγαν*) στενάζων, βαρῦστονος, βαρυστενάζων || ὀλούζων || ἐπὶ τῶν κωμῶτων: ὑποκόφως ροχθῶν.

ἀγαστός, ἡ, ὄν (*ἀγαμαι*): θαυμάσιος, θαυμαστός, ἀξίος θαυμασμοῦ. Ἐπίρ. *ἀγαστῶς*.

ἀ-γάστωρ, -ορος, (α ἀφρῶσι. + *γαστήρ* πρβλ. *ἀ-δελ-φός*): ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός || γεν. ὁ συγγενῆς, ὁ πλησίον.

ἀγασυλλίς, -ίδος, ἡ: φυτόν τι (λατ. *heracleum gummiferum*).

ἀγά-συρτος = ἐπίσειουμένος, ρυπαρός.

ἀγάσῳς: λακ. πλ.ηθ. αἰτ. τοῦ *ἀγαθός*.

ἀγάτός, ἡ, ὄν, ποιητ. τύπος ἀντὶ *ἀγαστός*, ὡς *θαυματὸς ἀντὶ θαυμαστός*.

ἀγαυός, ἡ, ὄν (*ἀγαμαι*): ἐπιφανής, ἔνδοξος, λαμ- πρός, εὐγενής.

Ἐτυμ. ικατά τινας τὰ *ἀγανός, ἀγαυρός*, καθὼς καὶ τὰ *ἀγαίωμα, ἀγαμαι, ἀγῆ* εἶναι συγγενῆ πρὸς τὰ *γαῦρος, γαῖω, γηθέω, γάνυμαι, γάνος*. Κατ' ἄλλους ἡ βῆσις *ἀγαν-* τῶν *ἀγανός, ἀγαυρός* εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν βῆσιν *ἀγα-* τοῦ *ἀγαμαι* (βλ. *ἀγαν*) ἡ σχέσις *ἀγα-*: *ἀγαν-* ἀπαντῶ καὶ ἐν τοῖς: *ἐλαῦ-νω*: *ἐλα-τός, ἄρου-ρα*: *ἀρό-ω*.

ἀγαυρίσμα, τὸ ἄροιστήριον, ἀναίδεια (Ἐβδουμ.).

ἀγαυρίαι, μεγάλας γαυρίαι καὶ ἐπαίρομαι.

ἀγαυρός, ἂ, ὄν συγγ. τῶ *ἀγανός* (α εὐφ.+*γαῦρος*) μεγαλοπρεπῆς || ἀγέρωχος, υπερήφανος (*λίαν γαῦ-ρος*) ὑπερβ. ἐπίρ. *ἀγαυρότατα*.

ἀγά-φρεγκτος, ον (*ἀγαν+φρέγγομαι*): ὁ μεγαλο- φῶνως φρεγγόμενος, μεγαλόφωνος.

ἀγάω = *ἀγάζομαι* (β βλ.).

ἀγγᾶρεία, ἡ: ἀγγελία, εἰδησις.

ἀγγᾶρεύω, μέλλ. -σω (βλ. *ἀγγαρος*): ἔξαποστέλλω τινά ὡς ταχυδρόμον, ὡς ἀγγελιαφόρον || ἀναγκάζω τινά νὰ ἰπρητεῖται ὡς ταχυδρόμος || γεν. ἀναγκάζω τινά εἰς ὑπηρεσίαν.

ἀγγᾶρήτιος, ὁ, ἰων. τύπος = *ἀγγαρος* (β βλ.). τὸ *ἀγ-αρήτιον* = τὸ ἔργον τοῦ *ἀγγάρου*.

ἀγγαρος, ὁ (περσικὴ λέξις) βλ. *ἀγγελος*) ἐπιππος ταχυδρόμος (τοιοῦτοι ὑπῆρχον ἐγκατεστημένοι εἰς ὠ- ρισμένους σταθμούς καθ' ὅλην τὴν Περσίαν διὰ τὴν με- ταφορὴν τῶν βασιλικῶν παραγγελιῶν).

ἀγγείδιον, τό ὑποκορ. τοῦ *ἀγγεῖον*.

ἀγγεῖο-θήκη, ἡ: ἀποθήκη ἀγγέλων.

ἀγγεῖο-λόγος: λαμβάνων φλέβα καὶ ἐνεργῶ ἐγ- χείρισιν ἐπ' αὐτῆς (ιατρ. ὄρος).

ἀγγεῖο-λογία, ἡ: διδασκαλία περὶ τῶν ἀγγέλων τοῦ σώματος (λ. *ιατρ.*).

ἀγγεῖον, τό, ἰων. *ἀγγίον* (*ἀγγος*): δεῖτι καὶ σῆμ. λέγεμεν ἀγγεῖον, δοχεῖον, κάδος (τεπόζιτο) *ιατρ. ἀγ- γεῖα* λέγονται: α: φλέβες, ἀρτηρίαι κλπ. αἰμοφόρα ἀγγεῖα.

ἀγγεῖο-σέλινον, τό: εἶδος σελίνου.

ἀγγεῖο-ῶδης, ες (*ἀγγεῖον+εἶδος*): ὁμοιος πρὸς ἀγγεῖον, κοίλος.

ἀγγελιά, ἡ: ἰων. -*ιλη* (*ἀγγελος*): εἰδησις, εἰδοποίη- σις, ἀγγελμα || τὰ νέα: *ἀγγελιῆ ἐμῇ* = εἰδησις, ἀγ- γελμα περὶ ἐμοῦ *ἀγγελιῆς ἐλθεῖν* = ἐλθεῖν ἐξ αἰτίας

ἐνός ἀγγέλματος. 2) Προκήρυξις, διαταγή, πρό- σταγμα.

ἀγγελί-αρχος, ὁ = *ἀρχάγγελος*.

ἀγγελια-φόρος, ἰων. ἀγγελιη-φόρος, ὁ (*ἀγγελία+ φέρω*): ὁ κομιότης εἰδήσεως, ἀγγελίας, δεῖτι καὶ σῆ- μερον λέγεται ἀγγελιαφόρος.

ἀγγελιακός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων (ὀρμόζων) εἰς ἀγ- γέλους.

ἀγγελιώτης, -ου, ὁ (*ἀγγελία*): ἀγγελιαφόρος.

ἀγγέλλω, μέλλ. *ἀγγεῶ*, ἐπ. *ἀγγεῶ*: ἀορ. α' *ἡγγει- λα*: παρὰκ. *ἡγγελα*, παθ. πρκ. *ἡγγεμαι*: παθ. ἀορ. α' *ἡγγέλθην* (*ἄγω*) φέρω, μεταφέρω εἰδησιῶν, ἀγγεῶν, εἰδήσεις, νέα || προκηρύσσω, διακηρύσσω, εἰδοποιῶ, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ, λέγω, διηγούμαι. — Μέσ. *ἀγγέλλομαι* = (ἀναγγέλλω) ἀγγέλλω ἐμαυτὸν, περὶ ἐμαυτοῦ. — Παθ. *ἀγγέλλομαι*: ἀναγγέλλομαι, δίδεται ἀγγελία περὶ ἐμοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγγελμα, τό: ἀγγελία, εἰδησις, εἰδήσεις, νέα.

ἀγγελο-θεοσία, ἡ: θεοσις ἀγγέλου, ἡ εἰς ἀγγέλου

τῶν μετὰδεσις.

ἀγγελο-κόμιστος, ον: ὑπόσχεσις κομισθεῖσα ὑπὸ ἀγγέλου.

ἀγγελο-πλήρωτος, ον: πλήρης ἀγγέλων.

ἀγγελο-πλοκος, ον: ὁ ὑπ' ἀγγέλων πλεχθεὶς.

ἀγγελος, ὁ, ἡ (*ἀγγέλλω*): ἀγγελιαφόρος, ἀπε- σταλμένος. — II ἀγγελιαφόρος ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, δεῖτι καὶ σῆμερον νοοῦμεν λέγοντες *ἀγγελος*.

Ἐτυμ.: δὲν εἶναι ἕξη πρὸς τὴν περσ. λέξιν *ἀγγα- ρος* (β βλ.).

ἀγγελτικός, ἡ, ὄν: ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγγέλλειν.

ἀγγηῖον, τό: ἴων. ἀντὶ *ἀγγεῖον*.

ἀγγο-θήκη, ἡ: θῆκη ἀγγέλων, θεοσις ἐνθα ἐτο- ποδέτου ἀγγεῖα.

ἄΓΓΟΣ, -εος, τό: δοχεῖον παντός εἰδους, πίθος, χύτρα, κάδος || κασσέλα, κιβώτιον, κυτίον, θῆκη.

ἄγδην, ἐπίρ. (*ἄγω*) *συρτά, «τραβηχτά, «οθα- ριχτά»*.

ἄγε, ἄγετε, κυρ. Προστ. τοῦ *ἄγω* χρησιμοποιοῦμα- να ὡς ἐπίρ. ὅπως ἡ Προστ. *φέρε*: ἔμπρός! ἔλα! κάμε γρήγορα! λοιπὸν! ἐν τῇ νέᾳ διασώθησιν ὡς «δε, δετε».

ἄ-γειος, ον (γῆ): ὁ ἀνευ γῆς.

ἀγείρω: ἀορ. α' *ἡγεῖρα*: πρκ. *ἀγγερα* (*ἄγω*) φέ- ρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναδρόζω ἐπὶ τὸ αὐτό, συγκεν- τρώνω, συμμαρτυροῦμαι. — II παθ. *ἀγγεζομαι*: παθ. ἀορ. α' *ἡγγέθην*, ἐπ. γ' πλ.ηθ. *ἡγεθθεν*: πρκ. *ἀγγεραμαι*, ἐπ. γ' πλ.ηθ. *ἀγγεραται*: ἐπ. γ' πλ.ηθ. ὑπερσ. *ἀγγερατο*: ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συναδρόζομαι, συναδρόζο- μαι ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ ἀπαντῶσι καὶ ἐπ. ἀορ. β' μέσ. *ἀγγε- ροσθαι, ἀγγεροντο*, μετγ. συντετρ. *ἀγγόμενος, ἡ, ον* = σνηδροισμένος, συγκεντρωμένος.

Ἐτυμ.: τὰ *ἀγείω, ἀγορά, ἀγυρμός, ἀγύρτης, ἄγυ- ρεις, παν-ἡγυρσι* συνανήκουσιν ἐτυμολ. μετὰ τῶν ἐκ τι- νος ρίζ. *γᾶρ*: *γάργαρα* = σωρός, *γαργαίρω* = βρῖθω, μυρμηκίω, *γέγερα* («= πολλὰ» Ἡσυχ.), λατ. *greg, gregatim, e-gregius*. Τὸ α- (τῶν *ἀγείρω, ἀγορά*) ἐν σχέσει πρὸς τὸ λατ. *grex* θεωρεῖται ὡς <ἐκ τινος λατ. η > -en = ἐντός.

ἄ-γείτων, ον, γεν. -*ονος* (α στερ.+*γείτων*): ὁ ἀνευ γείτωνος || μονήρης, ἀπομεμονωμένος || ἐρημος.

ἀγελᾶδόν, δωρ. ὁ τύπος τοῦ *ἀγελήδον* (β βλ.).

ἀγελάζομαι, (ἀγέλη) ζῶ ἀγελήδον (ἐν ἀγέλη), συναγελάζομαι, εἶμαι ἀγελαιός.

ἀγελαιο-κομική, ἡ (ἐνν. *τέχνη*) (*ἀγέλη+κομέω*) ἡ τέχνη τοῦ διατρέφειν καὶ συντηρεῖν ἀγέλην κτηνῶν.

ἀγελαιός, α, ον (*ἀγέλη*): ἀνήκων εἰς ἀγέλην || τρεφόμενος, βόσκων, εἰς τὸ ὑπαίθριον. — III ὁ ἐν ἀγέ- λαις διάγων, «ἀγελαιός». 2) ὁ τῆς ἀγέλης ἢ τοῦ σω- ροῦ τρόπον τινά, τοῦ δχλου, ὁ κοινός καὶ ὄσημος.

ἀγελαιο-τροφία, ἡ: (*ἀγέλη+τρέφω*): τὸ τρέφειν ἀγέλας.

ἀγελαιο-τροφικός, ἡ, ὄν: ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀγελαιοτροφίαν.

ἀγελαιο-τρόφος, ον (*ἀγέλη+τρέφω*): ὁ τρέφων ἀγέλας.

ἀγελ-αρχέω: ὄρχω ἀγέλης.

ἀγελ-ἀρχης, -ου, ὁ (*ἀγέλη+ἀρχω*): ὁ ἀρχηγός ἀ- γέλης || ὁδηγός ὁμάδος.

ἀγελὰς, -άδος, ἢ (ἀγέλη) ἀνήκουσα εἰς ἀγέλην. **ἀγέλασμα**, -ατος, τὸ (ἀγελάζομαι)· σωρός, ἄθροισμα, πλῆθος.

ἀ-γελαστί, ἐπίρ. (α στερ.+γελάω)· χωρὶς γέλωτα, σοβαρῶς, χωρὶς ἀστεία.

ἀγελαστικὸς, ἢ, ὄν· ὁ ἀρεσκομένος νὰ ζῆ ἐν ἀγέλη, κοιωνικὸς.

ἀ-γέλαστος, ὄν (α στερ.+γελάω)· ὁ μὴ γελῶν, σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, δύσθυμος.— || ὁ μὴ περιγελῶμενος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐμπαίξῃ || οὐχὶ ἀξίος γέλωτος, οὐχὶ μικρὸς καὶ ἀνάξιος.

ἀγελείη, ἢ (ἀγω+λεία) ἐπ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ἢ ἀγει τὴν λεῖαν (πρβλ. λῆτις), ἢ φέρουσα τὸ λάφυρα, λαφυραγωγούσα.

ἀγέλη, ἢ (ἀγω) ἄθροισμα («κοπάδι») βοῶν καὶ ἄλλων ζῴων, λατ. *armentum*, *grex*.—μτγν. πᾶσα ὁμάς [δι' ἐτυμολ. βλ. ἀγω].

ἀγεληδᾶ, ἐπίρ.=ἀγεληδόν.

ἀγεληδόν, ἐπίρ. (ἀγέλη) καὶ ἀγεληδᾶ· κατ' ἀγέλας, ἢ καθ' ὁμάδας.

ἀγέληθεν, ἐπίρ. (ἀγέλη)· ἐκ τῆς ἀγέλης.

ἀγελη-τρόφος, ὁ· ὁ τρέφων (ἐχων) ἀγέλην (ἔπων ἢ βοῶν).

ἀγέληφι, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγέλη.

ἀγγελιάζω· συνέρχομαι δίκην ἀγέλης.

ἀγγελικὸς, ἢ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ἀγελαιῖος.

ἀ-γέλιος, ὄν· ὁ μὴ γελῶν.

ἀγέλο-κόμος (ἀγέλη+κομέω)· ὁ περιποιούμενος ἀγέλην.

ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, ἀγεμών· ζωρ. τύποι ἀντὶ τῶν ἀττ. ἡγεμόνευμα κλπ. ἢ βλ.

ἀγεν, ζωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἐάγησαν (γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀγνυμι). 2) ἀγεν ἐπ. γ' ἐν. ἀντὶ ἡγεν, πρτ. τοῦ ἀγω.

ἀ-γενεα-λόγητος, ὄν (α στερ.+γενεαλογέω)· ὁ ἀνευ γενεαλογίας, ὁ ἀγνώστου καταγωγῆς.

ἀ-γένεια, ἢ (ἀγενής) ταπεινὴ κατογωγῆ||χαμέρπεια.

ἀ-γένειος, ὄν (α στερ.+γένειος)· ὁ στερούμενος γενεῖου (οπανός) || παιδαριώδης. — (ἐν ἐπιγρ.) ὁ μὴ ἔχων γενεάν (προγόνους).

ἀ-γενής, ἐς (α στερ.+γένος, γενέσθαι)· ὁ μὴ γενόμενος, ἀγέννητος, μὴ δημιουργηθεὶς· συνθέστ. ὁμῶς ἐν τῇ ἐπομ. σῆμ.— || ὁ ἐξ ἀδήμου οικογενείας, ταπεινῆς καταγωγῆς, ταπεινός, ποταπός (ἀντίθ. τῷ ἀγαθός). — || Παρὰ τῷ ἴσ. ἀπαις, μὴ δημιουργήσας οικογένειαν.

ἀ-γέννητος, ὄν (α στερ.+γενέσθαι)· ὁ μὴ γεννηθεὶς, μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθεὶς.— || Ἐπί πραγμ. σῆμ. τὰ μὴ γενόμενα, μὴ συμβάντα, λατ. *infecius* || μτγρ. ψευδής, ἀβάσιμος, ἀνυποστατός.

ἀ-γένεια, (ἀγενής)· ὁ ποταπὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι.

ἀ-γεννής, ἐς—ἀγενής.— || Ἐπίρ. ἀγεννώς.

ἀ-γέννητος, ὄν (α στερ.+γεννάω)· ὁ μὴ γεννηθεὶς, μὴ παραχθεὶς (ὡς τὸ ἀγέννητος) || ὁ ἀνευ καταγωγῆς.— || ἀγενής || (ὁ βλ.). ὁ ταπεινῆς καταγωγῆς, ταπεινός, ποταπός.

ἀγεννίζω· πράττω, ἐνεργῶ ὡς ἀγενής.

ἀγέομαι, ζωρ. τύπος ἀντὶ ἡγέομαι.— || ἀγέομαι ἀντὶ τοῦ ἀγομαι (ἰων).

ἀ-γέραστος, ὄν (α στερ.+γέρας)· ἀνευ δώρου τιμῆς, ἀδράβευτος || ὁ μὴ ἀνταμειφθεὶς.

ἀγέρεσθαι, ἐπ. μέσ. ἀορ. β' ἀπφρ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγερθεν, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἡγέρθησαν (γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀγείρω).

ἀγερμός, ὁ (ἀγείρω) συναγερμός || συλλογὴ χρημάτων || δημοσιονόμος σοφίας.

ἀγέρομαι μτγν. τύπος τοῦ ἀγείρομαι.

ἀγέροντο, γ' πληθ. ἐπ. μέσ. ἀορ. ε' τοῦ ἀγείρω.

ἀγέροχος ὄν = ἀγέρωχος (ὁ βλ.).

ἀγέρσις, εως, ἢ (ἀγείρω)· συνάθροισις || ἐπιθεώρησις.

ἀγέρτης (ἐπιγρ.)· ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ φόρου.

ἀγερωχία, ἢ· ὑπεροψία, ὑπερηφάνεια.

ἀγέρωχος, ὄν [ἀγ·] ἐν καλῇ ἐνν.: μεγαλόφρων, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, ἀρχοντικὸς || ἐν κακῇ ἐνν. ὑπερφίαλος, ὑπεροπτικὸς, ὑβριστικὸς, φαντασμένος, ἀλαζών. Ἐπίρ. ἀγέρωχος.

**Ετυμ.*: κατὰ τινὰς <α-γερα-οχος (α- ἐπιτατ.)· κατ' ἄλλ. (ἀγερο-οχος (ἀγείρο-οχος, ἀγέρω-οχος) = ὁ συν-αθροίζων ὄρματα, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρματος μαχόμενος.— ἢ <ἀγείρειν τὴν δόχην=συνάγειν τὴν συγκομιδὴν.— ἢ <ρίζ. gar=κραυγάζειν (α- ἐπιτατ.) = ἀγρωχος ἐξελιχθὲν εἰς ἀγέρωχος διὰ μετρικοῦς λόγους (βιότ. ἢ λ. κείται ἐν τέλει στίχου, τὸ δὲ -ε- κατορθώνει τὴν ἀποφυγὴν τοῦ σπονδεῖου) εἰς τὸν πέμπτον πόδα.

ἀγεσκον, ἰων. πρτ. τοῦ ἀγω.

ἀγέ-στράτος, ὁ, ἢ (ἀγω+στρατός)· ὁ ὄγων στρατὸν, ὄδηγός στρατοῦ.

ἀγέτης, ὁ, ζωρ. τύπος ἀντὶ ἡγέτης.

ἀ-γευστος, ὄν (α στερ.+γεύομαι)· ὁ μὴ γευόμενος || ὁ ἀνευ γεύσεως πραγμάτων τινος (μετὰ γε).

ἀγέ-χορος· ὁ ἄγων τὸν χορόν.

ἀ-γευ-μέτροτος, ὄν· ἐπὶ προσ. ὁ ἀγνοῦν γεωμετρίαν. 2) ἐπὶ προβλημάτων, τὰ μὴ γεωμετρικά.

ἀ-γεωργησία, ἢ· κακὴ τῆς γῆς ἐπιμέλεια.

ἀ-γεωργητος, ὄν· ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς (ἐπιγρ.).

ἀγη, ἢ (ἀγαμαι)· ἐν καλῇ ἐνν. θαυμασμός, ἐκπληξίς || φόβος || σεβασμός. 2) ἐν κακῇ ἐνν. φθόνος, μίσος, πείσμα || ζῆλοτυπία (ἐπὶ θεῶν).

ἀγή, ἢ (ἀγνυμι)· δραῦσμα, σύντριμμα, κομμάτι, σκίζα. 2) περιοχὴ ὅπου δραῦνται τὰ κύματα. [βι' ἐτυμ. βλ. ἀγνυμι].

ἀγη, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἐάγη, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀορ., ε' τοῦ ἀγνυμι=δραῦω.

ἀγηγέραται, ἀγηγέρατο, ἐπ. γ' πληθ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγήγερα, -μαί· ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγήλαι· ἀπφρ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ ἀγάλλω.

ἀγ-ηλάτέω, -ήσω (ἀγος+ελαύνω)· ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, τὸ ἀγος (τὸ μίσμα) ἢ τὸν ἐναγῆ (τὸν μολυσμένον), λατ. *piaculum exigere* (πρβλ. ἀνδρηλατέω).

ἀγ-ηλάτος, ὄν (ἀγος+ελαύνω)· ὁ ἐλαύνων (ἀποδιώκων, ἀπομακρύνων) τὸ ἀγος (τὸ μίσμα).

ἀγημα, τὸ (ἀγω)· τμήμα στρατοῦ, ἰδία ἐν Λακεδαιμονίᾳ (καὶ λατ. *agema*, -his = Μακεδονικὴ φρουρά).

ἀγ-ηνόρειος, (ζωρ. ἀγᾶνόρειος), α, ὄν = ἀγῆνωρ (ὁ βλ.).

ἀγ-ηνωρέω· ὑπερηφανεύομαι.

ἀγ-ηνορία, ἢ· ἀνδρικότης, ἀνδρικὸν φρόνημα, ἀνδροπρέπεια || ἀνδρεία.

ἀγ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἢ (ἀγαν+ἀνήρ), ζωρ. ἀγᾶνωρ· ἀνδροπρεπής, ἀνδρεία, ἥρωικός || ὡς. πείσμων, ἰσχυρογνώμων, ἀλαζών || ἐνίοτε σῆμ. μεγαλοπρεπής, λαμπρός.

ἀγήοχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ ἀγω.

ἀ-γήραντος, ὄν = τῷ ἐπομ.

ἀ-γήραος, ὄν (α στερ.+γήρας)· ὁ μὴ γηράσκων || γενικῶς ὁ μὴ παρακμάζων, ὁ μὴ θνήσκων. Συνηρ. ἀγήρωσ, ὠν (αἰτ. ἐν. ἀγήρων ἢ ἀγήρω· ὄνομ. εὐν. ἀγήρω, ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ἀγήρωσ).

ἀ-γήρατον, τὸ· ἄρματικὸν φυτόν, ἴσως τὸ μυριόφυλλον (*achillea ageratum*).

ἀ-γήρατος, ὄν=ἀγήραος (ὁ βλ.)·— Ὡς οὖσ. ὁ ἀγήρατος = εἶδος λίθου, εἰ' οὐ εἰ' ὑποδηματοποιεῖ ἐστίλπνουν τὰ γυναικεία ὑποδήματα.

ἀ-γηρο-κόμητος, ὄν· ὁ μὴ γηροκομούμενος.

ἀ-γήρωσ, ὠν, συνηρ. ἀγήραος (ὁ βλ.).

ἀγής, ἐς (ἀγος)· ἐπικατάρατος, μισρός.— || ἐπὶ καλῆς σῆμ.=εὐαγής, λαμπρός, καθαρός.

ἀγησί-χορος, ὄν (ἀγέομαι ζωρ. ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἡγέομαι+χορός)· ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ.

ἀγητήρ, -ῆρος, ζωρ. ἀντὶ ἡγητήρ.

ἀγητός, ἢ, ὄν (ἀγαμαι) = ἀγαστός· θαυμασίος, ἀξιοθαύμαστος [ἀγ·].

ἀγιαίζω, (ἀγίος)· καθαγιαζῶ, ἀφιερώνω.

ἀγιασθήτω· Προστ. γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀγιαίζω.

ἀγιασμα, τὸ· γεν. -ατος (ἀγιαζῶ)· ὅτι εἶναι κοδηγιασμένον, καθηγιασμένη θείσις, τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ (τὸ ἄδυτον, ἢ ἀγία τράπεζα τοῦ ναοῦ), ναός.

ἀγιασμός, -οῦ, ὁ (ἀγιαζῶ)· ἢ ἀφιέρωσις, ὁ καθ-αγιασμός.

ἀγιαστήριον, τὸ=ἀγιασμα (ὁ βλ.).

ἀγιαστικὸς, ἢ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος εἰς καθιέρωσιν.

ἀγια-φόρος, *ον*=*ιεραφόρος* (ἐπιγρ.).

ἀγιαχάς ἰ επιφών. *χαράς*=ἰώ, ἰώ, ἰαῦ! (παρὰ Κων. Πορφυρ.).

ἀ-γίγартος, *ον* ἐπὶ σταφυλῶν, ὁ ἄνευ γιγάρτων (κόκκων, κουκουτοῖων).

ἀγίζω, ἄττ. μέλλ. *ἀγῖω* (ἀγιος) καθαγιαίζω, καθιστῶ τι ἱερόν, ἀφιερώνω λατ. *dedicare*. [δι' ἔτυμ. βλ. ἀγιος].

ἀγίνεω, μέλλ. *-ήσω* (ἐπ. ἐν. ἀπρφ. ἀγινέμεναι* πρτ. ἡγίνεον, ἴων. ἀγίνεσκον) ἐπεκτετ. ἴων. τύπος τοῦ ἄγω=ὀδηγῶ, φέρω (διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀγινέω ἐκ τοῦ ἄγω πρβλ. τὸν σχηματισμὸν τοῦ τῆς νέας «ἀρχινῶ» ἐκ τοῦ ἀρχω).—Μέσ. ἀγινέομαι = στέλλω νὰ μοῦ φέρον.— II φέρω καρποῦ. [δι' ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἀγιο-γράφος, *ον* (ἀγιος+γράφω) γεγραμμένος ὑπὸ ἁγίου (τῆ ἐμπνευσι τοῦ ἁγίου πνεύματος) τὰ ἀγιο-γράφα (ἐνν. βιβλία)=αἱ ἅγια Γραφαί, τ. ἔ. οἱ ψαλμοὶ καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν Νόμον καὶ τοὺς Προφήτας.

ἀγιο-λεκτέω, *-ήσω* (ἀγιος+λέγω) καλῶ ἱερωμένον τινὰ διὰ τῆς προσωπίας «ἀγίε».

ἀγιο-ποιός, *όν** ὁ ποιῶν ἅγιον, ἱερὸν ἢ ὁ ἀγιαίζων.

ἀγιος, *α, ον* (ἀγος ἄγ-) ὁ ἀφωσιωμένος, ὁ καθιερωμένος εἰς τοὺς θεοὺς (λατ. *sacer*), καθιερωμένος, ἱερὸς ἢ ἐπὶ προσ. εὐσεβής, ἄγνος ἢ ὡς οὐσιασ. τὸ ἀγιον =ναός.— II ἐνλίτε σημ. ἐπικατάρτος, ἐναγής, μιαρὸς (ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὸ λατ. *sacer*). *Ἐν τῇ παλαιότερᾳ ἀττικῇ μετεχειρίζοντο τὸ ἀγνος ἀντὶ τοῦ ἀγιος.

*Ἐτυμ.: ἀγιος, ἀγίλω, ἄγος, ἄζωμα (*ἀγιομαι, ἀγνός, ἀγνίλω, ἀγνεύω, πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἀνασφρ. ρίζ. *jağ-: jağ-a-mi*=λατρεύω, θυσιαίζω. Πρβλ. καὶ τὰ ἐν λ. ἄγος λεγόμενα.

ἀγιοτήης, *-ητος*, ἡ (ἀγιος) ἱερότης, ὁσιότης, ἀγιοσύνη (β βλ.).

ἀγιομός, *-οῦ*, ὁ = ἐναγισμός, ἀφιέρωμα εἰς τοὺς νεκρούς.

ἀγιοτεία, ἡ (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.) ἱεροτελεσίαι, λατρεία ἐν τῷ ναῷ, λειτουργία.— II ἀγιοσύνη. Ἐκ τῆς.

ἀγιοτεύω, μέλλ. *-εύσω* (ἀγίλω) ἐπιτελῶ ἱεράς τελετάς, τελετουργῶ ἢ ὅθεν εἶμαι εὐσεβής, θεοσεβής, τῷ εὐσεβέως.— II ἐνεργ. καθαίρω, ἐξαγνίζω ἢ νομίζω τὸ ἅγιον.

ἀγιώδης, *ες*=ἀγιος, *ον* (β βλ.).— ἐπίρ. ἀγιωδῶς = κατὰ ἅγιον τρόπον.

ἀγιοσύνη, ἡ (ἀγιος)=ἀγιοτής (β βλ.).

ἀγκ- ποιητ. συγκεκ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνακ-ἐπὶ συνθέτων τῆς προθ. ἀνά μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ κ: π.χ. ἀγκεισθαί ἀντὶ ἀνακείσθαι.

ἀγκάζομαι, μέλλ. *-άσομαι*, ἀποθ. (ἀγκάς, ἀγκή)* λαμβάνω, σηκώνω, εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ἀγκάθαρσις=ἀνακάθαρσις (ἐπιγρ.).

ἀγκάθευ, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ἀγκάς* εἰς τὸν βραχίονα, τ. ἔ. στηριζόμενος, ἀναπαυόμενος, εἰς αὐτόν (λατ. *cubito presso*) ὡς. εἰς τοὺς βραχίονας (ἀγκάλην).

ἀγκάλεω, ποιητ. τύπος τοῦ ἀνακαλέω.

ἀγκάλη, ἡ (ἀγκή)* ὁ κεκαμμένος βραχίον, συνήθως κατὰ πληθ.— II μετρ. περὶ παντὸς ὅπου περισφιγγεῖ τῆ, ὅπως π.χ. οἱ βραχίονες (ἡ ἀγκάλη) τῆς θαλάσσης κλπ. Πρβλ. λατ. *angulus*, ἀγκύλος. [δι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκάλιδ-ἀγυγός, *όν** ὁ φέρων ἀγκάλιδα (ἡ τοὶ ἱεράτιον. ἐπὶ φορητῶν ζῶων* ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται ἀγκάλιδ-φόρος).

ἀγκάλιζομαι, ἄττ. μέλλ. *-ζοῦμαι** ἀορ. α' ἡγκαλι-σάμην* πρμ. ἡγκάλομαι* ἀποθ. (ἀγκάλη)* = ἀγκάζομαι (β βλ.).

ἀγκάλις, *-ίδος*, ἡ ὄποκορ. τοῦ ἀγκάλη, «ἀγκάλι-τοσα» ἐν τῷ πληθ. ἀγκάλιδες = ἀγκάλαι.— II δέσμη, δερμάτι (ὅσον χωράει εἰς τὴν ἀγκάλαι).

ἀγκάλισμα, τὸ (ἀγκάλιζομαι)* ὅτι περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἀγκάλην, ὅτι ἐναγκαλιζέται τις.— II ἡ πρῆξις τοῦ ἐναγκαλιζέσθαι, τὸ ἀγκάλισμα.

ἀγκαλος, ὁ (ἀγκάλη)* ὅτι χωρεῖ εἰς μίαν ἀγκάλην. ἡ ἀγκαλιά* ἢ δέμα πληροῦν ἀγκάλην, ἀγκαλις.

ἀγκάς, ἐπίρ. (ἀγκή)* εἰς τὴν ἀγκάλην, εἰς τὰς ἀγκάλας.

Ἐτυμ.: Κατὰ τινες εἶναι κυρ. δοτ. πληθ. τοῦ ἀγκών ἀντὶ τοῦ πλήρους ἀγκάσι (πρβλ. φροῖν φρασί) κατ' ἄλλους γραπτέον ἀγκάσ' ἀντὶ τοῦ πλήρους ἐπιγρ. ἀγκάσε. Ἐκ τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν θεωροῦντι τινες τὸ ἐπίρ. τοῦτο ὡς αἰτ. πληθ. τοῦ ἀγκή=ἀγκάλη, στηριζόμενοι εἰς τὸ παρ' Ἡσυχ. «ἀγκάσι ἀγκάλας».

ἀγκεία, ἡ λόγχη.

ἀγ-κείμαι, ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀνά-κείμαι.

ἀγκέντουμ=λατ. *ancentum* = σίκυς ἄγριος (λατ. λ. παρὰ Διοσκ.).

ἄΓΚΗ, ἡ=ἀγκος ἢ ἀγκάλη (β βλ.).

ἀγ-κνήσσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνα-κνήσσω.

ἀγκίλιον, τὸ εἶδος πέλιτος, μικρὰς ἀσπίδος (ἐκ τῆς λατ. λ. *ancile*).

ἀγκίλλα (λατ. *ancilla*)* δούλη.

ἀγκιστρεία, ἡ (ἀγκιστρον)* ἡ δι' ἀγκίστρου ἀλιεῖα.

ἀγκιστρευτικός, ἡ, ὄν (ἀγκιστρον)* ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλιεῖαν ἢ κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀλιεῖαν* τὸ ἀγκιστρευτικός = ἀγκιστρεία (β βλ.).

ἀγκιστρεύω (ἀγκιστρον)* ἀλιεύω δι' ἀγκίστρου ἢ δελειάζω.

ἀγκίστριον, τὸ (ὄποκορ. τοῦ ἀγκιστρον)* μικρὸ ἀγκίστρι.

ἀγκιστρό-δετος, *ον* (ἀγκιστρον + δέω)* ὁ ἔχων προσδεδεμένον ἐπάνω του ἀγκίστρι, δεδεμένος μετ' ἀγκίστρου (ἐπὶ τοῦ καλῶτος τοῦ ψαρεύματος).

ἀγκιστρο-ειδής, *ες* (ἀγκιστρον+εἶδος), ἡ ἀγκιστροῦδης* ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου, κεκυρτωμένος ἀγκίστρου, τὸ (συγγ. τῷ ἄγκος, ἀγκύλος)* «ἀγκίστρι» ψαρεύματος, ἀγκιστρον ἢ ἀγκιστρον ἀτράκτου. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκιστρώω, (ἀγκιστρον)* καθιστῶ τι ἀγκιστρωτόν ἢ ἀγκιστρῶν (συλλαμβάνω δι' ἀγκίστρου).

ἀγκιστρώδης, *ες*=ἀγκιστροειδής.

ἀγκιστρώτός, ἡ, ὄν* ὁ ἔχων ἀγκιστροειδέις ἀκίδας.

ἀγ-κλιμα, τὸ ποιητ. ἀντὶ ἀνάκλιμα (β βλ.).

ἀγ-κλίνω* ποιητ. ἀντὶ ἀνα-κλίνω (β βλ.).

ἀγκοῖνη, ἡ (ἀγκών)* ποιητ. ἀντὶ ἀγκάλη, ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ.=οἱ κεκαμμένοι βραχίονες, ἀγκάλοι.—μετρ. πᾶν ὅτι περιπτώσεται τι σφιγκτά (πρβλ. ἀγκάλη). [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγ-κομίζω, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-κομίζω.

ἀγ-κονίω, ἀντὶ ἀνα-κονίω* ἐγείρω κωνιοτόν κατ' ἄλλους ἀγκονίω = ἐγκονέω = ἐπισπεῖδω.

ἄΓΚΟΣ, *-εος*, τὸ καμπὴ ἢ κοίλωμα, ἰδὲ τὸ ἄγκυλος ἢ ὅθεν ὀρεινὴ φάραγξ, λαγκάδι, κοιλιάς. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγ-κρεμάσας, ποιητ. ἀντὶ ἀνακρεμάσας (μγ. ἀορ. α' τοῦ ἀνακρεμάννυμι).

ἀγ-κρίσις, ποιητ. ἀντὶ ἀνά-κρῖσις.

ἀγ-κρούομαι, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-κρούομαι.

ἀγκτήρ, *-ῆρος*, (ἀγχω)* ἐργαλεῖον (βελόνη) ραφῆς πληγῆς, λατ. *fibula*.

ἀγκτηριάζω* συρράπτω βι' ἀγκτηῆρος.

ἀγκτηριασμός, ὁ συρραφὴ δι' ἀγκτηῆρος.

ἀγκυλόομαι* ἐξασκοντίζω. τι ὡς ἀκόντιον, λατ. *lorquere jaculum*.

ἀγκύλη, ἡ* κυρ. ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος (τῷ ἀγκώνος) πρβλ. ἀγκάλη.— II ἡ δηλεία σχοίνου, βρόχος* εἰδικ. ὁ μῶς ἀκοντίου, βι' οὗ τοῦτο ἠκοντίζετο, λατ. *amentum* ἢ ὡς. καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀκόντιον. 2) κῶδε ἴμας ἢ χορδὴ, νευρὸς, π.χ. τὸ λωρίον ἐνὸς κωνηγετικού κυνός, ἡ νευρὰ τῶσον. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγκών].

ἀγκυλήτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγκυλόομαι* ὁ θαλλόμενος (ριπτόμενος, ἐκφευδονίζόμενος) ἀπὸ τοῦ κεκαμμένου βραχίονος.— ὡς οὖς. τὸ ἀγκυλητόν = τὸ ἀκόντιον.

ἀγκυλιδωτός, ὄν* ὁ ἔχων δηλείαν διὰ λαθῆν.

ἀγκύλιον, τὸ ὄποκ. τοῦ ἀγκύλη* μικρὸν ἀκόντιον. 2) κρικός ἄλυσος.— II τὰ ἀγκύλια* οὗτω ἐξέλληνιζόντο τὰ ρωμ. *ancilla*.

ἀγκυλίς, *-ίδος*, ἡ* ἀγκιστρον, ἀκίς ἀγκιστροειδής, ἀγκυλό-γλωσσος, ὄν* ὁ ἔχων ἀγκύλην εἰς τὴν γλώσσαν (δηλ. γλωσσοδέτην).

ἀγκυλο-γλώχιν, *-ινος*, ὁ (ἀγκύλος+γλωχίς)* ὁ ἔχων κυρτὰ κέντρα, πλῆκτρα (ἐπὶ τοῦ μαχομένου ἀλέκτορος).

ἀγκυλο-γνώμων, *ον, -ονος*, ὁ ἔχων τὴν γνώμην σκολιάν, ὀλοερῶς, πανούργως.

ἀγκυλό-δειρος, *ον' (δειρή)* ὁ ἔχων κεκυρτωμένον τὸν αὐχένα.

ἀγκυλό-δοσος, *-οστος, ὁ, ἡ (ἀγκυλος+δοσός)* ὁ ἔχων κυρτὸς, σκολιὸς, ὀδόντας (στραβοδόντης) || ἀκιδωτὸς ἐπὶ δπλων, δρεπανοειδής.

ἀγκυλο-μήτης, *-ου, ὁ, ἡ (ἀγκυλος+μήτης)* ὁ σκολιὰ δουλεύμενος, πανούργως, κρυψίνους.

ἀγκυλό-πους, *-πουον (ἀγκυλος+πούς)* ὁ ἔχων κυρτοὺς πόδας (στραβοπόδης) : *δίφρος ἀγκυλόπους* = τῆ ρωμ. *sella curulis*.

ἀγκυλος, *η, ὄν (ἄγκος, πρβλ. λατ. angulus, uncus ἀγκάλη)* κεκυρτωμένος, κυρτός, καμπύλος (ἐπὶ τόξου) || ἀγκιστριωτός (π.χ. ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τοῦ αἰετοῦ) —

|| *μτφρ.* σκολιός, πανούργος, περιπόλος (ἄφρος λόγου π.χ.), ἀλλὰ καὶ μετὰ καλῆς σημ. Πτολορευμένος (πάλιν ἐπὶ βφους). Ἡ λ. σφίεται καὶ ἐν τῇ νέφ. «ἀγκούλα» = *ἀγκύλη* τ. ἔ. ῥάβδος με καμπύλον τὸ ἐν ἄκρον, λεγομένη ἄλλως καὶ «μαγκούρα». [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγκών*].

ἀγκυλό-τοξος, *ον (ἀγκυλος+τόξον)* ὁ ἔχων κυρτόν, καμπύλον, τόξον, καμπυλοτόξος.

ἀγκυλό-φρων, *ὁ, ἡ = ἀγκυλομήτης* (ὁ βλ.).

ἀγκυλο-χείλος, *-ου, ὁ (ἀγκυλος+χείλος)* ὁ ἔχων κυρτόν (ἀγκιστριωτόν) χεῖλος (ἢ ῥάμφος, ἐπὶ πτηνῶν).

ἀγκυλο-χήλης, *ου, ὁ (ἀγκυλος+χήλη)* ὁ ἔχων κεκυρτωμένους χηλὰς.

ἀγκυλόω, μέλ. *-ώσω* παθ. *πρκ. ἡγκύλωμαι (ἀγκύλος)* κυρτώνω, κάμνω τι ἀγκιστριωτόν, τὸ στραβῶν. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀγκυλ-ῶνωξ, *-υχος, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων γαμψοὺς (κυρτοὺς) ὄνυχας.

ἀγκυλωσις, *ἡ* ἰατρ. ὄρος, κύρτωσις, σκληρύνσις τῶν ὀρθρων τοῦ σώματος.

ἀγκυλωτός, *ἡ, ὄν (ἀγκυλώω)* ἐπὶ ἀκοντίων, ἐφωδισμένους μετ' *ἀγκύλην* (λωρίον) || καμπύλος, κυρτός, στραβός.

ἀγκυρᾶ, *ἡ (ἄγκος, ἀγκών)*, λατ. *ancora* ἡ ἄγκυρα (ὅπως καὶ σήμερον λέγεται), ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ σχήματός της παρὰ Πινδ. τὸ πρῶτον. *διότι παρ' Ὀμ.* ἀπαντᾷ ἡ λ. *εὐναί* = ἄγκυραι (καρ. πρόκειται ἐκεῖ περὶ μεγάλων ὀπισσῶν λίθων ριπτομένων εἰς τὴν θάλασσαν ἀντὶ ἄγκυρῶν). [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγκών*].

ἀγκυρίζω, ἄττ. μέλ. *ἰώ* ἄρ. *α' ἡγκυρίζω (ἀγκυρα)* ἀγκιστριώνω || συλλαμβάνω τι ὡσάν δι' ἀγκίστρου.

ἀγκυρίον, τὸ (ὅπου. τοῦ *ἀγκυρα*) — μικρὰ ἄγκυρα. —

|| *ἀγκύρια* (ἐνν. *περίματα*) = τὰ καλῶς τῆς ἀγκυρας.

ἀγκυρο-βολέω ριπτῶ ἄγκυραν || ἐξυσταλίζω σὶ ἀγκύρας || στερεῶν ἀσφαλῶς.

ἀγκυρο-βόλιον, τὸ τὸ μέρος ἐνθα δύναται νὰ ἀγκυροβολήσῃ τις, ὄρμος.

ἀγκυρο-ειδής, *ἔς* ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀγκύρας.

ἀγκυρο-ουχία, *ἡ (ἀγκυρα+ἔχω)* τὸ νὰ κρατῆται τι ἀκίνητον (καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ) διὰ τῶν ἀγκυρῶν, ἀσφαλῆς ὄραγμα : *ἐν ἀγκυροουχίαις*, ὅταν τις εἶναι ἀσφαλῶς ἡγκυροβολημένος.

ἀγκυρωτός, *ἡ, ὄν* ρημ. ἐπιθ. ὡς ἐκ ῥ. *ἀγκυρόω* κεκαμμένος ὡς ἄγκυρα. — || ὁ ὡς δι' ἀγκύρας ἡσφαλισμένος.

ἌΓΚΩΝ, *-ῶνος, ὁ, ἡ* καμῆ (λύγισμα ἢ κοιλότης) τοῦ βραχίονος, ὁ κεκαμμένος βραχίον (βλ. *ἀγκάλη*) || ὁ ἀγκῶνας ἢ ἀγκωνας (κρινῶς) ἔθεν : || Κάθε καμῆ, κάθε γωνία (ὅπως ἡ κμπτῆ ποταμοῦ, ἡ γωνία τοῖχου, ὁ κόλπος θαλάσσης, πρβλ. τὸ τῆς νέας «*ἀγκωνῆ*» || ὡς. τὰ κυρτὰ κέρατα τῆς κιδάρας. (Πρβλ. καὶ λατ. *ancon*, *-onip*, παρὰ Βιτρ.)

Ἔτυμ. : Ἰὰ *ἀγκών*, *ἀγκοῖνη*, *ἀγκάλη*, *ἄγκος*, *ἀγκύλος*, *ἀγκύλη*, *ἀγκιστρον*, *ἀγκυρα*, *ὄγκος* ἀνάγονται εἰς *σανσκρ. ρ. ankāh* = καμπυλὸς ἢ μεταξὺ βραχίονος καὶ ἰαχίου, ἀγκάλῃ πρβλ. λατ. *anc-us* = ὁ ἔχων κεκυρτωμένον βραχίον, *unc-us* = γάντιος, *ἀγκιστρον*, *adunc-us* = ἀγκιστριωτός, κυρτός, *uncinus*, *ungulus* = δακτυλίδιον. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀγκυνίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ *ἀγκών*.

ἀγλά-ἔθειρος, *ον (ἀγλαός+ἔθειρα)* ὁ ἔχων σπιληνῆν, λαμπράν, τὴν κόμην.

ἀγλάτα, *ἡ (ἀγλαός)* λαμπρότης, καλλονή, μεγα-

λοπρέπεια || *δθαν* χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς ἀντιθ. πρὸς *πᾶν* *δ*, τι εἶναι ὀλισιτικῶς χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον : παμπώδης ἐπιδειξίς, ἐπιδεικτικότης, ματαιότης, καὶ κατὰ πληθ. τὰ μάταια πράγματα || ὡς. ἑορταστικὴ χαρὰ, θρίαμβος, καὶ κατὰ πληθ. ἑορταί καὶ πανηγύρεις. [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγλαός*].

ἀγλαϊεῖσθαι ἄπρφ. μέσ. μέλλ. τοῦ *ἀγλαίεω* μετὰ παθ. σημ.

ἀγλαίω, ἄττ. μέλ. *-ἰώ* ἄρ. *α' ἡγλαίω (ἀγλαός)* καθιστῶ λαμπρόν, σπιληνόν, στολίζω, λαμπρύνω, καλλωπίζω || ὡς. *ἰδω* τι ὡς κόσμημα. — ὡς παθ. *στολίζομαι* μετ' τι, ὑπερηφανεύομαι διὰ κάτι, εὐφραίνομαι διὰ τι. [Ἰδ' ἐτυμ. βλ. *ἀγλαός*]. Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀγλαΐσμα, τὸ στόλισμα, κόσμημα, σέμνωμα πρβλ. *ἀγαλμα*.

ἀγλαΐσμός, ὁ = *ἀγλαΐσμα* || λαμπρότης, καλλωπισμός.

ἀγλαό-βοτρυς, *υ, -υος (ἀγλαός+βότρυς)* ὁ ἔχων λαμπροὺς βότρους.

ἀγλαό-γυιος, *(ἀγλαός+γυῖον)* ὁ ἔχων ἀγλαὰ (ῥατα) μέλη (σώματος).

ἀγλαό-δενδρον, *ον (ἀγλαός+δένδρον)* ὁ ἔχων ῥατα δένδρα.

ἀγλαό-δωρος, *ον (ἀγλαός+δῶρον)* ὁ παρέχων (χορηγῶν) ἀγλαὰ δῶρα.

ἀγλαό-θρονος, *ον (ἀγλαός+θρόνος)* ὁ ἔχων λαμπρόν θρόνον.

ἀγλαό-θῦμος, *ον* ὁ ἔχων εὐγενῆ ψυχὴν.

ἀγλαό-καρπος, *ον (ἀγλαός+καρπός)* ὁ φέρων (παράγων) λαμπροὺς (ἐξαιρετικῆς ποιότητος) καρπούς.

ἀγλαό-κούρος, *ον (ἀγλαός+κούρος)* πλούσιος εἰς λαμπροὺς κούρους (νεανίας), ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ λαμπροὺς νεανίας.

ἀγλαό-κωμος, *ον (ἀγλαός+κῶμος)* ὁ λαμπρύνων τὸν *κῶμον* (τὴν ἑορτὴν, τὰς διασκεδάσεις).

ἀγλαό-μητις, *-ιος, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων λαμπράν σοφίαν (*ἀγλαός+μητις*).

ἀγλαό-μορφος, *ον (ἀγλαός+μορφή)* ὁ ἔχων ὡραῖαν μορφήν.

ἀγλαό-παις, *ὁ, ἡ (ἀγλ.+παῖς)* ὁ ἔχων ῥατα τέκνα.

ἀγλαό-πεπλος, *ον (ἀγλ.+πέπλος)* ὁ ἔχων ῥατα πέλπον.

ἀγλαό-πηχυς, *υ, γεν. -υος (ἀγλ.+πέχυς)* ὁ ἔχων ῥατα πήχεις (δηλ. βραχίονας).

ἌΓΛΑΪΨ, *ἡ, ὄν (καὶ -ός, ὄν)* λαμπρός, μεγαλοποεπής, ῥατος, ἐξαιρετος, περιφήμος || ἐπὶ ἀνθ. ἐξ ακουστός, εὐγενής, περιφήμος μετὰ *δοτ.* = περιφήμος διὰ τι. Ἔπιτ. *ἀγλαΐψ* (συγγ. τῆ *αἴγλη*, *ἀγάλλομαι*).

Ἔτυμ. : *ἀγλαός* (**ἀγλαφός* πρβλ. *γλαυκός*).

ἀγλαό-τρίαινης, *ου, ὁ (αὐτ. ἀγλαοτρίαιναν)* (*ἀγλαός+τρίαινα*) ὁ Θεὸς μετ' τὴν λαμπράν τρίαῖναν (ὁ Ποσειδῶν).

ἀγλαό-φωτις, *-ιδος, ἡ (ἀγλ.+φῶς)* εἶδος φυτοῦ, *aglaophotis* = παιωνία (γρ. καὶ *ἀγλαοφῶτις*).

ἀγλαυρος, *ον = ἀγλαός* (β βλ.).

ἀγλαΐ-ῶψ, *-ῶπος, ὁ, ἡ (ἀγλαός+ῶψ)* ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς || γεν. *λάμπων*, *ἀστράπτων*. — θηλ. *ἀγλαΐπις*.

ἀ-γλευκός, *ἔς (α στερ.+γλευκός)* ὁ μὴ γλυκύς, ἀ-γλυκός, ὀξίνος (κοιν. ξινός), δριμύς || τραχύς, αὐστηρός.

ἀ-γληνός, *ον (α στερ.+γληνῆ)* ὁ ἄνευ *γλήνης*, ἰ. ἔ. τυφλός.

ἌΓΛΙΣ, γεν. *ἀγλιθός*, ἐν χρήσει κατὰ πληθ. μόνον *ἀγλιθός* = κεφαλὴ ἰοκρόδου (ὡς ἀποτελουμένη ἀπὸ πολλὰ τεμᾶκια, σκελίδια).

Ἔτυμ. : πιθανῶς ἀρχικῶς ἦν **ἀ-γλιθ* (= πλούσιος εἰς βολβούς) *ἀ*-ἐπιπατ. (ἰαπετ. **σηη* : πρβλ. *ἀδελφός* ἀντὶ **ἀ-δελφός*, *ἀκόλουθος* ἀντὶ **ἀ-κόλουθος*, *ἀθρόος* ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ *ἀθρόος*).

ἀ-γλισχρός, *ον* ὁ οὐχὶ γλίσχρος, δηλ. οὐχὶ κολώδης, ὁ ὀλισθηρός.

ἀ-γλυκός, *ἔς = ἀγλευκός* (β βλ.).

ἀ-γλωσσία, *ἡ (ἄττ. ἀγλωστία)* βωβότης, ἀφασία, ἀλαλία ἀντιθ. τῆ *εὐγλωσσία*. Ἐκ τοῦ

ἀ-γλωσσος, *ον, ἄττ. ἀγλωστος (α στερ.+γλώσσα)* ὁ ἄνευ γλώσσης, ὁ μὴ ἔχων γλώσσαν || βωβός, βρω-

νος, ἄλαλος, λατ. *elinguis*.— II ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν=βάρβαρος (βλ. βλ.).

ἄγμα, τό (καί **ἀγμα**) (*ἀγνυμι*) δραῦσμα, κομμάτι, ἀπόσπασμα.

ἄγμος, ὁ (*ἀγνυμι*) δραῦσις, κάταγμα (δοτοῦ π.χ.).— II ῥήγμα κρημνοῦ (κοιν. σπηλιθά), κρημνός.

ἄ-γναμπτος, ὄν (α στερ.+*γνάμπτω*) ὁ μὴ καμπτόμενος, ἄκαμπτος, ἀλύγιτος.

ἄ-γναπτος, ὄν (α στερ.+*γνάπτω*)=τῷ ἐπ.— II ὡς ἀκάδατος, ἀπλutos (ὁ μὴ καθαρισμένος).

ἄ-γνάφος, ὄν (α στερ.+*γνάπτω*) ἐπὶ ὑφασμάτων, τὸ μὴ ξανθὸν εἰσέτι, ἄρα νέον, καινούργιος.

ἀγνεία, (*ἀγνεύω*) καθαρότης, ἀγνότης.— II αὐστηρά τήρησις δρησκευτικῶν καθηκόντων.

ἀγνευμα, τό (*ἀγνεύω*) ἀγνότης, ἀγνή διαγωγή.

ἀγνευτικός, ἡ, ὄν ὁ διατηρῶν καθαρότητα || καθαρτικός ἐκ τοῦ

ἀγνεύω, μέλ. -εύσω (*ἀγνός*) μετ' ἀπαρ.= ἐπιτηρῶ αὐστηρῶς νά... θεωρῶ τὸ ὡς ζητήμα δρησκευτικόν || ὡς ἀπολ. σημ. διατηρῶ ἑμαυτὸν, διατηροῦμαι, καθαρός, ἀμόλυπτος, ἀγνός μετὰ γεν. διατηρῶ ἑμαυτὸν καθαρὸν (*ἀγνόν*) ἀπὸ τι.

ἀγνίζω, ἀττ. μέλλ. -ίω ἄορ. α' ἡγνισα (*ἀγνός*) καθιστῶ τινα ἀγνόν, ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω (λατ. *lustrare*).— II θυσιάζω, κατακαίω (π.χ. τὸ θῦμα). [δὲ ἔτυμ. βλ. *ἄγιο*].

ἀγνισός, α, ὄν (*ἀγνος*) κατεσκευασμένος ἐξ ἄγνου (τ. ἔ. λυγαριῶς), λυγιῶν (πρβλ. λατ. *agnus castus*).

ἀγνισμός, τό (*ἀγνίζω*) μέσον ἐξαγνισμού, ἐξαγνισμός, ἐξιλίωσις.

ἀγνιστός, ὁ (*ἀγνίζω*) καθαρισμός, ἐξαγνισμός, ἐξιλίωσις.

ἀγνιστέος, α, ὄν ρημ. ἐπιθ. ὅς πρέπει νά ἐξαγνισθῆ.

ἀγνίτης, -ου, ὁ (*ἀγνίζω*) ὁ ἐξαγνίζων, καθαρίζων.

ἀγνότης, ἐπ. *ἀγνοίεω* μέλ. -ήσω ἄορ. α' ἡγνόησα, ἐπ. *ἀγνοίησα*, Ἰων. καὶ ἐπ. γ' ἐν. *ἀγνώσασκε* πρξ. ἡγνόηκα παθ. ἄορ. α' ἡγνόηθη πρξ. ἡγνόημαι (ἠσσεὶ παραχρόμενον ἐκ τινος *ἄ-γνοος*=*ἄ-νοος*) δὲν γνωρίζω, δὲν ἀντιλαμβάνομαι, διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τινός (λατ. *ignorare*). Παρ' Ὀμ. ἀπαντὰ πλειστακίς ἢ φράσις *οὐκ ἀγνοίησεν*=ἀντελήφη ἢ ἐνόησε καλῶς, ἐγνώρισε καλῶς.—παθ. εἶμαι ἀγνωστος=ἀπολ. σφάλματα, πλανῶμαι, ἔχω λάθος, κάμνω λάθος ὅθεν ἡ μτρ. *ἀγνώων*=κατὰ λάθος. Ἐξ ἀντοῦ

ἀγνόημα, τό σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, παράθλιψις, παραδρομή καὶ

ἄγνοητικός, ἡ, ὄν ὁ ρέπων εἰς τὰ ἐξ ἀγνοίας ἀρ' ἄλλα, πεπλανημένος.

ἀγνοιά, ἡ (*ἀγνοίω*) ἔλλειψις κατανοήσεως, ἀγνοία, ἀμάθεια.— II =ἀγνόημα, σφάλμα ἐξ ἀγνοίας (παρὰ ποιητ. ἐνίοτε *ἀγνοιά* πρβλ. *ἄνοια*).

ἀγνοίω, ποιητ., ἰδίᾳ ἐπ., ἀντὶ *ἀγνοέω*.

ἀγνοίησι, (Ῥδ. ω 218) γ' ἐν. ἄορ. α' Εὐκτ. τοῦ *ἀγνοέω* γραφόμενον ὅμως *ἀγνοίησι* εἶναι γ' ἐν. ἔνεστ. Ἰποτ.

ἀγνοοῦντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μτρ. τοῦ ἔνεργ. ἐν. τοῦ *ἀγνοέω* ἐξ ἀγνοίας, ἀμαθῶς.

ἀγνό-ρῦτος, ὄν (*ἀγνός*+*ρέω*) ὁ ἀγνὸς ρέων, διασυχής (ποιητ. τύπος μεθ' ἑνός ρ λόγῳ τοῦ μέτρον, παρ' Ἀισχ.).

ἀγνός, ἡ, ὄν (συγγ. τοῖς *ἄζω*, *ἄγιος*, *ἄγος*) καθαρός, ἄγιος, ἀμόλυπτος || ὄσιος, ἱερός, καθηγιασμένος.— II μετὰ γεν. καθαρὸς ἀπὸ τι. [δὲ ἔτυμ. βλ. *ἄγιος*].— ἐπίρ. *ἀγνώ*.

ἄΓΝΩΣ, ἡ, ἀττ. ὁ=λύγος, λυγαριῶ || ὑψηλὸν δένδρον, ὅμοιον πρὸς τὴν ἰτέαν (*agnus castus*) ἐν Σκύρω καὶ σήμερον ἐπὶ τῆ λυγαριά λέγεται *ἄγνος*.— II Παρ' Ἀθην. ὄνομα ἰχθύος.— III καὶ εἶδος πτηνοῦ.

ἄγνος ἄθεθ. ἔτυμ. πάντως τὸ λατ. *agnus castus* ἀποτελεῖται συγχρόνως ἀπὸ μίαν παρετυμολογίαν (τοῦ *ἄγνος* παρερμηνευθέντος ὡς *ἀγνός*) καὶ ἀπὸ ἓν θάνατον *castus*=ἀγνός, καθαρός. Ἐξετίθηθη δηλ. πρὸς τὴν ἀρνησίαν ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόμ. πρὸς τὸ ἐπίθ. *ἀγνός* διότι πάντως τοῖς κλάδοις τῆς λυγαρίας μεταχειρίζοντο ὡς ὑπόστρωμα αὐ ἐν τοῖς θεοσφορίοις ἀγνεύουσι γυναῖκες. Διότι κατὰ κυριολεξίαν λαμβανόμενον τὸ *agnus castus* (=ἱερός ἀμόλυπτος) ὁ μὴ ἔχει ἐνταῦθα.

ἀγνότης, -ητος (*ἀγνός*) καθαρότης, ἐξαγνισμός, ὀδωότης.

ἄΓΝΥ ΜΙ (γ' θυξ. *ἀγνύτον* μέλλ. *ἄζω* ἄορ. α' *ἄζα*, ἐπ. *ἡζα*, Προστ. *ἄζον*, ἀπρφ. *ἄζαι* μτρ. *ἄζας* παθ. ἄορ. β' *ἄζην* (βλ. ἐν τέλει) πρξ. *ἄζαι*, Ἰων. *ἔηγα*) δραῦμα συντριβῶν, δρυμματίζω || λυγίζω (λατ. *frango*).

— II παθ. μετὰ ἔνεργ. πρξ. *ἔαγα* δραῦομαι, συντριβομαι || ἐπὶ ἡχων: σκορπίζω γύρω || ἐπὶ ποταμοῦ: ρέω ἔλικο-εἰδῶς (κατὰ τεθλασμένην κοίτην, ζίκ-ζάκ).

ἄγνυμι: τὸ *ἄ* ἐν τῷ πρξ. *ἔαγα*, ἰων. *ἔηγα* ἀλλ' ἐν τῇ παθ. ἄορ. β' *ἄζην* ἄ παρ' Ὀμ., καὶ *ἄ* παρ' ἀττ. βλ. *κατάγνυμι*.— *ἀγνυμι* < **Γαγνυμι* < **Γαγγνυμι* ἐν τῇ ἰαπετ. γλῶσση ὑπὸ ὠρισμένως συνθήκας ἐξέπεσε τὸ *γ* (=ρ) τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξε. συμπλέγματος ἀφώνου + *γ*: λατ. *fungor*: *frutor*, *fruges* **Γαγνυμι*: *Γαγγνυμι* πρβλ. *ποτί: προτί*.

ἀγν-ώδης, ες (*ἀγνος*+*εἶδος*) ὅμοιος ἀγνώ (λύγω).

ἀ-γνομονεύομαι=*ἀγνομονέομαι* (παρὰ Πλωτ.).

ἀ-γνομονέω, μέλ. -ήσω (*ἀγνώμων*) ἐνεργῶ ἄνευ κρίσεως, ἀσυνέτως || ἐνεργῶ ἀμαθῶς, ἀνοήτως ἢ ἀδίκως || εἶμαι ἀγνώμων, ἀχάριστος.

ἀγνώμων, ἐπ. τοῦ *ἀγνώμων* ἀναισθητός.

ἀ-γνομοσύνη, ἡ ἔλλειψις αἰσθήσεως, σκέψεως ἢ κρίσεως, ἀναισθησία, ἀκρισία. — I ἀναισθησία, ἀγνοία, ἀμάθεια.— II ἀνόητος ὑπεροπία, ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια.— III ἀδικία, σκληρότης π.χ. *iniquitas* κατὰ πλθ. παρανοήσεις. Ἐκ τοῦ

ἀ-γνώμων, ὄν γεν. -ονος, ὁ, ἡ (α στερ.+*γνώμη*) ὁ στερούμενος σκέψεως ἢ κρίσεως || ἀναισθητός, παράλογος, ἀκριτος, ἀνόητος ἰσχυρογνώμων.— II ἀναισθητός, ἀφιλόσοφος, τραχὺς, ἀδικός.

ἀ-γνώριστος, ὄν ὁ μὴ γνωσθείς, ἀνεξακριβωτός.

ἀ-γνώως, -ώτος, ὁ, ἡ (α στερ.+*γνώω*) μετὰ παθ. σημ. ὁ ἀγνωσούμενος, ἀγνωστος. 2) ἀφανής, ἀσφής || ἀγενής.— II μετὰ ἔνεργ. σημ. ὁ μὴ γινώσκων, ἀγνοῶν, ἀνίδεος ἀπὸ τι.

ἀγνώως, ἐπίρ. τοῦ *ἀγνός*.

ἀγνώωσια, ἡ (*ἀγνώω*) ἀγνοία, ἔλλειψις γνώσεως.— II τὸ νά εἶναι τις ἀγνωστος, ἀφάνεια.

ἀγνώσασκε, ἡ *ἀγνώσασκε*, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *ἡγνόησε*, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ *ἀγνοέω*.

ἀγνώσω ἐν. ἐσχηματ.: σμένος ἐκ τοῦ προηγ. = *ἀγνοέω*.

ἀ-γνωστος ἡ *ἀγνωστος*, ὄν (α στερ.+*γινώσκω*) ὁ μὴ γνωστός || περὶ οὗ δὲν ἤκουσέ τις, ληρομημένος. 2) ὄν δὲν δύναται τις νά γνωρίσῃ.— II ὡς ἔνεργ. ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἀνίδεος περὶ τινός.

ἀγνωτῖδια, τά εἶδος ἰχθύων (κοινῶς *μυλλοκόπια*).

ἀγ-ξηρᾶναι ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ *ἀνα-ξηραίνω*.

ἀ-γοητεύτος, ὄν ὁ μὴ γοητευόμενος ἢ ἀπατάμενος.— II ἔνεργ. ὁ ἄνευ δόλου.

ἀ-γόνάτος, ὄν (α στερ.+*γόνυ*) ὁ ἄνευ γόνάτος || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἄνευ κόμβων ἢ ἄρμων.

ἀ-γονέω εἶμαι ἀγονος ἢ ἄκαρπος.

ἀ-γονία, ἡ ἄκαρπία, ἀφορία, στεῖρωσις ἐκ τοῦ

ἀ-γονος, ὄν (α στερ.+*γονή*) ὡς παθ. ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος.— II ὡς ἔνεργ. ὁ μὴ γεννῶν, ὁ μὴ παρᾶγον, ἄκαρπος, ἀφορος, στεῖρος μετὰ γεν. ὁ μὴ παράγον εἶδος τι (μὴ παραγωγικὸς πράγματός τινος), ἐνδεής τινος τόκος *ἀγονος* (= ἄκαρπος ἐργασία, ὅτι ἡ μήτηρ ἀποθνήσκει προτοῦ γεννηθῆ τὸ παιδί).

2) ὁ ἀπομείνας ἄνευ τέκνων, ἀτεκνός.

ἀ-γούς, ὄν (α στερ.+*γούς*) ὁ μὴ θρηνηθείς, ἄκλαυστος.

ἀγορά, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. *ἀγορή* (*ἀγείρω*) πᾶσα συγκέντρωσις, ἰδίᾳ ὅμως συγκέντρωσις τοῦ λαοῦ. ἐν ἀντι-διστασίᾳ πρὸς τὴν *Βουλῆν* (τὴν συνέλευσιν τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν δηλ. ἢ γερόντων).— II Ὁ χώρος τῆς συνελύσεως (ὁ τόπος δηλ., ἐν ᾧ συνήρχετο ἢ συνέλ.). χρησιμοποιοῦμενος οὐ μόνον ἐν δὲ δημοκρατίας συζητήσεως, ἐκλογῆς καὶ δίκης, ἀλλὰ καὶ δι' ἀγοραπωλησίας καὶ παντός εἶδους ἄλλας συναλλαγῆς (λατ. *forum*) || εἰδικώτερον πλατεῖα ἀγορᾶς.— III Ἄγορευσις λαμβάνουσα χώραν ἐν τῇ ἀγορᾷ, δημηγορία, ρητορεία, εὐχλωττία (λατ. *concia*).— IV Πράγματα πλουόμενα ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἰδίᾳ ζωοτροφία, τῶν ἰων. *appona*) *ἀγορᾶν παρέχειν* (λατ. *commeatium offerre*).— V Πρὸς καθορισμὸν χρόνου: *ἀγορὰ πλήθουσα* ἢ *ἀγορῆς πλήθωρη*

(ἀπό τῆς δεκάτης περίπου πρὸ μεσημβρίας μέχρι τῆς δωδεκάτης μεσημβρινῆς, ὁπότε ἡ ἀγορὰ ἦτο πλήρης καὶ διεξήγοντο αἱ πλεισταὶ συναλλαγαί) ἀντίθ. τῆ ἀγορῆς διέλιυσις=αἱ εὐθὺς μετὰ τὴν μεσημβρίαν ὤραι, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἀπέρχοντο ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰς οἰκίας των. [δ'] ἔτυμ. βλ. ἀγείρω].

ἀγοράσασθε, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀγορᾶσθε, δ' πληθ. ἐν. Ὅριστ. τοῦ ἀγοράσασθε (ἀγορᾶσθε).

ἀγοράζω, [ἀγ-] μέλ. -άσω· ἀόρ. ἡγόρασα· πρκ. ἡγόρακα· παθ. ἀόρ. ἡγοράσθην· πρκ. ἡγόρασμαι (ἀγορά)· εὐρίσκομαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, συχνάζω εἰς αὐτήν· ὅθεν 2) διεξάγω ἀγοραπωλησίας ἐν τῇ ἀγορᾷ, δηλ. ἀγορῶζω ἢ πωλῶ, ἄρα ἀγοράζω (ὡς καὶ νῦν λέγομεν). — Μέσ. ἀγοράζω τι δὲ ἑμαυτόν. 3) (περὶ ἄκνηρῶν καὶ ἀργουχόλων ἀνθρώπων) περιφέρομαι ἀργός εἰς τὴν ἀγορὰν, διημερεύω ἐκεῖ ἀσοκόπως (περὶ βλ. ἐπ.).

ἀγοραῖος, ον [ἀγ-] ὁ ἐν τῇ ἀγ., ὁ ἐκ τῆς ἀγ., ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπιθ. διαφόρων θεῶν. — II ὁ συχνόζων εἰς τὴν ἀγορὰν· — οἱ ἀγοραῖοι (ἄνθρωποι) = 1) μεταπράται, «ἐμποροὶ τοῦ ποδαριοῦ», μικροπωληταί. 2) ἀργουχοί, ἄεργοι, διημερεύοντες ἄνευ ἐργασίας εἰς τὴν ἀγορὰν (λατ. circumforanei, subrostrani), καὶ γενικῶς, ὁ κοινὸς ὄχλος· ὅθεν ἡ λέξις χρησιμοποιοῦται ἐπὶ πραγμάτων ἀσήμων, ταπεινῶν, χυδαίων «προστύχων». — III Ἐνικῶς, κατάλληλος διὰ τὴν ἀγορὰν, πεπειραμένος διὰ τὰς δημοσίας ἀγορεύσεις ἢ δραστηρίους, «κοπάτορος» ἢ ἡ ἀγοραία, (ἐνν. ἡμέρα) = ἡ δικάσιμος.

ἀγορᾶ-νομέω· εἶμι ἀγορανόμος.
ἀγορᾶ-νομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγορανόμου.
ἀγορᾶ-νομικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγορανόμον, ἢ ὁ κατάλληλος διὰ τὸν ἀγορ. ἢ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ· λατ. aedilicis.

ἀγορᾶ-νόμιον, τό· τὸ οἰκῆμα (ἢ τὸ δικαστήριον) τοῦ ἀγορανόμου.

ἀγορᾶ-νόμος, ον· ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐρίσκομενος.
ἀγορᾶ-νόμος, ὁ (ἀγορᾶ+νόμος) ὑπάλληλος (ἀρχων) τῆς ἀγορᾶς, ὁ ἑσπίτος ἐρρυθμῆς τᾶς ἐν αὐτῇ ἀγοραπωλησίας, ὅπως ἀκριβῶς παρὰ Ρομ. δ aedil's.

ἀγοράσμαι, ἐπ. ἀόρ. ἀ' ἀγοροσάμην· ἀποθ. (ἀγορά)· παρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέλευσιν, συμμετέχω εἰς τὰς συζητήσεις ἢ ὡς ὀμιλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν, δημηγορῶ· λατ. concionari.

ἀγοράσσω, ἄμρ. τύπος ἀντὶ ἀγοράζω.
ἀγοράσειω, ἔφετ. τοῦ ἀγοράζω· ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω, λατ. empturio.

ἀγοράσια, ἡ, τὸ ἀγοράζειν ἢ τὸ ἀγορασεῖν.
ἀγοράσις, -εως, ἡ (ἀγοράζω)=ἀγορασία, τὸ ἀγοράζειν, ἢ ἀγορὰ πράγματός τινος ἢ ἡ πώλησις.

ἀγορασμον, τό (ἀγοράζω)· τὸ ἀγοραζόμενον ἢ πωλούμενον· ἢ κατὰ πλ. τὰ ἐμπορεύματα.

ἀγορασμός, ὁ τὸ ἀγοράζειν (καὶν. ψώνισμα). — II τὸ ἀγορασεῖν.

ἀγοραστής, -οῦ, ὁ (ἀγοράζω) ὁ δούλος δὲ εἶχεν ὡς ἔργον νὰ ἀγοράζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὁ «ψωνιστής», ὁ προμηθευτής, λατ. obsolator.

ἀγοραστικός, ἡ, ὄν (ἀγοράζω) ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικὸς ἢ ἐπιχειρηματικὸς ἢ ἡ ἀγοραστικὴ (ἐνν. τέχνη)=τὸ ἐμπόριον.

ἀγορατρός, ὁ=πυλαγόρας (ἐνν. ἐπιγρ. Δελφῶν).
ἀγόραχος, ἡ· γυνὴ κατέχουσα ἀξίωμα τί, ἐν Πελοπον. πόλει (ἐπιγρ.).

ἀγορευτήριον, τό· τόπος ἀγορεύσεων. (ἐπιγρ.).
ἀγορευτός, ἡ, ὄν· περὶ τοῦ ὁποῦ δύναται τις νὰ ὀμιλήσῃ.

ἀγορεύω, πρκ. ἡγόρευον, ἐπ. ἀγόρευον· μέλ. -εῦσω· ἀόρ. ἡγόρευσα, ἐπ. ἀγόρευσα· πρκ. ἡγόρευκα· μέσ. ἀόρ. ἡγορευσάμην· παθ. ἀόρ. ἡγορευθην· πρκ. ἡγόρευμαι (ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἄττ. εἶναι ἐν χρήσει ὁ μέλ. ἐρῶ, πρκ. εἶρακα, ἀόρ. εἶπον)· (ἀγορά) ὀμιλῶ ἐν τῇ συνελεύσει, δημηγορῶ ἢ διατυπῶν τὴν γνώμην μου ἢ γενικῶς, ὀμιλῶ· κακὸν (ἢ κακῶς) ἀγορεύειν τινα = ὀμιλῶ κακῶς περὶ τινος, τὸν κακολογῶ. 2) προκηρύσσω, διακηρύσσω.

ἀγορή, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀγορά· ἐκ τούτου τὸ
ἀγορήθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς συνελεύσεως ἢ ἐκ τῆς ἀγορᾶς· καὶ τό

ἀγορήνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν συνέλευσιν ἢ εἰς τὴν ἀγορὰν.

ἀγορήσατο, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἡγορήσατο, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. ἀ' τοῦ ἀγοράσμαι.

ἀγορητής, ὁ (ἀγοράσμαι) ὀμιλητής, ρήτωρ, ἀγορητής.

ἀγορητός, -ύος, ἡ (ἀγοράσμαι)· τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ἢ ρητορικὴ δεινότης, εὐγλωττία.

ἀγορήφι, ἐπίρ. ἐν τῇ ἀγορᾷ.

ἀγορός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀγορά.

ἄγος ἢ ἄγος, -εος, τό (ἄζομαι)· πᾶν ἀντικείμενον δρακευτικῆς εὐλαβείας καὶ φόβου· ὅθεν: 1) μίσσημα, ἐνοχὴ (λατ. piaculum) ἢ ὡς ἡ κατὰρὰ πού ἐπισκολεῖται μετὰ τὸ μίσσημα καὶ τὴν ἐνοχίην. 2) τὸ ἐπικατάρατον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὀδύλυγμα, ἀνοσιούργημα. 3) ἡ πρὸς ἐξαγνισμόν προσφερομένη θυσία.

ἔτυμ.: δι' ἔτυμ. τοῦ ἄγος βλ. ἄγιος. — ἄγος, ἐν-αγ-ῆς, ἄγ-ιος=μιαρός· πάντα ταῦτα καὶ μετὰ φιλοῦ πνεύματος· ἄγος φιλοῦμενον εἶναι Ἰων. καὶ παρὰ Θουκ. ἄγιος=μιαρός μαρτυρεῖται ρητῶς ἐν Μεγ. ἔτυμολ. Ὁ Kurtius δέχεται δύο ρίζας αγ-: ἐκ τῆς πρώτης ρ. ἀγ- παράγει τὰ θασυνόμιστα ἄγιος, ἄγνος, ἄζομαι, τὰ ἔχοντα καλὴν σημασίαν (περὶ ὧν βλ. ἐν λ. ἄγιος)· ἐκ τῆς δευτέρας β. ἀγ- παράγει τὰ μετὰ κακῆς σημ. φιλοῦμενα: ἄγος, ἀγῆς, ἐναγῆς (περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα).

ἀγός, ὁ (ἄγω)· ἀρχηγός, ὀδηγός, ἡγεμών, ἡγέτης [β'] ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἀγοστός, ὁ [ἀγ-] ἡ παλάμη τῆς χειρός. — II ὁ κεκαμμένος βραχίλιον (ὡς δ' ἀγκῶν, ἀγκοίτη) συγγ. τῆς ἀγκῶν, ἀγνυμι.

ἔτυμ.: ἀγοστός (<ἀγοστός) (περὶ βλ. ἀγείρω, ἀγυρ-εῖς)· περὶ βλ. παλ.-σλαβικ. grusi=δράξ, φρούχτα.

ἄΓΡΑ (Α), ἰων. ἄγρη, ἡ· τὸ συλλαμβάνειν, ἢ θήρα (κυνήγιον)· ἄγραν ἐρέπειν = ἐξέρχεσθαι εἰς ἄγραν (κυνήγιον) ἢ ὡς ὁ τρόπος τοῦ ἀγρεύειν (τοῦ συλλαμβάνειν τὸ θήραμα). — II αὐτὸ τοῦτο τὸ συλλαμβανόμενον κατὰ τὴν θήραν, τὸ θήραμα, ἢ λεία ἢ ἐπὶ πτηνῶν ἢ ζῴων, «τὸ κυνήγι» ἢ ἐπὶ ἰχθύων, τὸ περιεχόμενον τῶν δικτύων [β'] ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἄγρα (Β), ἡ· ἐπών. τῆς Ἀρτέμιδος, παρὰ τὰ ἄγραστρα, ἄγραία.

ἀγρᾶ-δε, ἐπίρ. = ἀγρόν-δε.

ἀγραῖος, α, ον (ἄγρα) ὁ τῆς ἀγρας, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀ-γραμμᾶτια, ἡ· ἀπαίδευσις, ἀμάθεια· ἐκ τοῦ

ἀ-γράμματος, ον (α στερ.+γράφω) ὁ μὴ γνωρίζων «γράμματα», ἀπαίδευτος, «ἀγράμματος» (λατ. illiteratus), ἰδιὰ ὁ μὴ γνωρίζων γραφὴν ἢ ἀνάγνωσιν. — II = ἀγραφος, μὴ γεγραμμένος.

ἀ-γραπτος, ον, (α στερ.+γράφω) ὁ μὴ γεγραμμένος, ἀγραφος ἢ ἀγραπτα νόμιμα=ὁ μὴ καταγεγραμμένος ἡθικός νόμος· περὶ βλ. ἀγραφος.

ἀγρ-αυλέω, μέλ. -ήσω· εἶμι ἀγρᾶυλος (β βλ.), διαμένω εἰς τοὺς ἀγρούς (ἐπὶ ποιμένων).

ἀγρ-αυλῆς, ἐς· = ἀγρᾶυλος (β βλ.).

ἀγρ-αυλία, ἡ· ἡ κατάσταση τοῦ ἀγρᾶυλου (β βλ.) ἢ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐν τῷ ἀγρῷ.

ἀγρ-αυλος, ον (ἀγρός+αυλή) ὁ διαμένων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροῖκος (ἐπὶ ποιμένων) ἢ ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικός.

ἀγραφία, ἡ· τὸ μὴ γραφέναι ἐπιστολάς ἢ τὸ μὴ ζωγραφεῖν (=γράφειν).

ἀγραφίου γραφή, ἡ· καταγγελία κατὰ ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, δασείας ἐξηλείφοντο τὰ ὀνόματα των ἐκ τῶν καταλόγου πρὶν ἢ ἀποτίσασιν τὴν ὀφειλήν.

ἀ-γραφοί, ον = ἀγραπτος (β βλ.), ὁ μὴ γεγραμμένος· ἀγραφοὶ νόμοι ἔκαλοῦντο οἱ μὴ καταγεγραμμένοι, ἦσαν δ' οὗτοι: 1) οἱ φυσικοὶ νόμοι, ὁ ἡθικός νόμος.

2) οἱ ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν στηριζόμενοι νόμοι. — II ὁ μὴ καταγεγραμμένος, μὴ περιλαμβανόμενος, εἰς γραπτὸν κατάλογον.

ἀγρει, ἀγρεῖτε, β' ἐν. καὶ πληθ. Πρστ. τοῦ ἀγρέω· παρ' Ὀμ. ὡς ἐπίρ., ἀκριβῶς ὅπως οἱ τύποι ἀγε, ἀγεε!

= ἔλα! ἐμπρός! σύντομα! γρήγορα!

ἀγρείος, α, ον (ἀγρός) ὁ τοῦ ἀγροῦ, ἀγροτικός ἢ

ώσ. ἄξεστος, σκαιός, τραχύς, ὡς τὸ *ἀγρειοκός* (β βλ.).

Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀγρειοσύνη, ἡ· σκαιότης || ἡ ζωὴ τοῦ ἄξεστου, τοῦ ἀγροίκου.

ἌΓΡΕΙΨΝΑ, *ης*, ἡ· βλοκόπος (κοιν. τσουγκράνα), δίκρανον (καὶ *ἀγρέψη*).

ἀγρέμιος, *ον* (*ἀγρα*)· ὁ συλληφθεὶς κατὰ τὴν θύραν (κατὰ τὸ κυνήγιον).

ἀγρεμῶν, *-όνος*, ὁ· θηρευτῆς, κυνηγός.

ἀγρεσία, ἡ = *ἀγρα*· λάφυρον (θήραμα) συλληφθέν εἰς τὸ κυνήγιον.

ἀγρευμα, τὸ (*ἀγρεύω*)· τὸ συλληφθέν ἐν θήρῃ, θήραμα, λεία, λάφυρον. — || δίκτυον, γυν. μέσον θηρευτικόν.

ἀγρεύς, *εως*, ὁ (*ἀγρεύω*)· κυνηγός, ἐπιθ. θεῶν || εἰδῶς ἰχθύος.

ἀγρευτήρ, *-ῆρος*, ὁ = *ἀγρευτής* (β βλ.).

ἀγρευτήριον ψυχῶν (παρὰ Θεοδ. Στουδ.).

ἀγρευτής, ὁ· κυνηγός, ὡς καὶ τὸ *ἀγρεύς* (β βλ.).—

|| ὡς ἐπιθ. χρησιμοποιοῦμενον ἐπὶ κυνηγίου ἢ ψαρεύματος: *ἀγρευταὶ κύνες* = κυνηγικαὶ κύνες· *ἀγρευτῆς κάλαμος* = καλαμιδοὶ (καλῶμι ψαρεύματος).

ἀγρευτικός, ἡ, ὁν (*ἀγρεύω*)· ἐπιτήδειος δι' ἄγραν, ἥσκημένος εἰς τὸ κυνήγιον.

ἀγρευτός, ἡ, ὁν· ὁ συλληφθεὶς.

ἀγρεύω, μέλ. *-εύω* (*ἀγρα*)· κυνηγῶ, συλλαμβάνω ἐν θήρῃ, «πιάνω» μτφρ. ἐπιδιώκω τι, κυνηγῶ κάτι, μετ' ἐπιμονῆς.

ἀγρεύω, αἰολ. τύπος τοῦ *ἀγρεύω* (β βλ.): ὡς βλ. καὶ *ἄγρει*, *ἀγρεῖτε*.

ἀγρη, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀγρα*.

ἀγρηθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς θήρας.

ἀγρηνόν, τό· δίκτυον || δικτυοειδὲς ἐπιβλήμα ἐξ ἐρίων χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν σπαδῶν τοῦ Βάκχου.

ἀγριαίνω, μέλ. *ἀνώ-* ἄορ. *ἡγροῖα* (*ἀγριος*)· 1) ὡς ἀμτθ. σημ. εἶμαι ἄγριος, ἐξοργίζομαι, ἐξερεδίζομαι, ἀντιθ. τῷ *ἡμεροῦσθαι*. 2) ὡς μετθ., δηλοῦν τὸ προκαλοῦν αἰτιον, σημ. κόμνω τινά νά ὀργισθῆ, ἐξοργίζω, ἐξερεδίζω, τινά ἢ τι.

ἀγρι-ἀμπελος, ἡ· ἀγρία δῆμπελος, ἀγριοκλήμα.

ἀγριάς, *-άδος*, ἡ = *ἀγρία* (θῆλ. τοῦ *ἀγριος*).

ἀγρίαῶ· εἶμαι ἄγριος.

ἀγριδίον, τό, (ὅσοκρ. τοῦ *ἀγρός*), λατ. *agellus*· μικρὸς ἀγρός.

ἀγρι-ἐλαίος, *ον* (*ἀγριος*+*ἐλαία*)· ὁ ἐξ ἀγρίας ἐλαίας || ὡς οὖσ. ἡ *ἀγριέλαιος* = ἡ ἀγρία ἐλαία (λατ. *oleaster*).

ἀγριζομαι· ἐρεθίζομαι.

ἀγριαίος, *α, ον*· ἄγριος, ἀντιθ. τῷ *ἡμερος* || τὰ *ἀγριαῖα* = ἡ σὰρξ ἀγρίων ζῶων, «κυνήγι».

ἀγριο-δαίτης, ὁ (*ἀγριος*+*δαίνυμαι*)· ὁ τρώγων ἀγρίουσ καρπούς.

ἀγριοίεις, *-εσσα, -εν* = *ἀγριος*.

ἀγριο-ποιός, ὁν (*ἀγριος*+*ποιέω*)· ὁ καθιστῶν τινα (ἢ τι) ἄγριον, ὁ ἐξαγριῶν || περὶ ποιητοῦ, ὁ ἀγρίαν ποίησιν ποιῶν, ὁ περιγράφων ἀγρίους χαρακτηριστῆρας.

ἀγριος, *α, ον* (καὶ *-ος, -ον*) (*ἀγρός*)· ὁ ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, ζῶν ἀγρίως, «ἀγριος». Ἐξ αὐτοῦ: 1) ἐπὶ ζῴων, ἀντιθ. τῷ *τιθασός* καὶ *ἡμερος*, ἦτοι ἄγριος (λατ. *ferus*)· περλ. τὸ τῆς νέας «ἀγριμι, ἀγριμικόν» *σὺς ἀγριος* = ἀγριοκαρπός. 2) ἐπὶ ὀνδρωων, ἀγριος, ἀντιθ. τῷ *ἡμερος*. 3) ἐπὶ *-χωρῶν*, ἀγρία, ἀκαλλιέργητος (λατ. *horridus*), ἀγεώργητος.—|| ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων: 1) ἐν ἡθικῇ ἐνν. ἄγριος, τραχύς, κακός, χαλεπός (λατ. *ferus, ferox*)· 2) παρ' ἄτ. ὡς ἀντιθ. τῷ *ἀστεῖος* (= ὁ ὀνδρωπος τοῦ ἀστεως), ὅπως τὸ λατ. *rusticus* ἀντιθ. τῷ *urbanus*) ἀγροίκος, τραχύς· 3) ὡς ἐπὶ παντός βιαλοῦ πάθους, ἄγριος, σφοδρός, μανιῶδης· βλ. *ἀγρός*.—|| ἐπίρ. *ἀγριάς* (ὡς κατ' οὐδ. κληθ. *ἀγρια*)· μετ' ἄγριον, βίαιον, τρόπον. Ἐκ τούτου

ἀγριάτης, ἡ (*ἀγριος*)· ἀγριοπάτης, βιαιότης, σκληρότης, θηριωδία, λατ. *feritas*.

ἀγριο-φώνος, *ον* (*ἀγριος*+*φωνή*)· ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ γλῶσσαν, κατὰ τὸ *βαρβαρό-φωνος*.

ἀγριοῶ, μέλ. *-ώσω* ἄορ. *ἡγροῖωσ'* παθ. ἄορ. α' ἢ *ἡγριώσθη'*· περλ. *ἡγριώμαι* (*ἀγριος*)· καθιστῶ (τινα ἢ

τι) ἄγριον, θηριώδη (-ες). — || Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς παθ., ἐξαγριοῦμαι, καθίσταμαι ἄγριος, ἐν δὲ τῷ περλ. *ἡγριώμαι* = εἶμαι ἄγριος, ἐπὶ φυτῶν κλπ.—ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι σκληρός, ἄστος, ἄγριος (λατ. *efferrari*).

Ἀγρίσκα, ἐπών. Ἀθηνᾶς.

ἀγρίτης, *-ου*, ὁ (*ἀγρός*)· ὁ χωρικός.

ἀγρίφη, ἡ = *ἀγρεῖφνα* (β βλ.).

ἀγρι-ώδης, *ες* (*ἀγριος*+*εἰδός*)· ὁ ἔχων ἀγρίαν τὴν φύσιν, ὁ ἀγρίας μορφῆς.

ἀγριώνιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Βάκχου.—τὰ *Ἀγριώνια* = ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

ἀγρι-ωπός, ὁν (*ἀγριος*+*ὤψω*)· ὁ ἔχων ἀγρίαν τὴν ὤψιν, ὁ ἔχων ἄγριον τὸ βλέμμα.

ἀγρο-βόας, ὁ· ὁ ἀγροίκως βοῶν, δηλ. ἀγροίκως φεγγόμενος.

ἀγρο-βότης, ὁ (*ἀγρός*+*βόσκω*)· ὁ βόσκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁ διαμένων εἰς τὴν ὑπαιθρον (εἰς τοὺς ἀγρούς).

ἀγρο-γείτων, *-ονος*, ὁ (*ἀγρός*+*γείτων*)· ὁ γειτνιαζων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀντιθ. τῷ *ἀστυγείτων* (β βλ.).

ἀγρο-διαίτος, *ον* (*ἀγρός*+*δαίαιτα*)· ὁ ζῶν εἰς τοῦ; ἀγρούς.

ἀγρο-δότης, ὁ (*ἀγρα*+*δίδωμι*)· ὁ δίδων, παρέχων, ἄγραν (θήραμα, λείαν).

ἀγροδεν, ἐπίρ. τοῦ *ἀγρός*· ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐκ τῆς ἐξοχῆς.

ἀγροδί, ἐπίρ. ἐν τοῖς ἀγροῖς.

ἀγρο-οικία, ἡ (*ἀγρειοκός*)· τραχύτης, ἀγένεια.—|| ἀγροτική ζωὴ, οἱ ἀγροὶ || κατὰ πληθ. σημ. ἐξοχικαὶ οἰκίαι.

ἀγρο-οικίζομαι, ἄττ. μέλλ. *-οῦμαι*, ἀποθ. εἶμαι ἀγροίκος, φέρομαι ἀγροίκως. Ἐκ τοῦ

ἀγρο-οικός, *ον*, (*ἀγρός*+*οἰκέω*)· ὁ ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς ἀγρότης, χωρικός· ὅθεν: 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, χωρικός, καὶ μτφρ. σκαιός, ἄξεστος, τραχύς ἀντιθ. τῷ *ἀστεῖος*. 3) Ἐπὶ κτηνῶν, ὁ γινόμενος, παραγόμενος, εἰς τοὺς ἀγρούς, κατωτέρας ποιότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς *γενναίους* καρπούς, δηλ. τοὺς εὐγενεῖς, ἀνωτέρας ποιότητος, ἐλεκτούς. 4) ὡς ἐπὶ χώρας ἢ γῆς, τραχεῖα, ἀγεώργητος, ὡς τὸ *ἀγριος* (β βλ.).

ἀγροικό-σοφός, *ον*· ὁ ἀγροίκως σοφός, ὁ ἔχων ἄξεστον τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν.

ἀγροικό-τόνον· μέλος ἀγροίκως ἤχοῦν.

ἀγροίκως· ἐπίρ. τοῦ *ἀγρειοκός*· τραχέως, ἄξεστως.

ἀγριοῦτης, *-ου, ὁ*· ποιητ. τοῦ *ἀγρότης*· ἄνθρωπος τῶν ἀγρῶν, «ἀγρότης», χωρικός.— || ὡς ἐπιθ., ἀγροτικός, ἄξεστος.

ἀγρο-κῆπιον, τό· ἀγρός διατηρούμενος ὡς κῆπος.

ἀγρο-κόμος, ὁ (*ἀγρός*+*κομέω*)· ὁ οἰκονόμος, ἐπιστάτης, ἀγρῶν (κτημάτων).

ἀγρόμενος, *η, ον*, μτχ. ἐπικ. μέσ. ἄορ β' τοῦ *ἀγείρω*· συγκεντρωθεὶς.

ἀγρόν-δε, ἐπίρ. τοῦ *ἀγρός*· εἰς τὸν ἀγρόν, εἰς τὴν ἐξοχήν.

ἀγρό-νομός, *ον* (καὶ *-η, -ον*) καὶ *ἀγρο-νόμος* (*ἀγρός*+*νόμομαι*)· ὁ ἐν ἀγροῖς διάγων, ἀγροτικός || ὡς = *ἀγριος* (β βλ.).—ὡς οὖσ. ὁ *ἀγρονόμος* (νέμω) = ὄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπιβλήπων τὰς γαίας τοῦ Δημοσίου.

ἌΓΡΟΣ, ὁ, λατ. *AGER*· χωράφι, χώρα || ὡς ἢ ὑπαιθρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀγροὶ, τὰ χωράφια.

Ἔτυμ.· *ἀγρός*, *ἀγριος*, *ἀγρότης* εἶναι τῆς αὐτῆς ρίζης· *ἀγρός* <ιαπ. **agros* = βοσκοτόπος, ἐξοχὴ *ἀγριος* <ιαπ. **agrijo* = ὁ εὐρισκόμενος εἰς τοὺς ἀγρούς, λατ. *ager*· βλ. καὶ *ἄγω*.

ἀγρότερος, *α, ον* (*ἀγρός*), ποιητ. ἀντι τοῦ *ἀγριος* ἐπὶ φυτῶν || ἐπὶ ἀνθρ., ἀγροτικός, διαμένων εἰς τοὺς ἀγρούς.— || (*ἀγρα*)· ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν θήραν· ὅθεν ἡ *ἀγροτέρα* = ἡ κυνηγός.

Ἔτυμ.· ἀνήκει εἰς τὰ εἰς *-τερος* ἐπιθ., τὰ στεροῦμενα συγκριτ. σημασι., οἷα καὶ τὰ: *δρεστερος*, *θηλύτερος* (ἀντὶ θῆλυς) *θεώτερος* (ἀντὶ δεῖος), ὡς τὰ *ἡμέτερος*, *ἀριστερός*, *δεδετέρος*.

ἀγροτήρ, *-ῆρος*, ὁ = *ἀγρότης* (β βλ.)· θῆλ. *ἀγροτέρα*, ὡς ἐπιθ. = ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν, χωριάτισσα.

ἀγγιστα, (βλ. ἀγγιστος).
ἀγγιστεία, ἡ (ἀγγιστεύω) ἑγγύτης συγγενείας, συγγενεία.— || δικαίωματα συγγενείας, δικαίωματα κληρονομίας.

ἀγγιστεία, τὰ=ἀγγιστεία (8 βλ.).
ἀγγιστεύς, -έως (ἀγγιστεία) ὁ πλησιέστερος συγγενής, στενός συγγ. || ὁ (νόμιμος) κληρονόμος.
ἀγγιστεύω, μέλ. -εύω (ἀγγιστος) εἶμαι πλησίον τινός (μετὰ δοτ.) || κυρ. σημ. εἶμαι ὁ πλησιέστερος συγγενής, εἶμαι ὁ κληρονόμος.

ἀγγιστήρ, -ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀγγιστεύς (8 βλ.):
ἀγγιστήρ τοῦ πάθους = ὁ ἄμεσος πρόξενος τοῦ πάθους.

ἀγγιστικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγγιστείαν, συγγενικός.

ἀγγιστίνος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἀγγιστός· ἑγγύς τινος, κολλητός, πυκνός || κατὰ σωρούς.

Ἔτυμ. : ἐπειδὴ ἡ σημασία του υποδηλοῦ, δεῖ μάλλον ἐκ τοῦ ἀγγι παρά ἐκ τοῦ ἀγγιστος παράγεται, θεωροῦσά τινες τὸ ἀγγιστίνος ὡς σύνθ. <ἀγγι+στίνος (στοιχέλον συγγ. τῆ ρήμ. σῆι-, ὅπερ ἐν τῇ ἑλλ. ἀπαντᾷ ὡς σῆιασ, ἰων-αττ. σῆατῶ καὶ ἄλλοτε σῆαῖς), λατ. stiria.

ἀγγιστός, ὄν, ἐπιθ. ὑπερθ. (ἀγγι) ὁ ἑγγύτατος, πλησιέστατος || ὁ ἐπόμενος: ἀγγιστος γένει = πλησιέστατος συγγενής· οὐδ. ἀγγιστος ἢ ἀγγιστεία (ὑπερθ. ἐπίρ.)=ἑγγύτατα: ἀγγιστα εἰσας = ὁμοιάζειν παρά πολύ: οἱ ἀγγιστα = οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς· συν. μετὰ γεν. ὡς ἀγγιστά τινος=ἑγγύτατα εἰς τινα.— || ἐπὶ χρόνου, ἔσχατος, τελευταῖος (λατ. proximus).

ἀγγί-στροφος, ὄν (ἀγγι+στρέφω) ὁ στρεφόμενος ἑγγύς, ὁ ταχέως περιστρεφόμενος (ἐπὶ πτηνοῦ).
2) ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, εὐμετάβλητος, αἰφνίδιος || κατ' οὐδ. πλθθ. ἀγγίστροφα ὡς ἐπίρ.=αἰφνιδίως.

ἀγγι-τέλειστος, ὄν' ὁ πλησιάζων εἰς τὴν τέλεισιν, τὸ τέλος.

ἀγγι-τέλης, ἐς, ὁ πλησίον τοῦ τέλους.
ἀγγι-τέμων, ὄν, γεν. -ονος, (ἀγγι + τέμω) ὁ ἑγγύς τῶν συνόρων, συνορευών || γειτονικός.

ἀγγι-τοκος, ὄν (ἀγγι+τόκος) ὁ ἑγγύς ὢν τοῦ τοκετοῦ, ἐπίτοκος (ἐτοιμογεννός).

ἀγγι-φάνης, ἐς, ὁ πλησίον φαινόμενος.
ἀγγι-φρων, ὄν (ἀγγι+φρῆν)=ἀγγίλους (8 βλ.).

ἀγγι-φύτος, ὄν' ὁ πλησίον πεφυτευμένος.
ἀγγχόθεν, ἐπίρ. (ἀγγχού) ἐκ τοῦ πλησίον.

ἀγγχόθι, ἐπίρ.=ἀγγχού (8 βλ.) ἑγγύς, πλησίον (μετὰ γεν.).

ἀγγχονάω, (ἀγγχόνη) ἀπαγγονίζω.
ἀγγχόνη, ἡ (ἀγγχῶ) πνίξιμον, στραγγάλισμα, κρέμασμα, κρεμάλα, ἀπαγγονισμός, ἀγγχόνη: κρεῖσσον ἀγγχόνης=χειρότερον ἀπὸ κρέμασμα· ἀγγχόνης πέλας = ὡσάν ἀγγχόνη (τόσον κακόν ὅσον καὶ ἡ ἀγγ.) 2) ὁ θρόχος τῆς ἀγγχόνης, τὸ σχοινίον τὸ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἀπαγγονισμόν.

ἀγγχονομαίος, α, ὄν' ἀγγχ. μόρος = θάνατος δι' ἀγγχόνης.

ἀγγχόνις, α, ὄν (ἀγγχόνη) ὁ κατάλληλος πρὸς στραγγάλισμα, ἀπαγγονισμὸν.

ἀγγχορεύω, ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀνα-χορεύω.

ἀγγχόσε, ἐπίρ.: πρὸς τὰ πλησίον.

ἀγγχότατος, ἡ, ὄν ὑπερθ. ἐπιθ. (ἀγγι) ἑγγύτατος, πλησιέστατος || ἐπόμενος· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπίρ. ἀγγχότατω = ἀγγιστεία, μετὰ γεν.: οἱ ἀγγχότατω προσήκοιτες=οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς.

ἀγγχότερος, α, ὄν, συγκριτ. ἐπιθ. (ἀγγι) ἑγγύτερος.

ἌΓΧΟΥ=ἀγγι· ἑγγύς, πλησίον ἀπολ. ἢ μετὰ γεν., ὡς μετὰ δοτ.: πρβλ. ἀγγι. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγγι].

ἀγγχ-ουρος, ὄν ἰων. ἀντὶ ἀγγχορός· ὁ γεινιάζων, συνορευών.

ἌΓΧΩ, (λατ. angō <*anghō), πρτ. ἤγγον· μέλ. ἀγγῶ· ἄορ. ἤγγα· λατ. angō· πιέζω σφιγκτὰ, σφιγγῶ, ἱεῖα τὸν λαμῶν || ἀποπνίγω, κρεμῶ, στραγγαλίζω.

Ἔτυμ. : ἐν πᾶσι τοῖς κατωτέρω: ἀγγῶ, ἀγγχόνη, ἀγγχέθι, ἀγγι (βλ. λ.) ὑπέκκειται ἢ ἰαπ. β. aŋgih—

σοσφιγγῶ, συμπίεζω ὡς· εἰς τὰ λατ. angō, angustus,

angor, anxius· ὡς· εἰς τὰ ἑλλ. ἀχ-νυ-μαι, ἀχ-ο-μαι, ἀχ-εύω, ἀχ-ος, ἀχθ-ος, ἀχθ-ομαι.

ἀγγχ-ώμαλος, ὄν (ἀγγι + ὀμαλό·) ὁ σχεδὸν ἴσος· ἀγγχώματος μάχη=ἀμφίρροπος μάχη. Ἐπίρ. ἀγγχώματος, ὡς· ἀγγχώματα=κατὰ τρόπον ἀμφίρροπον (λατ. aequo Marie).

ἌΓΩ, λατ. ago· πρτ. ἤγον, ἐπ. ἄγον, ἰων. ἀγεσκον· μέλ. ἄξω· ἄορ. β'. ἤγαγον, ἀπρφ. ἀγαγεῖν· σπανιῶτ. ἄορ. α'. ἤξα, ἀπρφ. ἄξαι, ἐπ. ἀξέμεν ἢ ἀξέμεναι· πρκ. ἤχα, καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἀγροχα.—Μέσ. μέλ. ἄξομαι· ἄορ. α' ἤξάμην, ἄορ. β' ἤγαγόμην.—Παθ. μέλ. ἀχθῆσομαι ἀλλ' ἐνίοτε μετὰ παθ. σημ. καὶ ὁ μέσ. ἄξομαι· παθ. ἄορ. α' ἤχθην· πρκ. ἤγμαι· ρημ. ἐπιθ. ἀκτέον (8 βλ.).

ἌΓΩ· ἔγω (ὀδηγῶ), μεταφέρω (κυρ. ἐπὶ προσ.· ἐπὶ δὲ ἀψύχων τὸ φέρω): ἄγειν καὶ φέρειν=ἀπάγειν ἐκ τινος χώρας τὴν λείαν (τ. ἔ. κτήνη καὶ πᾶν τὸ κινητόν), ἄλλοτε δὲ σημ. ληλατεῖν (λατ. agere ei ferre) || ἄγειν εἰς δίκην (ἢ δικαστήριον) ἢ ἄγειν ἐπὶ τοὺς δικαστὰς=ἐνάγειν (καταγγέλλειν) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (λατ. rapere in jus). 2) ὀδηγῶ πρὸς τι μέρος, ὀδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός: ἄγεν θανάτοιο τέλοσδε=ὠδήγει πρὸς τὸν θάνατον· μετ' ἀπρφ. ἄγει θανεῖν=ὀδηγεῖ πρὸς θάνατον || βθεν: ὀδηγῶ, διοικῶ (ὡς στρατηγός, ἡγοῦμαι) || ὀδηγῶ, κατευθύνω (ὡς οἱ θεοὶ) κλπ. 3) ἀνατρέφω, διαπαιδαγωγῶ (καλῶς ἢ κακῶς τινα). 4) ἄγω κατὰ μῆκος, τραβῶ κατὰ μῆκος, κατασκευάζω π.χ. τεῖχος (τεῖχος ἄγειν=λατ. murum ducere). 5) τελῶ, τρωῶ ἄγω (ὡς καὶ τὸ λατ. agere ἐνίοτε=celebrare) εορτήν π.χ.=εορτάζω· ἄγειν εἰρήνην, ἄγειν σπονδὰς=διατελεῖν ἐν εἰρήνῃ, ἐν συνδηκαίς· βίον ἄγειν=λατ. vitam agere=ζῆν. 6) Συνών. τῆ ἡγοῦμαι (=νομίζω, θεωρῶ, ὡς τὸ λατ. ducere): ἐν τιμῇ ἄγειν ἢ ἀγεσθαί τινα=θεωρῶ τινα ἐντίμον, τὸν τιμῶ, τὸν ὑπολήπτομαι· περὶ πλείστον ἄγειν = ἐκτιμῶν τὰ μέγιστα· θεοὺς ἄγειν=πιστεύειν εἰς θεοὺς. 7) Συνών. τῆ ἔλκειν ἐν τῇ σμῆ. τοῦ: ἔχω τόσον βάρος, ζυγίζω: ἄγειν μῶν, τριακοσίους δαρεικοὺς κλπ.=ζυγίζω βάρος μίης μνάς κλπ. (ἐνθα ἢ αἰτ. ἐγλοῖ τὸ βάρος, πρὸς τὸ ἐπισην ἰσοσταθεῖ τὸ ζυγίζομενον βάρος, ἢ τὸ ἐπισην ἔλκει διὰ τὸ ἴδιον τοῦ βάρους πρὸς τὰ κάτω). — || Μέσ. ἄγομαι=ἀπσκομίζω, λαμβάνω, δι' ἑμαυτὸν: χρυσοῦν καὶ ἀργυρον οἶκαδ' ἄγεσθαι. 2) ἄγομαι γυναῖκα — λατ. uxorem ducere=λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν σύζυγον, συζεύγνυμαι, νυμφεύομαι || καὶ ἀπσλ. ἄγομαι = νυμφεύομαι ἀλλ' ὡς· καὶ ἐπὶ πατρὸς. ὅς ἄγεται (=ἐκλέγει) σῆζυγον διὰ τὸν υἱὸν τοῦ· 3) διὰ στόματος ἄγομαι μῦθον=ἀφίνω νὰ δ. ἔλθῃ διὰ τοῦ στόματός μου λόγος, προφέρω, ἐκφράζω. 4) ἄγομαι τι εἰς χεῖρας λαμβάνω, τι εἰς τὰς χεῖράς μου || ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

Ἔτυμ. : ἄγω, ἀγίνεω, ἀγός, ἀκτω, ἀγών, ἀγνιά, ὄγμος, ἄγω κ.ά.: ὡς· τὰ λατ. ago, agmen, actor, aclus, actio κ. ἄ. ἀνάγονται· εἰς ἰαπ. ρ. ἄγ· *ἀγο = ὠδῶ, ὀδηγῶ, σασοκρ. ἀγάμαι=ἄγω, ἐλάυνω, βλ. ὄγμος.

ἀγωγαῖος, ὄν (ἀγωγή) ὁ χρησιμεύων διὰ νὰ ὀδηγῇ τις δι' αὐτοῦ, λεγόμενος π. χ. περὶ τοῦ περιλαίμιου ἢ τοῦ ἱμάντος τοῦ κυνός.

ἀγωγεῖον, τό· οἰκία μαστροποῦ, προαγωγέως, οἴκος ὀπωλείας, πορνεῖον, καταγύγιον.

ἀγωγεύς, -έως, ὁ (ἄγω = ὀδηγῶ) ὁ ὀδηγός, ὁ ἔλκων, ὁ σύρων.—|| τὸ δι' οὐ τις ἄγει, ὀδηγεῖ, τ. ἔ. λωρῖον, ἱμάς, χαλινός.

ἀγωγή, ἡ (ἀγω) τὸ ἀπάγειν, τὸ μετακομίζεῖν || ὡς· ἐν ἀμτθ. ἐνν.=μετακίνησις. 2) τὸ φέρειν μέσα εἰς τὴν (εἰσαγωγῆ), ἢ τὸ φέρειν πρὸς τὴν (προσαγωγῆ) || ἐμφανίζειν τὴν ἐνώπιον συνειλευσέως. 3) τὸ ἄγειν πρὸς τι σημεῖον, καθοδήγησις, διεύθυνσις || ἢ διοίκησις (ἐνός στρατοῦ π. χ.), ἢ τακτοποίησης, διευθετήσις (τῶν δημόσιων πραγμάτων π.χ.). 4) ἀνατροφή, μόρφωσις, «ἀγωγή» καὶ ἐν ἀμτθ. σημ. συμπεριφορά, τρόπος τοῦ ζῆν.

ἀγώγιμος, ὄν (ἀγω) εὐκόλος εἰς τὸ νὰ ἄγεται (ὀδηγῆται, μεταφέρῃται) || τὰ ἀγώγιμα=πράγματα δυνάμενα νὰ μετακομισθοῦν, ἐμπορεύματα.— || ἐπὶ προσ., ὁ καταδικασμένος, ὁ φυγόδικος, ἢ ὁ παρα-

δεδομένος εις δουλείαν. — III εὐκόλως ἀγόμενος, εὐάγνος, φιλόφρων.

ἀγώνιον, τό (ἀγω): τό φορτίον ἀμάξης.

ἀγωγός, ὄν (ἀγω): ὁ ὄγων, ὁ ὀδηγῶν ἢ ὡς οὐα. ὁ ἀγωγός = ὁ ὀδηγός ἢ ἀγωγοί = συνοδία (κυρ. σὶ συνοδεύοντες φύλακες). — II ὁ ἄγων (ὀδηγῶν) πρὸς τι μέρος. — III ὁ ἔλκων πρὸς ἑαυτόν, ἔλκυστικός, ὁ προσελκύν (μετὰ γεν.) ἀπόλ. ἔλκυστικός, προσελκυστικός ἢ τὸ ἀγωγόν = τὸ ἐπαγωγόν, τὸ ἔλκυστικόν.

ἌΓΩΝ, -ῶνος, ὁ συνάδροισις, συνέλευσις (ὡς τὸ ἀγορά, ὁ βλ.). κυρ. συγκέντρωσις ἀνδρῶπων πρὸς παρακολούθησιν ἀγώνων. 2) Τόπος συνελεύσεως (συγκεντρώσεως) ἢ τόπος, ἐν ᾧ διεξήγοντο ἀγῶνες, κονίστρα, οἰκίδιον. — II Ἡ συγκέντρωσις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς μεγάλους ἔθνικούς τῶν ἀγῶνας: ἀγῶν Ὀλυμπιάς, ἢ Ὀλυμπιακὸς ἀγῶν κλπ. ἢ θθεν ὁ συναγωνισμός, ἢ ἀμιλλα, ὁ ἀγῶν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν βραβείου κατὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτούς. 2) Γενικῶς, κάθε ἀγῶν, κάθε προσπάθεια, κάθε ἀμιλλα, ὅπως π. γ. ἀγῶν περὶ τῆς ψυχῆς. 3) μάχη. 4) δικανικός ἀγῶν, δίκη. 5) μετρ. ἀγῶν λόγους = καιρὸς διὰ λόγους· ἀγῶν μάχης = καιρὸς διὰ μάχην κλπ. [βι' ἔτυμ. βλ. ἀγω].

ἀγων-ἀρχής, ὁ (ἀγῶν + ἀρχω): ὁ προϊστάμενος, ὁ κριτής, ἀγωνισματοσ.

ἀγωνία, ἡ: ἀμιλλα, συναγωνισμός, διὰ τὴν νίκην. 2) γυμναστικὴ ἔσκησις, πάλη. 3) ψυχικὴ (διανοητικὴ) ἀγωνία, στενοχωρία, ἀδημονία, ταραχὴ.

ἀγωνιάτης, -ου, ὁ: νευρικός ἐνδρωπιος, ἀνήσυχος.

ἀγωνιάω πρτ. ἡγωνιών· μελ. -ἄσω· ἀόρ. α' ἡγωνίασα· πρκ. ἡγωνίακα· ἔχω ἐμπλακὴ εἰς ἀγῶνα, συναγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι (ὡς τὸ ἀγωνίζομαι). — II παλοίω, προσπαθῶ ἐπιμόνωσ ἢ εἶμαι ἐν ἀγῶνι διὰ τι.

ἀγωνίζαται (βλ. ἀγωνίζομαι).

ἀγωνιεύω = ἀγωνιάω (ὁ βλ.).

ἀγωνίζομαι, μελ. -ίσομαι, ἄττ. -λοῦμαι, ἀόρ. α' ἡγωνισάμην (βιὰ τοὺς παθητ. τύπους βλ. σημασ. II 2) (ἀγῶν): ἀμιλλῶμαι διὰ βραβεῖόν τι (κυρ. εἰς δημοσίους ἀγῶνας): ἀγωνίζομαι στάδιον = συμμετέχω εἰς ἀγῶνα δρόμου· ἀγ. περὶ τινος = ἀμιλλῶμαι διὰ τι βραβεῖον· ἀγ. τινι ἢ πρὸς τινα = διεξάγω ἀγῶνα ἐναντίον τινός. 2) Μάχομαι. 3) Ἐπί ποιητ. ἀγῶνων, ἀγωνίζομαι ἐπὶ τῆς οκνησῆς διὰ τὸ βραβεῖον. — II Διεξάγω δικαστικὸν ἀγῶνα κατὰ τινος· ἀγ. δίκην, γραφὴν = ὑπεροσιζῶ ὑπόθεσιν ἐν δικαστηρίῳ μέχρι τέλους· ἀγ. φόνου = ὑπερασπιζῶ ἑμαυτὸν κατὰ κατηγορίας ἐπὶ φόνῳ· 2) ἐν παθ. ἐνν. ἐμπλέκομαι εἰς ἀγῶνα, ἀλλά σχεδόν μόνον κατὰ πρκ. π. γ. πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίζαται (ἀντὶ ἡγωνισμένοι εἰσὶ) = πολλοὶ μάχη ἔχουσι διεξαχθῆ. Μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ ὁ Παθ. ἀόρ. ἡγωνισθῆν.

ἀγωνικός, ἡ, ὄν· ὁ ἄρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνας.

ἀγώνιος (Α), ον (ἀγῶν): ὁ ἐποπτεύων τὸν ἢ τοὺς ἀγῶνας (ἐπιθ. τῶν θεῶν). — Σχολὴ ἀγώνιος = ἡ ὀπὸ τῆς μάχης ἀνάπαυλα.

ἀ-γώνιος (Β) (α στερ. + γωνία): ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

ἀγώνισις, ἡ (ἀγωνίζομαι): τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ βραβείου.

ἀγώνισμα, τὸ (ἀγωνίζομαι): πάλη, ἀμιλλα, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βραβείου ἢ γενικῶς, ἀμιλλα, ἀγώνισμα, ἀγῶν, πάλη. Κατὰ πληθ., κατορθώματα, ἀνδραγαθήματα. — II ἀντικείμενον πρὸς ἐπίδωξιν, τὸ μέλημα τῶν ἀγῶνων ἢ τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, ἡ διάκρισις, ἄδλον. — III τὸ μεθ' οὗ κατέρχεται τις εἰς τὸν ἀγῶνα, π. γ. ρητορικὸν γύμνασμα.

ἀγωνισμός, ὁ (ἀγωνίζομαι): ἀνταγωνισμός, ἀμιλλα.

ἀγωνιστέον· ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀγωνίζομαι = πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ τις.

ἀγωνιστήριος, α, ον (καὶ -ος, -ον) = ἀγωνιστικός. — II τὸ ἀγωνιστήριον = τόπος συνελεύσεως.

ἀγωνιστής, ὁ (ἀγωνίζομαι): ὁ ἀγωνιζόμενος, ὁ συναγωνιζόμενος, ὁ ἀντίπαλος, κυρ. κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἢ συνηγορος, δικηγόρος ἢ ὡς ὑποκριτής, ἡθοποιός, ἄδεν πρωτ-αγωνιστής, δευτερ-αγωνιστής κλπ. 2) πρωταθλητής.

ἀγωνιστικός, ἡ, ὄν (ἀγωνίζομαι): ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγῶνα ἢ ὁ ἱκανός, κατάλληλος, πρὸς ἀγῶνα ἢ πάλην ἢ ὡς. ὁ ἱκανός πρὸς νίκην, κατάλληλος διὰ τὴν νίκην. — ἡ ἀγωνιστικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, ἡ τέχνη τοῦ κερδίζειν τὸν ἀγῶνα. — ἐπίρ. **ἀγωνιστικός**: ἀγωνιστικῶς ἔχω = εἶμαι διατεθειμένος, ἔχω διαθέσεις, πρὸς μάχην (ἀγῶνα, πάλην κλπ.).

ἀγνο-θεσία, ἡ: τὸ ἔργον (ἢ ὑπηρεσία) τοῦ ἀγνοθετεύου (ὁ βλ.).

ἀγνο-θετέω, μελ. ἡσῶ· εἶμαι κριτής ἢ ρυθμιστής τῶν ἀγῶνων, διευθύνω τοὺς ἀγῶνας ἢ γενικῶς, διευθύνω, προάγω, παροτρύνω εἰς ἢ κρίνω, ἀποφασίζω (περὶ τινος). Ἐκ τοῦ

ἀγνο-θέτης, ὁ (ἀγῶν + τίθημι): ὁ προεδρεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ ὁ κριτής τῶν ἀγῶνων ἢ γενικῶς, κριτής.

ἀγνο-θετικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὴν διατάξιν καὶ διευθύνωσιν τῶν ἀγῶνων.

ἀγνο-θήκη, ἡ = ἀγνοθεσία.

ἀγνο-λογία (ἀγῶν + λέγω): ἐξεζητημένη συζήτησις.

ἀ-γνος, ον = ἀγῶνιος, ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

ἀ-δαγμός, ὁ, ἴων. τύπος ἀντὶ δαγμός· κνησμός, φαγοῦρα, δηγμός (βλ. δαγμός).

ἀ-δαός, ον (δάς): ὁ ἀνευ δαός.

ἀ-δάημονία (ἢ ἀδαημοσύνη) ἡ: ἀγνοία, ἀμάθεια, ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ πράττειν τι. Ἐκ τοῦ

ἀ-δάημων, ον (α στερ. + δαῖναι): ὁ μὴ γινώσκων, ὁ ἀπειρὸς τινος (μετ. γεν.): μάχης ἀδαήμων ἢ ἀλλ' ὅμως ἀδαήμων κακῶν = ὁ μὴ γνωρίσας κἄν τὴν δυστυχίαν.

ἀ-δάης, ἐς (α στερ. + δαῖναι) = ἀ-δαήμων (ὁ βλ.): μετ' ἀπαρ. = ὁ μὴ γνωρίζων πῶς νά... [βι' ἔτυμ. βλ. δέδαι].

ἀ-δάητος, ον (α στερ. + δαῖναι): ἀγνωστος.

ἀ-δαίετος, ον (α στερ. + δαίω): ἄδιαιρετος.

ἀ-δαίικτος, ον· ἄφθαρτος.

ἀ-δαίιος, ον (α στερ. + δαίιος), θωρ. τύπος ἀντὶ ἀθήϊος (ὁ βλ.).

ἀ-δαίιος, ον (α στερ. + δαίνυμαι): ὁ μὴ τρωγόμενος, τὸν ὁποῖον δέν εἶναι δεμιτόν νὰ φάγη τις.

ἀ-δακρῆς, υ, γεν. -υος (α στερ. + δάκρυ) = ἀδάκρυτος I (ὁ βλ.). — II = ἀδάκρυτος II (ὁ βλ.).

ἀ-δακρυτὴ ἐπίρ. ἀνευ δακρῶν. Ἐκ τοῦ

ἀ-δακρῦτος, ον (α στερ. + δακρῦω)· ἀνευ δακρῶν· θθεν: I μετ' ἐνεργ. σημ. ὁ μὴ χύνων δάκρυα, ὁ μὴ κλαίων διὰ τινα. — II ὡς παθ., ὁ μὴ θρηνηθεὶς, ὁ μὴ κλαυθεὶς.

ἀ-δάλης, ἐς, θωρ. τύπος ἀντὶ ἀ-δήλητος (ὁ βλ.).

ἀδάμα/τίνος, ον (ἀδάμας): ὁ ἐξ ἀδάμαντος, ἐκ χάλυβος ἢ θθεν, σκληρὸς ὡς ἀδάμας ἢ μετρ. σκληροτραχῆλος, ἰσχυροχρῶμος. Περβλ. λατ. adamantinus ἢ adamantinus. Ἐπίρ. -νωος.

ἀδαμάντιος, ὁ = τῆ προηγ. (ὡς ἐπῶν. τοῦ Ὁριγ. παρ' Εὐσεβ.).

ἀδαμάντο-δετος, ον (ἀδάμας + δέω): οἰδηρόδετος, (κυρ. διὰ δεομῶν ἐκ χάλυβος δεδεμένος).

ἀδαμαντο-πέδιλος, ον· ὁ ἔχων βάσιν ἀδαμαντίνην, δηλ. στερεάν.

ἀ-δάμας, -αντος, ὁ (α στερ. + δαμάω): κυρ. ἀδάματος, ἀκαταγώνιστος: ὁθεν: I ὡς εὐσ. ὁ ἀδάμας, τὸ σκληρότερον τῶν μετάλλων, πιεθῶς ὁ χάλυψ ἢ ὡς. τὸ διαμάντι, ὁ πολύτιμος λίθος. — II ὡς ἐπιθ. ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος, ἀλύγιτος. Περβλ. λατ. adamantas, -antis.

ἀ-δάμαστος, ον (στερ. α + δαμάω), κυρ. ἐπὶ ἴππων ὁ μὴ δαμασθεὶς (μὴ ἡμερωθεὶς ἔτι), ἀτιδάσευτος, ἢ μὴ δαμαζόμενος (βαρετὸ ἀλογο) ἢ μετρ. ἀδυσώπητος, ἀλύγιτος [βι' ἔτυμ. βλ. δαμάω].

ἀ-δαμάτος, ον, παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀντὶ τοῦ προηγ. (βλ. ἀδάμαστος) ἢ καὶ ἐπὶ θηλέων, ἀνύπανδρος, ἀζευκτος. [ἀδᾶ-, ἀλλὰ καὶ ἀδᾶ-, ὡς ἐν τῆ ἀθάνατος].

ἀδᾶν, αἰολ. ἀντὶ ἀθῆν (ὁ βλ.).

ἀ-δάπανος, ον, (α στερ. + δαπάνη)· ἀνευ δαπάνης μὴ ἀπαίων δαπάνην, ὁ μὴ κοσιζῶν τίποτε ἢ ἐπ. προσώπων, ὁ μὴ δαπανῶν. Ἐπίρ. ἀδαπάνως = ἀνευ δαπάνης.

ἀδάρκη, ἡ (ἡ ἀδάρκης, ὅ)· *καλαμάχνη* (ἀλιμυρὸν κεράσιον ἐπὶ ἀνθισμα ἐπὶ τῶν φρυγῶν τῶν ἐλθόν).

ἄδας, "Αἰδας θωρ. ἀντὶ ἄδης, "Αἰδης.

ἄ-δασμος, *ον* (α στερ.+δασμός)· ὁ ἐλεύθερος, ἀπὸ ἀλλογμένους, δασμοῦ.

ἄ-δαστος, *ον* (α στερ.+δάσασθαι), ἀόρ. ἀ' τοῦ *δατέομαι*· ἀμέριστος, ἀμοίραστος.

ἀδαχῶ· = κνήδω, τσουγκρανίζω.

ἀδδεές, ἐπ. κλητ. τοῦ *ἀδεής* (ὁ βλ.).

ἀδδηκότες, ποιητ. ἀντὶ *ἀδηκότες*, μτχ. πρκ. τοῦ *ἀδέω* (ὁ βλ.).

ἀδδην, ποιητ. ἀντὶ *ἄδην* (ὁ βλ.).

ἀδδῆσαι, εὐκτ. ἀόρ. ἀ' τοῦ *ἀδέω* (ὁ βλ.).

ἀδδη-φάγω κλπ. βλ. *ἀδδηφ*.

ἀδδιδε, -ἔχος, ἡ· μέτρον τεσσάρων χοινίκων.

ἄδε, ὄν. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀνδάνω* (ὁ βλ.).

ἀδέα, θωρ. τύπος ἀντὶ τοῦ *ἡδεῖα*, θηλ. τοῦ *ἡδύς* ὡς. θωρ. αἰτ. ἄρσ. καὶ θηλ.

ἄ-δεής (Α), (ἐπ. *ἄ-δειής*), *ές*, ἐπ. κλητ. *ἀδδεές* (α στερ. + *δέος*)· ἀφοβος, ἀναιδής. 2) ἀφοβος, ὁ μὴ ἔχων φόβον, ἀσφάλης· *τὸ ἀδέες* = ἡ ἀσφάλεια· ἐπίρ. *ἀδέως* = ἀνευ φόβου ἢ διαταγμῶν, μετὰ θάρρους.— **ἄδ** ὁ μὴ προξενῶν φόβον, μὴ φοβερός.

ἄ-δεής (Β), (α στερ.+δέομαι) ὁ μὴ ἐν ἐνδεῖα ὢν.

ἄ-δέητος, *ον* (α στερ.+δέομαι) ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκη τινός, ὁ μηδενός δεόμενος.

ἀδεῖα, ἡ (*ἀδεῖα*)· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ φόβου, ἀφοβία, ἀσφάλεια· *ἀδεῖαν διδόναι*, *παρέχειν* κλπ. = παραχωρεῖν ἀμνηστῖαν· *ἐν ἀδεῖα εἶναι* = αἰσθάνεσθαι αὐτὸν ἀσφαλῆ (ἐν ἀσφαλείᾳ)· *μετ' ἀδεῖας* = μετὰ υποσχέσεως περὶ ἀσφαλείας.

ἀδειγάνες, οἱ· ἐπώνυμον ἀρχόντων τινῶν τῆς Σελουκαίας.

ἄ-δεῖας, *ές*, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἄ-δεής*.

ἄ-δεικτος, *ον*· ὁ μὴ δειχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δειχθῆ, ἀγνωστος.

ἄ-δειμαντος, *ον* (α στερ.+δειμαίνω)· ἀπότητος, ἀτρόμητος· *ἀδείμ. τινος* (μετὰ γέν.) = ἀνευ φόβου περὶ τινός· ἐπίρ. *ἀδειμάντως* = ἀφόβως (*ἀδεῶς*).

ἀδεῖν, ἀρπφ. ἀόρ. β' τοῦ *ἀνδάνω* (ὁ βλ.).

ἄ-δειπνος, *ον* (α στερ.+δείπνον)· ὁ μὴ δειπνήσας ἔτι || ὁ ἀνευ τροφῆς, νηστικός.

ἄ-δεῖσι-θόας, ὁ (α στερ.+δέος=φόβος + βοή) = ὁ μὴ φοβούμενος τὴν βοήν, ἀφοβος, ἄτρομος.

ἄ-δεῖσι-δαιμονία, ἡ· ἐλευθερία ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς δεισιδαιμονίας.

ἄ-δεῖσι-δαιμων, *ον*· ὁ ἀνευ δεισιδαιμονίας.

ἄ-δεῖσι-θεός, *ον*· ὁ μὴ φοβούμενος θεὸν («ἀ-θεοφοβος»), ἀσεβής.

ἄ-δέκαστος, *ον* (α στερ.+δεκάζω)· ὁ μὴ δεκαζόμενος, μὴ δωροδοκούμενος· ἐπίρ. *ἀδεκάστως*.

ἄ-δεκάτευτος, *ον* (α στερ.+δεκατέω). μὴ δεκατευόμενος (βλ. *δεκάτη*) || μὴ φορολογούμενος, ἀφορολόγητος.

ἄ-δεκτος, *ον* (α στερ.+δέχομαι)· ὁ μὴ γενόμενος δεκτός || ὁ μὴ πιστευόμενος.— **ἄδ** ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ δεχόμενος, ὁ ἀνεπίδεκτός τινος.

ἀδελφά, ἡ, θωρ. τύπος ἀντὶ *ἀδελφή*.

ἀδελφεή, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀδελφή*.

ἀδελφείος, ὁ, ἐπικ. τύπος ἀντὶ *ἀδελφός*.

ἀδελφο-κτόνος, *ον*, ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀδελφοκτόνος*.

ἀδελφός, ὁ, ἐπικ. καὶ ἰων. τύπος ἀντὶ *ἀδελφός*.

ἀδελφή, ἡ. θηλ. τοῦ *ἀδελφός*.

ἀδελφίδεός, -ου, καὶ συνηρ. *ἀδελφιδεός*, -ου, ὁ (*ἀδελφός*)· υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, τ. ἔ. ἀνεψιός.

ἀδελφιδέη, ἡ, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ *ἀδελφιδέη* (*ἀδελφός*)· θυγατὴρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς τ. ἔ. ἀνεψιά.

ἀδελφίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ *ἀδελφός*· μικρός (νεώτερος) ἀδελφός.

ἀδελφίζω, ἀττ. μέλλ. -ιῶ (*ἀδελφός*)· «υἱοθετῶ» τινὰ ὡς ἀδελφόν· καθιστῶ τινὰ ἀδελφόν.

ἀδελφικός, ἡ, *ον*· ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, ὡς καὶ νῦν· ἐπίρ. -ῶς.

ἀδελφίξ, ἡ· ἀδελφότης, στενὴ συγγένεια.

ἀδελφο-γαμία, ἡ· γάμος μεταξὺ ἀδελφῶν.

ἀδελφο-ζῶτα, ἡ· τὸ ζῆν ἀδελφικῶς.

ἀδελφό-θεός, ὁ· ἐπίθ. τοῦ ἄρσ. Ἰακώβου.

ἀδελφο-κτόνος, *ον*, ἰων. *ἀδελφοκτόνος* (*ἀδελφός* + *κτείνω*)· ὁ φονεύων ἀδελφόν ἢ ἀδελφήν.

ἀδελφό-παις, ὁ, ἡ· παῖς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

ἀδελφο-ποιός, *ον*· ὁ παραδεχόμενος τινὰ ὡς ἀδελφόν.

ἀδελφο-πρεπῶς, ἐπίρ.· ὡς ἀρμόζει εἰς ἀδελφόν («Ἐθδομ»).

ἀδελφός (α ἀθροιστ.+δελφός)· I ὡς οὐσιαστ. *ἀδελφός*, ἰων. *ἀδελφός*, ἐπ. *ἀδελφείος*, ὁ (ὁ, τι καὶ νῦν)· κατὰ πλθθ. *ἀδελφοὶ* = ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί· (λατ. παρὰ Τρεντ. *adephi* ἢ *adepho*).— II ὡς ἐπίθ. *ἀδελφός*, ἡ, *ον* = ἀδελφικός (ἐπὶ ἀρρένων καὶ θηλέων) || ὅθεν, ὡς καὶ τὸ λατ. *geminus*, ἐπὶ παντὸς διπλοῦ πράγματος ἢ ζευγῶνος· κατὰ ζεύγη, διδυμοσ || ὡς. ὁ δίδυμος ἐνὸς πράγματος σῆμ. ἐντελῶς ὅμοιος πρὸς αὐτό.

ἔτυμ.· δι' ἔτυμολ. βλ. *δελφός*, *δελφάξ*· ἡμῖν. *ἀδελφός* (* *ἀδελφεj-ος* (* *ἀδελφεσος* (* *δελφός*+ἄθρ. α. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀδελφότης, *ητος*, ἡ (*ἀδελφός*)· ἀδελφουσύνη, ἀδελφικὴ ἀγάπη. 2) Σύνολον ἀδελφῶν ἐν πνεύματι, «ἀδελφότης».

ἄ-δέματος, *ον* (α στερ.+δέμας)· ὁ μὴ ἔχων δέμας θηλ. σῶμα.

ἄ-δέμνιος, *ον* (α στερ.+δέμνια)· ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον μετὰ τινός.

ἄ-δενδρος, *ον* (α στερ.+δένδρον)· ἀνευ δένδρων.

ἀδνεο-ειδής, *ές* (*ἀδην+εἶδος*)· ὁ ὅμοιος ἀδνεῖ, ἔχων εἶδος ἀδένης.

ἄ-δέξιος, *ον* (α στερ.+δεξιός)· ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος.

ἄ-δερκής, *ές* (α στερ.+δέρκομαι)· ὁ μὴ ὀρώμενος, ὀρόρατος, ἀφανής.

ἄ-δερκτος, *ον*, (α στερ.+δέρκομαι)· ὁ μὴ βλέπων ὀρόματος· ἐπίρ. *ἀδέρκτως* = χωρὶς νὰ θλέπη τις.

ἄ-δέσμιος, *ον* = τῷ ἐπομ.

ἄ-δέσμος, *ον* (α στερ.+δεσμός)· ὁ ἀνευ δεσμῶν, ὁδδεμετός· *ἀδέσμος φυλακῆ* = λατ. *libera custodia*, ἐπὶ φυλακισμένων (ἢ αἰχμαλώτων) παραμενοντων ἀνευ δεσμῶν, ὁδθέντος «τοῦ λόγου τῆς τιμῆς των».

ἄ-δέσποτος, *ον* (α στερ.+δεσπότης)· ὁ μὴ ἔχων δεσπότην, κύριον || ἀνώλυμος (ἐπὶ γραπτῶν φερόμενων ἀνευ συγγραφέως-δεσπότητος).

ἄ-δέτος, *ον* (α στερ.+δέω)· ὁ μὴ δεδεμένος, λυτός || ἐλεύθερος.

ἄ-δευκής, *ές* (α στερ.+δεύκος)· μὴ γλυκός, δεξίνος, πικρός (*δέυκος γὰρ τὸ γλυκός*)· λατ. *acerbus*.

ἔτυμ.· Ἐκτός τῆς προμηθεύσεως ἔτυμ. παρὰ τὸ α στερ. καὶ *δευκής* = γλυκός, ἡ *δεύκος* = γλεῦκος, ὑπάρχει καὶ ἄλλη συμφωνοτέρα πρὸς τοὺς Σχολιαστάς, οἱ σχεδὸν πάντοτε ἐρμηνεύουσι *ἀδευκής* = ἀπρόδοτος, ἀπροδοκῆτος, αἰφνίδιος. Κατὰ ταύτην ὑπόκειται θάσις *deuko* = φροντίζειν (πρβλ. *ἀδευκεί· φροντίζειν* «Ἡσύχ.»)· *ἐνδευκώς* = ἐπιμελῶς, *ἄ-δευκής*, *Πολυ-δευκής*, (= ὁ πολὺ φροντίζων), *Δευκαλίον*.

ἄ-δέψητος, *ον* (α στερ.+δewώ)· ἀκατέργαστος.

ἌΔΕΨ (Α)· τέρπω, ἀπρηχαιωμένος ἐνεστ., ἐκ τοῦ ὁποῦ τοῦ *ἀνδάνω* σχηματίζει τὸν μέλλοντά του, τὸν ἀόρ. β' καὶ τὸν πρκ. (βλ. *ἀνδάνω*).

ἌΔΕΨ (Β)· εἶμαι κεκορημένος, χορτασμένος || αἰσθάνομαι ἀηδῖαν· ἀπρηχαιωμένος ἐνεστ. ἐκ τοῦ ὁποῦ προέρχονται οἱ τύποι τῆς Ἐῦκτ. ἀόρ. ἀ' *ἀδῆσαι* ἢ *ἀδήσει*, καὶ μτχ. παρακ. *ἀδδῆκότες* ἢ *ἀδδῆκότες* = χορτασμένοι· πρβλ. *ἄω* = λατ. *satio*, *ἄδην*.

ἄ-δήϊος, (συνηρ. *ἄ-δῆος*, θωρ. *ἄ-δάϊος*), *ον* (α στερ.+δῆϊος)· ἀπολέμητος, ἀπόρθητος, ἀπρόσβλητος (καὶ μὴ προσβεβλημένος, μὴ κατεστραμμένος).

ἄ-δηκος, *ον* (α στερ.+δάκνω)· ὁ μὴ διχθεὶς, ὁ μὴ καταφαγθεὶς ὑπὸ ακαλήκων || ἀβλαβής, ὃν δὲν ἐπέπληξέ τις, ἀψεκτός. 2) ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ δάκνων.

ἀδηλέω (*ἀδηλος*)· διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τινός πράγματος.

ἄ-δηλητος, *ον* (αστερ.+δηλέομαι)· ὁ μὴ θλαβεὶς, ἀβλαβής.

ἀδηλία, ἡ (*ἀδηλος*)· ὁδδβαϊότης (= *ἀδηλότης*, ὁ βλ.).

ἄ-δηλος, *ον* (α στερ.+δῆλος)· ὁ μὴ δῆλός, μὴ φανερός, μὴ γνωστός, ἀγνωστος, ὀφονής || δσημος.

ἀδελότης, -τητος, ἡ (ἀδελος) ἀβεβαιότης (= ἀ-ἀηλία, ὁ βλ.).

ἀδελό-φλεβος, ον' ὁ ἔχων ἀοράτους φλέβας.

ἀ-δελόω ποιῶ τί(να) ἀδελον.

ἀ-δημιούργητος, ον' ὁ μὴ εἰργασμένος ὑπὸ ἐργατῶν, ἀκατέργαστος || πρᾶξις, ὥμοσις.

ἀ-δημο-κράτητος, ον' ὁ μὴ δημοκρατούμενος.

ἀδημονέω, μελ. -ήσω εὐρίσκομαι, διατελῶ, εἰς μεγάλην στενοχωρίαν (ἢ ἀγωνίαν) διὰ πρᾶγμα τι, ἀγωνιῶ, ἀδημονῶ [ἀβ. ἔτυμ.].

ἀδημονία, ἡ· μεγάλη στενοχωρία ἢ ἀγωνία, ἀνησυχία.

ἀ-δημος, ον=ἀπόδημος (ὁ βλ.).

ἀδημοσύνη, ἡ=ἀδημονία (ὁ βλ.).

ἄδην, ἐπ. ἄδην, ἀτ. ἄδην, ἐπιρ. (*ἀδέω), λατ. salis ἄρκεται, μέχοι κόρου, ἀφθόνως: **ἔδμεναι ἄδ-δην**=τρώγειν κατὰ κόρον (ἐπὶ ἔππων)· **ἄδην πολέμοιο**=φθάνει πιά ὁ πόλεμος· **ἄδην ἔχειν τινός**=ἔχω ἄρκετά ἐκ τίνος πράγματος (εἶμαι κεκορεσμένος ἐξ αὐτοῦ).

ἔτυμ.: **ἄδην** <ἄ-δην, ἀ- <sa, πρβλ. ἄ-ατος, ἄ-τος, ἀ-μεναι, ἀ-σαι, λατ. sa-lur, sa-lis, sa-tie-s, sa-tie-las, sa-tia-t-e (πρβλ. γερμ. salt). Τὸ δασύ πνεῦμα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ σ παρ' Ὀμ. διεσώθη μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχου ἄ-δην (β' 203), τὸ δὲ ἄ-ατος ἢ ἄ-τος <ἀ-σα-τος (οὐχὶ ἄν-ατος). Τὸ -δην εἶναι ἐπιρρ. κατὰλ. **ἄδην, -ένος, ὁ** δ, τι καὶ νόη.

ἀ-δηνής, ἐς (α στερ.+δῆνος) ἀμαθής, ἀπειρος.

ἀ-δηρίας, εως, ὁ, ἡ (α στερ.+δῆριες) ὁ ἄνευ ἀγῶνος, ἀμαχος, ἀπόλεμος (=ἀδήριος, ὁ βλ.).

ἀ-δῆριτος, ον (α στερ.+δῆριος) ὁ ἄνευ ἀγῶνος ἢ μάχης, ἀμαχος, ἀπόλεμος.-- || ἀκατμάχητος, ἀσυναγώνιστος.

ἄδης ἢ Ἄιδης, -ου, ὁ, ἀτ., ἄλλὰ καὶ Ἄϊδης [~ ~], -αο καὶ -εω ὁ ἄδης, ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, ὁ Πλούτων· **εἶν** (καὶ εἰς) **Ἄϊδαο**, ἀτ. **ἐν** καὶ **ἐς Ἄϊδου** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ὀνόματος) = ἐν τῷ οἴκῳ (εἰς τὸν οἶκον) τοῦ Ἄδου.-- || **μετγ.** ὁ τάφος, ὁ θάνατος. | ἐκ τοῦ στερ. α+Φιδ τοῦ **ἰδεῖν**· βλ. ἐν τούτοις καὶ **αἰδολός**].

ἀδήσειε, Εὐχτ. ἀόρ. α' τοῦ ἀδῶ (ὁ βλ.).

ἀδήσω, μέλλ. τοῦ ἀνάδνω (βλ. λ.).

ἀδη-φάγος· εἶμαι ἀδηφάγος, λαίμαργος.

ἀδη-φάγος, ἡ· πολυφαγία, λαίμαργος· ἐκ τοῦ

ἀδη-φάγος, ον (ἀδην+φάγειν) ὁ τρώγων κατὰ κόρον, πολυφάγος, παμφάγος, λαίμαργος || **μετρ.** ὁ πολυδύπανος (ὁ καταναλωτικὸν πολλὰ χρήματα).

ἀ-δῆμωτος, ον (α στερ.+δῆμω) ὁ μὴ δημῶδεις, μὴ ἐρημῶδεις, μὴ πορθηθεῖς || ἀπόρθητος.

ἀ-διά-βάτος, ον (α στερ.+διαβαίνω) ὁ μὴ διαβατός, ὃν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ.

ἀ-διά-βεβαίωτος, ον· περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει βεβαίωτης.

ἀ-διά-βλητος, ον (α στερ.+ διαβάλλω) ὁ μὴ συκοφαντηθεῖς || ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς συκοφαντίας || ὁ μὴ προσέχων εἰς συκοφαντίας.

ἀ-διά-βολος = τῷ προηγ.

ἀ-διά-βροχος, ον ὁ μὴ διαπερασθεῖς ὑπὸ τῆς βροχῆς.

ἀ-διά-γνωστος, ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαγνώσῃ, νὰ διακρίνῃ.

ἀ-δι-άγωγος, ον· μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ζῆση.

ἀ-διά-δραστός, ον (διδράσκω) ὁ μὴ διαφεύγων, θέβαιος || ἀναπόφευκτος, ἀφωτος.

ἀ-διά-δεικτος, ον (α στερ.+διαδείκνυμι) ὁ μὴ διατειμένος (διατεταγμένος) || ὁ μὴ καταλιπὼν διαθήκην.

ἀ-δι-αίρετος, ον ὁ μὴ διαίρεθεῖς, μὴ διαίρετός.

ἀ-διά-κόνητος, ον· ὧ τις δὲν διακονεῖ, δὲν ὑπακούει.

ἀ-δια-κόσμητος, ον ὁ μὴ διακεκοσμημένος, μὴ διατεταγμένος.

ἀ-διά-κρίτος, ον (α στερ.+διακρίνω) ὁ μὴ διακρινόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ, νὰ διαχωρίσῃ || ἀκατανόητος, ἀδιανόητος. 2) ἀναποφάσιτος.

ἀ-διά-λεπτος, ον (α στερ.+διαλεπῶ) ὁ ἄνευ διαλειμμάτων, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος, συνεχής, ἐπιρ. -ως.

ἀ-διά-ληπτος, ον ἀχώριστος, ἀδιάκοπος.

ἀ-δι-άλλακτος, ον (α στερ.+διαλλάσσω) ὁ μὴ συνδιαλλασσόμενος, μὴ συμφιλιούμενος, μὴ δεχόμενος συμφιλίωσιν, «ἀδιάλλακτος». Ἐπιρ. **ἀδιαλλάκτως ἔχειν**=εἶμαι ἀδιάλλακτος.

ἀ-διά-λύτος, ον (α στερ.+διαλύω) ὁ μὴ διαλελυμένος || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαλύσῃ. 2) **ἀδιάλλακτος** (ὁ βλ.). Ἐπιρ. **ἀδιαλύτως ἔχειν**=εἶμαι ἀδιάλλακτος.

ἀ-δια-νόητος, ον (α στερ.+διανοέομαι) ὁ μὴ κατανούμενος, ἀκατανόητος.-- || **ἐνεργ.**, ὁ μὴ κατανόων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, θλάξ.

ἀ-διαντος, ον (ὦσ. -ῆ, -ον) (α στερ.+διαίνω) ὁ μὴ βεβρεγμένος, ἄβρεκτος.--τὸ **ἀδιαντον**, εἶδος φυτοῦ (κοιν. πολυτρίχτι).

ἀ-διά-ξεστος, ον μὴ ἐξεσμένος, ἄξεστος.

ἀ-διά-παιστος, ον (α στερ.+διαπαύω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπαύσῃ, ἀδιάκοπος, ὀρηκτικός.

ἀ-διά-πλάστως, ον (α στερ.+διαπλάττω) ὁ μὴ διαπλασθεῖς (μὴ λαθῶν σχῆμα, ἀδιαμόρφωτος).

ἀ-διά-πνευστος, ον ὁ μὴ διαπνεόμενος, μὴ ἰδρώνων || ἄνευ ἀναπνοῆς, ἀδιάκοπος.

ἀ-διά-πτωτος, ον (α στερ.+διαπίπτω) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σφάλμα, ἀλάθηςτος, ἀναμάρτητος, ἀμειμπτος. Ἐπιρ. -ως.

ἀ-δι-ἀρδρωτος, ον (α στερ.+διαρδρῶ) ὁ μὴ διηρδρωμένος, ἀσύνδετος || ἀναρδρος.

ἀ-διά-οπαστος, ον (α στερ.+διαοπάω) ὁ μὴ διεσπασμένος, μὴ χωρισμένος εἰς δύο || ἀδραυστος· Ἐπιρ. -ως.

ἀ-διά-στάτος, ον (α στερ.+διαίστημι) ὁ ἄνευ διαστάσεων.-- || ἄνευ διαλειμμάτων, συνεχής.

ἀ-διά-στροφος, ον ὁ ἀνεπίδεκτος στροφῆς || ὁ μὴ διεστραμμένος, μὴ διεφθαρμένος.

ἀ-διά-τρεπτος, ον (α στερ.+διατρέπω) ἀκίνητος, ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀ-δια-τρεψία, ἡ (ἀδιατρέπτος) ἀκίνησις, ἰσχυρογνωμοσύνη.

ἀ-διά-φθαρτος, ον (α στερ.+διαφθείρω) = **ἀδιάφθορος** (ὁ βλ.).

ἀ-δια-φθορία, ἡ· ἔλλειψις διαφθορᾶς, ἀκεραιότης. Ἐκ τοῦ

ἀ-διά-φθορος, ον (α στερ.+διαφθείρω) ὁ μὴ διεφθαρμένος, καθαρὸς, ἄγνος || ἀδέκαστος.-- || **ἀφθαρτος**, μὴ ὑποκείμενος εἰς φθοράν.

ἀ-διά-φορος, ον (α στερ.+διαφέρω) ὁ μὴ διαφέρων, μὴ διαφορετικός, ἀπαράλλακτος || ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος, ἀδιάφορος.

ἀ-διά-ψευστος, ον (α στερ.+διαψεύδω) ὁ μὴ ἀπατηλός || ἀλάνθαστος.

ἀ-διδάκτος, ον (α στερ.+διδάσκω) ἐπὶ προσ., ὁ μὴ διδασθεῖς, ἀμαθής, ἀξεστος.-- || ἐπὶ πραγμ., τὸ μὴ διδασκόμενον ἢ μὴ δεδιδαγμένον || ὡσ. τὸ μεμαθημένον ἄνευ διδασκαλίας.

ἀ-δι-εξ-έργαστος, ον (α στερ.+διεξεργάζομαι) ὁ μὴ ἐξεργασμένος, μὴ ἐπεξεργασμένος || ἀτελής, μὴ τελειωμένος.

ἀ-δι-εξέταστος, ον ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος εξέτασιν (Ἐβζομ.).

ἀ-δι-εξ-ήγητος, ον ἀπερίγραφτος || ἀδιέξοδος

ἀ-δι-εξ-οδος, ον, (α στερ.+διέξοδος) ὁ ἄνευ διεξόδου, ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τοπικῶς) || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ.-- || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ διὰ μέσου τινός, νὰ εὐρῃ διέξοδον.

ἀ-δι-έργαστος, ον (α στερ.+διεργάζομαι) ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος, ἀτελειώτως εἰσέτι (=ἀδιεξέργαστος, ὁ βλ.).

ἀ-δι-ερευνητος, ον (α στερ.+διερευνάω) ὁ μὴ διερευνηθεῖς || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διερευνήσῃ || ἀνεξέταστος.

ἀ-δι-ήγητος, ον. (α στερ.+διηγέομαι) ἀπερίγραφτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διηγῆθῃ, νὰ περιγράψῃ.-- || ὁ τι δὲν διηγῆθη τις.

ἀ-δι-ήθητος, ον ὁ μὴ διηθηθεῖς, μὴ στραγγισθεῖς.

ἀ-δικαιο-δέτης, ον· ἐνθα οὐδεμιᾶς δικαιοσύνης δύναται νὰ τύχῃ τις.

ἀ-δίκαστος, ον, (α στερ.+δικάζω) ὁ μὴ δικασθεῖς,

ἀνεκδικαστος, χωρίς να εκδοθή κρίσις, (ἀπόφασις), ὁ καθ' οὐ δὲν ἐξεδόθη ἀπόφασις.

ἀδικειμένος, τύπος τῆς Βοιωτ. διαλ., ἀντί *ἡδικημένος*, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *ἀδικέω*.

ἀδικέω, πρτ. *ἡδικεον*, ἰων. *ἡδίκειν*· μέλ. -ἦσω· *ἀόρ. α' -ἦσα*· πρκ. *ἡδίκηκα*· παθ. μετά μέσ. μέλλ. *ἀδικήσομαι*· πρκ. *ἡδίκημαι* (ἀδικεος)· πράττω, διαπράττω, ἀδικίαν, εἶμαι ἀδικος.— **II** μτθ. μετ' αἰτ. προσ.=κάνω ἀδικον εἰς τινα, ἀδικῶ τινα, θλάπτω τινά, ζημιῶ τινα || μετά θιπλῆς αἰτ.: *ἀδικῶ τινά τι*=ἐδικῶ, θλάπτω, τινά εἰς τι.— παθ. ἐδικούμαι, θλάπτομαι (ὑπό τινος).

ἀδική, ἡ· ἀκαλήφη· κνίδη (κοιν. τσοκνίδα).

ἀδικημα, τό (*ἀδικέω*)· ἀδικος πράξις, ἀδικημα, θλάθη (λατ. injuria)· μετά γεν. προσ. *ἀδικημά τινος*=ἀδικία, θλάθη, προξενηθεῖσα εἰς τινα.

ἀδικητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀδικέω*· πρέπει νά πράττη τις ἀδικίαν.

ἀδίκητικός, ἡ, ὄν (*ἀδικέω*)· ρέπων εἰς τό ἀδικεῖν, ἐπιθλαθής.

ἀδικήω, Αἰολ. ἀντί τοῦ *ἀδικέω*.

ἀδικία, ἡ (*ἀδικέω*)· ἀδικος πράξις, ἀδικία, ἔλλειψις δικαιοσύνης || προσβολή || = *ἀδικημα* (ὁ βλ.).

ἀδικίον, τό=*ἀδικημα*, ἀδικος πράξις.— *ἀδικίον γεραφή*=καταγγελία κατά τῶν θλαπτόντων τῶν δημόσιον.

ἀδικο-δοξέω, (*ἀδικος+δόξα*)· ἐπιζητῶ δόξαν δι' ἀδικίαν μέσων. Ἐξ αὐτῶ τὸ

ἀδικο-δοξία, ἡ· τὸ θηρεύειν δόξαν δι' ἀδικίαν μέσων || ἀδικος ἰδέα || κακός σκοπός.

ἀδικο-μάχη, ἡ· μάχημι διὰ τρόπου οὐχί δικαίου.

ἀδικο-μήχανος, ὄν· ὁ ἀδικίαν μηχανώμενος.

ἀδικο-πραγέω, (*ἀδικος+πράττω*)· πράττω (ἐνεργῶ) ἀδικῶς || εἶμαι *ἀδικοπραγής* (=ἀδικος).

ἀδικο-πράγημα, τό· ἀδικος πράξις.

ἀ-δικος, ὄν (α στερ.+*δική*), ἐπί προσ. καιὶ πραγμ., ὁ πράττων τὸ ἀδικον, ἀδικίαν, ὁ μὴ δικαίος, ὁ ἀδικος || *ἄδικος εἶς τι*=ἀδ. ὡς πρὸς τι || *ἀδ. περὶ τινα*=ἀδ. ἐν σχέσει πρὸς πρόσωπόν τι || *ἄδικος λόγος*=ὑπεράσπισις ἀδικήματος || *ἀδικῶν χειρῶν ἄρχω*=πρώτος ἐνῶ διαπράττω παρανόμους πράξεις βίας, ἀρχίζω νά ἐπιτιθεμαι, νά ἀδικῶ || *ἄδικος πλοῦτος*=ἀδικῶς κτηθέν κέρδος.— **II** κακός, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἀπίθασος (ἐπί ἴππων π.χ.).— **III** *ἄδικος ἡμέρα*, τ. ἔ. ἄνευ δικῶν, ἡμέρα καθ' ἣν τὰ δικαστήρια εἶναι κλειστά, ἀργουσία (λατ. dies nefastus). Ἐπίρ. *ἀδικῶς*=ἄνευ δικαίου, ἀδικῶς, παραλόγως.

ἀδικό-τροπος, ὄν· ὁ ἔχων ἀδικον τρόπον.

ἀδικό-χειρ, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀδικον χεῖρα.

ἀδικο-χρήματος, ὄν· ὁ ἔχων χρήματα ἀδικῶς κτηθέντα.

ἀδινός, ἡ, ὄν καὶ *ἀδινός* [ἄδ-] (*ἄδην*)· στενός, πυκνός, παχύς· *θθεν*: **1** συμπεπυκνωμένος, πεπιεσμένος. **2**) σφοδρός, βίαιος || βροντώδης, κυρ. ἐπὶ ἤχων.—*Συνηθέστ. ὡς ἐπίρ. ἀδινῶς*, ὡς οὐδ. *ἀδινὸν καὶ ἀδινά*=σφοδρῶς, βίαιως, δυνατὰ συγκρ. *ἀδινώτερον*. [Νεώτεροί τινες Ἰλλυσοὶ δὲν δέχονται τὴν μετά τοῦ ἄδην ἐτυμολ. συναφείαν καὶ θεωροῦσι τὸ *ἀδινός* ὡς ἄθεθ. ἐτυμολογίας].

ἀ-δι-ἰδευτος, ὄν· ὁ δι' οὐ δὲν δύναται τις νά διέλθῃ.

ἀ-δι-οίκητος, ὄν (α στερ.+*διοικέω*)· ὁ ἄνευ διοικήσεως, ἀκυβέρνητος, ἀτακτοποιήτος.

ἀδιον, θωρ. τύπος ἀντί *ἡδιον*, οὐδ. συγκρ. τοῦ *ἡδύς*.

ἀ-δι-οπος, ὄν· ὁ ἄνευ κυβερνήτου (ἐπὶ πλοίου).

ἀ-δι-όρατος, ὄν· ὁ μὴ διορῶμενος, ὁ δι' οὐ δὲν δύναται τις νά ἴδῃ.

ἀ-δι-όρθωτος, ὄν (α στερ.+*διορθόω*)· ὁ μὴ διορθωμένος ὁ δὲν δύναται τις νά διορθώσῃ, ἀνεπαρθρωτός.

ἀ-δι-όριστος, ὄν· ὁ μὴ ὀριζόμενος, ὀριστος.

ἀ-διστακτος, ὄν (α στερ.+*διστάζω*)· ὁ μὴ ἀμφιβαλλόμενος, περὶ οὐ δὲν διατάζομεν, ἀναμφίβολος.— **II** ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ διατάζων, μὴ ἀμφιβάλλων. Ἐπίρ. *ἀδιστακτως*=ἄνευ διαταγῆς.

ἀ-δι-ύλιτος, ὄν· ὁ μὴ διυλιθεις, μὴ στραγγιθεις.

ἀ-δημος, ὄν (α στερ.+*δίψω*)· ὁ μὴ διψῶν, μὴ ὑποφέρων ἐκ δίψης.— **II** ἐνεργ., ὁ καταπαύων, σθεννύων, τὴν δίψαν.

ἀ-δημῆς, -ἦτος, ὁ, ἡ=*ἀδημος* (ὁ βλ.).

ἀ-δημίτις, -ιδος, αἰτ. *ἀδημίειν*, θηλ. τοῦ *ἀδημῆς*.

ἀ-δημητος, ἡ, ὄν (α στερ.+*δαμάω*), ποιητ. ἀντί τοῦ *ἀδάματος*=ἀδάμαστος, ἀκαταγώνιστος || ἀζευκτος, ἀτιθάσευτος || ἐπὶ κτηνῶν, βαρβάτος, ὄγριος || ἐπὶ νεανίδων, ἄγαμος, ἀνύπανδρος.

ἀδμολίη, ἡ· ἡ ἀβεβαιότης.

ἀδμωνες ἢ ἀδμωνες, οἱ· εἰδὸς θαλασσίου ἰχθύος.

ἄδο-βάτης, ὄν (*ἄ-ἦς+βαίνω*)· ὁ καταβάς εἰς τὸν κάτω κόσμον (ζῆν).

ἄδοι, γ' ἐν. Εὐκτ. ἀόρ. θ' τοῦ *ἀνδάνω*.

ἀ-δι-ιαστως (*δοιάω*)· ἀνευδοιάστως.

ἀ-δόκητος, ὄν (α στερ.+*δοκέω*)· ἀπροσδόκητος, μὴ ἀναμενόμενος· τὸ *ἀδόκητος*=τὸ ἀπροσδ., ἡ ἐκπληξίς.— **II** ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ προσδοκῶν, ὁ μὴ ἀναμένων.— Ἐπίρ. *ἀδοκήτως* (ὡς ἐπίρ. ἀπαντᾷ καὶ τὸ οὐδ. *ἀδόκητα*)=ὄπροσδοκῆτως· τὴν αὐτὴν σήμ. ἔχει· καὶ ἡ περιφρ. ἀπὸ τοῦ *ἀδοκήτου*.

ἀ-δοκίμαστος, ὄν (α στερ.+*δοκιμάζω*)· ὁ μὴ δοκιμασθείς, ὁ μὴ ἐξετασθείς, ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος.

ἀ-δοκίμος, ὄν (α στερ.+*δοκιμοῦμαι*)· μὴ δοκίμος, μὴ συνάμενος νά ὑποστῇ δοκιμῆ || κίβδηλος || ἀσημος, ἀφανής, τῆς σειρᾶς ἀνδρωπος.— **II** ἀπόβλητος ὡς κίβδηλος, ἐξώλης.

ἀδο-λεσχέω, μέλ. -ἦσω [ἄδ-]· φλυαρῶ, ληρῶ, ὀμιλῶ ἄσκοπα. Ἐκ τοῦ

ἀδο-λέσχης, -ου, ὡς *ἀδό-λεσχος, ὁ* (ἄ-τος+*λέσχη*) [ἄδ-]· φλύαρὸς μέχρι κόρου καὶ ἠθιδίος.— **II** Ἐν καλῇ σήμ., ὀξύνομος, λεπτὸς τὴν σκέψιν.

Ἐτυμ.: Καὶ τούτου ἡ ἐτυμ. ἀσαθής· κατὰ τινὰς *ἀδολέσχης* (**ἀδο-λέσχης* (πρβλ. δημηρ. *ἄδη*· καὶ *ἄδην* (**ἄδην*, *ἄδθηκότες*). Κατ' ἄλλους τὸ α συνθ. *ἀδο-* (*ἀφάδο-* (πρβλ. *ἄδος*, *ἀαδής*=δυσάρετος). — *ἀδο-* (**ἀ-σφαδο-*·—**H**: *ἀδολέσχης* (*ἀηδο-λέσχης*=οὐ ὁ λόγος εἶναι δυσάρετος (πρβλ. *ἄκαν* <*ἄκων*, *ἄθλον* <*ἄεθλον*, *ἄδων* <*ἄηδών*). *Λέσχη* ἐκ ρ. *λεγ-* τοῦ *λέγω* καὶ σήμ. κατ' ἀρχὴν αἰθουσα διαλέξεων (πρβλ. *Λέσχης*, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔπους «Ἰλλυο Πέρσιος»). Ἐκ τούτου τὸ

ἀδο-λεσχικός, ἡ, ὄν (*ἀδολεσχία*)· ὁ ρέπων εἰς τὸ φλυαρεῖν, κοῦφος, φλύαρὸς.

ἀδο-λεσχος, ὄν=*ἀδολέσχης* (ὁ βλ.).

ἀ-δολος, ὄν (α στερ.+*δόλος*)· ὁ ἄνευ δόλου, ἄνευ ἀπάτης, τίμιος, ἀδολος, εἰλικρινής || *παρὰ τοῖς αἰτ. συν.* ἐπὶ συνθηκῶν, ἡ ἄνευ ἀνελικρινῶν προθέσεων συνθήκη.— **II** Ἐπὶ ὕργων. ἀμύχης, ἀνόδευτος, ἀγνός. Ἐπίρ. -ως=ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης.

ἄδον, ἐπ. τύπος ἀντί *ἔαδον*, ἀόρ. θ' τοῦ *ἀνδάνω*.

ἄδον, ποιητ. πρτ. τοῦ *ἄδω*.

ἀ-δόνητος, ὄν (α στερ.+*δονέω*)· ὁ μὴ δονούμενος, μὴ κλονιζόμενος, ἀκλόνητος, θαλάλευτος.

ἄδονίς, -ιδος, ἡ, ποιητ. ἀντί *ἀηδονίς* (ὁ βλ.).

ἀ-δόςαστος, ὄν (α στερ.+*δοξάζω*)· ὁ μὴ ἀναμενόμενος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος.— **II** ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς ἀτομικῆς γνώμης τινός, τ. ἔ. βέβαιος.— **III** ἐνεργ. ὁ μὴ νομίζων, ἀλλὰ γινώσκων μετά βεβαιότητος.

ἀ-δοξέω, μέλ. -ἦσω (*ἄδοξος*)· δὲν ἔχω καλὴν φήμην, διατελῶ ὑπὸ δυσφήμῃ.— **II** ὡς μτθ., δὲν ἐκτιμῶ, δὲν θεωρῶ ἄξιον τιμῆς, περιφρονῶ τινα.

ἀ-δόξημα, τό=*ἀδοξία*.

ἀ-δοξία, ἡ· ἡ κακὴ φήμη || ἀσημότης || καταφρόνησις.

ἀ-δοξο-ποιήτος, ὄν (α στερ.+*δοξάπτω*)· ὁ μὴ ὀδηγούμενος ὑπὸ *δόξης* (=γνώμης) τινός, ἄλογος.

ἀ-δοξος, ὄν (α στερ.+*δοξάω*)· ὁ ἄνευ δόξης, ἀνεπέρβλητος, ἐπονείδιστος. **2**) ὀφανής, ἀσημος.

ἀ-δορπος, ὄν (α στερ.+*δορπον*)· ὁ ἄνευ τροφῆς, μὴ φαγῶν, νήστις.

ἀ-δορυ-φόρητος, ὄν (α στερ.+*δορυ+φέρω*)· ὁ ἄνευ δορυφόρων, ἄνευ σωματοφυλάκων.

ἌΔΟΣ, -εος, τό· κόρος, χορτασμός. || ἠθιδία.

ἄδος, -εος, τό, θωρ. τύπος ἀντί *ἡδος* (ὁ βλ.). ἡ δονή, χαρὰ.

ἄ-δοτος, ὄν (α στερ.+*δίδωμι*)· ὁ ἄνευ δῶρων, μὴ λαθῶν δῶρον.

ἀ-δούλευτος, ον· ὁ μὴδέποτε γενόμενος ζούλος.
ἀ-δουλος, ον (α στερ.+δοῦλος)· ὁ ἄνευ δούλων, ὁ μὴ ὑπηρετούμενος, μὴ φυλασσόμενος, ὑπὸ δούλων ἢ μόνος, ἔρημος ἢ πένθος.

ἀ-δούλωτος, ον (α στερ.+δουλόω)· ὁ μὴ ὑποταγμένος, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος ἢ ἐλεύθερος, ἀσκαλβώτος.

ἀ-δούπητος, ον (α στερ.+δουπέω)· ἀδόρυβος, ἄνευ δούπου (κρότου).

ἀ-δράνεια, ἡ, ἐπ. ἀδρανίη· ἀπραξία, ἀκίνησια, «ἀδράνεια». Ἐκ τοῦ

ἀ-δράνης, ἐς (ἢ ἀ-δρανήης) (α στερ.+δραίνω)· ἀργός, μὴ δρών ἢ ὀκνηρός, ἀφροντής ἢ ἀσθενής, ἀδύνατος.

Ἀδράστεια, ἰων. Ἀδρήστεια, ἢ· ὄνομα τῆς Νεμέσεως, ἐκ τινος ἔωμοῦ ἱερυθάντος πρὸς τιμὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου· μετν. ὡς ἐπιθ. τῆς Νεμέσεως=ἦν δὲν δύναιται τις νὰ διαφύγη (ἀναπόδραστος, ὡσεὶ ἐκ τοῦ διδράσκω)· πρβλ. ἐπ.

ἀ-δραστος, ἰων. ἀδρατος, ον (α στερ.+διδράσκω)· ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, μὴ δραπετεύων, μὴ διατεθειμένος νὰ ἀποδράσῃ.

ἀδράχην, ἡ· εἶδος δένδρου, συχνὰ συγχεόμενον πρὸς τὸ ἀνδράχην.

ἀδρ-επήβολος, ον = μεγαλεπήβολος, ὁ μεγάλη (ἀδρᾶ) ἐπιδικῶν καὶ κατορθῶν.

ἀ-δρεπτος, ον (α στερ.+δρέπτω)· ὄν δὲν ἔδρεψέ τις, ἄκοπος, ἀτύχητος.

ἀδρέω· γίνομαι ἄδρός, ἴτι· ὠριμάζω.

ἀ-δρηστος, ον, ἰων. ἀντι ἀδρατος.

Ἀδρίας, -ου, ἰων. Ἀδρίας, -εω, ἕ· ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἐκ τούτου τὸ

Ἀδριατικός καὶ Ἀδρινός, ἡ, ὄν· ὁ τῆς Ἀδριατικῆς θαλ.

ἀ-δριμύς, υ (α στερ.+δριμύς)· ὁ μὴ δριμύς, μὴ ὀξύς ἢ μὴ αὐστηρός.

ἀδρό-βωλος, ον (ἀδρός+βῶλος)· ὁ ἔχων ἀδρούς (τ. ἔ. στερεοῦς) ἐώλωτο.

ἀδρ-μερής, ἐς (ἀδρός+μέρος)· ὁ ἐξ ἀδρῶν (τ. ἔ. μεγάλων) μερῶν συνιστάμενος.

ἀδρόμοιαι, παθ. (ἀδρός)· ὠριμάζω ἢ γίνομαι ἀδρός, ἰσχυρός.

Ἄδρως, ἄ, ὄν· κυρ. χονδρός, πυκνός, παχύς, ὀγκώδης.--θθεν· εὐτρεφής, ὠριμος ἢ καλοκαμωμένος, ὠραίος ἢ παχύς, πλατύς ἢ γενικῶς, ἰσχυρός, γερός, ἔξοχος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν [σχοτ. ἐτυμ.]. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀδρόσνη, ἡ· τῆ ἐπομ.

ἀδρότης, -τητος, ἡ καὶ ἀδρότης (ἀδρός)· πάχος, μεστότης ἢ ὠριμότης, σφριγός· κυρ. τοῦ σώματος.-- ἢ ἀφθονία, πλημονή.

Ἔτυμ.· Ἐκτός τῆς μετὰ τοῦ ἀδρός ἐτυμολ. συναφείας ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐτυμ. ἐκδοχή. Κατ' αὐτὴν ἀδρότης (<νδρότης <νρ-οτης, ἐκ τοῦ ἀνήρ, πρβλ δρῶν <νρ-ωπ=ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην μένει ἀνεμῆνεντον τὸ ἀρχαῖον α τοῦ ἀδρότης, προβάλλεται ἢ ὑπόνοια, μῆπως πρόκειται περὶ οὗα δρότης <νρ-ό-της ἢ δροτής, ὅποτε ὁ διμῆρ. στίχος θὰ ἀνεγίνωσκετο: λιποῦσα δροτήτα καὶ ἦβην.

ἀδρόω = ἀδρύνω (ὁ βλ.).

ἀ-δρυσά, -άδος, ἡ (α ἀδρ.+δρῦς)=Ἀμαδρυσά.

ἀδρυνσις, -εως, ἡ· ὠριμανσις.

ἀδρύνω (ἀδρός)· καθίστω τι ὠριμον. — παθ. ὠριμάζω, γίνομαι ὠριμος (κυρ. ἐπὶ καρποῦ ἢ σιτηρῶν).

ἀ-δρυπτος, ον (α στερ.+δρῦπτω)· ὁ μὴ σπαράσσων.

ἀ-δρυς· ὁ μὴ ἔχων δρῦς (δηλ. δένδρα), ἄδενδρός.

ἀδύ-γλαστος, -επής, -μελής, δωρ. τύποι ἀντι ἡδύ-.

ἀ-δύνάμια, ἡ (α στερ.+δύναμις)· ἔλλειψις δυνάμεως, ἰσχύος, «ἀδυναμία», ἐξάντλησις ἢ πενία.

ἀ-δυνάμος, ον=ἀδύνατος.

ἀ-δυνάσις, ἡ=ἀδυναμία.

ἀ-δυνάτιος, μέλ. -ήσω (ἀδύνατος)· στεροῦμαι δυνάμεως, δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἔχω τὴν ἰκανότητα ἢ τὴν δεξιότητα πρὸς τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀ-δυνάτιος, ὄν· ὁ μὴ ἔχων τὴν δύναμιν, ὁ ἀνίκανος νὰ πράξῃ τι (μετ' ἀπαφ.). 2) ἀπολ. ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἄνευ δυνάμεως ἢ ἀσθενικός ἢ ἐπὶ πραγμ., τὸ

μὴ δυνάμενον νὰ κάμῃ τι, ἀνίκανον.—τὸ ἀδύνατον = ἔλλειψις ἰσχύος.— ἢ παθ., ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀνεκτέλεστος, «ἀδύνατος» ἢ τὸ ἀδύνατον = ἡ ἀδυναμία.— ἢ ἐπὶρ. ἀδυνατός = ἄνευ δυνάμεως, ἀσθενῶς.

ἀδύς, ἑα, ὑ, δωρ. ἀντι ἡδύς (ὁ βλ.).

ἀ-δυσ-ώπητος, ον· ὄν δὲν δύναιται τις νὰ κάμῃ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του ἢ ἀνεξίληκτος ἢ ἀναίσχυντος.

ἀ-δύτος, ον (α στερ.+δύω)· τόπος, εἰς ὃν δὲν εἶναι ἐπιτεταμένον νὰ εἰσέρχεται πᾶς τις ἢ ὅθεν ὡς ὅς. τὸ ἀδύτον = τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ βωμός (ἀγία Τράπεζα), λατ. adytum, λεγόμενον ὡς καὶ ὁ ἀδύτος.

ἄδω, ἄττ. συνηρ. ἀντι τοῦ ἀείδω (ὁ βλ.).

ἀ-δῶμητος, ον (α στερ.+δωμάω)· ἄκτιστος.

ἄδῶν, -όνος, ἡ, δωρ. τύπος ἀντι ἀηδῶν, τὸ ἀηδόνι.

Ἀδῶνια, τά· ὁ θρηγῶν διὰ τὸν Ἀδωνιν.

Ἀδωνιάζω· ἐορτάζω, τελέω, τὸ Ἀδωνία. Ἐκ τούτου τὸ

Ἀδωνιασμός, ὁ· ὁ θρηγῶν ὁ δ. ἀ τὸν Ἀδωνιν.

Ἀδωνις, -ιδος, ὁ· ὁ Ἀδωνις. 2) Ἀδωνιδος κήποι· χύτραι (ἢ ἄλλα δοχεῖα), ἐντός τῶν ὁποίων ἐσπείροντο καὶ ἐκαλλιεργούντο διὰ τὸ Ἀδωνία πολύτριχον καὶ ἄλλα βοτάναι ταχέως αὐξανόμεναι [ἄ].

ἀ-δῶρητος, ον (α στερ.+δωρέομαι)=ἀ-δωρός (ὁ βλ.).

ἀ-δωρία, ἡ=ἀδιαφθορία (βλ. λ.), τὸ ἀδωροδόκητον.

ἀ-δωρο-δόκητος, ον (α στερ.+δωροδοκέω)=τῆ ἐπ.

ἀ-δωρο-δόκος, ον· ὁ μὴ δεχόμενος δῶρα, μὴ δωροδοκούμενος ἢ διάφθορος.

ἀ-δωρος, ον (α στερ.+δῶρον)· ὁ ἄνευ δῶρων, μὴ λαμβάνων δῶρα, ἀδωροδόκητος, ἀδιάφθορος ἢ ἀδωρα δῶρα = δῶρα ποῦ δὲν εἶναι δυντῶς δῶρα, κατὰ τὸ βίος ἀβίωτος.— ἢ ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ δίδων δῶρα ἢ ἄκαρος.

ἀ-δῶτης, -ου, ὁ (α στερ.+δίδομαι)· ὁ μὴ δίδων τίποτε.

ἄέ, δωρ. τύπος ἀντι ἀεί [ἄ].

ἄ-εδνος, ον (α στερ.+ἔδνα)· ἄνευ προικός, ἀφεργός.

ἄ-εδνωτος, ον (α στερ.+εδνώω)· = τῆ προηγ. ἢ μὴ μνηστειθεῖς.

ἄεθλεύω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλεύω.

ἄεθλέω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλέω· ἰων. πρτ. ἀέθλεον.

ἄεθλητής, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλητής.

ἄεθλιον, τό, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλον (ὁ βλ.)· κυρ. οὐδ. ἐκ τοῦ

ἄεθλιος, ον (ὡς. -α, -ον) (ἄεθλον)· ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ τὸ βραβεῖον ἢ ἀέθλιος ἵππος=ὁ ἵππος τῶν ἵπποδρομιῶν ἢ ἀέθλιον μῆλον=τὸ μῆλον τῆς ἐριδος.

ἄεθλον, τό, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλον (ὁ βλ.).

ἄεθλο-νίκια, ἡ=νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσιν.

ἄεθλος, ὁ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι ἀθλος (ὁ βλ.).

ἄεθλοσύνη, ἡ· ἀγών, ἔμιλλα.

ἄεθλο-φόρος, ον, ἐπ. καὶ ἰων., ἀντι ἀθλοφόρος.

ἄει, ἐπὶρ.· πάντοτε, διὰ παντός, αἰώνως· δεῦρ ἄει= ἀπὸ ἀνέκαθεν μέχρι σήμερον ἢ ὡς. εἰς ἀεὶ ἢ εἰσαεὶ= διὰ πάντοτε ἢ ὁ ἀεὶ κρατῶν=ὁ ἐκάστοτε κρατῶν ὁ ἀεὶ βασιλεὺς=ὁ ἐκάστοτε βασ. Ἐκτός τοῦ ἄττ. τύπου ἀεὶ λίαν συνήθεις εἶναι καὶ οἱ ἰων. καὶ ποιητ. τύποι, αἰεὶ καὶ αἰέν· ὡς. δωρ. τύποι αἰέας, ἀέας καὶ ἀέ· [δι' ἐτυμολ. βλ. αἰεῖ].

ἄει-θλαστής, ἐς· ὁ διαρκῶς θλαστάνων.

ἄει-θλάστησις, -εως, ἡ· ἡ συνεχῆς, ἡ αἰώνια θλάστησις.

ἄει-θολος, ον (ἄει+θάλλω)· ὁ συνεχῶς θαλλόμενος, ριπτόμενος.

ἄει-θρυής, ἐς (ἄει+θρύω)· ὁ ἀεὶ ἀναθρύων.

ἄει-γενετήρ, -ήρος· ὁ ἀεὶποτε παράγων.

ἄει-γενετής, ποιητ. αἰει-γενέτης, -ου, ὁ [αἰεὶ ἢ γενεσθαι], ἐπιθ. τῶν θεῶν τοῦ Ὀμήρου, ὡς τὸ αἰέν ἔόντες· αἰώνως ὑπάρχων, ἀθάνατος.

ἄει-γενής, ἐς, ἄττ. τύπος ἀντι τοῦ ἀει-γενετής (ὁ βλ.).

ἄειδε, ἐπ. γ' ἐν. πρτ. ἢ β' ἐν. πρσοτ. τοῦ ἀείδω.

ἄ-εἶδελος, ον (α στερ.+εἶδω)· ἀόρατος, σκοτεινός.

ἄ-εἶδής, ἐς (α στερ.+εἶδω)· ἀόρατος, ἄνευ σωματικῆς μορφῆς, ἀσώματος, ἀύλος.— ἢ (α στερ.+εἶδεναι)· ἀγνωστος, ἄσημος.

ἄει-δίνητος, ον (ἄει+δινέω)· ὁ αἰώνως δινούμενος, περιστρεφόμενος.

ἀεί-δωρος, ον ὁ ἀεί τρέχων.

ἌΕΙ'ΔΩ, ἄττ. συνηρ. *ἄδω* πρτ. *ἤειδον*, ἐπ. *ἄειδον*, ἄττ. *ἤδον*· μέλλ. *ἀείσομαι*, ἄττ. *ἤσομαι*, δωρ. *ἀσεῦμαι*· σπκν. *ἀείσω*, ἄττ. *ἤσω*, δωρ. *ἤσῶ*· ἄδρ. *ἄ*· *ἤεισα*, ἐπ. *ἄεισα*, ἄττ. *ἤσα*.—Παθ., ἄδρ. *ἄ*· *ἤσθη*· πρκ. *ἤσμαι*.—τραγουδῶ, ψάλλω || ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ παντός εἰδους φωνῆς καὶ ἤχου: κράζω, τερετίζω, κρώζω κλπ. (ἐπὶ ἀλεκτοροῦ, χελιδόνος, γλαυκῆς, βατράχου κλπ.) || ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἤχων, π.γ. τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, τοῦ συριγμοῦ, ὃν παράγει ὁ ἀνεμος ἢ λίθος ριπτόμενος.— || Μτθ.: 1) μετ' αἰτ. πράγμ. ψάλλω τι, ψάλλων διηγοῦμαι τι· 2) μετ' αἰτ. προσ. ψάλλω, ἐπαίνω, τινα, λατ. *canere*. 3) Παθ., ἀντηγῶ ἐκ τῶν ἄσμάτων.

Ἔτυμ.: *ἀείδω* <ἄδω, ἀοιδῆ> ἄδῆ, ἀοιδός, ἀοιδίμος (= ὄξιος ἀοιδῆς) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ Brugmann, ὅστις ἐν τῇ ρίζ. Feup- (τῶν ἐπιγρ. τύπων *Feipantai*, *προφειπάτω*, *εἰπέιν*) ἐβλεπε ἀνομοίωσιν ἐκ τίνος ῥ. *Feup-* <ve-nq-v> *veq-v* (Fέπος), ὁ Wackernagel θεωρεῖ τὸ *ἀείδω* παραχθέν κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ **ἀφειδω*, συγγ. τῷ *αὐδή*, *υδέω*=*ἄδω*, ὀνομάζω (πρβλ. τὸ παρ' Ἑσυχ. *υδ-ης*· *συνετός* ἢ *ποιητής*· πρβλ. ὡς *υδνης*· *εἰδός*, ἔμπειρος) ἐν τοῖς λοιποῖς τὸ *α* εἶναι προβληματικόν.

ἀεί-ζωος, ον, ἄττ. συνηρ. **ἀεί-ζως, ον** (ἀεί+ζωή) ὁ ἀείζων, αἰώνιος.— || τὸ *ἀείζωον*=φυτόν ἀειδαλές (λατιν. *sempervivum*).

ἀεί-θάλης, ἐς (ἀεί+θάλας) ὁ πάντοτε θάλλων || ὁ πάντοτε ζωηρός, ἀθάλας.

ἀεί-θάνης, ἐς (ἀεί+θνήσκω) ὁ ἀείποτε θνήσκων || ὁ πάντοτε φοβούμενος θάνατον.

ἀεί-θεήρ, καλεῖται παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Κρατύλῳ ὁ ἀλθῆρ *ὡς ἀεὶ περὶ τὸν ἀέρα θέων*.

ἀεί-θερῆς, ἐς (θέρω) ὁ πάντοτε δερμαίνων.

ἀεί-θουρος, ον (θούρος) ὁ πάντοτε πολεμικός.

ἀεί-θρύλιτος, ον ὁ ἀεί θρυλούμενος.

ἀεί-καρπος, ον ὁ ἀεί καρποφορῶν, πάντοτε καρποφόρος.

ἀεί-κεῖη, ἢ -λη, ἄττ. συνηρ. **αἰκία**, ἢ ἀνάρμοστος μεταχειρίσις, κάκωσις || προσβολή, ὕβρις.

ἀ-ικέλιος, α, ον, (ὡς. -ος, -ον), ποιητ. τύπος ἀντι τοῦ ἐπομ.· συνηρ. **αἰκέλιος**. Ἐπίρ. *-ίως* (βλ. *ἀεικῆς*).

ἀ-εικῆς, ἐς, ἄττ. συνηρ. **αἰκῆς, ἐς** (α στερ.+εἰκός) ἀνάρμοστος, ἀπρεπής || εὐτέλης || ἀξιολύπητος, ἐπαίσχυντος· τὸ οὐδ. *ἀεικῆς* κείναι ὡς ἐπίρ.=κατὰ ἀνάρμοστον τρόπον.

ἀ-εικίη, ἢ = ἀεικίη (δ βλ.).

ἀ-εικίω, (ἀεικῆς), ἄττ. συνηρ. **αἰκίω**, ἢ ἀττ. μέλ. *αἰκίω*· ἄδρ. *ἄ*· *ἤεικισα*, ἐπ. *ἀεικισσα*· ἐπ. παθ. ἄδρ. *ἄ*· *ἤεικισθη*· μεταχειρίζομαι τινα κατὰ ἀνάρμοστον τρόπον, προσβάλλω, τὸν κακομεταχειρίζομαι || βλάπτω, ἀδικῶ, τινα.

ἀει-κίνητος, ον (ἀεί+κινέω) ὁ διαρκῶς κινούμενος, ὁ διατελῶν ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει.

ἀεικισθῆμεναι, ἄπρρ. παθ. ἄδρ. *ἄ*· τοῦ *ἀεικίω*.

ἀεικισσα, ἀεικισσάμην, ἐπ. ἄδρ. *ἄ*· ἐνεργ. καὶ μέν. τὸ *ἀεικίω*.

ἀεικίω, ἄττ. μέλλ. τοῦ *ἀεικίω*.

ἀει-κύμαντος, ον ὁ ἀεὶ κυμαίνόμενος.

ἀει-κύμος, ον (ἀεί+κυμάω) ὁ ἀεὶ κωμάζων, ὁ πάντοτε εὐθυμῶν.

ἀεικῶς, ἰων. *ἀεικῆως*, ἐπίρ. τοῦ *ἀεικῆς*· ἐπὶ νοεῖδιστως.

ἀεί-λάλος, ον (ἀεί+λαλέω) ὁ ἀεὶ λαλῶν, φλυαρῶν.

ἀεί-λάμπης, ἐς ὁ ἀεὶ λάμπων.

ἀεί-λίθης, ἐς (ἀεί+λείβω) ὁ ἀεὶ (συνεχῶς) βέων.

ἀεί-λιγνος, ον ὁ ἀείποτε λαίμαργος.

ἀεί-λογία, ἢ ἀττικὸς δικανικὸς ὄρος: *τὴν ἀειλογίαν παρέχω*, *προτείνομαι*=παρέχω, προτείνω, ἀδιάλειπτον δικαστικὴν ἔρουναν. Ἐκ τοῦ

ἀεί-λόγος, ον (ἀεί+λέγω) ὁ διαρκῶς ὀμιλῶν, διηγούμενος, φλυαρῶν.

ἀ-ειλος, ον (α στερ.+εἶλη) ἀνήλιος, μὴ δερμαίνόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

ἀεί-μακάριστος, ον ὁ πάντοτε ἄξιος νὰ μακαρίζεται, ἄξιομακάριστος.

ἀεί-μαργος, ον ὁ ἀεὶ λαίμαργος || πλεονέκτης.

ἀεί-μνήμων, ον ὁ ἔχων ἀπέραντον μνήμην (ἀεὶ μνημημένος).

ἀεί-μνηστος, ον καὶ -η, ον (ἀεὶ+μνηστικός) ὁ ἀεὶ μνημονευόμενος || ὁ ἄξιος διαρκούς μνήμης, αἰώνιος

ἀεί-ναῖς, ἐς=τῷ ἐπομ.

ἀεί-νάσος, ον, συνηρ. **ἀεί-νάσος, ον** (ἀεί+νάσος)=ἀ-έναος (δ βλ.), ὁ αἰωνίως βέων.

ἀεί-ναύται, οί· Μιλήσιοι ἄρχοντες συνεδριάζοντες ἐπὶ πλοίου.

ἀεί-νηστις, -ιος, ὁ, ἢ ὁ πάντοτε νηστεύων.

ἀεί-πάθης, ἐς ὁ ἀεὶ πάσχων.

ἀεί-πάρθενος, ον ἢ ἀεὶ παρθένος.

ἀεί-πλάνης, ἐς· τῷ ἐπομ.

ἀεί-πλάνος, ον (ἀεί+πλανῶμαι) ὁ ἀείποτε περιπλανώμενος.

ἀεί-πόδητος, ον ὁ ἀεὶ ποδητός.

ἄεира, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἤεира*, ἄδρ. *ἄ*· τοῦ *ἀείρω*.

ἄεираί, ἄπρρ. ἄδρ. τοῦ *ἀείρω*.

ἀεί-ρεῖται, ἢ λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος

(Κρατ. 415Δ), ἵνα ἐτυμολογηθῆ ἢ λ. *ἀρετή*.

ἀεί-ροος, ον, συνηρ. **ἀεί-ρους, ον**=τῷ ἐπομ.

ἀεί-ρύτος, ον (ἀεί+ρέω) ὁ αἰωνίως βέων.

ἌΕΙ'ΡΩ, ἄττ. *αἰρῶ*· μέλ. *ἀρῶ* [ᾶ], συνηρ. ἐκ τοῦ *ἀερῶ*· ἐνεργ. ἄδρ. *ἄ*· *ἤεира*, ἐπ. *ἄεира*.—Μέσ. μέλ. *ἀροῦμαι* [ᾶ], συνηρ. ἐκ τοῦ *ἀεροῦμαι*· ἄδρ. *ἄ*· *ἤεира*.—Παθ. ἄδρ. *ἄ*· *ἤερθην*, ἐπ. *ἀερθην*· πρκ. *ἤεροι*· ἐπ. γ' ἐν ὑπερσ. *ἄερω*· διὰ τοὺς ἄττ. τύπους βλ. *αἰρῶ*—σηκώνω, ὑψώνω, ἐγείρω, κυρ. σηκώνω κατὰ διὰ τὸ φορτωθῶ καὶ νὰ τὸ μεταφέρω κἀπου ἄλλου || μεταφέρω τι ὡς λάφυρον || ἄλλ' ὡς. ση. καὶ ἐγχειρίζω, προσφέρω.—Μέσ. σηκώνω, ὑψώ, τι δι' ἑμαυτόν, τ. ἔ. ἀποκομίζω, κερδίζω, λαμβάνω δι' ἑμαυτόν.—2) ὑψώνω, σηκώνω, ἐπ. *ἀεῖρασθαι τὰ ἴστια*.—Παθ. εἶμαι ἐξηρητημένος, κρέμαμαι: *μάχαιρα παρὰ ξίφος κούλεον ἄερω*=ἡ μάχ. ἐκρέματο παραπλευρῶς τῆς δίκης τοῦ ξίφους. 2) ὑψοῦμαι, φέρομαι, μεταφέρωμαι: *ὑψόσ' ἀερεθεῖς*.

Ἔτυμ.: *ἀείρω* (**αερω*, *αἰρῶ* (**αερω*· μετ-ἡστος) ἄττ. μετ-ἔωρος. Κατὰ τινὰς παρὰ τὸ *ἀείρω*=ὑψώνω ὑπάρχει καὶ *αἰρῶ*=προσδένω, εἰς τὸ ὅποτον ἀνήκουν τὰ: *τετρά-ορος* (ἄττ. *τέτρωρος*), *συν-ἄορος* (ἄττ. *συν-ἄορις*), *παρά-ορος*, (*παρή-ορος*)=παρεζευγμένος, *ἀπά-ορος*=χωρισμένος, *κατά-ορος*=ἐξηρητημένος (ἔξ οὗ ἄττ. *κατωρις*=ταινία κρεμαμένη κάτω ἀπὸ τὸν στέφανον), *ἀορτήρ*, *ἄορ* (=ξίφος, τ. ἔ. πράγμα ἐξηρητημένον). Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπὸκειται βάσις Ἰαπ. *aver-*, καὶ δι' ῥ. *ver-* ἢ *sver-*=προσδένειν, συνδέειν μετὰ προδεματ. ἀ.

ἄεισα, ἐπ. ἄδρ. *ἄ*· τὸ *ἀείδω*.

ἄεισαι, μετχ. ὄνομ. πληθ. θηλ. τοῦ *ἄημι*.

ἄεισι, γ' πληθ. τοῦ *ἄημι*.

ἀεί-σιτος, ον ὁ ἀεὶ αἰτούμενος, πάντοτε τρεφόμενος (ἐπὶ τῶν αἰτιζομένων ἐν Πρωτανείῳ).

ἀεί-σκωψ, λατ. *slrix aluco*· εἶδος νυκτοκόρακος ἢ γλαυκός (σκῶψ), κληθεὶς οὕτω διότι θέν ἀπὸ ζῆμι.

ἄεισμα, τό, ποιητ. καὶ ἰων. τύπος τοῦ *ἄσμα*, ὡς τὸ *ἀείδω* ἀντὶ *ἄδω*.

ἀείσομαι, μέλλ. τοῦ *ἀείδω*.

ἀεί-σόςος, ον ὁ ἀείποτε ἀσφαλής.

ἀεί-στρεφής, ἐς ὁ διηνεκῶς στρεφόμενος.

ἀείσχορον· λ. πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος (Κρατ. 416B) πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λ. *αἰσχρός*.

ἄεϊτας· Βουιτ. ἀντὶ ἄετος.

ἀεί-φάνης, ἐς (ἀεί+φανῆναι) ὁ ἀείποτε λάμπων ἢ ὀρατός, ἐπὶ ἀστέρων, καὶ δι' ἐπὶ τοῦ πολ. κού ἀστέρου.

ἀεί-φεγγής, ἐς ὁ ἀεὶ φέγγων.

ἀεί-φθογγος, ον ὁ ἀεὶ φθεγγόμενος.

ἀεί-φλεγής, ἐς ὁ ἀεὶ φλέγων.

ἀεί-φρουρος, ον (ἀεί+φρουρά) ὁ ἀεὶ φρουρῶν, ἀεὶ ἀγρυπνῶν || αἰώνιος || ὁ ἀεὶ φρουρούμενος.

ἀεί-φύγία, ἢ (ἀεί+φυγή)· ἐξορία διὰ θίου.

ἀεί-φυλλάς, ἢ (ἀεί+φύλλον)· τὸ ἀεὶ ἔχειν φύλλα, τὸ ἀειδαλές.

ἀεί-φυλλος, ον· ἀειθαλής.

ἀεί-φωτός, ον ὁ πάντοτε φωτεινός.

ἀεί-χάνης, ἐς ὁ ἀεὶ χάλων.

ἀεί-χρόνιος, ον (ἀεί+χρόνος)· αἰώνιος.

ἀεί-χρυσον, τό *ἀείζωον τὸ μέγα* (Διοσκ. Δ 88).

ἀεκαζόμενος, η, ον (ἀέκων)· ὁ μὴ θέλων, ἀκούσιος, ἄκων || ἀνδιότατος || *πόλλ' ἀεκαζόμενος* = *multa reluctans* (τοῦ Βεργιλίου).

ἀ-εκήλιος, ον ἀντί *ἀεικέλιος* (δ βλ.) [εἶναι προφανές ὅτι ἐοχηματίσθη οὕτω ὑπὸ τὴν ἐπιβρασιν τοῦ *ἐκηλος*].

ἀ-έκητι, ῆ ἀεκητι (ἀέκων), ἐπικ. ἐπίρ.· παρά τὴν θέλησιν, παρ' ὄμ. συχν. μετὰ Γεν.: *σεῦ ἀέκητι* = λατ. *te invito θεῶν ἀέκητι* = λατ. *Diis non propitiis*.

ἀ-εκούσιος, ον καὶ *-α, -ον*, ἀττ. συνηρ. *ἀκούσιος, ον* (α στερ.+ἐκούσιος)· παρά τὴν θέλησιν, ἐναντίον τῆς θελήσεως, ἠναγκασμένοι, μὴ ἐδελοντῆς [δ' ἔτυμ. βλ. *ἀέκων*].

ἀ-έκων, ἀττ. συνηρ. *ἄκων* [ᾶ], *-ουσα, -ον* (α στερ.+ἐκῶν)· παρά τὴν θέλησιν, ἀκούσιος || ἠναγκασμένος || ἄνευ σχεδίου ἢ προθέσεως.

ἔτυμ.· *ἀέκων* <*ᾶ-Ἔκων ἀκούσιος <ᾶ-εκούσιος <ᾶ-Ἔκούσιος ἐν ἐπιγρ. ἀκούσι(α) <ᾶ-ἕκ-, τοῦ ὁποίου τὸ δασύ πνεῦμα ὀφείλεται εἰς τὸ ἠ τοῦ β' συνθ. (πρβλ. *φρουρός* <*προ-ἠορός).

ἀ-έλικτος, ον (α στερ.+ἐλίσσω)· ὁ μὴ εἰλιγμένος, μὴ συνεστραμμένος.

ἀέλιος, δωρ. τύπος ἀντί *ἥλιος, ἥλιος*.

ἄελλα, ἐπ. *ἄελλη, -ης, ῆ* (ᾶω, ἀημι) [ᾶ-]· θυελλώδης ἄνεμος, ἀνεμοστρόβιλος. 2) μτφρ. ἐπὶ πάσης στροβιλοειδοῦς κινήσεως [δ' ἔτυμ. βλ. *ἄημι, ἀήρ*].

ἄελλαῖος, α, ον (ἄελλα)· θυελλώδης, ταχύς ὡς θύελλα.

ἄελλάς, -άδος, ῆ = *ἄελλαῖος* (δ βλ.).

ἄελλῆεις, -εσσα, -εν = *ἄελλαῖος* (δ βλ.).

ἄελλῆς, ἐς (ἄελλα)· περιδινούμενος, στροβιλιζόμενος [ἄελλῆς <*σπ-Ἔελλῆς· πρβλ. *εἶλω καὶ ἀολλῆς*].

ἄελλο-θρόμας, ὁ· ταχύς ὡς ἄελλα (ῆ θύελλα).

ἄελλο-θρίξ, -τριχος, ὁ, ῆ· ὁ ἔχων τρίχας κυμαινόμενες εἰς τὸν ἄερα.

ἄελλο-μάχος, ον (ἄελλα+μάχομαι)· ὁ μαχόμενος, παλαιῶν, κατὰ τῆς θύελλης.

ἄελλο-πος, ὄμηρ. τύπος τοῦ ἔπομ.

ἄελλο-πους, ὁ, ῆ, -πουν, τό, γυν. -ποδος (ἄελλα+πούς)· ὁ ταχύς κατὰ τοὺς πόδας ὡς ἡ θύελλα, ταχύς ὡς ἄνεμος || ἐπὶ Ἰταίων, πρβλ. τὸ ἐν Κύπρῳ «ἀνεμοπόδας». Ἐβρηταὶ μόνον ἐν τῷ ἐπ. τύπῳ *ἄελλο-πος*, φε καὶ τὰ *ἀρτί-πος* = ἀρτίπους, *πολύ-πος* = πολυπούς· δωρ. πληθ. *ἄελλοπόδεσσι*.

ἄελλῶ, -δος (οὐς), ῆ· ταχεῖα ὡς ἄελλα (θύελλα)· ὄνομα μᾶς τῶν Ἀρπυιῶν || ὄνομα κυνηγετ. κυνός.

ἄελπτεύω (ἄελπιος)· εἶμαι ἄνευ ἐλπίδος, δὲν ἔχω ἐλπίδας, εἶμαι ἀπηλπισμένος.

ἀ-ελπτής, ἐς (α στερ.+ἔλπομαι)· περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος.

ἄελπιτία, ῆ· ἀπροσδόκητον γεγονός· *ἐξ ἄελπιτίας* = λατ. *ex insperato* = ἀπροσδοκῆτως. 2) ἀπόγνωσις, ἀπελπίσια. Ἐκ τοῦ

ἀ-ελπιος, ον (α στερ.+ἔλπομαι)· ὁ μὴ ἐλπίζόμενος, μὴ προσδοκώμενος, ἀνελπίσιος, ἀπροσδόκητος || περὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀπελπίσια, εἶναι τις ἀπηλπισμένος· οὐδ. πληθ. *ἄελπιτα* ὡς ἐπίρ. = ἀνελπίσιος, ἀπροσδοκῆτως.— || ἔνεργ. ὁ μὴ ἐλπίζων, ἀπηλπισμένος.

ἄελπιτῶς, ἐπίρ. τοῦ *ἄελπιτης* (καὶ *ἄελπιως*, ἐπίρ. τοῦ *ἄελπιτος*) = ἀνελπίσιος, ἀπροσδοκῆτως, λατ. *insperato*.

ἄεμμα, τό, ἐπικ. ἀντί *ἄμμα* (δ βλ.)· νευρά τόξου || αὐτὸ τὸ τόξον.

ἀεναό-θρυτος πηγῆ· ἡ ἀενάως ρέουσα.

ἄε-νόος, ον (ἀεῖ+νόω), καὶ ἐπ. *ἄε-ναος*, συνηρ. *ἀεῖ-ναος, ὠν*· ὁ δεῖ βῆων· γεν., αἰώνιος, ἀστεφρευτος, οὐδέποτε παύων· ἐπίρ. *ἀενάως* [ἄεναος <*αιFe +ναῖε (<ῤεε, βλύει> Ἑσυχ.)· *αιFe* = *αιε* (Ἡρόδ.) = *αιεῖ, ἀεῖ*].

ἄε-νάων, -ουσα, -ον = *ἀεναος* (δ βλ.).

ἄέντες, μτχ. πληθ. τοῦ *ἄημι*.

ἄεζι-βίος, ον (ἄέζω+βίος)· ὁ αὐξανόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου.

ἄεζι-γυῖος, ον (ἄέζω+γυῖον)· ὁ *ἄέζων* (ισχυροποιῶν, ἐνδυναμώνων) τὰ *γυῖα* (τὰ μέλην τοῦ σώματος).

ἄεζι-κακος, ον· ὁ αὐξων (πληθύνων) τὰ κακὰ.

ἄεζι-κερως· ὁ συντελών πρὸς αὔξησιν τῶν κερμάτων.
ἄεζι-νοος, ον, συνηρ. **ἄεζι-νοους, ουν** (ἄέζω + νόος)· ὁ *ἄέζων* (ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων) τὸν νοῦν.
ἄεζι-τοκος, ον· ὁ αὐξων (τρέφων) τὸν τόκον (δθλ. τὸ ἔμβρυον).

ἄεζι-τροφος, ον· ὁ ὑποτρέφων τὴν αὔξησιν.

ἄεζι-φυλλος, ον (ἄέζω+φύλλον)· ὁ τρέφων, αὐξων, φύλλα, ὁ φυτρῶνων φύλλα, πολυφυλλος, ἔχων ἄφθορον φύλλωμα.

ἄεζι-φύτος, ον (ἄέζω+φύτον)· ὁ *ἄέζων* (τ. ἔ. τρέφων) τὰ φυτὰ.

ἌΕΞΩ, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί *αὔξω, αὐξάνω*, λατ. *augere*· παρὰ τοῖς καλαίοις ποιηταῖς ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ.· μτγν. ποιηταὶ χρησιμοποιοῦν καὶ μέλ. *ἄεξῶσω, ἄρ. α' ἄεξῶσαι*, μέσ. μέλλ. *ἄεξῶσομαι*, παθ. πρκ. *ἠέξῶμαι*· κάρμυν τὴν αὐξήσιν, νὰ μεγαλώσῃ || τρέφω, προάγω, ἰσχυροποιῶ || ἐξυψώνω || πολλαπλασιάζω.— Παθ. καὶ μέσ. αὐξάνομαι, γίνομαι μέγας || εὐήμερῶ, εὐδοκίμῳ [Ἄ(F)έξω (*aveq-s = augere· πλείονα ἐν αὔξω, αὐξάνω)].

ἄ-επτος, (α στερ.+ἔπομαι)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀκολουθήσῃ (ἐπὶ νεογνῶν ζώων).

ἄ-εργεῖη, ῆ -τη, ἰων. ἀντί *ἀεργία* (δ βλ.).

ἄ-εργηλός, ῆ, ὄν = *ἀεργός*.

ἄ-εργής, ἐς = *ἀεργός*.

ἄ-εργία, ἰων. -τη, ῆ· τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, βραθυμία, ὀκνηρία. 2) ἐπὶ ἄγρῳ, τὸ νὰ μὲνῃ ἀκαλλιέργητος (χέρσος) ἢ ἔρημος. Ἐκ τοῦ

ἄ-εργός, συνηρ. ἄργός, ὄν (α στερ.+*ἔργω)· ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὀκνηρός· ἐπίρ. *ἀργῶς*.

ἄερδην, συνηρ. ἄρδην, ἐπίρ. (ἄεῖρω)· σηκωτὰ.

ἄερθεῖς, μτχ. παθ. ἄρ. α' τοῦ *ἀεῖρω*.

ἄερθεν, δωρ. καὶ ἐπ. ἀντί *ἠέρθησαν*, γ' πληθ. παθ. ἄρ. τοῦ *ἀεῖρω*· ἄερθῆ γ' ἐν. τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

ἄερίζω (ἄήρ)· εἶμαι ὡς ἄήρ || εἶμαι λεπτός ὡς ὁ ἄήρ || γλαυκόχρους ὡς ὁ ἄήρ, ἔχω «οὐρανί» χρῶμα.

ἄερίνος, η, ον· ἀερῶδης, ὁμοῖος ἀερί || γλαυκός ὡς τὸ στερέωμα.

ἄερί-οικος, ον· ὁ κατοικῶν ἐν τῷ ἀερί.

ἄερίος, ον καὶ *-α, -ον*, ἰων. *ἠέριος, η, ον* (ἄήρ, ἠε, ἠεῖ)· ὁ ἐν ὀμίχλῃ, ἢ ἐν τῇ πυκνῇ ἀτμοσφαίρῃ (τῆς πρῶτας) || συννεφώδης.— || ὁ ἐν τῷ ἀερί, μετέωρος, αἰθέριος.

ἄερίτις, ῆ· ἰδιόρ. θηλ. τοῦ *ἀερίος* (δ βλ.).

ἄ-ερκτος, ον (α στερ.+ἔργω)· ὄφρακτος, ἀνοικτός.

ἄερο-βάτέω, μέλ. -ῆσω· βαδίζω ἐν τῷ ἀερί, περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα || «ἄερα κοπανίζω». Ἐκ τοῦ

ἄερο-βάτης, ὁ (ἄήρ+βαίνω)· ὁ ἀεροβατῶν, βαδίζων εἰς τὸν ἀέρα.

ἄερο-δινής, ἐς, ἰων. ἠερο-δινής, ἐς (ἄήρ+δινέω)· ὁ περιδινούμενος εἰς τὸν ἀέρα.

ἄερο-δόνητος, ον (ἄήρ+δονέω)· ὁ ἀνατινασόμενος εἰς τὰ ὕψη, ἰπτάμενος.

ἄερο-δρομέω, μέλ. -ῆσω· ταξιδεύω εἰς τοὺς αἰθέρας. Ἐκ τοῦ

ἄερο-δρόμος, ον· ὁ διατρέχων, διασχίζων, τὸν ἀέρα.

ἄερο-ειδής, ἐς (ἄήρ + εἶδος)· ὁ ὅμοιος μὲ ἀέρα, ἢ μὲ τὸ στερέωμα || ὀμιχλώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ ὀμίχλης (βλ. *ἠεροειδής*).

ἄερο-κόραξ, -ἄκος, δ'· ἑναερίος κόραξ, *ἀερόφοιτος* κόραξ (τ. ἔ. φανταστικὸν δν), παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἰστ. 1,16.

ἄερο-κύνωψ, -ωπος, δ'· *ἀερόφοιτος* (ἑναερίος) κύνωψ (φανταστικὸν δν).

ἄερο-μάχη, ῆ (ἄήρ+μάχη)· μάχη εἰς τὸν ἀέρα, ἀνεμοπόλεμος.

ἄερό-μελι, -ιτος, τό· μελιτώδης δρόσος (*aerium mel* τοῦ Βεργιλίου)· λέγεται ὡς καὶ *δον μέλι* καὶ *δρῶσόμελι*.

ἄερο-μετρέω, μέλ. -ῆσω (ἄήρ + μετρέω)· μετρῶ τὸν ἀέρα || τ. ἔ. χάνω τὸν καιρὸν μου, χάνομαι, εἰς ματαίας ἐρεῦνας καὶ ἐνασχολήσεις.

ἄερο-μίγής, ἐς· ἀναμεμιγμένος μετ' ἀέρος.

ἄερό-μυθος, ον· ὁ λέγων λόγους τοῦ ἀέρος, ὁ φλυαρῶν ματαίως.

ἄερο-νηχής, ἐς (ἄήρ+νήχομαι)· ὁ νηχόμενος (θηλ.

κολυμβῶν) εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ τῶν νεφῶν λεγόμενον.

ἀερο-νομέω, κινούμαι ἐν τῷ ἀέρι.

ἀερόομαι, γίνομαι ὄρη.

ἀερο-πορέω=πορευομαι ἐν τῷ ἀέρι.

ἀερο-πόρος, *ον* (ἀήρ+πορευομαι)· ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος (ἀνά τοὺς αἰθέρας).

ἀερό-φοίτος, *ον* (ἀήρ+φοιτάω)· συνών. τῆ προηγ. (ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος), κυρ. ὁ φοιτῶν (συναχάζων) εἰς τὸν ἀέρα.

ἀέρρω, αἰολ. ἀντὶ ἀείρω (β βλ.).

ἀερί-κάρηνος, *ον* (ἀείρω+κάρηνον)· ὁ αἴρων τὴν κεφαλὴν, ὁ κρατῶν αὐτὴν ὑψηλά, ὑψαύχην.

ἀερί-λοφος, *ον*· ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον.

ἀερί-μοχος, *ον*· ὁ ἀείρων (κινῶν) μάχην.

ἀερί-νόσος, *ον*· ὑψηλόφρων, υπερήφανος || ὁ ἀνυψῶν, διεγείρων, τὸν νοῦν.

ἀερί-πότης, -ου, δ, καὶ **ἀερί-πότητος**, *ον* (ἀείρω+ποτάομαι)· ὁ ὑψηλὰ πετών, ὑψιπέτης.

ἀερί-πότητος, *ον*=τῆ προηγ.

ἀερί-πους, *πουν*, δ, ἡ, γεν. -ποδος (ἀείρω+πούς)· ὁ αἴρων ὑψηλὰ τὸν πόδα (τοὺς πόδας), καλπάζων, ζωηρῶς ἀναπηδῶν.

ἀεράζω, ποιητ. τύπος τοῦ ἀείρω· σηκώνω ὑψηλὰ· πρτ. **ἤεραζον**.

ἀεράτω=ἀεράζω (β βλ.), ἀόρ. α' **ἤερασα**· παθ. π.χ. **ἤεραμαι**.

ἀερ-ώδης, *ες* (ἀήρ+είδος)=ἀεροειδής (β βλ.).

ἀές, δωρ. τύπος τοῦ ἀεὶ [ἄ].

ἄεσα, α' πληθ. **ἄεσαμεν** καὶ **ἄσαμεν**, γ' πληθ. **ἄεσαν**, ἀπρφ. **ἄεσαι**· ἀόρ. α' πῆθ. Ἐκ τίνος ἀπρηχαιωμένης ῥίζης ἔνεστ. **ἄεω**=**εὔδω**=κοιμούμαι· οὐδεὶς ἄλλος χρόνος ἀπαντᾷ. Συγγ. τῆ **ἄημι**, **ἰάω**, **ἄωτέω** [ἀθεβ]. ἔτυμ.· κατὰ τινὰς ὑπόκειται ἰαπ. β *aves—ἀποτελοῦσα ἐπέκτασιν τῆς β. αυ- (βλ. αὐλή)].

ἄσει-φροσύνη, ἡ· ἀφροσύνη, ἀνόητος ἰδέο, μωρία. Ἐκ τοῦ

ἄσει-φρων, *ον*, γεν. -ονος, (ἄαω+φρήν)· ὁ βλαβεῖς, τετραραγμένος, τὰς φρένας, φρενοβλαβής, μωρός, ἀνόητος [κατὰ τὸν Becht. lexil. 14 γραπτ. **ἀασίφρων** (ἡ λ. παρὰ Φωτίω)].

ἀετίδευς, -έως, δ· νεογνὸν ἀετοῦ.

ἀετίτης, **λίθος**· ἀετόλιθος, λίθος εὐρισκόμενος ἐν τῇ φωλεῶ τοῦ ἀετοῦ (Αἰλ. Ζ. 1. 35).

ἀετό-μόρφος, *ον*· ὁ ἔχων μορφήν (ἢ σχῆμα) ἀετοῦ.

ἄετο, -ῶ· ἡ αἰετός, ὡς. ποιητ. **αἰητός**, δ· ἀετός, λατ. aquila.— || ἀετός ὡς σημαία (παρὰ Πέρσαις) [ἄ].

ἔτυμ.· ποιητ. **αἰετός** ἄττ. **ἀετός**· ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. **αἰβετός**· **Περγαῖοι** συνάγεται διὰ αἰετός < *αἰφετός < *afJetos· Ὡς. καὶ τὸ σχεδὸν συνών. οἰωνός < *afJwonός κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ἀρχικοῦ α- πρὸς τὸν φθόγγον τῆς ἐπομ. συλλ.· πρβλ. ἡμῶρ. λατ. avis· afJetos, avis afJwnos ἀναγόνται εἰς κοινήν ἰαπ. βᾶσιν avje- (<avei=πτηνόν· πρβλ. καὶ τὰ ἐν αἰόλοσ).

ἀετο-φόρος, *ον* (ἀετός+φέρω)· λατ. aquilifer· ὁ φέρων τὸν ἀετὸν (τὴν σημαίαν).

ἀετ-ώδης, *ες* (ἀετός+είδος)· ὁμοιος πρὸς ἀετὸν.

ἀέτωμα, τό τὸ ἀέτωμα ναῶν, τὸ τῆς ὀροφῆς τρίγωνον, λατ. fastigium.

***ΑΕ'Ω**· κοιμούμαι, βλ. ἄεσα.

***ΑΖΑ**, ἡ. κυρ. σημ. ξηρασία, καῦμα, θερμότης || ὡς. μούχλα, σκωρία (βλ. ἄζω) [β] ἔτυμ. βλ., ἄζω].

ἄζαινω, (ἄζω)· ξηραίνω, καταξηραίνω.

ἄζάλετος, α, *ον* (ἄζω)· παθ. ἀπεξηραμμένος, ξηρός, καψαλισμένος || ὅθεν τραχύς, σκληρός.— || ἐνεργ., ὁ ξηραίνων, καψαλίζων.

ἄζάνω (ἄζω)=ἄζαίνω· ξηραίνω, ἀποξηραίνω.

ἄ-ζήλια, ἡ· ἔλλειψις ζηλοτυπίας || ἀπλότης, ἀπλοϊκότης. Ἐκ τοῦ

ἄ-ζήλος, *ον*=ἄζήλωτος = ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος, ἀξολύπητος, ἀξιοβρήνητος || ἀσημαντος, μικροῦ ἀξιος.— || ἐνεργ.. ὁ μὴ φθονῶν.

ἄ-ζηλό-τύπητος, *ον* (α στερ.+ζηλοτυπέω)· ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς ζηλοτυπίαν, μὴ ζηλοτυπούμενος.

ἄ-ζηλό-τυπος, *ον* (α στερ.+ζηλοτυπέω)· ὁ μὴ ζηλοτύπος, μὴ ζηλοτυπῶν.

ἄ-ζήλωτος, *ον* (α στερ.+ζήλω)· ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος, μὴ ζηλευτός (=ἄζήλος, β βλ.).

ἄ-ζήμιος, *ον* (α στερ.+ζήμια)· ὁ ἀπληγαμένος ζήμιας, χρηματικῆς τιμωρίας, ὁ δωρεάν|| ὁ ἀνευ ζήμιας, χωρὶς νὰ ὑποστῇ θλάθην|| ὁ μὴ ἀξιος τιμωρίας.— ἐπὶρ. **ὡς** = ἀτιμωρήτως, μετὰ ἀτιμωρησίας.— 2) ὁ μὴ φθάνων μέχρι τιμωρίας, ἀβλαβής, ἄκακος, ἀδῶος.

ἄζησία, ἡ· ἐπών. τῆς Δήμητρος, πῆθ. ἀντὶ τοῦ **αὐ-ξησία** (β βλ.).

ἄζηται, γ' ἐν. παθ. ἔνεστ. ὑποτ. τοῦ **ἄζω**.

ἄ-ζήτητος, *ον* (α στερ.+ζήτηώ)· ἀνεξέταστος, ὁ μὴ ἐξετασθεὶς, ἀνερεύνητος,

ἄζηχῆς, *ες*· συνεχῆς, ἀδιάλειπτος, ἀπαυστος || συνη. ὡς ἐπὶρ. **ἄζηχῆς**=ἀκαταπαύστως, ὑπερμετρως, ὑπερβολικὰ || σκληρός, τραχύς.

ἔτυμ.· **ἄζηχῆς** < *ἄ-ζα-εχῆς < ἄ-δια-εχῆς (πρβλ. Ἡσυχ. **ἄ-ζ-εχῆς**· **ἀδιάλειπτος**)· ἡ **ἄζηχῆς** < *ἄδ-ζαχῆς = ὁ σπεύδων πρὸς τι (ὅπου *ad=λατ. ad). Κατ' ἄλλους β' συνθ. εἶναι τὸ **ἡχῆ** (=ὁ σφόδρα ἀντηχῶν).— Κατ' ἄλλους α' συνθ. **ἄζα**=ξηρότης, τραχύτης.— **ρίζ.** -ζα- (=ἄγαν, σφόδρα).

***ΑΖΟΜΑΙ**· βλ. **ΑΖΩ**.

ἄ-ζύγος, *ον*=ἄ-ζυγῆς, δ, ἡ (α στερ.+ζυγγῆναι)· ἄζευκτος, ἀσύζευκτος, ἀταίριστος || ἀνυπανδρος

ἄ-ζυμός, *ον* (α στερ.+ζύμη)· ἀνευ ζύμης, ἄζυμωτος || τὰ **ἄζυμα**=ἡ ἐορτὴ τῶν ἀζύμων, καθ' ἣν ἤσθη-ον μόνον ἄζυμα.

ἄ-ζυξ, -ῆνος, δ, ἡ (α στερ.+ζυγγῆναι)· ἄζευκτος, ἀσύζευκτος || ἐπομ. δγαμος, ἀνυπανδρος.

***ΑΖΩ**· ξηραίνω, ἀποξηραίνω, καψαλίζω.— Παθ. ἀποξηραίνομαι, καψαλίζομαι || ἀπομοραίνομαι, λυώνω (ἀπὸ λύπην π.χ.).

ἔτυμ.· **ἄζα**, **ἄζω**, **ἄζαλέος** ἀναγόνται εἰς ἰαπ. ρ. *azd-, ἣτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασιν κατὰ ἐν -d- τῆς β. α-τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τοῖς λατ. areo, aridus, ardeo (πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. **ἄδδανον**· **ξηρόν**. **Δάκωνες**, ὅπου -δδ- <zd) Κατ' ἄλλους τὸ **ἄζω** εἶναι παραλλήλος τύπος τοῦ αὐτῶ Α (ἄζω <ἄ(F)-ζω).

***ΑΖΩ**, κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀπῶθ. **ΑΖΟΜΑΙ**, μόνον δὲ κατὰ ἐν. καὶ πρτ.· σέβωμαι, φοβοῦμαι, τοὺς θεοῦς π.χ. ἡ τοὺς γονεῖς || ὡς. **ἄζομαι** + **ἄπρω**. = φοβοῦμαι νὰ κάμω τι, δὲν τὸ κάμνω ἐκ φόβου || **ἄζομαι μῆ**...=φοβοῦμαι μὴπως.— Ἄπολ. φοβοῦμαι, κατέχομαι ἀπὸ φόβου, κατὰπληξιν. Πρβλ. **σέβω**. [β] ἔτυμ. βλ. ἄγιοσ].

ἄ-ζωία, ἡ (ἄζωος)· ἔλλειψις ζωῆς.

ἄ-ζωος, *ον* (α στερ.+ζωή)· ὁ ἀνευ ζωῆς.— || (α στερ.+ζῶον)· ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ σκώληκας (ἐπὶ ἐύλοσ).

ἄ-ζωστος, *ον* (α στερ.+ζῶννυμι)· ὁ μὴ ἐζωσμένος, ἄζωστος, ἀνευ ζώνης.

ἄη, γ. ἐν. πρτ. τοῦ **ἄημι** (β βλ.)· **ἄετνει**, **ἐφύσα**· Ἡσυχ.

ἄ-ηδῆς, *ες* (α στερ.+ἡδος)· δυσάρεστος (εἰς τὴν γεῦσιν), ἀνοῦσιος, ἀνοστος || ἐνοχλητικός || ἐπὶ προσ., ψυχρός, ὄχληρός, δῦστροπος. Ἐκ τούτου τὸ

ἄ-ηδίᾱ, ἡ (ἄηδῆς)· τὸ νὰ εἶναι τις οὐχὶ εὐχάριστος, δυσάρεστος, ἀπεχδῆς.— || δυσάρεσκεια, ἀπέχθεια, μῖσος.

ἄηδίζομαι, (ἄηδῆς)· αἰσθάνομαι ἀηδῖαν.

ἄηδίζω, (ἄηδῆς)· προεῖναι πρὸς ἀηδῖαν.

ἄηδισμός, δ·=ἄηδία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λ. ἡδονή.

ἄηδονιδεύς, -έως, ἐπ. γεν. -ῆος, δ· νεοπρᾶ ἀηδῶν («τὸ ἀηδονάκι»).

ἄηδόνιος, *ον* (ἄηδῶν)· ὁ τῆς ἀηδόνος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀηδόνα.

ἄηδονίς, -ίδος, ἡ·=ἄηδῶν.

ἄηδῶ, -οῦς, ἡ·=ἄηδῶν (β βλ.).

ἄηδῶν, ἡ· ἄττ. δ, γεν. **ἀηδῶνος** ἢ **ἀηδοῦς** (ἀείδω)· ἀηδῶνι· κυρ. σημ. ἡ ἄδουσα, ἡ ψάλτρια.

ἔτυμ.· Ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. **ἄβηδόνα**· **ἀηδόνα**, τοῦ αἰολ. **ἀἡδω**=**ἀείδω**, φαίνεται διὰ εἶχε τὸ F καὶ συνανήκει τοῖς: **ἀείδω**, **αὐδή**, **ὑδέω**, **ῦδω**, ὅπου βλ. πλείονα.

ἄηδῶς, ἐπὶρ. τοῦ **ἀηδῆς** (β βλ.)· **ἀηδῶς ἔχω τι**=διατελῶ ἐν δυσάρεστῳ σχέσει πρὸς τινα, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑποφέρω.

ἀ-ἡθεια, ἡ, ἰων. **ἀηθῆτι** (ἄηθης)· τὸ ἀσυνήθιστον, καινοτομία || τὸ νὰ μὴ εἶναι τις συνήθισμένος εἰς ἐν

πράγμα||**ἀθήθεισσι** τινος (πράγμ.)=ἀπειρία πράγμ. τινος.
ἀθήθεισσι, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀθήθει = εἶμαι ἀσυνή-
διτος εἷς τι (μετά γεν.). ἢ πρτ. **ἀθήθεισσι**.

ἀθήθης, ες (α στερ. + ἥθως)· ὁ μὴ συνηθισμένος,
ἀσυνήθιστος||παράδοξος.— Ἐπίρ. **ἀθήθως**. 2) ὁ μὴ
συνηθισμένος εἷς τι (μετά γεν.).— || ὁ μὴ ἔχων ἡ-
δος (ἢ χαρακτηρισμ.).

ἀθηδίζομαι, ἀποθ. (**ἀθήθης**)· εἶμαι ἀσυνήθιστος.
ἀθηδίη, ἡ = **ἀθήθεισσι** (δ βλ.).

ἀθήθως, ἐπίρ. τοῦ **ἀθήθης**· ἀσυνήθως, ἀπροσδοκῆτως.
ἄημα, τὸ (**ἄημα**)· φύσημα, πνοή ἰσχυρά, ἄνεμος.
ἄημεναι, ἐπ. τύπος ἀντί **ἄηναι**, ἀπρφ. τοῦ **ἄημα**.

ἄημι, ἦ ἐν. **ἄησι**, ἦ δυνί. **ἄητον** (οὐχὶ **ἄετον**),
ἦ πληθ. **ἄησι**· προστ. ἦ ἐν. **ἄητω**· ἀπρφ. **ἄηναι**, ἐπ.
ἄημεναι· μτχ. **ἄηεις**· ἐπ. ἦ ἐν. πρτ. **ἄη**, ἦ πληθ. **ἄησαν**.
— Παθ. **ἄημαι**, μτχ. **ἄημενος**· ἐπ. ἦ ἐν. πρτ. **ἄητο**·
πνέω σφοδρῶς, φυσῶ (ἐπὶ ἀνέμου)||οἱ παθ. τύποι ἐ-
νίστα σγμ. πλήττομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, συχνότ. ὁμοῦ
σγμ. κυμαίνομαι, φέρομαι τῆδε κάκεισε ὡσεὶ ἐν τῷ
ἀνέμῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοδέρνομαι || ὅθεν δια-
σκορπίζομαι τῆδε κάκεισε.

ἄετι· ἐξ ἰαπ. ῥ. ανε-, ἔλλ. αF(ε)- προήλθον τὰ:
ἄ-ω, = πνέω, ἄ-ος = πνεύμα ('Ήσυχ.), ἄη-μι = πνέω,
ἄη-της = ἄνεμος, ἄ-ελλα (αἰολ. αὐ-ελλα<ἄ(F)ελλα), ἄ-ἦρ
(θεμ. **ἄφερ**, αἰολ. **αῦηρ**. δωρ. **ἄβηρ**, νεοελλ. **ἀγέρας**),
αὐ-ρα = πνοή, **ἄίζω** = ἀναπνέω, **ἄσθ-μα**—λατ. **ven-tus**
(πρβλ. **σανκρ**, **vāmi**—φυσῶ, **vātas**=ἄνεμος, **vājus**=
ὄηρ)· βλ. καὶ **ἄελλα**, **ἄηρ**, **ἄωρος**.

ἄηναι, ἀπρφ. τοῦ **ἄημα**.

ἄηρ, ἄερος, ἦ, ἀτ. δ' ἰων. καὶ ἐπ. **ἄηρ** ἢ **ἄηρ**,
ἄηρος, ἦ· λατ. **āēr**, -ris (αἰτ. **āera**)· ἄηρ προήλθεν ἐκ
τοῦ **ἄηρ** κατ' ἀνομοίωσιν (πρβλ. γεν. **ἄηρος** καὶ **δημηρ**.
δυσ-ἄης)· ἐκ δὲ τῆς γεν. **ἄηρος** προήλθε τὸ μτγν. ἰων.
ἄηρ—Παρ. ὄμ. καὶ 'Ἡσ. τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ
ἀέρος, ἢ ἀτμόσφαιρα, ἢ ὁ πυκνός, ὀμιχλώδης, ἀήρ,
ὁ περιβάλλων τὴν γῆν, ἀντίθ. τῷ **αἰθήρ** (= ὁ κα-
θαρός ἄλλων τῶν ὑψηλοτέρων στρωμάτων' βλ. κυρ.
'Ἠλ. 2 288) || ἐνεσθθεν· ὀμιχλώδης σκότος, ὀμιχλή, σκό-
τος || ἄλλ' ἂ μὲν. γενεϊκῶς σγμ. ἀήρ. ('Ἐκ τοῦ ***ἄω**, **ἄημα**)
[ἄ] ἐτυμ. βλ. **ἄημα**.

ἄησις, -εως, ἢ (**ἄησι**)=ἄημα=φύσημα.

ἄ-ἡσητος, ἀτ. **ἄ-ἡσητος**, ον (α στερ.+ἡσασάομαι)
ὁ μὴ νικηθεὶς, μὴ καταβληθεὶς || ἀκατάβλητος, ἀ-
καταγνώσιος.

ἄησῦλος ἀντί **αἰσῦλος** (δ βλ.)· πονηρός, φαῦλος,
κακοήθης.

ἄησῦρος, ον (***ἄω**, **ἄημα**)· ἔλαφρός ὡς ἀήρ ||
σμηκρός.

ἄητέομαι (**ἄητης**)· πέτομαι, ἴπταμαι.
ἄητη, ἢ = (**ἄητης**) (δ βλ.).

ἄητης, -ου, ἔ (**ἄω**, **ἄημα**)· θιαβία πνοή ἀνέμου, φύ-
σημα || δύελλα || ἄνεμος.

ἄητό-ρρος, ον (καὶ συνηρ. -ρρους)· ὁ παράγων
ἄητας (λ. ἐπινοήθεισα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατ.).

ἄητος, ον· παλαιότητα λέξις ἀπαντῶσα μόνον παρ'
'Ομ. (Φ 395), πθ. ἐκ τοῦ **ἄημα**, ὅθεν ἀρχικῶς ἐσθμ.
δυελλώδης, ὀρμητικῆς, καὶ ἐνεσθθεν, βίαιος, ἄγριος,
τρομερός (πρβλ. **αἴητος**) 2) (ἐκ τοῦ **ἄω** B) ἄκο-
ροτος, ἀχόρτατος

ἄητω, ἦ ἐν. προστ. τοῦ **ἄημα**.

ἄ-ἡχος, ον· ὁ ἄνευ ἡχου (ἐπὶ φωνῆς π.χ.).

ἄ-θαλάσσευτος, ον=ἄθαλάσσωτος, ὁ μήπω ρι-
φθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν.

ἄ-θάλαστος, ἀτ. -ττος, ον (α στερ.+θάλασσα)
ἄνευ θαλάσσης, μακρὰν τῆς θαλ., μεσόγειος || ἀμι-
γῆς θαλασσίου ὕδατος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. **vinum**
maris experts).

ἄ-θάλασσωτος, ἀτ. -ττωτος, ον (α στερ.+θα-
λασσάω)· ὁ μὴ θαλασσινός, ἀπειρος τῆς θαλάσσης,
ἀσυνήθιστος εἰς τὴν θάλασσαν.

ἄ-θάλλης, ες καὶ **ἄθαλλης** (α στερ.+θάλλος)· ὁ μὴ
θάλλων, μὴ θαλερός.

ἄ-θαλίης, ες (α στερ.+θάλίος)· ὁ ἄνευ θάλπους
(θερμότητος).

ἄ-θαμβός, ες (α στερ.+θάμβος)· ἀφοβός, ἄτρομος.
ἄ-θάνεισσι, ἢ (**ἄθάνατος**)· τὸ μὴ ἀποδνήσκειν,
ἀθάνασις.

ἄ-θάνῃτίζω (**ἄθάνατος**)· ποιῶ τινα ἀθάνατον, ἀπ-
θανατίζω τινά. — Παθ., γίνομαι ἀθάνατος, ἀπα-
θανατίζομαι, εἶμαι ἀθάνατος.— || θεωρῶ ἑμαυτὸν
ἀθάνατον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἄθᾶνᾶτισμός, δ = ἀθανασία || τὸ χάρισμα τῆς ἀ-
θανασίας ἢ ἡ πίστις πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

ἄ-θᾶνατος, ον, καὶ -η, -ον· ὁ μὴ ὑποκειμένος
εἰς θάνατον, «ἀθάνατος», μὴ θνήσκων || ἀντίθ. τῷ
θνητός καὶ **βροτός**.— ὅθεν **ἄθᾶνατοι**, οἱ = οἱ Θεοὶ ||
ὡς. **σῶμα ἀθᾶνᾶτων** ἐκαλεῖτο τμήμα στρατοῦ, τοῦ ὁ-
ποίου ὁ ἀριθμὸς διετηρεῖτο ἀναλλοίωτος, διότι πᾶς ὁ
πίπτων ἀνεπληροῦτο ἀμέσως καὶ αὐτομάτως τρόπον τι-
νά δι' ἄλλου ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένου||ἐπὶ πραγμ.,
αἰώνιος.

ἄ-θᾶνῆς, ες· ὁ μὴ ἀποδνήσκων.

ἄ-θαπτός, ον, (α στερ.+θάπτω)· ὁ μὴ ταφείς,
μὴ τεθαμμένος.— || ὁ μὴ ὄχιος ταφῆς.

ἄθᾶρη, ἢ (καὶ **ἄθᾶρη**)· χονδροαλεσομένος σίτος
(χόνδρος), καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ πηκτός ζυμῶς (κουρκου-
τί) πρβλ. λατ. **ador** = ἀσπροσίτι, κοιν. «ζεζιά» [δ']
ἐτυμ. βλ. **ἄθᾶρη**].

ἄ-θαρήσ, ες (α στερ.+θάρασος)· ὁ ἄνευ θάρρους,
ἀποθαρρυνθεὶς, ἀποτεθαρρηνένος, ἄτολμος.

ἄ-θαυμαστία, ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ **ἄθαυμάστου**(βλ. λ.).

ἄ-θαύμαστος, ον (α στερ.+θαυμάζω)· ὁ μὴ θαυ-
μάζων, μὴ ἐκπληροσόμενος διὰ τίποτε· ἐπίρ. -τως.
— || ὁ μὴ θαυμαζόμενος, ὁ ἄν ὀυδεὶς θαυμάζει.

ἄ-θεάμων, -ον· ὁ μὴ θεώμενος.

ἄ-θεάτος, ον, (α στερ.+θεάομαι)· ὁ μὴ ὀρώμε-
μενος, ὀρόρατος, ἄθεάτος||μυστικός.— || ἀνεργ., ὁ
μὴ ὀρών, μὴ βλέπων, τυφλός πρὸς τι.

ἄθεεῖ, ἐπίρ. (**ἄθεος**)· ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ.

ἄ-θεισίη, ἢ· ἔλλειψις ὀράσεως, τυφλότης.

ἄ-θειστος, ον (α στερ.+θειάζω)· ὁ στερούμενος
θείας ἐμπνεύσεως, μὴ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

ἄ-θειλής, ες, δ· ὁ μὴ θελήσμενος, ἀκαταπράυντος.

ἄ-θελεος, ον (α στερ.+θέλω)· ἄμφ. γρ. παρ' Αἰσχ.
= ἀθέλητος, ὁ μὴ θέλων, ἄκούσιος.

ἄ-θεικτος, ον (α στερ.+θέλω)· ἄκαμπτος, ἄδυσ-
ώπητος, ἀκαταπράυντος.

ἄ-θεμις, -ετος, δ, ἢ ἄνομος, παράνομος.

ἄ-θεμιστιος, **ἄ-θεμιστος** καὶ **ἄ-θεμίτιος**, ον (α
στερ.+θέμις) ἄνομος, ἄνευ νόμου ἢ κυβερνήσεως,
ἄθεος, ἀσεβής, ἄνόσιος, λατ. **nefarius**. Ἐπίρ. -τως.

ἄ-θεμιτο-γαμέω=ἐρχομαι εἰς ἀθέμιτον (παρά-
νομον) γάμον.

ἄ-θεμίτος=ἄθεμιστος (δ βλ.).

ἄ-θεμιτο-φαγέω=τρώγω φαγητὰ μὴ ἐπιτρεπόμε-
να ὑπὸ τοῦ νόμου.

ἄ-θεμιτο-φάγος, ον· ὁ τρώγων ἀθέμιτα φαγητὰ.

ἄ-θεος, ον (α στερ.+θεός)· ὁ ἄνευ θεοῦ, ὁ ἀρ-
νούμενος τοὺς θεοὺς || γενεϊκῶς ἄθεος, ἀσεβής. —
|| ἐγκαταλειψόμενος ἄπὸ τοῦ θεοῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἄ-θεότης, -τητος, ἢ τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς θεόν,
ἄθεϊα, ἀσέβεια.

ἄ-θεράπευσία, ἢ· ἔλλειψις περιποιήσεως ἢ φροντί-
δων· μετὰ γεν., παραμέλησις πράγματός τινος. Ἐκ τοῦ
ἄ-θεράπευτος, ον (α στερ.+θεράπεύω)· ὁ μὴ τυγ-
χάνων ἢ μὴ τυχῶν περιποιήσεων, ὁ παραμεληθεὶς
ἢ παρημελημένος.— || ὁ μὴ ἰαθεὶς, ἀνίατος (ἀ-
γιάτρευτος).

ἄ-θερίζω· ἐπ. ἀόρ. α' **ἄθερίζω** ἢ **ἄθερίζω** (α
στερ.+θέρω = **θεραπεύω**) || περιφρονῶ, καταφρονῶ,
ἀδιαφορῶ (λατίν. **nihil curare**). [κατ' ἄλλους ἐτυμολ.
ἐκ τοῦ ἀρχ.-ινδ. **adhara**=περιφρονεῖν].

ἄ-θερίστιος, ον· ἀφρόντιστος, παρημελημένος.
— 2) ἀδιάφορος, ἀμελής, παραμελῶν.— || ὁ μὴ δε-
ρισμένος.

ἄ-θερμαντός, ον (α στερ.+θερμαίνω)· ὁ μὴ θερ-
μανθεὶς, μὴ θερμασμένος || μὴ ἐξεγειρόμενος ὑπὸ
ποδῶν.

ἄ-θερμος, ον· ἄνευ θερμότητος.

ἄθερ-ώδης, ες (**ἄθᾶρη**+εἰδος)· ὁ φέρων ἀθέρας ὡς
ὁ στάχυς τοῦ αἴτου.

ἄ-θεσία, ἢ (**ἄθετος**)· ἀστασία, ἀστάθεια || παρα-
σπονδία, ἀπιστία.

ἄ-θεσιμό-θιος, ον· ὁ διάγων παράνομον βίον.

ἄ-θεσμος, ον (α στερ.+*θεσμός*)· ὁ μὴ ἔχων θεομῶς, παρά τοὺς θεσμούς, ἄνομος, παράνομος.

ἄ-θέσφατος, ον' (τόσον μέγας, ὥστε) οὐδὲ θεός δύναται νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, νὰ τὸν περιγράψῃ || ἀνεξαρτητος, ἀπεριγραπτος, ἄρητος || ὄθεν, ὑπερφυσικῶς μέγας, τεράστιος, πελώριος.

ἄ-θετέω, μέλ. -*ήσω* (*ἄθετος*)· θέτω κατὰ μέρος, ἀμελῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ.— || ὄβελίζω ὡς νόθον, ἀπορριπτόω (ἐπὶ Ἰραματι.).— || ἄνεναστατῶ.

ἄ-θέτησις, ἦ, γεν. -*εως*· κατάργησις, ἀπόρριψις.

ἄ-θετος, ον (α στερ.+*τίθημι*)· ὁ μὴ τοποθετημένος, ἀτοποθέτητος, τεθείς κατὰ μέρος, ἀχρηστος, ἀνωφελής.—ἐπίρ. *ἀθέτως* = *ἀθέσμως* = παρανόμως.

ἄ-θεωρησία, ἦ· ἔλλειψις θεωρήσεως.

ἄ-θεωρητί, ἐπίρ.· ἄνευ θεωρίας, ἀμελῶς.

ἄ-θεώρητος, ον (α στερ.+*θεωρέω*)· ὁ μὴ θεωρούμενος, ἀόρατος || ἀνεξερεύνητος. 2) ὁ μὴ στηριζόμενος ἐπὶ ἐπιστημον. θεωριῶν, ὁ ἀνεπιστήμων, ἀνίδεος.

ἄ-θέως (ἐπίρ. τοῦ *ἄθεος*)· κατὰ ἄθεον, ἄσεβῃ, τρόπον.

ἄ-θληής, ἐς (*θληή*)· ὁ μὴ θηλάσας.

ἄ-θληος, ον (α στερ.+*θληή*)· ὁ μὴ θηλασθεὶς, ἀθύζακτος || ὁ μόλις ἀπογαλακτιθεὶς (λατ. *jam lacte depulsus*).

ἄ-θλήλυντος, ον (α στερ.+*θηλύων*)· ὁ μὴ γυναικώδης, μὴ ἐκδηλυνθεὶς, μὴ ἐκτεδηλυμένος || ἀνδρικός, ἀρρενωπός.

ἄ-θληυς, υ (α στερ.+*θήλυς*)· ὁ μὴ γυναικωτῶς || ὁ μὴ ἀρμόζων εἰς γυναικὰ.

Ἄθηνά, -ᾶς, ἦ, συννηρ. τύπος τοῦ *Ἄθηνά* ἢ *Ἄθηναιά*, ἰων. *Ἄθήνη*, *Ἄθηναιή*, δωρ. *Ἄθᾶνα*, *Ἄθᾶναία*, ἀιολ. *Ἄθηνά* ἢ θεὰ Ἄθηνᾶ, λατ. *Mi-phe-na*, ἡ προστάτις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄθηνᾶζε, ἐπίρ.· εἰς, πρὸς, τὰς Ἀθήνας.

Ἄθηναι, -ῶν, αἰ'· ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἐν χρήσει κατὰ πληθ., (ὡς *Ὀθήαι*, *Μυκηναίαι*), εἰσὶ συνίσταται ἐκ πολλῶν μερῶν (τῶν *δήμων*).

Ἄθηναια, τᾶ'· ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν Παναθηναίων.

Ἄθηναιζῶ· εἶμαι Ἀθηναῖος || εἶμαι σοφός ὡς ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀθηναιον, τὸ (*Ἀθηνᾶ*)· ὁ ναός τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀθηναιός, α, ον (*Ἀθηνᾶ*)· ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἀθήνας, «Ἀθηναῖος».

Ἀθῆνη=Ἀθηνᾶ (ὁ βλ.) || Ἀθῆναι.

Ἀθῆνηθεν, ἦ -θε, ἐπίρ.· ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀθῆνησιν (καὶ *Ἀθήνησιν*), ἐπίρ.· ἐν Ἀθήναις.

Ἀθηνᾶιῶ· σφῶδρα ἐπιδυμῶ νὰ εἶμαι εἰς τὰς Ἀθήνας, ποδῶ τὰς Ἀθήνας.

Ἀθηνῶθεν, ἐπίρ.· ἐξ Ἀθηνῶν.

ἌΘΗΡ, -έρος, ὅ'· τὸ γένειον τοῦ στάχυος τοῦ σίτου, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ στάχυς (λατ. *spica*).— || ἡ αἰχμή ἢ ἡ ἀκίς τοῦ ὀπλου [ᾶ].

Ἔτυμ.· Αἰ λ. *ἄθηρ*, *ἄθερινη* (μικρὸς ἰχθύς εἰδους σαοδίνης), *ἀνθήριξ* (ὁ βλ.), ἀντὶ *ἄθεριξ*, κατ' ἐπήρκειν ἐκ τοῦ *ἄνθος*, *ἄθερηξ* (ρῖζα)=*ἀκανθώδης*, ἴσως δὲ καὶ ἡ λ. *ἄθαρη* (ὁ βλ.); ὅλοι αὐταὶ ἀνάγονται εἰς τὴν ἰαπ. λ. **adhor*, κοπ. **adheri* (=τὸ γένειον τοῦ στάχυος). Εἰς τὴν αὐτὴν λ. ἀνάγεται καὶ ἡ λατ. *ador* (=ἀποροσίτι, «εἰδιά»).

ἄ-θρηάτος, ον (α στερ.+*θρηάω*)· ὁ μὴ θηρευθεὶς, ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ ἐν θήρᾳ.

ἄ-θρηυτος, ον (α στερ.+*θρηεύω*)· ὁ μὴ θηρευθεὶς.

ἄθρη-λοιγός, ὁ (*ἄθηρ*+*λοιγός*)· ὁ καταστρέφων τοὺς ἀδέρας τοῦ στάχυος (λικτηρήριον, τ. ἐ. λιχνηστήρι). Ἦσυχ. *ἀτὸ λεγόμενον πτύον, οἶον ἀθερολογόν, τὸ τῶν ἀθέρων δλοθρευτικόν· ἀθέρεις δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχίων*. Ἠβελ. *ἄθηρόβρωτος*.

ἄθρηό βρωτος, ον (*ἄθηρ*+*βιβρώσκω*)· ὁ καταθιθρώσκων (καταστρέφων) τοὺς ἀδέρας τοῦ σίτου· *ἄθηρόβρωτον ὄργανον*=τὸ πτύον δι' οὗ ἐλίκμων (ἐλιχίζον) τὸν σίτον.

ἄ-θρηος, ον (α στερ.+*θήρ*)· ὁ ἀνευ ἀγρίων ζῶων, ὁ μὴ ἔχων θηρία ἢ κυνήγια (τ. ἐ. θηρόματα).

ἄ-θησαύριστος, ον (α στερ.+*θησαυρίζω*)· ὁ μὴ θησαυρισθεὶς, ἀναποταμίευτος || ὁ μὴ κατάλληλος

πρὸς ἀποθησαύριση, ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποθησαυρίσῃ.

ἄ-θίγης, ἐς (α στερ.+*θιγεῖν*)=*ἄθικτος* (ὁ βλ.).

ἄ-θικτος, ον (α στερ.+*θιγγάνω*)· ὁ μὴ ἐγγισθεὶς, ἀνέγγιχτος, ἀνέπαφος, μὴ ψουθεὶς || μετὰ γεν. || ὁ μὴ ψουθεὶς ὑπὸ τινος πράγματος || *κερδῶν ἄθικτος*=ὁ μὴ διαφθειρόμενος ὑπὸ τοῦ κέρδους, ἀφιλοκερδής || ὡς. καὶ μετὰ δοτ. *νόσοις ἄθικτος*=ὁ μὴ θιγείς ὑπὸ νόσων, ἢ μὴ θιγόμενος ὑπὸ νόσων. 2) ὃν δὲν πρέπει νὰ ἐγγίσῃ τις, ἱερός, ἅγιος.— || *ἐνεργ.*, ὁ μὴ ἐγγίζων, μὴ ψαύων.

ἄ-θλαστος, ον' ὁ μὴ θλασμένος, ὁ μὴ τεθλασμένος.

ἄθλεύω, συννηρ. τύπος τοῦ ἐπ. *ἄεθλέω* μέλ. -*εύσω* (*ἄθλος*)· ἀγωνίζομαι διὰ βραβεῖον, μάχομαι, παλαίω. 2) κοπιᾶζω, προσπαθῶ, ἀντέχω, ὑπομένω || ὑποφέρω.

ἄθλέω, (καινόν. τύπος τοῦ ἄθλεύω), μέλ. -*ήσω* ἄθρ. *ἄ' ἡθλησα'* πρκ. *ἡθληκα* (*ἄθλος*)· ἀγωνίζομαι διὰ βραβεῖον, μάχομαι. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω.— || εἰ-μαὶ ἀθλητής.

ἄθλημα, τὸ (*ἄθλέω*)· ἀγών, ἄμιλλα, προσπάθεια.— || ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐργάζεται τις.

ἄθλησις, -εως, ἦ (*ἄθλω*)· ἀγών, ἄμιλλα||οκληρὰ προσπάθεια, ἀγών, δοκιμασία, δυσχέρεια.

ἄθλητήρ, -ήρης, ὁ· ἀρχαιότερος τύπος τοῦ *ἄθλητής*.

ἄθλητής, συννηρ. τύπος τοῦ *ἄεθλητής*, -οῦ, ὁ (*ἄθλέω*)· ἀγωνιστής, ὁ ἀγωνιζόμενος χάριν βραβεῖου, πρωταθλητής· λατ. *athleta*.— Ἰωνικῶς, ὁ ἡσκημένος εἰς τι, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τι, δεῖνός εἰς τι || ὁ ἐμπειρος πράγματός τινος (μετὰ γεν.).

ἄθλητικός, ἦ, ὄν'· ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος, κατάλληλος διὰ) ἀθλητήν.

ἄ-θλίβης, ἐς (α στερ.+*θλίβω*)· ὁ μὴ πιεοδής || ὁ μὴ ὕλασθεὶς.— || *ἐνεργ.* ὁ μὴ πιέζων.

ἄ-θλίβιος, ον'· ἄθλιπτος.

ἄθλιος, α, ον, καὶ -ος, -ον, συννηρ. τύπος τοῦ *ἀθλιος* (*ἄεθλον, ἄθλον*)· ὁ ὑποκειμένος εἰς τοὺς μόχθους τοῦ ἀγῶνος, ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ τὸ βραβεῖον || ἐντέθεν γενικῶς, ταλαιπωρούμενος, «ἄθλιος», ἐλεεινός (λατ. *miser*). Ἐκ τούτου τὸ

ἄθλιότης, -τητος, ἦ (*ἄθλιος*)· δυστυχία, ἐλεεινότης «ἄθλιότης».

ἄ-θλιπτος, ον' = *ἄθλιβης* (ὁ βλ.).

ἄθλο-θεσία, ἦ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀθλοδέτου.

ἄθλο-θετέω (*ἄθλον*+*τίθημι*)· ὀρίζω βραβεῖα || προτείνω βραβεῖον || προσφέρω ἀμοιβάς.— || διευ-θύνω, κυβερνῶ.

ἄθλο-θετήρ, -ήρης, ὁ (*ἄθλον*+*τίθημι*)· ὁ ἐπιδικάζων, ὁ ἀπονέμων, τὸ βραβεῖον, ἦτο· = *ἄθλοθέτης* (ὁ βλ.).

ἄθλο-θέτης, -ου, ὁ (*ἄθλον*+*τίθημι*)· ὁ ἐπιδικάζων, ὁ ἀπονέμων, τὸ βραβεῖον || ὁ κριτὴς τῶν ἀγῶνων· πρκλ. καὶ *βραβεύς*.

ἌΘΛΟΝ, τὸ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπικ. *ἄεθλον* τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, ἐπαθλον||γεν., δῶρον||ἀνταμοιβή.— || κατὰ πληθ. *καταντῆ καὶ συνών. τῷ ἄθλος* = ἀγών, πάλη.

Ἔτυμ.· ἀτ. *ἄθλον* (ἄ(F)εθλον, *ἄθλος* ἄφεθλος, *ἄθλεύω* ἄφεθλεύω, *ἄθλέω* ἄφεθλέω, *ἄθλητήρ*, *ἄθλιος* (ὁς ἀγωνίζεται, παλαίει ἐπιμ. δυστυχής): Ἰάντα καὶ τα συνάπτονται ἐτυμολ. πρὸς τὰ λατιν. *vas* (va(d)-s vadis=ἐγγυητής, μάρτυς, *vadimonium*=ἐγγύησις, *vador* 1 = ὑποχρεῶ τινα ὡς ἐγγυητὴν, *praes*, γεν. *praedis* (**praevides*=ἐγγύησις (πρκλ. παλ. λατ. *praevides* (**praevides*) ὡς πρὸς τὸ παλ. Γερμ. *welte*=ἐνέχυρον βραβεῖον ἀγῶνος, ἀγώνισμα. Ἦ ἐτυμολ. συνάφεια τούτων ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν σημασιῶν τῶν (ἀγώνισμα, ἐνέχυρον, ἐγγύησις). Τὸ *α*-εἶναι προθεματικόν (ὡς ἐν λ. ἄ-ερα κ. ᾶ.). Τὸ κύρ. θέμα=*Feθ-*, λατ. *vad-*.— Ἐσφαλμένῃ θεωρεῖται ἡ ἔτυμ. τοῦ *ἄεθλον* ἐκ τοῦ *ἄερω*.

ἌΘΛΟΣ, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπ. *ἄεθλος*· ἀγών εἶτε ἐν πολέμῳ εἶτε ἐν ἀθλοπαιδίᾳ || κυρ. ἀγών, ἄμιλλα, διὰ βραβεῖον||πάλη, κακοπάθεια, κόπος, μόχθος [δι' ἐτυμ. βλ. *ἄθλον*].

ἄθλοσύνη, ἦ=*ἄθλος*.

ἄθλο-φόρος, ον (*ἄθλον*+*φέρω*)· ὁ ἀποκομίζων τὸ βραβεῖον νικητῆς (ἐπὶ ἔπλων π.χ.).

ἄ-βολος, ον (α στερ.+*θολός*)· ὁ μὴ βολός, μὴ τεδολωμένος, καθαρός.

ἄ-βόλωτος, ον (α στερ.+*θολώω*)· μὴ τεδολωμένος, μὴ τεταραγμένος, διαυγής, καθαρός.

ἄ-θορύβητος, ον (α στερ.+*θορυβέω*)· ὁ μὴ τεδορυβημένος, ἀτάραχος.

ἄ-θόρυβος, ον (α στερ.+*θόρυβος*)· ὁ ἄνευ θορύβου, ἀτάραχος, ἤσυχος· ἐπίρ. -βως.

ἄθραγένη, ἡ· εἶδος δένδρου, ἐξ οὗ ἐλαμβάνετο προσάναμμα (ἴσκα).

ἄ-θρακτος (α στερ.+*θράσσω*)·=ἀτάρακτος (β βλ.).

ἄ-θράνευτος, ον·=ἀστρωτός· πιθ. ἄνευ προσκεφαλαίων.

ἄ-θραυστος, ον (α στερ.+*θραύω*)· ὁ μὴ τεθραυσμένος, ἀκέραιος· ἴδεν δέν δύναται τις νά θραύσῃ.

ἌΘΡΕΨ, ἀττ. *ἄθρεω*· μέλ. -ήσω· ἄθρ. α' *ἡθρησα*· βλέπω τι μετὰ προσοχῆς, προσβλέπω, παρατηρῶ.—

2) μτγν. ἐπὶ τοῦ νοῦ, σκέπτομαι, ἐξετάζω, ἀναμετρῶ, σταθμίζω. Κυρ. κατὰ προστ. ἐνεστ. καὶ ἄορ. α': *ἄθρει, ἄθρῳ*·=κῦτταζε, βλέπε, σκέψου.

Ἔτυμ.: τινές συνάπτουν τοῦτο πρὸς τὸ σανσκρ. *dhāraṅali*=κρατεῖν, καὶ τὸ ἔλλ. *θρησασθαι*=καθῆ-οσθαι (τοῦ *θράω*), τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ α· εἶναι ἄπλως προ-ηματικόν· ἄλλοι δέχονται ὡς. τὸ προθεμ. α· μετὰ τινος ἰαπ. ῥ. *dher-* (θερ-), ἣν δέχονται καὶ ἐν τῇ λ. *ἄ-θρός*.

ἄθρητέον, ρημ.· ἐπιθέτον τοῦ *ἄθρεω*· πρέπει νά σκεφθῇ τις.

ἄθροίζω ἢ ἄθροίζω· μέλ. -σω, ἄθρ. α' *ἡθροισα*. Παθ. ἄθρ. α' *ἡθροίσθη*· πρκ. *ἡθροισμαι* (*ἄθρός*)·

αναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συλλέγω, κυρ. συνάγω στρατ. δυνάμεις, στρατολογῶ.—Παθ., συναθροίζομαι, συναγομαι, συμπυκνοῦμαι.

ἄθροισις, -εως, ἡ (*ἄθροΐζω*)· συνάθροισις, συγ-κέντρωσις, συλλογῆ || στρατολογία.

ἄθροισμα, τὸ (*ἄθροΐζω*)· τὸ συνηθροισμένον, συγκέντρωσις, συλλογῆ.

ἄθροισματικός, ἡ, ὄν· ὁ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἴσαιοῦμενος, ἀγελῆσις.

ἄθροισμός, ὁ = *ἄθροισις*· συμπύκνωσις.

ἄθροιστέον, ρημ.· ἐπιθ. τοῦ *ἄθροΐζω*· πρέπει νά ἀθροίσῃ (νά συλλέξῃ) τις.

ἄ-θρονος, ον· ὁ μὴ ἔχων θρόνον (δηλ. ἐπισκοπικόν).

ἄ-θρός, α, ον (καὶ -ος, -ον), ἀττ. *ἄθρός*, καλ. ἀττ. *ἄθρος*, -ον· συγκρ. *ἄθροῦτερος*, μτγν. *ἄθροῦ-στερος* (*ἄμα+θρός*)· συγκεντρωμένος, συμπυκνω-μένος κατὰ σωρούς *ἄθροει*=κατὰ σωρούς. — Ἰ ὅλα ἄμα ἐφάπαξ, μὴ γιά πάντα· τὸ *ἄθροον* = ἡ ὅλη δύναμις, ὁ ὄγκος· *ἄθροά πάντ' ἀπέτειον*· ἐπλήρω-σε τήν ποιήν δι' ὅλα διὰ μιᾶς (ἐφάπαξ). — Ἐπίρ. *ἄθρον* καὶ *ἄθροος*=διά μιᾶς, αἰφνιδίως. — Ἰ ἄπει-ρος, πολυπληθής || ὡς. συνεχῆς, ἀδιάλειπτος.

Ἔτυμ.: ἀρχικῶς ἦτο *ἄθροφοι, ἐξ οὗ κατ' ἀνομοίω-σιν προήλθεν ὁ τύπος *ἄθροοι* (μετὰ ψιλοῦ πνεύματος), εἶτα δ' ἐκ νέου *ἄθροοι* (μετὰ δασείας) ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ἀρχικοῦ α τοῦ ἄπαντες, ἡ καὶ κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ δασυνόμενα (πρβλ. *Θέθεις, θυφλός* κλπ.).

ἄθροότης, -ητος, ἡ (*ἄθροός*)· τὸ νά εἶναι ὅλοι (ὅλα) μαζί.

ἄ-θρύλλητος, ον· περὶ οὗ δέν γίνεται πολὺς λόγος.

ἄ-θρυπτος, ον (α στερ.+*θρύπτω*)· ἄθρυστος, ἀ-φθαρτος. — Ἰ ὁ μὴ ἐκνευρισμένος || μὴ ἐκλελυμέ-νος, ὁ οὐχὶ ἔκφυλος.

ἄ-θρυμία, ἡ (*ἄθρυπτος*)· λιτότης τοῦ θίου.

ἄ-θρυμῆς, μέλ. -ήσω (*ἄθρυμος*)· εἶμαι ἄθρυμος, βα-ρύθυμος, ἀποκαρδιωμένος, διά τι.

ἄ-θρυμῆτέον, ρημ.· ἐπιθ. τοῦ *ἄθρυμῆς*· πρέπει νά ἄ-θυμῇ τις.

ἄ-θρυμία, ἡ (*ἄθρυμος*)· ἔλλειψις δάρρους, ὀλιγο-ψυχία, μικροψυχία, λιποψυχία || βαρυθυμία, ἀπο-θάρρυνσις.

ἄ-θρυμιάτος, ον· ὁ μὴ ἐκπέμπων ἀναθυμιάσεις.

ἄ-θρυμῶς, ον· ὁ ἄνευ *θρυμοῦ*, ὁ σπερούμενος δάρ-ρους ἢ ἐμπνεύσεως || ἄθρυμος, λιπόψυχος. Ἐπίρ. *ἄ-θύμω*ς ἔχω = εἶμαι ἀποθαρρυσμένος, δέν ἔχω διά-θεσιν διά τι.

ἄ-θυριδῶτος, ον (α στερ.+*θυρίζω*)· ὁ ἄνευ θυρί-δος (παράθυρου).

ἄθρυμα, τὸ (*ἄθρυμα*)· παιγνίδιον, ἄθρυμα.

ἄθρυμάτιον, τὸ, ἔπσκορ. τοῦ προηγ. (*ἄθρυμα*)· μικρόν ἄθρυμα, παιγνίδιον.

ἄ-θυρο-γλωττία, ἡ· ἀναιδῆς φλυαρία· ἐκ τοῦ

ἄ-θυρό-γλωττος, ον (*ἄθυρος+γλωττα*)· ὁ μὴ δυ-νάμενος νά κρατήσῃ τήν γλῶσσαν ἐντός τῶν θυ-ρῶν || ἄθυρόστατος, ὁ ἔχων ἀπύλωτον στήμα || φλύαρος.

ἄ-θύρος, ον (α στερ.+*θύρα*)· ὁ ἄνευ θύρας || μτγρ. ἐλεύθερος, ἀνοικτός, ἀκώλυτος.

ἄ-θυρο-στομία, ἡ=*ἄθυρογλωττία* (β βλ.).

ἄ-θυρό-στομος, ον (*ἄθυρος+στόμα*)=ἄθυρογλω-σος (β βλ.) || *ἄθυρ. ἡχώ*=ἀδιακόπως λαλοῦσα, ἀνι-λαλοῦσα, πολυλάλητος.

ἄ-θυροσις, -εως, ἡ (*ἄθύρω*)· παιδιὰ, παιγνίδιον.

ἄ-θυροσις, ον (α στερ.+*θύρωσις*)· ὁ ἄνευ θύρου.

ἌΘΥΡΩ· παίζω, διασκεδάζω ἐμαυτόν, διασκε-δάζω.— || μετὰ αἰτ. παίζω τι (*παίγνιον τι κτλ.*), κό-μω τι παίζων [*ἄθῦ-*] [*ἀθεε. ἐτυμολ.*].

ἄ-θύρωτος, ον (α στερ. + *θύρόω*)=ἄθυρος· ὁ μὴ κεκλεισμένος διὰ θύρας.

ἄ-θύτος, ον (α στερ.+*θύω*)· ὁ μὴ θυσιασθεῖς, ὅς δέν πρέπει νά θυσιασθῇ, ἀκατόλλητος πρὸς θυ-σίαν || ὁ μὴ γενόμενος δεκτός κατὰ τήν θυσίαν (λατ. *sacra inauspicata*) || γενικῶς, ὁ μὴ διὰ θυσί-ας ἐγκαινισμένος (καθηγιασμένος). — Ἰ ἐνεργ., ὁ μὴ θύων, ὁ μὴ προσφέρων θυσίαν.

ἄ-θύως, ον (α στερ.+*θύω*)· ὁ μὴ τιμωρηθεῖς, ἀ-πειρακτός. 2) μετὰ γενν., ὁ ἄπληγαιμένος ποιητής

διά τι, ὄναιτιος, μὴ ἔνοχος, μὴ ἄξιος τιμωρίας· *ἄθύως πληγῶν*. — Ἰ ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ἄκακος, ἀβλαβής.

ἄ-θύπειτος, ον (α στερ.+*θύπεύω*)· ἄνευ κολα-κείας, ἀκολάκευτος || ὅς δέν δύναται διὰ θωπειῶν νά καταπραυνθῇ, ὁθεν τραχύς, ἀκαμπτός, σκληρός. |

Ἰ ἐνεργ., ὁ μὴ θωπεύων, ὁ μὴ κολακεύων.

ἄ-θωράκιστος, ον (α στερ.+*θωράκίζω*)· ὁ ἄνευ θώρακος, ὁ μὴ τεθωρακισμένος.

ἄ-θωρήκτος, ον (α στερ.+*θωρήσσω*) = *ἄθωρά-κιστος* (β βλ.).

Ἄδως, ω, ἐπ.· *Ἄθωως*, -όω, δ'· τὸ ἄδρος Ἄδως (νῦν *ἄγιον ὄρος*, ἐ *Ἄδωνας*).

αἱ, σύνδ. ἐπ., θωρ. ἡ, ἀντι *εἰ* (β βλ.).

Ἔτυμ.: *αι* (**ai* ἰαπ. καὶ εἶναι κυρ. θηλ. τοπ.: *δωρ*, τύπος *ἡ* (**ε*, θηλ. ὄργαν. ἐν. *εἰ* εἶναι τοπ. οὐδ. ἐν. ἔθμα **ο*, πρβλ. *σανσκρ. a-smāi*· *αι* δέν παρμάγεται· ἐκ τοῦ **σFai*, ὅπερ θά ἦτο συγγ. τῷ λατ. *si*).

αἱ'· συνήθως διπλοῦν *αἱ αἱ'* (βλ. *αἱαἱ'*)· ἐπιφών. ληψῆς.

αἱ, ἐπιφώνημα ἰσχυρῆς ἐπιθυμίας, εὐχῆς (=ὦ! ὀ! εἶδε! μοκράν νά ἦταν, νά γινόταν, αὐτό! λατ. *uñam* παρ' Ὀμ. πάντοτε *αἱ γὰρ καὶ αἱ γὰρ*). Βλ. *αἱθε*.

Αἱ'Α, ἡ, γεν. *αἴης*, ποιητ. ἀντι *γαῖα*, *γῆ*=γαῖα, γῆ, χῆρα.

Ἔτυμ.: Συνήθως θεωρεῖται ὡς ἑτέρα γραφή τοῦ *γαῖα*, ἐσφαλμένος ὄμως. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐτυμολογιῶν πιθανο-νότερα φαίνεται ἐκεῖνη καθ' ἣν *αἱα* (**αFja*, ὅπερ εἶ-ναι ἰσοδύναμον τῷ λατ. *avia* = μεγάλη μήτηρ (πρβλ. *avus*), διότι ἡ γῆ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν πρόγονος πάν-των τῶν ζώντων πλασμάτων.

αἱγάμα, τὸ· θρηνητικὴ κραυγῆ, θρηῆνος. Ἐκ τοῦ

αἱάζω, μέλ. *αἱάξω*· κραυγάζω *αἱαἱ* ἢ *ἄχ!*· θρηνητ., καὶ μετ' αἰτ. θρηνητ. τι [*αἱάξω, αἱγάμα* (*αἱ*, ἡ *αἱα*), ὅπερ εἶναι ἐπιφώνημα πόνου].

αἱαἱ, ἐπιφ. θλιψέως· *ἄχ!*· φεῖ! ἄλλοίμονον!· λατ. *va e!*

Αἱάκειος, α, ον· ἀνήκων τῷ Αἱάκῳ.

Αἱακίδης, -ου, δ'· υἱὸς τοῦ Αἱάκου.

αἱακτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *αἱάξω*· ἀξιοδρη-νητος, ἄξιος οἰμωγῆς. — Ἰ ὁ θρηνητῶν || ἐλεινός.

αἱωνής, ἰων. *αἱωνής, ἐς*, πιθ. ἐκ τοῦ *αἱεῖ*, δὴ κυρ-σημ. αἰώνιος, οὐδέποτε τελειῶνων || ὁθεν ὀκληρός, ἀνιαρός, ἀπεχθής, ὀδυνηρός || εἶτα γενικῶς, φοβε-ρός, φρικτός.

Ἔτυμ.: τινές δέχονται δύο *αἱωνής*: α' *αἱωνής*=ὀ-δυνηρός, λυπηρός, ἐλεινός (καὶ *αἱανός*). Ἰεῦτο ἡ (**αισαγός* (πρβλ. λατ. *aerumna*=μόχθος, κάματος) ἢ (**αιφασανός* (ὁ τύπος *αἱωνής* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κατωτέρω δμῶνυμὸν του β') ἢ *αιφ-ανής* (=ὁ ἔ-

χων τρομοκτικήν τήν ὄψιν, πρβλ. λατ. saevus).— β' *αιανής* (= αἰώνιος) (**αιφασ-νής*, πρβλ. *αι(φ)ών, αι(φ)εί*).

Αιαντίδης, -ου, ὁ (*Αἴας, -αντος*) υἱός τοῦ Ἀθαντος, ἀπόγονος τοῦ Αἴ.— Ἐν Ἀθήναις, πολίτης τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, λαβούσης τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἥρωος.

αιανῶς, ἐπίρ. (*αιανής*): διὰ πάντοτε, αἰωνίως, ἔσσει.

Αἴας, -αντος, ὁ, ἐπ. κλητ. Ἀϊαν' (ὁ ἥρωας Αἴας).

αἴθοι, ἐπιφ. ἀηθίας ἢ θαυμασοῦ ὤφρου! || ἀλλά καὶ γέλωτος: *αἴθοι, βοῶ*.

αἰγ-αγρος, ὁ (*αἰξ + ἀγρός*): ἡ ἀγρία αἰξ (λατ. capra aegragros).

Αἰ-γάθεν, ὄψρ. ἀντὶ τοῦ *Αἰγῆθεν*, ἐπίρ. ἐκ τῆς πόλεως Αἰγῶν (τῆς Ἀχατίας ἢ τῆς Εὐβοίας).

Αἰγαῖος, α., ον' ὁ τοῦ Αἰγαίου || *αἰγαῖον πέλαγος*, καλούμενον καί: ὁ *Αἰγαῖον, -ωνος* || *αἰγαῖος* (θηλ. πόντος)=τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

αἰγανέη, ἡ (*αἰξ?*) θηροειδική λόγχη, ἀκόντιον.

Ἔτυμ.: κυρ. *αἰγανέη*=δρύου ἐκ ξύλου δρύος (πρβλ. γοτθ. *aiks, παλ-γερμ. eih=δρύς, λατ. aesculus (*aegsculus=στρεβλόδρυς, ἑλλ. *αἰγίλων* (σιδος δρύος), *αἰγίς*=ἀσπις τοῦ Διὸς (μήπως ἐκ ξύλου δρύος;) πρβλ. καὶ *αἰγλή*.—Διὰ τοὺς δεχομένους ἔτυμολ. σχέτιν πρὸς τὸ *αἰξ*, *αἰγανέη*=ἀκόντιον διὰ τὰς αἰγας.— Κατ' ἄλλους συγγ. τῷ *αἰγμή*.

αἰγῶνη, ἐπίρ. (*αἰσσω*): ὀρηκτικῶς, μεθ' ὀρηκῆς, ταχέως.

αἰγίος, α (ἰων. ἡ), ον (*αἰξ*), τύπος ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ *αἰγός*: ὁ ἐξ αἰγός (ἢ αἰγῶν), «κατοικησίους», λατ. caprinus || ὡς οὖα. *αἰγίλη* (ἐνν. *δορά*), ἡ=δέρμα αἰγός.

Αἰγίος, α, ον' ὁ τοῦ Αἰγέως || ὁ ναός τοῦ Αἰγέως.

ΑἰΓΕΡΙΟΣ, ἡ: ἡ σκούρα λεύκη (τουρκ. *καβάκι*), λατ. *psyllus*: πρβλ. *λεῦκη* (πρβλ. τὴν ἐν τῇ Γαλλικῇ διακρίσει: *αἰγερός*=*peuplier noir*, *λεῦκη*=*peuplier blanc*).

Ἔτυμ.: ἔλναι συγγ. πρὸς τὴν ἐν λ. *αἰγανέη* μνημοευόμενα.— Κατ' ἄλλους ἢ ρ. *αἰγ*—ἐκ τοῦ *αἰσσω* σημ. κυρ. δόνησις, κλονισμὸν, σεισμόν, ὅθεν *αἰγερός* διότι τρέμουσαν τὰ φύλλα τῆς καὶ τα. *ropulus* ἐκ τοῦ *πάλλω* (ἢ) Τὴν δὲ (κατ)αἰγίδια καὶ τὰ κύματα (*αἰγας*) συσχετίζουν μετ' ὅν σεισμόν τῆς γῆς, ἐξ οὗ προκαλοῦνται.

αἰγερο-φάρος, ον' ὁ φέρων (παράγων) αἰγερίου, τόπος ἐν ᾧ φύονται αἰγερίοι (ἢ Βοιωτία π.χ.).

αἰγερίων, -ωνος, ὁ δῆσος ἐξ αἰγερίων.

αἰγ-ελάτης, -ου, ὁ (*αἰξ+ἐλάτων*): ὁ αἰγοβοσκός.

αἰγίος, α, ον, =*αἰγίος* (β βλ.).

αἰγερός, ἡ *αἰγερός* (β βλ.).

αἰγιαῖος (*αἰξ*): ὁμιλῶ περὶ αἰγῶν.

αἰγιαλίτης, -ου, ὁ, θηλ. -ίτις, -ίδος: ὁ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἐκ τοῦ

αἰγιαλός, ὁ (*αἰσσω+ἄλις*): κυρ. ἔνθα ἢ θάλασσα ὀρμῆ || παραλία, ἀκροθαλασσιά (κοιν. γιαιλός) ἄμμοудиά.

Ἔτυμ.: Παρ' Ἡσυχ. *αἰγίος* τὰ κύματα *Διοριεῖς*: πρβλ. *κατ-αἰγίω* = ἐφορμῶ μετὰ μανίας, ἀνασκρ. *ἔ'jahi*=κινούμαι, δονούμαι, συνταράσσομαι, ἑλλ. *αἰξ*, ἄρμ. *αἰς*=αἰξ: πρβλ. καὶ *αἰγλή*.—Ἐν τῇ φράσει: *αἰγίος κύματα* ἢ λ. κεῖται ἐν μτφρ. ἐνν. πρβλ. καὶ τὴν παρ' ἡμῖν σήμερον συνήθειαν νὰ παρομοιάζωμεν τὰ ἀφρισμένα κύματα πρὸς κοπάδια πρόβατα ὡς. οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσαν τὰ τοιαῦτα κύματα *moutons* (π.ε.λ. τὰς φράσεις: *la mer moutonne, le ciel se moutonne, mer moutonneuse* κλπ.— Κατὰ τὸν Bechli. lex. 16 τὸ β' συνθ. (ἄλλομαι (=ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταρραντιζόμενος), καίτοι δέχεται ὅτι ἀντίκειται πρὸς τοῦτο ὁ τονισμός.— Κατὰ τὰ ἀρχ. σχολία εἰς Ὅμ. *αἰγιαλός* (*αἰαν ἐγγυός ἀλός ἔχων*).—Δὲν λείπει καὶ ἡ συσχέτισις πρὸς τὴν β. *Fay*-τὸ *ἄγγυμ*.— Κατὰ τινὰς τὸ β' συνθῆ, εἶναι: τὸ θέμ. *ἀλ-, σαλ-* (τοῦ *ἄλλομαι*. λατ. *salire*) ἢ -ιαλος (τρέπον τινὰ ὡς κατάλλ.).

αἰγιαλ-ώδης, ες (*αἰγιαλός + εἶδος*): ὁ συχνάζων εἰς τὸν αἰγιαλόν.

αἰγί-θάτης, ὁ (*αἰξ + βαίνω*): ὁ βατεῦσαν αἰγας (ἐπὶ τράγου).

αἰγί-βοσις, -εως, ἡ (*αἰξ + βοσκω*): βοσκή, νομή, αἰγῶν.

αἰγί-βότης, -ου (*αἰξ + βότης*): ὁ βόσκων (τρέφων) αἰγας.

αἰγί-βοτος, (*αἰξ+βοσκω*): ὁ βοσκόμενος, ἐσθιόμενος, ὑπὸ αἰγῶν || κατάλληλος πρὸς βοσκήν αἰγῶν.

αἰγίω (*αἰγίς*): σχίζω εἰς δύο.

αἰγί-θαλλος, ὁ (καὶ *αἰγί-θαλος*): πτηνὸν πολέμιον τῆς μελίσης (μελισοσφάγος), λατ. *parus*.

αἰγίθος καὶ *αἰγίοθος*, ὁ: πῖθ. τὸ στρουθίον.

αἰγί-κνημος, ον (*αἰξ+κνήμη*): ὁ αἰγός κνήμας ἔχων.

αἰγί-κορεῖς, -έων, οἱ (*αἰξ+κορέννυμι*): οἱ τρέφοντες αἰγας, αἰγοβοσκοί. [Κατὰ Kurtius τὸ β' συνθ. εἶναι οὐχὶ τὸ *κορέννυμι* ἀλλὰ *-κολεῖς* ρ (λ πρβλ. *αἰ-πόλος, βου-κόλος*].

αἰγί-λιψ, -λπος, ὁ, ἡ (*αἰξ+λιπεῖν*): κυρ. ὁ ἐγκαταλειμμένος καὶ ὑπὸ τῶν αἰγῶν ἀκόμη, ὅθεν ἄποκρημιος, ἀπότομος, ὀρθιος.

Ἔτυμ.: κατ' ἄλλην ἔτυμολ. τὸ β' συνθ. *-λιψ* οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ *λεῖπω*, ἀλλὰ συνάπτεται πρὸς τὰ λειθουαν. *lipu lipi* ἢ σημαίνων ἀναβαίνειν, ἀναρριχᾶσθαι κατὰ ταῦτα *αἰγί-λιψ*=ὁ μὴ προσιτός παρὰ μόνον εἰς αἰγας ὅπου μόνον αἰγες ἀναρριχῶνται (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «*ἀλιψ* πέτρα», ὅπου ἀσφαλῶς τὸ *ἀλιψ*=ἀπρόσιτος.— Κατ' ἄλλους *αἰγί-λιψ*=*αἰξ+λίπτω* (=ἐπιθυμῶ)=λατ. *ventis petitus*=ὁ ποδοῦμενος ὑπὸ τῶν θυελλῶν, ἀνεμόδαρτος.

αἰγίλος, ἡ (*αἰξ*): χόρτον ἀγαπώμενον κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν αἰγῶν.

αἰγίλωψ, -ωπος (ποιητ. -οπος) εἶδος βρόμου (κοιν. *βρόμης*), ἀγριος βρόμος, λατ. *avena sterilis*.

— II εἶδος δρύος μετὰ γλυκέας καρποῦ.— III ἀπόστημα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, δακρυοσυχος συριγξ.

αἰγί-νομεύς, -έως, ὁ=*αἰγινόμος*, αἰγοβοσκός.

αἰγί-νόμος, ον (*αἰξ+νόμος*): ὁ νέμων (βόσκων) αἰγας ὡς οὖα.=αἰγοβοσκός.— II *αἰγί-νομος* (προπαρξ.) ὡς παθητ. ὁ βοσκόμενος ὑπὸ αἰγῶν (ὁ ἐσθιόμενος ὑπὸ αἰγῶν).

αἰγί-οχος, ον (*αἰγίς+ἔχω*): ὁ φέρων (ἢ κραδαίνων) τὴν αἰγίδα (ἐπών. τοῦ Διός) [δ σχηματισμός κατὰ τὸ *γαῖη-οχος*, λατ. *γαίφαχος*].

Αἰγί-πᾶν, -ανος, ὁ: τραγὸ-Παν, τραγόπους *Πᾶν* (ὁ τῶν Ρωμ. *Silvanus*).

αἰγί-πλαγκτος, ον (*αἰξ + πλάζομαι*): ἐφ' οὗ περιπλανῶνται αἰαίγες ἀντεῦθεν καὶ τὸ δρος *Αἰγίπλαγκτον* παρὰ τὰ Μάγαρα.

αἰγί-πόδης, -ου, ὁ (*αἰξ + πούς*): ὁ ἔχων πόδας αἰγός.

αἰγί-πους, ὁ, ἡ, -ου, τὸ, γεν. -ποδος = *αἰγιπόδης* (β βλ.).

αἰγί-πύρος, ὁ (*αἰξ*): φυτὸν μετ' ἐρυθρὸν ἄνθος, λίαν ἀγαπητὸν εἰς τὰς αἰγας (γιδοδότανον) καὶ κατ' οὐδ. τὸ *αἰγίπυρον*.

αἰγίς, -ίδος, ἡ: (καὶ λατ. *aegis, -idis*) ἡ «αἰγίς», ἡ τρομερὰ θηλ. ἀσπίς τοῦ Διός, περιγραφομένη ἐν Ἰλ. Ε 738' (ἐκ τοῦ *αἰσσω* = κινούμαι βιαίως, ὀρμῶν) ὅθεν 2) μτφρ. ὀρηκτικὴ θύελλα, καταιγίς, τρομερὰ ὡς ἡ σεισθεῖσα *αἰγίς*.— III (ἐκ τοῦ *αἰξ*) δέρμα αἰγός, γιδοτόμαρον, γιδοπροβιά.

Ἔτυμ.: Κατὰ τὰ ἐν λ. *αἰγανέη* λεχθέντα *αἰγίς*=ἀσπίς τοῦ Διός (ἐκ δρύος;). Ἡ συνήθως κυκλοφοροῦσα ἔτυμολ. ἐκ τοῦ *αἰξ* (καθ' ἣν *αἰγίς*=ἀσπίς ἐκ δέρματος αἰγός) δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀσφαλῆς. Ἀσφαλτέστερον ὑπόκειται ριζ. *aig-* (περὶ ἧς βλ. ἐν *αἰγλή*). Εἶναι φυσικὸν ὅμως ὅτι κατὰ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ριζῆς ταύτης «τὸ ἔτυμολογικὸν αἰσθημα ἐθολώθη κάπως ἀπὸ τὴν συσχέτισιν μετ' ἐνόσας στενῶς συνδεδεμένας μετὰ τὸ δμώνυμα, καὶ ὅτι μία λέξις ὡς ἡ *αἰγίς* ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ λαβὴν πρὸς διαφόρους παραστάσεις, συνεργούσης καὶ τῆς μυθολογικῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ».

αἰγίσκος, ὁ, ὀποκορ. τοῦ *αἰξ*=νεαρό αἰξ.

αἰγλάεις, ὄψρ. τύπος ἀντὶ *αἰγλήεις*.

αἰγλάω (*αἰγλή*): ἀκτινοβολῶ, λάμπω φαιδρῶς.

αἰγλάς, -άντος, κατὰ συναρπ. ἐκ τοῦ *αἰγλάεις*.

ΑΙΓΓΑΗ, ἡ: τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας || ὅθεν κἀδε λαμπρὸν φῶς, λάμπις, ἀκτινοβολία, στίλβνότης, φέγγος. 2) μτφρ. λαμπρότης, δόξα.

Ἔτυμ.: κανον. ἐκ β. *aig* (*αιγ*)=σειῶ, πάλλω, ἔξακοντίω (ἐξ ἧς ἑλλ. *αἰγανέη, αἰγίς, καταιγίς* ἢ βλ.) πρβλ. ἀκόμη καὶ *αἰγες*=κύματα πρωταρχικῆ ἄρα σημ.

τῆς λ. εἶναι ἀπότομος κίνησις κραδασμός, δόνησις, σπινθηροβολία· πρβλ. σασακρ, **iwg-aii** = κινουῦμαι, **ē'jai** = δονοῦμαι. Αἴ ἔνν. **φῶς-κραδασμός** εἶναι συναφεῖς, διότι τὸ φῶς ἐξυπακούει τρομώδη κίνησιν· ἄνευ αὐτῆς δὲν γίνεται αἰσθητόν. Κατὰ τινὰς τὸ **αἰγλή** εἶναι σύνθετον, ὡς τὸ **ε'** συνθ. **-γλα** (<**γέλα** (τοῦ **γελᾶν**)_ε καθ' ἂν ἀκριβῶς τρόπον τὸ **ε'** συνθ. **-κλή** (τοῦ **δμο-κλή**) <**καλε** τοῦ **καλέσαι**. Πόσον δὲ σχετικαί εἶναι αἱ ἔνν. τῆς **αἰγλή**ς καὶ τοῦ **γελᾶν** δεῖκνυται ὁ δημηρ. στ. Τ362: **αἰγλή δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς**. Ἐνεργητικὸν παραμένει τὸ **α'** συνθ. Ἐκ τούτου τὸ

αἰγλήεις, -εσσα, -εν (αἰγλή·) λάμπων, ἀκτινοβολῶν. **αἰγλήτης, ου, δ'** ὁ φωτοβόλος, ὁ ἀκτινοβολῶν (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

αἰγλή-φόρος, ον (αἰγλή+φέρω)· ὁ φέρων αἰγλήν, αἰγλήεις, λάμπων.

αἰγλο-βολέω, (αἰγλή + βάλλω)· θάλλω ἀκτίνως φωτῶς, ἀκτινοβολῶ.

αἰγλο-φάνης, ἐς, (αἰγλή+φανῆναι)· ἀκτινοβόλος, φωτοβόλος, σπιλιπνός, λαμπρός.

αἰγο-βάτης, -ου, δ'=**αἰγιεβάτης** (β βλ.).

αἰγο-βοσκός, ὄν (αἰξ+βόσκω)· ὁ βόσκων αἰγας· καὶ ὡς ὄσα. ὡς **αἰγοβοσκός, δ'** (β, τι καὶ σήμερον).

αἰγο-διῶξ, -ωκος (αἰξ+διώκω)· ὁ τὰς αἰγας διώκων.

αἰγό-δορο, ι, ον (αἰξ+δορά)· ὁ ἐκ δοράς (δέρμα-τος) αἰγός.

αἰγο-θήλας, -ου (αἰξ+θηλάζω)· ὁ ἀμέλων τὰς αἰγας (εἶδος γλαυκός, λατ. *caprimulgus Europaeus*).

αἰγο-θήρας (αἰξ + θηράω)· ὁ θηρεύων ἀγρίας αἰγας.

αἰγό-κερας, -ατος, τό εἶδος μαράθου (*foenum Graecum*).

αἰγο-κερεὺς, -έως, δ'=τῆ ὄνομ.

αἰγό-κερως, ων, γεν. -ω. ὡς **αἰγοκέρως, -ωτος, δ** (αἰξ — κέρας)· ὁ ἔχων κέρατα αἰγός (τράγου).— **||** ὡς ὄσα. **αἰγοκέρως, δ**=ὁ γνωστός ἀστερισμός τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.

αἰγο-κέφαλος, δ' ἴσως ἡ κερασοφόρος γλαυξ (λατ. *Sirix otus*).

αἰγ-ὄλεθρος, ον (αἰξ + ὄλεθρος)· ὁ ὄλεθριος εἰς τὰς αἰγας· ἴσως τὸ *azalea pontica* (φυτὸν θηλητηριώδες).

αἰγο-μελής, ἐς (αἰξ+μέλος)· ὁ ἔχων μέλη τράγου.

αἰγο-νομεύς, -έως, ἰων. -ῆος, δ'=**αἰγινομεύς** (β βλ.).

αἰγο-νόμος, δ=**αἰγινόμος** (β βλ.): αἰγοβοσκός.

αἰγο-ὄνυξ, -ύχος, δ ἡ (αἰξ+ὄνυξ)=**αἰγώνυξ** (β βλ.).

αἰγο-πίθηκος, δ' εἶδος τράγου, ἔχοντος μορφὴν (ἢ γένειον) πιθήκου.

αἰγό-πλάστος, ον· ὁ ἔχων σχῆμα αἰγός.

αἰγο-πόδης, δ=**αἰγιπόδης** (β βλ.).

αἰγο-πρόσωπος, ον (αἰξ+πρόσωπον)· ὁ ἔχων πρόσωπον αἰγός (γιδροπρόσωπος).

αἰγο-σκελής, ἐς· ὁ ἔχων σκέλη αἰγός.

αἰγο-τρίχης, μέλ. -ῆσω (αἰξ+θρίξ)· ἔχω τρίχας αἰγός.

αἰγό-τριψ, -ίβος, δ, ἡ (αἰξ+τριβω)· πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν.

αἰγο-φάγος, ον (αἰξ+τρώγω)· ὁ ἐσθίων αἰγας.

αἰγ-ὄφθαλμος, δ' αἰγός ὀφθαλμός (εἶδος πολυτίμου λίθου).

αἰ-γυπίος, δ (αἰξ+γύψ)· εἶδος γυπός, λατ. *vultur barbatus*.

Ἔτυμ.: **αἰ-γυπίος, α'** συνθ. **αἰ**=**αἰξ** ὡς ἐν τῇ **αἰ-πόλος** (=αἰξ+πολέω). **αἰγυπίος** καὶ **γύψ** διαφέρουσι, καθ' ὅσον **αἰγυπίος** εἶναι **γύψ αἰγῶν** (γυπαέτος) λατ. *vultur barbatus*, ὅστις ἀρπάζει ζῶντα ζῷα, ὁ δὲ **γύψ** λατ. *vultur cinereus* τρέφεται ἀπὸ νεκρᾶ πτώματα. Ἡ ὑποτιθεμένη ἀναλογία πρὸς τὸ γερμ. *Lammgerier*=γύψ προβάτων (ἀμνῶν) συντέλεσεν εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ τὸ **αἰγυπίος** σύνθ. ἐκ τοῦ **δῖς** (πρόβατος) + **γύψ**, λίαν ἀπιθάνως.

Αἰγυπτιάζω, μέλ. -άσω εἶμαι ὡς Αἰγύπτιος, μιμουμαι τοὺς Αἰγ. 2) ὁμιλῶ τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν.

Αἰγυπτιακός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος διὰ) τοὺς Αἰγυπτίους.

Αἰγυπτιστί (καὶ **Αἰγυπτιστέ**), ἐπίρ.: ἐκ τὴν Αἰγυ-

πτιακὴν γλῶσσαν.— **||** κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, τ. ἔ. πανούργως, δολίως.

Αἰγυπτιώδης, ἐς· ὁμοίος Αἰγυπτίῳ.

Αἰγυπτο-γενής, ἐς (**Αἰγυπτος** + **γένος**)· ἐξ Αἰγυπτιακοῦ γένους, Αἰγύπτιος τὸ γένος.

Αἰγυπτος, δ' ὁ ποταμός Νεῖλος. 2) ὁ βασιλεὺς Αἰγυπτου.— **||** **Αἰγυπτος, ἡ** (ἡ γνωστὴ χώρα).

αἰγωλίδς (καὶ **αἰγώλιος**), **δ'** εἶδος μικρᾶς γλαυκός.

αἰγ-ώνυξ, -ύχος, δ, ἡ (αἰξ+ὄνυξ)· ὁ ἔχων ὄνυχας αἰγός.

αἰγ-ώνυχον, τό· ὁ ὄνυξ τῆς αἰγός, φυτὸν τι, δπερ καὶ **λιθόσπερμον** ἐκαλεῖτο.

αἰγ-ωπός, ὄν'· ὁ ἔχων αἰγός ὀφθαλμούς (ἐπι ἀνθρώπων || ὁ δμοίος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς αἰγός (ἐπι ὀφθαλμῶν).

Ἄιδας, ἀττ. τύπος ἀντὶ Ἀΐδης, Ἀΐδης.

αἰδέϊο, ἐπ. τύπος ἀντὶ αἰδέο, αἰδου, Προστ. ἐν τοῦ αἰδέομαι.

Αἴ΄ ΔΕ΄ ΟΜΑΙ· μέλ. **αἰδέομαι, ἐπ. αἰδέοσομαι**· ἄορ. **α'** ἡδέσάμην· ἐπ. Προστ. **αἰδέσομαι**· παθ. ἄορ. **α'** ἡδέσθη, ἐπ. γ' πληθ. **αἰδέσθεν**· Ἀποθετ.: αἰσθάνομαι ἐντροπήν, ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι || ὡς μετ' αἰτ. προσ. σέβομαι, φοβοῦμαι, τίνα (φοβοῦμαι δηλ. μήπως σχηματιστῆ τις κακὴν γνώμην) || μετ' ἀπρφ. ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, νά κάμω τι. 2) ὡς ἀττ. **δικανικός δρος**, αἰσθάνομαι οἶκτον διὰ τίνα, ἐνευθεν συγχωρῶ, διαλλάττομαι πρὸς τίνα, κυρ. κατὰ τὸν ἄορ. **α'** αἰδέσασθαι.

Ἔτυμ.: **αἰδέομαι** (<***αἰσθ-ομαι, αἰδώς, αἰδέ(σ)ομαι** (ὡς τὸ **αἰδομαι**) **αἰδίομαι, αἰδοῖος**· πάντα ταῦτα εἶναι ὁμορρίζα· ἐτι δὲ ἡ ρίζα εἶχε σ (**αἰσθ-**) δεῖκνυται τὸ γοτθ. *aistan* = σέβομαι, λατ. *aesumare* (<ἰαπ. ***aiz-dilumare**.

αἰδέσθεν, ἀντὶ αἰδέσθησαν, γ' πληθ. παθ. ἄορ. **α'** τοῦ αἰδέομαι.

αἰδέσθητι, Προστ. ἄορ. **α'** τοῦ αἰδέομαι.

αἰδέσιμος, ον (αἰδέομαι)· σεβάσιμος, προκαλῶν σεβασμόν.

αἰδέσις, -εως, ἡ (αἰδέομαι)· σεβασμός, συμπάθεια.

αἰδέσομαι, ἐπ. μέλλ. τοῦ αἰδέομαι.

αἰδέστος, ἡ, ὄν (αἰδέομαι)· σεβαστός.

ἀ-ΐ-δηλος, ον (α στερ.+ἰδεῖν, -λ-)· ὁ καρδιῶν τι ἄορατον, ὄθεν ὁ ἐξαφανίζων, καταστρέφων.— **||** παθ., ὁ μὴ ὀράμενος, ἄορατος, ἀγνωστος, σκοτεινός. [**αἰδηλος** (<***αἰδέω**, ὡς **ἔγιηλος** (<**ἔγιω**).

αἰδημων, ον, γεν. -ονος (αἰδέομαι)· ὅστις αἰσχύνεται, ὁ ἐντροπαλός, αἰσχυνηλός, κόσμιος· ὑπερθ. **αἰδημονέστατος**· ἐπίρ. **αἰδημόνος**.

ἀ-ἰδής, ἐς (α στερ.+ἰδεῖν)· ἄορατος, ἄφαντος || κατεστραμμένος. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ὄρων, τυφλός.

Ἄιδης, -εω, δ, ἀττ. Ἀΐδης ἢ Ἀΐδης, -ου (ἄιδής)· ὁ Ἄδης, ὁ Θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, λατ. *Pluto*. [βλ. **ἄιδης** καὶ **αἰδός**].

αἰδιάζω· εἶμαι αἰδῖος (αἰώνιος).

αἰδῖος, ον (αεί), ἀντὶ **αείδιος**· ὁ αἰώνιος, παντοτινός.

αἰδιότης, -ητος, ἡ· αἰωνιότης.

ἀ-ἰδνός, ἡ, ὄν (α στερ.+ἰδεῖν), ποιητ. τύπος ἀντὶ **ἀ-ἰδής**· ἄορατος, κρυμμένος, ἀμαυρός.

αἰδοιέστερος, -έστατος· παραθετ. τοῦ **αἰδοῖος**.

αἰδοῖον, τό, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ. τὰ **αἰδοῖα**· τὰ γεννητικὰ μόρια (ὄργανα), λατ. *puenda*, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.— **||** **αἰδοῖον θαλάσσιον**=λατ. *penultima*=εἰδος θαλασσίου...ζώου.

αἰδοῖος, α, ον· συγκρ. **αἰδοιότερος** καὶ **-έστερος**, ὑπερθ. **-έστατος** (αἰδέομαι)· ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, σεβαστός, σεβάσιμος, σεμνοπρεπής || ἐπι γυναικῶν, ἡ ἄξια σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας, τρυφερά || ἐπι πραγμάτων πολυτίμων, ἐξοίρετος.— ὡς ἐνεργ., ὁ δεικνύων σεβασμόν, ὁ αἰδήμων, αἰσχυντηλός, κόσμιος. 2) σεμνός, εὐσεβής.

αἰδοι-ώδης, ἐς (αἰδοῖον + εἶδος)· ὁμοίος τοῖς αἰδοῖος.

αἰδοῖως, ἐπίρ. τοῦ **αἰδοῖος**· σεμνῶς, κοσμίως, μετὰ σεβασμοῦ.

Αἴ΄ ΔΟΜΑΙ, πρτ. **αἰδόμην**, ἐπ. ἀντὶ **αἰδέομαι, ἡδέομην** (β βλ.) [δι' ἔτυμολ. βλ. **αἰδέομαι**].

Ἄϊδος, Ἄϊδι, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἄϊδος, ἐκ τινος παλαιᾶς (ἀρχαίως) εἰσαγωγῆς ὀνόματι. Ἄϊς Ἄϊδος—δε καὶ εἰς Ἄϊδος—εἰς τὰ ἐνδιαπρήματα τοῦ Ἄιδου· εἰν Ἄϊδος (ἐνν. οἴκῳ) = ἄττ. ἐν Ἄιδου = ἐν τῷ Ἄιδῳ [ἄιδ- ἀλλ' ἐνλίτε α-].

αἰδῶ-φρων, ον, γεν. -ονος (αἰδῶ+φρῆν) ὁ αἰδοσύννομος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ σεβασμόν, οἰκτιρμῶν, εὐσπλαγγνός.

ἄ-ἰδρεΐη, ἡ -τη, ἡ ἐπ. καὶ ἰων. λέξις (ἄιδρεΐς) ἔλλειψις γνώσεως, ἄγνοια ἐπ. δοτ. πληθ. αἰδρεΐσαι.

ἄ-ἰδρις, ι, γεν. -ιος καὶ -εος (α στερ. + ἰδρις) ὁ μὴ γιγνώσκων, ἄγνων, ἀδαής, ἀπειρος.

αἰδρο-δικης, -ον, δωρ. -δικας, -α, ὁ (αἰδρις+δίκη) ὁ ἄγνων τὸ δίκαιον ἢ τὸν νόμον, ἀνομος, τραχὺς, ἀκληρός, ἄκριος.

ἄ-ἰδρῦτος, ον = ἄν-ιδρῦτος ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν, ἀσταθής, πλάνης. 2) ἐπὶ πλεούσης νήσου.

Ἄιδωνεύς, ὁ, ἐπεκτετ. ἐπ. τύπος τοῦ Ἄϊδος.

Αἰδῶν, -ός, συνηρ. -οῦς, ἡ, τὸ αἰδοῦμα τῆς αἰδοῦς, ἐντροπή, συστολή, συναίσθησις αἰδοῦς ἢ τιμῆς || κοσμιότης || σεβασμός πρὸς τοὺς ἄλλους, σέβας.— || πᾶν ὅτι προκαλεῖ ἐντροπήν ἢ σεβασμόν, καὶ οὕτω: 1) αἰσχύνη, σκάνδαλον || αἰδῶς, Ἄργεῖος = ἐντροπή σας, Ἄργ. ! 2) = τὰ αἰδοῖα (β βλ.).

3) ὄχιπροπέπεια, μεγαλειον, μεγαλοπρέπεια.

αἰεΐ, ἰων. καὶ ποιητ. τύπος, ἀντὶ αἰεὶ (πρβλ. αἰών, λατ. aevum, aetas).

Ἔτυμ.: αἰεὶ (αἰεΐ) ἄττ. αἰε, διαλ. αἰές, αἰέν, αἰή· αἰεΐ (*αἰεΐσαι τοπ. αἰ(ε)ν εἶναι τοπ. τοῦ αἰ(ε)ν ὡν αἰῶ (*αἰεΐσαι = αἰέν· αἰή εἶναι ὄργαν. ἐν. θέματος αἰφο- αἰών ~ λατ. aevum (πρβλ. aetas < aevitas, aeternus < aeviternus). Πάντα δὲ ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἰαπ. θέμ. *aivo- (βλ. καὶ αἰδός).

(Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ αἰεΐ, τὰ παραλειπόμενα ἐνταῦθα, βλ. ὅπου τῆν λ. αἰεὶ καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ).

αἰεϊ-γενέτης, ὁ, ποιητ. τύπος ἀντὶ αἰεϊ-γενέτης ὁ πάντοτε (ἀνεκαθεν) ὑπάρχων, αἰώνιος, ἀθάνατος.

αἰεϊ-γενής, ἐς = τῷ προηγ.

αἰέλ-ουρος, ὁ, ἡ ἰων. λέξις ἀντὶ αἰλουρος (β βλ.).

Ἔτυμ.: Πρβλ. τὸ παρὰ Μεγ. Ἔτυμ. «αἰλουρος παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ ἀνάγειν τὴν οὐρανὸν καὶ κινεῖν» εἶναι δὲ σαφές ὅτι τὸ αἰόλος (β βλ.) προήλθεν ἐκ τοῦ αἰελός κατ' ἀφομοίωσιν, μεζολαβάνοντος τοῦ αἰολός· τὸ τέρμα πάντως τῆς λέξ. διεμορφώθη ἕξ ἐπιδράσεως τῆς λ. οὐρά. Ἔβλ. αἰλουρος καὶ αἰόλος.— Κατ' ἄλλους τὸ αἰελουρος προήλθε κατ' ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ *αἰέλουρος, τοῦ ὁποιοῦ τὸ α' ἤμισυ (*αἰελορος) *αἰελορος (κατ' ἀνομ.).

αἰέν = αἰεΐ.

αἰέν-υπνος, ον (αἰέν+ὑπνος) ὁ νανουρίζων τινὰ εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον.

αἰές, δωρ. τύπος ἀντὶ αἰεΐ, αἰεΐ.

αἰετηδόν, ἐπίρ. ὡς ὀετός.

αἰετιαῖος, α, ον (ἀετός) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὄετωμα, τεθειμένος ἐν τῷ ἐτώματι.

αἰετίας, ον = ἀετίας (β βλ.) || Παροιμία: αἰετίον χάριν ἐκείνω, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων τὰς ἀεργεσίας.

αἰετοίς, -εσσα, -εν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τοῦ ἀετοῦ.

αἰετός, ὁ, ἐπεκτετ. τύπος ἀντὶ ἀετός (β βλ.).

αἰήεις, -εσσα, -εν· μτρν. τύπος τοῦ αἰήης (β βλ.).

αἰζήτης, ἐπεκτ. τύπος τοῦ αἰζήης (β βλ.).

ἄ-ἰζηλος, ον = ἀἰζηλος (β βλ.) ὁ ὀρατός διὰ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ δ εἰς ζ πρβλ. ἀρῖθηλος ἢ ἀρῖζηλος.

αἰζήος, ὁ· ὄραστήριος, σφριγών, πλήρης σωματικῆς ρώμης, εὐρωτός || ἀπλῶς ἀνὴρ. [Ἄθεβ. ἐτυμολ. ἀνάγεται εἰς οὗα. αἰζα (πρβλ. σχόλιον παρ' Ἡσ. αἰζαεν· εὐτραπέφ βλάστημα)].

αἰητής, ἰων. ἀντὶ αἰανής (β βλ.).

αἰητος, ὡς τὸ ἄητος (β βλ.)· τρομερός, πελώριος, πανίχυρος. [κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄητος (τοῦ ἄγραια)· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄημι-ἄητος καὶ κατ' ἑκτασίαν ἀητος· βλ. καὶ ἄητος].

αἰητός, ὁ, δωρ. τύπος τοῦ ἀετός, αἰετός (β βλ.).

αἰθάλειος = αἰθαλέος (β βλ.).

αἰθαλέος, α, ον (αἰθάλη)· πλήρης καπνοῦ (καπνῖος).

αἰθάλη, ἡ (αἰθῶ) = αἰθαλός· καπνία, «ἀθάλη» ὡς καὶ νῦν λέγεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς πατριδος μζς.

αἰ-ἰ-θαλής, ἐς = αἰεθαλής (β βλ.).

αἰθαλίων, -ωνος (αἰθαλός)· μαυρωπός, μελαψός, σκοτεινός.

αἰθαλόεις, -όεσσα, -όεν, συνηρ. αἰθιλοῦς, -οῦσα, -οῦν (αἰθαλός)· αἰθαλώδης, πλήρης αἰθάλης (καπνῖος), τεφρόχρους.— || φλογερός, καίων.

Αἰθῶλοος, ὁ· ὡς τὸ λιγνός, φλόξ καπνίζουσα, πυκνός καπνός τοῦ πυρός, καπνία. Ἐκ τούτου τὸ

αἰθαλόω, μέλ. -ώσω (αἰθαλός)· κατακαίω μέχρις αἰθάλης || βυβαίνω δι' αἰθάλης ἢ καπνοῦ.— || πζθ., κατακαίωμαι, γίνομαι αἰθάλη, καταστρέφομαι διὰ τοῦ πυρός, ὅποτεφροῦμαι.

αἰθαλ-ώδης, ἐς (αἰθάλη + εἶδος)· πλήρης αἰθάλης, μέλας.

αἰθαλώσις, -εως, ἡ· τὸ ἐγείρειν ἀτμὸν ἢ καπνόν.

αἰθαλωτός, ἡ, ὄν (αἰθάλη)· κεκαυμένος μέχρι τέφρας.

αἰθε, δωρ. καὶ ἐπ. τύπος τοῦ εἶθε· μακάρι νά! ὄμποτε! λατ. uinam, μετ' ἀπρρ.

αἰθερ-εμ-θάτέω, (αἰθήρ + ἐμβαιτέω) = αἰθεροβατέω (β βλ.) = βαδίζω εἰς τοὺς αἰθέρας, ἀεροβατῶ.

αἰθέριος, α, ον, ἡ -ος, -ον (αἰθήρ) λατ., aetherius ὁ τοῦ αἰθέρος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰθέρα, τ.ε. εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας (ὡς ἀντίθ. τῷ ἡέριος), καὶ οὕτω: 1) ὑψηλὰ εἰς τὸν ἄερα, εἰς τὰ ὕψη. 2) αἰθέριος, οὐράνιος.

αἰθερι-ώδης, ἐς (αἰθήρ + εἶδος) = αἰθερωδής (β βλ.).

αἰθερο-βάτέω, (αἰθήρ + βατέω) = αἰθερεμβατέω (β βλ.).

αἰθερο-βόσκας, -ον (αἰθήρ + βόσκω) ὁ ζῶν ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθερο-δρομέω· διατρέχω δρομαίως τὸν αἰθέρα. Ἔκ τοῦ

αἰθερο-δρόμος (αἰθήρ + δραμεῖν) ὁ τὸν αἰθέρα διατρέχων· ο ταξιδεύων εἰς τοὺς αἰθέρας.

αἰθερο-εἰδήεις, ἐς = αἰθερωδής (β βλ.).

αἰθερο-λαμπής, ἐς (αἰθήρ + λάμπω) ὁ λάμπων ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθερο-λόγος, ον· ὁμιλῶν περὶ αἰθέρος καὶ τῶν ὁμοίων.

αἰθερο-νόμος, ον (αἰθήρ + νόμομαι) = αἰθεροβόσκας (β βλ.).

αἰθερο-νωμάω· κυριαρχῶ ἐν τῷ αἰθέρι.

αἰθερ-ώδης, (αἰθήρ + εἶδος) ὁμοῖος αἰθέρι.

αἰθήεις, -εσσα, -εν (αἰθῶ) = αἰθαλόεις (β βλ.).

αἰθήρ, -έρος· λατ. aether, -eris (παρ' Ὀμ. πάντοτε ἡ, ἐν τῷ ἄττ. περὶ λόγῳ πάντοτε ὁ, παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς ἄττ. ποιητ. κατ' ἄμρ.) (αἰθῶ) ὁ αἰθήρ, τὸ ἀνώτατον καὶ καθαρώτατον στρώμα τοῦ ἀέρος, ἀντίθ. τῷ ἄηρ (= τὸ καθώτερον στρώμα τοῦ ἀέρος, ἢ ἀτμόσφαιρα), βλ. ἄηρ || ὅθεν ὁ καθαρὸς οὐρανός ἢ τὸ στερεώμα, ὡς διαμονὴ τῶν θεῶν. Πρβλ. ἄηρ. [δι' ἐτυμ. βλ. αἰθῶ].

αἰθής, ἐς (αἰθῶ)· καίων, φλέγων.

Αἰθιοπῆας, ἄνωμαλος αἰτ. πληθ. τοῦ Αἰθίοψ.

αἰθιοπίζω = ὁμιλῶ ὡς Αἰθίοψ, εἶμαι ὡς Αἰθίοψ.

Αἰθιοψ, -οπος, ὁ, θηλ. Αἰθιοπίς, -ίδος (αἰθῶ + ὄψ) κυρ. ὁ ἔχων κεκαυμένον τὸ πρόσωπον, μαῦρος || Ἀράβης, «Αἰθίοψ». [δι' ἐτυμ. βλ. αἰθῶ].

αἰθόλιε, -ικος, ἡ· ἔγκαισμα, φλύκταινα ἐκ καύματος.

αἰθός, τὸ καὶ ὁ (αἰθῶ)· καίουσα δερμότης, καύσων || πυρά.

αἰθός, ἡ, ὄν (αἰθῶ)· κεκαυμένος || πυρώδης, ἔχων τὸ χεῶμα πυρός || φλογερός.

αἰθουσα (ἐνν. στοά), ἡ (αἰθῶ) ἡ στοά ἢ τὸ πρόθυρον (πρόστυον) οἰκίας· κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτὴ ἔβλεπε πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημέριαν, διὰ νὰ εἶναι εὐήλιος (ἔθεν καὶ τὸ ὄνομα, διότι αἰθουσα κυρ. εἶναι μτχ. ἐν. τοῦ β. αἰθῶ).

αἰθ-οψ, -οπος (αἰθός+ὄψ) ὁ φλογεράν ἔχων τὴν διψιν, ὁ ἀστράπτων (ἐπὶ μεταλλῶν) || ἀφρίζων, πομφολύτων (ἐπὶ οἴκῳ). — || μτρφ. πυρώδης, φλογερός, θερμός || ὄξύς, τολμηρός. [δυσλ. αἰθ. *οψν-, ἔλλ. δ. νομαί, λατ. oculius]· βλ. αἰθῶ.

αἶθρη, μτγν. *αἶθρα*, ἢ (*αἰθήρη*)· καθαρὸς οὐρανός, λαμπρὸς καιρὸς (*εὐδαιος*), λατ. *sudum*.

αἰθρη-γενετής, -ου, ὁ = *αἰθρηγενής*.

αἰθρη-γενής, ἐς (*αἰθρη+γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αἰθέρος.

αἰθρήεις, -εσσα, -εν· = *αἰθρηιος* (β βλ.).

αἰθρία, ἢ = *αἶθρη* (β βλ.) || ἀπολ. κατὰ γεν. *αἰθρίας* (ἐνν. οὐσης) = μετὰ κολόν καιρὸν (λατ. *per purum*). — || ὁ ἀνοικτός (ξαστερός) οὐρανός.

αἰθριάζω, ἢ -ιάω (*αἰθρία*)· εἶμαι καθαρὸς, γίνομαι καθαρὸς (ἀνέφελος)· ὡς ἐνεργ. καθιστῶ τινα (τὸν οὐρανόν) αἶθριον (ξεστεριάζω). Πάντα ταῦτα κυρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

αἰθριάω· ἐκδέτω εἰς τὸν ἀέρα, ψυχραίνω.

αἰθριο-κοιτώ, μέλ. -ήσω (*αἰθρία+κοίτη*)· κοιμῶμαι εἰς τὸ ὑπαίθριον.

αἶθριος, ον (*αἶθρη*)· καθαρὸς, λαμπρὸς, ἀνέφελος. — || ὁ τηρούμενος εἰς τὸν ἀνοικτὸν χῶρον (ὑπαίθριον) || ὁθεν, ψυχρός, παγερός. — || τὸ *αἶθριον* = λατ. *atrium* = πρόδομος.

αἶθρο-ώδης, ἐς· ὁμοίος τῷ ἀνέφελῳ οὐρανῷ.

αἶθρο-βάτης, -ου, ὁ· ὁ βαίνων ἐπὶ (διὰ) τοῦ αἰθέρος (ἐπὶ τοῦ Ἀθήριδος). — || σχινοβάτης.

αἶθρο-βολέω· ῥίπτω λάμπην ἐπὶ τι, φωτίζω τι.

αἶθρο-δότης, ον· ὁ διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος δοῦνός.

αἶθρο-πλάνης, ἐς· περιπλανώμενος ἐν τῷ αἰθέρι.

αἶθρο-πολεύω· πλανῶμαι, ἀναστρέφομαι, ἐν τῷ ἀέρι.

αἶθρος, ὁ = *αἶθρη* (β βλ.)· κυρ. ὁ καθαρὸς καὶ παγερός ἀήρ τῆς πρωΐας.

αἶθρο-τοκος, ον· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι γεννηθεὶς.

αἶθρο-ωπός, ὄν = *αἶθρηιος* (β βλ.).

αἶθυγμα, -ατος, τὸ (*αἰθύσσω*)· σπινθήρ.

ΑἶΨΥΙΑ, ἢ θαλάσσιον πτηνόν, εἶδος ἀέρου πιθωνός (λατ. *Iarus marinus* ἢ *Iarus argenteus*). — || μτγρ. πλοῖον. [πιθανόν. εἶναι κυρ. ἐπιθ. θηλ. τοῦ **αἰθεύς* = *αἰθήεις* (βλ. *αἶθω*) ἐνν. τοῦ οὐρα. *δραγίς*].

αἰθιοῦ-δρεπτός, ον· ὁ ἐσθίων *αἰθιοῦς* (βλ. λ.) καὶ τρεφόμενος ἐξ αὐτῶν.

αἰθυκτήρ, -ήρος, ὁ (*αἰθύσσω*)· ὁ ὀρμῶν διαίως διὰ μέσου τοῦ ἀέρος (ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, βελῶν κλπ.).

αἰθύσσω, μέλ. -ύξω (*αἶθω*)· δέτω τι εἰς διαίαν κίνησιν || ἀνάπτω, διεγείρω. — Παθ. κινεῖμαι ὀρμητικῶς, σείομαι, σπινθηροβολῶ, καίομαι.

ΑἶΨΘΝ, μόνον κατὰ ἑνεστ. καὶ παρτατ. *ἤθον* (πρβλ. λατ. *aestus* = καύσων)· ἐναΐω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω. — Παθ. καίομαι, φλέγομαι. 2) σπαν. ἀμτβ. = καίομαι, φλέγομαι, φέγγω.

Ἔτυμ.· Πάντα ταῦτα τὰ: *αἶθω*, *αἰθός* = κεκαυμένος, *αἰθος* = καύσων, πυρᾶ, *αἶθων*, *αἶθωψ*, *αἰθίω* = σπινθηρός, *αἰθήεις* = πυρακτωμένος, *αἶθουσα* (ὡς λάμπουσα τρόπον τινί), *αἰθαίλη*, *αἶθαλος* = κωνία, καπνός, *αἰθαλίω*, *αἰθήρη* (βλ. λ.), *αἰθύσσω*, *αἶθρα* κ. λ. ὡς. τὰ λατ. *aestus*, *aestas*, *aedes*· πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὸ *sanskr. e'dhah* = ξύλο διὰ προσάναμμα, τ. ἔκ. β. **aidh-* ἢς ὁ ἀσθενὴς τύπος εἶναι **idh-* πρβλ. *sanskr. iddh-* = ἀνάπτω, *iddhas* (μτγ.) = ἀναμμένος κ. ἀ., ὡς καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀγτῆς ἀσθ. β. ἔλλ. *ἰθαρός* = καθαρός, *ἰθαίρεσθαι* = δερμαίνεσθαι παρ' Ἑσυχ.· ἔπομ. ἔλλ. ριζ. *αἶθ-*, *ἰθ-*, λατ. ρ. *aed-* (*aedes* κυρ. σμμ. ἐστία πυρός) πρβλ. ἀρχ. ἰρλ. *aed* = πῦρ· πρβλ. ὡς. τὸ παρ' Ἑσυχ. *αἶθις*· *Ἐσθάρα Μακεδόνες* καὶ *αἶθιας Ἐσθάρα*, *βωμὸς Μακεδ.*· ὡς. *αἶθραία*· *αἶθρα Μακεδόνες*, *αἶθρ' οὐρανός Μακεδόνες*· πιθανώτατα ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ *Αἶτνα*.

αἶθων, -ωνος, ὁ (*αἶθω*)· κυρ. ὁ φλέγων, καιόμενος. — || ἐπὶ μετάλλων, ἀπαστρόπων, ὀκτινοβολῶν. — || ἐπὶ ζῳων, φλογερῶν, ἀγριοῦ, ζωηρός, θυμοειδῆς || ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ζῳων, ὑπόξανθος, πυρῶδης (πρβλ. λατ. *aestuosus*, *fulvus*, *rufus*).

αἶ-κα, σύνδ., ὄψρ. ἀντὶ τοῦ *εἶ κε*, *ἐάν* μετὰ ὄψρ. (= ἄν ἴσως).

ΑἶΚΑ'ΑΛΩ, μέλ. *αἰκάλω*, (*αἶκαλος*)· κυρ. ἐπὶ κυνός, σείω τὴν οὐρὰν κολακευτικᾶ || δωπεύω, καλοπιάνω.

αἶκαλος ἢ **αἰκάλος**· κόλαξ (κατὰ Ἑσυχ.).

αἶ-κε, **αἶ-κεν**, σύνδ. ἐπ. καὶ ὄψρ. ἀντὶ *ἐάν*.

αἰκία, ἢ = *αἰκία* (β βλ.).

αἰκέλιος, ον = *αἰκέλιος* (β βλ.).

αἰκή, ἢ (*αἰσσω*)· ὀρμητικὴ κίνησις, ὀρμή, σπουδῆ (λατ. *impetus*) [ἔ]. [*αἰκ-*: *κορυθ-αἰξ*, *πολυ-αἰξ*, πρβλ. *αἰσσω* (**ai-k-jaw*)].

αἰκής, ἐς, ποιητ. ἀντὶ *αἰκής*, καὶ κατὰ συναίρ. *αἰκής*· ἀπρεπής, ἀτοπος· ἐπιρ. *αἰκῶς* = κατὰ ἀπρεπῆ τρόπον. [αττ. *αἰκής* (**αἰκής* ἢ *αἰκής*) (δὲ τὸ *αἰκία* πρβλ. Ἰβρ. *αἰκείη* (*αἰκείω*-jā) *αἰκίζω* (*αἰκίζω* βλ. *αἰκῶν*)].

αἰκία [ἔ], ἢ, ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. *αἰκείη*· προσβλητικὴ μεταχειρίσις, κάκωσις, προσβολή, κακομεταχειρίσις || συχὰ ὡς. κατὰ πληθ. πληγαί, καταπύματα, μυστιγώματα. [δὲ' ἔτυμ. βλ. *αἰκής*].

αἰκίζω, (βλ. *αἰκής*)· μεταχειρίζομαι προσβλητικῶς, προσβάλλω, κομποῦμαι (μὲ πληγὰς κυρ.), βασανίζω, τυραννῶ. Κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς μέσ. *αἰκίζομαι*, μέλλ. *-ίσομαι*. ἀττ. *-ισομαι*· ἄορ. *α' ἡμισομην*· ἐν τῇ αὐτῇ ἐνν. καὶ ὡς ἐνεργ. — Παθ. *αὐρ. α' ἡμισομην*, πρκ., *ἡμισομαι*· ὑφίσταμαι αἰκίαις, βασανίζομαι [δὲ' ἔτυμ. βλ. *αἰκής*].

αἰκισμα, -ατος, τὸ (*αἰκίζω*)· κάκωσις, βάσανος, βασάνισμα. — || κατὰ πληθ. *αἰκίσματα* = πτώματα, ἡκρωτηριασμένα.

αἰκισμός, ὁ, (*αἰκίζω*) = τῷ προηγ.

αἰκιστικός, ἢ, ὄν (*αἰκίζω*)· ἐπιρρηπὴς εἰς τὸ *αἰκίζειν*.

αἰκλον ἢ *αἰκλον*· τὸ ἐσπερινόν φαγητόν ἐν Σπάρτῃ.

αἰκλήρ, -ήρος, ὁ (*αἰσσω*)· ὁ ὀρμητικῶς φερόμενος.

αἰκτός, ἢ, ὄν (*αἰσσω*)· ὀρμητικός.

αἰ-ἴκτος, ον (α στερ. + *ἰκνέομαι*)· ἀπροσπέλαστος.

αἰ-λίνο, ὁ· θρηνώδης μοιρολόγι (κυρ. θρηνώδης ἀναψώνησις ἐκ τοῦ *αἰλίνο* = ἄχ! τὸν λῖνον!) 2) Καὶ ὡς ἐπιθ. *αἰλίνο*, ον = θρηνώδης καὶ λατ. *aelinus*.

Ἔτυμ.· Ἡ ἔτυμολ. συσχέτισις πρὸς τὸν *λίνο* ἀνήκουσα εἰς τὸν Πανυσαν. (ΙΧ, 29, 8) δὲν λαμβάνεται ὁμοίως ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν γλωσσολόγων, ὅτινας χαρακτηρίζουν τὴν λ. ὡς ἀγνώστου ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς πρόκειται περὶ σημειτικῆς θρηνώδους ἀναφωνήσεως ἐξελληνισθείσης (**elānu* ἢ **ojlānu*), ἀλλ' ὑπ' ἄλλων καὶ ἡ ἐκδοχὴ αὐτῆ θεωρεῖται ἀδόξιστος. ἴσως εἶναι Φρυγικῆς προελεύσεως δι' ὄν λόγον καὶ ἡ λ. *ἐλεγος* (β βλ.).

αἰλ-ουρος ἢ *αἰέλ-ουρος*, -ου, ὁ ἢ (*αἰόλος+οὐρά*)· γαλῆ, γάτα (κληθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς κυματοειδοῦς κινήσεως τῆς οὐρᾶς) [δὲ' ἔτυμ. βλ. *αἰέλουρος*].

ΑἶΜΑ, -ατος, τό· τὸ αἷμα· ὡς καὶ νῦν, καὶ «γαῖμα» ἐνιαχοῦ μετὰ F· κατὰ πληθ. σμμ. κρουοῖ αἷμα, αἷματοχυσία || φρόνος· *εἰργασταί μητρῶν αἷμα* = ἔχει χυθῆ μητρικόν αἷμα || *αἷμα πρᾶττειν* = χύνειν αἷμα || *ἐφ' αἷμα φεγγεῖν* = ἐξορία λόγῳ ἀνθρωποκτονίας. — || ὡς τὸ λατ. *sanguis*, συγγένεια ἐξ αἵματος [ἀεθ. ἔτυμολ.].

αἰμ-αγωγός, ὄν (*αἷμα+αγω*)· ὁ ἐξάγων αἷμα.

αἰμᾶ-κορφαί, ἢ *αἷμα-κουρφαί*, -ῶν, αἰ (*αἷμα* + *κορῆννυμι*)· προσφοροί (θυσιαί) αἵματος, γινόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου πρὸς κατευνασμόν (ἐξιλίωσιν) τῶν ψυχῶν.

αἱμακτός, ἢ, ον, ρηματ. ἐπιθ.· τὸ *αἰμάσσω*· λερωμένος μετ' αἷμα, αἰμόφυτος || ὄποτελούμενος ἐξ αἵματος.

αἱμάλεος, α, ον (*αἷμα*)· αἱματοῦδης, αἱματοχόρος.

αἱμαλ-ωπός, -ίδος, ἢ· θρόμβος αἵματος.

αἱμάλ-ωψ, -ωπος, ὁ (*αἱμάλεος*)· μάζα αἵματος || μέρος τοῦ σώματος ἔχον πεπηγὸς αἷμα. — || ὡς ἐπιθ., ὁ φαινόμενος ὡς πεπηγὸς αἷμα.

αἱμαξίς, -εως, ἢ· ἀφαιμαξίς.

αἱμάς, -άδος, ἢ (*αἷμα*)· ἐξόρμησις, ρεῦμα αἵματος.

αἱμάσιᾶ, ἢ· τοίχος ἐκ ξηρῶν (ἀνεμ. συγκαλλητικῆς θηλ. ὕλης) λίθων, ξηρότοιχος, ξηροτρόχαλος, λατ. *maceria* || γεν. φράγμα (ἀεθ. ἔτυμολ.)

αἱμασιο-λογέω· κτίζω τοίχους.

αἱμάσιᾶ-ώδης, ἐς, (*αἱμασιᾶ + εἶδος*)· ὁ ὁμοίος τῇ *αἱμασιᾶ* (β βλ.).

αἱμάσσω, ἀττ. *αἱμάττω*· μέλ. *-άξω*· ἄορ. *α' ἡμαξα* (*αἷμα*)· καθιστῶ τι αἱματηρόν, τὸ κηλιζῶν μετ' αἷμα || ὄθην, πληγῶν, τραυματίζω, χύνω αἷμα || φονεύω,

σφάζω. 2) ως δρος ιατρ. αφαιμάσσω.—Παθ., κυλλομαι εις τὸ αἷμα, σφάζομαι, φονεύομαι.— || ἀμτθ. εἶμαι αἱματώδης, ἐρυθρός ως αἷμα.

αιμάτ-εκ-χύσις, ἡ (αἷμα+ἐκχέω)· ἡ χύσις αἵματος, αιματοχυσία.

αιμάτηρός, ἄ, ὄν (αἷμα)· αιματωμένος, λερωμένος ἀπὸ αἵμα, φόνιος, φονικός.— || συνιστάμενος ἐξ αἵματος.

αιμάτη-φόρος, ὄν (αἷμα+φέρω)· ὁ φέρων, προκαλών, αἷμα, πρόξενος αἵματος, φονικός.

αιματία, ἡ· ζυμὸς ἐξ αἵματος, ὁ μέλας ζυμὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ παρασκευαζόμενος ἀπὸ αἵμα.

αιματίτις (αἷμα)· κηλιδῶ δι' αἵματος || κεντῶ, ἐξ-άγω αἷμα.

αιματικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αἷμα.— || = ἔναιμος (ὁ βλ.), ἐπὶ τῶν ἐχόντων αἷμα ζῶων (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναιμος).

αιμάτινος, ἡ, ὄν· ἐξ αἵματος, αιματώδης.

αιματίτις, -ίδος, ἡ· ἱματίσιον αιματοχρουν.

αιματίτης, -ου, ὁ· ὁμοίος αἱματι||λίθος αιματίτης = αιμοστάτης, ἐρυθρὸς λίθος περιέχων σιδηρον || αιματίτις φλέψ=ἀγωγὸς οἴματος.

αιμάτο-ειδής, ἐς· ὁμοίος αἱματι, ἐρυθρὸς ως αἷμα.

αιμάτοεις, -εσσα, -εν (αἷμα)· αιματωμένος, σκεπασμένος με αἷμα, πλήρης αἵματος. 2) αιματοχρουν, ἡ ἀποτελούμενος ἀπὸ αἷμα. 3) αιματηρός, φονικός.

αιμάτο-λοιχός, ὄν (αἷμα+λείχω)· ὁ λειχων αἷμα || ἔρωσ αιματολ.=ἔρωσ διψῶν αἷμα.

αιματο-πειητικός, ἡ, ὄν· ὁ ποίων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν (παράγειν) αἷμα.

αιματο-ποσία ἢ **αιμο-ποσία**· τὸ πίνειν αἷμα.

αιματο-πους, ὁ· πτηνὸν ἔχον πόδας αιμοχρουν.

αιματο-πτυσσας, ὄν· ὁ πάσχων αιματοπτυσταν.

αιματο-πώτης, -ου, ὁ· καὶ -πότης (αἷμα+πίνω)· ὁ πίνων, ῥοφῶν, αἷμα.

αιματο-ρόφος, ὄν (αἷμα+ῥοφέω)· ὁ ῥοφῶν αἷμα.

αιμάτο-ρρύτος, ὄν, (αἷμα+ῥέω)· ὁ ῥέων αἷμα.

αιμάτο-στάγης, ἐς ἢ **αιμο-σταγής** (αἷμα+στάζω)· ὁ στάζων αἷμα.

αιματο-σφαγής, ἐς (αἷμα+σφάζω)· ὁ ραντισμένος ἀπὸ τὸ αἷμα φονευθέντος.

αιμάτο-φυρτος, ὄν (αἷμα+φύρω)· ὁ πεφυρμένος αἱματι, αιματοκυλιόμενος.

αιμάτο-χάρμης, -ου, ὁ (αἷμα+χαίρω)· αιμοχαρής, ὁ εὐρισκων ἠδονῆν (χαίρων) εἰς τὸ αἷμα, διψῶν αἷμα.

αιμάτω, μέλ. -ώσω· ἄορ. α' ἡμάτωσα.—Παθ. πρκ. ἡμάτωμαι (αἷμα)· μεθ. αιματῶν, καθαιμάσσω||σφάζω, φονεύω.

αιμάτ-ώδης, ἐς (αἷμα+εἶδος)· ὁ φαινόμενος ως αἷμα, ἐρυθρὸς ως αἷμα. 2) ἐκ τῆς φύσεως τοῦ αἵματος.

αιμάτ-ωπός, ὄν, καὶ **αιματ-ών**, -ῶπος, ὁ, ἡ (αἷμα+ῶψ)· ὁ ἔχων ὄψιν αιματίνην, ἢ φονικὴν, ὁ ἔχων δλέμμα αιματώδες.

αιμάτωσις, -εως, ἡ (αιματόω)· ἡ εἰς αἷμα μεταβολή.

αιμάτ-ώψ, -ῶπος, ὁ, ἡ=αιματωπός (ὁ βλ.).

αιμηρός, ἄ, ὄν = αιματηρός (ὁ βλ.).

αιμιον, τό· λεκάνη (γεν. δοχεῖον) δι' αἷμα.

αιμο-θάρης, ἐς· θάρυς ἐκ πόσεως αἵματος.

αιμο-θάφης, ἐς (αἷμα+βάπτω)· ὁ βεβαμμένος, βεβαπτιόμενος, εἰς τὸ αἷμα (βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα).

αιμο-θόρος, ὄν (αἷμα+θορά)· ὁ θιβρώσκων, δηλ. μυζῶν, αἷμα || ὁ λαίμαργος δι' αἷμα.

αιμο-δαίτω· ἐντροφῶ ἐοδίων αἷμα.

αιμό-διψος, ὄν (αἷμα+δίψω)· ὁ διψῶν δι' αἷμα.

αιμο-ειδής=αιματοειδής.

αιμό-κερνον, τό· ὀλιγος θῆξ μεθ' αιμοπτυσίας.

αιμο-λαπίτις, ἡ· ἡ τὸ αἷμα μυζῶσα.

αιμο-μεϊξία, ἡ· σαρκικὴ μεϊξίς μετὰ συγγενούς ἐξ αἵματος.

αιμο-ρράγης, ἐς (αἷμα+ῥαγῆναι)· ὁ ῥέων ῥοφον αἷμα, ὁ πάσχων ἀπὸ ἀκατάσχετον αιμορραγίαν.

αιμο-ρράγιος, ἡ, ὄν· ὁ ὑποκείμενος εἰς αιμορραγίαν.

αιμό-ρράντος, ὄν (αἷμα+ῥαίνω)· ὁ ῥαντισμένος με αἷμα.

αιμο-ρροέω, μέλ. -ήσω (αἰμόρροος)· πάσχω ἐξ αιμορραγίας (ἔχω αιμόρροϊαν, ὁ βλ.), χάνω αἷμα. Ἐκ τούτου τὸ

αιμό-ρροια, ἡ· αιμορροΐα, αιμορραγία, ροή αἵματος.

αιμο-ρροϊκός, ἡ, ὄν· ὁ ὑποκείμενος εἰς αιμόρροϊαν, ὁ προξενῶν αὐτήν.

αιμό-ρροος, ὄν (αἷμα+ῥέω), καὶ κατὰ συναίρ. **αιμόρροος**, ὄν· ὁ ἐξ οὗ ῥεῖ αἷμα.

αιμό-ρρύσις, -εως, ἡ=αιμόρροια (βλ. λ.).

αιμό-ρρύτος, ὄν (αἷμα+ῥέω)· ὁ ῥέων αἷμα, ὁ ἐξ οὗ ῥεῖ αἷμα.

Αἴ' ΜΟΣ, ὁ (καὶ αἰμός)· ἄκανθα, δρυμός.

αιμο-στάγης, ἐς=αιματοσταγής· στάζων αἷμα.

αιμό-στασις, -εως, ἡ· μέσον καταπαύον τὸ αἷμα || φυτὸν ἐν χρήσει ως στυπτικόν.

αιμο-φθός, ὄν· ὁ φοδούμενος τὸ αἷμα (τ. ἔ. τὴν αιμορραγίαν).

αιμο-φόρυκτος, ὄν (αἷμα+φορύσσω)· μεμολυμέννος δι' αἵματος, αιμόφυρτος, αιματοκυλιόμενος· πρβλ. **αιμόφυρτος**.

αιμό-φυρτος, ὄν=αιματοφυρτος (ὁ βλ.).

αιμόω=αιματόω (ὁ βλ.).

αιμυλία, ἡ (αἰμύλος)· ὁ δελκτικός τρόπος || δολερὸς τρόπος.

αιμύλιος, ὄν (αἰμύλος)· κολακευτικός, χαριτολογῶν || ἔλκυστικός, πανούργος, δόλιος.

αιμύλο-μήτης, -ου, ὁ (αἰμύλος+μήτις)· ὁ κολακευτικὰ, ἔλκυστικὰ, τεχνάσματα μετεροχόμενος.

αιμύλο-πλόκος, ὄν· ὁ πλέκων δόλον, ὀπάτην.

Αἴ' ΜΥ' ΛΟΣ, ἡ, ὄν (καὶ -ος, -ον)· ὁ κολακευτικός, ἔλκυστικός, ὁ καλοπιάνων || δόλιος, πανούργος.

αιμύλο-φρων, ὄν· ὁ δόλια φρονῶν.

αιμωδέω· «μουδιάζω», αἰσθάνομαι τοὺς ὀδόντας αιμωδιῶντας || ὑποφέρω ἀπὸ οὐλίτιδα.

αιμώδης, ἐς=αιματώδης, ἐρυθρὸς ως αἷμα.— || ὁ πάσχων ἀπὸ οὐλίτιδα.

αιμωδία, ἡ· νόσημα τῶν οὐλῶν.

αιμωδιάω· ἔχω τοὺς ὀδόντας αιμωδιῶντας, «μουδιάζω».

αιμων, -ονος, ὁ=δαίμων, δαήμων || εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἐμπειρός.— || (αἷμα)· πλήρης αἵματος, αιματώδης, αιματηρός.

Ἔτυμ.· ἀεθ. ἔτυμολ.· κατ' ἄλλους σημ. κυρ. ἀπληγτος, σφόδρα ποδῶν τι· καὶ κατ' ἄλλους σημ. ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἶς τι. Ἡ δευτέρα ἐκδοχὴ, καθ' ἣν αἰμων=δαίμων, δαήμων, στηρίζεται εἰς τὸ ἐβραϊκὸν ἄμση=καλλιτέχνης καὶ εἶναι παλαιὰ ἔτυμολ. τῆς λ. μὴ γνησμένη δεκτὴ. Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ καθ' ἣν σημ. ἀπληγτος ἐξυπακούει βεβαίως τὴν ἐκ τῆς λ. **αἷμα** παραγωγὴν τῆς.

αιμ-ωπός, ὄν=αιματ-ωπός (ὁ βλ.).

αιν-ἄρετής, -ου, ὁ (αινόσ+ἄρετή)· ὁ σφόδρα γενναῖος (σφόδρα ἐνάρετος).

Αἰνεσίας, -ου, ὁ ἔπ. γεν. **Αἰνεῖο** ἢ **Αἰνεῖο**.

αἰνεσις, -εως, ἡ (αἰνέω)· ἔπαισις.

αἰνετός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ αἰνέω· ὁ ἐπηνυμένος, ὁ δῆμιος ἐπαίνου, ἀξιεπαίνου. Ἐκ τοῦ

αἰνέω· πρτ. ἤνεον συνηρ. ἤνον, ἰων. αἰνεον· μέλ. -ήσω, ἀττ. -έσω· ἄορ. α' ἤνησα, ἀττ. ἤνεσα, ἰων. αἰνεσα· πρκ. ἀττ. ἤνεκα. — Μέσ. ἄορ. ἤνεσάμην. — Παθ. ἀορ. ἤνέθη, πρκ. ἤνημαι· κυρ. λέγω, ὀμιλῶ περί τινος || ἀλλὰ συνήθως ὀμιλῶ ἐπαινετικὰ περί τινος, ἐπαίνω, ἐπιδοκιμάζω, μετ' αἰτ.=λατ. laudare. 2) ἐπιτρέπω, συνιστῶ. 3) εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' τι, συγκατανεύω εἶς τι, συναίνω (ὡς τὸ ἀγαπῶ). 4) ἀρνοῦμαι εὐγενῶς, ἀποποιούμαι (ὡς καὶ τὸ λατ. laudare).— || ὑπισχοῦμαι, ὑπόσχομαι, τάζω. [δὲ' ἔτυμ. βλ. αἰνος].

Αἴ' ΝΗ, ἡ=αἰνος (ὁ βλ.). ἔπαισιος, φήμη, δόξα. [δὲ' ἔτυμ. βλ. αἰνος].

αἰνήμι, αἰολ. τύπος ἀντὶ αἰνέω.

αἰνήσι, ἰων. τύπος ἀντὶ αἰναῖς, θοτ. κληθ. τοῦ αἰνός.

αἰνήτος, ἡ, ὄν, ποιητ. τύπος ἀντὶ αἰνετός (βλ. αἰνώ).

αἰνιγμα, τό, γεν. -ατος (αἰνίσσομαι)· λόγος ἀσαφής, σκοτεινός, αἰνιγμα· συν. κατὰ πλθθ. δὲα (ἡ

εξ) *αινιγμάτων*, εν *αινιγμασιν* = αινιγματωδώς, άσαφώς, σκοτεινώς. Καί λατ. *aenigma -atis*. [δι' έτυμ. βλ. *αινος*].

αινιγματίας, δ = τφ έπομ. (δ βλ.).

αινιγματ-ώδης, -ες (*αινιγμα + έιδος*)· όμοιάζω με αινιγμα, σκοτεινός, άσαφής.

αινιγμός, δ' (*αινίσσομαι*)· τό όμιλειν εν αινιγμασιν· κατά τό πλεϊστον εν πληθ. ώς και ή λ. *αινιγμα*. [δι' έτυμ. βλ. *αινος*].

αινίζομαι, άποθ. = *αινώ* (δ βλ.) [δι' έτυμ. βλ. *αινος*].

αινικτήρ, -ήρος, δ' ό άσαφώς (μυσηριακώς) λαλών.

αινικτήριος, ον (*αινίσσομαι*)· αινιγματώδης· έπίρ. -ως = αινιγματωδώς.

αινικτός, ή, όν· ό έκπεφρασμένος εν αινιγμασιν, αινιγματικός, άλληγορικός. Έκ τοϋ

αινίσσομαι, άτ. *αινίττομαι*, μελ. -ίξομαι· άόρ.

α' *ήνιξάμην*· άποθ. (*αινος*)· όμιλώς σκοτεινώς, ήτοι αινιγματωδώς, δι' αινιγμάτων· ύπαινίσσομαι, ύπονωϋ, τι, ύποδηλώ τι (έπί πραγμ.)— II Έν παθητ. ένν., παθ. *άόρ. α' ήνιχθην*, πρτ. *ήνιγμαι*· γίνεται λόγος περί τινος κατά τρόπον αινιγματικόν [δι' έτυμ. βλ. *αινος*].

αινο-δάκρυετος, ον· δ *αινώ*; *βεβακρυμένος*, δεινώς μαϊνόμενος.

αινο-δίας, λων. *αινο-βίης*, -ου, δ (*αινώ* + *βίος*)· ό σφόδρα ίσχυρός.

αινο-γάμος, ον (*αινώ* + *γαμέω*)· ό συνάψας όλεθριον, δεινόν, γάμον.

αινο-γένεθλος, ον· ό πρός δυστυχιάν γεννηθείς.

αινο-γένετιος, ον (*αινώ* + *γένετις*)· ό έχων φοβεράς σιαγόνας.

αινο-γίγας, -αντος, δ' φοβερός γίγας.

αινόθεν, έπίρ. τοϋ *αινώ* = έξ *αινού* εν τή φράσει *αινόθεν αινώ* = από τρόμου εις τρόπον, τρομερώτατα.

αινό-θρυπτος, ον (*αινώ* + *θρύπτωμαι*)· ό δεινώς έκνευρισμένος, τρομερά μαλθακός.

αινο-λαμπής, ές (*αινώ* + *λάμπω*)· ό φοβερά λάμπων.

αινό-λεκτρος, ον (*αινώ* + *λέκτρον*)· ό εις φλέθριον γάμον έλθών.— II ό φοβεράν έχων κλίνην ή κοίτην (περϊ τών σπηλαιων τής Έχιδνής).

αινο-λέων, -οντος, δ (*αινώ* + *λέων*)· φοβερός λέων.

αινό-λίνοσ, ον (*αινώ* + *λίνοσ*)· ό έχων όλεθριάν μοτραν, δύσμοιρός (κυρ. ό έχων δυστυχές τό λίνον, τό νήμα, τής ζωής).

αινό-λύκος, δ (*αινώ* + *λύκος*)· φοβερός λύκος.

αινο-μάνης, ές· ό φοβερός μαϊνόμενος.

αινό-μορος, ον (*αινώ* + *μός*)· δύσμοιρος, καταδικασμένος εις κακόν τέλος.

αινο-πάθης, ές (*αινώ* + *παθείν*)· ό υποφέρων φοβερά παθήματα.

Αινό-παρις, δ (*αινώ* + *Πάρις*)· ό δυστυχής Πάρις· πρβλ. *Δύσπαρις*.

αινο-πατήρ, -έρος, δ (*αινώ* + *πατήρ*)· δυστυχής πατήρ.

αινο-πέλωρος, ον· δεινώς πελώριος || άγαν τερατώδης.

αινο-πλήξ, -ήγος, δ, ή· ό δεινώς πλήττων.

αινό-ποτιμος, ον· *αινόμορος* (δ βλ.).

ΑΙΪΝΟΣ, δ' διήγημα, μύθος *αινον αινείν* = διηγείσθαι, άρηγεϊσθαι, Ιστοριάν, μύθον (ώσ τοϋ *Αισώπου*) || γεν., λόγος, παροιμία.— μπν. τό λεγόμενον πρός έπαϊνόν τινος, έπαινος.

Έτυμ.: βασική σημ. τής λ. = λόγος έχων ώρισμένην σημασίαν, λόγος σημαντικός· έκ ταύτης έξεπηγήσαν δύο σημ. (άφηγησις ή άλληγορία—έγκώμιον ή έπαινος) *αΪνή* (βλ. λ.), *αινίζομαι* (βλ. λ.), *άν-αινομαι* (βλ. λ. *άν=άνα-*) *αινίττομαι*, *αινιγμα*, *αινιγμός* (βλ. τας λ.)· πρβ. γοτθ. *ai-þ-s*, παλ. γερμ. *ei-d* = δρκος, μεσ-Ιρλ. *o-eith* = δρκος (λατ. **oitios*, άπερ έχει πρός τό *αινος* οίαν σχέσιν έχει τό έλλ. οΪτος (μοΪρας) πρός τό *αΪσα* (μεριδιον παρεχόμενον ύπό τής μοΪρας).

ΑΙΪΝΟΣ, ή, όν, φκ. λέξις = *δεινώσ*, φοβερός, σκληρός, τρομερός, επικτικός || έπί προσ., τρομερός, φοβερός, κυρ. έπί τοϋ *Διός*.— οδθ. πληθ. *αινώ* ώς έπίρ. = φοικτώσ, φοβερά, και ύπερθ. έπίρ. *αινώτατον* = φοικτότατα [άδθ. έτυμολ. κατά τινας *αινώσ* (**αιθ-νώσ* πρβλ. *αΪθ-ομαι*)].

αι-ίνος, ον [τ] (*α* σαρ. + *ίνος*)· ό άνευ ίνων ή άγγελων.

αινό-στολος, ον· *δεινώστολος* (δ βλ.).

αινο-τάλας, -άνος, δ = ό πλεϊστον άσον δδλιος.

αινότης, -ητος, ή (*αινώσ*)· δεινώτης.

αινο-τίταν· ό δεινώσ Τίταν.

αινό-τλητος, ον· ό δεινώσ άφορήτος.

αινο-τόκεια, ή, θηλ. έπίθ. τοϋ *αινωτόκος* (*αινώσ* + *τόκος*)· ή άτυχής εν τή μητρότητι, ή πρός δυστυχιάν τεκοϋσα.

αινο-τόκος, ον (*αινώσ* + *τίκτω*)· ό πρός δυστυχιάν γεννήσας.

αινο-τύραννος, δ (*αινώσ* + *τύρανος*)· φοβερός τύραννος.

ΑΙΪΝΥΜΑΙ, έλλειπτ. άποθ., εν χρήσει μόνον κατ' ένεστ και παρ. άνευ άδής. (ώσ τό *άρνυμαι*) λαμβάνω, βάλλω χείρα εις τι, πίνω, μετά γεν. (πρβλ. *άπαΪνυμι* = άφακνίω) || θθεν, άπολαύω, τρέφομαι από τι.

αινώ = *πίσσω* = κοσκινίζω, λικμώ (λικνίζω).

αινώσ, έπίρ. τοϋ *αινώσ*· τρομερά, φοικτά, τ.ε. παρά πολύ, ύπερβολικά· *αινώσ πικρός* = τρομερά πικρός.

αιξ, *αιγός*, δ, ή· δοτ. πληθ. *αιγσειν* (*άΪσσω*)· «γϊδα, κατ'οικα»· *αιξ άργία* (ή *άργιος*) = *αΪγαγρος* || δ *αιξ* = τράγος || *αιγες* = τά μεγάλα κύματα.

Έτυμ.: *αιξ*—*αιγός*, *αιγεις* = έκ δέρματος αιγός, *αιγάν* = σταύλος δι' αιγας, *αιγ-αγρος* = άγρια αιξ· ή *παλαιά* έτυμολ. έκ τοϋ *άΪσσω* (θέμ. *άΪκ-*) θεωρεΐται νυν ώς έσφαλμένη. Συγγ. πάντως φαίνεται τό άρμ. *aic* = *αιξ*, τά σκωκρ. *agás* = τράγος, *agā* = οΪξ. Τό *ι* τοϋ θέμ. *αιγ-* προέρχεται μ.άλλον δι' επενθέσεωσ έκ τινος αρχικώθ (θέματος *αιγ-*).

άΪξ, -ικος, ή (*άΪσσω*) = *άΪκη* (δ βλ.).

άΪξασκε, έπ. γ' εν. άορ. τοϋ *άΪσσω*.

άΪξάφας, δ· είδος πλακουντίου.

άΪξω, μέλλ. τοϋ *άΪσσω*.

αιζωνόμοι· βλασφημώ, κακολογώ.

αιολάομαι· κινούμαι τήδε κάκεϊσε || είμαι άνήσυχος.

Αιολεύς, -έωσ, δ· κάτοικος τής Αιολίδος.

αιολέω· ποικίλλω.

αιολίας, -ου, δ· ίχθύς τις πλήρης στιγμάτων.

αιολίζω = *αιδύλλω* (δ βλ.).

ΑΙΪΪΛΛΩ· κινώ τι ταχέωσ τήδε κάκεϊσε || ποικίλλω.— Παθ., μεταβάλλω χρώμα ή χροϊάν· *δμψακεις αΪδύλλονται* = αί θωρον σταφυλά αρχίζουσαν εν άλλασσων χρώμα και νά ώριμάζουσαν (λατ. *variegantur*).

αιολό-βουλος, ον· δόλιος.

αιολο-βρόντης, -ου, δ (*αιόλος* + *βροντή*)· ό πανταχόσε κεραυνοβολών (Ζεύσ) || κυρ. ό τόν κεραυνόν όφιοειδώς (τήδε κάκεϊσε) έπσειων και θροντών Ζεύσ.

αιολό-δακρυς, υ· ό πολυ δακρύν.

αιολό-δειρος, ον (*αιόλος* + *δειρή*)· ό έχων πεποικιλμένον τόν τράχηλον.

αιολό-δωρος, ον· ό ποικίλα δώρα δωρούμενος.

αιολο-θώρηξ, -ηκος, δ (*αιόλος* + *θώρηξ*)· ό έχων άπαστράπτοντα δώρακα.

αιολό-μητις, -ιος, δ, ή (*αιόλος* + *μητις*)· πλήρης ποικίλων δόλων, ποικιλόφρων, παμπόνηρος, πολυμήχανος.

αιολο-μίτρης, -ου, δ (*αιόλος* + *μίτρα*)· ό έχων λάμπουσαν, άπαστράπουσαν *μίτραν* (ζώνην, διότι άβηη ήτο ένσχυμένη διά μεταλλίνων πλακών)· πρβλ. *αιολοθώρηξ*.— II ό έχων πεποικιλμένην τίανραν (σαρκί).

αιολό-μολοισ, ον· ό ποικίλα μέλπων, έκπέμπων ποικίλην μουσικήν.

αιολό-μορφος, ον· ποικιλόμορφος.

αιολό-μυθός, ον· ό ποικίλως (τ. ε. μετά πανουργίας) λαλών.

αιολό-νωτος, ον· ό έχων έστιγμένα τά νώτα.

αιολό-πέπλος, ον· ό έχων πέπλον πλήρη ποικιμάτων·

αιολό-πωλος, ον (*αιόλος* + *πώλος*)· ό έχων ταχύποδασ Ιππους.

ΑΙΪΪΛΟΣ, η, ον· ταχέωσ κινούμενος, εύκίνητος || έπί σκαλήκων, σαλεύων, άνσηθών || ώς έπίθ. όπλων, εύκόλως κινούμενος, εύμεταχειριστος, εύκόλως διευθυνόμενος (λατ. *habilis*).— II ό μεταβάλλων τό χρώμα, άπαστράπτων, στίλβων· *αιόλη νύξ* = κατά-

οτικός ἐξ ἀστέρων (πρβλ. Κικέρ. *caelum astris distinctum*).— III μτφρ. 1) εὐμετάβλητος, εὐκίνητος, ἄστατος. 2) δόλιος, πανοῦργος, ὀλιθηρὸς.

Ἔς κύρ. ὄνομα προπαραξέυτονον *Ἄϊολος, -ου*, ὁ Θεὸς τῶν ἀνέμων, κυρ. ὁ ὀρηκτικός, εὐμετάβολος.

Ἔτυμ. : *αἰόλος* (**αιολός* (**αιελός* (βλ. *αἰέλουρος*)) ἰαπ. β. **ajū* (=ὀρηκτικότητα, ταχύτης, ἐξ ἧς *σανσκρ. ὄναη* (=ταχύς, ὀρηκτικός) *αἰγύη* (=εὐκίνητος)). Τῆς αὐτῆς προελεύσεως εἶναι καὶ τὰ *αἴσω*, ἄττ. *ἄσω-ἄττω* (**αιφικῶ* (=ὀρμῶ), *αἰκή* (ὀρμή), *κορυθ-αἰξ* (βλ. λ.), *πολυ-αἰξ**) ὡς. αἰ. : *Ἄιδης, Ἄιδης, Ἄιδης* (**αιφιδ*=ὀρηκτικός, βίαιος (ἐπιθ. τοῦ *δαίμονος*. τ.ἔ. τοῦ θεοῦ, τοῦ θανάτου) : *Ἄιδης* : λατ. *saevus* τῆς αὐτῆς προελεύσεως εἶναι ὡς. τὰ *δηρ. αἴητος, ἄητος* (=πελώριος, τρομερός) καὶ τὰ *φριεῖκα ὀνόματα Αἰ(Φ)ας, Αἰανός* τῆλος τὸ *αἰφείδος* (πρβλ. *ἰεραξ Φιραξ, (Φ)ἰρηξ* καὶ (Φ)ἰερός (=ταχύς), (Φ)ἰεμαι).

αιολό-στομος, ον (*αιόλος+στόμα*) : ὁ ποικίλα καὶ ὀβέβαια σημάτων, πολυσημάτων, αἰνιγματώδης. **αιολό-φύλος, ον** : ὁ ἐκ ποικίλων φύλων συνιστάμενος.

αιολό-φωνος, ον : ποικιλόφωνος, ποικίλως τροποῖων τὴν φωνήν.

αιολό-χρως, -χρωτος, ὁ, ἡ (*αιόλος+χρῶς*) : ὁ ἔχων κατάστικτον δέρμα || ὁ ἔχων ποικίλον χρῶμα.

αιονάω : γυραίνω, μουσκεύω (*καταιονάω*).

αιόνημα, -ατος, τό : κατάβρεγμα, μούσκευμα.

αιόνησις, -εως, ἡ : καταβροχίσις, κατάβρεγμα.

φόσις, ὁστ. πλῆθ. τοῦ *ἡιάν*.

αιπεινός, ἡ, ὄν (*αιπύς*) : ὑψηλός, ἀπότομος, ὑψηλά κείμενος (ἐπὶ πόλει) || μτφρ. ἐπηρμένος. 2) δυσἀπόκτητος (κυρ. εἰς ὄν δυσκόλως τις ἀναρριχάται).

αιπήεις, -εσσα, -εν, ποιητ. τύπος ἀντὶ *αιπεινός* (βλ. βλ.).

αιπόλις, μέλ. -ήσω (*αιπόλος*) : εἶμαι αἰπόλος (αἰγοδοσκός), βόσκα αἰγῶν.— Παθ. βόσκομαι, ὀδηγοῦμαι εἰς τὴν βόσκήν, βόσκα.

αιπολικός, ἡ, ὄν (*αιπόλος*) : ὁ ἀνήκων εἰς (τὴν κατάλληλον διὰ) αἰπόλον.

αιπόλιον, τό (*αιπόλος*) : ἀγέλη αἰγῶν.— II βόσκη, νομή, αἰγῶν.

αι-πόλος, ἀντὶ αἰγο-πόλος, ὁ (*αἰξ+πολέω*) : αἰγοβόσκος, γίδοβοσκός.

Ἔτυμ. : Τὸ β' συνθ. τῆς λ. *βου-κόλος* καὶ τὸ β' συνθ. τῆς *αι-πόλος* θεωροῦνται συνήθως ὡς παραλλαγαὶ μιᾶς πρωταρχικῆς **αιολος*, κατὰ μετὰπτωσιν ἐκ ρ. *quel-*, ὑποκειμένης εἰς τὰ : *πέλω, πέλωμαι, πολέω, πολεῖω*, λατ. *colo*. Ταῦτα ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ : *θαλαμη-πόλος, θεη-πόλος, ἀμφί-πόλος, μουσο-πόλος—θεη-κόλος, θεο-κόλος* κ. ἄ. ἡ διαφοροποιήσις ἀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ σύνταγμα *-αν-* τῆς ἰαπετ. ἀποθιδεῖται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἄλλοτε διὰ τοῦ *-π-* καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ *-κ-*.

ΑἰΨΩ, -εος, τό : ὕψωμα, ὀκρῶρεια, κρηνὸς ἀπότομος : *πρὸς αἰπος ἰέναι*=ἀναβαίνειν ὕψωμα.

ΑἰΨΩΨ, ἡ, ὄν, ἐπ. τύπος ἀντὶ *αἰψύς* : ὑψηλός, ὑψηλά κείμενος (ἐπὶ πόλει) : *αἰψά ἔεσθρα* = ρεῖθρα (χείμαρροι) καταπίπτοντα ἀποτόμως ἀφ' ὑψηλοῦ.

Ἄψητος, ον (*αιψύς+δέμα*) : ὁ ὑψηλὰ ὠκοδομημένος.

αι. -ιολιτής, -οῦ, ὁ : ὁ πανοῦργος εἰς ὕψιστον βαθμόν.

αιψύ-λοφος, ον : ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον.

αιψύ-μητης, -ου, ὁ (*αιψύς+μητής*) : ὁ ὑψηλὰ νοιματός ἔχων.

αιψύ-νοος, ον=τῆ προηγ. (περὶ τοῦ Ὁσπριδός).

αιψύ-νυτος, ον (*αιψύς+νύτων*) : ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ νῦτα || ὁ κείμενος εἰς τὴν ὀποκρήνου κορυφῆς (ὀρεινῆς ράχεως).

αιψυ-πλάνης, ἐς : ὁ εἰς τὰ ὕψη περιπλανώμενος.

ΑἰΨΥΣ, -εἰα, -ύ : ὑψηλός καὶ ἀποκρηνῶς (ἐπὶ πόλει) κειμένων ἐπὶ ἀποκρήμυνον βράχων) : *βρόχος αἰψύς*=βρόχος κρεμάμενος καδέτως. 2) μτφρ. παντελής, ολοκληρωτικός : *αιψύς δλεθρός*=ὀλοσχερῆς καταστροφή (βιότι ἡ ἔνοχη τοῦ θλάθρου, τοῦ θανάτου, εἶναι στενῶς συνδεθεμένη μετὰ ἀπὸ ἀποκρήμυνου μέρους κατὰπτωσιν) : *αιψύς χόλος*=πυργουμένη, ὀγκουμένη,

ὀργή. 3) μτφρ. τραχύς, δύσκολος : *αἰψὺ οἱ ἐσοῦται*=ὅα εἶναι δι' αὐτὸν δύσκολον ἔργον.

αἶρα, ἡ : σφύρα (σιδηρουργοῦ).— II τὸ γνωστὸν παράσιτον τοῦ σίτου (κυρ. *αἶρα* ἢ *ἡρα*), λατ. *lolium*.

αἰράριον, τό =λατ. *aerarium* =θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον.

αἰρεσι-άρχης, -ου, ὁ : ὁ ἀρχηγὸς αἰρέσεως (σχολῆς) τινος, συν. θρησκευτικῆς.

αἰρέσιμος, ον (*αἰρέω*) : ἄλωτός, ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῆ (νὰ κυριευθῆ).

αἰρεσιο-μάχος, -ου, ὁ : ὁ ὑπὲρ αἰρέσεως τινος μαχόμενος.

αἶρσις, -εως, ἡ (*αἰρέω*) : ἡ κατάληψις, κατάκτησις (κυρ. πόλεως).— II (*αἰρέομαι*) : τὸ ἐκλέγειν, ἐκλογὴ (κυρ. τὸ λαμβάνειν δι' ἑμαυτὸν) : *αἶρσειν δόδωνα*=παρῆχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς : *αἶρσειν λαμβάνειν*=λαμβάνειν, ἔχειν, δικαίωμα ἐκλογῆς. 2) ἐκλογὴ ἀρχόντων.— III ἐκλογὴ, σχέδιον, σκοπός, πρόθεσις. 2) φιλοσοφικῆς αἵρεσις ἢ φιλοσοφικῆ Σχολή.— 3) πᾶσα αἵρεσις (θρησκευτικῆ π.χ.).

αἰρετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *αἰρέω* : πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ.— II *αἰρετέος, α, ον* : ὄν πρέπει νὰ κυριεύσῃ τις || ὄν πρέπει νὰ προτιμήσῃ τις, νὰ ἐκλέξῃ || ἐπιθυμητός.

αἰρετιζῶ, μέλ. *-ίσω* (*αἰε* 'ω)=ἐκλέγω.— II ἀνήκω εἰς τὴν αἵρεσιν.

αἰρετικός, ἡ, ὄν (*αἰρέω*) : ἰκανὸς πρὸς ἐκλογὴν, ἰκανὸς νὰ ἐκλέξῃ. 2) *αἰρετικός* (ὡς καὶ νῦν λέγεται τις).

αἰρετισμός, ὁ=*αἵρεσις* (βλ. βλ.).

αἰρετιστής, -οῦ, ὁ : ὀπαδὸς, μμητής, αἰρέσεως || ὁ ἀνήκων εἰς αἵρεσιν.

αἰρετός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *αἰρέω* : ὁ δυνάμενος νὰ καταληφθῆ ἢ κατακτηθῆ.— II (*αἰρέομαι*) ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῆ, ἐκλέξιμος, ἐκλεκτέος || ποθητός, ἐπιθυμητός. 2) ἐκλεχθεὶς.

ΑἰΡΕΨΩ πρτ. *ἡρεον*, ἰων. *αἶρεον* μέλ. *αἶρησω* : πρτ. *ἡρηκα*, ἰων. *ἀραιρηκα* : ἰων. ὑπερσ. *ἀραιρηκαε*.— Μέσ. μέλ. *αἶρησομαι* : ἄβρ. *α' ἡρησάμην*.— Παθ. μέλ. *αἶρεθήσομαι*, καὶ *αἶρησομαι*, ἄβρ. *α' ἡρέθη* πρτ. *ἡρημαι* : ὑπερσ. *ἡρήμην*.— Ἔς. ἐκ β. **ΕΛ- ἄβρ. β' εἰλον*, ἰων. γ' ἐν. *ἔλεσκε*, ἀπρφ. *ἐλεῖν* : μέσ. μέλ. *ἐλοῦμαι* : ἄβρ. β' *εἰλόμην* : ἐπ. γ' ἐν. *γέντο* ἀντὶ *ἔλετο* : σπαν. ἄβρ. *α' εἰλάμην*.— Ἔς ἐνεργ. λαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, παίρνω || δρᾶττομαι, ἀρπάζω 2) ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω.— II λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω, κατακτῶ || ὑπερισχύω||φρονεῶ 2) συλλαμβάνω, πίνω || κερδίζω μετὰ τὸ μέρος μου || δελεάζω, παραπλανῶ. 3) γενικῶς, κερδίζω, κτῶμαι. 4) ὡς ἄττ. δικανικὸς ὁρος, ἀποδεικνύω τινὰ ἔνοχον ἐγκλημάτων, ἐπιτυχάνω τὴν καταδίκην του : *αἶρειν δίκην* ἢ *γραφήν* = λαμβάνειν ψήφον πρὸς καταδίκην τοῦ ἀντιπάλου, κερδίζει τὴν δίκην : *δίκην αἶρειν τινα*=καταδικάζειν τινὰ διὰ δικῆς. 5) ὁ λόγος *αἶρει* (λατ. *ratio evincit*)=ὁ ὀρθὸς λόγος (ἢ ἡ συζήτησις) ἀποδεικνύει.— III συναρπάζω διὰ τοῦ νοῦ, ἀντιλαμβάνομαι, κατανοῶ.

Μέσ. *αἶρέομαι*=λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν.— II λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, ἐκλέγω||θην, λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ (τι ἀπὸ ἄλλο) || ὡς. *μᾶλλον αἶρούμαι*=λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ (=λατ. *potius malle*). 2) ἐκλέγω διὰ ψήφου, ἐκλέγω (δι' ἀξίωμα τι).

Ἔτυμ. : ἄτυμολογικῶς συνάπτεται ὑπὸ τινων πρὸς τὸ ἑλλην. *δρμή* ἢ βασική σημ. τοῦ *αἶρεω* εἶναι «κινουμένη ζωνηρὸς τὸς τι» κατὰ τοὺς ἰθιους προήλαθεν ἐκ τούτο ὄνομα. **αἶρα* (πρβλ. *σανσκρ. sirā* = ποταμός) : ἰαπ. **sr̥t*, **sr̥* (=ἀφθονία).

Ἄϊρος, ὁ : **Ἴρος ἄϊρος* (Ἰός. Σ. 73) = Ἴρος δυστυχῆς (κατὰ τὸ *δῶρα ἄδωρα, Πάρις δυσπαρῆς* κλπ.).

ΑἰΨΩ, ἄττ. τύπος ἀντὶ τοῦ *αἰρέω* : μέλ. *αἰψῶ* [α'] : ἄβρ. *ἡρα*, προστ. *ἄρον*, ἀπρφ. *ἄραι* : πρτ. *ἡρακα*.— Μέσ. πρτ. *ἡρόμην*, μέλ. *ἄρομαι* [α'] : ἄβρ. *α' ἡράμην* : ἄβρ. β' *ἡρόμην*, ἐπ. *ἄρόμην* : παθ. μέλ. *ἄρθήσομαι*, ἄβρ. *α' ἡρθην* : πρτ. *ἡραμαι*. Πρβλ. λατ. *aerō*, -onis (Πλιν.)=σκάκος μεταφορῶν—*aerumna*=μόχθος, κακουχία, ταλαιπωρία.

Ἔνεργ., σηκώνω, ὑψώνω, μεταφέρω : *αἶρειν πό-*

δα=περιπατεῖν· αἰρεῖν σημεῖον = σηκώνω, ὑψώνω, σημαίνω· αἰρεῖν ναυς= τὰ ἀνοίγω (θῆλ. τὰ πλοῖα) εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαιον. *0θην: 2) ἀμτβ. ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ: αἰρεῖν ταῖς ναυσὶν = ἀποπλέειν· αἰρεῖν τῷ στρατῷ = ἐκκινεῖν, ἀναχωρεῖν.— Παθ. ἀνυψοῦμαι: ἀναβαίνω.— || ἐξυψῶ διὰ λόγων, ἐξυμνῶ, ἐξεγκώνω: αἰρεῖν θυμὸν=ἐξυψώνω τὸ φρόνημά τινος (λατ. tollere).— Παθ. ἐξυψώνομαι, φθάνω μέχρις ἐνός ὕψους, αὐξάνω.— || σηκώνω καὶ μετακινῶ, ἀφαιρῶ || δέτω τέρμα εἷς τι || μτρν. φονεύω.

Μέσση, σηκώνω. ὑψώνω τι δι' ἐμαυτὸν || δθεν, ἀποκομίζω, ἀποκτῶ, κερδίζω.— || παίρνω ἐπάνω μου, ὑψοῦμαι, ὑπέχω, σηκώνω. 2) ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω.— || Ἐπὶ ἡχων, αἰρεσθαι φωνήν = ὑψώνω τὸν τόνον τῆς φωνῆς. IV ὡς τὸ ἐνεργ. λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀφαιρῶ. [βλ. ἀείρω].

*Αἴς ἀπρχ. ὄνομ. ἀντὶ τοῦ *Αἰδης (β βλ.).

Αἴσα, ἡ, ὡς κύριον ἐν. (πρβλ. Μοῖρα) ἡ θεότης τοῦ πεπωμένου (λατ. Parca).— || ὡς πρόσχημα ἡ ἀπόφασις τῆς Μοίρας, ὁ ὑπὸ θεοῦ τινος ταχθεὶς προορισμός: Αἰὸς αἴσα=ἡ μοῖρα (ἡ ἀπόφασις) ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός. 2) Ἡ δι' ἕνα ἕκαστον ὀριθεῖσα τύχη, ἡ μοῖρα, τὸ πεπωμένον: κακῆ αἴση=κατὰ κακὴν τύχην, κατὰ κακὴν μοῖραν || τὸ μεριδίον τινος εἰς τὸ πρᾶγμα, ὁ λαχνός του: ληΐδος αἴσα=τὸ μεριδίον τινος εἰς τὰ λάφυρα. 3) τὸ ἀπειλόμενον εἰς τινα, τὸ πρέπον ἤ τὸ δίκαιόν του: κατ' αἴσαν (ὡς τὸ κατὰ μοῖραν)=προσηκόντως, πρεπόντως, δικαίως.

*Ἔτυμ.: αἴσα (& αἴσα (πρβλ. Φίστος) <*αικσα (πρβλ. λατ. aequus) συναγίχων δὲ μετὰ τοῦ αἴσα τὰ αἴσιος, αἴσιμος, ὡς καὶ τὰ αἰουμένης, αἰουμένη (βιαλ. ἀντὶ αἰουμένη).

αἰσάλων, -ωνος, ὁ· εἶδος ἱέρακος (ἴσως τὸ κτειλοῖερακος) λατ. falco aesalon.

αἰσάνομαι, πρτ. ἡσθάνομην· μέλλ. αἰσθήσομαι· ἀόρ. β' ἡσθόμην, μτρν. ἀόρ. α' ἡσθασάμην· Ἀποθ. (αἴω, αἴσθω).— ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, καὶ ἐπομ. ἀλλοτρεῶς σημ. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, ἀλλοτρεῶς θάβω, ἀλλοτρεῶς ὀκούω τὴν μονθάνω. Συν. μετὰ αἰτ., ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ γεν. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, λαμβάνω γνῶσιν πράγματιος τινος.

*Ἔτυμ.: ἐτυμολ. ἀνίχει τῷ ἀτῶ A (=ἀκούω) = *ἀφῶω (πρβλ. ἐπ-αἴσιος, ἡισ(α)·) ἐκ τῆς αὐτῆς β. εἶναι καὶ τὸ λατ. audio <*auid-d- (ἡ ἐναλλαγὴ μετὰ τῶν λατ. -dh- (ἔλλ. -θ-) καὶ -d- (λατ. -d-) εἶναι συγχῆ εἰς τὰ προσφύματα). Ἐκ τούτου τὸ

αἰσθημα, τό, γεν. -ατος· τὸ διὰ τῶν αἰσθήσεων γινόμενον γνῶστων (πρᾶγμα) || ἡ ἀντίληψις ἡ κατανόησις πράγματιος τινος.

αἰσθησις, -εως, ἡ (αἰσθάνομαι)· ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, κυρ. ἡ διὰ τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ καὶ ζιὰ τῆς ὁράσεως. ἀνοῆς κλπ., ἡ συναίσθησις ἐνός πράγματι: αἰσθησὶν ἔχειν τινός = ἔχειν ἀντίληψιν πράγματιος τινος· αἰσθησὶν παρέχειν=δίδειν, παρέχειν, τὰ μέσα τῆς ἀντίληψεως.— || κατὰ πληθ. αἰ αἰσθησις.— || III (ὡς τὸ αἰσθημα, ἐπὶ ἀντικειμ. σημασι.) ἡ ἀντίληψις, ἡ ἐντύπωσις || προκειμένου περὶ κυνηγίου αἰσθησις=ὁσμή.

αἰσθητήριον, τό (αἰσθάνομαι)· ὄργανον αἰσθήσεως.

αἰσθητός, ὁ (αἰσθάνομαι)· ὁ αἰσθανόμενος, ἀντιλαμβανόμενος, ἐννοῶν.

αἰσθητικός, ἡ, ὄν (αἰσθάνομαι)· ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψιν, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος. 2) παθ., ὁ εὐκόλως γινόμενος αἰσθητός, εὐδιάκριτος, εὐνόητος.

αἰσθητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ αἰσθάνομαι· ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληπτός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ νοητός.

αἰσθόμαι=αἰσθάνομαι (β βλ.).

αἰσθῶ, (*ἄω, ἄμη)· ἐκπνέω, ἀποπνέω (λατ. ex-spīro): θυμὸν αἰσθε = ἀπέβαλλε τὴν ψυχὴν, ἐξέπνευεν.

αἰσιμία, ἡ: εὐτυχία. Ἐκ τοῦ αἰσιμος, ὄν (καὶ -η, -ον) (αἴσα), λατ. fatallis· προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, μοιραῖος, πεπωμένος: αἰσιμον ἡμαρ=ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ

θανάτου.— || εὐχάριστος εἰς τὴν μοῖραν, πρέπων, κατάλληλος, δίκαιος, ὀρθός: αἰσιμα εἰδώς=γνωρίζων τί εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον.

αἴσιος, ὄν, ὡς. -α, -ον (αἴσα)· ὁ κατὰ προμηνύων, εὐοίωνος, τυχερός, εὐτυχῆς || κατάλληλος, ἐπίκαιρος (εἰς κατάλληλον καιρὸν ἐρχόμενος).

αἴσις, ἡ· καυσις.

ἄ-ἴσος, ὄν (α στερ.+ἴσος)=ἄν-ισος=ἄνισος, ἀνόμοιος.

*Αἴ-ἴσῳ, ἀττ. ἄσσω ἢ ἄστω· πρτ. ἡἴσσον, ἀττ. ἡσσον, ἰων. αἴσσεσκον· μέλ. αἴξω, ἀττ. ἄξω· ἀόρ. ἡἴξα, ἀττ. ἡἴξα, ἰων. αἴξασκον.— Μέσ. ἀόρ. α' ἡἴξάμην.— Παθ. ἀόρ. ἡἴχθην, ἰων. αἴχθην· κινούμαι μετὰ ταχέως, ὀρμητικῆς, κινήσεως, ὀρμῶ || ῥίπτομαι, ἐπέρχομαι μετὰ φορᾶς || ἀπαστράπτω (λατ. ruere, impetu ferri)· ὅτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀόρ. αἴξασθαι καὶ ἐν τῷ παθ. ἀόρ. α' αἴχθῆμαι. 2) μτρν. ἐπιδιώκω τὴν ἐκθύμω.— || μτβ. κινῶ τι ταχέως [παρ' Ὀμ. α' παρὰ τοῖς τραγ. ἂ ὁσάκις ἢ λ. εἶναι τρισύλλ.].

*Ἔτυμ.: αἴσσω <*Fai-Fix-jow καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἐν ἀρχῇ F λόγῳ ἀνομοιώσεως *αἰ-Fix-jow, ἀξ λατ. β. avī (πρβλ. καὶ σανσκρ. ve-vij-ya-te = ἐφορμῶ). Βλ. καὶ ἐν αἰόλος.

ἄ-ἴστος, ἀττ. συνγρ. ἄστος, ὄν (α στερ. + ἰδεῖν)· ὁράτος, ἀγνωστος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἴδῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ || ἐπομ. ἐξηφανισμένος, κατεστραμμένος (πρβλ. αἰ-ἴηλος).— || ἐνεργ. ὁ μὴ θλέπων ἢ μὴ γινώσκων || ὁ ἀνίδεος πράγματιος τινος (μετὰ γεν.).

αἰστώ, ἀττ. αἰστώω· μέλλ. -ώσω· ἀόρ. α' αἴστωσα, ἀττ. ἡστώσα.— Παθ. ἀόρ. α' ἡστώσθην, ἰων. αἰστώσθην (αἰστώω)· καθιστῶ τινα ὄφραντον, ἐξαφανίζω, καταστρέφω || φονεύω.

αἰστωρ, -ορος, ὁ, ἡ (ἄ-ἴστος)· ὁ ἀγνωῶν, μὴ ἔχων πείραν, ὀπειρος, ἀμαθής.

αἰστώσιαι, Ἐὐκτ. γ' πληθ. ἀόρ. α' τοῦ αἰστώω.

αἰστωτήριος, ὄν (αἰστώω)· καταστρεπτικός, ἀφαιστωτής.

αἰσθητήρ, -ῆρος, ὁ ἐν ἴλ. Ω 347 ὡς ἐπιθ. τοῦ κοῦρος· κατ' ἄλλην ἀνάγν. αἰουμητήρ (κοῦρος) = ἡγεμονικός νεανίας· οἱ τηροῦντες τὴν γρ. αἰουητῆ ἀλλοι μὲν ἐρμηνεύουν βοσκός (ἐκ τοῦ αἰσσω), ἄλλοι δὲ εὐτυχῆς, πλούσιος (ἐκ τοῦ αἴσα, αἴσιος).

αἰσυλο-εργός, ὄν = ὁ αἰσυλα γέζων, ὁ αἰσυλα (παράνομα καὶ ἀδίκαια) ἐργαζόμενος.

αἰσυλος, ὄν, ἀντίθ. τῷ αἰσιμος· ἀπρεπής, κακός, ἀσεβής.

*Ἔτυμ.: ἀσεβ. ἐτυμολ.· εἶναι βεβαίως ἀπαράδεκτοι αἰ παρὰδεδομένοι ἐτυμολ., καθ' ὅς αἰσυλος <*ἀφαἰσυλος (ἐκ τοῦ αἴσα) ἡ α- στερ.+ἴσος = λατ. Iniquus. Ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι περιέχει -ου-<τυ-.

αἰουμένη, μέλ. -ἴσω (αἴσα)· δίδω εἰς τινα τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τινος πράγματιος || ἐπομ. ἄρχω, κυβερνῶ, μετὰ γεν. Ἐκ τούτου τὸ

αἰουμητής, -ου, ὁ· ὁ ὑβρίζων τὰ τῶν ἀγώνων, κριτῆς τῶν ἀγ. || διαιτητής, ἐκλεγόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ.— || κυβερνήτης, βασιλεὺς, κυρ. ἡγεμὼν ἀρετός, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενος || γενικῶς, πρόεδρος, διευθυντής, ἐφορος, ἐπόπτης.

αἰσχο-κερδής, ἐς = αἰσχροκερδής (β βλ.).

αἰσχρό-μυθος, ὄν = αἰσχρομυθος (β βλ.).

αἰσχρό-φημος, ὄν = αἰσχροφήμος (β βλ.).

αἰσχήμων· ἐτ. γρ. τοῦ αἰσχροφῶμων (β βλ.).

αἰσχίων, αἰσχίον, γεν. -ονος, καὶ αἰσχιστος, ἡ, ὄν· παραθετικὰ τοῦ αἰσχροῦς, σχηματιζόμενα ἐκ τοῦ αἰσχος.

Αἴ-σχολ, -εος· αἰσχύνη, ἐντροπή, δνειδος.— || δυσμορφία, ἀσχημία (εἶτε τοῦ πνεύματος εἶτε τοῦ σώματος).

*Ἔτυμ.: αἰσχος <*αἰδ-χος, αἰσχρός <*αἰδ-χρός· πρβλ. γοθ. alwiskl <*aiwnis- k (ἐπομ. αἰσχος <*aigwzghos <*aigwhs-gos). Δὲν λείπεται καὶ οἱ συσχετιζόμενοι πρὸς τὰ αἰανός, αἰανής (β βλ.).

αἰσχῶ· ἡμαρτ. τύπος ἀντὶ τοῦ αἰσχύω (β βλ.).

αἰσχρό-μυθος, ὄν· ὁ αἰσχρὸς λαλῶν.

αἰσχρό-φημος, ὄν· ὁ αἰσχρὸν φημιγν ἔχων.

αἰσχροφῶμων, ὄν, γεν. -ονος· ἀναίσχυντος, ἐπαίσχυντος, ἀκόλαστος.

αἰσχρο-γελως, -ατος, ὁ, ἡ· ὁ αἰσχρῶς γελοῖος.

αισχρο-διδάκτης, ον· ὀδιδάσκων αισχρά πράγματα. **αισχρο-επέω**, (αισχροδός + ἐπος)· μεταχειρίζομαι αισχράν γλῶσσαν.

αισχρο-εργέω (αισχροδός + *ἐργω) = **αισχροουρέω** (δ βλ.).

αισχρο-κέρδεια, ή· αισχρά κερδοσκοπία, ή ἄνομος ἐπιθυμία κέρδους, τὸ αισχρόν κέρδος. Ἐκ τοῦ **αισχρο-κερδέω**· εἶμαι αισχροκερδέης.

αισχρο-κερδής, ἐς (αισχροδός+κέρδος)· αισχρά κέρδη ἐπιδιώκων, αισχρός κερδοσκόπος || ἀπληστος. Ἐπίρ. -ῶς.

αισχρο-λογέω (αισχρολόγος)· εἶμαι αισχρολόγος, λέγω αισχρότητας (βλ. καὶ αισχροεπέω).

αισχρο-λογία, ή· αισχρά γλῶσσα, ἀχρειολογία || ὕβρις, λοιζορία. Ἐκ τοῦ

αισχρο-λόγος, ον (αισχροδός+λέγω)· ὁ λέγων αισχρότητας, ἀχρειολόγος || ὁ ἔχων αισχρόν στόμα || ὕβριστής.

αισχρο-μητις, -ιος, δ, ή (αισχροδός + μήτις)· ὁ αισχρά σχέδια ἔχων ή καταστρώων.

αισχρο-μυθέω = **αισχροεπέω** (δ βλ.), ἐπι παραφροσύνης γυναικός (παρ' Ἰππ.).

αισχρο-πάθεια, ή· τὸ πάσχειν αισχρά || αισχρά πάθη· Ἐκ τοῦ

αισχρο-πάθης, ἐς (αισχροδός+πάθος)· ὁ ὑποκειμενος εἰς αισχράν καὶ κακοήθη μεταχείρισιν.

αισχρο-ποιέω· ἐνεργῶ αισχρῶς.— || μετέτ. ἀτιμάζω, καταισχύνω, τὴν !

αισχρο-ποιός, ον (αισχροδός + ποιῶ) = ὁ αισχρά ποιῶν, ὁ ἐνεργῶν κατὰ τρόπον αισχρόν (ἐπαίσχυντον).

αισχρο-πράγέω = **αισχροποιέω** (δ βλ.).

αισχρο-πράγία, ή· **αισχροποιία** (δ βλ.).

αισχρο-πράγος, ον· ὁ αισχρά πράττων.

αισχρο-πρεπής, ἐς· ὁ ἔχων δυσειδές τὸ ἔξωτερικόν.

αισχρο-ρρημονέω = **αισχροεπέω** (δ βλ.).

αισχρο-ρρημοσύνη = **αισχρολογία** (δ βλ.).

αισχρο-ρρήμιος, ον, = **αισχρολόγος** (δ βλ.).

αισχρός, ἄ, ὄν. καὶ -ός, -όν (αἰσχος)· παρ. Ὀσμ. ὁ προκαλὼν αισχύνην, ἐπινοεῖδιστος· **αισχρὰ ἔπεα** = ὕβριστικοὶ λόγοι.— || ἀντιθ. τῷ καλός· 1) ζῦμορφος, ὄσχημος, ἀνόπηρος. 2) ἐπὶ ἡθ. ἐνν. κακοήθης, ἐπαίσχυντος, ἀπρεπής, φαῦλος· **τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν** = λατ. honestum et turpe = ἀρετὴ καὶ κακία.— Ἄντι τῶν ὁμαλῶν παραθετ. **αισχροτέρος**—**αισχροτάτος** εἶναι ἐν χρῆσει οἱ τύποι **αισχίων**—**αἰσχιωτος**. Ἐκ τούτου τὸ

αισχροτής, -ητος, ή· ὄσχημία, δυσμορφία. 2) ἐντροπή, ἀτιμία, κακοήθεια, ἀσελγεία, ἀκολασία.

αισχροουρέω· συνήρ. ἀντι **αισχροεργέω**· πράττω αισχρά ἔργα (λατ. masturbare).— || Παθ. τὰ **αισχροουρέωμενα** = τὰ διαπραττόμενα κατὰ τρόπον αισχρόν.

αισχρούργημα, τό = τῷ ἐπομ.

αισχροουργία, ή, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ **αισχρο-εργία** (αισχροδός+ἐργον)· αισχρά πράξεις || ἐπαίσχυντος ἀγωγή.

αισχρῶς, ἐπίρ. τοῦ **αισχροδός**· κατὰ τρόπον αισχρόν.

αισχύνη, ή (αἰσχος)· ἐντροπή, ὄνειδος, ἀτιμία.— || ἐντροπή, αισχύνη, διὰ κακῆν πράξιν (λατ. pudor) || γενικώς, ἐντροπή, αἰδώς, αἰσθημα αἰδοῦς, [ῆ].

αισχynomένη, ή· εἶδος βοτάνης, τῆς ἐποικίς τὰ φύλλα συστέλλονται, θανάτ. ἐγγίση τίς.

αισχynomένος, ἐπίρ. ἐκ τοῦ **αισχύνω**· μετ' αισχύνης.

αισχυντέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **αισχύνωμαι** = πρέπει τις νὰ αἰσχύνεται.

αισχυνηλία, ή· **αἰδημοσύνη** (δ βλ.).

αισχυνηλός, ή, ὄν (αισχύνωμαι)· ἐντροπαλός, αἰδήμων, κόσμιος.— || ἐπὶ πραγμ. ὁ προξενῶν αἰσχύνην, ἀξιος αἰσχύνης.

αισχυνηρ, -ήρος, δ (αισχύνω)· ὁ ἀτιμάζων, ὁ καταισχύνων || ὁ μοιχός.

αισχυνηρός, ἄ, ὄν = **αισχυνηλός** (δ βλ.).

αισχύνω, μέλ. **αισχύνω**, ἰων. ἄνω· ἄρ. α' **ἡσχύνω**· παρ. **ἡσχύνω**.— || Παθ., μέσ. μετὰ καθ. σημ. **αἰσχύνομαι**· ὡς. **αἰσχυνθήσομαι**· ἄρ. **ἡσχύνθη**· παρ. **ἡσχυμαι** (αἰσχος)· ποιῶ ὄσχημον, δυσειδῆ, παραμορφῶ. 2) ἐπὶ ἡθ. ἐνν. καταισχύνω, ἀτιμάζω, ἀμαυρῶ.— || Παθ. καταισχύνομαι, αἰσθάνομαι ἐντρο-

πήν· ἀλλὰ συχνός. αἰσθάνομαι ἐντροπήν διὰ πράγματι (μετὰ αἰτ. πράγμ.) || ὡς. καὶ μετ' αἰτ. προσ. = αἰσθάνομαι ἐντροπήν ἐνώπιόν τινος· μετὰ μετ., ἐντρέπομαι διότι πράττω τι (διότι ἔχω πράξει τι) || ἐν ᾧ μετ' ἄπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, δὲν πράττω ἢ ἀπὸ ἐντροπήν.

αισχύνωμ, τό = **αἰδοῖον** (Ἐβδ

αἶτε, θωρ. ἀντι **εἶτε**.

Αἶτε· ἄρ. **ἡτεον**, ἰων. **αἶτεον**· μέλ. **αἶτσω**· ἄρ. α' **ἡτσα**· παρ. **ἡτσα**· ζητῶ νὰ λάθω, ἐπαίτῶ || συν. μετὰ αἰτ. πράγμ. ζητῶ τι, ζητῶ παρακλητικῶς, ἐκλιπαρῶ, ἀπαίτῶ, ἀξίω, τι· **δδὼν αἶτείν** = ζητεῖν· τῆν ἄδειαν πρὸς ἀναχώρησιν || μετ' αἰτ. προσ., παρακαλῶ τινα· **αἶτῶ ἐγὰρ** τί = παρακαλῶ τινα διὰ τι || μετ' ἄπαρ., παρακαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι (κυρ. τοῦ ζητῶ νὰ πράξῃ τι).— Μέσ., ζητῶ τι δι' ἐμαυτὸν, πρὸς ἴδιον μου χρῆσιν ή σκοπόν, ἀποιτῶ (λατ. vindicare sibi).

— Παθητ. ζητούμαι, παρακαλοῦμαι, ὑπὸ ἄλλου (διὰ τι πράγμα)· ἐπι πράγμ., ζητεῖται τι ὑπὸ τινος.

αἶτημα, -ατος, τό (**αἶτέω**)· τὸ ζητούμενον || αἶτησις, παράκλησις, ἀπαίτησις.

αἶτηματικός, ή, ὄν· διατεθειμένος νὰ αἰτήσῃ τι.

αἶτηματ-ώδης, (**αἶτημα**+εἰδος)· ὁμοῖος **αἰτήματι**.

αἶτημι, αἰολ. ὄνομα ἀντι **αἶτέω** (δ βλ.).

αἶτης, -ου, θωρ. **αἶτας**, -α, ή -εω· ὁ εὐνοοῦμενος, ἐρώμενος. [πιθ. ἐκ τοῦ **αἶω** καὶ σημ. ὁ ἀκούων, ὁ δῖζων ἀκρόασιν· ἀντιθ. τῷ **εἰσπνήλας** ή **εἰσπνηλος** (= ὁ ἐραστής, ὁ ἐρῶν)].

αἶτησις, -εως, ή (**αἶτέω**)· παράκλησις, ἀπαίτησις.

— || ἐν τῇ λογικῇ, αἶτημα, λήψις τινος ὡς δεδομένου.

αἶτητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **αἶτέω**· πρέπει τις νὰ αἰτῇ.

αἶτητής, -ου, δ· ὁ αἰτῶν, ἀπαίτητής.

αἶτητικός, ή, ὄν· ὁ ἀγαπῶν νὰ ζητῇ, ἀπαίτητικός.

αἶτητός, ή, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **αἶτέω**· ὁ ἐζητημένος, ὃν δύναται τις νὰ ζητήσῃ ή ἐπαίτησῃ.

Αἶτι'α, ή· αἰτία, ἀφορμὴ || περίστατικόν τι, εὐκαιρία· **αἰτίαν παρέχειν** = δίδειν εὐκαιρίαν.— || ή εὐκαιρία διὰ κακόν τι, μομφή, κατηγορία, ψόγος, σφάλμα, ἐνοχή (λατ. crimen) || διαμαρτυρία, ἐπιπλήξις (φίλου τίνος)· **αἰτίαν ἔχειν** = λατ. crimen habere = κατηγοροῦμαι· **αἰτίαν ὑπέχειν** = διατελεῖν ὑπὸ κατηγορίαν· **ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινα** = θεωρεῖν τινα ἔνοχον· **τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν τινι** = ἀποδίδειν τὸ σφάλμα εἰς τινα· **ἀπολύειν τινα τῆς αἰτίας** = τὸν ἀπαλλάσσω τῆς κατηγορίας, τὸν ἀδωκῶν.

Ἐτυμ. : **αἰτία**, **αἶτιος** (ἐνθα τὸ -τι- διετηρήθη πρὸ τοῦ -ο- μὴ τραπέν εἰς -σι- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ θηλ. **αἰτία** καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως πρὸς τὸ **αἶσιος**), **αἰτιάομαι**· εἶναι συγγενῆ πρὸς τὸ **αἶνυμι** = λαμβάνω, δπως καὶ τὸ **ἔξαισιος** = ἐπιπλεκτός, τ.έ. **αἰτία** (<***αἰντία**, **αἶτιος** (<***αἶντιος**). Κατ' ἄλλους, ἡττον ὀρθῶς, εἶναι τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ **αἶτέω** ρίζης, καίτοι ή σχέσις τῶν ἐνωτιῶν εἶναι ἀσαφής.

αἰτιάσθαι, ἀρφ. ἐπ. ἐν. τοῦ **αἰτιάομαι** (δ βλ.).

αἰτιάομαι, παθ. (**αἰτία**)· κατηγοροῦμαι ἔνοχοποιοῦμαι.

αἰτίδω, -ατος, τό· κατηγορία, ἀπόδοσις ἔνοχῆς.

Ἐκ τοῦ

αἰτιάομαι, μέλ. **-ἄσομαι**· ἄρ. α' **ἡτιᾶσάμην**, ἰων. **αἰτιῶσάμην** (**αἰτία**).— || ὡς ἀποθ., δίδω τὸν τρόπον τινὰ τῆν αἰτίαν ἢ τῆν εὐκαιρίαν || κυρ. ἐπὶ σφάλματος· μέμφομαι, κατηγορῶ, ψέγω, θεωρῶ ἔνοχον· **αἰτιῶμαι τινὰ τινος** = κατηγορῶ τινα διὰ τι.— || ὡς παθ. (μετὰ μέλλ. **αἰτιᾶθήσομαι**, ἄρ. α' **ἡτιᾶθην**, παρ. **ἡτιᾶμαι**)· κατηγοροῦμαι, ἔνοχοποιοῦμαι. Ἐκ τούτου τὸ

αἰτιᾶσις, -εως, ή· παράπονον, κατηγορία.

αἰτιᾶτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **αἰτιάομαι**· πρέπει τις νὰ αἰτιάται.

αἰτιατός, ή, ὄν· ρημ. ἐπίθ. τοῦ **αἰτιάομαι**· ὁ παραγόμενος ἐκ τινος αἰτίας, ἀποτέλεσμα· τὸ **αἰτιατόν** = τὸ ἀποτέλεσμα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **αἶτιον**.

αἰτίω (**αἶτέω**)· ζητῶ ή ἐπαίτῶ πρᾶγματι (μετὰ αἰτ. πράγμ.)· μετ' αἰτ. προσ., ἐπαίτῶ, ἐκλιπαρῶ.

αἰτιο-λογέω· ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τὴν αἰτίαν πράγματός τινος || εὐρίσκω καὶ ἐκθέτω τὴν αἰτίαν || ἐξηγῶ, δικαιολογῶ.

αίτιο-λογητέον ρημ. *ἐπιθ.* πρέπει νά αναζητήση τις τὰς αἰτίαι, νά αιτιολογήσῃ (δικαιολογήσῃ) τὸ πρᾶγμα.

αίτιο-λογία, ἡ ἐκδρασις τῆς αἰτίας πράγματός τινος.
αίτιο-λογικός, ἡ, *ὄν* ἔτοιμος πρὸς αιτιολογίαν, ὁ ἐρευνητὴν τὰς αἰτίας.

αἴτιον, τό, ὀδθ. τοῦ **αἴτιος**=*αἰτία* (δ βλ.).
αἴτιος, α, *ὄν* (καὶ σπανιῶτ. -ος, -ον) ὁ παρέχων τὴν αἰτίαν, τὴν εὐκαιρίαν διὰ τι||έπομ. ὁ ὑπεύθυνος διὰ τί, ὁ ἐνεχόμενος εἰς τι, ὁ ἄξιος μομφῆς διὰ τι|| συχνότερ. ὁ ἐνεχόμενος ἀπὸ κακῆς σημ., ὁ προξενῶν κακόν, ὁ ἀξιόμειπτος, ὁ ἔνοχος.—'Ως οὖσα. δ **αἴτιος**=*λατ. reus* = ὁ κἀτηγορούμενος, ὁ δράστης, ὁ ὑπόδικος.— **Τὸ αἴτιον**=ἡ αἰτία ἐνός πράγματος (ὡς καὶ τῆμ. τὸ αἴτιον—τὰ αἰτία).

αἰτιώνται, *ἐπ. γ'* πληθ. ἐν. ὄριστ. τοῦ **αἰτιάομαι**.

αἰτίωον, **αἰτιόωτο**, *ἐπ. β'* καὶ *γ'* ἐν. ἐν. ἐκτ. τοῦ **αἰτιάομαι**.

αἰτίσσα *ἐπίρ. ἄορ. α'* τοῦ **αἰτίζω**.

αἰτι-ώδης, *εἰς* (**αἴτιος**+*είδος*) ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν.

Αἰτναίος, α, *ὄν* ὁ ἐκ τῆς Αἴτνης, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Αἴτναν (ἐπὶ Ἰππων π.χ., Αἰτναίος, Σικελικός) *λατ. Aetnaeus*. 2) πλωρίδιος, ὡς ἡ Αἴτνα.— || **Αἰτναίος**, ὁ θαλάσσιος ἰχθύς.

αἰτρία, ἀντι **αἰθρία** ἄρκαριστός παρ' Ἀριστοφ.

Αἰτυλάαρχία, ἡ ἄρχη ἢ δυναστεία ἐπὶ τῶν Αἰτυλάων.

Αἰ' ὄνησι, *ἐπίρ.*=*ἄφρων*, *ἄφρωνος* ἑξαιφνης, αἰφνιδως. [δὲ ἔτυμολ. βλ. **αἰψα**]. Ἐκ τούτου τὸ

αἰφνίδιος, *ὄν* ὁ μὴ προβλεφθεὶς, ἀπροσδόκητος, ἑξαιφνικός || ταχύς. Ἐπίρ. **αἰφνιδίως** (καὶ **αἰφνίδιον**) = ἑξαιφνικά.

αἰχθέηναι ἄφρ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **αἰσσο**.

αἰχθέτην γ' ἐν. θυϊκ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **αἰσσο**.

αἰχμάζω, μέλ. -άσω ἄορ. α' ἡ **ἡμασσα** (**αἰχμή**) ῥιπτω τὸ δόρυ (τὴν **αἰχμὴν** κυρ.), μάχομαι μὲ τὸ δόρυ.— || ὀπλιζω τινά με δόρυ.

αἰχμ-ἄλωσις, ἡ (**αἰχμάλωτος**) κυρ. ἡ διὰ τῆς αἰχμῆς ἄλωσις, ἡ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτίσις, «αἰχμαλωσία».— || ὄσωμα αἰχμαλωτῶν.

αἰχμαλωτεύμα, τό τὸ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθὲν ἢ ὄραγόν.

αἰχμ-ἄλωτεύω, μέλ. -εύσω (**αἰχμάλωτος**) ποιῶ τινά αἰχμαλωτῶν πολέμου, αἰχμαλωτίζω τινά.

αἰχμ-αλωτίζω, μέλ. -ίω = **αἰχμαλωτεύω** (δ βλ.). 'Ως. ἀποθ. **αἰχμαλωτίζομαι** (μετὰ τῆς ἀγῆς ὡς τὸ ἐνεργ. σημ.) μέλ. -ίσομαι, ἄορ. α' ἡ **ἡμαλωτισάμην** πρκ. ἡ **χμαλωτίζομαι**.

αἰχμ-αλωτικός, ἡ, *ὄν* (**αἰχμάλωτος**) ὁρμῶζων εἰς (κατὰ ἄλληλον δι') αἰχμάλωτον.

αἰχμ-αλωτής, -ίδης, ἡ (θηλ. τοῦ **αἰχμάλωτος**) γυνὴ αἰχμάλωτος Ἐκ τοῦ

αἰχμ-άλωτος, *ὄν* (**αἰχμῆ**+**άλωτος**) δ τῆ **αἰχμῆ** **άλωτος**=ὁ συλληφθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, τ.ἔ. ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ ἢ ἐν χρήσει καὶ ὡς ὄσιαστ. **οἱ αἰχμάλωτοι** = οἱ συλληφθέντες ἐν πολέμῳ. **Τὰ αἰχμάλωτα**=ἡ λεία, τὰ λάφυρα.

αἰχμή, ἡ (**αἰσσο**) ἡ αἰχμή, τ. ἔ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, *λατ. cuspis*.— || τὸ δόρυ || ὡς. ῥάβδος ἢ σκήπτρον. 2) ὡς περιληπτ. ὄν., ὄσωμα ἀνδρῶν ὠπλισμένων διὰ δόρατων (δορυφόρων), ἀκριβῶς ὅπως **ἀσπίς**=ὄσωμα ἀσπιδοφόρων. 3) πόλεμος, μάχη 4) ὡς. φιλοπόλεμον πνεῦμα. πολεμικόν μένος.

'**Ετυμ.** : **αἰχμῆ**, **αἰχμητής**, **αἰχμάζω**, **αἰχμ-άλωτος** (πρβλ. «σῆκλοι αἱ γυνῆαι τοῦ θέλου» Ἡσυχ.) **αἰχμή** <***aiksmā**. Κατὰ **Curtius** **αἰχμή** προήλθεν ἐκ τοῦ **ἀκ-μῆ** (πρβλ. ἄκ-Is, ἄκ-ωκή, *λατ. ac-uo*, ἐκ π. ἀκ-).

αἰχμητής, -εσσα, -εν (**αἰχμή**) ὠπλισμένος δι' αἰχμῆς (τ. ἔ. δόρατος).

αἰχμητά, ὁ, *ἐπικ.* τύπος τοῦ **αἰχμητής**.

αἰχμητής, -οῦ, ὁ (**αἰχμή**) ὁ δόρυ φέρων, ὁ πολεμικός.— || ὡς ἐπιθ., φιλοπόλεμος, πολεμικός, γενναίος ἠθλ. **αἰχμητής**, **αἰχμητ-ίδος**.

αἰχμ-δέτος, (**αἰχμή**+**δέω**=**ξένω**) ὁ δεδεμένος ἐν πολέμῳ (=αἰχμάλωτος).

αἰχμ-φόρος, *ὄν* (**αἰχμή**+**φέρω**) ὁ φέρων δόρυ.— 2) ἐπὶ σωματοφυλάκων ὡς τὸ **δορυφόρος**.

ΑἰΨα, *ἐπίρ.* ταχέως, μετὰ ταχύτητος, αἰφνιδίως. Πρβλ. τὸ τῆς νέας **«αἰψά»**=ταχέως καὶ **«αἰψύς»**=ταχύς [**αἰψα**, **αἰψυρός** (καὶ **αἰψυρός**) **αἰψωνης**, **ἑξαιφνης**, **αἰφνίδιος** (κατὰ τιναις καὶ τὸ **αἰψος**) πάντα ταῦτα συνανήκουν ἑτυμολ. ὑποκειμένης ἑτυμολ. τινος βάσεως **aJeay**].

αἰψυρο-κέλευθος, *ὄν* (**αἰψυρός**+**κέλευθος**) ὁ ὀρμητικῶς κινούμενος, ὁ ταχέως βαδίζων (ἐπιθ. τοῦ Βορέου).

αἰψυρός, ἄ, *ὄν* (**αἰψα**) ταχύς, ὀρμητικός, αἰφνίδιος.

ΑἰΨῶ (A) ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. **αἰψῶν** ἀντιλαμβάνομαι (βιά τῆς ἀκοῆς, ἀκούω) ἢ ἄλλ' ὡς καὶ βλέπω, παρατηρῶ || γενικῶς ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, γινώσκω (μετὰ γεν., ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ.) [ἄ ἢ ἄ, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου].

'**Ετυμ.** : **αἰψῶ** (***δψω** (καὶ **ἐπαΐσσω** ἐνταῦθα ἀνήκει) πρβλ. **σασσοκρ. ἀνήψ**, **ἀνάψ** (=παρατηρῶ, εὐνῶ), ἑλλ. αἰσθάνομαι (<**δψο**-**θ**-), *λατ. audio* (<***aviz-dio**) πρβ. καὶ **au-ris**. Ἐν πᾶσι τούτοις ὑπόκειται *λατ. ἀνψῆ* (=παρατηρῶ προοεκτικῶς, προσέχω εἴστι), **ave** **ἀνάψ** =προσέχω.

ΑἰΨῶ (B) [ἄ ἢ ἄ], ἐν χρήσει μόνον κατὰ πρτ. **αἰψῶν** [ἄ] =**ἄψμ** (δ βλ.) ἄποπνεύ, ἐκπνεύ.— 2) =**αἰσθῶ** (δ βλ.) ἄποπνεύ, ἐκπνεύ, ὀποδνησκω : **ψίλον αἰῶν ἡτορ** = ἐξέπνεον, παρέδιδον τὸ πνεῦμα.

αἰψῶν, -όνος, ἡ, *δωρ.* τύπος ἀντι **εἰψῶν**. [ἄψ].

Αἰψῶν, -όνος, ὁ καὶ ἡ, ἐνίοτε μετὰ συντεμ. αἰτ. **αἰψῶ** (δ,τι τὸ *λατ. AEVUM*, ἄρα ἀρχ. **αἰψῶν**) πρβλ καὶ **αἰεῖ**, *λατ. aetas* (<**aeonitas**), **aeternus** (<**aeoniternus**)

διάστημα ἡ περιόδος χρόνου || τὸ χρονικόν διάστημα τῆς ζωῆς τινος, ἡ ζωῆ.— 2) Ἐπὶ μακροτέρου χρονικοῦ διαστήματος, ἐποχή, γενεά, αἰών.— 3) ὅτελειώτως μακρόν διάστημα χρόνου, αἰωνιότης.— || ἡ ἐποχὴ τινός, ἡ ἡλικία του.

'**Ετυμ.** : **αἰεῖ** *τοπ.*, **αἰέν** κ.λ. *δωρ.* τῆ **αἰών** πρβλ. *γοτθ. aīws* (=χρόνος) *παλ-γερμ. ēwa* (=μακρὸς χρόνος), *εωίε* (=αἰώνιος) πρβλ. ὡς. *σασσοκρ. āyuh* (=ζωῆ, βίος) βλ. καὶ **αἰεῖ**, **αἰόλος**.

αἰωνίζω εἶμαι αἰώνιος.

αἰώνιος, *ὄν*, καὶ -α, -ον (**αἰών**) ὁ ἐπὶ αἰῶνα διαρκῶν, «αἰώνιος», ἀέναντος (πρβλ. *λατ. aeternus*).

αἰωνο-τύκος, *ὄν* (**αἰών**+**τύκτω**) ὁ τὴν αἰωνιότητα γεννῶν.

αἰωνο-χαρής, *εἰς* (**αἰών**+**χαίρω**) ὁ χαίρων αἰωνίως.

αἰώρα, ἡ (**αἰέρω**) μηχανὴ δι' ἧς ὄσωμα κρατῶνται μετέωρα, κρεμάθρα || τὸ σχοινίον τῆς ἀγχοῦνης, (ὁ βρόχος) ἢ εἶδος ὀχημάτων ἐπὶ ἐλατηρίων.— || ἡ αἰώρησις ἐν τῷ κενῷ, ταλαντεύσις [**αἰώρα** <***Fai-Faera**, σχηματισμός μετὰ ἀναδιπλώσεως καὶ τοῦ ἰδίου βαθμοῦ μακρότητος μὲ τὰ θηλ. ὀνόματα, ἢ χρημειοῦν ὡς βίαια τὰ **νομάω**, **ποιτάομαι**, **στρωφάω**, **τρωπάω** βλ. καὶ **αἰέρω**].

αἰωρέω, μέλ. -ήσω (**αἰέρω**) ὑψίωω καὶ κρεμῶ, ὀψίωω κρεμασμένον || ὄθεν μετεωρίζω, ταλαντεύω, τὸ «κουνάω εἰς τὸν ἀέρα».— Συχνότερ. ὡς παθ. **αἰωρέομαι**, ἄορ. α' ἡ **ἡωρηθήην** ἑξαρτώμαι, κρέμαμαι || **δο**νοῦμαι, **πάλλομαι** || κινούμαι εἰς τὸν ἀέρα (ἐξήρητ-μένος ἀπὸ κάπου) || **πτερυγίζω** γύρω.— 2) **Μετρ.** εἶμαι μετέωρος (*λατ. suspensus esse*), διατελῶ ἐν ἐκκρεμότητι, ἐν ἀμφιταλαντεύσει, ἀμφιταλαντεύομαι ἄλλ' **αἰωρεῖσθαι ἐν τινι**=ἑξαρτάσθαι ἐκ τινος προσώπου (*λατ. pendere ab aliquo*) **αἰωρεῖσθαι ὑπὲρ μεγάλων** = ῥιψοκινδυνεύειν διὰ μεγάλα πράγματα. Ἐκ τούτου τὸ

αἰώρημα, -ατος, τὸ (**αἰωρέω**) πᾶν δ,τι εἶναι κρεμασμένον καὶ αἰωρεῖται εἰς τὸν ἀέρα || τὸ κρεμάμενον σχοινίον τῆς ἀγχοῦνης, ἢ ὁ βρόχος τῆς ἀγχοῦνης.— || τὸ νά εἶναι τις κρεμασμένος καὶ νά αἰωρῆται, ἢ αἰώρα || τὸ αἰωρεῖν || τὸ παραπέτασμα.

αἰώρησις, -εως, ἡ (**αἰωρέω**) τὸ κρέμασμα, τὸ κρατεῖν τι εἰς τὸν ἀέρα μετέωρον.

αἰώρητός, ἡ, *ὄν* (καὶ **αἰώρητος**, -ον), *βημ.* ἐπιθ. τοῦ **αἰωρέω** μετέωρος, κρεμάμενος, περιπιτάμενος.

αἰωρία=**αἰώρησις** (β βλ.).

ἀκᾶ, (ἀκή B), *ἐπίρ. δωρ.*=**ἀκήν**=μαλακῶς, ἡούχως (*γραφ. καὶ ἀκᾶ*).

'**Ακᾶδήμειά**, ἡ, *γραφ. ὡς.* καὶ **Ἀκαδημία** [τ'] = *γυ-*

ἦσαν ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου.
ἀκανθο-στεφής, ἐς' ἐπὶ ἰχθύος ἔχοντος ἀκανθώδη τὰ νῦτα.

ἀκανθο-τόκος, ον' ὁ ἀκάνθας τίκτων.
ἀκανθο-τρέφους, ον' ἡ τρέφουσα μόνον ἀκάνθας χέρσος.

ἀκανθο-φαγέω ἀκάνθας ἐσθίω.
ἀκανθο-φάγος, ον' ὁ ἐσθίων ἀκάνθας.
ἀκανθο-φέρεω, φέρω ἀκάνθας.
ἀκανθο-φόρος, ον' ὁ φέρων (ἔχων) ἀκάνθας ἢ ὁ παράγων ἀκάνθας.

ἀκανθο-φιέω, φῶ (φέρω, παράγω) ἀκάνθας.
ἀκανθουλίας, -ίδος, ἡ; ὑποκορ. τοῦ ἀκανθίς· εἶδος καρδερίνας (ασκαθίς), λατ. aegithalus penulimus. 2) ἄγριος ἀσπάραγος.

ἀκανθ-ώδης, ἐς (ἀκανθα+εἶδος)· πλήρης ἀκανθῶν, ὄγκωδωτός ἢ μτφρ. δύσκολος.

ἀκάνιζω (ἀκανος)· εἶμαι ὡς ἀκανος (βλ. λ.)· φέρω κεφαλὰς ἀκανθῶδεις ὡς ὁ ἀκανος.

ἀκανικός, ἡ, ὄν' ὁμοίος τῷ ἀκάνω.
ἀ-κάνονιστος, (κανονίος)· ὁ μὴ κανονικός, ἐναντίος εἰς τοὺς κανόνες τῆς ἐκκλησίας. — Ἐπιρ. -τως=παρὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐκκλησίας.

ἀκανος, ὁ (ἀκή, ἀκίς)· εἶδος ἀκάνθης, ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ καρπῶν τινῶν, ὡς-τοῦ Ἄνανθ.

ἀκαν-ώδης, ἐς' ὁμοίος ἀκάνω.
ἀ-κάπηλευτος, ον' ἄμετοχος καπηλικῶν δόλων, εἰλικρινής.

ἀ-κάπηλος, ον = τῷ προηγ.
ἀ-κάπνιστος, ον (α στερ.+καπνίζω)· ὁ μὴ καπνιζόμενος, μὴ καπνισμένος.

ἀ-καπνος, ον (α στερ.+καπνός)· ἄνευ καπνοῦ, ὁ μὴ καπνίζων ἢ ὁ μὴ παράγων καπνόν.

ἀ-κάπνωτος, ον' ἀπηλλαγμένος καπνοῦ.

ἀ-κάρδιος, ον (α στερ.+καρδία)· ὁ μὴ ἔχων καρδίαν ἢ μτφρ. ἄνευ θάρρους (λατ. excors).— ἢ ἐπὶ ἐξέλου, ὁ ἄνευ ἐντεριῶνης.

ἀ-κάρηνος, ον (α στερ.+κάρηνον)· ὁ ἄνευ κεφαλῆς, ἀκέφαλος.

ἀ-κάρης, ἐς (α στερ.+κάρηνα τοῦ κείρω)· κυρ. ἐπὶ κόμης πολλῆ μικρᾶς, ὡστε νὰ μὴ θῦνται ἢ νὰ μὴ πρέπη νὰ καρῆ ἢ γενικῶς, κοντός, βραχύς, σμικρός, μικροσκοπικός ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀκαρές=μία χρόνου στιγμή· ἐν ἀκαρεῖ χρόνου =εἰς μίαν στιγμήν· ἀκαρεῖ διαλειπῶν (ἐνν. χρόνον) =ἀναμείνας ἐπὶ μίαν στιγμήν· οὐδ' ἀκαρεῖ (ἐπιρ.)=οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, ὅλως διόλου. — Ἄλλ' ἐπίσημα καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀκαρές=τεμάχιον.

Ἐτυμ.· Ἡ ἐκ τοῦ α στερ.+καρ- τοῦ κείρω ἐ-νμ. ἐνισχύεται· καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τῇ Ἡσυχ. ἀκαρές· τὸ βραχύν, ὁ οὐδὲ κείρει οἶόν τε.— Ἐπὶ τοῦ Prellwitz προετύθη καὶ ἄλλη ἔτυμολ. (μὴ γενομένη ὁμοῦς ζεχνῆ) ἐκ τοῦ ἀ- ἀθροιστ. (<*smi-+κῆρ (=δλεθρος). κεραιζω (=διαρπάζω) (πρβλ. λατ. caries=οσπρότης).

ἄκαρι, τό, εἶδος μικροσκοπικοῦ ζῴφιου συνήθως ἐν τῷ κηρῷ εἰρισκομένου.

ἀκαριαῖος, α, ον, (ἀκαρής)· στιγμιαῖος, βραχύς.

ἀκαρνα, -ης, ἡ; εἶδος ἀκάνθης.

ἀκαρπέω εἶμαι ἄκαρπος.

ἀ-κάρπιστος, ον (α στερ.+καρπίζω)=ἀκάρπωτος, ἔνθα οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς δερισμόν, ἄκαρπος, ἄγονος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης) ἢ ἀνωφελής.

ἀ-καρπος, ον' ὁ μὴ φέρων (παράγων) καρπούς ἢ ἄφορος, ἄγονος ἢ μτφρ. ἀνωφελής, ἄχρηστος.— ἢ μετὰ ἐνεργ. σημ., ὁ ποῖων τινα ἄκαρπον, ἄγονον, καταστρεπτικός.— Ἐπιρ. —πώς.

ἀ-κάρπωτος, ον (α στερ.+καρπώω)· ὁ μὴ γενόμενος καρποφόρος, ὁ μὴ παράγων καρπούς, ὁ ἄνευ καρπῶν, ἄγονος ἢ ἐπὶ χρησμοῦ, ὁ μὴ ἐκπληρωθεὶς.

ἀ-καρτέρητος, ον' = ἀνυπόφορος.

ἀ-καρτος, ον (α στερ.+κείρω)· ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος.

ἀ-καρφής, ἐς (α στερ.+καρφω)· ὁ μὴ ἐξηραμμένος.
ἀκασκά καὶ ἀκασκά, (ἀκή 2)· ἐπιρ.· ἄνευ θορύβου, ἡσυχῶς, [πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχ. «ἀκασκα· ἡσυχῶς, μαλακῶς, βραδέως». Συγγ. τῷ ἡκα (β βλ.).] εἰς αὐτοῦ

ἀκασκαῖος, α, ον (ἀκασκα)· ἡσυχος, ἄβρός, λεπτός (βλ. ἀκασκα).

ἀκάτα· ἑσφαλ. ἀνάγν. ἐν Αἰσχ. Ἄγ. 985 (ὁ Ahrens ἀνάγν. ἀκτά).

ἀ-κατά-θλητος, ον (α στερ.+καταβάλλω)· ὁ μὴ καταβαλλόμενος, ἀκατανίκητος ἢ ἀναμφισβήτητος (π. χ. λόγος).

ἀ-κατ-αγγεῖωτος, ον' ὁ μὴ ἔχων ἄγγετα.

ἀ-κατ-ἀγγελτος, ον' ὁ μὴ προκηρυχθεὶς.

ἀ-κατά-γνώστος, ον (α στερ.+καταγιγνώσκω)· ὄν δὲν πρέπει νὰ καταδικάσῃ τις ἢ ἀδῶς.

ἀ-κατ-αγώνιστος, ον=ἀκατανίκητος (β βλ.).

ἀ-κατά-δέκαστος, ον' ὁ μὴ δεκαζόμενος.

ἀ-κατά-δεκτος, ον' ὁ μὴ ἀποδεκτός.

ἀ-κατά-ζητήτως, ἐπιρ.=ἀνεξετάτως (β βλ.).

ἀ-κατά-θύμιος, ον=δυσάρεστος.

ἀ-κατά-αίσχυντος, ον' ὁ μὴ καταίσχυνθεὶς.

ἀ-κατ-αιτιάτος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταγορήσῃ ἢ ἀδῶς.

ἀ-κατά-κάλυπτος, ον (α στερ.+κατακαλύπτω)· ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀσκέπαστος.

ἀ-κατά-καυστος, ον' ὁ μὴ κατακαεὶς.

ἀ-κατά-κλυστος, ον' ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ἀ-κατά-κόσμητος, ον' ὁ μὴ κατακεκοσμημένος, ἄτακτος.

ἀ-κατά-κρίτος, ον (α στερ.+κατακρίνω)· ὁ μὴ κατακρίθεις, μὴ καταδικασθεὶς.

ἀ-κάτ-ακτος, ον (α στερ.+κατάγνυμι)· ὁ μὴ θραυόμενος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ.

ἀ-κατά-ληκτος, ον (α στερ.+καταλήγω)· ὁ ἄνευ τέλους, ἀδιάλειπτος ἢ ἐπὶ στίχων, ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα ὀλόκληρον.

ἀ-κατά-ληπτος, ον δὲν ἐννοῶ.

ἀ-κατά-ληπτος, ον (α στερ.+καταλαμβάνω)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταληφθῇ, νὰ κυριευθῇ. — ἢ ἀκατανόητος.

ἀ-κατ-ἀλλακτος, ον (α στερ.+καταλλάσσω)· ὁ μὴ καταλλασσόμενος, μὴ συμβιβασζόμενος, ἀσυμβίβαστος, ἀδιάλλακτος.

ἀ-κατάλληλος, ον εἶ,τι καὶ νῦν, ὁ μὴ κατάλληλος, ἀνάρμοστος ἢ ἀσυμφωνος, ἑτερογενής.

ἀ-κατά-λύτος, ον (α στερ.+καταλύω)· ὁ μὴ καταλυόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ καταλυθῇ, ἀδιάλυτος, ὀκατόρητος ἢ ἄφθαρτος.

ἀ-κατά-μάθητος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ μάθῃ, νὰ κατανοήσῃ.

ἀ-κατά-μάχητος, ον (α στερ.+καταμάχομαι)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὑποθήξῃ, ἀνυπότακτος, ἀκατανίκητος, «ὀκαταμάχητος».

ἀκατά-μαχος, ον=τῷ προηγ.

ἀ-κατά-μέγρητος, ον' ὁ μὴ καταμετρηθεὶς, ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταμετρήσῃ.

ἀ-κατ-ἀνάγκαστος, ον' ὁ μὴ ἀναγκαστικός, μὴ ἠναγκασμένος, ἐκούσιος.

ἀ-κατά-νίκητος, ον' εἶ,τι καὶ νῦν, ἀήττητος.

ἀ-κατά-νόητος, ον (α στερ.+κατανόω)· ὁ μὴ κατανοούμενος, ἀκατάληπτος, «ἀκατανόητος».

ἀ-κατά-παυστος, ον (α στερ.+καταπαύω)· ὁ μὴ σταματῶν (ὁ μὴ ἀναπαυόμενος), ἀδιάκοπος, ἀδιάλειπτος ἢ συνεχής, παντοτινός ἢ εἶ,τι δὲν δύναται τις νὰ καταπαύσῃ ἢ ὁ μὴ ἱκανός νὰ σταματήσῃ ἀπὸ ἐν πράγμα.

ἀ-κατά-πληκτος, ον' ὁ μὴ καταπλησσομένος, ἀτρόμητος.

ἀ-κατά-πληξία, ἡ; τὸ μὴ καταπλήττεσθαι, ἀφοβία.

ἀ-κατά-πολέμητος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταπολεμήσῃ.

ἀ-κατά-πόνητος, ον' εἶ,τι καὶ νῦν, ὁ μὴ καταπονοούμενος.

ἀ-κατά-πότος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ καταπίῃ ('Εβδ.).

ἀ-κατ-ἀργητος, ὁ μηδέποτε ἀργῶν, ἀκάματος.

ἀ-κατ-ἀρδευτος, ον' ὁ μὴ καταρδευθεὶς, ἀπότιος.

ἀ-κατά-σβεστος, ον' ὄν δὲν δύναται τις νὰ κατασβέσῃ.

ἀ-κατα-σήμαντος, ον ἀσφράγιστος, ἀγραφος: ἀκατασήμαντον ἐνταλμα=προφορική παραγγελία.

ἀ-κατά-σκεπτος, ον ἀπερίσκεπτος (Ἐκκλησ.).

ἀ-κατα-σκεύαστος, ον ἀκατέργαστος, οὐχί ἐπιμελῶς κατεργασμένος, τραχύς.— || ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος λεπτήν ἐπεξεργασίαν.

ἀ-κατά-σκευος, ον ὁ ἄνευ προετοιμασίας, ἀτεχνος.— || ἀπλοῦς ἀρχαϊκός, ἀρχέγονος.

ἀ-κατα-σκήνωτος, ον ἀκατάλληλος πρὸς κατασκήνωσιν.

ἀ-κατα-σκόπητος, ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ θεωρῇ ἀτενώς.

ἀ-κατά-σκοπος, ον ἀσκεπτος.

ἀ-κατά-σκώπτος, ον μὴ ὑποκείμενος εἰς σκώματα.

ἀ-κατα-σόφιστος, ον ὁ μὴ ἠττώμενος διὰ σοφισμάτων.

ἀ-κατα-στάσις, ἡ (ἀκατάστατος): ἀστασία, ἀταξία, ἀστάθεια, οὐχυσία.

ἀ-κατα-στατέω εἶμαι ἀκατάστατος, ἀστατος.

ἀ-κατά-στάθης, ον (α στερ.+καθίστημι): ἀστατος, ἀσταθής || ἀτακτος, «ἀκατάστατος», ἀκατακθιστος || ἀνήσυχος. Ἐπίρ. ἀκαταστάτως ἔχειν=εἶμαι ἀστατος.

ἀ-κατά-στροφος, ον ὁ μὴ ὅποτε τελευτῶν.

ἀ-κατα-σχεσία, ἡ τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀκυβέρνητον.

ἀ-κατά-σχετος, ον (α στερ.+κατέχω): ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναχαιτίσῃ, νὰ σταματήσῃ, ἀκράτητος, ἀκαθέκτος || ἀπειθής, ἀπειθάρχητος. Ἐπίρ. -τως.

ἀ-κατά-τακτος, ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ κατατάξῃ, νὰ προσδιορίσῃ.

ἀ-κατά-τρητος, ον (α στερ.+κατατετραίνω): ὁ μὴ διατρυπηθείς.

ἀ-κατά-τριπτος, ον ὁ μὴ φθειρόμενος διὰ τῆς τριβῆς.

ἀ-κατα-φρόνητος, ον (α στερ.+καταφρονέω): ὃς δὲν πρέπει νὰ καταφρονῇ || ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταφρονήσῃ || σπουδαίως, σημαντικῶς (λατ. haud spernendus).

ἀ-κατα-φροστος, ον ἀπεπτος, ἀχώνευτος.

ἀ-κατά-ψεκτος, ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ ψεύγῃ, ἀμεμπτος.

ἀ-κατά-ψευστος, ον ὁ μὴ ψευδής, μὴ μυθώδης.

ἀ-κατ-έργαστος, ον ὃν δὲν κατεργάσθη τις, ἄμορφος || ἀπεπτος, δῦσπεπτος, ἀχώνευτος.

ἀκάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκατος (δ βλ.): ἐλαφρὰ λέμβος, ἐλαφρὸν πλοῖον, κυρ. ἐπὶ πειρατικῶν (λατ. actularia).— || μικρὸν Ἰσθιον (πανί).

ἀ-κάτ-οπτος, ὁ μὴ παρατηρηθείς.

ἌΚΑΤΟΣ, ἡ (δ, παρ' Ἡρόδοτ.) ἐλαφρὸν πλοῖον, (λατ. actularia), λέμβος || κυρ. φορητὸν πλοῖον || γεν. πλοῖον [ἀκά].

Ἔτυμ.: ἀκατος (<ἀκπ-τος, πρβλ. ἀκόνη, ἀκαινα, ἀκανος κλπ., μεθ' ὧν ἀνάγεται εἰς β. ακ- λόγω τοῦ αὐχηματοῦ τῆς πρῆρας.

ἀ-κατ-ούλωτος, ον ὁ μὴ ἐπουλωθείς.

ἀ-κάτιτος, ον (α στερ.+κάττωμα): ὁ ἄνευ σανδαλῶν, ἀνυπόδητος.

ἀ-καυλος, ον ὁ ἄνευ καυλοῦ.— || ἐπὶ πτεροῦ μὴ ἔχοντος κάλαμον.

ἀ-καυστος, ον (α στερ.+καίω): ὁ μὴ κεκαυμένος || ὃς δὲν ζύγεται νὰ καίῃ.

ἀ-καυτήριastos, ον ὁ μὴ καυτηριασθείς, μὴ στιχθείς δι' ἐγκύματος (ἐπὶ ἵππου).

ἀκαχίατο ἢ -ῆατο, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἡκάχητο, γ' πλθ. ὑπερσ. παθ. τοῦ ἀχέω (δ βλ.).

ἀκάχησα, ἐπ. ἀντὶ ἡκάχησα, ἀναδιπλ. ἀορ. α' τοῦ ἀχέω. **ἀκαχίσθαι, ἀκαχήμενος**, ἀκρφ. καὶ μετ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ ἀχέω ἡκάχημαι.

ἀκάχησι, ἀναδιπλ. μέλ. τοῦ ἀχέω (δ βλ.).

ἀκάχηται, ὑποστ. τοῦ ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀχέω (δ βλ.).

ἀκάχίζω, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ ἀχέω || λυπῶ, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ τινα.— Παθ. λυποῦμαι, πικραίνομαι. Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. [δὲ] ἔτυμ. βλ. ἀχομαι].

ἀκαχήμενος, ἡ, ον (ἀκή) μυτερός, ὄξειαν ἔχων ἀκμήν (μετ. παθ. πρκ. ὡσεὶ ἀπὸ ρήμ. *ἀκω=ὄξυνω, τῆς ἑποίας ὁμοσ μετ. ὀξείας ἐνεστ. ὄξειαν εἶναι ἐν χρήσει.

Ἔτυμ.: ἀκαχήμενος < ἀκακόμενος, ἐκ τῆς λατ. β. ἀκ- ἢ ἀκ-, ἐξ τῆς καὶ τὰ: ἀκανθα, ἀκανθος, ἀκανθίς, ἀκανίζω—ἀκή, ἀκίς, ἀκμή ἀκόνη—ἀκρος, ἀκρίς, ἀκρῶ, ἀκρίς—ἀκωχή (κατὰ τὸ ἀγωγή), ἀκων (=ἀκόντιον), ἀκοντίζω—καὶ ἐκ τῆς κατὰ μεταπτώσιν ἐκ τῆς ακ- β. οκ-: δξύς, ὄξος, ὄξινη—λατ. acer, acies, acus, acuo, acumem κ.ά.

ἀκάχοιτο, εὐκτ. ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀχέω.

ἀκάχοντο, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἡκάχοντο, ἀναδιπλ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀχέω.

ἀ-κέαστος, ον (α στερ.+κεάζω): ὃν δὲν δύναται τις νὰ σχίσῃ ἢ νὰ χωρίσῃ, πρβλ. Ἡουχ. «ἀκέαστος ἀκλαστός».

ἀκειόμενος, ἐπ. τύπος τῆς μετ. τοῦ παθ. ἐνεστ. τοῦ ἀκεῖμαι (δ βλ.).

ἀκειρε-κόμας, -ου, δ=ἀκερεκόμης (δ βλ.).

ἀ-κεῖρό-κομος, ον ἀκούρευτος.

ἀ-κεκρυμμένως μὴ κεκρυμμένος, φανερώς.

ἀ-κέλευστος, ον (α στερ.+κελεύω): ὁ μὴ κελευοδείς, μὴ διαταχθείς, μὴ παρακινήθεις.

ἀ-κέλυφος; ον ὁ μὴ ἔχων κέλυφος, ἦτοι σκληρὸν φλοιὸν (ἐπὶ καρπῶν).

ἀ-κενό-δοξος, ον ἄνευ ματαιόφρονος κενοδοξίας.

ἀ-κενος, ον=ἄνευ κενοῦ.

ἀ-κενό-σπουδος, ον ὁ ἀποφεύγων ματαίας ἀσχολίας.

ἀ-κένητος, ον (α στερ.+κεντέω): ὁ μὴ κεντηθείς (διὰ βουκέντρου) || ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκη κέντρου.

ἀ-κεντρος, ον (α στερ.+κεντρον): ὁ μὴ ἔχων κέντρον (κεντρί, ἐπὶ κηφήνων π.χ., ἀλέκτορος κλπ.) || μετρ. ὁ ἄνευ δραστηριότητος, ἄνευ δυνάμεως.— || ὁ μὴ κεντρικός.

ἀκέσμαι ἐπ. πρκ. ἀκεδόμεν' μέλ. ἀκέσομαι, ἐπ. ἀκέσομαι, ἄττ. ἀκούσμαι ἀορ. α' ἡκεσόμεν, ἐπ. πρστ. ἄκεσαι ἀποθ. (ἀκος): ἑραπεύθω, περιποιοῦμαι, φροντίζω 2) καταπύω, σιγαμῶ (π.χ. διψαν). 3) Ἰενικῶς, ἐπιδιορθῶν, ἐπισκευάζω || καρικῶν (ὑγᾶσματα, ἐνδύματα κλπ.) [δὲ] ἔτυμολ. βλ. ἄκος].

ἀ-κέραιος, ον (α στερ.+κεράννυμι): ὁ μὴ ἀναμειγμένος, ἀμιγής, καθαρὸς || καθαρὸς κατὰ τὸ γένος || ἄδολος, εἰλικρινής || ὀλόκληρος (λατ. Integer).— || (βλ. ἀ-κήριος Α) ἀθαλάς, ἀλεηλάτης (ἐπὶ χωρῶν) || γεν., μὴ μειωμένος, ἀγγιχτός, ἀπείρακτος || ὄροσερός, ἀνθηρός, δραστήριος. [δὲ] ἔτυμολ. βλ. κεράννυμι καὶ ἀκήριος]. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκεραιότης, ἡ δτι καὶ νῦν, ὀλότης || χρηστότης, εἰλικρινεία.

ἀ-κέραστος, ον (α στερ.+κεράννυμι): ἀμιγής, καθαρὸς ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα.

ἀ-κέρῶτος, ον (α στερ.+κέρως): ὁ ἄνευ κερῶτων.

ἀ-κέραινος, ον=τῷ ἐπομ.

ἀ-κεραυνώτος, ον (α στερ.+κεραυνώω): ὁ μὴ πληγείς διὰ κεραυνοῦ, ἀκεραυνόβλητος.

ἀ-κέρδειά, ἡ (ἀκερδής): ἡ ἑλληψις κέρδους, ἀπώλεια, ζημία. Ἐκ τοῦ

ἀ-κερδής, ἐς (α στερ.+κέρδος): ὁ ἄνευ κέρδους || ὁ φέρων ζημίαν, ἐπικήμιος (μὴ φέρων κέρδος).— || ὁ μὴ ὦν ἀπληροσ κέρσους. Ἐπίρ. ἀκερδῶς = ἄνευ κέρδους, ὄψεράν.

ἀ-κέρκιστος, ον (α στερ. κερκίζω): ἀνύφαντος, μὴ ὑφασμένος.

ἀ-κερκος, ον (α στερ.+κέρκος): ὁ ἄνευ οὐράς.

ἀ-κερματία, ἡ (α στερ.+κέρμα): ἑλληψις κερμάτων, χρημάτων, ἀναπαροδία.

ἀ-κερος, ον=ἀκερως (δ βλ.).

ἀ-κερσε-κόμη, -ου, ὁ (α στερ.+κέρω+κόμη): ὁ ἔχων τὴν κόμην μὴ κεκορμένην, ἀκούρευτος (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος) || ὡς. ὁ αἶψι νέος ἢ νεάζων, διότι οἱ νεανίαι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔτρεπον μακρὰν κόμην μέχρις ἀνδρικής ἡλικίας.

ἀ-κερχνος, ον=ἄνευ κέρχων (=βραχνάδος).— || ἐνεργ. ὁ θεραπεύων τὴν βραχνάδα.

ἀ-κέρως, ον, γεν. -ως, καὶ ἀκέρωτος, ον=ἀκέρως (δ βλ.).

ἀκέσασθε, Προστ. ἀόρ. α' τοῦ ἀέκομαι.
ἀκεσία, ἡ = ἀκεσις (δ βλ.).
ἀκεσί-μύροτος, ον' ὁ θεραπεύων βροτούς (περὶ τοῦ Ἀσκλ.).
ἀκέσιμος, ον (ἀέκομαι) ὑγιεινός, θεραπευτικός.
ἀκεσί-νοσος, ἐπ. ἀκεσί-νοσος, ον (ἀέκομαι+νόσος) ὁ θεραπεύων τὰς νόσους.
ἀκέσιος, ον' ὁ θεραπεύων (ἐπών. τοῦ Ἀπόλλ.).
ἀκεσί-πνοος, ον' ὁ καταπραίνων πόνους, ἐλατῶν κόπον.
ἀκεσίς, -εως, ἡ (ἀέκομαι) ἡ θεραπεία, περιποίησης, ἐπιδιόρθωσις ἢ ἰατρικόν (εἶδος ἐμπλάστρου) [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἄκεσμα, τὸ (ἀέκομαι) ἰατρικόν, θεραπεία [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκέσομαι, μέλ. τοῦ ἀέκομαι.
ἀκέσσω· διὰ τῆς ἀπὸ τούτου ἀρχομένης λέξεως βλ. ἐν ἄεσο·.
ἀκεστήρ, -ῆρος, ὁ (ἀέκομαι) ὁ θεραπευτής, ὁ ἐπιδιορθωτής, ὁ ἰατρεύων, ὁ ἰατρὸς ἀκεστήρ χαλινός (ὡς εἰθ.) = ὁ χαλινός ὅστις δαμάζει τὸν ἵππον ὁ δαμαστικός δηλ. τοῦ ἵππου) [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεστής, -οῦ, ὁ = ἀκεστήρ (δ βλ.) διορθωτής ἐσχισμένω ἱματίων (βλ. ἀέκομαι β) [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεστική (τέχνη), ἡ ἡ τέχνη τοῦ ἀκεστού (τ. ἔ. τοῦ διορθωτοῦ ἱματίων) (βλ. ἀκεστής—ἀκεστήρ).
ἀκεσίτις, -ίδος, ἡ· ράδος σιδηρᾶ (τῶν μεταλλουργῶν).
ἀκεστορία, ἡ (ἀέκωτορ) ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν.
ἀκεστός, ἡ, ὄν (ἀέκομαι) = ἀκέσιμος ἢ θεραπεύσιμος ἢ τοῦ ὁποῦ ἐκκόλως δύναται νὰ ἀνορθώῃ τὸ φρόνημα, δες εὐκόλως ἀναζωογονεῖται.
ἀκέστρα, ἡ ἡ μεγάλη βελόνη ραφῆς, «σακκοράφα» [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκέστρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἀκεστής· ράπτρια ἐμπαλωματοῦ.
ἀκεστρίς, -ίδος, ἡ· δηλ. τοῦ ἀκεστήρ (βλ. λ.).
ἀκεστρον, τὸ (ἀέκομαι) φάρμακον, ἰατρικόν [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεστύς, -ύος, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀκεσις (δ βλ.).
ἀκέστωρ, -ορος, ὁ (ἀέκομαι) ὁ θεραπεύων, ὁ σωτὴρ [δ' ἔτυμ. βλ. ἄκος].
ἀκεσ-φορία, ἡ· θεραπεία, σωτηρία.
ἀκεσ-φόρος, ον (ἀκος+φέρω) ὁ φέρων θεραπείαν, ὁ θεραπεύων.
ἀκεσ-ώδυνος, ον (ἀέκομαι+ὀδύνη) ὁ ἰατρεύων τὰς ὀδύνας, ὁ καταπῶν τούς πόνους, παυσίπνοος.
ἀ-κεφάλος, ον (α στερ.+κεφαλή) ὁ ἀνευ κεφαλῆ· ἢ ὁ ἀνευ ἀρχῆς.
ἀκέων, ἀέκουσα (ἀκῆν)· μηχανικός τύπος χρησιμοποιοῦμενος παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ· ἡ σούχως, ἀδορῦβως, σιωπηλῶς ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ὄνομα ἐνικ. ἔστω καὶ ἂν τὸ ρῆμα καίται κατὰ πληθ. ἀρ.: ἀκέων δαίνυσθε=τρώγετε ἐν σιγῇ.—δ θυῆ· ἀπαντᾷ ἀπαῖ (ἀκέοντε), ὁ δὲ πληθ. οὐδέποτε. Καίτοι ἀπαντᾷ τὸ θηλ. ἀέκουσα, ἐν τούτοις τὸ ἀρ. ἀέκων εὐρηταὶ συνημμένον καὶ μετὰ θηλ.: Ἀθηναίη ἀέκων ἦν.
Ἐτυμολ.: ἀέκων· ἀκῆν (δ βλ.), δωρ. ἀκᾶ (ὄργαν. παρὰ Πινδ.)· πρβλ. δημηρ. ἦκα (ἡρέμωξ, ἡσούχως, ἐλαφρῶς), ἦκιστος (= ὁ πλέον ἀργός, βραδύς), ἀττ. ἦκ-ιστος, ἦκτων.
ἈΚΗ', ἡ· οὐσιαστικόν, ἀναφερόμενον ὑπὸ πλαισίων Γρωμ. αἰτικῶν ὡς ἔχον τρεῖς σημασίας: 1) αἰχμή, κόψις (δθεν τὰ: ἀκίς, ἀκωνή, ἀκμή, αἰχμή, ἀκόνη, ἄκρος, καὶ τὰ λατ. acies, acuo). 2) σιγή, σιωπή, ἡ-συχία (δθεν τὰ: ἀκῆν, ἀέκων, ἀκᾶ, ἀκασκα). 3) θεραπεία (δθεν τὸ ἀέκομαι, ἰσως δὲ καὶ τὰ αἰκαλος, αἰκάλλω) [δ' ἔτυμ. βλ. ἀνακχύνω].
ἀκῆδεῖ, ἐπίρρ.=ἀκηδῶς (βλ. ἀκηδής).
ἀκῆδεια, ἡ (ἀκηδής) ἀμέλεια, ἀφροντισία, ἀδι-αφορία.
ἀ-κῆδεστος, ον (α στερ.+κηδέω)· περὶ οὗ οὐδεὶς ἐφρόντισεν, ἀφρόντιστος ὁ δταφος, μὴ τυχῶν τῶν προσκοουσῶν τελετῶν τῆς ταφῆς. Ἐκ τούτου τὸ **ἀκῆδέστωξ**, ἐπίρρ. τοῦ ἀκῆδεστος, ἀλλὰ μετὰ ἐνεργ. σημ.· ἀνευ φροντίδος δι' οἰονδήποτε ἢ ἀνευ τύψεων συνειδήσεως, ἀπανθρώπως, ἀσπλαγχνως.

ἀ-κῆδευτος, ον' ὁταφος.
ἀκῆδέω, μέλ. -ῆσω, ἀόρ. α' ἡκῆθησα, ἐπ. ἀκῆθεσα· δὲν λαμβάνω φροντίδα περὶ τίνος, παραμελῶ ἢ δὲν διδῶ προσοχήν, περιφρονῶ, μετὰ γεν. Ἐκ τοῦ:
ἀ-κῆδής, ἐξ (α στερ.+κηδός) ὡς παθ., περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις ἢ ἀκῆδευτος, ὁταφος.— ἢ ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ φροντίζων διὰ τίποτε, ὁ μὴ σκετιζόμενος διὰ τίποτε (λατ. securus). 2) ἀφροντίς, ἀμέλεια, ἀδιάφορος.
ἀ-κῆδία, ἡ·=ἀκῆδεια (βλ. λ.).
ἀ-κῆδισμός, ὁ· πράξις τοῦ ἀκηδιῶντος, ἀκηδία (βλ. λ. λ.), ἀμέλεια.
ἀ-κῆδιστής, ὁ· ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀκηδιαν (βλ. λ.).
ἀ-κῆδία· εἶμαι ἀφροντίς, ἀπερισκεπτός· 2) εἶμαι ἀποναρκωμένος, κατεξηληθμένος ('Ἐξδ.).
ἀκῆκος· ἀττ. πρκ. τοῦ ἀκούω.
ἀ-κῆλητος, ον, (α στερ.+κηλέω) ὁ μὴ κατακη-λούμενος, μὴ γοητευόμενος ἢ θθεν, ἀδυσώπητος, ἀν-ένδοτος, μὴ καταπραυνόμενος, σκληρός.
ἀ-κῆλίδωτος, ον' ἀνευ κηλίδος, καθαρὸς ἢ ἄγνος (ἐκκλήτ.).
ἀκημα, τὴ=ἄκεσμα (δ βλ.)· θεραπεία, ἴαμα, φάρμακον.
ἀ-κῆμῶτος, ον' ὁ μὴ ἔχων κῆμόν, μὴ πεφίμω-μένος.
ἀκῆν, κυρ. αἰτ. τοῦ ἀκῆ2, (δ βλ.), ἀλλὰ μόνον ὡς ἐπίρρ. ἐν χρήσει· ἡσούχως, σιωπηλῶς, ἀδορῦβως [δ' ἔτυμ. βλ. ἀκέων].
ἀ-κῆπευτος, ον' ὁ μὴ ὢν ἐν κῆπῳ, ὄγιος.
ἀ-κῆπος, ον' ὁ ἀνευ κῆπου.
ἀ-κῆρασιος, ον (α στερ.+κεράννυμι) ἢ ὁ μὴ ἀνά-μεικτος, ἀμειγῆς, καθαρὸς ἢ ἔστω. ὀδικτος, ἀνεγγίχτος, λατ. iniegar ἢ γεν., ἄγνος, πρόσφατος, νωπός [ἀκη-ράσιος ἀντὶ ἀκηράσιος δ' ἐκ τοῦ ἀκηρατος].
ἀ-κ' ῥάτος, ον (α στερ.+κεράννυμι) ὀμειγῆς, ἀ-μόλυντος, καθαρὸς ἢ ἐπὶ προσ., μὴ διεφθαρμένος, ὀμόλυντος, τίμιος, εὐδύς ἢ μετὰ γεν., ἄγνος ἀπὸ τι, ὁ μὴ μολυνθεὶς ἀπὸ τι.— ἢ (βλ. ἀ-κῆριος Α) ἀκέραιος, ὀλόκληρος ἢ δραστήριος, ἀνθηρός, ὀδύματος.
Ἐτυμ. ἀκῆρατος=ὀμειγῆς [δ' ἔτυμ. βλ. κεράννυμι].
ἀ-κῆρατος=ἀκέραιος πρβλ. ἀ-κῆριος Α, ἀ-κῆρατος (ἐν πᾶσι τούτοις α στερ.)· πρβλ. ὡς κῆρι(=θάνατος), κῆραίνω(=βλάπτω, ζημιῶ), λατ. caries, cariosus.
ἀ-κῆριος, ον (Α) (α στερ.+κῆρη) ὁ μὴ θλασθεὶς ὑπὸ τῶν κῆρῶν (=Ἐριτύων), ὀβλαθής.— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ὀβλαθής, ἄκακος [δ' ἔτυμ. βλ. καὶ ἀκῆρατος II].
ἀ-κῆριος, ον (Β) (α στερ.+κῆρη) ὁ ἀνευ καρδίας ἢ τὸλημης, ἄκαρδος, ἄτολμος, δειλός, ἀδύμος (λατ. vecors).
ἀκῆρότατος, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκηρατώτατος, ὑπερθ. τοῦ ἀκῆρατος.
ἀκῆρκεῖ καὶ **ἀκῆρκεῖ**, ἐπίρρ. ἀνευ προκηρού-ξεως, ἀπροκηρούκτως ἢ κυρ. ἀνευ σημαίας ἀνακω-χῆς. Ἐκ τοῦ
ἀ-κῆρκευτος, ον (α στερ.+κῆρῶσω) ὁ μὴ προ-αγγελθεὶς, μὴ προκηρυχθεὶς: ἀκῆρκευτος πόλεμος=αἰφνίδιος πόλ. (χωρὶς προεἰδοποίησιν), ἡ πόλεμος, καθ' ὃν οὐδεὶς κῆρυξ ἐγένετο δεκτός, ἀπονοδος, ἀμειλικτος. 2) ὀδοξος, ὀγνωστος. 3) περὶ οὗ δὲν ἐκόμιον ἀγγελίαν κῆρυξ, δὲν ἔσειτέ τις εἰ-δήσεις. Ἐκ τούτου τὸ
ἀκῆρκευτός, ἐπίρρ.=ἀκῆρκεῖ (δ βλ.).
ἀ-κῆρωτος, ον (α στερ.+κῆρῶω) ὁ μὴ κεκαλυμ-μένος διὰ κηροῦ, μὴ ἀηλιεμένος κηρῶ, ἀκῆρωτος.
ἀκῆρχέσται ἢ **ἀκῆρχεται**, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκῆ-χῆται, γ' πληθ. τοῦ ἀνατίπλ. παθ. πρκ. τοῦ ἀκῆω.
ἀκῆρχέμενος, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκαχημένος, μτχ. τοῦ ἀνατίπλ. παθ. πρκ. τοῦ ἀκῆω.
ἀ-κιδήλευτος, ον = τῷ ἐπομ.
ἀ-κιδήλητος, ον (α στερ.+κιδήλος) ἀνόθευτος, γνήσιος ἢ ὡς. ὀδοξος, τίμιος.
ἀ-κιδῶς, ἡ, ὄν (καὶ ἀκιδῶς, ἀεθ. ἐτυμολ.) ἀ-δύνατος, ἀσθενής, μαρμαμένος· παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ συγκρ. ἀκιδῶτερος.
ἀκιδῶδης, (ἀκίς+εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς ἀκίδα, ἔχων ὄξεϊαν ἀκραν, ὄξυς.
ἀκιδῶτός, ἡ, ὄν=τῷ προηγ.

ἀκίθαρις, ἰ, γυν. -ιος (α στερ.+κίθαρα) ἄνευ κίθαρος ἢ ἄνευ κιθαρισμάτων.

ἀκίκυς, -υος, ὁ, ἡ (α στερ. + κίκυς) ἄνευ οδώνου, ἄνευ δυνάμεως, ἀδύνατος.

ἀκίναγμα, τό (καὶ -γμός, ὅ) τίναγμα.

ἀκινάκης, -ου ἢ -εος, ὁ (λατ. ακινηξες), Περσικὴ λέξις· βροχῦ καὶ εὐδύ ξίφος.

ἀκινδύνος, ον ὁ ἄνευ κινδύνου, ἀπληγαγμένος κινδύνου, ἀσφαλής ἢ ἔπομ. ὁ ἀποφεύγων κινδύνους, ἀνανδρός. Ἐπίρ. -ως.

ἀκινδυνότης, -ητος, ἡ· τό μὴ εἶναι ἐν κινδύνῳ, ἔλλειψις κινδύνου.

ἀκινδυν-ώδης, ες ὁ μὴ ἔχων ὄψιν ἐπικινδύνου.

ἀκινήεις, -σσα, -εν=ἀκίνητος (ὁ βλ.).

ἀκίνησία, ἡ· τό μὴ κινεῖσθαι, ἔλλειψις κινήσεως.

ἀκίνητέω=εἶμαι ἀκίνητος.

ἀκίνητιζω=ἀκίνητέω (ὁ βλ.).

ἀκίνητος, ον (σπαν. -η, -ον) (α στερ.+κινέω) ὁ μὴ κινούμενος, ἀκίνητος ἢ ἐντεθεῖται, ὄργος, ὀκνηρός, νωδρός. 2) ἀμετάβλητος, σταθερός, ἰσχυρογνώμων.— ἢ ἀμετακίνητος, ὅν εἶναι δύσκολον νά κινήσῃ τις. 2) ὅν δὲν ἐπιτρέπεται νά κινήσῃ τις ἢ νά ψαύσῃ ἢ ἀπαρσάστω, ἱερός (λατ. non movendus) ἢ ὅ, τι δὲν ἐπιτρέπεται νά διαδοθῇ, ἀπόρρητον (ἀκίνητα ἔπη).

ἀκίνυος, ὁ· στέφανος ἐξ ἀκίνου.

ἀκίνος, ὁ· εἶδος βασιλικῆς πυκνοφύλλου καὶ λίαν εὐώδους.

ἀκίος, ον (α στερ.+κίος) ὁ ἄνευ σκωλήκων, ὁ μὴ σκωληκοφαγόμενος ἢ ἀβλαβής, ὑγιής. Ἰπερβ. ἀκιάτατος.

ἀκίρος, ὄν=ἀκιδνός (ὁ βλ.)· κατ' ἄλλους ἀκίρος.

ἄκις, -ίδος, (ἀκή, λατ. acies)· αἰχμή, μύτη, ὀκκῆ ἢ μύτερον ἐργαλεῖον ἢ μπερ. κέντρον (κέντρον, κίνητρον): **πόθων ἀκίδος**=τό **κέντρον** (βλ. λ.) τῶν ἐπιδριμῶν.

ἀκίχητος, ον (α στερ.+κίχων) ὁ ἀνέφικτος, ὅν δὲν δύναται τις νά φθάσῃ ἢ ἐπὶ προσ., ὅν δὲν δύναται τις νά φθάσῃ διὰ τῆς προσευχῆς ἢ παρακλήσεως, ὀδυσσπητος, ἀκαπιτος.

ἀκκίζομαι, ἀποθ. (ἀκκώ)· προσποιεῖσθαι ἀδιαφορίαν, κάρων πῶς δὲν θέλω τι (ἔπερ θμω; τοῦαντίον ἐπιθυμῶ σφόδρα) ἢ κάρων νόζια, κάρων τασκίματα, ὑποκρίνομαι τὸν σεμνόν (κυρ. ἐπὶ κορασιδων, εἴθεν σεμνῶν) ἢ γανκῶς, προσποιεῖσθαι.

ἀκκπήσιος, ὁ· ἰχθύς περιήγητος παρ' ἀρχαίους, εἶδος ὄζυ-ρύγχου (λατ. acipenser).

ἀκκισμός, ὁ· προσπολήσις ἀδιαφορίας ἢ σεμνοτυφία, ψευδοκοσμιότης.

ἀκκώ, ἡ, γυν. ἀκκωῖς· «μαμπρούλα», «οκιάχτρο» ἢ φανταστικόν φόβητρον, δι' οὗ αἱ τροφοὶ ἐφόβιζον τὰ παῖδια.— Κατ' ἄλλους, μωρὸν γύναιον.

ἀκλαγγί, (κλαγγή) ἄνευ κλαγγῆς, ἄνευ δορυβου.

ἀκλάρωτος, ὄν. τύπος ἀντὶ ἀκλήρωτος (ὁ βλ.).

ἀκλαστός, ον (α στερ.+κλάω)· ἔδραυστος.

ἀκλαυστος, ον (ἢ ἀκλαυτος), ον (α στερ.+κλαίω)· παθ., ὁ μὴ κλαυθεῖς, μὴ θρηνηθεῖς, ἀκλαυτος (ἰδίᾳ κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν).— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ κλαίων, μὴ δακρύων.

ἀκλεής, ες, γυν. -έος· αἰτ. ἀκλεῖᾶ, ἰων. ἀκλεῖῃ, ποιητ. ἀκλεῖᾶ (α στερ.+κλέος) ὁ ἄνευ φήμης, ὀδοξος, ὀσησος· ὀδ. ἀκλεῖς ὡς ἐπίρ.=ὀδοξῶς.

ἀκλεῖα, ἡ (ἀκλεής)· ὀδοξία, δυσφημία.

ἀκλεῖς, ες, ἔπ. τύπος ἀντὶ ἀκλεῖς (ὁ βλ.).— Ἐπίκ. ἐπίρ. ἀκλεῖς ὡς=ἀκλεῖς (βλ. λ.).

ἀκλειστος, ον, ἰων. ἀκλήϊστος, ἄττ. συνήρ. ἀκλήϊστος (α στερ.+κλείω) ὁ μὴ κεκλεισμένος, μὴ μανδαλωμένος, μὴ στερεωμένος.

ἀκλειπτος, ον ὁ μὴ κλειπτός, μὴ ἀπατών.

ἀκλεῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀκλεῖς=ὀδοξῶς.

ἀκλήης, ες, ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀκλεῖς (ὁ βλ.).

ἀκλήϊστος, ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκλειστος (ὁ βλ.).—

ἢ (κλεῖζω) ὀδοξος ἢ ἀνώνυμος.

ἀκλήματος, ον (α στερ.+κλήμα) ὁ μὴ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀμπέλου.

ἀκλήρῳ εἶμαι ὀκλήρος ἢ εἶμαι ἀτυχής.

ἀκλήρημα, -ατος, τό· ἄπώλεια, ἀτύχημα.

ἀκλήρη, ἡ· ἀτύχη·

ἀκλήρος, ον (α στερ.+κλήρος) ὁ ἄνευ κλήρου (λαχνοῦ) ἢ μερίδος, πτωχός, ἐνδεής. 2) ὁ ἄνευ κλήρου ἢ συμμετοχῆς εἰς τι πρᾶγμα (μετὰ γυν.).— ἢ ὁ μὴ διὰ κλήρου διανεμηθεῖς, ἀκλήρωτος, ἀδιανέμης, ὁ ἄνευ ἰδιοκτητίας. Περβ. καὶ τὸ τῆς νῆας «ἀκλήρος»=ὁ ἄνευ «κλήρας», τ. ἔ. ἄνευ ἀπογόνου.

ἀκλήρωται (ἢ -εῖ)· ἄνευ τῆς χορήσεως κλήρου.

ἀκλήρωτος, ον (α στερ.+κλήρω) ὁ ἄνευ κλήρου ἢ μερίδος ἐν τινὶ πράγματι (μετὰ γυν.).— ἢ ὁ μὴ διὰ κλήρου διαμοιρασθεῖς.

ἀκλήρως, ον, ἄττ. τύπος ἀντὶ ἀκλειστος (ὁ βλ.).

ἀκλήτι, ἐπίρ. ἄνευ προσκλήσεως.

ἀκλήτος, ον (α στερ.+κλέω) ὁ μὴ προσκεκλημένος, ὀκλάεστος.

ἀκλίνης, ες (α στερ.+κλίνω) ὁ μὴ κλίνων πρὸς τινα τῶν πλευρῶν, μὴ παρεκκλίνων ἢ ἀσάλευτος, σταθερός.

ἀκλίσις, ἡ· τό εἶναι τι (να) ἄκλιτον.

ἀκλόνος, ον ὁ μὴ κλονιζόμενος.

ἀκλοπος, ον ὁ μὴ κλαπεῖς.— ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δελεασμὸν ἢ ἀποπλάνησιν.— ἢ ὁ μὴ λάθρα ὑποκεκρυμμένος.

ἀκλυδώνιστος, ον ὁ μὴ κλυδωνιζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ ὁ προφυλασσόμενος ἀπὸ τῆν τρικυμῶν.— ἢ ἐπίρ. -στος=ἄνευ κλυδωνισμοῦ.

ἀκλυστος, ον, σπαν. καὶ -η, -ον (α στερ.+κλύω) =ἀκλυδώνιστος ὁ μὴ κλυδωνιζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος. 2) ὁ μὴ κατακλυζόμενος, μὴ περιβρεχόμενος, ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ἀκλύτος, ον (α στερ.+κλύω) ὁ μὴ ἀκουσθεῖς.

ἀκλών, ὁ, ἡ· ὁ ἄνευ κλώνων (κλάδων).

ἀκλωστος, ον (α στερ.+κλώω) ὁ μὴ κεκλωσμένος.

ἀκμάζω, μέλ. -άσω (ἀκμή)· εἶμαι ἐν πλήρει ἀνδρῆσει (ἀκμή), εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, εἶμαι ὠριμος (τέλειος) ἄνδρας, πλήρης σφρόγους καὶ δυνάμεως ἢ ὄθον, ἀκμάζω, εἶμαι πλούσιος ἀπὸ πρᾶγμ. τι: **ἀκμάζειν πλοῦτα** κλπ. ἢ μετ' ἀπρφ., εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς διὰ νά πράξω τι ἢ ἀλλ' ἀπρως. μετ' ἀπρφ.=εἶναι ὁ πλέον κατάλληλος καιρὸς νά γίνῃ τι.

ἀκμαῖος, α, ον (ἀκμή) ὁ ἐν πλήρει ἀκμῇ, ὁ ζωηρός, ῥωμαλέος, πλήρης ζωῆς, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του· **ἀκμαῖος φύσει**=εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἰσχύος του.— ἢ ἐγκαίρως, εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν (λατ. opportunus).

ἀκμαστής=ἀκμαῖος (ὁ βλ.).

ἀκμαστικός, ἡ, ὁ=ἀκμαῖος (ὁ βλ.).

ἀκμή, ἡ (ἀκμή, λατ. acies)· αἰχμή, ὄξυ σημεῖον ἢ κόψις ἢ παρορμ. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς=κυρ. εἰς τὴν κόψιν τοῦ ξυραφίου, τ. ἔ. εἰς τὸ κρισμώτερον σημεῖον ἢ ἀμυξέξιο ἀκμαί = τὸ δάκτυλον ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς καὶ ποδῶν ἀκμαί. 2) Τὸ ὕψιστον ἢ σπουδαιότατον σημεῖον παντὸς πράγματος, τὸ ἄνθος, ἢ ἀκμή, τὸ ζενίθ, κυρ. ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου: **ἀκμή ἡβῆς**=λατ. flos aetatis· **ἀκμή θέρους**=τὸ μέσον τοῦ θέρους.— Γεν. κῶς, ἰσχύς, δύναμις, ζωτικότης. 3) συνών. τῆ καιρός, τ. ἔ. ἡ καταληγτοτέρα στιγμή ἢ ἀκμή (ἐνν. ἔστι) μετ' ἀπρφ.=εἶναι ἢ κατάλληλος στιγμή νά... ἢ ἐπ' ἀκμῆς εἶναι+ἀπρφ.=εἶμαι εἰς τὸ σημεῖον (εἰς τὴν ἀκμὴν) νά (πράξω τι). [δι' ἔτυμ. βλ. ἀναχμῆτος].

ἀκμήν, κυρ. αἰτ. τῶ ἀκμή ἐν ἐπίρ. χρῆσει εἰς μίαν στιγμήν, ἀμέσως, τώρα δά, πρὸ μίας στιγμῆς ἢ ἀκόμη τώρα, ἀκόμη (ὅπως τὸ ἐπι).

ἀκμηνός, ἡ, ὄν (ἀκμή)· ἀκμαῖος, ἐν πλήρει ἀναπτύξει, ἐν πλήρει θαλερότητι.

ἀκμηνος, ον ὁ νηστεύων, ἀπεχόμενος τροφῆς [ἀθεθ. ἔτυμολ.· περβ. αἰολ. ἀκμα = νηστεία, ἐνδεῖα (παρ' Ἡουχ.)].

ἀκμής, -ῆτος, ὁ, ἡ, (α στερ.+κμάω) = ἀκμάς (ὁ βλ.)· ἀκούρατος, ἀκαταπρόνοτος (κυρ. ὁ μὴ κμάων=μὴ ἀποκμάων), ζωηρός.

ἀκμητεῖ (καὶ -τή), ἐπίρ.=ἄνευ κόπου, εὐκόλως.

ἀκμητος, ον (α στερ.+κμάω) = ἀκμή (ὁ βλ.) ὁ μὴ ἀποκμάων, ἀκούρατος. ἢ ὁ μὴ προξενῶν κόπον.

ἀκμό-δετον, τὸ (*ἀκμων*+*τέθημι*)· τὸ ὑπόδαθρον τοῦ ἀκμονος (τ. β. τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου στερεώ- νεται τὸ ἀμόνι).

ἀκμόδιον, τὸ ὄποκορ. τοῦ ἐπομ.

ἌΚΜΩΝ, -ωνος, δ' τὸ «ἀμόνι» τοῦ σιδηρουροῦ, λεγόμενον καὶ σήμερον *ἀκμων* (λατ. *Incus*).

Ἔτυμ. ἰ πρβλ. *σανακρ. άspan* (=λίθος σφενδόνης, λίθος μετεωρικός), *παλ. Περσ. asman-* (=λίθος, οὐ- ρανός, διότι ὁ οὐράνιος θόλος ἐφαίνεται ὡς λίθινος), *Λιβ. akmú* (=λίθος)· *Λιβ. aszmú* (=κοπτερός)· ἐκ τῆς συγχρίσεως τούτων μεταξύ των συνάγεται ὅτι ἔπληξε κάποιος συμφορμὸς μεταξύ τῆς β. *ak-* (ac-) = αἰχημρός (πρβλ. *Λιβ. aszmú* = κοπτερός, αἰχημρός· ἑλλ. ἀκίς, ἀκή, ἀκική) καὶ β. *aq-* (*aqmen*=λίθος, *Λιβ. akpmú*= λίθος). "Ὅστε πάντα ταῦτα ἀνάγονται τελικῶς εἰς τὴν αὐτὴν ρ. ακ- (βλ. ἀκαχήμενος). Ἡ ἀνάμειξις φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ παρ' Ἡσυχ. «ἀκμων» οὐρανός, ἀκμονίδαι· οἱ οὐρανίδαι» — «ἀκμονα» ἀλετριβανον (= γουβί) Κύ- πριου».

ἀ-κναμπτος, ἀκναπτος, ἀκνάφος=ἀγναμπτος, ἀγναπτος κλπ. (βλ. λ. λ.).

ἀ-κνημος, ον (αστερ.+*κνήμη*)· ἄνευ γαστροκνημίας.

ἀ-κνησμος, ον· ἄνευ κνησμών, ἐρεθισμοῦ ἢ φα- γούρας.

ἀκνησις, -ιος, ἡ (*ἀκναος*)· ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ζώων.

ἀκνησις, ἡ· χαμελαία.

ἀ-κνισσος, ἡ μάλλον ὀρθῶς **ἀκνίσος, ον** (α στερ. +*κνίσσα*)· ὁ ἄνευ κνίσσης, κυρ. ὁ ἄνευ τοῦ πάχους τῶν θυμάτων ἢ ἰσχνός, ἀδύνατος.

ἀ-κνισωτός, ον (*ἀκνισος*)· ὁ ἄνευ κνίσσης τῶν θυσιῶν.

ἀκοή, ἐπ. *ἀκούη*, ἡ (*ἀκούω*)· ἡ ἀκοή, ἦτοι: ἢ ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς ἢ τὸ οὖς· κυρ. κατὰ πλθ. *ἀκο- αῖς δέχεσθαι*=ἀκούειν κλπ.— ἢ τὸ ἀκούειν, τὸ ἀ- κροῦσθαι τῆ: *ἀκοῆς ἀξίος*=δξιος ἀκροάσεως.— ἢ τὸ ἀκούσθαι, εἰδήσις, λόγος, φήμη: *ἀκοῆ εἰδέναι τι* = γινώσκειν πράγμα τὸ εἰς φήμης (διαδόσεων).

ἀ-κοίλιος, ον· ὁ ἄνευ κοιλότητος. 2) ὁ ἄνευ κοιλίας.

ἀ-κοίλιος, ον· ὁ μὴ κοίλιος.

ἀ-κοίμητος, ον (α στερ.+*κοίμαι*)· ὄπνιος ἢ ὁ μὴ ἀναπαυόμενος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης).

ἀ-κοινο-νόητος, ον· ὁ ἐστερημένος τοῦ κοινοῦ νοῦ.

ἀ-κοινος, ον· ὁ μὴ κοινός.

ἀ-κοινωνία, ἡ· ἡ ἔλλειψις κοινωνίας ἢ κοινό- τητος τῶν ἀγαθῶν.— ἢ τὸ μὴ εἶναι τινα κοινωνι- κόν.— ἢ ἀφορισμὸς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς κοινωνίας (ἐκκλτ.α.).

ἀ-κοινωνήτος, ον (α στερ.+*κοινωνέω*)· ὁ μὴ γινό- μενος κοινός, οὗ δὲν μετέχει τις μετὰ τινος ἄλλου.— ἢ ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ μετέχων εἰς τι, ὁ μὴ κοινωνῶν εἰς τι ἢ ὄθεν, ὁ μὴ κοινωνικός, ἀντικοινωνικός, μισ- ἀνδρῶπος.

ἀ-κοίτης, -ου, ὁ (ἀδρ. α=*ἀμα*+*κοίτη*)· ὁ ὁμοκοί- της, μετέχων τῆς κοίτης, σύνεμος, σύζυγος ἢ θηλ. *ἀκοίτης, -ιος, ἡ*· ἡ σύζυγος, ἡ γυνή.

Ἔτυμ. ἰ *ἀ-κοίτης* (<σπ+*κοίτη* (πρβλ. *κειμαι*)· θὰ εἶδει νὰ ἀναμνήσκωμεν *ἀκοίτης*· ἡ φίλωσις ἀφελεται εἰς ἰδιορρυθμίαν τῆς ἰων. διαλ. ἡ εἰς ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. *ἀλοχος*· πρβλ. ἀ-ἄθροιστ.).

ἀ-κοιτός, ον· ὁ μὴ ἔχων κοίτην ἢ ὁ μὴ ἔχων ὑπο- στάθμην (περὶ τοῦ μέλιτος τοῦ μὴ ἔχοντος ὑποστάθμην).

ἀ-κολάκευτος, ον (α στερ.+*κολακεύω*)· ὁ μὴ κολα- κευόμενος, μὴ παρασυρόμενος διὰ κολακειῶν.— ἢ ὡς ἐνεργ. παρὰ μέτρην, ὁ μὴ κολακεύων.

ἀ-κόλακος, ον· ὁ μὴ κολακεύων.

ἀ-κόλαπτος, ον· ὁ μὴ κεκολλημένος, μὴ ἔχων ἐκκολληθῆ.

ἀ-κόλασις ἡ (*ἀκόλαστος*)· τὸ ἀκόλαστον, ἡ πα- ραλοσία, ἀκρατεία ἢ τὸ ἀχαλίνωτον, ἄσωτεία. Ἄντιθ. τῷ *σωφροσύνη*.

ἀκόλασταίω, (ἀκόλαστος)· εἶμαι ἀκόλαστος, ἀ- κρατής, ἄσωτος ἢ διὰ γὰ μίαν ζωὴν ταραχῶδη.

ἀ-κόλαστημα, -ατος, τὸ· πράξις ἀκόλασιος.

ἀ-κόλαστος, ον (α στερ.+*κόλασις*), λατιν. *non ca- stigatus*· κυρ. ὄν δὲν δύναται τις νὰ κολάσῃ (νὰ χαλιναγωγῆ) ἢ ἀσελήγης, ἀπειθάρχητος, ἀχαλίνω-

τος ἢ ὡς ἀμόρφωτος. 2) ἀκρατής ἀντίθ. τῷ *σώ- φρων*. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκολάστως· ἐπιρ. ἀκρατῶς, ἀχαλινώτως, «ἀκο- λάστως». Συγρ. *ἀκολαστοτέρως ἔχειν πρὸς τι*=εἶμαι ὑπερβολικὰ ἀκρατής εἰς τι.

ἀκολλητί, ἐπιρ. τοῦ ἐπομ.

ἀ-κόλλητος, ον· ὁ μὴ κεκολλημένος, ὁ μὴ προσ- ρητημένος ἢ ἀσυνάρτητος, ἀσύναπτος.

ἀ-κόλλος, ον· ὁ ἄνευ κόλλας, ὁ μὴ προσκολ- λώμενος εἰς τι.

ἀ-κολλύβιστος, βλ. ἐν λ. *κόλλυβος* ἢ ἢ.

ἀ-κόλος, -ου, ἡ (α στερ.+*κόλον*)· ὁμ'κρότατον τε- μάχιον, «κομματάκι, ψίχουλο».

Ἔτυμ. ἰ ἐτυμολ. συνάπτουσι τοῦτο μετὰ τοῦ *σανακρ. ac-náli*=τρώγεις, ρ. *ac-* (βλ. καὶ ἐν λ. *κῶμος*). Ἄλ- λοι θεωροῦσι τοῦτο σύνθ. ἐκ τοῦ στερ. *α+κόλον* (*ἀ-κο- λο-ς*)· πρβλ. λατ. *cello* (=ἀναποδογυρίζω, τέμνω κλπ.).

ἀκολουθέω, μέλ. -ῆσω (*ἀκόλουθος*)· ἀκολουθεῶ, πηγαίνω εἰς τὸν δρόμον ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἢ μαζί με ἓνα.— ἢ μτφρ. ἀκολουθεῶ τινα εἰς τι, ὑπακούω τινά εἰς τι πράγμα. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκολουθήσις, -εως, ἡ· ἡ ἀκολουθία, παρακολού- θησις, συνέχεια.

ἀκολουθητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ *ἀκολουθέω*· πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ.

ἀκολουθητικός, ἡ, ὄν· ὁ διατεθειμένος νὰ ἀκο- λουθῆ ἢ ὁ εὐκόλως πειθαρχῶν.

ἀκολουθία, ἡ (*ἀκολουθίω*)· παρακολούθησις, πε- ριποίησις ἢ συνοδεία θεραπόντων.— ἢ συμφωνία, συμμόρφωσις πρὸς τι.

ἀκολουθίσκος, ὁ· ὄποκορ. τοῦ *ἀκόλουθος*· μικρός ὑπηρέτης.

ἀ-κόλουθος, ον (α ἀδρ.+*κλέυθος*)· ὁ ἀκολου- θῶν, ὑπηρετῶν εἰς τι.— ὡς οὖα. *ἀκόλουθος, ὁ*· ὁ ἀ- κόλουθος, ὑπηρετής ἢ *ὁ ἀκόλουθος*=οἱ ἀκολου- θούντες τὸ στρατεύμα, τὸ σκευοφόρα.— ἢ μτφρ. ὁ ἀκολουθῶν εἰς τι, ὁ σύμφωνος εἰς τι, συμφωνῶν μετὰ τινα εἰς τι, κατάλληλος πρὸς τι (μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ δοτ.). Ἐπιρ. -*θως*+*δοτ.*=συμφωνῶς πρὸς...

Ἔτυμ. ἰ *ἀ-κόλουθος* (<*σπ+*κλέυθος*· σπ-)· ἀ ἄ- θροιστὰ τὸ ὄποσον ἐν τῇ προκειμένῃ λ. ἐτρέπη εἰς *ἀ* (ψι- λούμενον) κατ' ἀνομοίωσιν πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν *δρατὶ θ* (πρβλ. *ἀ-λοχος*, β βλ.)· *ἀ-κόλουθος* ἀντι *ἀ-κλέυθος*; κατὰ φθογγικὴν διαφοροποίησιν, ἐμφανιζομένην ἦδη ἐν τῇ Ἰαπετικῇ γλώσσῃ, πρβλ. λατ. *terra*: *extorris*=ἐξό- ριστος· κέλευθος; λατ. *callis* (=ἀτραπός): *λιθ. kallis* (=ὁδός)· βλ. *κλέυθος*.

ἀκολουτέω, βαρβαρισμὸς ἀντι ἀκολουθέω (παρ' Ἄριστοφ.).

ἀ-κόλπος, ον· ἄνευ κόλπου (θηλ. κοιλίας).

ἀ-κόλυμβος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβῆ.

ἀ-κομιστία, ἐπ. -*λίη* [Ἔ], ἡ· ἔλλειψις περιποιήσεως, φροντίδος. Ἐκ τοῦ

ἀ-κόμιστος, ον (α στερ.+*κομίζω*)· ὁ μὴ τυχῶν περιποιήσεων, ὁ μὴ ὑπηρετηθείς.

ἀ-κόμμωτος, ον· ὁ μὴ κεκομμωμένος, ἀκαλλώ- πιστος.

ἀ-κομος, ον (α στερ.+*κόμη*)· ὁ ἄνευ κόμης, φα- λακρός ἢ ἐπὶ δένδρων, ὁ στερούμενος φύλλων.

ἀ-κόμπαστος, ον (α στερ.+*κομπάζω*)· ὁ μὴ κομ- πάζων πρβλ. (*ἀκομπτος*).

ἀ-κομπος, ον· ὁ μὴ κομπάζων (βλ. *ἀκόμπαστος*), κυρ. ὁ ἄνευ κόμπων (=κομψασμών).

ἀ-κόμπευτος, ον· ὁ μὴ κομψεύμενος, ἀνεπιτή- δευτος, φυσικός.

ἀ-κομψος, ον (α στερ.+*κομψός*)· ὁ μὴ κομψός, ἀκαλλώπιτος, ἀπλοῦς καὶ ἀπερίττος, ἀφελής (λατ. *simplex*).— ἢ ἀγροικός τὴν γλῶσσαν.

ἀκονάω, μέλ. -ῆσω (*ἀκόνη*)· ἀκονίζω, ὀξύνω ἢ παροξύνω, ἐξερεθίζω.

ἀ-κόνδυλλος, ον (α στερ.+*κονδύλη*)· ἄνευ γρον- δοκοπήμάτων.

ἀκόνη, ἡ (*ἀκή*)· πέτρα πρὸς ἀκόνησιν, τὴ καὶ νῦν λεγόμενον «ἀκόνι» (λατ. *cos*).

Ἔτυμ. ἰ *ἀκόνη, ἀκονάω* βλ. ἐτυμολ. ἐν λ. *ἀκαχμέ- νος*· πρβλ. *σανακρ. άspan*- *άspan*- (=λίθος σφενδόνης),

Gaul. *acaunum* (= λίδος), Κελτ. *ak-ulēna (= ἀκόνι) πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὴν Ἰαπ. ρ. ak- (βλ. ἀκαχμένος), ἐξ ἧς ἐρχεται ἡ βλαστική akō, akōn, (πρβλ. ἀκανός κώνος): λατ. *calus* (ἡκονημένος) (*kōlōs, Calō, αιτ. cōtem κλπ.

ἀκονίας, -ου, ὁ εἶδος ἰχθύος.
ἀκονιάτος, ον (α στερ.+κονιάω) ὁ μὴ κεκονι-
αμένος, μὴ ἀσπρισμένος δι' ἀσδέατου.

ἀκόνιον, τό φάρμακον θεραπευτικόν ὀφθαλμι-
κοῦ τινος νοσήματος.

ἀκονιορτος, ον (α στερ.+κονιορτός) ὁ ἄνευ
κονιορτοῦ (ἀντίθ. τῷ κονιορτώδης).

ἀκονίτι, ἔπιρ. τοῦ ἀκονίτος (α στερ.+κονίω)
ἄνευ τοῦ κονιορτοῦ τῆς κονίστρας || ὅθεν ἄνευ ἀγώ-
νος, ἄνευ μόχθων ἢ προσπάθειας (λατ. sine pul-
vere).

ἀκονιτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἐξ ἀκονίτου κατασκευα-
σμένος.

ἀκόντιον, τό δηλητηριώδες φυτόν, κληθέν οὕτω
«διὰ τὸ προσφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκονίαις καλουμένῳ,
ὄντι περὶ Ἡράκλειαν» Στ. Βοζ.: πρβλ. λατ. *aconitum*.

ἀκόντιος, -ον (α στερ.+κονίω) ὁ ἄνευ κονιορ-
τοῦ (ἀγώνος καὶ πάλης).

ἀκοντι μτρν. τύπος τοῦ ἀέκοντι.
ἀκοντί· ἔπιρ. τοῦ ἀκων' ἀντὶ ἀκοντί.

ἀκοντίας, -ου, ὁ (ἀκων) εἶδος ὄφραως ταχέως
ἀναπηδώντος (λατ. *Jaculus*, κοιν. «σαγίτα»).— ||
μετέωρον, συν. κατὰ πληθ.

ἀκοντίω, μέλ. -ίω, ἀττ. -ιδῶ· ἀφρ. ἡκόντιω, ἐπ.
ἀκόντιωσα (ἀκων)· ἐξακοντίω τὸ ἀκόντιον || ὄσα
ρίπτω, ἐκαφενδονῶ, ἀκοντίζω || μετὰ γεν. προσ., ἐναν-
τίον τοῦ ὁποίου ἐρριπιτέ τις τὸ ἀκόντιον || μεθ' ὄμ.
μετὰ αιτ. προσ.: πλήττω διὰ τοῦ ἀκοντίου, τραυμα-
τίζω.—Καὶ ὡς παθ.· πλήττομαι, πληγνόμεναι. 2) ἐκ-
πέμψω ἀκτίνας, φεγγοδοῶ (ἐπὶ τῆς σελήνης).—ἀμτθ.
ὄρμω ἢ διαπερῶ.

ἀκόντιον, τό, ὄπκορ. τοῦ ἀκων' ὄδου, ἀκόντιον.
ἀκόντισις, ἡ (ἀκοντίζω) τὸ ρίπτειν ἀκόντιον,
ἐξακόντιος ἀκοντίου.

ἀκόντισμα, τό (ἀκοντίζω) τὸ ριπτόμενον ἀκόν-
τιον.— || ἡ ὀπότασις, ἣν διατρέχει τὸ ριπτόμενον
ἀκόντιον: ἐντὸς ἀκόντισματος.

ἀκοντισμός, ὁ=ἀκόντισις (β βλ.).
ἀκοντιστήρ, -ῆρος, ὁ, καὶ ἀκοντιστής, -οῦ, ὁ
(ἀκοντίζω) ὁ ρίπτων ἀκόντιον, «ἀκοντιστής».

ἀκοντιστήρια, τὰ μηχαναὶ ἐξακοντίζουσαι μεγά-
λους λίθους.

ἀκοντιστικός, ἡ, ὄν (ἀκοντίζω) ὁ ἐξηρακηνός,
ἐμπειρος, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ ρίπτειν τὸ ἄκόντιον.

ἀκοντιστός, -τός, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκόντισις·
τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀκοντίου, ἀμίλλα εἰς τὸ ρίπτειν
τὸ ἀκόντιον.

ἀκοντο-βόλος, ον' ὁ ρίπτων τὸ ἀκόντιον.
ἀκοντο-δόκος, ον (ἀκων+δέχομαι) ὁ δεχόμε-
νος τὸ ἀκόντιον (τ. ἔ. πληγὴς δι' ἀκοντίου), ἢ ὁ
φυλαττόμενος (τ. ἔ. ἀποφεύγων) τὸ ἀκόντιον.

ἀκοντο-φόρος, ον' ὁ φέρων ἀκόντιον.
ἀκόος, ὄν=ἀκουστικός (β βλ.).

ἀκοητή, ἔπιρ. τοῦ ἀκοπος.
ἀκοπία, ἡ (ἀκοπος): ἡ ἑλληψις (ἢ ἀποφυγή) κόπου.

ἀκοπος, ον (α στερ.+κόπος) ὁ ἄνευ κόπου, ἐπο-
μένος: || παθ., ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κόπωσιν, μὴ
κουραζόμενος, ἀκούρατος.— || ἐνεργ. ὁ μὴ κουρά-
ζων, μὴ προξενῶν κόπον, εὐκόλος. 2) ὁ ἀπομα-
κρῶν τὸν κόπον, ἀναψυκτικός.

ἀκρέστατος = ἀναδέστατος, αὐθαδέστατος,
(ὑπερθ. εἶτε ἐκ τοῦ ἀ-κορής = ἀκρέστατος, εἶτε συντε-
τημένος τύπος τοῦ ἀκορσεκότατος τοῦ ἀκορσετος, ὡς
τὸ μέσσατος, νέατος βλ. λ. λ.).

ἀκρέστατος, ον (α στερ.+κορέννυμι) ἀχόρτα-
στος, ὁ μὴ στοματῶν, μὴ κορηννύμενος, ἀνεξάν-
τητος || μετὰ γεν. ὁ μὴ χορταίνων ὀπό τι.— || ἐνεργ.,
ὁ μὴ παρέχων κόρον || ὁ μὴ προξενῶν ἡδῖαν.

ἀκρέτος, ον=ἀκρόρετος.
ἀκορής, ἐς=ἀκρόρετος, β βλ.

ἀκρόρητος, ον (α στερ.+κορέννυμι) ἀκρόρετος,
ἀχόρταστος (μετὰ γεν. πράγμ.) βλ. ἀκρόρετος. 2)

(α στερ.+κορής) ὁ μὴ σαρωθεῖς, ἀσάρωτος || ἀκα-
θάρστος, ἀκαλλώπιστος.

ἀκορία, ἡ (ἀκορος Β) τὸ μὴ ἐσθίειν μέχρι χορ-
τασμοῦ, ἐγκράτεια ἐν τῷ ἐσθίειν.

ἀκορίτης οἶνος, ὁ οἶνος κατασκευασμένος μετ'
ἀκόρου (Α) (βλ. λ.).

ἀκορνα, ἡ· φυτὸν ἀκανθώδες (Cnicus Acarna).
ἀκορος, (Α) ἡ· εἶδος φυτοῦ, καὶ σήμερον ἐπὶ οὕτω
δομαζόμενον (*acorus calamus*, κατὰ δὲ τὸν Sprengel
iris pseudacorus) ἡ· ῥέξια του καλεῖται τὸ ἀκορον.

ἀκορος, ον (Β)=ἀκόρητος (β βλ.)· μτρν. ὀδιάκο-
ρος, ἀκατάπαυστος.

ἀκόρυφος, ον (α στερ.+κορυφή) ὁ ἄνευ κορυ-
φῆς, ἄνευ ἀρχῆς.

ἄκος, -εος, τὸ (πρβλ. ἀκοσμαι)· θεραπεῖα, ἀνα-
κούφισις, ἰασις, ἰατρικὸν, βοήθεια, καταφυγή δι' ἐν
πράγμα ἢ ἐναντίον ἐνός πράγματος (μετὰ γεν.): ἄ-
κος τέμνειν=παρασκευάζειν φάρμακον.
Ἐτυμ.: ἄκος, ἀκοσμαι, ἀκέστωρ, ἀκεστήρ, ἀκε-
στρον, ἀκέστρα συνανήκουσιν· ἐτυμολ. καὶ ὀπό τινων
ἀνάγονται εἰς τὴν ἰαπ. ρ. ak (ακ-) καὶ θεωροῦνται·
ἐτυμολ. συγγενῆ πρὸς τὰ ἐν ἀκαχμένος ἐτυμολογούμε-
να· πιθανῶς διότι ἡ πρωτόγονος θεραπεῖα ἢ το χειρουρ-
γικῆς μᾶλλον φύσεως, τὰ δὲ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἦσαν
κυρ. αἰχμηρὰ ἢ κοπιερά.

ἀκοσμέω, μέλ. -ήσω (ἀκοσμος)· εἶμαι ἐν ἀταξίᾳ,
πράττω ὄκωσμα, ἀπρεπῆ || προσβάλλω.

ἀκοσμήεις, εσσα, εν'=ἀκοσμος (βλ. λ.).
ἀκόσμητος, ον (α στερ.+κοσμέω)· ἀδιακόσμητος,
ἀτακτοποίητος, ἐν ἀταξίᾳ διατελών, ἀκάνοριστος.

2) ἀστόλιος, μὴ ἐπιπλωμένος.

ἀκοσμία, ἡ· ἀταξία, ἀκαταστασία || ὑπερβολή, ἀ-
σωτεία, ἀπειθαρχία, ὑβριότικὴ διαγωγή. Ἐκ τοῦ

ἀκοσμος, ον (α στερ.+κόσμος) ὁ ἄνευ κόσμου
(=τάξεως), ἀτακτος, ἀκατάστατος || ἐπὶ ἡθικῆς ἐνν.
ἀπειθαρχος, ἀνυπότακτος, ἀτίθασος.— || Ἐπίρ. ἀκό-
σμος=ἀτάκτως.— || κόσμος ἀκοσμος (κατὰ τὸ γά-
μος ἄγαμος, ὄωρον ἄωρον κλπ.)=κόσμος (θηλ. τάξις)
ποῦ κάθε ἄλλο εἶναι παρά κόσμος.

ἀκοστώ ἢ ἀκοστέω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μτρ.
ἀφρ. ἀ' ἀκοσθήσας=καλοφαγμένος (παχύς) || παρα-
φαγμένος (δηδίσιας, «κριθιάσας» ἐπὶ ἵππου). Ἐκ τοῦ

ἄκοστη, ἡ· ἡ κριθία.

ἀκουάζομαι, ἀποθ. = ἀκούω = ἀφουγκράζομαι,
ἀκροῶμαι (μετὰ γεν.).— || καλοῦμαι, προσκαλοῦμαι:
δαιτός ἀκούάζεσθον=εἶσθε προσκεκλημένοι εἰς τὴν
εὐωχίαν (ὡς τὸ καλεῖσθαι λατ. vocari).
ἀκουή, ἡ, ἐπ. ἀντὶ ἀκοή (β βλ.): πατρός ἀκουή=
νά περὶ τοῦ πατρὸς.— || ἡχος.

ἀκουρος, ον (α στερ.+κούρος) ἄνευ τέκνων, ἀ-
τεκνος, ἄπαις || ὁ ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου.— ||
(α στερ.+κουρά) ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος.

ἀκουσειαν, αἰολ. τύπος ἀντὶ ἀκούσαιεν, γ' πληθ.
ἐνεργ. ἀφρ. α'. Ἐῶκτ. τοῦ ἀκούω.

ἀκουσιώ, ἐφετ. τοῦ ἀκούω· ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω.
ἀκουσία, ἡ· ἀκούσιος ἐνέργεια ἢ πράξις.

ἀκουσιάζομαι, (κατὰ παθ. ἀφρ. α')· πράττω τι ἀ-
κούσιως ('Εβθ.).

ἀκουσί-θεος, ον (ἀκούω+θεός) ὁ εἰσακουθεῖς
ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

ἀκούσιμος, ἡ, ον (ἀκούω)· ὄν δυνατόν τις νὰ ἀ-
κούσῃ, ὄκουστος.

ἀκούσιος, ον, ἀττ. συνηρ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀκού-
σιος (β βλ.): ὁ μὴ θέλων, ὁ πράττων τι παρὰ τὴν
θέλησίν του, ἐξαναγκασθεῖς διὰ τῆς βίας.— Ἐπίρ.
-ως=οὐχὶ δειληματικῶς, παρὰ τὴν θέλησιν, κατὰ
οὐχὶ εὐπρόσδεκτον τρόπον ὑπερθ. ἀκουσιώτατα.

ἀκουσις, -εως, ἡ· τὸ ἀκούειν.

ἀκουσμα, τό (ἀκούω) τὸ ἀκουσθῆν, ἡχος. 2)
λόγος, φήμη, εἰδησις, μῦθος. [ἄ]. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκουσματικός, ἡ, ὄν (ἀκουσμα) ὁ πρὸδμος νὰ
ἀκούσῃ: οἱ ἀκουσματικοὶ = οἱ δόκιμοι τῆς Σχολῆς
τοῦ Πυθαγόρου.

ἀκουσματίον, τό· μικρὸν ἀκουσμα (β βλ.).

ἀκουστέον, καὶ ἀκουστέα, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀκούω·
πρέπει νὰ ἀκούσῃ τις ἢ νὰ δῶσιν προσοχήν εἰς τι
(ενὰ βάλῃ αὐτὸν) (μετὰ γεν.). 2) ἀκουστέος = ὑπα-

κουστέος, εἰς δὲν πρέπει νὰ ὑπακούη τις, ὁσὶς πρέπει νὰ ὑπακούηται.

ἀκουστήριον, τό· τὸ ἀκρατήριον. 2) ἀφουσα ἀκροάσεως μαθημάτων ἢ διωλέξεων.

ἀκουστής, -οῦ, ὁ (ἀκούω)· ὁ ἀκούων, ὁ ἀκροαζόμενος, ὁ προσέχων εἰς τι ἢ μαθητή.

ἀκουστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος) διό) τὴν αἰσθησὶν τῆς ἀκοῆς: *ἀκουστικὸς πόρος*—ὁ ἀκουστικὸς ὁσάλῃν τοῦ ὠτός ἢ τὸ ἀκουστικὸν—ἡ αἰσθησὶς τῆς ἀκοῆς. 2) = *ἀκουσματικὸς* (βλ. λ.). 3) *ἀκουστικός* (βλ. λ.).

ἀκουστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀκούω· ὁ ἀκουσθεῖς, ὁ ἀκουόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ ἢ ὁ,τι πρέπει νὰ ἀκουσθῇ.

ἀκουτίζω, μέλ. -ίζω, ἀττ. -ῶ· κάμνω τινὰ νὰ ἀκούσῃ (Ἐβδ.).

Ἄκουῶ, μέλ. ἀκούομαι· ἀόρ. α' ἤκουσα· πρκ. ἀττ. ἀκήκοα, ὄρωρ. ἀκουα· ὑπερρ. ἀκηκόειν, ἀττ. ἀκηκόη.—Πλθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι· ἀόρ. α' ἤκουσθην· πρκ. ἤκουσμαι· ἀκούω, συγτασόμενον μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ. 2) ἀπολ., ἀκούω, «παρέχω ὠτα», «βάλλω αὐτῷ»: *ἀκούετε λεῶ*—ἀκούσατε, προσέξατε, ὡ ἀνδρωποὶ («ἀκούσατε, κόμω»).— ἢ προσέχω εἰς τι, διδῶ προσοχὴν εἰς τι, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. σπανίως. μετὰ ῥοτ. *ὁπότε σημ.* ὑπακούω.— ἢ ὡς παθ. τοῦ εἶ (κακῶς) λέγειν τινα, σημ. ἀκούω ἑμαυτὸν καλοῦμενον κακῶς ἢ κακῶς, ἐπιπίνουμαι ἢ κακολογοῦμαι, θεωροῦμαι (καλὸς ἢ κακός) ἢ μετὰ ἐπιθ. ἢ οὐσ.: *ἀκούειν κακῶς* (λατ. malus audire) ἢ μετὰ ἐπιρ.: *εἰδὲ (κακῶς) ἀκούειν* (λατ. bene, male, audire).

Ἔτυμ.: ἀκούω, ἀκοή (<ἀκουσῆ, ὑπ-ἤκουσ, λακ. ἐπ-ἄκουσ>· ἀκούω (<ἀκουσῶ ἐκ τοῦ συνθέτου *ἄκ οὐσ (=ὁ ἔχων τὸ οὖς ἠκονημένον, τ. ἔ. μετ' ἐντάσεως ἐστραμμένον πρὸς τι) (ῥ. ακ+οῦς)> βλ. οὖς (= *ὄος (<οῦσος: λατ. auris)> ὑπὸ τινων ἀπορρίπτεται ἢ ἀνωτέρω ἔτυμ. ἐκ τῆς ῥ. ακ-(ακ-)+οῦς καὶ ἡ λέξ. ἀνάγεται εἰς τι πρωταρχικόν *stīn-kous-jo (πρβλ. καὶ κοῶω=παρτατρῶ (<κοφέω (<οκοφέω πρβλ. θυο-σκόος)).

ἄκρα, ἰων. ἀκρη, ἡ (κρη. θηλ. τοῦ ἄκρος): τέρμα, κορυφή, κρη. τὸ ὑψιστον σημεῖον, ἡ κορυφή τοῦ λόφου π. χ., ἀκρωτήριον ἢ προύριον, ἀκρόπολις (λατ. arx.) ἢ κατ' ἀκρῆς *πέρθειν*, ἀττ. κατ' ἀκρας *πέρθειν* = *πορθεῖν* (καταστρέφειν) ἀπὸ κορυφῆς μέχρι δεμελῶν, τ. ἔ. ἐντελῶς, ὅλως διόλου (λατ. funditus evertere).

ἀκράντος, ὄν (κραιαίνω)=*ἀκραντος* (βλ. λ.): ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀνεκτέλεστος, ἄκαρπος (λατ. irritus).

ἀκράνης, ἐς (α στερ.+κραιεῖν τοῦ κραιζω)· ὁ μὴ κραιζων, ἐπὶ κυνῶν ὁ μὴ ὑλακτῶν, μὴ γαυγίζων.

ἀκράθαντος, ὄν (α στερ.+κραιαίνωμαι)· ἀσειστός, ἀκρη, συνηρ. τύπος τοῦ ἀκρατία, αἰτ. ἀρα. τοῦ ἀκραῆς (βλ. λ.).

ἀκρ-αῆς, ἐς (ἀκρος+αῆμι)· ὁ πνέων σφοδρῶς, ἰσχυρὸς ἄνεμος (περὶ ὀριστημένων ἀνέμων, βορρᾶ, ζεφύρου π. χ.).

ἀκραίος, α, ὄν· ἄκρος: τὰ ἀκραία—τὰ ἄκρα τοῦ σώματος.— ἢ ὁ κατοικῶν εἰς τὴν ὄψη, ἐπιθ. Ἡρας, Ἄφροδίτης, Ἀρτέμιδος, Ἀθηνᾶς κ. ἄ.

ἀκραιπάλος, ὄν· ἄνευ κραιπάλης, ἄνευ ζάλης ἀπὸ μέθην. 2) ἐπὶ οἴνου μὴ προσενσόντος ζάλην. 3) ἐπὶ τινων βοτάνων (π.χ. κρόκου), τὰ ἔπινα ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ἀντίδοτα κατὰ τῆς κραιπάλης.

ἀκραφνής, ἐς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀκραισιο-φραῆς (<ἀκραισιος+φραῆναι>)· ἀκραιος, ἀμιγής, καθαρὸς ἢ ἄβηρ: ἢ δδικτος, ἀθάλας, ὀλόκληρος (λατ. integer) ἢ μετὰ γεν. ἀνεγγίχτος ἀπὸ πράγμα τι.

Ἔτυμ.: κατὰ τὴν κοινῶς ἐπικρατοῦσαν ἔτυμολ. ἀκραιφνης (<ἀκ(ε)ραι(ο)φ(α)νης> κατ' ἄλλους <ἀκρος+αἰφνης> καὶ κατ' ἄλλους τέλος <α στερ.+*κραιφνος (=τραῦμα, θλάση), τοῦ ἑποίου ὅμως δὲν εἶναι βεβαία ἢ ὑπερβ. >

ἀκραντος, ὄν (α στερ. + κραιίνω)· ἀνεκπλήρωτος, ἀνεκτέλεστος, ἄκαρπος ἢ ὀνηρὸς, νωθρὸς.— ἢ ἀτελεῖτης, ἀτελεῖτος.

ἀκρ-αξόνιον, τό (<ἀκρος+αξων>)· τὸ ἄκρον τοῦ ὄζονος.

ἀκρᾶσία, ἡ (Α), ἰων. -ησίη (<ἀκρᾶτος>)· κακὴ μετ' εἰς, κακὴ σύγκρασις θερμοκρασιῶν, ἀντ. τῆ εὐκρασία (βλ. λ.).

ἀκρᾶσία, ἡ (Β) (<ἀκρᾶτής>)· ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀκρατοῦς, ἀκράτης, ἀκολασία (λατ. improentia), ἀντ. τῆ εὐκρασία.

ἀκρᾶτεία, ἡ· παλαιότερος τύπος τοῦ προηγουμ. ἔλλειψις ἰσχύος, ἄδυναμία.— ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀκρατοῦς, ἔλλειψις αὐτοκυβερνήσεως.

ἀκρᾶτεστερος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀκρᾶτος (βλ. βλ.).

ἀκρᾶτεύομαι, (<ἀκρᾶτής>), ἀπεθ.=οὐκ ἐγκρατεύομαι, δὲν εἶμαι ἐγκρατής, δὲν ἔχω ἐγκράτειαν.

ἀκρᾶτευτικός, ἡ, ὄν· ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἀκρᾶτειαν.

ἀκρᾶτέω· εἶμαι ἀκρᾶτής (βλ. λ.).

ἀκρᾶτής, ἐς (α στερ.+κρᾶτός)· ὁ ἀνίσχυρος, στερούμενος δυνάμεως ἢ ὁ μὴ ἔχων δύνανμιν ἢ ἐξουσίαν ἐπὶ τινος πράγματος: *ἀκρᾶτῆς ὀργῆς*—λατ. impotens irae.—Κρη. ἐπὶ ἡθ. ἄνθ. ὁ μὴ ἔχων δύνανμιν ἢ ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν παθῶν του, ἀχαλίνωτος, ἀκράτητος (λατ. impotens sui).

ἀκρᾶτησία, ἡ· ἔλλειψις ἐλέγχου (χαλιναγωγίας), ἀκράτεια.

ἀκρᾶτήτος, ὄν· ἀσυγκράτητος, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, ἀχαλινῶς ἄγρητος.— ἢ ἀκατανόητος (ἐκκλ.) —Ἐπιρ. -τως καὶ -τί=ἀκρατῶς (βλ. λ.).

ἀκρᾶτία, ἡ· ἀκράτεια (βλ. λ.).

ἀκρᾶτίζομαι, ἀττ. μέλ. -οῦμαι. ἀποθ. πίνω ἄκρατον (ἀμιγῆ) οἶνον (<ἀκρᾶτος=λατ. merum).— ἢ προγευματίζω, διότι τὸ πρόγευμα συνίστατο ἐκ τεμαχίου ἄρτου ἐμβεδεσπιτιζόμενον εἰς οἶνον. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκράτισμα, τό (καὶ ἀκρατισμός, δ)· τὸ πρόγευμα.

ἀκρᾶτιστος, ὄν· ὁ ἔχων π.ογευματίσει.

ἀκρᾶτο-κῶδων, -ωνος, ὁ· ὁ πίνων ἄφρονον ἄκρατον (οἶνον) ἀπὸ τὴν «κανάτας», «κρασοπατέρας».

ἀκρᾶτο-πηγῶ-θρυῶτος, ὄν· ὁ βρῦν (δηλ. ἀναβλύζων) ἐξ ἀκράτου (δηλ. ἀγνῆς) πηγῆς.

ἀκρᾶτο-ποσία, ἡ, ἰων. ἀκρητοποσία, ἡ ἢ πόσις ἀκράτου οἴνου. Ἐκ τοῦ

ἀκρᾶτο-πότης, -ου, ἰων. ἀκρητο-πότης, -εω, ὁ (<ἀκρᾶτος+πίνω>)· ὁ πίνων ἄκρατον (ἀμιγῆ, δηλ. ἀπηλλαγμένον ὕδατος) οἶνον.

ἀκρᾶτος, ἰων. ἀκρητος, ὄν· παραθετ. ἀκρᾶτεστερος, -έστατος (α στερ.+κρᾶτῆνυμι)· ἀμιγῆς, καθαρὸς, ἀγνός, ἀνὸδευτος, ἄδολος ἢ κρη. ἐπὶ οἴνου: *ἀκρατος* (ἄνθ. οἶνος), ὁ· οἶνος ἄνευ ὕδατος (λατ. merum) «κρασί ἀκρᾶτος» ἢ καὶ νῦν λέγεται ἢ μτφρ. *ἀκρατος νοῦς*=καθαρὰ, διαυγής, διάνοια. 2) ἐπὶ πρσω. θερμῶς, ἀκρατής, ἀκράτητος, ὑπερβολικὸς ἢ βίαιος

ἀκρᾶτότης, -ητος, ἡ· ἡ ἀμιγῆς κατάστασις (οἶνον π.χ. μέλιτος κλπ.).

ἀκρᾶτο-φόρος, ὁ (καὶ κατ' οἶθ. τὸ ἀκρατοφόρον)· δοχεῖον δι' ἄκρατον οἶνον.

ἀκράτωρ, -ορος, ὁ=ἀκρᾶτής· ὁ ἄνευ ἐλέγχου.

ἀκράτῶς, ἐπιρ. τοῦ ἀκρᾶτής (βλ. βλ.)· ἄνευ ἐλέγχου *ἀκρατῶς ἔχω*=εἶμαι ἀκρατής, ἀκόλαστος.

ἀκράτῶς, ἐπιρ. τοῦ ἀκρᾶτος· ἀμιγῶς, καθαρῶς.

ἀκρᾶ-χολέω, μέλ. -ήσω (<ἀκρᾶχολος>)· εἶμαι ὀργίλος, ὀξύθυμος.

ἀκρᾶ-χολία, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τις ἀκρᾶχολος, δηλ. ὀργίλος, εὐέξαπτος. Ἐκ τοῦ

ἀκρᾶ-χολος, ἰων. ἀκρη-χολος, ὄν (<ἀκρατος+χόλος>)· ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως ὀργιζόμενος, εὐερέδιστος, ὀργίλος: *κῦων ἀκρᾶχολος*=ὀξύθυμος, ἀγρίοσκυλος.

Ἔτυμ.· ἀκριβέστερον ἀκρᾶ-χολος (<ἀκρατ-χολος (<ἀκρᾶτος χόλος>)· ὁ μτγν. τύπος ἀκρᾶ-χολος ἔδημιουργήθη κατὰ παρετυμολογίαν, ἐξ ἐπιρᾶσεως τοῦ ἐπιθ. ἀκρος.

ἀκρεμονικός, ἡ, ὄν· ὡς ἀκρέμων (βλ. λ.), ὡς κλάδος. Ἐκ τοῦ

ἀκρέμων, -ονος, ὁ (<ἀκρος>), ἡ ὀρθότ. ἀκρεμών· ἡ ἄκρα ἐνός κλάδου, μικρὸς κλάδος, κλωνοράκι, βλαστός.

ἀκρ-έσπερος, ὄν (<ἀκρος+εσπέρα>)· κατὰ τὴν ὀρθὴν τῆς ἑσπέρας.

ἀκρ-ήθης, -ου, ὁ, καὶ ἀκρ-ηθός, ον (ἀκρος+ήθης)· εἰς τὴν πρώτην νεότητα, εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεότητος ἢ παρά πολύ νέος.

ἀκρήθεμος, ον· ἄνευ κρηθέμενου (βλ. λ.), δηλ. ἄνευ κεφαλοδέσμου.

ἀκρητός, ον· ὁ ἄνευ κρήνης, ἄνευ πηγῆς ὕδατος.

ἀκρητός, ον· ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκρᾶτος (βλ. λ.).

ἀκρητό-χολος, ον· ὁ προξενούμενος ὑπὸ ἀμιγροῦς χολῆς.

ἀκρη-χολία, ἀκρη-χολος, ἰων. τύποι ἀντὶ ἀκραχολία, ἀκράχολος (βλ. λ.).

ἀκρια, τά—ἀκρια: ἀκρια ρινός.

ἀκριας, πληθ. αλ. τοῦ ἀκρίας (βλ. λ.).

ἀκριδάς—ἀκριβών (βλ. λ.) (Ἐβδ.).

ἀκριδάσμα, τό—ἀκριδάσμος, ὁ (Ἐβδ.)· = ἀκριβωμά, ἀκριβωσις (βλ. λ. λ.).

ἀκριδάσθης, -οῦ, ὁ (Ἐβδ.)· ὁ ἐκ τοῦ πλησίον ἐρευνῶν τὰ πράγματα.

ἀκριθεία, ἡ· ἀκριθεία, λεπτομέρεια ἢ μετὰ προσοχῆς ἐκτέλεσις εἰσοδηποτε· πράξεως ἢ τελειότης. — ἢ αὐστηρότης, ἀκριθεία ἢ φειδωλότης, λιτότης. Ἐκ τοῦ

ἀκριθῆς, ἐς· ἀκριθῆς, ὀηκριθωμένος, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του ἢ ἐπὶ σκέψεων, καθαρὸς, καθωρισμένος, ἀκριθῆς. — ἢ ἐπὶ προσώπων, ἀκριθῆς, αὐστηρός, προσεκτικός, ὑπερακριθῆς ἢ ὡς. λιτός, φειδωλός, φιλάργυρος.

Ἔτυμ. ἰ ἀδεῖ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἀκριθῆς (*ἀκρο-κρηθῆς=ὁ ἐξετάζων (κρίνων) μετὰ ἐξυτήτος, (μεγάλῃς προσοχῆς) κατὰ ἀπλοποιῆσιν (πρβλ. ἀμφορεύς (ἀμφι-φορεύς). Κατ' ἄλλους <ἀκρ-εθ-ης (=ὁ ἔχων ὄξειαν ὄρασιν)· κατ' αὐτοὺς ἔχουσαν μετὰπτωσιν βάσειος ὅ (ἰ)γν.· ἰγν- παρουσιαζομένην καὶ εἰς ἄλλα, πρβλ.: πῶνω-πινω, ὄπωπα - παρθενοπίτης· ὡς πρὸς τὸ β (τοῦ -εθ) ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου π πρβλ. ἀττ. ἀβλαβῆς, ἀβλάβεια, ἰων. ἀβλαβὴ πρὸς τὰ ἀβλοπέ, ἀβλοπία, καταβλαπέσθαι (ἐν ἐπιγρ. Γόρτυνος).

ἀκριθο-δικαίος, ον· ὁ εἰς ἄκρον δίκαιος, ὁ αὐστηρῶς δικάζων ἢ ὁ ὑπερβολικὸς ἐν τῇ κατακρίσει τῶν κακῶς ἐχόντων.

ἀκριθό-λεκτος, ον· ὁ λεχθεὶς μετ' ἀκριθείας (Ἐκκλ.).

ἀκριθο-λογέομαι (ἀκριθολόγος), ἀποθ.· εἶμαι ἀκριθῆς, φροντισμένος, φειδωλός, εἰς τοὺς λόγους ἢ μετ' αἰτ. πράγμ. σταθμίζω τὴν ἐπακριβῶς, αὐστηρῶς ἢ ἐρευνῶ ἀκριθῶς. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκριθολογητέον, ῥημ. ἐπιθ.· πρέπει τις μετ' ἀκριθείας νὰ σταθμίσῃ.

ἀκριθο-λογία, ἡ· ἡ αὐστηρὰ ἀκριθεία εἰς τοὺς λόγους.

ἀκριθο-λόγος, ον (ἀκριθῆς + λόγος)· ὁ ἐκριθῆς εἰς τοὺς λόγους.

ἀκριθῶ, μελ. -ώσας (ἀκριθῆς)· ποιῶ τι μετ' ἐντελοῦς ἀκριθείας ἢ τακτοποιῶ ἐν ἀκριθείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ ἢ ἀλλὰ συνήθως, ἐξετάζω ἢ ἐννοῶ τὴν ἐντελῶς (καθ' ὀλοκληρίαν) ἢ ἐκφράζω τὴν ἐπακριβῶς.— ὅς παθ., γίνεσθαι τὴν ἀκριθείαν ἢ τελείως.

ἀκριθώμα, τό (ἀκριθῶ)· ἀκριθῆς γνῶσις.

ἀκριθῶς, ἐπρ. τοῦ ἀκριθῆς· ἀκριθῶς, ἐπακριβῶς, λεπτομερῶς.— ἢ μετὰ φειδωλότητος, μετὰ δυσκολίας: ἀκριθῶς καὶ μόλις=λατ. vix ac ne vix quidem=μετὰ μεγίστης δυσκολίας.

ἀκριθώσις, ἡ (ἀκριθῶ)· ἀκριθῆς τήρησις.

ἀκριθωτέον, ῥημ. ἐπιθ.· πρέπει τις ἀκριθῶς, αὐστηρῶς, ἢ ἐξετάσῃ.

ἀκριθῶν, τό ὄπωπρ. τοῦ ἀκρίας (βλ. λ.).

ἀκριθο-θήκη, ἡ (ἀκρίας + τίθημι)· κλωβίον δι' ἀκρίδας

ἀκριθο-φαγέω· ἐσθίω ἀκρίδας (Κ. Δ.).

ἀκριθο-φάγος, ον· ὁ ἐσθίων ἀκρίδας.

ἀκριζῶ (ἀκρος)· ἐσθίζω ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἢ κόπτω τὸ ἄκρον (πρβλ. ἔξακρίζω).

ἄκρις, -ιος, ἡ, ἰων. τύπος ἀντὶ ἀκρᾶ· κορυφῆ ὑψώματος, κορυφῆ ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀκριας ἡγεμόσεσσι=αὶ ἀνεμῶδες κορυφαί τῶν ὄρων (πρβλ. τὸ ἔξ. ἰάσας «στὴν ἀκρια») [βι' ἔτυμ. βλ. ἀναχμένοσ].

ἌΚΡΙΣ, -ίδος, ἡ ἢ ἄκρις, «ἀκρίδα», λατ. gryllus [βι' ἔτυμ. βλ. ἀναχμένοσ].

ἀκρίσια, ἡ (ἀκρίτος)· ἑλληφίσις σαφηνεία καὶ τάξεως, σύγχυσις. — ἢ ἑλληφίσις κρίσεως, ἐσφαλμένη κρίσις. — ἢ ὁ ἀναποφάσιτος χαρακτήρ νόσου, μὴ σημεϊούσης τὴν κρίσιν φάσιν τῆς.

ἀκρίτι, ἐπρ. τοῦ ἀκρίτος (βλ. λ.).

ἀκρίτο-θυσλος, ον· ὁ μὴ ἔχων δύναμιν κρίσεως ἐν τοῖς βουλευμασιν αὐτοῦ.

ἀκρίτο-γυιός, ον (ἀκρίτος+γυῖον)· ὁ ἔχων συγκεχυμένον, ἀσταθές, θῆμα.

ἀκρίτο-δάκρυς, υ, γεν. -υός (ἀκρίτος+δάκρυ)· ὁ χύνων κρουνούς δακρύων, ἔφθονα δάκρυα.

ἀκρίτο-μῦθος, ον (ἀκρίτος+μῦθος)· ὁ ὀπεριοκέπτως λαλῶν. — ἢ δυσερμηνεύτος.

ἀκρίτος, ον (α στερ. + κρίνω)· ὄν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ, μὴ τεκτοποίητος, συγκεχυμένος, ὀτακτος ἢ ἀνερθιμῆτος. 2) διαρκῆς, συνεχῆς, ἀδιάλειπτος ἢ ἐπὶ ἐρέσει, συνεχῆς, συνεχόμενος. — ἢ ἀκρίτος, ἀδικαστος (ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων): ἀκρίτον τινα κείναιεν=καταδικάζειν τινὰ εἰς θάνατον ἄνευ δίκης (λατ. incicta causa). -ῶς, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην.— ἢ Ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κρίσιν, μὴ δυνάμενος νὰ κρίνῃ. 2) ὁ μὴ ἐξασκῶν κρίσιν, μὴ κάμνων διάκρισιν.

ἀκρίτο-φύλλος, ον (ἀκρίτος + φύλλον)· ὁ ἔχων φύλλα μὴ διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων, πυκνόφυλλος.

ἀκρίτο-φύρτος, ον (ἀκρίτος+φύρτω)· ὁ πεφυρμένος (ἀναμειγμένος) κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἴσχυρῇ νὰ γίνῃ διάκρισις, ὁ πολὺ «μπερδεμένος».

ἀκρίτο-χειρός, ον· ὁ ἔχων ἀναριθμητοὺς χεῖρας.

ἀκροάζομαι, ἀποθ.—ἀκροάομαι (βλ. βλ.).

ἀκροάμα, τό (ἀκροάομαι) = λατ. acroama = πᾶν τὸ ἀκουόμενον εὐχαρίτως, πᾶν τὸ ἀναγινωσκόμενον, ἢ ὀπαγγελόμενον, ἢ παριστώμενον ἀπὸ σκηνῆς, ἢ ἄδόμενον ἢ μουσικὸν δρᾶμα.

ἀκροαματικός, ὁ, ὄν· ὁ προφορικὸς, ὁ προκωριζόμενος δι' ὀκράσιν μόνον: ἀκροαματικαὶ διδασκαλῖαι=οὐ ὑψηλότεραι καὶ βαθύτεραι διδασκαλῖαι τῶν φιλοσόφων. μεταδιδόμεναι προφορικῶς.

ἌΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ· πρτ. ἡκροάωμην· μέλ. -άσομαι [ᾱ]· ἀόρ. α' ἡκροασάμην· πρκ. ἡκροάμαι. Ἄποθ.· τείνω τὸ οὖς, προσέχω, εἶς τι, κυρ. ἀκούω ἢ παρακολουθῶ μαθημάτα: ὁ ἀκροώμενος = ὁ ἀκροατῆς, σπουδαστῆς. — ἢ ὑπακούω.

ἀκροάσις, -εως, ἡ (ἀκροάομαι)· τὸ ἀκούειν ἢ προσέχειν εἰς τινα (τι). 2) ὑπακοή πρβλ. λατ. acroasis.

ἀκροατέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀκροάομαι· πρέπει τις νὰ ἐκροᾶται (δίδῃ προσοχήν).

ἀκροατήριον, τό (ἀκροάομαι)· τόπος ἀκροάσεως, αἰθουσα διδασκαλίας, μαθημάτων.— ἢ τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, «ἀκροατήριον».

ἀκροατής, -οῦ, ὁ (ἀκροάομαι)· ὁ ἀκούων, ὁ ἀκροατῆς ἢ μαθητής.

ἀκροατικός, ἡ, ὄν (ἀκροάομαι)· κατάλληλος δι' ἀκρόσιν ἢ παρακολουθῆσιν μαθημάτων· πρβλ. λατ. acroaticus· μισθὸς ἀκροατικὸς (λατ. honorarium)=τὰ δίσκτρα.

ἀκρο-βάμων, ον (ἀκρος+βαίω)· ὁ βαίνων ἐπὶ τῶν ἔκρων (ποδῶν), ὁ περιπατῶν ἀπὸ κροαδοῦ.

ἀκρο-βαρέω, μελ. -ήσω· ἔχω τὸ ἄνω ἄκρον βαρύτερον τοῦ δέοντος σχετικῶς πρὸς τὸ κάτω.

ἀκρο-βάτέω (ἀκρος + βαίω)· περιπατῶ ἐπὶ τῶν ἔκρων ποδῶν (ἀκροαδοῦ)· — ἢ ἀναβαίνω εἰς δ.η.

ἀκρο-βατικός, ἡ, ὄν· ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς ἀνάβασιν (λατ. scansorius).

ἀκρο-βατος, ον=ἀκροβάμων.

ἀκρο-βάφης, ἐς (ἀκρος+βαφῆναι)· βεβαμμένος εἰς τὸ ἄκρον ἢ ἐλαφρά.

ἀκρο-βελῆς, ἐς (ἀκρος+βέλος)· ὁ ἔχων ὄξειαν αἰχμὴν εἰς τὸ ἄκρον.

ἀκρο-βελίς, -ίδος, ἡ· αἰχμὴ βέλους ἢ ὀβελός (εσσούβλα).

ἀκρο-βλαστος, ον· ὁ ἀναφών ὀλοστοῦς κατὰ τὸ ἄκρον.

ἀκρο-βολέω, (ἀκροβόλος)· εἶμαι ἀκροβόλος (σφενδονήτης) ἢ ἀψιμαχῶ.

ἀκροβολής, ἑς·—*ἀκροβελής* (βλ. λ.).
ἀκρο-βολία, ἡ· τὸ σφενδονᾶν, τὸ ρίπτειν μακρό-
 δεν ἢ ἀψιμαχία.
ἀκρο-βολίζομαι (*ἀκρο-βολέω*) ἀποθ.· ρίπτω ἢ μά-
 χομαι μακρόδεν ἢ ἀψιμαχῶ. Ἐκ τούτου τὸ
ἀκρο-βόλεις, -εως, ἡ· ἀψιμαχία.
ἀκρο-βόλισμα, -ατος, τό·=προσηγ.
ἀκρο-βολισμός, ἑ=ἀκροβόλεις (8 βλ.).
ἀκρο-βολιστής, -οῦ, ἑ=ἀκροβόλος (8 βλ.).
ἀκρο-βόλος, ἑ (*ἀκροστ+βαλεῖν*)· ὡς οὐσιαστ.· ὁ ρί-
 πτων ἀπὸ μακράν, σφενδονήτης, ἀψιμαχῶν ἢ ἀλλ.
 ἕως· ἢ ὡς ἐπιθ. προπαροξ. *ἀκρό-βολος*, ον=ὁ μα-
 κρόδεν πληγείς.
ἀκρο-βυστή, ἡ· εἰμαι ἀπερίτμητος ('Εβδ.).
ἀκρο-βυστία, ἡ (*ἀκροβύστος*)· ἡ ἄκρα τοῦ δερ-
 ματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῦιο λατ. *praepitium*.— ἢ ἡ
 κατάστασις τοῦ ἔχοντος ἀκροβυστίαν, τὸ νὰ εἶναι
 τις ἀπερίτμητος ('Αγ. Γρ.).
ἀκρό-βυστος, ον (*ἀκροστ+βύω*)· ὁ μὴ περιτεμη-
 μένος, ὁ ἔχων ἀκροβυστίαν, εἰς δὲν ἔχει γίνεαι
 περιτομή.
ἀκρο-γένειος, ον· ὁ ἔχων τὸ γένειον (τὸ ἐπη-
 γούριον) προτεταμένον ἢ ὀξύ.
ἀκρο-γωνιαῖος, ον (*ἀκροστ+γωνία*)· ὁ ἐν τῇ ἐ-
 ρχάτῃ γωνίᾳ· *ἀκρογ. λίθος* = ὁ γωνιοσὸς θεμέλιος
 λίθος.
ἀκρο-δέτος, ον (*ἀκροστ+δέω*=δένω)· ὁ δεδεμέ-
 νος εἰς τὸ ἄκρον ἢ τὴν κορυφήν.
ἀκρο-δικαιοσύνη, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τις ἀκριβοδίκαιος.
ἀκρό-δρυα, τὰ (*ἀκροστ+δρύω*)· τὰ ὀπωροφόρα δέν-
 δρυα.— ἢ ὀπύραι, καρποί, κρη. καρποὶ ἔχοντες σκλη-
 ρὸν τὸ κέλυφος.
ἀκρο-ἐλικτός, ον (*ἀκροστ+ἐλίσσω*)· ὁ ἐλιγμένως
 κουεστραμμένος, τυλιγμένος) κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρό-ξεστος, ον (*ἀκροστ+ξέω*)· ὀλίγον θρασεῖς
 ἢ ξεσταθεῖς.
ἀκρό-ζυμος, ον· ὁ ὀλίγην ζύμην ἔχων.
ἀκρόθεν, ἐπιρ.· ἐκ τοῦ ἄκρου, ἐκ τῆς κορυφῆς.
ἀκρόδι, ἐπιρ.· κατὰ τὴν ἀρχήν.
ἀκρο-θιγής, ἑς (*ἀκροστ+θίγειν*)· ὁ ἐγγιζων τὴν
 ἐπιφάνειαν ἢ ἐλαφρῶς.
ἀκρό-θινα, τὰ· βλ. *ἀκρο-θίνιον*.
ἀκρο-θινιάζομαι, ἀποθ. (*ἀκροθίνιον*)· λαμβάνω
 τὰ *ἀκροθίνια* (τὸ κάλλιστον δηλ. μέρος) ἢ ἐκλέγω
 δι' ἑμαυτὸν.
ἀκρο-θίνιον, τὸ (*ἀκροστ+θίς*), κατὰ τὸ πλεῖστον
 ἐν πλ.θ. *ἀκροθίνια* καὶ *ἀκροθίνα*· κυρ. τὸ ἀνώτα-
 τον μέρος ἑνὸς σωροῦ, ἢ κορυφή τοῦ σωροῦ||ἔπομ.
 τὸ ἐκλεκτότερον τμήμα τοῦ σωροῦ||θην, οἱ πρώ-
 τοι καρποὶ τοῦ ὄγρου, τῆς λείας κλτ.. ὡς τὸ *ἀπαρ-
 χαί*.— κυρ. εἶναι οὗδ. τῶν ἐπιθ. *ἀκροθίνιος*, ὁπόθεν
θύη ἀκροθίνια=προσφοραὶ ἐξ ἀπαρχῶν.
ἀκρο-θώραξ, -άκος, ἑ, ἡ (θυράκησ II)· ὁ ἐν με-
 τρία μέθῃ διατελών, ἡμιμέθυσος. 2) ὁ εἰς τὸ ἐπ-
 ακρον μεθυσμένος.
ἀκρό-καρπος, ον· ὁ παράγων καρπὸν ἐπὶ τῆς
 κορυφῆς.
ἀκρο-κελαινιά, (*ἀκροστ+κελαινός*)· ἐν χρήσει μόνον
 κατὰ ἐπιθ. μετ. *ἀκροκελαινιῶν*=καδιοστάμενος
 μέλας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀκρο-κιόνιον, τὸ (*ἀκροστ+κίων*)· τὸ κιονόκρανον.
ἀκρο-κνεφαίος, ον καὶ *ἀκρο-κνεφής*, ἑς (*ἀκροστ+
 κνεφᾶς*)· ὁ ἐν τῇ ὀρχῇ ἢ τῶν τέρματι τῆς νυκτός,
 κατὰ τὸ λυκόφως «κατὰ τὰ σουροπώματα» ἢ κατὰ
 τὸ λυκαυγές «κατὰ τὰ χαράματα».
ἀκρό-κομος, ον (*ἀκροστ+κόμη*)· ὁ ἔχων κόμην
 ἐπὶ τῆς κορυφῆς.— ἢ ὁ ἔχων φύλλα εἰς τὴν κορυ-
 φήν, πυκνούφυλλος.
Ἀκρο-κόρινθος, ἑ· ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.
ἀκροκόρινον, τό· εἶδος βολβοῦ.
ἀκρο-κῦματός, μέλ. -ώσω (*ἀκροστ+κῦμα*)· πλέω
 ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων.
ἀκρο-κόλιον, τό· συν. κατὰ πλ.θ. τὰ *ἀκρ.* = τὰ
 ἄκρα τοῦ σώματος.
ἀκρό-λίθος, ον (*ἀκροστ+λίθος*)· ὁ ἔχων τὰ ἄκρα
 κατεσκευασμένα ἐκ λίθου, ἐπιθ. *ἐυλίθων ἀγαλμάτων*
 ἢ ἀνδριάντων, μετ. κεφαλὴν χειρῶς καὶ πόδας ἐκ μαρμάρου.

ἀκρο-λίγιον, τὸ (*ἀκροστ+λίγιον*)· τὸ ἄκρον δικτύου.
ἀκρο-λογέω (*ἀκρος+λέγω*)· συλλέγω τὰς ἄκρας,
 κορφολογῶ.
ἀκρο-λοφία, ἡ· ὄρασειρά, ὄρεινὴ χώρα.
ἀκρο-λοφίτης, -ου, ἑ (*ἀκροστ+λόφος*)· ὄρεινός, ὁ
 διαμένων εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λόφων (ὄρεων).
ἀκρό-λοφος, ον (*ἀκροστ+λόφος*)· ὁ ἔχων ὑψηλὸν
 τὸν λόφον, τὴν κορυφήν.— ὡς οὐσα. ἑ *ἀκρολόφος*=
 ὄρεινὴ ράχις (κορυφή)· κυρ. ἢ κορυφὴ τοῦ λόφου.
ἀκρο-λύτew, (*ἀκροστ+λύω*)· λύω μόνον κατὰ τὰ
 ἄκρα· *ἀκρολ. ζώνην*=παίζω μετὰ τὰ ἄκρα τῆς ζώνης,
 ὡσεὶ λύων αὐτήν.
ἀκρο-μαλλος, ον· ὁ ἔχων πυκνὸν καὶ ἄφθονον
 μαλλίον, οἰνοὶ μακρόμαλλος.
ἀκρο-μάνης, ἑς (*ἀκροστ+μάνηαι* τοῦ *μάνομαι*)·
 ὁ εἰς τὸ ἄκρον ὄψων τῆς μανίας διατελών, ὁ ἄ-
 κρως (εἰς τὸ ἔπακρον) μαινόμενος.
ἀκρο-μάστιον, τὸ (*ἀκροστ+μαστός*)· τὸ ἄκρον τοῦ
 μαστοῦ, ἢ θηλή.
ἀκρο-μέθυσος=*ἀκροθώραξ* (βλ. λ.).
ἀκρο-μόλυβδος, ον (*ἀκρος+μόλυβδος*)· ὁ ἔχων
 μόλυβδον κατὰ τὸ ἄκρον, ὁ μολυβδωμένος εἰς τὸ
 ἄκρον (ἐπιθ. βικτιῶν).
ἀκρον, τό, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀκρος*· τὸ ὑψιστον ση-
 μεῖον· I κορυφὴ ὄρους ἢ ἄκρα γῆς, ἀκρωτήριον ἢ
 τέλος, ἐσχατία.— II μετρ. ὁ ὑψιστος βαθμὸς, τὸ ὑ-
 ψος ἑνὸς πράγματος.— III κατὰ πλ.θ. *ἀκρα* ἐπὶ προσ.
 =οἱ ἄρχοντες.— IV ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὰ *ἀκρα*
 εἶναι ἢ μελέων καὶ ἐλάσεων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ
 κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μέσον ὄρον ἢ πρότασιν.
ἀκρο-νύγως, (*ἀκροστ+νύσσω*), ἐπιρ.· κατὰ τρόπον
 καθ' ὃν ἐφάπτονται τὰ ἄκρα.
ἀκρό-νυκτος, ον (καὶ *ἀκρονύκτιος*)· ὁ κατὰ τὴν
 ἀρχὴν τῆς νυκτός, πρὸς ἑσπέραν (πρβλ. καὶ *ἀκρό-
 νυχος* B).
ἀκρό-νυξ (-*νυκτος*), ἡ· ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός (= *ἀ-
 κρονηχία*).
ἀκρο-ονυχί, ἐπιρ. (*ἀκροστ+δονυξ*)· μετὰ τὸ ἄκρον τοῦ
 ὄνυχος.
ἀκρο-νυχία, ἡ=ἡ *ἀκρονύξ* (βλ. λ.).
ἀκρο-όνυχος, ον (A) (*ἀκρος+δονυξ*) = *ἀκρονύχος*
 (8 βλ.).
ἀκρό-νυχος, ον (B) (*ἀκροστ+νύξ*)· κατὰ τὴν ἀρ-
 χὴν τῆς νυκτός, κατὰ τὸ θράδισμα.
ἀκρο-ξιφίς, ἡ (καὶ *ἀκροξιφίδιον*, τό)· ἡ ἄκωκὴ
 τοῦ ξίφους.
ἀκρο-πάγης, ἑς· ὁ ἑστερευμένος, καρφωμένος,
 κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρό-παθος, ον· ἑσφ. γρ. ἀντὶ *ἀκρόπλοος* (βλ. λ.).
ἀκρό-παστος, ον (*ἀκροστ+πάσσω*)· ὁ ἔρραντισμέ-
 νος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ μόλις ἀλατιοθεῖς.
ἀκρο-πάχης, ἑς· παχὺς κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρο-πενδής, ἑς (*ἀκροστ+πένθος*)· ὁ εἰς ἄκρον
 πενθῶν, ὁ βωρέως τεθλιμμένος.
ἀκρό-πηλος, ον (*ἀκροστ+πηλός*)· πηλώδης (λα-
 σπώδης) κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀκροπις, (*γλώσσα*)· ἡ ἀνίκανος νὰ διαρθρωθῆ,
 ὀδιόρθρωτος (ἄμφ. γρ.).
ἀκρό-πλοος, ον, συνηρ. -*πλους*, -*οον*· ὁ πλέων
 (ἢ νηχόμενος) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὁ
 διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀκρο-ποδητή, ἐπιρ. (*ἀκροστ+πούς*)· ἐπὶ τῶν ἄκρων
 ποδῶν, «στὶς μύτες τῶν ποδῶν» ἢ λάθρα.
ἀκρο-πολεύω· διέρχομαι τὸ ἄκρον, τὴν κορυφήν.
ἀκρό-πολις, -εως, ἡ (*ἀκροστ+πόλις*)· ἡ ἄνω πό-
 λις, τὸ ὑψηλότερον μέρος (τμήμα) τῆς πόλεως ἢ θ-
 θεν φρουρίον, ἀκρόπολις ἢ παρ' ἄτε. κυρ. ἢ ἀκρόπο-
 λις τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις ἀχρησιμοποιοῦτο καὶ ὡς θη-
 σαυροφυλάκιον.— II μετρ. ἐπὶ ἀνδράων· *πέργος* ἀμυν-
 τικός· 2) τὸ σπουδαιότατον σημεῖον.
ἀκρο-πόλος, ον (*ἀκροστ+πολέω*)· ὁ ὑψηλὰ δια-
 τρήτων, ὑψηλὰ ἀιρόμενος ἢ γεν., ὑψηλός.
ἀκρο-πόρος, ον (*ἀκρος+πέλω*)· ὁ διὰ τοῦ ἄ-
 κρου (τῆς αἰχμῆς) διατρύπων, ὁ διαπερῶν διὰ μέ-
 σου, ὁ διερχόμενος διὰ μέσου.— III προπαροξ. *ἀκρό-
 πορος*=ὁ ἔχων πόρον (ἀνοιγμα) κατὰ τὸ ἄκρον.
ἀκρο-ποσθία, ἡ· ἡ *ἀκροβυστία* (βλ. λ.), τὸ ἄκρον

τοῦ ἔξερματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰζοίου, λατ. *praeruptium*.
ἀκρο-πότης, -ου, ὁ· ὁ καθ' ὑπερβολὴν πίνων.
ἀκρο-πούδις, ἐπὶρ. = *ἀκροποδηεὶ* (βλ. λ.).
ἀκρο-πούς, ὁ· τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.
ἀκρο-πρέμων, τό· τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου (βλ. λ.).
ἀκρο-πρῶρον, τό· τὸ ἄκρον τῆς πρῶρας πλοῦσι.
ἀκρο-πτερον, τὸ (*ἀκρος+πτερόν*)· τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος.

ἀκρο-πτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *ἀκρόπολις* (βλ. λ.).
ἀκρο-ρριζος, ὄν (*ἀκρος+ρίζα*)· ὁ μὴ καταβάλλων βαθεῖα ρίζας.

ἀκρος, α, ὄν (*ἀκρή*)· ὁ εἰς τὸ ἄκρον, τ. ἔ. ἢ εἰς τὸ ἐξώτατον σημείον (λατ. *extrēmus*), ἢ εἰς τὸ ἀνώτατον (ὕψιστον, λατ. *summus*) || *ἀκρα χεῖρ*, *ἀκροὶ πόδες* κλπ. = τὰ ἄκρα τῆς χειρός (δάκτυλοι), τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν (δάκτυλοι) κλπ. || *πόλις ἀκρη* = *ἀκρόπολις* || *ἕβωρ ἀκρον* = ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος || ὡς. *ἐπ' ἀκροῖς* (ἐνν. *δακτύλοις*) ἢ *ἐπ' ἀκρων* (ἐνν. *δακτύλων*) = *ἀκροποδηεὶ* || *οὐκ ἐπ' ἀκρας φρενός* = οὐχὶ ἀπὸ τῆν ἐπιφάνειαν τῆς καρδίας, τ. ἔ. ἀπὸ μέσης καρδίας || *ἀκροῖσι λαίφρον* = *κρασπέδος* = μὲ τὰ ἄκρα τοῦ ἰσθίου, τ. ἔ. μὲ συνεσταλμένα τὰ ἰστία, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀσμῆς τοῦ ἀνέμου. — || ἐπὶ χρόνου, *ἀκρο ἐσπέρα* = τὸ τέλος τῆς ἐσπέρας (τὸ σουρούπιωμα). — || ἐπὶ βαθμοῦ, ὁ ὕψιστος (ἀνώτατος) εἰς τὸ εἶδος του, ὁ πρῶτος, ἐξοχος, ὑπέροχος: *ἀκροὶ Δαναῶν*, *ἀκροὶ ποιητῶν* = οἱ πρῶτοι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἱ πρῶτοι μεταξὺ ποιητῶν || *ψυχὴν οὐκ ἀκρος* = οὐχὶ ἰσχυρὸς τὸν νοῦν. — IV τὰ οὐδ. *ἀκρον* καὶ *ἀκρα* καίνται καὶ ἐπιρ. = λίαν, ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολὴν· βλ. *ἀκρος* (πρβλ. λατ. *acer, acies, acus, acuo*) [ἴ· ἔτυμ. βλ. *ἀναχμένο*].

ἀκρο-σάπης, ἐς (*ἀκρος+σάπται*)· ὁ ἔχων υποστῆ οἰψὶν ἐπιφανειακῶς μόνον, ἤτοι ἐλαφρῶς.

ἀκρο-σιδήρος, ὄν (*ἀκρος+σίδηρος*)· ὁ ἔχων σιδηροῦν ἄκρον (αἰχμὴν), ὁ ἔχων αἰχμὴν ἐκ σιδήρου.

ἀκρο-σοφός, ὄν (*ἀκρος+σοφός*)· ὁ ἄκρος ἐν σοφίᾳ, ὁ ἄκρος (λίαν) σοφός.

ἀ-κροσσοῦς, ὄν (α στερ. + *κροσσός*)· ὁ ἄνευ κροσσῶν.

ἀκρο-στήθιον, τό· τὸ στήθος.

ἀκρο-στιχίς, -ίδος, ἡ· βραχὺ ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀποτελοῦν λέξιν.

ἀκρο-στιχίον, (καὶ *ἀκροστίχιον*) τό· = *ἀκροστιχίς*.

ἀκρο-στόλιον, τό (*ἀκρος+στολή*)· ἡ ἄκρα τῆς πρῶρας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ κοσμημάτων. Κυρ. = *ατὸ ἄκρον τοῦ στολίου*, *στόλιον δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρῶμης καὶ δευτοῦ μέχρι τῆς πρῶρας ἕξιν*, *ἐνθα τὸ τῆς νεῶς ἐπιγράφεται ὄνομα*. Ἐτυμ. Μ. — II ὡς. = *ἀπλαστον* (βλ. λ.).

ἀκρο-στόμιον, τό· τὰ ἄκρα τῶν χειλέων.

ἀκρο-σφαίρια, τά· τὰ στρογγύλα ἄκρα τῶν δακτύλων.

ἀκρο-σφάλης, ἐς (*ἀκρος+σφάλῃναι* τοῦ *σφάλω*)· ὁ ὑποκειμένος (ρέπων) εἰς τὸ σφάλλασθαι (σκοντάπειν), ἐπισφαλής. — II ἔνεργ. ὁ ἰκανὸς νὰ καταρρίψη τινὰ, ὁ ἐπικίνδυνος.

ἀκρο-σχιδής, ἐς· ἐσχισμένος, διηρημένος, κατὰ τὸ ἄκρον.

ἀκρο-τελεύτιον, τό (*ἀκρος+τελευτή*)· τὸ ἄκρον, ἡ παρυφή, τὸ «κενάρι» παντὸς πράγματος, κυρ. ἐπὶ στίχου || *ἐντεῦθεν*, τὸ περιδοκίως ἐπαναλαμβανόμενον μέρος τοῦ ἔσματος.

ἀκρο-τενής, ἐς (*ἀκρος+τείνω*)· ὁ ἐκτεινόμενος ὑψηλά.

ἀκρότης, -τητος, ἡ (*ἀκρος*)· ἐσχατιά, ἄκρα || κορυφή, κολοφών, ἐξοχότης, ἐντέλεια.

ἀ-κρότης, ὄν (α στερ. + *κροτέω*)· ὁ μὴ κτυπηθεὶς, μὴ πατηθεὶς, καλῶς, περὶ γῆς. — III ὁ μὴ κτυπηθεὶς συγχρόνως μετὰ τινος ἄλλου, ἀσύμφωνος.

ἀκρο-τομέω (*ἀκρος+τεμεῖν*)· τέμνω τὰς ἄκρας (τὰς κορυφάς, ἐπὶ θεριαμοῦ), δερίζω τῆν ἐπιφάνειαν. Ἐκ τοῦ:

ἀκρό-τομος, ὄν (*ἀκρος+τεμεῖν* τοῦ *τέμνω*)· ὁ τετμημένος κατὰ τὸ ἄκρον, ὁ ἀποτόμως ἀποκεκομμένος, ἀποτόμος || ἐπὶ λίθου, οὐδύς.

ἀκρό-τονος, ὄν (*ἀκρος+τείνω*)· ὁ εἰς ἄκρον τεταμένος, νευρώδης, ἰσχυρός.

ἀκρο-ουλος, ὄν· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον οὔλος (αγουρός).

ἀκρο-ουρανία, ἡ· ἡ τοῦ οὐρανοῦ ἀκρόπολις.

ἀκρο-ουχέω, (*ἀκρον+εχω*)· κατέχω τὰ ἄκρα, διαμένω εἰς τὰς κορυφάς.

ἀκρο-φάης, ἐς = *ἀκροφανής* (βλ. λ.).

ἀκρο-φαληριάω· λάμπω (ἢ εἶμαι λευκός) κατὰ τὴν κορυφήν.

ἀκρο-φάνης, ἐς (*ἀκρος+φανῆναι*)· ὁ ὄρτι ἀνατέλλων || ὁ φαιδρῶς λάμπων.

ἀκρο-φύης, ἐς (*ἀκρος+φύω*)· ὁ φυεὶς κατὰ τὸ ἄκρον κλάδου. — II ὁ ὑψηλὴν ἔχων τὴν καταγωγὴν (τὴν ἀνατροφὴν), ὁ ἔχων μεγάλα φυσικὰ προτερήματα.

ἀκρο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ· ὁ φύλαξ ἀκροπόλεως (ὁ διοικητὴς ἀκροπόλεως).

ἀκρό-φυλλος, ὄν (*ἀκρος+φύλλον*)· ὁ ἔχων φύλλα κατὰ τὴν κορυφήν.

ἀκρο-φύσιον, τὸ (*ἀκρος+φύω*)· τὸ ἄκρον, τὸ στόμιον, τοῦ φυσητήρος || τὸ ρύγχος ἢ ὁ σωλὴν τῶν φυσητήρων.

ἀκρο-χάλις, ὁ, ἡ· = *ἀκροθώραξ* (βλ. λ.).

ἀκρο-χανής, ἐς (*ἀκρος+χαίνω* τοῦ *χαίνω*)· ὁ χαίνων κατὰ τὸ ἄκρον (θηλ. τὴν κεφαλὴν) || ὁ εὐρέως χάσκων.

ἀκρό-χειρ, -χειρος, ἡ (*ἀκρος+χείρ*)· ἀντὶ *ἀκρα χεῖρ* = τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ καὶ κάτω μέρος τῆς χειρός.

ἀκρο-χειρίζομαι, (*ἀκρος+χείρ*), ἀποθ. ἄγωνίζομαι ἐκ τοῦ συστάθην, τόσον ὅσον φθῶν οἱ χεῖρες τῶν ἀντιπάλων (περὶ ἐνός αἵδους πάλης, καθ' ὃ οἱ παλαιότες συνεπλέκοντο μὲ τὰς χεῖρας καὶ οὐχὶ μὲ δόλοῦντα τὰ σώματα τῶν) (βλ. καὶ *ἀκροχειρίζω*).

ἀκρο-χειρίζω· δρόττομαι διὰ τῶν χειρῶν (βλ. *ἀκροχειρίζομαι*).

ἀκρο-χειρισίς, ἡ· = *ἀκροχειρισμός* (βλ. λ.).

ἀκρο-χειρισμός, ὁ· τὸ παλαίειν διὰ τῶν χειρῶν.

ἀκρο-χειριστής, ὁ· ὁ παλαίων διὰ τῶν χειρῶν.

ἀκρό-χειρον, τό· τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

ἀκρο-χλίθρος, ὄν· χλιαρός, μόλις θερμός.

ἀκρο-χολέω, -χολία, -χολός· βλ. *ἀκραχολ-*.

ἀκρο-χορδῶν-ώδης, ἐς· ὁ πάσχων ἐξ *ἀκροχορδῶν* (βλ. λ.).

ἀκρο-χορδῶν, -όνος, ἡ (*ἀκρος+χορδή*)· σάρκωμα ἔχον λεπτὸν λαιμόν (κρεατοελιά).

ἀκρό-ψίλος, ὄν· γυμνός ἢ φαλακρός κατὰ τὴν κορυφήν.

ἀ-κρυπτος, ὄν (α στερ. + *κρύπτω*)· ὁ μὴ κεκρυμμένος.

ἀ-κρύσταλλος, ὄν· ὁ ἄνευ κρυστάλλου, ἄνευ πάγου.

ἀκρο-ωλένιον, τό (*ἀκρος+ὠλένη*)· τὸ ἄκρον τῆς ὠλένης (τὸ ἄκρον τοῦ ὀγκῶνος).

ἀκρο-ωμία, ἡ (*ἀκρος+ὄμιος*)· τὸ ἄκρον τοῦ ὤμου, ἢ ἀπόφυσις.

ἀκρο-ωμῖς, -ίδος, ἡ· = *ἀκρωμία*.

ἀκρο-ωμίτης, -ου, ὁ· ἐπόπτης σχολείων.

ἀκρων, -ωως, ὁ (καὶ *ἀκρωνάριον*, τό) = *ἀκροκώλιον* (βλ. λ.).

ἀκρωνία, ἡ, πηλ. = *ἀκρωτηριασμός* (βλ. λ.).

ἀκρο-ωνυχία, ἡ (*ἀκρος+δυνυῖ*)· τὸ ἄκρον τοῦ δυνυχος || *δθεν*, κάθε ἐσχατιά, ἡ ράχις (κορυφή) δρους, ἀκρώρεια.

ἀκρο-ώνυχος, ὄν (*ἀκρος+δυνυῖ*)· ὁ μὲ τοὺς δυνυχας, χηλάς, ὀπλάς κλπ. ἐγγίζων || ὁ ἔχων δυνυχας, χηλάς, ὀπλάς κλπ.

ἀκρο-ώρεια, ἡ (*ἀκρος+ὄρος*)· ἡ ἄκρα (τ. ἔ. ράχις ἢ κορυφή) δρους.

ἀκρο-ωρία, ἡ (*ἀκρος+ὄρα*)· χαραυγὴ.

ἀκρωῖς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιθ. *ἀκρος*· λίαν, καθ' ὑπερβολὴν.

ἀκρωτηριάζω, μελ. *-σων ἄβρ. α' ἡκρωτηριάσα*· παθ. πρκ. *ἡκρωτηριάσμαι* (*ἀκρωτηρίζω*)· ἐποκόπτω τὰ ἄκρα, κυρ. χεῖρας καὶ πόδας, καθιστῶ ἀνάπηρον, παραμορφῶν.

ἀκρωτηριασμός, ὁ· πῆρσις, κολόβωσις.

ἀκρωτήριο, ὄν (*ἀκρος*)· κάθε κατακορυφῶς ἢ ὀριζοντίως προεξέχον μέρος || *ἀκρ. οὐρεος* = κορυφὴ δρους || *ἀκρωτ. νηδός* = ἐμβολον πλ' ὄν (λατ. *costa*). — II κατὰ πληθ. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος (χεῖρες καὶ πόδες) || αἱ γωνίαι ὀστέωματος (θηλ. ἢ κορυφὴ καὶ τὰ

ἄκρα αὐτοῦ). 2) κατὰ ἐν. «ἀκρωτήριον» (ἑηράς).

ἀκτάζω (ἀκτέ) λ. μέλ. -σω ἐστίωμαι παρά τὴν ἀκτὴν, διασκεδάζω (= λατ. in actis esse, convariari).

ἀκταινῶ = ἀκταίω (β δλ.).

ἀκταίω, φαίνεται διεῖναι ἐπεκτετε. τύπος τοῦ ἄγω· θέτω εἰς κίνησιν, ἐγείρω, ὑψώνω, ἢ (ὡς ἀμτβ.) κινούμαι ταχέως· [τ. ἔ. ἄγω—ἀκτός] ἀκταίω, κατὰ τὰ: ἀπόλαστος· ἀπολασταίω, ἀλαστος· ἀλασταίω].

ἀκταίος, α, ον (ἀκτῆ) λατ. actaeus· ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παραλίας.—II Ἀκταία (ἐνν. γῆ) ἢ παραλιακὴ χώρα, παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, ἣτις ἐκαλεῖτο ὦσα καὶ ἀκτῆ.

ἀκταντος, ον (α στερ.+κτείνω)· ἀφόνευτος.

ἈΚΤΕΪΑ, ἡ (καὶ συνγρ. ἀκτῆ)· κουφοξυλιά (βένδρον, λατ. sambucus nigra).

ἀκτέωνος, ον (α στερ.+ κτέανον)· ὁ ἄνευ κτημάτων, ἀκτῆμων.

ἀκτενίστος, ον (α στερ.+κτενίζω)· ὁ μὴ κτενιζόμενος ἢ ἡμελημένος, ἀφύλακτος.

ἀκτέον, ρημ. ἐπιθ. ὡς ἄγω· πρέπει τις νὰ ἄγῃ εἰρήνην ἀκτέον=πρέπει νὰ ἔχη τις (νὰ διατηρῆ) εἰρήνην.— II ἀμτβ. πρέπει τις νὰ βαδίξῃ.

ἀκτερείστος, ἢ ἀκτερείστος, ον (α στερ.+ κτερεῖζω ἢ κτερίζω)· ὁ μὴ τυχὼν κτερισμάτων ἢ ὁ μὴ ταφεὶς μετὰ νεκρικῶν τιμῶν (μεγαλοπρεπῶς).

ἀκτῆ, ἡ (A) (ἄγνυμι)· τὸ μέρος οἴου θραύονται τὰ κύματα, τ. ἔ. ἀκροθαλασσίᾳ, θραχώδης ἢ ἀμώδης. Κατὰ πληθ. ἀκταὶ προβλήτες = προεξέχοντες βράχοι (κρηνοί). 2) Γλώσσα γῆς θροχομένη ὑπὸ θαλάσσης.— II Γενικῶς, κάθε ὕψωμα, προεξέχουσα θέσις ἢ ράχης, ὅπως ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιφάνειας τῆς θαλάσσης ἢ παραλία (λατίν. ora).

Ἐτυμ.· Κοινῶς παράγεται ἐκ τοῦ ἄγνυμι, ὡς τὸ ρηγμῖν ἐκ τοῦ ῥήγνυμι· ἀλλ' εἰς τὸ ἀκτῆ ζέν ὑπάρχει ἴχνος F (ἀντιθέτως ὑπάρχει εἰς τὸ ἄγνυμι). Πιθανώτερα ἢ ἔτυμολ. ἐκ τῆς λατ. ῥ. aĕ-(ac-, ak- =μυτερός, βλ. ἐν ἀκαχμένος)· πρβλ. ἀκραι ἡϊόνες (=ἀκτῆ).

ἀκτῆ, ἡ (B) (ἄγνυμι)· λατ. acta, κυρ. θηλ. τὸ ἐπιθ. ἀκτός (=τεδραυμένος, ἀλεσμένος) ἀλεσμένος οἶτος (λατ. molis) ἢ ἀλευρον καὶ ὁ ἐξ αὐτῶ κατασκευαζόμενος ἄρτος.

Ἐτυμ.· Παλαιοὶ σχολιασταὶ συνάπτουσι τοῦτο πρὸς τὸ ἄγνυμι, ἀλλ' ἐν τῇ λ. ἀκτῆ ζέν ὑπάρχει ἴχνος F (τοῦ Faγνυμι).—ἀκτῆ· Κυπρ. ἀκοστά, λατ. acus (=δέμα οἴτου), ἑλλ. ἀχνη (*ακονα (βλ. λ.), ἀχρον. Ἐκ τοῦ παρ' Ἑσυχ. «ἀκτῆ τροπή» ἢ ἠθροσάν τινες εἰς τὸ νὰ θεωρήσων τὴν ἀκτῆ συνγρ. τῷ ἀκτῆος (βλ. λ.) καὶ τῷ σανσκρ. aḥṣṭi = τρώγειν.

ἀκτμοσύνη, ἡ· πενία.

ἀκτῆμων, ον, γυν. -ονος (α στερ.+κτῆμα)· ὁ ἄνευ κτημάτων, ἄνευ ἰδιοκτησίας, μετὰ γυν. ἀκτῆμων χροῦσοο=μὴ ἔχων χροῦσον.

ἀκτῆτος, ον (α στερ.+κτῆμαι)· ὄν δέν δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ ἢ ὁ μὴ ἄξιός νὰ ἀποκτήσῃ.

ἀκτινεσσιν, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀκτίσιν (δοτ. πληθ. τοῦ ἀκτίς).

ἀκτινῶδον (ἀκτίς) ἐπιρ. ἐν εἴδει ἀκτίνος.

ἀκτινοβολέω, (ἀκτίς+βάλλω)· θάλλω (διασκορπίζω) ἀκτίνας.—Παθ. δέχομαι τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

ἀκτινοβολία, ἡ (ἀκτίς+βάλλω)· ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων.

ἀκτινογράφια, ἡ· πραγματεία περὶ ἀκτινοβολίας.

ἀκτινοεἰδής, ἐς=ἀκτινώδης (βλ. λ.).

ἀκτινολαμπέω=ἀκτινοβολῶ (βλ. λ.).

ἀκτίνος, ἡ, ον· ὁ ἐκ ξυλοῦ ἀκτῆς (βλ. ἀκτέα).

ἀκτινοφόρος, ον (ἀκτίς+φέρω)· ὁ φέρων ἀκτίνας.—ὡς οὖν, εἶδος ἀκτινωτοῦ ὀστρακοδέερμου (κοχλίου), κοιν. πενταδακτύλου ἢ ἑλικος καλουμένου (λατ. pecten).

ἀκτινῶδης, ἐς· ὁμοίος πρὸς ἀκτίνας.

ἀκτινωτός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων ἀκτίνας (radius).

ἀκτιον, τό=ἀκτῆ (A).

ἀκτιος, ον (ἀκτῆ) A· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκτῆν ἢ κατοικῶν εἰς τὴν παραλίαν.

ἀκτίς, -ῖνος, ἡ· «ἀκτίς» (θημ. ἀκτίνα, ἀκτίδα) κυρ. τοῦ ἡλίου ἢ μέσσα ἀκτίς=μεσημερία ἢ ὦσα φλόξ πυρός καὶ ἀστραπὴ ἢ μτφρ. λαμπρότης, σίγλη, δόξα.— II ὡς

τὸ λατίν. radius, ἡ ἀκτίς τροχοῦ. [πρβλ. συνών. σανσκρ. ακτί, λιθ. anksil].

ἀκτίτης, -ον, ὁ (ἀκτῆ)· ὁ διαμῆνων εἰς τὴν παραλίαν.

ἀκτίτος, ον (α στερ.+κτείζω)· ἀκαλλιέργητος.

ἄκτωρ, -ορος, ὁ (ἄγω)· ὁδηγός, ἀρχηγός [β' ἔτυμ. βλ. ἄγω].

ἀκυβέρνητος, ον (α στερ.+κυβερνάω)· ὁ ἄνευ κυβερνήτου, ὁ μὴ πηδαλιουχοῦμενος.

ἀκύβευτος, ον· ὁ μὴ διακινδυνεύων τι εἰς τοὺς κύβους ἢ φρόνιμος.

ἄκυβος· βλ. ἄκνυτος.

ἀκύκλιος, ον· ὁ μὴ διελθὼν τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐγκύκλιος.

ἀκύκλωτος, ον· ὁ μὴ κυκλωθεὶς, μὴ κεκυκλωμένος.

ἀκύλητος, ον· ὁ μὴ μεμιγμένος, μὴ «ἀνακατωμένος».

ἀκύλιστος, ον· ὄν δέν δύναται τις νὰ κυλίῃ τῆδε κάκεισε.

ἈΚΥΛΟΣ, ἡ· φαγώσιμο θαλασσίδι, καρπὸς τοῦ πρίνου [συγγ. ἴσως τῆ σανσκρ. ῥ. ac-, aḥṣṭi=τρώγειν· πρβλ. ἀκολος].

ἀκυλίον, τό· ἡ λυχνίς (βλ. λ.).

ἀκῦμαντος, ον (α στερ.+κυμαίνω)· ὁ μὴ πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ ὁ ἄνευ κυμάτων, ἡσυχός.

ἄκῦμος, ον = ἀκῦμαντος (β βλ.). ἢ μτφρ. ἡρεμος, ἡσυχός.

ἀκῦμων(A), ον, γυν. -ονος (α στερ.+κῦμα) = ἀκῦμαντος (β βλ.).

ἀκῦμων(B), ον, γυν. -ονος (α στερ.+κῦω)· ὁ ἄνευ καρποῦ, ἄνευ (ἀπο)γόνου, στεῖρος.

ἀκυρολογέω· ὁμιλῶ οὐχὶ ὀρθῶς.

ἀκυρολογία, ἡ· ἡ μὴ κυριολεξία, ἀκατάλληλος φράσις, καταχρηστικὴ.

ἄκυρον, τό· εἶδος βοτάνης.

ἄκυρος, ον (α στερ.+κῦρος δι' ἔτυμ. βλ. κῦριος)· ὁ ἄνευ κύρους, ὀθεν· I ἐπὶ νόμων, ἀποράσεων κλπ., ὁ μὴ ἰσχύων πλέον, ὁ ἀκυρωθεὶς, καταργηθεὶς· ἀκυρος γίνομαι, εἰμί = δέν ἔχω ἰσχύν, καθίσταμαι ἄκυρος, τίθεμαι κατὰ μέρος.— II ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων δικαίωμα ἢ ἐξουσίαν, μετὰ γυν.

ἀκυρόω, μέλ. -ώσω· ἀκυρώνω, καταργῶ.

ἀκυρώσις, -εως, ἡ· ἀδέτησις.

ἀκυρωτέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νὰ ἀκυρώσῃ τις.

ἀκυρωτός, ον, ρημ. ἐπιθ.· ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς, μὴ κεκυρωμένος.

ἀκῦτος, ον, καὶ ἄκυθος (κῦω)· ὄκαρπος.

ἀκωδώνιστος, ον (α στερ.+κωδωνίζω)· ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος.

ἄκωκή, ἡ (ἀκῆ)· ἀλχημῆ, ἄκρα (λατ. acies).

Ἐτυμ.· ἀκωκή, ἄκων, ἀκωνερίζω· ἔτυμ. βλ. ἐν ἀκαχμένος· διὰ τὸν σχηματισμὸν πρβλ. ἀγωγή.

ἀκωλίστος, ον· ὁ μὴ διαιρούμενος ἢ μὴ διαιρεθεὶς εἰς κῶλα.

ἀκῶλος, ον (α στερ.+κῶλον)· ὁ ἄνευ κῶλων (ἦτοι: μελῶν τοῦ σώματος), ἠκρωτηριασμένος.— II κακῶς συναρθρωμένος, βραδυκίνητος.

ἀκῶλύτος, ον, (α στερ.+κωλύω)· ὁ μὴ κωλυόμενος, μὴ ἐμποδίζόμενος. Ἐπίρ. -εως = ἄνευ ἐμποδίων.

ἀκῶμαστος, ον· ἄνευ εὐθυμίας.

ἀκωμώδης, ον (α στερ.+κωμωδέω)· ὁ μὴ κωμωδῆδης, μὴ καταστάς ἀντικειμένον διακωμωδῆσεως ἢ γενικῶς, ὁ μὴ ἐμπαίχθεὶς.

ἄκων(A), -οντος, ὁ (ἀκῆ)· ἀκόντιον, δόρυ, μικρότερον καὶ ἐλαφρότερον τοῦ ἔγκους [β' ἔτυμ. βλ. ἀκαχμένος].

ἄκων(B), ἀκουσα, ἄκων, γυν. -οντος, ἄττ. συνγρ. τύπος ἀντὶ ἀέκων· ἐναντίον τῆς δελησεῶς τινος, παρὰ τὴν θέλησιν, διὰ τῆς βίας.—II=ἀκούσιος (β βλ.), ὀδελήτος. [β' ἔτυμ. βλ. ἀέκων].

ἀκῶνηςτος, ον (καὶ ἀκῶνιστος) (α στερ.+κῶνος)· ὁ μὴ ἀλειμμένος μέ πῖσσαν, ὀπισσωτός.

ἀκῶνος, ον (α στερ.+κῶνος)· ὁ ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς.

ἀ-κόντωπος, ον (α στερ. + κώνωψ) ὁ ἄνευ κωνώπων.

ἀ-κωπος, ον (α στερ. + κώπη) ὁ ἄνευ κωπῶν.

ἀλέθ-αρχέω εἰμαι ἀλαθάρχης (βλ. λ.).

ἀλέθ-αρχης, ὁ βλ. ἀραβάρχης.

ἀλάθ-αρχία, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀλαθάρχου (βλ. λ.).

ἀλαθαστίτης, ὁ (ἐνν. λίθος) τιτανώδης ἀλαθαστρος.

ἀλάθαστρο-θήκη, ἡ (ἀλάθαστρος + ἴθηκη) θήκη διὰ κοσμήματα ἐξ ἀλαθαστρού.

ἀλάθαστρος, ὁ ἀλαβατίτης, β. ἀλαβάσιον, τό ἀττ. τύποι ἀντὶ ἀλάθαστρος κλπ. (βλ. λ.).

ἀλαθαστο-φόρος, ον ὁ φέρων (κομίζων) ἀγγεῖα ἐξ ἀλαθαστρού.

ἀλαθαστρίτης, ὁ βλ. ἀλαβατίτης.

ἀλαθαστρο-εἰδώς, ἐπίρ. ἐν εἶσει ἀλαθαστρού.

ἀλάθαστρος, ὁ (καὶ ἡ) καὶ ἀλάβατρον, τό λίθος τιτανοειδής (λατ. calcareus), κοιν. «ἀλάθαστρο». —

|| πᾶν τὸ ἐκ τοιούτου λίθου κατασκευασμένον, δοχεῖον (ἀγγεῖον) ἐξ ἀλαθαστρού, μυροθήκη.

Ἔτυμ. : α στερ. + λαβή (πρβλ. σχολ. Ἄραρ. 1061 «ἐστὶ λήκυθος ἢ ὡσα μὴ ἔχουσα, ἧς οὐκ ἐστὶ λαβήσθαι»). Κατ' ἄλλους ἡ λ. εἶναι ξενικῆς προσλεύσεως (τὸ ἀρχαιότερον σχετικῶν χωρῶν εἶναι τοῦ Ἡρόδ.

III 20, ἐνθα ὁ Καμβύσης ἀποστέλλει τῆ Βασιλεῖ τῶν Λιθιόπων μύρον ἀλάθαστρον) πρβλ. ἀραβ. al-Basra = λίθος τοῦ Basra.

ἀλάθης (καὶ ἀλλάθης), -πτος, ἡ: ἰχθύς τις τοῦ Νείλου.

ἀλαθί, ἐπίρ. ἄνευ λαθίς.

ἀλά-θε (ἀλθ), ἐπίρ. εἰς (πρός) τὴν θάλασσαν.

Παρ' Ὀμ. ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἄλλαθε.

ἀλά-δρομος, -ου, ὁ (κατὰ τινας ἐκ τοῦ ἄλλομαι + δρόμος) ὁ δὲ ἀλμάτων δρόμος || (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀλθ + δρόμος) ἀγώνισμα δρόμου ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

ἀλαζονεία, ἡ (ἀλαζών) ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀλαζόνος, ματαιοδοξία, κομπασμός, ἀγυρτεία.

ἀλαζόνευμα, τό καύχημα, κομπασμός. Ἐκ τοῦ ἀλαζονεύομαι, μέλ. -εύομαι, ἀποστ. κομπάζω, μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ || μεταχειρίζομαι ψευδεῖς ἰαχυρισμούς, ὑποκρίνομαι.

ἀλαζονίας, -ου, ὁ κομπαστής, κομπορρήμων, ἀλαζών.

ἀλαζονικός, ἡ, ὄν διατεθειμένος πρὸς κομπορρημοσύνην, ἀλαζών, «φαντασιμένος».

ἀλαζονο-χάνο-φλύαρος, ὁ κομπορρήμων, μάταιος, φλύαρος.

ἀλαζών, -όνος, ὁ, ἡ (ἀλη) κυρ. ὁ ἀνὰ τὴν χώραν ἀλόμενος (πλανάμενος), ἀγύρτης ὁ θεν: ψευδὸς κομπάζων, ἀπατεῶν, ἀγύρτης. — || ὡς ἐπιθ. ἀπατεῶν, μεγαλαυχῶν, κομπορρήμων (λατ. gloriosus) θερπθ. ἀλαζονέστατος ἡ -ίστατος, [δ:] ἔτυμ. ἑλ. ἀλη πρβλ. τό παρ' Ἡσυχ. «ἀλαζα' αἰσχρά» καὶ «ἀλαζονεύεσθαι' ψεύδεσθαι ἢ αἰσχύνεσθαι. Ταραντίοι».

ἀλάθεια, ἀλάθης, θωρ. τύποι ἀντὶ ἀλήθεια, ἀληθής.

ἀλάθεις, θωρ. μτχ. καθ. ἀορ. α' τοῦ ἀλίομαι (βλ. λ.).

ἀλάθειος, ἐπίρ. θωρ. ἀντὶ ἀληθείος=ἀληθῶς.

ἀ-λάθητος, ον=ἀληθης (βλ. λ.) ὁν οὐδὲν λανθάνει, τοῦ ὁποῦ τὴν προσοχὴν οὐδὲν διαφεύγει.

ἀλαί, αἰ' ἀλοπήγια (λατ. salinae).

ἀλαία, τά ἀγώνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

ἀλαίνω=ἀλίομαι (βλ. λ.) περιπλανῶμαι.

ἀλαϊός, ὄν ἀραβ. γρ. ἀντὶ ἀλεός (βλ. λ.).

ἀλακάτια, ἡ, θωρ. τύπος ἀντὶ ἡλακάτη.

ἀλακάτιον, τό (ἡλακάτη), λατ. ballista (ποκορ. τοῦ ἀλακάτα (βλ. λ.).

ἀλάλά, θωρ. τύπος ἀντὶ ἀλαλή (βλ. λ.).

ἀλάλαγή, ἡ (ἀλαλάζω) ἀλαγαμός || πολεμικὴ κραυγή.

ἀλάλαγμα, τό=ἀλαλαγμός (βλ. λ.).

ἀλάλαγμός, ὁ=ἀλαλαγή (βλ. λ.) || γεν., μέγας θόρυθος.

ἀλάλαζω, μέλ. ἀλαλάζομαι ὁδρ. α' ἡλάλαξα, ποιητ. ἀλάλαξα (ἀλαλή) ἐγγίρω πολεμικὴν κραυγὴν (κυρ. φωνάζω ἀλαλά) γεν., κραυγάζω δυνατὰ εἰς ἐνδει-

ξιν χαρᾶς: **νίκην ἀλαλάζειν**=ἐγγίρειν κραυγὴν νίκης.

Ἀλάλα (καὶ ἀλαλαλα) ἐπιφ. χαρᾶς ἐν τῇ φρ. «ἀλαλαὶ ἰὴ παιῶν» (Αἰριστοφ. Ὀρν. 1763, Λυσ. 1291).

ἀλάλη, θωρ. ἀλάλά, ἡ ἀναματ. λέξις, ἐκ τοῦ ἐπιφ. ἀλαλα / τῆς ἡχηρᾶς κραυγῆς || πολεμικὴ κραυγή, εἴτα κατὰ προσωποποίησην παρὰ Πινδαρόν (ἀποστ. 225) καί-ται ἄλλα ὡς θυγάτηρ τοῦ θεοῦ Πόλεμον (πρβλ. τὰ σανσκρ. ἐπιφων. alalā arē ararē).

ἀλάλημαι, τύπος πρκ. τοῦ ἀλίομαι, ἀλλ' ἐν χρῆσει: μόνον μετὰ σημ. ἐνεστ. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι γύρω, ὡς ἐπαίτης.

ἀ-λάλητος, ον (α στερ. + λαλέω) ὄρητος, ἀνεκφραστός.

ἀλάλητός, -οῦ, ὁ (ἀλαλή) πολεμικὴ κραυγή, κορυφή νίκης || ὡς. κραυγὴ οἰμωγῆς, πόνου, θρήνου.

ἀλάλητύς, -ύος, ἡ=ἀλαλήτος (βλ. λ.).

ἀλαλία, ἡ πονηρία, ἀταξία.

ἀλαλκεῖν ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀλέξω (βλ. λ.).

ἀλαλκόμεναι, -όμενοι, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. ε' τοῦ ἀλέξω (βλ. λ.).

Ἀλαλκο-μενήτης, -ήδος, ἡ (ἀλαλκεῖν + μένος) ἡ πολιοῦχος (ἢ προστάτης) θεᾶ (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Ἀλαλκομένιος, ὁ Βοιωτικὸς μῦθ., ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀττικόν Μαιμακτηριώνα (15 Ν) ἑρίου—15 Δ) ἑρίου).

ἀλαλκτήριον, τό (ἀλαλκεῖν) θεραπεία, ἰατρικόν.

ἀ-λάλος, ον (α στερ. + λάλος) ὁ ἄνευ λαλίας, θωδός, ἀναυδός.

ἀλάλυγε, -υγγος, ἡ λυγμός, πνιγμός.

ἀλαλύκτημα τύπος ἀναδιπλ. πρκ. (ὡσαὶ ἀπὸ ἐνεστ. ἀλυκτέω (ἀλύω), ἀλλ' ἐν χρῆσει μόνον μετὰ σημ. ἐνεστ. (δπωρ. καὶ ὁ ἀλάληται) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ἐν ὄδημονίᾳ || ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι || καθ. Ἡσυχ. ἀτεθορύβημαι ἀπὸ τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλάσθαι».

ἀ-λάμπητος, ον (α στερ. + λάμπω) ὁ ἄνευ φωτός, σκοτεινός. 2) μτφρ. ἄσημος, ἄδοξος.

ἀ-λαμπής, ἐς=ἀλάμπητος || ἀλαμπής ἡλίου=ἄνευ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου.

ἀλαμπία, ἡ ἑλλειψὶς φωτός, λάμπησις.

ἀ-λάξευτος, ον (α στερ. + λαξέω) ὁ μὴ λαξευμένος.

ἀλίομαι, πρτ. ἡλώμην ἄορ. α' ἡλήθην, ἐπ. ἀλήθην πρκ. ἀλάλημαι. Ἀποθ. (ἀλη) (πρβλ. λατ. ambulo) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, παραπλανῶμαι || ἐνίστα μετ' αἰτ. ἀλᾶσθαι γῆν=περιπλανῶμαι ἀνὰ τὴν χώραν || ὡς. περιπλανῶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐξόριστος. — || μτφρ. περιπλανῶμαι διανοητικῶς (ὁ νοῦς μου τριγυρίζει), εὐρίσκομαι ἐν ἀπορία.

ἀλῆός, ὄν ὁ μὴ θάπην, τυφλός || ἀλαοὶ (ὡς ἀντίθ. τῆ δειδορότες)=οἱ νεκροὶ || ἀλαὸν ἔλκος ὀμμάτων=πληγὴ προκαλοῦσα τύφλωσιν. — || σκοτεινός, ἀμαυρός.

Ἔτυμ. : ἀλαός, ἀλαίος (=ὄροτος), ἀλαῶν (βλ. λ.).

ἀλαωτής (=τυφλότης), ἀλαοσκοπέη (=τυφλὴ ἐπάγρου πνηρις, τ. ἔ. ματαία) συνήθως ἐπιμοροῦνται ἐκ τοῦ α στερ. + λάω (=θλέπω) βλ. λάω. Κατ' ἄλλους ἀλαός <*ἡλιανός, ὁ συγγ. τὸ ἑλλ. μελεός=μάταιος κατ' ἀ- λους <*ἰθυσός πρβλ. λατ iustus (=τυφλός, σκοτεινός) <*Ιουσιός <*Ιουσιός (βάσις αἰξῶς).

ἀλάο-σκοπία, ἡ, καὶ -πιή (ἀλαός + σκοπέω) τυφλὴ σκοπία, τ. ἔ. ἀνυκρηλὴ, ἀπρόσεκτος, ἐπαγρῦ- πνηρις.

ἀλάόω, μέλ. -ώσω ἀπρφ. ἀορ. α' ἀλαῶσαι (ἀλαός) ἀποτυφλώνω, καθιστῶ τυφλόν.

ἀλάπαδῶς, ἡ, ὄν (ἀλαπάξω) ὁ εὐκόλως καταβαλλόμενος, εὐπόρθητος ὁ ἔξηροδημένος || ἀνίσχυρος, ἀδύνατος.

ἀλαπαδωνοσύνη, ἡ ἀδυναμία (βλ. ἀλαπαδῶς).

ἀ-λαπάξω, ἐπ. πρτ. ἀ' α' ταξόν μέλ. ἀλαπάξω ἐπ. ἀορ. ἀλάπαξα (α εἴφων. + λιπάξω) ὀδεϊάζω (κενῶ), ἀποξηραίνω, ἐξαντλῶ, κτ. εἰς τὴν πτωχόν || κυρ. ἀδει- αζῶ τὴν δύναμιν καὶ ἰσχύν τινος ὁ κατανικῶ, φονεύω.

Ἔτυμ. : ἀλαπάξω (α προθεμ. + λιπάξω (=ὀδεϊάζω) ἀλαπαδῶς (=ἀσθενής, λεπτός, ἰσχνός) λαπαρός (=μαλθακός, χαλνός) λαπάρα ἰων. λαπαρή=ἑλλειψὶς ὀστέων τῶν πλευρῶν πρβλ. σανσκρ. airah =μικρός, μέτριος), λιθ. alpi (=ἔξασθενής), airnas (=ἀδύνατος, ἰσχνός).

άλας, -ατος, τὸ (άλις) τὸ ἀλάτι.
ά-λαστὴν (άλαστὴν) εἶμαι πλήρης ὀργῆς (κυρ. δὲν δύναμαι νά λησμονήσω τι) || μισῶ || ἀγανακτῶ. [δι' ἔτυμ. βλ. *άλαστος*].

άλαστορία, ἡ κακία, πονηρία.
άλαστορος, ον (άλαστωρ) ὁ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν *άλαστορος* διατελῶν, ὁ ὑποφέρων σκληρῶς (βλ. *ά-λαστος*).

ά-λαστος, ον (α στερ.+*λαθεῖν* τοῦ *λανθάνομαι*), ἰων. *άληστος* ὁ μὴ λησμονούμενος, ὃν δὲν δύναται τις νά λησμονήσῃ, ἀλησμόνητος, ἀφόρητος, ἀ-παυστος || ἀπεχθής, κατηραμένος.

Ἔτυμ. ἰ τοῦτο καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συνήθως ἔτυμολογούνται ἐκ τοῦ α στερ.+*λαθεῖν* τοῦ *λανθάνω*. Ἄλλοι (Kurtius) ἀνάγκουσι ταῦτα εἰς β. *αλ-* τοῦ *άλη, άλάουαι* (ἔ βλ.). Ἄλλοι ἄλλως: διότι (κατ' αὐτούς) κυρίως σημαίνουν: *άλαστος*=ἀνυπόφορος, κακός, δυσάρεστος· *άλαστέω*=ἀγανακτῶ· *άλαστωρ*=πνεῦμα κακόν, ἐκδικητής τοῦ ἐγκλήματος, κόλασις || μισαρός, ἀποτροπῆς || διὸ ὁ Boisack παράγει τὸ *άλαστος* <**alidhlos* καὶ ἀναγράφει: εἰς τὰ σανσκρ. *rādhyati*=εἶμαι ὑπήκοος, *μαχ. raddhāh, radhrāh* (= πτωχός, δυστυχής), *raddha* (< *radh-tar* (= δαμαστής), Ρωσ. *Ijad*=κακόν ἐργαλεῖον, *Ijadásij*=ἀδύνατος, ἀδέξιος, κακός, ἔλεινός, Ἐκ τούτου τὸ

ά-λάστωρ, -ορος, ὁ (α στερ.+ *λανθάνομαι*) ὁ μὴ λησμονῶν, ἡ τιμηρὸς (ἐκδικητικῆ) θεότης (λατ. *deus vindex*), μετὰ ἡ ἄνευ τῆς λ. *δαίμων* || ἔπειτα γενικῶς, ὁ ἐκδικητής, διώκτης, βασανιστής || *βουκόλων άλάστωρ*=ἡ πληγὴ (κυρ. ὁ τιμηρὸς) τῶν βουκόλων.— || Μετὰ παθ. ἔνν., ὁ πάσχων ἐκ θείας ἐκδικήσεως || ἀμαρτυλός, μεμιασμένος, κακοποιός, κατηραμένος [δι' ἔτυμ. βλ. *άλαστος*].

άλάτας, ὁ, δωρ. τύπος ἀντὶ *άλητης*.
άλάτιος, ἡ, δωρ. τύπος ἀντὶ *άλητεία*.
άλάτινος, ἡ, ον (άλας) πεπονημένος ἐξ ἄλατος (π.χ. *λίθος*).

άλάτιον, τό ὑποκορ. τοῦ *άλας*· πρβλ. τὸ τῆς κοινῆς «άλατι».

άλατο, δωρ. γ' ἄν. ἀορ. α' τοῦ *άλλομαι* (βλ. λ.).
άλάτο, γ' ἄν. ἐπ. πρτ. τοῦ *άλάομαι* (βλ. βλ.).
ά-λατόμητος, ον (α στερ.+*λατομέω*) ὁ μὴ λατομηθείς, μὴ κοπέλις.

άλάτο-πωλία, ἡ τὸ ἐμπόριον τῆς πωλήσεως ἄλατος.

ά-λάχανος, ον ἄνευ λαχάνων.
άλα-ώπης, -ίθος, ἡ ἡθλ. τοῦ ἔπομ.
άλα-ωπός, ὄν ὁ ἔχων τυφλοὺς ὀφθαλμούς, σκοτεινός (λατ. *caecus*).

άλαωτός, -ίθος, ἡ (άλαώω) τύφλωσις, τυφλότης.
άλα-ώψ, -ώπος, ὁ, ἡ=*άλαωπός* (βλ. λ.).
άλαῶται, -ων, οί ἀγωνισταί τοῦ ἰπποδρόμου (τοῦ Βυζαντίου) ἐνδέδμενοι λευκά.

άλαθλον, τό=*γλήχων* (βλ. λ.)=*εγληχούνις*.
άλεγινός, ἡ, ὄν (άλγος) ὁ προξενῶν ἄλγος, ὀδυνηρός, λυπηρὸς· ἀπὸρ. *-ώς*.— || μετὰ παθ. σημ. ὁ αἰσθανόμενος ἄλγος, θραεῶς ὑποφέρων. Διὰ παραθ. βλ. *άλγίως*.

άλεγσί-δωρος, ον (άλγος+δῶρον) κυρ. ὁ δωροῦμενος ἄλγῃ, ὁ προξενῶν πόνους.
άλεγσί-θύμος, ον (άλγος+θύμος) ὁ θλίβων, ὁ λυπῶν, τὴν καρδίαν.

άλέγω, μέλ. -ήσω· ἀορ. α' *ήληγησα (άλγος)*· αἰσθάνομαι σωματικόν πόνον, ὑποφέρω ἀπὸ πόνου || εἶμαι ἀσθενής.— || Μετὰρ. αἰσθάνομαι ψυχικόν πόνον, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι || πονῶ, ὑποφέρω, διὰ πράγμα τι.

άληγδών, -όνος, ἡ (άλέγω)· ἀσθημα πόνου, πόνος, ὀδύνη (τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς).
άληγμα, -ατος, τό (άλέγω)· ἀσθημα ἄλγους, ὀδυνηρὸν αἰσθημα ὃ αἰσθάνεται τις ἢ προξενεῖ.

άληγρός, ἄ, ὄν (άλγος)· πλήρης ἄλγους, ὀδυνηρός (Ἐβδ.).
άληγ-τις, -εως, ἡ (άλέγω)· ἀσθηγῆς πόνου.

άλγίνόεις, εσσα, εν (άλγος)· ὀδυνηρός, ἄλγεινός (πρβλ. *άλεγινός*).
άλγινός, ον, γεν. -ονος, καὶ άλγιστος, ἡ, ον=ἀνώ-

μαλα παραθ. τοῦ *άλεγινός*, ἀσχηματισμένα ἐκ τοῦ ὄσο. *άλγος* (ὅπως *καλλίων, κάλλιστος* ἐκ τοῦ ὄσο. *κάλλος*) [ἔ βλ. ἄλλ' ἔ ἀττ.].

ἌΛΓΟΣ, -εος, τό πόνος (λατ. *dolor*) σωματικὸς ἢ ψυχικὸς || πόνος, θλίψις, ὀδύνη, στενοχωρία.— || μετὰρ. πᾶν ὄτι προξενεῖ πόνον.

Ἔτυμ. ἰ δι' ἔτυμ. βλ. *άλέγω*· διότι *άλγος*· *άλέγω* εὑρίσκονται ἐν οἴσιν σχέσει τὸ ζεῖλος *άληγ*· *άλέξω*. Ἐκ τούτου τὸ

άλγυνω, μέλ. -ήνω· ἀορ. α' *ήλγυνω*.— Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. *άλγυνούμαι*· ἀορ. α' *ήλγύνθη*· προξενῶ πόνον, λυπῶ, θλίβω.— Μετὰ παθ. σημ. αἰσθάνομαι πόνον, πονῶ, ὑποφέρω, θλίβομαι, λυποῦμαι, διὰ τι.

άλδαίνω, ἀορ. β' *ήλδανον*· κόμην τι νά αὐξηθῇ, τρέφω, ἐνισχύω || *ήλδανος μέλας* = ἐνεδυνάμωσε τὰ μέλη του || αὐξάνω, πληθύνω, πολλαπλασιάζω. Μόνον παρὰ ποιητῶν ἐν χρήσει.

Ἔτυμ. ἰ ἐκ τοῦ **άλω*, λατ. *alio*· *altus* = ὑψηλός (πρβλ. ἔλλην. *άν-αλτος*=ἀχόρταγος), *ali-mentum, a-lesco, ad-ultus*· βλ. καὶ *άλδήγω*.

άλδῆεις, εσσα, εν· αὐξανόμενος, πληθύνόμενος.
άλδῆσκω· αὐξάνομαι, γίνομαι ἰσχυρός, εὐδοκίμῶ.— || ὡς μεθ.=*άλδαίνω* (ἐκ ρίζ. **AA*—, ὡς ἐν τῷ λατ. *alio*)· βλ. *άλδαίνω*.

άλδισκάνω=άλδῆσκω (βλ. λ.).
άλδομαι=άλδῆσκω (βλ. λ.).

άλέα (A), ἰων. άλέη, ἡ (άλη, άλέομαι, άλεύω)· *ά-λυξίς* (βλ. λ.), διαφυγή, ἀποφυγὴ || μετὰ γεν. πραγμ. διαφυγὴ ἀπὸ τι || προφυλακτήριον, σκέπη, ἀπό τι.

Ἔτυμ. ἰ *άλέα, άλένιοι, άλεείνω, άλεύω*, ἰων. *άλεωρή*=μέσον διαφυγῆς· τῆς αὐτῆς ἔτυμ. προσλεύσεως πρὸς τὰ *άλύσκα* (<**aluskawa* (πρβλ. μελ. *άλύξω* ἀορ. *ή-λυξα*), *άλυσκάω*) ἐν πᾶσι τοῖσις ὑπόκειται ἰαπετ. θάσις *aleu* (περὶ τῆς βλ. *άλη*).

ἌΛΕΑ (B), ἰων. άλέη, ἡ=εἴλη (β βλ.)· δερμότης (ἀπὸ τὸν ἦλιον ἢ ἀπὸ πυρᾶν).

Ἔτυμ. ἰ *άλέα* (μετὰ δασέος πνεύματος) τοῦτο καθὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ *άλεάζω, άλεαίνω, άλεεινός* εἶναι τῆς αὐτῆς ρ. πρὸς τὰ *εἴλη, εἰλῆνη, ἦλιος* (ἔ βλ.)· ἐν πᾶσι τοῖσις ὑπόκειται ἰαπ. θάσις *snei*=καίω, φλέγω, πρβλ. ἀγγλοσάξ. *sweian*=εἶμαι θερμός. Ἐκ τούτου τὸ

άλεάζω (άλέα B)· εἶμαι θερμός.
άλεαίνω (άλέα B)· θερμαίνω, ἠλιάζω || ἀμτέ., ζεσταίνομαι, γίνομαι θερμός, εἶμαι θερμός [δι' ἔτυμ. βλ. *άλέα* 2].

άλεαντικός, ὁ, ὄν κατάλληλος πρὸς θερμαίνω.
άλεασθαι, άλεασθε, ἀπρφ. ἐπ. ἀορ. α', καὶ προστ. τοῦ αὐτοῦ γρ. τοῦ ῥήμ. *άλεομαι*.

άλεγινός, ἡ, ὄν (άλέγω, πρβλ. άλεγινός)· ὀδυνηρός, θλιβερός, δυσάρεστος, δύσκολος || μετ' ἀπφρ. ἔπκοι *άλεγινοί δαμήμενοι*=δύσκολοι εἰς τὸ νά δαμασθοῦν.

άλέγη, ἡ· σκιά.
άλεγίζω, ἡ· χρήσι κατ' ἔνεστ. καὶ ἐπ. πρτ. μόνον *άλεγίζον (άλέγω)*· βασανίζω ἑμαυτὸν διὰ τι, φροντίζω περὶ τίνος, μεριμνῶ διὰ τι (μετὰ γεν. πράγμ).

άλεγύνω, κυρ. ἐν χρήσι μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ πρτ. (άλέγω).— Ἐν τῇ Ὀδυσ. *άλεγ. δαίτα (καὶ δαίτας)* = φροντίζω διὰ τὴν εὐωχίαν || ἔπειτα γενικῶς, προπαρασκευάζω δεῖπνον διὰ φιλοξενουμένων.

ά-λέγω (α ἀορ. + *λέγω*), ἐν χρήσι μόνον κατ' ἔν. στενοχωρῶ, βασανίζω, ἑμαυτὸν, φροντίζω, μεριμνῶ || κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως: *οὐκ άλέγω* = δὲν με μέλει, δὲν φροντίζω || σπαν. ἄνευ ἀρνήσεως: *Δεῖται άλέγουσι κιοῦσαι* = εἶναι πολὺ προσεκτικαὶ εἰς τὸν δρόμον των || ὡς. μετὰ αἰτ. ἡ γεν., φροντίζω δι' ἑν πρόσωπον ἢ δι' ἑν πράγμα.—παθ., *άλέγομαι ἐν τινι*=ὑπολογίζομαι, συγκαταλέγομαι μετὰ ζῦ...
Ἔτυμ. ἰ Ἡ κοινῶς παραδεδομένη ἔτυμολ. ἔκ τοῦ α ἀορ. ἢ προθ.+*λέγω* δὲν ἱκανοποιεῖ πάντας. Ἄλλοι δὲν δέχονται σύνθεσιν ἀλλὰ ἰαπετ. θάσιν *aleg-* κοινήν εἰς πάντα τὰ κατωτέρω: *άλέγω, άλεγίζω, άλεγύνω* (=ἀνηγνώσκω περὶ τίνος)· λατ. *neglego, diligo, diligens, religio*· *άλγος, άλεγεινός* (<**alegesnos*) καὶ *άλεγινός, δσα-ηλεγής* (=ὀδυνηρός), *άλέγω*· λατ. *algeo, άλγύνω, άληγδών, άληγμα, άληγῆσις, άληγρός*. Κατὰ ταῦτα *ά-λέγω* (<**alēgō*, *άλγος* <**algos*) ὑπερβολικῶν μετασχημα-

τισμόν τῆς βάσεως παρουσιάζει τὸ παρ' Ἑσυχ. ἀλαγει-
νὰ θανάτῳ.

ἄλεινός, ἡ, ὄν (ἀλέα Β)· θερμός, προσηλιακός, εὐήλιος. [δὲ ἔτυμ. βλ. ἀλέα Β].

ἄλεινω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. = ἀλόμαι, ἀλεύομαι (ἀλέα Α, ἄλη)· ἀποφεύγω.

ἀλήη, ἡ, ἴων. ἀντι ἀλέα (δ βλ.).

ἀλεῖς, ες' συνών. τῷ ἀλεινός (δ βλ.).

ἀλεία, ἡ=ἀλεία βλ. λ. (ὡς τὸ ὕγεια ἐκ τοῦ ὕγεια).
ἀλείαρ, -ἄτος, τὸ (ἀλέω)· ἀλεσμένος σίτος, ἀ-
λευροῦν.

ἀλείμμα, -ατος, τὸ (ἀλείφω)· πᾶν ὁ, τι χρησιμεύει
ὡς ἀλοιφή, ἀλοιφή, πάχος, ἔλαιον.

ἀλείμματιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ προηγ.

ἀλείμματ-ώδης, ες (ἀλείμμα+εἶδος)· ὁμοίος πρὸς
ἀλείμμα (πρὸς ἀλοιφήν).

ἀλείπτειν=δεῖ ἀλείφειν.

ἀλείπτῃρ, -ῆρος, ὁ=ἀλείπτῃς (βλ. λ.).

ἀλείπτῃριον, τὸ μέρος ἔνθα ἠλείφοντο οἱ ἀγυ-
νιζόμενοι (ἐν τοῖς Γυμνασίοις, ἢ ἐν τοῖς βωμαῖκοῖς
βαλανείοις).

ἀλείπτῃς, -ου, ὁ (ἀλείφω)· ὁ ἀλείφων || προγυ-
μαστήρ, προπονητής, διδασκαλός, (κυρ. εἰς Σχο-
λῆν πάλης).

ἀλείπτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀλείπτῃν,
ἢ ὁ κατ'ἀλλήλου δι' αὐτόν, ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀσκηθεῖς.—
Ἡ ἀλείπτεικὴ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ἀλείπτου, τοῦ
προγυμναστοῦ.

ἀλείπτός, ἡ, ὄν, ρῆμ. ἐπιθ. (ἀλείφω)· ἀηλιμμέ-
νος, ἐπιδεκτικὸς ἀλοιοφῆς, ἐπαλειψέως.

ἀ-λείπτος, ὄν (ἀ στερ.+λείπω)· ὁ μὴ ἀφειδὲς ὀ-
πίσω, μὴ ὑπολειφθεὶς || ἀήττητος.

ἀλείπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἀλείπτῃς (βλ. λ.).

ἀλείπτρον, τὸ διάφ. γρ. ἀντι ἐξάλειπτρον (βλ. λ.).

ἀλείς, εἶσα, ἐν' μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ εἶλω.

ἄλεισιον, τὸ (ἀ στερ.+λείος)· τετορνευμένον πο-
τήριον || γυν.=ποτήριον.

ἀλείτης, -ου, ὁ (ἀλή)· ὁ παραπλανῶν τινα, ἢ ὁ
ἴδιος παρεκκλίνων τῆς εὐθείας, παραβάτης, ἀμαρ-
τωλός.

ἀ-λείτουργητός, ὄν (ἀ στερ.+λείτουργια)· ὁ ὀπ-
ηλλαγμένος λειτουργιῶν (τ. ἔ. δημοσίων ὑπηρεσιῶν).

ἀλείφα, τὸ=ἀλείφαρ (βλ. λ.).

ἀλείφαρ, -ἄτος, τὸ (ἀλείφω)· ἀλοιφή, «ἀλείμμα»,
ἔλαιον, χρησιμοποιοῦμενον ἴδια κατὰ τὰς ἐπισημασθεῖς
τελετὰς καὶ θυσίας.— || Γενικῶς, πᾶν χρησιμεῖον πρὸς
ἐπίχρισιν, πίσσα, ρητίνη.

ἀλειφατῆς ἄρτος· ἄρτος ὠπτημένος μετὰ ἐλαίου ἢ
λίπους.

ἀλειφό-βιος, ὄν· ἐδ. περὶ παλαιστῆρα ἀναστερ-
φόμενος καὶ ὑπηρετῶν καὶ τοῦτο ἔχων ὡς πόρον
ζωῆς (περιφρονητικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀλείπτου).

2) γυν. πτωχός.

ἌΛΕΙ'ΘΩ, μέλ. -ων· ἄορ. α' ἠλείψα, ἐπ. ἀλείψα·
πρκ. ἀλήλφα. — Παθ. ἄορ. α' ἠλείφθη, ὡς. ἄορ. β'
ἠλίφην [Υ'] πρκ. ἀλήλφμαι· ἀλείφω ἢ χρίω δι' ἐ-
λαίου (τὸ δέρμα). Παρ' Ὅμ. ἀλείψαι (ἢ ἀλείψασθαι)
λίπ' ἐλαίω (συνάπτεται δηλ. πάντοτε μετὰ τῆς δοτ.
ἐλαίω ἢ λ. λίπα, ἦν βλ.) || κυρ. ἐπὶ ἐπαλειψέως διὰ
γυμνασιακὰς ἀσκήσεις || οἱ ἀλειφόμενοι=οἱ ἀθληταί.—
|| (ὡς τὸ ἐπαλείφω) ἐπιχρίω: οὐατ' ἀλείφω = ἐπι-
χρίω (βουλώνω) τὰ ὤτα.

Ἐτυμ.: ἐκ ριζ. λειπ- μετὰ προθ. α (βλ. ἐν λίπος,
λειπαρός, λειπαρῆς) πρβλ. λείος (δ βλ.) ὡς. ἀλείφαρ,
ἀλείμμα, ἀλοιφή. Ἐν πᾶσι τούτοις τὸ βασύ -φ- εἶναι
ὑστερογενές. Ἐκ τούτου τὸ

ἀλείψις, -εως, ἡ τὸ ἀλείφειν, ἐπάλειψις, βαφή.

ἀλεκτοριδεύς, -έως, ὁ (ἀλέκτωρ)· κοτόπουλο.

ἀλεκτόριον, τὸ=τῷ προηγ.

ἀλεκτορίς, -ίδος, ἡ (ἀλέκτωρ), θηλ. τοῦ ἀλέκτωρ·
δούκις.

ἀλεκτορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀλέκτωρ· πετεινάρι.

ἀλεκτορο-φυνίον, ἡ (ἀλέκτωρ+φυνίη)· τὸ κρᾶξι-
μο τοῦ πετεινοῦ || ἡ ὥρα καθ' ἣν φωνεῖ ὁ ἀλέκτωρ,
ἢ κ. ἡ τρίτη φυλακὴ τῆς νυκτός.

ἄ-λεκτος, ὄν (ἀ στερ.+λέγω)· ἀπερίγραπτος, ἀνέκ-
φραστὸς, ἄοριστος.

ἄ-λεκτρος, ὄν (ἀ στερ. + λέκτρον)· ὁ ὄνει λέ-
κτροῦ (κοίτης), ὄγαμος· ἀλεκτρα γάμων ἀμιλλήματα
=δυστυχῆς (ἀτυχῆς) ἐπιθυμία γάμου (παράνομος
γάμος)· ἀλεκτρα ὡς ἐπιρ.=δνευ γάμου.

ἀλεκτρυάϊνα, ἡ· ὄρνις (κομικὴν θηλ. τοῦ ἀλεκ-
τρῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ λέαινα: λέων).

ἀλεκτροννεῖος, ὄν· ἀνήκων εἰς ἀλέκτορα.

ἀλεκτρονο-τρόφος, ὁ· ὁ τρέφων ἀλεκτρονάς.

ἀλεκτρον-ώδης, ες'· ὁμοίος πρὸς ἀλεκτρυόνα.

ἀλεκτρο-πώλης, -ου, ὁ=ὁ πωλῶν ἀλεκτρονάς,
δρινοῦδας.

ἀλεκτρο-πώλιον, τὸ (ἢ —πωλήτριον)·=ἀγο-
ρὰ πουλερικών.

ἀλεκτρο-φώνιον, τὸ=ἀλεκτοροφωνία (βλ. λ.).

ἀλεκτρο-ώδης, ες'· ὁμοίος πρὸς ἀλεκτρυόνα.

ἀλεκτρῶν, -όνος, ὁ, ἡ (ἀλέκτωρ)· πετεινός ἢ
δούκις.

ἌΛΕ'ΚΤΩΡ (Α), -ορος, ὁ· πετεινός (λατ. gallus)
πρβλ. τὸ τῆς νέας «ἀλέκτορας ἢ ἀλόχτερας» κατὰ
μετάθεσιν τῶν φωνηέντων.

Ἐτυμ.: ἢ συνήθως ἔτυμολ. ἐκ τοῦ α ἀθρ.+λέκτρον
δὲν ἱκανοποιεῖ. Πιθανώτερα ἡ γνώμη τοῦ *Kreischmer*,
καθ' ἣν ὑπάρχει ταυτότης μεταξὺ τῶν ὀσθ. ἀλέκτωρ,
ἀλεκτρῶν καὶ τῶν κυρ. ὀνομ. Ἀλέκτωρ, Ἀλεκτροῦν
(ἀλέξω (=ἀπομακρύνω) πρβλ. ἀλεξητήρ, ἀλεκτήρ=πα-
λαιστής. Εἶναι φανερός ὁ πολεμικὸς χαρακτήρ καὶ τοῦ
πηνοῦ, ἐπομ. καὶ τὸ ἔνομα τούτου ἐκ τοῦ ἀλέξω προ-
έρχεται.

ἀλέκτωρ (Β), -ορος, ὁ (ἀ στερ.+λέγω) = ἀλεκτρος
(βλ. λ.).

ἌΛΕ'ΚΩ, σπαν. τύπος τοῦ ἀλέξω ἀπωθῶ, ἀπομα-
κρύνω (τινί τε).

ἀλ-έλαιον, τὸ ἀλατιῶν ἔλαιον.

ἀλέματος, ὄν· ἀντι ἠλέματος (δ βλ.).

ἀλεν, ὄν, καὶ ἐπ. τύπος ἀντι ἐάλησαν, γ' πληθ.
παθ. ἄορ. β' τοῦ εἶλω. — ἀλλ' ὁμοῦς ἀλεν οὐδ. μτχ.
ἄορ. β' (βλ. ἀλείς).

ἀλεξ-αἰθρίας, ὄν (ἀλέξω + αἰθρία)· ὁ προφυλάσ-
σων ἀπὸ τοῦ ψύχους (πρβλ. Ἑσυχ. ἀλεξαιθριον,
θερμόν σκέπασμα, Σοφοκλ. Ἄμφισαράφ).

ἀλεξανδρίως, μέλ. ἴσω· εἶμαι ὡς ὁ Ἀλέξαν-
δρος, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ἀλέξ-ανδρός, ὄν (ἀλέξω + ἀνήρ), ἐπιθ. ὁ ἀλέξων
(ἀμύνων, προφυλάττων) τοῦς ἀνδρας.— || ὡς κύρ.
ἄνομα, τὸ σύνθετος ὄνομα τοῦ Παρίδου ἐν τῇ Ἰλιάδι ||
Ἄλέξ. ὁ μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου.

ἀλεξ-ανεμία, ἡ· ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνεμίου προφύλαξις.

ἀλεξ-άνεμος, ὄν (ἀλέξω+άνεμος)· ὁ ἀποκρούων
(κρατῶν μακρὰν) τοῦς ἀνέμους || προφυλάσων ἀπὸ
τῶν ἀνεμών.

ἀλέξαρ, τὸ=τὸ δειλινόν.

ἀλέξασθαι· ἀπρφ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀλέξω.

ἀλέξεμεναι, -έμεν, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀλέξω.

ἀλέξημα, τὸ (ἀλέξω)· ὑπεράσπισις, προφύλαξις,
βοήθεια.

ἀλεξ-ήνωρ, -ορος, ὁ (ἀλέξω + ἀνήρ)· ὁ βοηθῶν
ἄνδρα, περὶ ἱατροῦ.

ἀλεξήσειε, γ' ἐν. ἄορ. α' ἐδκτ. τοῦ ἀλέξω.

ἀλεξήσις, -εως, ἡ (ἀλέξω)· ἀπόκρουσις, προφύ-
λαξις, ὑπεράσπισις || ἀντοχή.

ἀλεξήσω μέλλ. τοῦ ἀλέξω.

ἀλεξητήρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀλεξητήρ (δ βλ.).

ἀλεξητήρ, -ῆρος, ὁ (ἀλέξω)· ὁ κρατῶν μακρὰν,
ἀποκρούων || βοηθός, ὑπερασπιστής, φύλαξ, φρου-
ρός· ἀλεξητήρ μάχης = πρόμαχος (κυρ. ὁ κρατῶν
τὴν μάχην μακρὰν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ στρατεύμα).

Ἐκ τούτου τὸ

ἀλεξητήριος, α, ὄν· ἱκανὸς νὰ κρατῇ μακρὰν,
νὰ ὑπερασπίσῃ ἢ νὰ βοηθῇ, κυρ. ὡς ἐπιθ. τῶν θεῶν
(ὡς τὸ λατ. *averruncus*).— || ἀλεξητήριον (ἐνν. φάρ-
μακον), τὸ ἱατρικόν (φάρμακον) || προφύλαξις, προ-
στασία (μέσον προφυλάξεως).

ἀλεξητῶρ, -ορος, ὁ=ἀλεξητήρ (δ βλ.).

ἀλεξι-ἄρη, ἡ (ἀλέξω+ἀρά)· ἀρὰ ἀπομακρύνουσα
τὴν ἀρὰν, ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ κατάραν || ἡ (ἐκ
τοῦ ἀλέξω+ἄρης)· ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ θανάτου
καὶ ὀλεθρου.

ἀλεξι-θέλεμνος, *ον'* (ἀλέξω+θέλεμνος)· ὁ κρατῶν μακρὰν (ἀπομακρύνων) τὰ βέλη.

ἀλεξι-γάμος, *ον'* (ἀλέξω+γάμος)· ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον.

ἀλεξι-κάκος, *ον'* (ἀλέξω+κακόν)· ὁ ἀπομακρύνων τὸ κακόν·

ἀλεξι(μ)-θροτος, *ον'* (ἀλέξω+θροτός)· ὁ προστατεύων τοὺς θροτούς (δνητούς).

ἀλέξιμον, τό=ἀλεξητήριον (βλ. λ.).

ἀλεξι-μορος, *ον'* (ἀλέξω+μόρος)· ὁ τὸν θάνατον ἀποδιώκων, ἀπομακρύνων.

ἀλεξις, -εως, ἡ· βοήθεια.

ἀλεξι-φάρμακος, *ον'* (ἀλέξω+φάρμακον)· ὁ ἀπωδῶν τὸ δηλητήριον, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀντιδοτόν.—**II** οὐδ. ἀλεξιφάρμακον, τό=ἀντιδοτόν κατὰ τοῦ δηλητηρίου (κωρ. τὸ ἀπωδοῦν, ἐξουδετεροῦν τὸ δηλητήριον), λατ. remedium.

ἌΛΕΞΩ· οἱ τύποι τῶν χρόνων σχηματίζονται ἐν μέρει μὲν ἐκ τοῦ ἀλεξέω, ἐν μέρει δὲ ἐκ τοῦ ἀλέκω· μέλ. ἀλεξήσω· γ' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. α' εὐκτ. ἀλεξήσειε· μέσ. μέλ. ἀλεξήσομαι· ἀλλὰ καὶ μέλ. ἀλέξω· ἀορ. α' ἤλεξα· μέσ. μέλ. ἀλέξομαι· ἀορ. α' ἤλεξάμην· — ὡς. ἐπ. ἀορ. ε' ἄνευ ἀξήσ. (ὡσεὶ ἐκ τοῦ *ἄλικω) ἄλικον, ἀπφ. ἀλικεῖν, -έμεναι, -έμεν, μτχ. ἀλικῶν· ὁπόθεν πάλιν σχηματίζεται μέλ. ἀλικαλκῶ· ὁπομακρύνω, ἀποτρέπω, ἀποκρούω || ὅθεν ὑποοτηρίζω, ὑπεροσπίζω, βοηθῶ. Σύνταξις· μετὰ δοτ. προσ.· ἀλέξειεν τινί (προσ.)—μετ' αἰτ. πράγμ. ἀλέγειν τι· Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε = ὁ Ζεὺς ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποτρέψῃ. (Ἀλλὰ συχνοτάτα καὶ μετὰ τῶν δύο συντάξεων (μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ.) συγχρόνως· ἀλέγειν Δαναοὺς κακὸν ἤμαρ=ἀποτρέπειν ἀπὸ τοῦς Δαναοὺς τὴν ἡμέραν τοῦ ὀλέθρου· πρβλ. ἀλικαλκ. —Μέσ. ἀλέξομαι τινα=ἀποκρούω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπεροσπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός (λατ. defendere) ὡς. ἀπολ. ἀλέξομαι=ἀλέξω (ὑπεροσπίζω) ἐμαυτόν.—**II** ὡς μέσον ὡς. ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω. [Ἐκ τῆς λατ. β. *aleq- ἐξ ἀσθενεστερας μορφῆς τῆς ὁποίας παράγεται καὶ τὸ ἀλήκῃ].

ἀλέομαι, συνηρ. ἀλεύμαι, ὡς. ἀλεύομαι· γ' ἐν. εὐκτ. ἀλέοιτο· μτχ. ἀλεύμενος· πρὸ πάντων ὅμως παρ' Ὅμη. ἐν χρῆσι· κατὰ τὸ γ' ἐν. ἀορ. α' ἠλεύατο ἢ ἀλεύατο· προστ. ἀλεύαι, ἀλεύαθε· ἵπστ. ἀλέγεται ἢ ἀλεύεται· εὐκτ. ἀλείται· ἀπφ. ἀλέασθαι, ἀλεύασθαι· μτχ. ἀλεύαμενος. Ἄποθ. (ἀλεύω)· ἀποφεύγω συν. μετ' αἰτ. πραγμ. ἀλέομαι βέλος, θάνατον, σπαν. μετὰ αἰτ. προσ. || ὡς. μετ' ἀπφ. =ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, παραλείπω νὰ τὸ πράξω, δὲν τὸ πράττω || ἀπολ. (δια)φεύγω, φεύγω μετὰ πάσης δυνατῆς σπουδῆς, πετώ (διὰ νὰ προφυλαχθῶ) || παραμελῶ· πρβλ. ἀλεύ.

ἀλεοτής, -ητος, ἡ (ἀλής)· συνάδροισις, ὡς τὸ ἀήροισις.

ἀ-λεπιδωτος, *ον'* (α στερ. + λείπις)· ὁ ἄνευ λεπίδων, χωρὶς λέπια.

ἀ-λέπιατος, *ον'* (α στερ. + λείπις)· ὁ ἄνευ λεπίδων. — **II** ὁ μὴ ἀπολεπισθεὶς, μὴ ἀποφλοιωθεὶς, ἀκαθάριστος.

ἄλεσις, -εως, ἡ (ἀλέω)· τὸ ἄλεσμα.

ἄλεσαν, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἤλεσαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ ἀλέω.

ἀλεστοέν, βῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἀλέω· πρέπει τις νὰ ἀλέσῃ.

ἄλεται, ἐπ. ἀντὶ ἀλγεται, γ' ἐν. ἀορ. ε' ἵπστ. τοῦ ἀλλομαι=πηδῶ.

ἀλέτης, -ου, ὁ (ἀλέω)· ὁ ἀλεστής, ὁ ἀλέδων, ὁ μυλωνάς || ἀλέτης ὄνος=μυλόπετρα.

ἀλετός, ὁ (ἀλέω)· τὸ ἀλέδειν, τὸ ἄλεσμα.

ἀλετρώω, μέλ. -εύσω· ἐκτεταμ. τύπος τοῦ ἀλέω = ἀλέδω.

ἄλε-τρίθῳνος, ὁ (ἀλέω + τρίθω)· τὸ ἀλέδων ἢ κατατριβόν, δοιδῶς, τριπτήρ, (κωιν. γουδοχέρι).

ἄλετρίς, -ίδος, ἡ (ἀλέω)· δούλη ἀλέδουσα σίτου (λατ. mollitrix). 2) παρθένος ἐν Ἀθῆναις ἀλέδουσα διὰ τὰ πόσινα τῆς Ἀθῆνας.

ἀλετών, -ώνος, ὁ=ἀλέτης ὄνος=ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.

ἀλεύ ἢ ἄλευ, πιθ. συντεμ. τύπος ἀντὶ ἀλέου, προστακτ. τοῦ ἀλέομαι· ἀπόφευγε! παῦε!

ἀλεύαμην, ἀορ. α' τοῦ ἀλέομαι.

ἀλευρίτης, ἄρτος, ὁ = ἄρτος ἐξ ἀλεύρων (ἐκ σίτου).

ἀλευρο-μαντεῖον, τό· πρόρρησις δι' ἀλεύρου.

ἀλευρό-μαντις, -εως, ὁ· ὁ ἐξ ἀλεύρου προλέγων τὰ μέλλοντα.

ἀλευρον, τό (ἀλέω)· ἄλευρον ἐκ σίτου, σιτάλευρον, συν. κατὰ πληθ. ἄλευρα, διακρινόμενα ἀπὸ τῶ ἀλφριτα (=κριθᾶλευρα).

ἀλευρ-ώδης, ες (ἀλευρον + εἶδος)· ὁμοίος πρὸς ἄλευρον.

ἀλεύω, μέλλ. ἀλεύσω, ἀορ. α' ἤλεσσα, χρησιμ. ποιούμενον ὡς ἐνεργ. τοῦ ἀλέομαι ἢ ἀλύομαι (βλ. ἀλέομαι)· ἀπομακρύνω, κρατῶ μακρὰν.

ἌΛΕΩ, πρτ. ἤλων· μέλλ. ἀλέσω· ἀορ. α' ἤλεσα ἐπ. ἄλεσσα· πρτ. ἀλήλεσα, καθ. πρτ. ἀλήλεσαι ἢ ἀλήλεμαι· ἀλέδω, συντριβῶ, κοπανίζω (λατ. molere).

Ἔνυμ.· ἀλέω, ἄλητον (ἄλευρον), ἀλέται λίθοι (μυλόπετρες), ἄλετος καὶ ἀλετός (=ἄλεσμα) ἀλετρις (=μυλωνοῦ), ἀλετρεύω (ἀλέδω), ἄλευρον (=ἄλε-φρον) ἄλη(φ)αρ (καὶ πληθ. ἀλήφατα) x ἄ· πάντα ταῦτα ἐκ β. αλ- (πρβλ. Ἄρμ. alam=ἀλέδω, alauri(=alatrio=μύλος, aleur=ἄλευρον). Ἡ συσχέτισις τῆς β. ἀλ- πρὸς τὴν β. Fel- τοῦ εἰλω δὲν ἐπιδοκιμάζεται, διότι τὰ παραγωγα τῆς β. ἀλ- δὲν πέρχουν ἴχνος β. Ὁρθότερα συνάπτεται βτ' ἄλλων ἢ β. ἀλ- τοῦ ἀλέω πρὸς τὴν β. τῶν λ. molo=ἀλέδω, mola=μυλόπετρα, ἔλλ. μύλλω μύλη, ἄρμ. malem, γοθθ. malan, πκλ. ἰρλ. melim· ἡ τ. αλ- (*ηλ-, κοινή ἑσσις mei (=ἀλέδω), εἰς ἧς ἐξέπεσε τὸ μ· διὰ τὰ παραγωγα τῆς Ἑλληνικῆς.

ἀλεωρή, ἀτ. ἀλεωρᾶ, ἡ (ἀλέομαι)· ἀποφυγή, δις φυγή. 2) μέσον, πρόπος, ἀποφυγῆς (διαφυγῆς· ὑπεράσπισίς τινος ἐναντίον προσ. τινός ἢ πράγμ. δῆτ'ων ἀνδρῶν ἀλεωρῆ)· ἀπολ. βοήθεια, συνδρομή.

ἌΛΗ, ἡ (ἀλέομαι)· ἀδιόκανος περιπλάνησις.— 2) μετφ. περιπλάνησις τοῦ πνεύματος, σύγχυσις παραφροσύνη (λατ. error mentis).

Ἔνυμ.· τῆς αὐτῆς β. εἶναι τὰ· ἀλη, ἀλάομαι, ἀλαίνω (= περιπλανῶμαι), ἀλήτης, ἀλητεύω, λατ. am-ulare. Βλ. καὶ ἀλαζών, ἀλύω, ἡλέος, ἡλάσσω.

ἀλή, ἡ, μόνον κατὰ πληθ. ἀλαί (=λατ. salinae) ἀλυκαί,

ἀλ-ηγός, ὄν· ὁ μεταφέρων ἄλας.

ἀλήθειά, ποιητ. ἀληθειᾶ, ἡ (ἀληθής)· ἀλήθεια.

2) πραγματικότης, πραγματικὴ ἀλήθεια || ἡ ἐπαλήθευσις.— **II** ὁ χαρακτήρ τοῦ λέγοντος τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρίνεια.

ἀληθέστερον, -έστατα, παραθετικά τοῦ ἀληθῶς·

ἀλήθεισις, ἡ· φιλαλήθεια, εἰλικρίνεια.

ἀληθευτής, -οῦ, ὁ· φιλαλήθης, εἰλικρινής.

ἀληθευτικός, ἡ, ὄν· φιλαλήθης, εἰλικρινής.

ἀλητεύω, μέλ. -εύσω (ἀληθής)· ἐπὶ προσ., λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι φιλαλήθης || ἐπὶ πραγμ., εἶμαι, ἡ ἀποδεικνύομαι, ἀληθῆς || ἐπὶ μαντεῶν, ἐν καθ. φωνῇ = ἐπαληθεύω, ἐκπληροῦμαι.—ἀλήθειουσαν πάντα=λέγε τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσιν.

ἄληθης, ἐς (α στερ.+λήθω=λανθάνω)· ὁ μὴ κεκρυμμένος ἢ μὴ ἀποκρυπτόμενος, ἄρα πραγματικός, ἀντίθ. τῷ ψευδῆς ἢ φαινομενικός.—Ἐπὶ προσ., φιλαλήθης, εἰλικρινής, τίμιος || ἐπὶ πραγμ., πραγματικός. 2) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. μετὰ εἰρων. σημ. ὡς προστακτ. ἀληθες; = πράγματι; λατ. itane? Ἐν φθ τὸ δῆυτόνον τὸ ἀληθές=ἐν πᾶσι ἀληθεία, πράγματι (λατ. revera).

ἀληθίζομαι, ἀποθ.=ἀληθεύω.

ἀληθίνο-λογία, ἡ· τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν.

ἀληθίνο-πίπερος, ὄν· ὁ κατὰ τὸ χρῶμα ὁμοίωτος πρὸς κοκκινόπιπερον· ἀληθινοπίπεροι κίονες=οἱ ἐκ πορφυροῦ λίθου.

ἀληθίνος, ἡ, ὄν (ἀληθής)· ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν.—Ἐπὶ προσ., φιλαλήθης, ἀξιόπιστος, εἰλικρινής || ἐπὶ πραγμ., πραγματικός, ἀληθινός, γνήσιος. Ἐπίρ. -νώσις.

ἀληθο-γνώσις, ἡ (ἀλήθεια + γνώσις)· ἡ γνώσις τῆς ἀληθείας.

ἀληθό-μαντις, -εως, ὁ, ἡ (ἀληθής+μάντις)· μάντις (προφήτης) τῆς ἀληθείας (πρβλ. κακόμεναις).

ἀληθο-μυθέω· λαλῶ ἀλήθειαν.

ἀληθό-μῦθος, *ον* (ἀλήθεια + μῦθος) ὁ λαλῶν τὴν ἀλήθειαν.

ἀληθο-ποιέω ποιῶ ἀληθῆ, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τι ἀληθές.

ἀληθο-ορκέω ὀρκίζομαι ἀληθῶς.

ἀληθο-σοφία, ἡ ἀληθῆ σοφία.

ἀληθούνη, ἡ ποιητ. ἀντὶ ἀλήθεια.

ἀληθότης, -ητος, ἡ ἀλήθεια.

ἄληθω, μέλ. -ήσω=ἄλέω (ἀλέδω).

ἀληθῶς, *λων*, -έως, ἐπὶ τοῦ ἀληθῆς πραγματικῶς, ἀληθῶς || ὡς. ὡς ἀληθῶς. — Συγκρ. ἀληθέστερον, ὑπερβ. ἀληθέστατα.

ἄληθον πεδίον, τὸ (ἀλη) χῶσα (κυρ. πεδ.:άς) τῶν περιπλανήσεων (ἐν Λυκίᾳ ἢ Κιλικίᾳ).

ἀ-λήθιος, *ον* (α στερ. +λήθιον) ὁ ἀνευ γαιῶν πρὸς παραγωγήν σιτηρῶν, ἀνευ ἀγρῶν || πτωχός. Ἐν Ἰλ. I 125 συνάπτεται: ἀλήθιος...ἀκτιμῶν (ὡς ἀλλ. τὰ ἀντίθετα: πολυλήθιος...πολυκτιμῶν, Ε 612).

ἀ-λήστος, *ον* (α στερ. + λήζω) ὁ μὴ ληζόμενος, μὴ λεηλατούμενος.

ἀ-ληκτος, ἐπ. ἄλληκτος, *ον* (α στερ. +λήγω) ὁ μὴ λήγων, ἀκατάπαυστος, διαρκής· ἄλληκτος θυμὸς = ὀργὴ ἀκαταπαύστου· ἄλληκτος χόλος = ὀργὴ ἀμείωτος, ἀδιάκοπος.

ἀλήλεκα, **ἀλήλεσμαι**, ἡ -εμαι, ἀττ. ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀλέω=ἀλέδω.

ἀλήλιφα, **ἀλήλιμμα**, ἀττ. ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. τοῦ ἀλέφω.

ἄλημα, τὸ (ἀλέω), κυρ. τὸ ἀλεσμένον, λεπτὸν ἄλευρον || μτφρ. ὁ παμπόνηρος ἄνθρωπος, ἀπατεῶν.

ἀλήμεναι, ἐπ. τύπος ἀντὶ ἀλήναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ εἶλω.

ἀλημοσύνη, ἡ (ἀλη) περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι.

ἄλημων, -ονος, ὁ, ἡ (ἀλάομαι) ὀλήτης, πλάνης (περιπλανάμενος).

ἀλήναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ εἶλω

ἄληξ, -ηρης, ε' εἶδος ὀσπρίου.

ἄληπτος, *ον* (α στερ. + λαμβάνω) ὁ μὴ συλλαμβανόμενος, δυσκόλως συλλαμβανόμενος. — συγκρ. ἀληπτότερος = ὀλιγώτερον εὐπρόσβλητος. — 2) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος.

Ἄ-ΛΗΨ, ἡ ἀλής, ἐς, ἐπ. καὶ *λων*. ἐπιθ.=ἀττ. ἀ-θρόος· ἡθροισμένοι ἐς ἕν ὄλον (λατ. confertus).

Ἐτυμ.: ἕκ βίξ. ἀλ- συγκ. τῆς β. *Φελ*- τοῦ εἶλω, οὗ πρβλ. παθ. ἄορ. 6' εἶλην, ἀπρφ. ἀλήναι, ὑπόθεν καὶ τὰ ἀελλῆς, ἀολλῆς πρβλ. καὶ εἶλλω, ἄλις, ἄλια, ἀλιεῖα=ἡλιαία.

ἄλησις, -εως, ἡ (ἀλάομαι) =ἀλη (βλ. λ.) περὶ τῆς τροχίως τοῦ ἡλίου. — III (ἀλέω)=τὸ ἀλήθειν (πρβλ. ἀ-λεσις).

ἀλησμός, ὁ (ἀλέω) τὸ ἀλήθειν, τὸ συντρίβειν.

ἀ-λήστευτος, *ον* (α στερ. + ληστεύω) ὁ μὴ ληστευθεὶς, μὴ ὑποστάς διαρπαγῆν.

ἀ-ληστος βλ. ἄλαστος.

ἄληται, γ' ἐν μέσ. ἄορ. 6' ὑποτ. τοῦ ἄλλομαι.

ἀλητεία, *θωρ*. ἀλάτεία, ἡ περιπλάνησις. Ἐκ τοῦ ἀλητεῖω, μέλ. -εῦσω (ἀλήτης) περιφέρομαι ὡς ἀλήτης, ζῶ ἀλητικῆν ζωὴν.

ἄλήτης, -ου, ὁ (ἀλάομαι) ὁ περιφερόμενος, ὁ πλάνης, ἀγυρτής. 2) ὡς ἐπιθ., ἀγυρτικός, ἀλητικός.

ἀλήτιμος, *ον* (ἀλήτης) πλανώμενος.

ἀλητο-ειδής, ἐς ὅμοιος ἀλεύρω, ἔχων τὸ χρῶμα ἀλεύρου.

ἄλητον, τέ=ἄλευρον (βλ. λ.).

ἀλητός (Α), ε' (ἀλέω) ἀντὶ ἀλετός· τὸ ἀλέθειν εἰς τὸν μύλον.

ἀλητός (Β), ἡ, ὄν· ἀλεσόμενος.

ἀλητῆς, -ύος, ἡ' ελ. ἀλη.

ἀλθαία, ἡ· ἐλώδης μαλάχη, *καιν*. νερομολόχα.

ἀλθαίνω θεραπεύω· ελ. ἀλθαμει.

ἀλθεεῖς, -εως, ἡ· θεραπεία.

ἀλθεστῆρια, τὰ (ἀλθαίνω)· ἰατρικά, θεραπευαί.

ἀλθηεῖς, *εσσα*, ἐν· θεραπεύω, ὑγεινός.

ἀλθητικός, (ἡ ἀλθικός) βλ. ἀλθαίνω, ἀλθομαι.

ἄλθωμα, ἐπ. πρκ. ἀλθόμην· μέλλ. ἀλθήσομαι· καθίσταμαι ὑγιής, θεραπεύομαι· ἀλθετε χεῖρ. [Ἐκ

β. αλθ- πρβλ. *σανακρ*. *ardh-* (= δόλλω, ἀκμόζω), *ardhukas* (ἀκμόζων), *Zenb. ared* (αὐξάνομαι)].

ἄλια, *λων*. ἀλίη, ἡ (ἀλής)· συνέλευσις, συγκέντρωσις λαοῦ, θωρ. καὶ *λων*. λέξις ἀντὶ τῆς ἀττ. Ἐπικλησία.

ἄλια, ἡ (καὶ ἄλια) (ἀλς)· ὀλατοδῆκη ἢ ἰγδίων (*καιν*. γουδί) πρὸς τρίψιμον ἄλατος.

ἀλιάδαι, -ῶν, οἰ· ναῦται, «θαλασσινοί».

ἀλί-ἄετος, ποιητ. ἀλιαετος, ὁ (ἀλς+ἄετός) «θαλασσαετός».

ἀλί-ἄης, ἐς (ἀλς+ἄημι) ὁ πνέων πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης (βλ. λ. λ.).

ἀλιαία, ἡ=ἀλια, ἡλιαία (βλ. λ. λ.).

ἀλιακός, ἡ, ὁν θωρ. ἀντὶ ἡλιακός.

ἀλί-ανθής, ἐς (ἀλς+ἄνθος)· ἀλιπόρφυρος· κυρ. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα.

ἄλιας, -άδος, ἡ (ἀλς)· ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης· ἡ ἢ ἀνήκουσα εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλιας (ἐνν. κύμβη)=ἀλιευτικὸν ὄκατιον.

ἄλιαστής, θωρ.=ἡλιαστής (βλ. λ.).

ἀ-λίαστος, (α στερ.+λιάζομαι)· ἄκαμπτος || ἀκατάπαυστος || ὄν δὲν δύναται τις νά καταπαύσῃ ἢ μετατρέψῃ || ἐπὶ πρσ. ἀτρόμητος, ἀκατάβλητος || οὗδ. ἀλιαστον ὡς ἐπὶρ.=ἀκαταπαύστως.

ἀ-λίθάνωτος, *ον*· ὁ μὴ τιμηθεὶς διὰ λίθων τοῦ, διὰ θυμιάματος.

ἀλί-θαπτος, *ον* (ἀλς+θάπτω, βλ. καὶ ἀλιβαφής)· ὁ δεβαπτιζόμενος, βεβυθισμένος ἐν τῇ θαλάσῃ, ὁ ἐν αὐτῇ πνιγείς.

ἀ-λίθας, -αντος, ὁ νεκρός, πῶμα νεκροῦ [ἀ βεβ. ἐτυμ.].

ἀλί-θάτος, *ον*. θωρ. ἀντὶ ἡλί-βατος (βλ. λ.).

ἀλί-θαφής, ἐς (ἀλς+θάπτω)=ἀλίβαπτος· ὁ δεβαπτιζόμενος (βυθισμένος) εἰς τὰ κύματα.

ἀλιδῶν, *ατλ*. ἀντὶ ἀλιδύω = καταδύω εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀλί-θρεκτος, *ον* (ἀλς+θρέχω)· ὁ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀλί-θρομος, *ον* (ἀλς + θρέμω)· ὁ θορυβῶν ὡς ἡ θάλασσα.

ἀλί-θροχος, *ον*=ἀλίθρεκτος (βλ. λ.).

ἀλί-θρωτος, *ον* (καὶ ἀλί-θρός, -ῶτος) (ἀλς + βι-θρώσκω) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βιθρωσκόμενος.

ἀλί-γδουπος, *ον*, ποιητ. ἀντὶ ἀλλ-θουπος (βλ. λ.).

ἀλί-γείτων, -ονος, *ον*· ὁ γείτων τῆς θαλάσσης, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν.

ἀλί-γενής, ἐς· ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς.

ἄλιγκιος, *α*, *ον*· ὁμοιάζων, ὅμοιος [ἀβεβ. ἐτυμ.].

ἀ-λιγύ-γλωσσος, *ον*· ὁ μὴ ἔχων λιγυρὰν φωνήν, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν ἦχον φωνῆς.

ἀλί-δινης, ἐς (ἀλς+δινέω)· ὁ περιδινηθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀλί-δονος, *ον* (ἀλς+δονέω)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιδινούμενος, περικυλινδούμενος.

ἀλί-δουπος, *ον*· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ δουπῶν (ἠχῶν).

ἀλί-δρομος, *ον*· ὁ διατρέχων τὴν θάλασσαν.

ἄλιεῖα, ἡ (ἀλιεύς)· τὸ ἀλιεύειν, ἡ ἀλιευτικὴ τέχνη.

ἀλί-ειδής, ἐς· ὁ ὅμοιος τῇ θαλάσῃ κατὰ τὸ χρῶμα.

ἀλί-εργής, ἐς (καὶ ἀλι-εργός)· ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, ὁ ἀλιεύων. — II ἀλουργής=πορφυροῦς.

ἀλί-ερκής, ἐς (ἀλς+ἔρκος)· ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιεφραγμένος, περιβαλλόμενος ὑπὸ θαλάσσης.

ἀλιεῦμα, τὸ (ἀλιεύω)· ἄγρα ἰχθύων.

ἀλιεύς, γεν. -έως, *λων*. -ήσος, ὁ (ἀλς, ἄλιος)· ὁ ἀσχολούμενος μετὰ τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτω: I ἀλιεύς, (ψαράς). — II θαλασσινός, ναυτικός, ναυτής || μετ' ἄλλων οὕα. ἐρέτας ἀλιεῖας=ναυτικούς κωπηλάτας.

ἀλιευτής, ε' βλ. ἀλιεύς.

ἀλιευτικός, ἡ, ὁν (ἀλιεύω)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁ κατάλληλος διὰ) τὴν ἀλιεῖαν.

ἀλιεύω, μέλ. -σω (ἀλιεύς)· εἶμαι ἀλιεύς, ἀλιεύω (ψαρεύω).

ἄλιζω (Α), μέλ. ἀλίσω· ἄορ. ἡλίσω. — παθ. ἄορ. α' ἡλίσθη· πρκ. ἡλίσσω, *λων*. ἄλισσος (ἀλής)· συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, συγκεντρώνω. — παθ. συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγομαι, συναντῶμαι.

ἄλιζω (B), μέλ. *ἄλιζω* (*άλιζ*) ἄλατιζω. — II παρέχω ἄλμυρον τροφήν.
ἄλι-ζωνος, *ον* (*ἄλιζ+ζώνη*)· ὁ περιεζωσμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης.
ἄλι-ζωος, ἄ· ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῇ θαλάσσει.
ἄλιη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *ἄλια* (βλ. λ.).
ἄλι-ηγής, *ες* (*ἄλιζ+ἄγνυμι*)· ὁ ἐφ' οὗ θραύεται ἡ θάλασσα.
ἄλι-ήρης, *ες* (*ἄλιζ+ἑρέσσω*)· ἡ κώπη, «*ἢ ἑρέσσωσι κατὰ τὴν θάλασσαν*», δι' ἧς κωπηλατοῦσι.
ἄλιησι, ἐπ. ζοτ. πληθ. τοῦ *ἄλιη*.
ἄλιητος, -ορος, ἄ· ποιητ. ἀντὶ *ἄλιεύς* (βλ. λ.).
ἄλι-ηχός, *ές*· ὁ ἤχων ὡσερ ἡ θάλασσα· πρβλ. *ἄλιβρομος*.
ἄλιθιος, *δωρ.* ἀντὶ *ἡλίθιος*.
ἄ-λιθός, *ον* (α στερ.+*λίθος*)· ὁ ἄνευ λίθων, οὐχὶ πετρῶδης. — II ὁ μὴ πάσχων ἐκ λιθιάσεως.
ἄλικάκαθον, τῶ=*ἀναγαλλίς* («περδικούλι» ἐν Ζακύνθῳ), στρούχνον, δορκύνιον.
ἄλικία, ἡ, *δωρ.* ἀντὶ *ἡλικία*.
ἄλι-κλυστός, *ον* (*ἄλιζ+κλύω*)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, προσβαλλόμενος, περιβρεχόμενος. 2) ὁ ὑψηλά κύματα εἰσέρων.
ἄλι-κμητός, *ον* (*ἄλιζ+κμάμω*)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τάλαιπωρὸς καταπονόμενος.
ἄλι-κνήϊς, -ίδος, ἄ, ἡ· ἄμαξα ἄλ.—= ἄμαξα φερόμενη ἐπὶ τῆς θαλάσσης.
ἄλικός, α, *ον* *δωρ.* ἀντὶ *ἡλικός*.
ἄλι-κρηπίς, -ίδος ἄ, ἡ· ὁ παρά τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης.
ἄλι-κρόκαλος, *ον*· ὁ πλήρης χαλίκων.
ἄλι-κτύπος, *ον* (*ἄλιζ+κτυπέω*)· ὁ ἐν τῇ θαλάσσει ἤχων, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κλυδωνιζόμενος, πληττόμενος (θαλασσοδαρμένος), ἐπὶ πλοίων. — II ὡς ἔνεργ., ὁ δειρῶν, βρυχώμενος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης (ἐπὶ τῶν κυμάτων). Ἐν τῷ ἀνεργ. σήμ. ἐρθότ. *ἄλικτύπος*.
ἄλι-κῦμων, *ον*, γεν. -ονος (*ἄλιζ+κῦμα*)· ὁ περιβαλλόμενος, περιβρεχόμενος, ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.
ἄλικώδης, βλ. τὸ ἐρθότ. *ἄλικωδής*.
ἄλι-μέδων, -οντος (*ἄλιζ+μέδω*)· ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης, ποντοκράτωρ, θαλασσοκράτωρ (ὁ Ποσειδῶν).
ἄ-λιμενία, ἡ· ἡ ἔλλειψις λιμένων. Ἐκ τοῦ
ἄ-λιμένος, *ον* (α στερ.+*λιμήν*)· ὁ ἄνευ λιμένος (λατ. *importuosus*)· γενικῶς, ὁ μὴ παρέχων καταφύγιον (βουλον), ὁ σφιλοδέξενος· Ἐκ τούτου τὸ
ἄ-λιμενότης, ἡ· ἡ ἔλλειψις λιμένων (βλ. *ἄλιμενία*).
ἄλιμος (A), *ον* (*ἄλιζ*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος (λατ. *marinus*). — II ὡς οὖσ. τὸ *ἄλιμον*=θάμνος φυόμενος παρά τὴν θάλασσαν (κοιν. ἀρμυρήθρα) ὡς. καὶ ὁ *ἄλιμος*=θάμνος φυόμενος καὶ αὐτός παρά τὴν θάλασσαν «*φραγμαίτης ὑπόλευκος, οὐκ ἔχων ἀκάνθας, φύλλα δὲ ἐλαία παραπλήσια, πλατύτερα μέρη καὶ ἀπαλώτερα*» (Διοσκ.).
ἄ-λιμος (B), *ον* (α στερ.+*λιμός*)· ὁ ἀποδιώκων τὴν πεῖναν.
ἄ. ι. μῦρής, *εσσα*, *εν* (*ἄλιζ+μύρω*)· ὁ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν (ἐπὶ ποταμῶν).
ἄλι-μύρης, *ές*=*ἄλιμυρήεις* (βλ. λ.). — II = *ἄλιος* (A) (βλ. λ.).
ἄλινδῶ=*ἄλινδῶ* (βλ. λ.).
ἄλινδῆδρα, ἡ (*ἄλινδέω*)· «κυλιστρα», τόπος ὅπου οἱ ἵπποι κυλίνονται (λατ. *volutabrum*).
ἄλινθησις, -εως, ἡ· ἡ ἐν κόνει *κυλίνθησις*, τὸ κύλισμα, ἄσκησις τῶν παλαιόντων νά κυλίνονται εἰς τὸ ἔδαφος.
ἄλινδῶ, καὶ *ἄλινδέω*, ἀορ. α' *ἡλιστα*, ἀπρφ. *ἄλισαι*· πρξ. *ἡλιστα*· κυλιῶ (ἐπὶ ἵππου). — Παθ. *ἄλινδέομαι ἢ ἄλινδομαι*· κυλιομαι ὡς ὁ ἵππος ἢ ὡς. περιφέρωμι πέρα-δῶδε, περιπλανώμαι.
Ἐτυμ. εἰ τῆς αὐτῆς ῥ. πρὸς τὸ *ἄλιζω* κ. ἄ., ἐκ κοινης λατ. θέσεως *νεοὶ ἀναλλάσσομένης μετὰ τῆς νεο* (πρβλ. λατ. *volno*).
ἄλι-νήκτηρα, ἡ (*ἄλιζ+νήχω*)· θηλ. ὡσεὶ ἀξ ἄρα.

ἄλι-νηκτήρ· ἡ νηχομένη (κολυμβῶσα) ἐν τῇ θαλάσσει.
ἄλι-νηχός, *ές* (*ἄλιζ+νήχω*)· ὁ νηχόμενος (κολυμβῶν) ἐν τῇ θαλάσσει.
ἄλινης (A), ἡ, *ον* (*ἄλιζ*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἄλατος (ἀπὸ ἄλας), ἄλατινος.
ἄ-λινης (B), *ον* (α στερ.+*λίνοσ*)· ὁ ἄνευ δικτύου, ἄνευ κυνηγετικῶν ἐργαλείων (παγίδων).
ἄλινεις, -εως, ἡ (*ἄλινω*)· τριβὴ, λέανσις, στίλβωμα.
ἄλινῶ (*ἄλιῶ*)· *λαττινωσ*, τριβῶ ἢ ἀλείφω.
ἄλιε, *δωρ.* ἀντὶ *ἡλιε* (βλ. λ.).
ἄλιε, -ίκος, ἄ· χόνδρος.
ἄλι-ξαντός, *ον* (*ἄλιζ+ξαντός*)· ὁ ξαινόμενος, κατατρωγόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάσσης.
ἄλιος (A), α, *ον* (*ἄλιζ*), *ι.αί. -ος -ον*· θαλάσσιος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλα., ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς θαλ. (λατ. *marinus*).
ἄλιος (B), ἄ, *δωρ.* ἀντὶ *ἡλιος* [ἄ].
ἄλιος (Γ), α, *ον*=*μάταιος* (ὁ βλ.)· ἄκαρπος, ἀνωφελής ἢ ἄκνηρος, κωδιστῶ ὡς. τὸ οὐδ. κείμενον ἐπιρ. *ἄλιον*=ματαιῶς [ἄ].
Ἐτυμ.· Ἀθεῖ. ἔτυμ. συγγ. πάντως τῷ *ἡλίθιος*, *ἡλεός*=ἔμφρων (καίτοι δὲν ἐξηγῆσθαι τὸ δασύ πνεῦμα).
ἄλιο-τρεφής, *ές* (*ἄλιος*+*τρέφω*)· ὁ ἐν τῇ θαλάσσει τρεφόμενος, θαλασσοόδιος.
ἄλιῶ, μέλ. -ῶσω· ἀορ. α' *ἡλιῶσα*, ἐπ. *ἄλιῶσα* (*ἄλιος*· I)· ματαιῶμος, κωδιστῶ ὡς. ἄκαρπος ἢ ἀπεργητεύω. 2) = *ἀϊστόω* (βλ. λ.), καταστρέφω.
ἄ-λιπάρης, *ές* (α στερ.+*λιπαρῶ*)· ὁ μὴ κατάλληλος δι' ἱκέτην, ἀνάρμοστος εἰς ἱκετεύοντα.
ἄλι-παστός, *ον* (*ἄλιζ+πάσσω*)· πεπασμένος δι' ἄλατος.
ἄλι-πέδον, τὸ (*ἄλιζ+πέδιον*)· πεδίον παρά τὴν θάλασσαν, ἀμμώδης πεδιάς (πεδινή ἔκτασις), κυρ. δ' ἐκαλεῖτο οὕτω ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδίον τῆς Ἀττικῆς, παρά τὸν Πειραιᾶ.
ἄ-λιπής, *ές* (α στερ.+*λίπος*)· ὁ ἄνευ λίπους, ἄπαχος, ἰσχνός. — II (*λεῖπω*, *λιπεῖν*)· ἀδιάκοπος, συνεχής.
ἄλι-πλαγκτός, *ον* (*ἄλιζ+πλάσσω*)· ὁ περιπλανώμενος εἰς (ἢ παρά) τὴν θάλασσαν.
ἄλι-πλακτός, *δωρ.* τύπος ἀντὶ *ἄλιπληκτός* (ὁ βλ.).
ἄλι-πλάνης, *ές* (*ἄλιζ+πλάνη*)· ὁ περιπλανώμενος ἐν τῇ θαλάσσει, ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Ἐκ τούτου τὸ
ἄλι-πλάνια, ἡ (*ἄλιπλανῆς*)· ἡ περιπλάνησις εἰς τὴν θάλασσαν, ταξίδιον πλήρες περιπλάνησεων.
ἄλι-πλάνος, *ον*=*ἄλιπλανῆς* (βλ. λ.).
ἄλι-πληκτός, *δωρ.* *ἄλιπληκτός*, *ον* (*ἄλιζ+πλήσσω*)· θαλασσοπληκτός, θαλασσοδαρμένος (κυρ. ὁ πληττόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης), ὁ μαστιγούμενος ὑπὸ τῆς θαλ., ἐπὶ νήσων).
ἄλι-πλήξ, -ήγος, ἄ, ἡ·=τῷ προηγ.
ἄλι-πλόος, *ον*, συγγρ. *ἄλι-πλόος*, *ον* (*ἄλιζ+πλέω*)· ὁ πλέων ἢ ὁ βυθισμένος εἰς τὴν θάλα., ὁ κεκαλυμμένος μὲν ὕδωρ.
ἄλι-πνοός, *ον* (*ἄλιζ+πνέω*)· ὁ ὁσμὴν ἔχων θαλάσσης.
ἄλι-πόρος, *ον* (*ἄλιζ+πέρω*)· ὁ διαπερῶν τὴν θάλα., ὁ διὰ τῆς θαλάσσης πορευόμενος, ὁ διαπλέων τὰς θαλ., ὁ αὐλακῶν τὴν θάλα.
ἄλι-πόρφυρος, *ον* (*ἄλιζ+πορφύρω*)· ὁ διὰ θαλάσσης πορφύρας βεβαμμένος, ὁ θαδέος πορφύρου χρώματος.
ἄλι-πτόητος, *ον* (*ἄλιζ+πτοῖω*)· ὁ πτοούμενος ἀπὸ τὸν ρόχον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.
ἄλι-ρράνης, *ές* (*ἄλιζ+ῥάγηναι* τοῦ *ῥάγνυμι*)· ὁ θραύων τὰ κύματα ἢ παύει· ὁ καθ' οὗ (ἐφ' οὗ) θραύονται τὰ κύματα.
ἄλι-ρραίστης, ὁ (*ἄλιζ+ραίω*)· ὁ ὡς μαινόμενος διασχίζων τὴν θάλασσαν, κηταστρεπτικός.
ἄλι-ρράντος, *ον* (*ἄλιζ+ῥαίνω*)· ὁ ὑπὸ θαλάσσης βαντιζόμενος, θαλασσοβρεγμένος, θαλασσοβρεκτός.
ἄλι-ρρηκτός, *ον*=*ἄλιρραγής* (ὁ βλ.).
ἄλι-ρρόδιος, *ον* καὶ -ῆ, -ον (*ἄλιζ+ῥόδος*)· ὁ ὑπὸ τοῦ ῥόδου (ρόχθου) τῶν θαλασσίων κυμάτων περιβαλλόμενος ἢ προσβαλλόμενος, ὁ ὑπὸ θαλάσσης πληττόμενος.

ἀλίρροδος, *ον*—*ἀλιρρόθιος* (8 βλ.).
ἀλίρροισος, *ον* (*ἀλιρροισος*)=*ἀλιρρόθιος* (8 βλ.).
ἀλίρρυτος, *ον* (*ἀλιρρυτός*) ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιρρέομενος (περιέρχόμενος).

Ἄλις, *ἑπίρ.* (*ἄλις*)· σωρηδόν, κατὰ σωρούς, κατὰ πλήθη, ἐν ἄφθονίᾳ (λατ. *affluens*) || ἰκανῶς, ἄρκετᾶ (λατ. *satis*) || ὡς. μετὰ γεν. *ἄλις ἀργύρου*= ἄρκετᾶ ἀπὸ ἀργυρον (λατ. *satis argenti*)· *ἄλις ἔχω τιθέν*=ἔχω ἄρκετον μέρος ἕκ τινος πράγματος.

Ἐτυμ.: *ἄλις* (**Falies* (τὸ ἐν ἀρχῇ *F* μαρτυρεῖται ἐκ τῆς ὁμηρ. χρήσεως καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Ἡσυχ. *αγάλι· ἰκανόν*· Συγγρ. τῆ βίβλ. *Fel*· (βλ. *εἴλω*)· ἢ *ἄλις* (**oFalis*, ἐκ θεματ. δάσεως *svēl* (πρβλ. *ἐλίσω*).

ἄλιαι, *ἄπρφ.* ἄορ. α' τοῦ *ἄλιδα*.

ἀλισγεί, μέλ. -*ῆσω*· μιάινω, μολύνω. Ἐκ τούτου τὸ **ἀλισγέω**, -*ατος*, τὸ (*ἀλισγέω*)· μόλυναι, μίασμα.

ἄλισκομαι, ἑλλειπτ. παθ., ὡς ἄνεργ. τοῦ ἐποίου λαμβάνεται τὸ *αἰρῶ* (βλ. *αἰρέω*) πρτ. *ἄλισκόμην*· μέλ. *ἀλίσκομαι*· ἄορ. β' ἤλων, καὶ ἄττ. *ἄλιων*· ὑποτ. *ἄλω*, ἐπ. *ἄλωω*· ἐντ. *ἄλοῖην*, ἐπ. *ἄλόην*· ἄπρφ. *ἄλωμαι* [ἄ]· μτχ. *ἄλούς*· πρτ. *ἤλωκα*, καὶ ἄττ. *ἔαλωκα* [ἄ]· ὑπερτ. *ἤλώκειν*· λαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, κατακτῶμαι, πίπτω (περιέρχομαι) εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. 2) συλλαμβάνομαι. 3) θηρεύομαι, ἀγρεύομαι, συλλαμβάνομαι, πίνωμαι (ἐν κυνηγίῳ) || ὡς ἄπολ. κατανικόμαι, καταβάλλομαι. 4) σπαν. ἐν καλῇ γημ., κερδίζομαι, ἀποκτῶμαι, κατορθούμαι.— || συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀποκαλύπτομαι πράττων τι || ὡς ἄττ. *δικαν. ἄρος*, κηρύσσομαι ἔνοχος, καταδικάζομαι, μετὰ γεν. πρᾶγμ.: *ἄλωνα κλοπῆς*=καταδικάζομαι ἐπὶ κλοπῇ. [*ἄλισκομαι* <**Faliskoμαι* ρ. *Fal*- καὶ *Fel*· (πρβλ. *ἔλιν*)· Ριζ. βᾶσις ἰαπ. *evēl* (πρβλ. *εἴλωτες* (**ēFēlowtes*)].

ἄλιμα, τὸ· ἐνυδρόν τι φυτόν.

ἀλι-σμάργος, *ον*· ὁ ὡς ἡ θάλασσα ἠχῶν.

ἀλι-σμηκτος, *ον* (*ἀλι-σμηκτος*)· ὁ ὑπὸ θαλάσσης σμηχόμενος (τ. ἔ. λουόμενος).

ἀλι-σμός, ὁ· τὸ ἀλίστομα.

ἀλι-σπαρτος, *ον* (*ἀλις + σπαίρω*)· ὁ ἐσπαρμένος (δηλ. πεπασμένος) δι' ἄλατος.

ἀλι-στέφανος, *ον*=τῷ ἔπομ.

ἀλι-στέφης, *ἑς* (*ἄλις + στέφω*)· ὁ περιστεφόμενος (περιβρεχόμενος, περιεζωμένος) ὑπὸ θαλάσσης.

ἀλι-στένος, *ον* (*ἀλις + στένω*)· ὁ στενάζων (ἠχῶν, ἀντηχῶν) ὡς ἡ θάλασσα.

ἀλι-στός, *ῆ*, *ον* (*ἀλιζῶ*)· ἀλατιστός, ἀλατισμένος, ἐν ἄλμῃ διατηρούμενος.

ἄ-λι-στος, βλ. *ἄλι-στος*.

ἀλι-στρεπτος, *ον* (*ἀλις + στρέφω*)· ὁ τῆδε κάκειο· περιστρεφόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ (ὑπὸ τῶν κυμάτων φερόμενος).

ἄλι-ταῖνω, μέλ. *ἄλιτῆσω*· ἄορ. β' ἤλιτον, ἄπρφ. *ἄλιτεῖν*· μτγ. καὶ ἄορ. α' ἤλιτσα.—Μέσ. ἄορ. β' ἤλιτόμην, γ' πληθ. ἐπ. *ἄλιτοντο*, ἄπρφ. *ἄλιτέσθαι*· βλ. *ἄλιτῆμος* (*ἄλη*)· ἄμαρτάνω εἰς τινα ἢ φέρομαι προσβλητικῶς πρὸς τινα || παραβαίνω τι || σφάλω, παραπλανῶμαι.

ἄ-λι-τάνευτος, *ον* (α στερ. + *λιτανεύω*)· ὁ μὴ συγκινούμενος ἀπὸ ἰκεσίας, ἄδυσώπητος, ἀπρόσιτος εἰς λιτανείας.

ἄλι-τεῖν, ἄπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἄλιταῖνω*.

ἄλι-τενής, *ἑς* (*ἄλις + τεῖνω*)· ὁ ἐκτεινόμενος παρὰ τὴν θάλασσαν || ὄθεν, ἐπίπεδος, ἰσοπέδος || χαμηλός.

ἄλι-τέρμων, *ον*, γεν. -*ονος* (*ἄλις + τέρω*)· ὁ ὀριζόμενος (συνορευόμενος) ὑπὸ θαλάσσης, ὁ θερματιζόμενος (ἔχων τὰ τέρματά του, τὰ ὄριά του) εἰς τὴν θάλασσαν.

ἄλι-τημα, τὸ. -*ατος* (*ἄλιτεῖν* τοῦ *ἄλιταῖνω*)· ἄμαρτημα, σφάλμα.

ἄλι-τῆμενος, μτγ. μέσ. ἐν. τοῦ *ἄλιταῖνω*, μετὰ τοῦ *αἰσῶ* καὶ *αἰσῶ*· ἐν. ἀπὸ ρῆμ. *ἄλιτῆμι*. Πρβλ. *τιθῆμενος*, ἐπ. ἀντι· *τιθέμενος*.

ἄλι-τῆμερος, *ον* (*ἄλιτεῖν + ἡμέρα*)· ὁ πλανηθεὶς (ἀποτυχῶν, ἀστοχῆσας) ὡς πρὸς τὴν ὠρισμένην ἢ μέραν (ἢ ὠρισμένον χρόνον) || ὄθεν. ὁ προῶρως γεννηθεὶς.

ἄλι-τῆμοσύνη, ἡ·=*ἄλιτῆμα* (βλ. λ.).

ἄλι-τῆμων, *ον* γεν. -*ονος* (*ἄλιτεῖν*)· ἄμαρτωλός, ἀνόσιος, κακοήθης (πρβλ. τὸ ἔπομ.).

ἄλι-τῆριος, *ον* καὶ *ἄλιτῆρός* (*ἄλιτεῖν*)· ἄμαρτάνων, ἄμαρτωλός, ἔνοχος || *ἄλιτ.* *εἰνός*=ἄμαρτάνων εἰς βάρος τινός.— ||=*ἄλάστωρ* (βλ. λ.).

ἄλι-τῆριώδης, *ἑς* (*ἄλιτῆριος + εἶδος*)· κατηραμένος, βδελυκτός, ὀλέθριος.

ἄλι-τῆρός, *ον*·=*ἄλιτῆριος* (βλ. λ.).

ἄλι-τῆς, -*ου*, ὁ· θαλάσσιος.

ἄλι-τοντο, ἐπ. γ' πληθ. μέσ. ἄορ. ε' τοῦ *ἄλιταῖνω*.

ἄλι-τό-ξενος, *ον* (*ἄλιτεῖν + ξένος*)· ὁ ἄμαρτάνων, ἄσεβῶν εἰς βάρος τοῦ φιλοξενουμένου, τοῦ ξένου (=φίλου).

ἄλι-το-φροσύνη, ἡ (*ἄλιτεῖν + φροῖν*)· ἀνοσίτιον, ἀσεβές φρόνημα.

ἄλι-τραῖνω, ἐπ. ἀντι· *ἄλιταῖνω* (ὁ βλ.).

ἄλι-τρέφης, *ἑς* (*ἄλις + τρέφω*)· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ τραπεῖς.

ἄλι-τρέω·=*ἄλιταῖνω* (βλ. λ.).

ἄλι-τρία, ἡ (*ἄλιτρός*)· ἄμαρτία, ἀνοσιότης || βλάβη.

ἄλι-τρό-βιος, *ον* (*ἄλιτρός + βίω*)· ὁ ζῶν βίον ἀλιτήριον, μοχθηρῶς, κακῶς, ὁ φαῦλος.

ἄλι-τρο-δικής, -*ου*, ὁ· ὁ δικάζων κατὰ ἀλιτήριον τρόπον.

ἄλι-τρό-νοος, *ον* (*ἄλιτρός + νόος*)· ὁ ἔχων ἄμαρτωνόν (φαῦλον) φρόνημα, ὁ ἀσεβῶς σκεπτόμενος.

ἄλι-τρός, *ον*, συγκμ. τύπος ἀντι· *ἄλιτῆρός* (*ἄλιτεῖν* τοῦ *ἄλιταῖνω*)· ἄμαρτωλός, ἄμαρτάνων || ὡς ὄσο. *ἄλιτρός*, δ=ἄμαρτωλός, ἀπατεῶν.

ἄλι-τροσύνη, ἡ·=*ἄλιτρία* (βλ. λ.).

ἄλι-τροφος, *ον* (*ἄλις + τρέφω*)· ὁ ἀποζών. ἐκ τῆς θαλάσσης || ὁ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ θαλάσῃ (ἐπὶ ἄλιτων).

ἄλι-τροχος, *ον* (*ἄλις + τρέχω*)· ὁ διὰ μέσου τῆς θαλάσσης τρέχων (ὄρμυς).

ἄλι-τρύτος, *ον* καὶ ἄ-*τη*, -*ον* (*ἄλις + τρύω*)· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τρυχόμενος, καταπονούμενος, κατασκοτωμένος ἀπὸ τῆν θάλασσαν.

ἄλι-τύπος, *ον* (*ἄλις + τύπτω*)· ὁ τυπόμενος ὑπὸ τῆς θαλ., θαλασσοδαρμένος, θαλασσοκτυπημένος || ὡς ὄσο. *ὁ ἀλιτύπος*=ναυτικός, θαλασσινός, ναύτης.

ἄλι-τύρος, ὁ (*ἄλις + τυρός*)· ἀλατισμένος τυρός.

ἄλι-φῆναι, ἄπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *ἄλιφῶ*.

ἄλι-φθέρω (*ἄλις + φθείρω*)· διὰ ναυαγίου καταστρέφω, γεν. καταστρέφω.

ἄλι-φθορία, ἡ· ναυάγιον (κυρ. φθορὰ ἐν θαλ.).

Ἐκ τοῦ

ἄλι-φθόρος, *ον* (*ἄλις + φθείρω*)· ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ἐν τῇ θαλάσῃ) φθείρων (καταστρέφων) || ὡς ὄσο. *ὁ ἀλιφθόρος*=πειρατής.

ἄλι-φλοῖος, ὁ, ἡ (*ἄλις + φλοῖος*)· θαλάσσιος φλοῖος (εἶδος δρυός).

ἄλι-φροσύνη, ἡ (*ἄλις + φροῖν*)· ἰκανὴ φρόνησις.

ἄλι-χλαῖνος, *ον* (*ἄλις + χλαῖνω*)· ὁ πορφύραν περιβεβλημένος (πρβλ. *ἀλιπόρφυρος*).

ἄλι-ως, ἐπίρ. τοῦ *ἄλιος* I=ματαίως.

ἄλκείεις, -*εντος* δωρ. ἀντι· *ἀλκήεις* 8 βλ.

ἄλκαία, ἡ· ἡ οὐρά τοῦ λέοντος (κυρ. θηλ. τοῦ *ἀλκαῖος*, ὁ βλ.).

Ἄλκαϊός, ἡ, ὄν (*Ἄλκαῖος*)· «μέτρον Ἄλκαϊκόν» =χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἄλκαίου.

ἄλκαῖος, *α*, *ον* (*ἀλκή*)· ἰσχυρός, δυνατός, κραταιός.

ἄλκαρ, τὸ. ἐν χρήσει κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. μόνον (*ἀλκή*)· φυλακτήριον, προφύγιον, προστασία, δμνα.

ἄλκαρς, -*αντος* (καὶ *ἄλκαρς*), ὁ, ἡ, ὄνομα. συγγρ. τύπος ἐκ τοῦ *ἀλκαῖος*=*ἀλκήεις* (ὁ βλ.).

ἄλκα, ἡ· εἶδος ἀγρίας μαλάχης.

ἄλκειή, ἡ· φυτόν τι δηλητηριώδες.

ἄλκή, ἡ, (βλ. *ἀλκαῖος*)· σωματικὴ δῶμη, δύναμις, εὐτολμία, εὐναμῖς, ἰσχύς· ἐν τῇ πληθ. αἰ *ἀλκαί*=κατορθώματα, δυνάμεις, τολμηρὰ ἔργα.— || φρόνημα, πνευματικὴ, ψυχικὴ, ἰσχύς, ἀνδρεία.— || προφύγιον, ὑπεράσπισις, δμνα || ὄθεν. -δοθήδεια, ὑποστήριξις.— || *IV* ὀγών, μάχη, συμπλοκή. [βλ. τὴν ἐτυμολ. τούτου καὶ τῶν ἐξ' αὐτοῦ παραγῶγων βλ. *ἀλέξω*].

ἄλκη, ἡ· εἶδος ἐλάφου ἐχούσης πλατέα καὶ μεγάλη κέρατα (λατ. *alces*).

ἀλκήεις, *εσσα*, εν' ὄρω. *ἀλκήεις* (καὶ κατὰ συναίρ. *ἀλκῆς*), γεν. *ἀλκῆντος*, (*ἀλκή*) ἰσχυρός, γενναίος, πολυμήκης.

ἀλκή, ἑτερόκλ. ἐπ. δοτ. τοῦ *ἀλκή*, ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *ἀλξ*. **ἀλκή-μάχος**, εν' (*ἀλκή*+*μάχος*)· ὁ γενναίως μαχόμενος.

ἀλκίμος, εν, καὶ -η, -ον (*ἀλκή*)· ἰσχυρός, βωμολέος, γενναίος.

ἀλκιμότης, ἡ·=*ἀλκή*.

ἀλκή-φρων, εν γεν. -ονος (*ἀλκή*+*φρῆν*)· ὁ ἀλκιμον ἔχων τὴν φρένα, γενναῖον τὸ φρόνημα, γενναίοφρων, μεγαλόψυχος, θαρραλέος.

Ἀλκμανικός, ἡ, εν' (*Ἀλκμάν*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀλκμάν, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀλκμάνος.

ἀλκτῆρ, -ῆρος, δ (*ἀλαλκείν* τοῦ *ἀλέξω*)=*ἀλεξήτηρ* (δ βλ.)· ὁ ἀπομακρύνων, ἀποκρούων ἢ προστατεύων τὴν ἀπὸ τίνος, ὑπερασπιστής, προστάτης.

ἀλκτῆριος, α, εν (*ἀλκτῆρ*)· ὁ βοηθῶν, ὁ θεραπεύων.—|| ὡς. τὸ *ἀλκτῆριον* = βοήθεια ἢ φάρμακον, ἀντιδοτὸν κατὰ τὴν.

ἀλκυόνειον (καὶ -ιον), τό· εἶδος οπιογοοειδοῦς ζωοφύτου, ὁμοιάζοντος πρὸς φωλεᾶν χελιδόνος (ἐξ οὗ καὶ ὀνομασθῆ ὄντω).

ἀλκυόνιδες, αἱ (μετὰ ἡ ἄνθου τοῦ *ἡμέραι*) (*ἀλκυών*)· ἡμέραι τῆς ἀλκυόνος, τ. ἔ. αἱ 14 ἡμέραι τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁπλιῶν ἢ ἀλκυῶν κτίζει τὴν φωλεᾶν τῆς. καθ' ὅσον κατ' αὐτάς ἐπικρατεῖ γαλήνη. Βλ. καὶ *ἀλκυονίς*.

ἀλκυονίς, -ίδος, ἡ· ὄνομα τοῦ *ἀλκυών*, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ καὶ κτεῖται ἐνίοτε. Βλ. καὶ *ἀλκυόνιδες*.

Ἀλκυῶν, -όνος, ἡ· θαλάσσιον πτηνὸν ἰχθυοφάγον, (θαλασσοπούλι, ψαροπούλι)· λατ. *alcyon*, -inis ἀλλὰ καὶ *alcyon*, -onis.

Ἔτυμ.· Ὁ ἀπ. τύπος *ἀλκυών* ἔτυμολ. συνήθως ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ *ἀλξ*+*κυνέω*, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἔτυμ. ἐκ τῆς ἰαπ. β. *alek*, *alk* (ἐξ ἧς καὶ ἡ λ. *ἀλέκτωρ*, δ βλ.). Κατ' ἄλλους *ἀλκυών* (<**σφαλκυών* (πρβλ. παλ. γερμ. *swalawa* = χελιδών). Πρὸς ταύτην ὁμοίαν δὲν συναδεῖ ἡ λατ. ὀνομασία *alcedo*, ἧς ἡ ἀρχὴ δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῆς τοιαύτης ἀφετηρίας.

Ἄλλα, συνδ. (κυρ. οὐδ. πληθ. τῆς ἀντων. *ἄλλος* μετὰ καταθετικῶν) τοῦ τόνου: *ἄλλα* - *ἀλλά*· κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλοιῶς.— || πρὸς ἐναντίωσιν ἀπλής προτάσεως (λατ. *autem*).— || πρὸς ἐναντίωσιν ὁλοκλήρου περιόδου ἢ κώλου (λατ. *at*)=*ἀλλ*· ὁμοίως.— Ἐνίοτε συνάπτεται καὶ μετὰ Πρστ. ἀκόμη πρὸς ἔντονον παρῶν· ρησιν, ἐνθάρρυνσιν κλπ. (ὡς τὸ λατ. *landem*): *ἀλλ' ἔθε*, *ἀλλ' ἄγε*.— || ἢ ὡς ἡμεῖς μετ' ἄλλων τινῶν μορῶν: *ἀλλ' οὐν* (= *ἀλλ'* ὅμως, ὅπως ὀδήποτε)—*ἀλλὰ γὰρ* (= *ἀλλὰ* τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ πράγματι, βεβαίως) (λατ. *enimvero*).

ἀλλάγηδην, ἐπίρρ.=κατ' ἐναλλαγὴν, ἐναλλάξ.

ἀλλάγη, ἡ (*ἀλλάσσω*)· τὸ ἄλλαγμα, τὸ λαμβάνειν ἄλλο ἀντ' ἄλλου, ἀλλαγὴ ἢ ἀνταλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ ἔμπορευμάτων.

ἀλλάγιον, τό (*ἀλλάγη*)· ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων. 2) ἡ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως.

ἄλλαγμα, -ατος, τό (*ἀλλάσσω*)· πᾶν τὸ λαμβανόμενον ἢ διδόμενον ἐπ' ἀνταλλαγῆς ἢ ἡ τιμὴ ἑνὸς πράγματος.

ἀλλαγμός, δ·=τῆ προηγ.

ἀλλακτέον (*ἀλλάσσω*), ρημ. ἐπιθ.· πρέπει νὰ ἀλλάξη τις.

ἀλλακτικός, ἡ, εν'· ὁ κατάλληλος εἰς ἀνταλλαγὴν· *ἀλλακτικὴ* (ἐνν. *τέχνη*) = ἡ τέχνη τῆς ἀνταλλαγῆς.

ἀλλαντο-εἰδής, ἐς· ὁ ἔχων σχῆμα ἀλλάντος (βλ. λ.).

ἀλλαντο-ποιός, ὄν· ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀλλάντας.

ἀλλαντο-πωλέω· πωλῶ ἀλλάντας (λουκάνικα).

ἄλλαντο-πώλης, -ου, δ (*ἀλλᾶς*+*πωλέω*)· πωλητὴς ἀλλάντων (λουκάνικα).

ἀλλάξαι, **ἀλλάξασθαι**· ἀπρρ. ἐνεργ. ἄορ. α' καὶ μέσ. ἄορ. α' τοῦ *ἀλλάσσω*.

ἀλλοσις, -εως, ἡ (*ἀλλάσσω*)· ἀλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ, συναλλαγὴ.

ἌΛΛΑΨ, -ἄντος, δ· λουκάνικον.

ἀλλάσσω, ἀπ. -τω, μέλ. -ἄξω ἄορ. α' ἤλλαξα. πρκ. *ἤλλαξα*.—Παθητ. μέλλ. α' *ἀλλαχθήσομαι*, μέλλ. β' *ἀλλαγήσομαι*· ἄορ. α' *ἤλλάχθην*· ἄορ. β' *ἤλλάγην*.

Πρκ. *ἤλλαγμα*· (*ἄλλος*) καθιστῶ τὸ ἄλλο (διςφορετικόν) ἀπὸ οἱ, τι πράγματι εἶναι, μεταβάλλω, ἀλλάζω, ἄλλοιῶ.— || δίδω πρὸς ἀνταλλαγὴν, ἀνταλλάσσω τὴ μετ' ἄλλο, ἀνταποδίδω. 2) ἀλλάζω τὴ, κατ' ἔπομ. παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, τι.— || λαμβάνω τὴ δι' ἀνταλλαγῆς, ἀνταλλάσσω ἢ *ἀλλάσσω τί τινος* ἢ ἀντί τινος=ἀνταλλάσσω ἐν πράγμα μετ' ἄλλο. 2) ἀπέρχομαι εἰς νέαν θέσιν (ἀλλάσσω θέσιν) μετὰ αἰτ. τόπου (ὡς τὸ λατ. *mutare*).— IV Μέσ., ἀλλάσσω ἢ μεταβάλλω ἑμαυτὸν, ἀλλὰ συχνότ. ἀνταλλάσσω τὴ δι' ἑμαυτὸν (τ. ἔ. δίδω τὴ καὶ λαμβάνω ἄλλο τὴ δι' ἑμαυτὸν), ἀνταλλάσσω ἢ συναλλάσσομαι ἢ ἐντεῦθεν ἔμπορευόμεναι, διεξάγω δοσοληψίας, εἴτε ὡς πωλητῆς εἴτε ὡς ἀγοραστῆς.— Καὶ οὕτω σημ. εἴτε 1) ἀγοράζω, εἴτε 2) πωλῶ.

Ἀλλάχῃ, (καὶ -χῆ), ἐπίρ. (*ἄλλος*)· ἀλλαγῶν, ἀλλοῦ κάπου, εἰς ἄλλο μέρος (λατ. *alibi*)· *ἄλλοτε ἀλλάχῃ* = «τῇ μιᾷ ὥρᾳ ἐδῶ καὶ τὴν ἄλλη ἐκεῖ».

ἀλλάχθην, ἐπίρ. (*ἄλλος*)· ἀπὸ ἐν ἄλλο μέρος, ἄλλοθεν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

ἀλλάχθῃ, ἐπίρ. (*ἄλλος*)· ἀλλαγῶν, ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου ἄλλοῦ.

ἀλλάχθῃ, ἐπίρ. εἰς κάποιον ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς κάπου ἄλλοῦ.

ἀλλάχθῃ, ἐπίρ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου ἄλλοῦ (λατ. *alibi*).

ἄλλεγον, *ἀλλέξαι*, ἐπ. τύποι ἀντὶ *ἀνέλεγον*, *ἀναλέξαι* (βλ. *ἀναλέγω*).

ἄλλ-επ-ἀλληλον, εν'· ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ τὸ *ἀλλεπάλληλον*=ἐπισώρευσις.

ἄλλη, ἐπίρ. κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ *ἄλλος*.— I ἐπίρ. τοπ.: 1) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου, ἄλλοσθ (λατ. *alibi*). 2) εἰς ἄλλο μέρος, πρὸς κάπου ἄλλοῦ (λατ. *aliosum*).— II ἐπίρ. τροπ., κατ' ἄλλον τρόπον, κάπως ἄλλοιῶς (λατ. *alias*).

ἄλλ' ἢ, τ. ἔ. *ἄλλο ἢ*=*ἄλλὰ*· παρεκτός, ἐκτός, πλήν.

ἄλλ-ηγορέω (*ἄλλος*+*ἀγορεύω*)· ὁμιλῶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὡστε ὑπαίνισσομαι κάτι διάφορον ἀπὸ τοῦ πράγματι λεγόμενον ἢ ἐκφράζομαι (ἢ ἐρμηγεύω) ἀλληγορικῶς.

ἄλλ-ηγορητέος, α, εν·=δὲν δεῖ *ἀλληγορεῖσθαι*.

ἄλλ-ηγορητός, -οῦ, δ· ὁ ἀλληγορικῶς ἐρμηνευτός, ἀλληγορητικῶς ἐρμηνευτός.

ἄλλ-ηγορία, ἡ· εἰκονικὴ ἔκφρασις ἢ ἔκθεσις πραγματός τινος ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἑτέρου.

ἄλλ-ηγορικός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος δι' ἀλληγορίαν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀλληγορίαν.

ἄ-ἀληκτος, εν ποιητ. ἀντὶ *ἄληκτος* (βλ. λ.).

ἀλληλ-αἰτίρι, α'· οἱ ὄντες αἰτίοι ἀλλήλων.

ἀλληλ-ανεμίαι, ἡ· ἀνεμομαχία.

ἀλληλ-ἐγγυοί, α'· οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόχρεοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόλογοι.

ἀλληλ-ἐγγύως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. δι' ἀμοιβαίας ἐγγυήσεως.

ἀλληλ-ἐνδετοί, α'· οἱ πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένοι.

ἀλληλο-βάσις, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἐπίβασις, ἀμοιβαία ἀρσενικοῖα.

ἀλληλο-γονία, ἡ· τὸ ἐξ ἀλλήλων γίνεσθαι ἢ παράγειν.

ἀλληλο-δρόμοι, α'· οἱ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον τρέχοντες.

ἀλληλο-κτονέω· τὸ κτείνειν (φονεῦειν) ἀλλήλους.

ἀλληλο-κτονία, ἡ· ἀμοιβαῖος φόνος.

ἀλληλο-κτόνοι, α'· οἱ φονεῦοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

ἀλληλο-μάχοι, α'· οἱ μαχομένοι πρὸς ἀλλήλους.

ἀλληλο-πενθεῖς, ἡ· οἱ πενθοῦντες ἀλλήλους.

ἀλληλό-πλοκοί, α'· οἱ πρὸς ἀλλήλους πεπλεγμένοι.

ἀλληλο-σύμμαχοι, α'· ἀμοιβαῖοι σύμμαχοι.

ἀλληλό-τροποί, α'· οἱ ἀνταλλάσσοντες μορφάς.

ἀλληλο-τρέφοι, α'· οἱ τρέφοντες ἀλλήλους.

ἀλληλο-τύπια, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως πλήττεσθαι ἢ τραυματίζεσθαι.

ἑλληλοῦτα ἑβρ. (χαλλελοῦγια) = αἰνεῖτε τὸν Κύριον (τῶν Ἰαώ).

ἑλληλο-ουχία, ἡ, τὸ ἀμοιβαίως συνέχεοθαι.

ἑλληλο-οὔχοι, α' οἱ ἐχόμενοι ἀλλήλων.

ἑλληλο-φάγες: καὶ ἰχθύες ἑλληλοφαγοῦσι = τρώγουσιν ἀλλήλους.

ἑλληλο-φαγία, ἡ, τὸ ἀλληλοφάγωμα, τὸ νὰ τρώγῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ἐκ τοῦ

ἑλληλο-φάγος, ον (ἀλλήλων+φάγειν), ἰδια κατὰ πληθ. ἀλληλοφάγοι=οἱ ἐσθιόντες ἀλλήλους, ἀλληλοτρώγοι.

ἑλληλο-φθονία, ἡ, τὸ φθονεῖν ἀλλήλους, ἀμοιβαίως φθόνος.

ἑλληλο-φθόρευ: -ρεῖν=τὸ φθεῖρειν ἀλλήλους.

ἑλληλο-φθορία, ἡ, ἀμοιβαία φθορά. Ἐκ τοῦ

ἑλληλο-φθόρος, ον (ἀλλήλων+φθειρω), κυρ. κατὰ πληθ. οἱ φθειρόντες ἀλλήλους.

ἑλληλο-φονία, ἡ, ἀμοιβαίως φόνος, ἀλληλοκτονία.

ἑλληλο-φόνος, ον (ἀλλήλων+φόνω), κυρ. κατὰ πληθ. οἱ ἀλλήλους φονεύοντες, ἀλληλοσκοπώνοι.

ἑλληλο-φόντης, ὁ=τῷ προηγ.

ἑλληλο-φύης, ἐς, συν. κατὰ πληθ. ἀλληλοφυεῖς=οἱ ἐξ ἀλλήλων φυόμενοι.

ἑλληλο-χρεοί, α' οἱ χρεωστοῦντες ἀλλήλοις.

ἑλλήλων, γεν. πληθ. ἄνευ ὀνομ. ἑστ. ἀλλήλοισι, -αῖς, -οις· αἰτ. ἀλλήλους, -ας, -α (ἄλλος). Κατὰ ἀναδίπλωσιν ἐκ τοῦ ἄλλος (ἀντίστοιχα τῶν λατίν. alter alterius, alter alteri, alter alterum). [Δι' ἑτυμ. βλ. ἄλλος].

ἑλλήλω, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀλλήλων)· ἀμοιβαίως.

ἑλλην, αἰτ. θηλ. τοῦ ἄλλος ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ. (ἐνν. ἑδόν)· εἰς ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλον τόπον, ἄλλοσε.

ἑλλήν-ἄλλος, ον· καὶ πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὁκανόνιστος, ἄτακτος.

ἑλλαί, -ῖνος, ἡ (λατ. allicula)· ἀνδρικὸν ἐπιανωφώριον.

ἑ-λλιστος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἑ-λλιστος (α στερ.+λλισσομαι)· ὀδυσώπητος.

ἑ-λλιτάνευτος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἑ-λλιτάνευτος (α στερ.+λλιτανεύω)· ὀδυσώπητος.

ἑλλο-θλάστητος, ον· ὁ ἄλλοθι θλαστήσας, ἄλλαχοῦ γεννηθεὶς.

ἑλλο-γενής, ἐς (ἄλλος+γένος)· ὁ ἐξ ἄλλου γένους ἢ φυλῆς ἢ ξένος, ἄλλοδαπός.

ἑλλο-γλωσσία, ἡ, ἡ χρήση ξένης γλώσσης, διαφορά γλώσσης.

ἑλλο-γλωσσος, ον (ἄλλος+γλωσσα)· ὁ ξένης γλώσσης, ξενόγλωσσος ἢ ξένος.

ἑλλο-γνώτω, ἰων. μτχ. ἀόρ. α' ἑλλογνώσας (ἄλλος+γνώω, γνο-, -γνώσας)· ἐκλαμβάνω τινὰ ἢ τὴν ὡς ἄλλον (ἢ ἄλλον), παραγνώριζω, κάμνω λάθος. — ἢ εἰμαι ἔξω φρενῶν.

ἑλλο-γνώμων, ον (ἄλλος+γνώμη)· ἀσταθής, εὐμετάβολος ἢ ὁ ἔξω φρενῶν.

ἑλλο-γνώς, -ώτος, ὁ, ἡ· τῷ ἐπρμ.

ἑλλό-γνώτος, ον (ἄλλος+γινώσκω)· κατὰ λάθος ἐκλήφθεις ὡς ἄλλος ἀντ' ἄλλου ἢ κακῶς γινωσκόμενος ἢ ἄγνωστος, ξένος, ἄλλοδαπός.

ἑλλο-δῆπός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλον λαόν ἢ ἄλλην χώραν, ξένος ἢ ἄλλοδαπῆ (ἐνν. γῆ) = ἐν ξένη χώρα.

ἑλλο-δῆπία, ἡ, ἡ (ἄλλος+δῆμος)· ἡ διαμονὴ ἐν ξένη χώρα ἢ ἡ ξένη χώρα.

ἑλλο-δοξέω, μέλ. -ήσω (ἀλλόδοξος)· ἐμφαλμένως ἐκλαμβάνω πράγμα τὴν ἀντὶ ἄλλου. Ἐκ τοῦτου τὸ

ἑλλο-δοξία, ἡ, τὸ ἐμφαλμένως ἐκλαμβάνειν τὴν ὡς ἄλλο ἀντὶ ἐκείνου ὃ πράγματι εἶναι.

ἑλλό-δοξος, ον (ἄλλος+δόξα)· ὁ ἔχων ξένην ἢ ἐμφαλμένην γνώμην.

ἑλλο-εθνής, ἐς· ὁ ἄλλου ἔθνους, ὁ ἀνήκων εἰς ξένον ἔθνος.

ἑλλο-εθνία, ἡ (ἄλλοεθνής)· διαφορά ἐθνικότητος. **ἑλλο-εἰδής**, ἐς (ἄλλος+εἶδος)· ὁ ἄλλου (διαφόρου) εἶδους, ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) μορφήν, ὁ διαφορὸς φαινόμενος.

ἑλλοθ' κατ' ἐπ. ἐκθλιφίν τοῦ ἄλλοθι.

ἑλλοθεν, ἐπίρ. (ἄλλος)· ἀπὸ ἄλλο μέρος ἢ τόπον (λατ. aliunde).

ἑλλοθι, ἐπίρ. (ἄλλος)· ἀλλαχοῦ, ἄλλου, ἐν ἄλλῳ τόπῳ (λατ. alibi). — ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ἐν ἄλλῃ περιπτώσει (λατ. alias).

ἑλλο-θροος, ον, κατὰ συναίρ. ἀλλόθροος, -ουν (ἄλλος+θρόος)· ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, ξένος.

ἑλλο-οἰνία, ἡ (ἄλλος+οἶνος)· ἀλλαγὴ οἴνων, τὸ πίνειν οἴνους διαφόρων εἰδῶν.

ἑλλοῖος, α, ον (ἄλλος)· ὁ ἄλλου εἶδους ἢ ποιοῦ, διαφορῆτικός, ἀλλοιώτικος, «ἄλλος». — Συγκρ. ἀλλοίωτος.

ἑλλοῖο-στροφος, ον' (ἐν τῇ Μετρ. κῆ) ὁ ἔχων ἀκανονίστους στροφάς, ὁ μὴ συνιστάμενος ἐκ διαδοχικῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν.

ἑλλοῖο-σχήμων, ον' ὁ ἔχων ἄλλοῖον (διάφορον) σχῆμα.

ἑλλοῖότης, -ητος, ἡ, διαφορά.

ἑλλοῖο-τροπέω, (ἡ -έομαι)· ποικίλλω, μεταβάλλωμαι ἢ μτθ. μεταβάλλω, ἄλλοιῶ.

ἑλλοῖο-τροπία, ἡ, ὁ ἄλλοῖος τρόπος.

ἑλλοῖο-τροπος, ον' ὁ ποικίλος τοὺς τρόπους, εὐμετάβολος.

ἑλλοῖο-φωνία, ἡ, ἀλλογλωσσία.

ἑλλοῖο-χρεος, ον, συναρ. -χρεος, -ουν' ὁ ἔχων ἄλλοτον (μεταβεβλημένον) τὸ χροῦμα.

ἑλλοῖώω, μέλ. -ώσω· ἀόρ. α' ἑλλοῖώωσα. — Παθ. πρ. ἑλλοῖώομαι (ἄλλοῖος)· καθιστῶ τι ἄλλοῖον (διάφορον), μεταβάλλω, ἄλλοιῶνω. — Παθ. γίνομαι διαφορῆτικός, μεταβάλλομαι ἢ κυρ. μεταβάλλομαι ἐπὶ τὰ χεῖρω. 2) ἀποξενοῦμαι 3) ἀλλοφρονῶ, παραφρονῶ.

ἑλλοῖως, ἐπίρ. τοῦ ἄλλοῖος· κατ' ἄλλον τρόπον.

ἑλλοῖωσις, -εως, ἡ, μεταβολή, τροποποίησις 2) παραφροσύνη.

ἑλλοιωτικός, ἡ, ὄν· κατάλληλος πρὸς ἄλλοῖωσιν.

ἑλλοκα, αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε.

ἑλλοκῆ, ἡ· «ἄλλοκοτία».

ἑλλόκοτος, ον (ἄλλος)· ὁ ἀσυνήθους εἶδους, φύσεως, παράδοξος, τερατώδης ὁ ὢς. ὁ ὄλιος διόλου μεταβεβλημένος. Ἐπίρ. ἑλλοκοτίας.

ἑΛΛΟΜΑΙ (λατ. SAL-IO) μέλ. ἀλοῦμαι· ἀόρ. α' ἑλλομαι, ἀπρ. ἑλλοσθαι· ἀόρ. β' ἑλλομαι· ἐπ. συγκεκ. β' καὶ γ' ἐν. (ἀνευ βασίως πνεύμ.) ἄλλο, ἄλλο· γ' ἐν. ὑποτ. ἄλλαι, ἐπ. ἄλλαι· ἀπρ. ἄλλοθαι· μτχ. ἄλλομενος, ἐπ. ἄλλομενος. Ἄποθ. (ἀνα)πηδῶ, τινάσσομαι, σκιρτῶ.

ἑτυμ.: ἄλλομαι· *saljomai πρὸς ἰαπ. selēi=κινῶ, ἀνακρ. ρ. sar-: sár-ā-mi=τρέχω, γλιστρῶ, λατ. salio, saltus, salto, salax· τῆς αὐτῆς ρ. πρὸς τὸ ἑλλομαι εἶναι καὶ τὰ: ἑλ-μα, ἑλ-μας, ἑλ-τηρ, ἑλ-τε-κός.

ἑλλο-μορφέω· μεταμφιέζω ἑμαυτὸν, μεταμφιέζομαι, μεταβάλλομαι.

ἑλλό-μορφος, ον' ὁ ἔχων ἄλλοῖαν τὴν μορφήν.

ἑλλο-πάθεια, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἑλλοπαθοῦς.

ἑλλό-πιστος, ον' ὁ ἄλλην πίστιν ἔχων, ὁ μὴ Χριστιανός.

ἑλλο-πρόσ-ἄλλος, ὁ· τ. ἑ. ἄλλοτε πρὸς ἄλλον (ὁ κλίνων ἄλλοτε πρὸς τὸ ἐν μέρος καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο), ἡ, ὁ λέγων ἄλλο πρὸς ἄλλον, ὁ πρὸς (παραλειπόμενης) τῆς μτχ. ἑλλαν) ἀπομένει ἢ περιφραστικῶς «ἑλλοπρόσ-ἄλλο», ἔχουσα τὴν ἑψιν αἰτ., ἐξ ἧς τελικῶς ἐσχηματίσθη ἡ ὀνομ. ἑλλοπρόσ-ἄλλος ἢ ἀβέβαιος, εὐμετάβολος.

ἑΛΛΟΣ, ἡ, ο, (λατ. ALIUS)· ἄλλος. 1) ἄλλος τις (ἢ τις ἄλλος) = κάποιος ἄλλος, οἰοσθῆποτε ἄλλος|εἶ τις ἄλλος (λατ. si quis alius) = ὁποῖοσθῆποτε ἄλλος. 2) Συγκρ. ἢ ἀντων. ἄλλος εἰρηταῖ συνημμένη μετὰ τινος τῶν πτώσεων τῆς ἢ μετ' ἐπίρ. παραγομένου ἐξ αὐτῆς: ἄλλος ἄλλο λέγει, ἄλλος ἄλλη ἐπράπειτο, παρὰλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου. 3) μετὰ τοῦ ἄρθρ. ὁ ἄλλος = ὁ ὑπόλοιπος, ἐκτὸς τοῦ μνημονευθέντος· κατὰ πληθ. οἱ ἄλλοι = ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ ὑπόλοι-

Ποι (λατ. *celeri*) τὰ ἄλλα (λατ. *celera, reliqua*) παρὰ τοῖς ἀττ. συχν. χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐπίρ. = κατὰ τὸ λοιπὸν, διὰ τὰ λοιπὰ—*οἷ τε ἄλλοι καί=* ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ κυρίως... ἐπίσης ἄλλως τε καί = καὶ δι' ἄλλους λόγους (καὶ κατ' ἄλλον τρόπον) καί... (κυριώως). 4) ἡ ἄλλος συνάπτεται μετ' ἀριθμητικῶν, στὰν σμῆ. ἔτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον· *πέμπτος ποταμὸς ἄλλος=* ἕνας πέμπτος ποταμὸς ἀκόμη.—|| Σπανιώτ. ὡς τὸ ἄλλοτος=ἄλλου εἴδους, διάφορος· ὅθεν: 1) ἄλλος ἀπὸ δ,τι εἶναι γνωστὸν, διαφορετικός, παράξενος. 2) ἄλλος ἀπὸ δ,τι εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα, ψευδής, μὴ πραγματικός.

Ἔτυμ.: ἄλλος (Κυπρ. *allos* (*alius*) ἐκ ρ. *all-*, εἴς τῆς καὶ τὰ: *ἀλλά, ἄλλοτος, ἀλλότριος, ἀλλήλων, ἀλλασσώ* ὁμόρρ. εἶναι καὶ τὰ λατ. *alius, aliquis, alienus* γοτθ. *alis* (ἄλλος), *aljahro* (ἀλλαχόθεν) κ. ἄ. ἀλλήλων, δωρ. ἄλλᾶλων (ἄλλος-ἄλλον, εὐτ.κ. ἄλλω-ἄλλω, πληθ. ἄλλα-ἄλλα) (κατὰ κρᾶσιν) **allāll-*, καὶ εἶτα κατ' ἀνομοιωσιν *ἀλλᾶλ-* τῆς αὐτῆς ρ. εἶναι: καὶ τὸ *allo-* ἐν τῇ *allo-broges* Ἄλλο-*τριες*.

ἄλλοσε, ἐπίρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλον τόπον, πρὸς ἄλλο μέρος || εἰς ξένας χώρας (λατ. *aliorsum*).

ἄλλοτε, ἐπίρ. (ἄλλος + *τε*)· αιολ. *ἄλλοτα*, δωρ. *ἄλλοκα*· ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, κατ' ἄλλην ὥραν, ἄλλοτε, ἄλλην φοράν· *ἄλλοτε... ἄλλοτε=* τῆ μιά φορά...καὶ τὴν ἄλλη...

ἄλλο-τέρμων, ον (ἄλλος+*τέρμα*)· ἀλλότριος, ξένος· *ἀλλοτέρμων γῆ*.

ἄλλο τι; ἐπίρ. (ἐν ἑρωτ. προτ. κατὰ τὸ πλεῖστον) (ἄλλος+*τις*)· ὁ,τιδὴποτε ἄλλο; (λατ. *numquid aliud?*)· Ὅσαίς ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἦ, ἡ πρώταίς εἶναι ἐλλειπτική· *ἄλλο τι ἢ πεινήσουσι*;=ἄλλο τι πείσονται ἢ πεινήσουσι;=θὰ πάθουν τίποτε ἄλλο ἢ θὰ πεινάσουν; ἐνίοτε ἁπλοῦς παραλείπεται τὸ ἦ.

ἄλλοτριάζω, (ἄλλότριος) εἶμαι ἀποξενωμένος || διακείμαι ἐχθρικός (ἄλλοτριεύς) πρὸς τινα.

ἄλλοτριό-γαμος, ον· ὁ τὸν ἀλλότριον γάμον θηρεύων.

ἄλλοτριό-γνωμος, ον (ἄλλότριος+*γνώμη*)· ὁ περὶ ἄλλων πραγμάτων σκεπτόμενος, ὁ ἀλλαχού ἔχων ἐστραμμένον τὸν νοῦν, ἀφηρημένος.

ἄλλοτριό-ἐπίσκοπος, ὁ (ἄλλότριος+*ἐπίσκοπος*)· ὁ ἐπίσκοπῶν (περιεργαζόμενος) τὰ ἀλλότρια.

ἄλλοτριό-λογέω, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

ἄλλοτριό-μορφο-δαίτιος, ον· ὁ ἀεὶ μεταβάλλων μορφήν, οἰχήμα (ἐπὶ τῆς γῆς λεγόμενον).

ἄλλοτριό-νομέω· κατατάσσω τὰ πράγματα ἐξω τῆς οἰκείας θέσεως. 2) ἀποδέχομαι ξένα ἔθιμα.

ἄλλοτριό-παργέω (ἄλλότριος+*πάρσσω*)· ἀναμειγνύομαι εἰς ἀλλοτρίαν (ξένας) ὑποθέσεις Ἐκ τούτου τὸ

ἄλλοτριό-πρᾶγία, ἡ (ἄλλοτριόπαραγέω)· πολυπραγμοσύνη, φιλοπραγμοσύνη (τὸ ἀναμειγνύεσθαι εἰς ξένας ὑποθέσεις).

ἄλλοτριό-πραγμονέω=ἄλλοτριόπαραγέω (βλ. λ.).

ἄλλοτριό-πραγμοσύνη, ἡ· τὸ νὰ ἀναμειγνύεται τις εἰς ξένας ὑποθέσεις.

ἄλλοτριό-πράγιον, ον· ὁ ἀσχολούμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, περίεργος.

ἄλλότριος, α, ον (ἄλλος)· ὁ ἐξ ἄλλου ὦν, ἡ ἀνήκων εἰς ἄλλον (λατ. *alienus*), ἀντίθ. τῇ ἴδιος· *ἄλλοτριῶν χαρίσασθαι*=χαρίζω τὰ ξένα πράγματα || *ἄλλοτριῶν γναθμοῖς γελᾶν* = γελῶ με πρόσωπον παραμορφωμένον, οἰοεὶ ξένον (πρβλ. τὸ τοῦ Ὀρ. *alienis malis ridere*).—|| ξένος, ἀλλοδαπός (λατ. *peregrinus*) || ἐντεῦθεν, παρὰδοξος || ὡς. ἀποξενωμένος, ἐχθρικός.

ἄλλοτριότης, -ητος, ἡ (ἄλλότριος) ἀποξένωσις.

ἄλλοτριό-φάγος, ον· ὁ ἐσθίων ξένον ἄρτον.

ἄλλοτριό-φρονέω· ἀλλότρια φρονῶ, διακείμαι δυσμενῶς.

ἄλλοτριό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (ἄλλότριος+*χρῶς*)· ὁ ἄλλου χρώματος, ὁ μεταβάλλων χρώμα.

ἄλλοτριό-χωρος, ον· ὁ ἐκ ξένης χώρας ὦν.

ἄλλοτριῶν, μελ. -ώσω· καθιστῶ τι ξένον, ἀποξενῶν || καθιστῶ ἐχθρικός, δυσμενῶς διατεθειμέ-

νον.—Παθ. ἀποξενοῦμαι, γίνομαι ξένος || κατατῶν ἐχθρός.—|| κἀμῶν τι (τινὰ) νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἄλλου.—Παθ. περιέρχομαι, πίπτω, εἰς χεῖρας ἄλλου. Ἐκ τούτου τὸ

ἄλλοτριῶς (ἐπίρ. τοῦ ἀλλότριος)· *ἄλλοτριῶς ἔχειν ἢ διακείσθαι πρὸς τινα=* διακείμαι ἐχθρικός πρὸς τινα || παραδόξως.

ἄλλοτριῶσις, ἡ, -εως· ἀποξένωσις.

ἄλλό-τροπος, ον· ὁ ἔχων ἄλλους τρόπους || παράξενος, ἀλλόκοτος.

ἄλλο-τρόπος, ἐπίρ. τοῦ προηγ· κατ' ἄλλον τρόπον.

ἄλλο-τύπως, -ον· ὁ διαφορετικῶς ἐσχηματισμένος.

ἄλλου, ἐπίρ., κοιν. ἄλλου (πρβλ. *ἀλλαχού*)· ἐν ἄλλῳ τόπῳ, κάπου (λατ. *alibi*).

ἄλλο-φάνης, ἐς· ὁ ἄλλως φαινόμενος, διάφορος.

ἄλλο-φάσσω· ἀλλογῶν, παραφρονῶ.

ἄλλό-φάτος, ον (ἄλλος+**φένω*)· ὁ ὑπὸ ἄλλων φονευθεὶς.—|| (φαινόμεναι)=*ἀλλοφανής*.

ἄ-λλοφος, ἐπ. ἀντὶ *ἄ-λλοφος*.

ἄλλο-φρονέω, μελ. -ήσω (ἄλλος+*φρονέω*)· εἶμαι ἄλλης σκέψεως, σκέπτομαι ἄλλα, φρονῶ ἄλλως || οὐδέμῃαν σημα. ἀποδίδω εἰς τι.—|| Σκέπτομαι διαφορετικὰ ἀπὸ δ,τι θὰ ἐπρεπε || σκέπτομαι μὴ ὀρθῶς. 2) εἶμαι ἀπῶν (δικονομικῶς δηλ.) ἢ δὲν προσέχω || ὡς. εἶμαι ἀναίσθητος, εἶμαι ἀλλόφρων, χάνω τὰς αἰσθήσεις μου.

ἄλλο-φροσύνη, ἡ ἢ κατὰστασις τοῦ ἀφηρημένου, ἡ τοῦ ἔχοντος τεταραγμένης τὰς φρένας.

ἄλλό-φρων, -ωνος, ὁ, ἡ· ὁ ἄλλως φρονῶν, ὁ ἄλλην γνώμην ἔχων.

ἄλλο-φυῆς, ἐς (ἄλλος+*φυή*)· ὁ ἄλλης φυῆς (ἄλλης φύσεως), ὁ ἔχων φύσιν εὐμετάσθλον.

ἄλλο-φυλέω (ἄλλόφυλος)· ἀσπάζομαι ξένα ἔθιμα (ξένην δρησκείαν) ('Εβδ.).

ἄλλό-φύλος, ον (ἄλλος+*φυλή*)· ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην φυλήν, ξένος (λατ. *alienigena*) || ἄλλου εἴδους.

ἄλλο-φωνέω· ὁμιλῶ ξένην γλῶσσαν.

ἄλλο-φωνία, ἡ· σύγχυσις γλωσσῶν.

ἄλλό-φωνος, ον· ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν ('Εβδ.).

ἄλλο-χρεῖς (ἄλλόχρεος)· ἀλλάσσω χρῶμα.

ἄλλό-χρῶσις, ἡ· ἀλλαγὴ χρώματος.

ἄλλό-χρῶσις, ον, συνγρ. *ἄλλόχρους*, ον (ἄλλος+*χρῶσις*)· ὁ ἄλλου χρώματος, ὁ ἔχων μεταβεβλημένον τὸ χρῶμα.

ἄλλό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ=ἄλλόχρεος (β βλ.)· ξένος || ὁ φαινόμενος παρὰδοξος.

ἄλλυδης, ἐπίρ. (ἄλλος) = ἄλλοσε (β βλ.)· παρ' Ὀμ. πάντοτε συνημμένον μετὰ τοῦ ἄλλος· *ἀλλυδης ἄλλος=* ἄλλος ἐπ'ὼ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

ἄλλύσκε, ἀλλύουσα [θ], ἐπ. τύποι ἀντὶ *ἀνέλυε*, ἀναλύουσα (βλ. ἀναλύω).

ἄλλως, ἐπίρ. τοῦ ἄλλος· κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοίως, διαφορετικὰ || ἄλλως πως=ἀλλοίως κάπως || *ἄλλως τε καί=* καὶ κατ' ἄλλον τρόπον (ἦ καὶ δι' ἄλλους λόγους) καὶ πρὸ πάντων (διότι).—|| διαφορετικὰ ἀπὸ δ,τι || ἐντεῦθεν ἐπὶ καλῆς σημ., καλλίτερον. 2) διαφορετικὰ ἀπὸ δ,τι θὰ ἐπρεπε || ἀσκόπως || παραλόγως || ὡς. ματαίως || διὰ τίποτε (ὡς τὸ *προτίνα*, λατ. *gratis*)· ὅθεν=μόνον, ἄπλως.

ἄλμα, τὸ (ἄλλομαι)· πήδημα, σκίρτημα.

ἄλμα, τὸ (ἄλδω)·=ἄλλος (βλ. λ.).

ἄλμαϊα, ἡ· ἄλμη (βλ. λ.).

ἄλμαϊνομαί· καθίσταμαι ἄλμυρός.

ἄλμαϊνο-πώλης· ὁ πωλὼν ἄλμαϊστα.

ἄλμᾶς, -άδος, ἡ· ἡ ἐν τῇ ἄλμῃ διαμείνουσα, ἐλαία τῆς ἄλμης.

ἄλμαϊάς, ὁ· πηδητής, πάσχων οπασμοδικῶς κινήσεις.

ἄλμᾶς (ἄλμη)· εἶμαι ἡ γίνομαι ἄλμυρός.

ἄλμευσις, ἡ· τὸ δέτειν τι εἰς ἄλμην.

ἄλμευτής, ὁ· ὁ ἄλμῶν (δέτων εἰς ἄλμην, ἐκάμνων τουρασιά) καρπούς καὶ λαχανικά.

ἄλμῶς (ἄλμη)· βάλλω εἰς ἄλμην.

ἄλμη, ἡ (ἄλς)· θαλάσσιον ὕδωρ ἀποξηρανθὲν || ὡς. ἡ θάλασσα. 2) ἀλατισμένο νερὸ («ἄρμη, σαλαμούρα»).—|| ἄλμυρότης.

ἄλμῆεις, -εσσα, -εν (ἄλμη)· ἄλμυρὸς (β βλ.).

ἀλμο-πότης, -ου, ὁ ὁ πίνων ἄλμην.
ἀλμυρίζω, ἔχω ἄλμυρόν γευσίν.
ἀλμυρίς, -ίδος, ἡ (ἄλμη) ἡ πᾶν τὸ ἄλμυρόν ἢ ἄλμυρόν φαγιτόν ἢ κατὰ πληθ. *ἀλμυρίδες* (αί) = περιοχὴ τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιῶς.
ἀλμυρός, ἄ, ὄν (ἄλμη) ὁ ἄρμυρός, ἀλατισμένος.
2) μτφρ. πικρός, δυσάρεστος τῆν γευσίν (ὡς τὸ λατ. *amarus*).
ἀλμυρότης, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ ἄλμυροῦ.
ἀλμυρο-φόρος, ὄν ὁ φέρων (παράγων) ἄλμυρά.
ἀλμυρ-ώδης, ες ὁ ἄλμυρίζων, ὑφάλμυρος.
ἀλμ-ώδης, ες = *ἀλμυρώδης* (βλ. λ.).
ἌΛΟΑΨ, ποιητ. *ἀλοαΐα* γ' ἐν. ἐπ. πρτ. *ἀλοαΐα* μέλ. *ἀλοήσω* ἄορ. α' *ἡλόησα*, ἐπ. *ἡλοήθησα*.—Παθ. ἄορ. α' *ἡλοήθη* πρκ. *ἡλόημαι* ἄλωνίζω, *ἀλωνοτριβέω* (βλ. λ.), βραδίζω (πρβλ. *ἀλώη*).
ἄ-λοβος, ὄν (α στερ.+*λοβός*) ὁ ἄνευ λοβοῦ (ἐπὶ τοῦ ἥπατος τῶν θυμάτων).
ἀ-λογέω, μέλ. -ῆσω (*ἄλογος*) οὐδένα λόγον δίδω (δὲν λογαριάζω, δὲν δίδω καμμίαν προσοχήν) εἷς τι πράγμα (λατ. *rationem rei non habere*). **2)** εἶμαι ἔξω φρενῶν, «χάνα τὰ λογικά μου». Ἐκ τούτου τὸ
ἀλόγημα, τό· σφάλμα, πλάνη, ἀτύχημα.
ἀλογητέον ῥημ. ἐπιθ. δὲν πρέπει νά διδῆ τις προσοχήν εἷς τι.
ἀ-λογία, ἡ (*ἀλογέω*) ἑλλειψίς φροντίδος, προσοχῆς, ἐκτιμήσεως ἢ ἀδιοφορία ἢ περιφρόνησις.—**II** ἑλλειψίς λογικῆς, σύγχυσις, ἀφροσύνη, μωρία.
ἀ-λογισταίνω, συλλογίζομαι παραλόγως.
ἀ-λογιστέω, εἶμαι ἀσυλλογιστός, μωρός.
ἀ-λοιστία, ἡ ἡ ἀπεριστοκεία. Ἐκ τοῦ
ἀ-λόγιστος, ὄν (α στερ.+*λογίζομαι*) ὁ μὴ λογίζομενος (συλλογίζομενος), ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος, μωρός.—**II** ἀλογισταστος, ὄν δὲν ὑπολογίζει τις. **2)** τὸν ὅποιον δὲν πρέπει νά λαμβάνη τις ὑπ' ὄψιν ἢ ἄσχημα, τιποτένιος.
ἄ-λογος, ὄν (α στερ.+*λόγος*).—**I** ὁ μὴ ἔχων λόγον, ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος. **2)** ὄν δὲν δύναται τις νά παραστήσῃ διὰ λόγου, ἀπεριγράπτος, ἀνέκφραστος (λατ. *infandus*).—**II** ὁ ἄνευ λόγου, ἄλογος, παράλογος. **3)** ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὸν λόγον (τὴν λογικὴν) ἢ ἀντίθετος πρὸς τὴν λογικὴν, ἀλλόκοτος, ἀκατανόητος. **3)** ὄν δὲν ὑπελόγιζέ τις, ἀπροσδόκητος.
ἀλογ-ώδης, ες ὁ φαινόμενος ἄλογος.
ἌΛΟΨ, ἡ εἶδος φυτοῦ, καλούμενον καὶ σήμερον *ἀλόη*.
ἀλοχάριον, τό· καθαρτικὸν φάρμακον κατασκευαζόμενον ἐκ τῆς ἀλόης.
ἀλοχτής, ὁ (*ἀλοάω*) ἄλωνιστής.
ἀλοχτής, ὁ (*ἀλοάω*) τὸ ἄλωνισμα ἢ ὁ καιρὸς τοῦ ἄλωνισμού.
ἀλόθεν, ἐπιρ. (*ἄλς*) ἀπὸ τῆν θάλασσαν.
ἀλο-θήκη, ἡ ἡ ἀλατοδοχεῖον.
ἀλοία, γ' ἐν. ἐπ. πρτ. τοῦ *ἀλοαΐα* (βλ. λ.).
ἀλοία, ποιητ. ἀντὶ *ἀλοάω* (βλ. λ.).
ἀ-λοιδορῆτος, ὄν (α στερ.+*λοιδορέω*) ὁ μὴ λοιδορῆς, μὴ ὑβριστής ἢ τὸν ὅποιον δὲν πρέπει νά ὑβρίσῃ τις.—**II** ἐνεργ. ὁ μὴ λοιδορῶν (= *ἀλοιδορός*).
ἀ-λοιδορός, ὄν ὁ μὴ λοιδορῶν, μὴ ὑβρίζων.
ἀλοίην, ἐνκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλίσκομαι*,
ἀλοιστήρ, -ῆρος. ὁ (*ἀλοαΐα*) ὁ ἄλωνίζων, ὁ κατατριβῶν.
ἀλοισμός, ὁ = *ἀλειμμα* (βλ. λ.).
ἀλοιστηρός = *ἀλειτηρός* (βλ. λ.).
ἀλοίτης, ὁ, θηλ. *ἀλοίτις* βλ. *ἀλείτης*.
ἀλοίτης βλ. *ἀλείτης*.
ἀλοϊφός, α, ὄν (*ἀλοϊφή*) κατάλληλος πρὸς ἐπιλείψιν.
ἀλοϊφάω = *ἀλείφω*.
ἀλοϊφείων, τό τὸ πρὸς *ἀλοϊφήν* (= ἐπάλειψιν) κατάλληλον ἐργαλεῖον τῶν *ἀλειπτῶν* ἢ ὁ χώρος εἰς τὸν ὅποιον ἐγίνετο ἡ ἐπάλειψις.
ἀλοϊφή, ἡ (*ἀλείφω*) πᾶν πρᾶγμα, δι' οὗ δύναται τις νά χρίσῃ ἢ νά ἀλείψῃ, χοιρίον λίπος (λαρδί) ἢ ὡς ἑλασιον ἐπιχρίσεως, ἀλοϊφή, ἄλειμμα ἢ γενικῶς,

κάθε ἀλοϊφή, πρᾶγμα, γόνωμα, ἐπίθεμα ψιμυθίου ἢ βαφῆς, χρωματισμός.—**II** ἐπάλειψις, χρωματισμός.—**III** ἐξάλειψις, ἀπάλειψις (λατ. *litura*).
ἀλοκίζω, μέλ. -σω (*ἀλοξ*) χαράσσω ἢ ἀνοίγω αὐλοκάς, αὐλακίζω ἢ γράφω ἢ σὺρω, ἰχνογράφω.
ἄλόντε, μτχ. θυκ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλίσκομαι*.
ἌΛΟΞ, -οκος, ἡ, ποιητ. τύπ. τοῦ *ἀύλαξ*, οὐδέποτε ἐν χρήσει κατ' ὄνομ. ἐν. τὸ αὐλάκι, ἡ αὐλακία τοῦ ὄργωματος ἢ ὄργωμένο χωράφι, ἀγρός σίτου. **2)** εἷς τὸ δέσμα, τομὴ τραύματος, πληγῆ.
Ἔτυμ. ἰ Παρ' Ὅμο. ἀπαντᾷ μόνον ἡ αἰτ. *ἄλκα* ἐξ ὀνομ. **ἄλξ*, *ἀλοξ* παρὰ Τραγ., *ἀύλαξ* παρὰ Πινδ. ἄορ. *ἄλαξ* ὁ ἄμην. τύπος θαυμάσιος κοινότητος ρίζης πρὸς τὰ *δλκός*, *δλκῆ* λατ. *sulcus* (ἐκ τοῦ *ἐλκω*), ἄρα πάντα ταῦτα ἐκ ρ *Felκ-* δι' ἀναπτύξεως φων. ἐσχηματισθῆ τοῦ *αὐλακ* (*ἄφλακ* καὶ *ἀλοκ* (*ἄφλοκ* (ἐκπεσόντος τοῦ F), ἀμφότερα μετὰ προθεμ. α).
ἀλο-πήγιον, τό = *ἀλυκῆ* (βλ. λ.).
ἀλο-πηγός, ὄν (*ἄλς* + *πήγνυμι*) ὁ κατασκευάζων ἄλος.
ἀ-λόπιστος, ὄν (*ἄ-λοπος*) ὁ μὴ ἀπολεπισθείς, ἀεφλοῦδιστος.
ἄ-λοπος, ὄν, (α στερ.+*λέπω*) ἀλέπιστος, ἀκαθάριστος, ἀλανάριστος περὶ *λινοκαλάμης* βλ. καὶ *ἀλέπιστος*.
ἄλοσ-ἀνθινος, ἡ, ὄν ὁ ἴνος ἀναμειγμένος μετ' *ἀνθους ἀλός* (δηλ. καθάρτατα τριμμένου ἄλατος) καὶ χορησιμῶν ὡς λαπτρότων.
ἄλοσ-ανθον, τό = *ἄλμη* (κατ' ἄλλας γρ. *ἄλός ἄνθος*).
ἄλοσ-ἀχνη, ἡ (κατ' ἄλ. *ἄλός ἀχνη* = θαλάσσης ἀφρός) ζώοφυτον τοῦ γένους τῶν *ἀλκονοειῶν*.
ἄλοσκόροδον, τό = κάππαρις.
Ἄλοσ-ὑδνη, ἡ (*ἄλς* + *ὑδνης*) ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς θαλάσσης, ἐπιθ. τῆς Ἄφροδίτης καὶ τῆς Θέτιδος. Πρβλ. καὶ τὸ ἐν Κρήτῃ *ἄλουπουδερός* = καταβρεγμένος, καταμουσκευμένος.
ἀλό-τριψ, -ῆτος, ὁ (*ἄλς* + *τρίβω*) τριπτήρ (γουδί) πρὸς κοπάνισμα καὶ τρίψιμον ἄλατος.
ἀλ-ουργής βλ. *ἀλουργός*.
ἀλ-ουργία, ἡ ἡ πορφυροῦς ἱματισμός.
ἀλ-ουργιαῖος, α, ὄν ὁ *ἀλουργός* (βλ. λ.).
ἀλ-ουργικός, ἡ ὄν ὁ πορφυροβαφής.
ἀλ-ουργίς, -ίδος, ἡ (*ἀλουργός*) φόρεμα, ἐσθῆς, χρώματος πορφυροῦ.
ἀλουργο-βαφής, ες ὁ πορφυροβαφής.
ἀλουργο-πώλης, -ου, ὁ ὁ πωλῶν πορφύραν βλ. *πορφυροπώλης*.
ἀλουργο-πωλική (ἐνν. *τέχνη*) τὸ ἐπάγγελμα τοῦ *ἀλουργοπώλου*.
ἀλ-ουργός, ὄν, καὶ **ἀλ-ουργής**, ες (*ἄλς* + **εργω*) κτηρ. ὁ κατασκευασμένος ἐν τῇ θαλάσσει ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς θαλασσιον τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκ γνησίας πορφύρας πορφυροῦ χρώματος, πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐκ τῶν κατ' ἀπομίμησιν χρωμάτων ἢ ἀλιπόρφυρος, βεβαμμένος μετὰ γνησίαν θαλασσίαν πορφύραν.
ἀλουργο-ὑφής, ες (*ἀλουργός* + *ὑφαίνω*) ὁ διῦφασμένος διὰ πορφυρῶν νημάτων.
ἀλουργο-φορέω φορῶ πορφύρα ἱμάτια.
ἄλους, *ἀλοῦσα*, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλίσκομαι*.
ἄ-λουσία, ἡ (*ἀλουτος*) ἡ ἑλλειψίς λουσίματος, ἀπλυσία.
ἄ-λουτέω εἶμαι *ἀλουτος* (βλ. λ.), δὲν λούομαι.
ἄ-λουτος (α στερ.+*λούω*) ὁ μὴ λελουμένος, ἀπλυτος, ἀκάθαρος.
ἄ-λοφος, ἐπ. *ἄλ-λοφος*, ὄν ὁ ἄνευ λόφου (λοφίου, περικεφαλαίας).
ἄ-λόχευτος, ὄν (α στερ.+*λοχεύω*) ὁ τεχθεὶς ἄνευ *λοχέας* (βλ. λ.), περὶ τῆς Ἀθηνᾶς.—**II** ἄνευ ὠδίνων τοκετοῦ, παρθένης.
ἄ-λοχος, -ου, ἡ (α ἄορ.+*λόχος*, πρβλ. *ἀκοίτης*) ἡ συμμετέχουσα τῆς αὐτῆς κλίνης μετὰ τινος, ἡ σύζυγος ἢ ὡς. παλλακίς.—**II** (α στερ.+*λέχος*) ὄγαμος, ἀνυπανδρός.
ἄλου, ἐπ. τύπος ἀντὶ *ἀλάου*, ἐν. Προστ. τοῦ *ἀλάουμαι*.
ἀλμυστός, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ *ἀλμυτός* (μὴ ἀπαντῶντος ὡς ἀπλοῦ ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συνθ. *ἐπαλμυτός*)

ὁ βλ.) ἡδιστος, γλυκύτατος || φίλτατος, προσφιλέστατος.
“ΑΛΣΙ (Α), γεν. ἄλος, ὁ (λατ. SAL, πλθθ. sales=ἄ-
 λες) καθ’ ἑνικ., κόκκος ἢ βῶλος ἄλατος || ἐν τῷ πλθθ.,
 τὸ κοινὸν μαγειρικὸν ἄλας ἀλάτι, ὅπως παρασκευ-
 ἀζεται διὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν.

Ἔτυμ. : ἐκ ρ. αλ· ἄλ-ας, ἄλ-ή, ἄλ-μη, ἄλ-μυρός,
 ἄλ-ίζω· πρὸλ. σανσκρ. saras (sal), λατ. sal, sal-inus,
 sal-sus, γοτθ. salt (=ἄλας), saltum=ἄλίζω, παλ-γερμ.
 sulza (salsugo).

“ΑΛΣΙ (Β), γεν. ἄλος, ἡ ἢ θάλασσα [ἄ].

ἄλσασις, α, ον ἰσθμίων εἰς ἄλας.

ἄλσιδες, -ων, αἱ (ἄλσις) νύμφαι τῶν ἄλσων.
ἄλσινη, ἡ ἄγν. φυτὸν φυτόνον εἰς σκιερούς καὶ
 δασώδεις τόπους, ἰσως εἶδος τῶν *cerastium*. Κατὰ τὸν
 Διοσκ. εἶναι ἡ ἄλλως λεγομένη *μουσατίς*.

ἄλσις, -εως, ἡ (ἄλλομαι)· πήδημα, ἀναπήδησις.

ἄλσις, -εως, ἡ (ἄλδαινω)· αὐχίσις.

ἄλσο, ἄλτο· ἐπ. β’ καὶ γ’ ἐν. ἄορ. β’ τοῦ ἄλλομαι.

ἄλσο-κομέω, ἄλσο-κομική (ἐνν. *τέχνη*), **ἄλσο-κομικός**· βλ. ἄλσοκόμος.

ἄλσο-κόμος, ὁ (ἄλσοσ+κομέω)· ὁ συντηρῶν, ὁ
 περιποιούμενος ἄλας (δάσος).

“ΑΛΣΙΟΣ, -εος, τὸ τόπος πλήρης δένδρων καὶ
 χλόης, δάσος || κυρ. ἱερὸν ἄλας || ὡς. καὶ ἄδενδρον
 μέρος δάσους.

Ἔτυμ. : κατὰ τινὰς ἐξ ἧς ριζ. καὶ τὸ ἄλδαινω (δ
 βλ.) κατ’ ἄλλους ἐκ β. αρδ· (πρὸλ. ἀρδένω). μαρτυρεῖ
 δ’ ὑπὲρ τούτου τὸ παρ’ Ἡσυχ. *“ἀρσοα· λειμῶνες”*
 ἄλλοι παρασυρόμενοι ἐκ τοῦ γερμ. Wald παράγουσι
 τὸ ἄλσο (*Falos <*Faltos, ἐσφαλμένως ὁμωσ διότι
 ἡ λ. δὲν εἶχε F. Ὁρθότερον ἰσως ὁ Boisack παραγεῖ
 τὴν λ. ἐκ τινος ἰαπ. *alqinos) *άλτιος) ἄλσο, μαρτυ-
 ρεῖ δ’ ὑπὲρ τῆς ἐτυμολ. ταύτης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄλ-
 σους τῆς Ὀλυμπίας *“Αλτις*.

ἄλσο-ώδης, ες (ἄλσοσ+εἶδος)· ὁ ὁμοῖος πρὸς ἄλ-
 σος, δασώδης.— || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν ἄλασι φυόμενος.

ἄλσωμα, τό=ἄλσο.

ἄλτήρες, οἱ (ἄλλομαι)· βάρη τὰ ὅποια ἔφερον
 οἱ πηδῶντες πρὸς ἔντασιν τῆς φορᾶς.

ἄλτικός, ἡ, ὄν (ἄλλομαι)· ὁ ἰκανός, ἄξιος εἰς τὸ
 ἄμα, εὐκίνητος.

“Αλτις, -εως, ἡ τὸ ἱερὸν ἄλας τοῦ Διὸς ἐν
 Ὀλυμπίᾳ.

ἄλτικατος, ἡ, ον ἄλατισμένος.

ἄλτικία, ἡ· ἄλατισμα, ἄλμεισις.

ἄλτικη, ἡ=ἄλτις, ἄλτωρός (βλ. λ. λ.).

ἄλτικίς, -ίδος, ἡ (ἄλτις) ἄλμυρὰ πηγὴ.— || ἄλμυρότης.

ἄλτικός, ἡ, ὄν (ἄλτις) ἄλμυρός.

ἄλτικότης, -ητος, ἡ ἄλμυρότης.

ἄλτικρός, ἂ, ὄν ἄλτικρός, θερμός, χλιαρός.

ἄλτικράζω, μέλ. -άσω (ἄλτω)· ἀνησυχῶ, ἀδημονῶ·
 ὡς. παθ. πρκ. ἄλαλτικημαι, ὡσεῖ ἐξ ἔνεστ. ἄλτικτέω.

ἄλτικτο-πέδη, ἡ (ἄλτικτος || + πέδη)· ἀδιάλυτος
 δεσμός || συν. κατὰ πλθθ. ἄλτικτοπέδαι = δεσμὰ θλί-
 βοντα ἢ παρενοχλοῦντα.

Ἔτυμ. : ἡ συνήθ. ἔτυμ. ἐκ τοῦ ἄλτικτος=ἄλυτος δι-
 καλῶς πολεμεῖται, διότι θὰ ἔδει νὰ σχηματίζεται ἄλ-
 τωπέδαι· διὸ ὑπὸ τινων προτιμᾶται ἡ ἐκ τοῦ ἄλτωσσω—
 ἄλτω παραγωγῆ· δεδομένου ὅτι ἡ ἰαπ. ρ. *lug=δραῦ-
 ἰν (πρὸλ. σανσκρ. ruja || =δραῦν) ἄλτικτοπέδη (<α στερ.
 +λυκτός+πέδ· (πρὸλ. πούσι). ἰσως καὶ διὰ τὸ ἄλτικτος
 θὰ ἠδύνατο ἐν μέρει νὰ ἰσχύσῃ ἡ τελευταία αὕτη ἔτυμ.

ἄλτικτος, ον (ἄλτω)· τεταραγμένος, στενοχωρη-
 μένος || κατ’ ἄλλους ἀναποφρευκτός, ὄν οὐ δύναται
 τις φυγεῖν (ἐπότε οὐχὶ ἐκ τοῦ ἄλτω).— || (α στερ.+
 λώω)=ἄλυτος· ἀδιάλυτος (βλ. καὶ ἄλτικτοπέδη).

ἄλτικ-ώδης, ες (ἄλτικός + εἶδος)· ὁ ὡς ἄλας, ἄλ-
 μυρίζων.

ἄ-λύμαντος, ον (α στερ. + λυμᾶνω)· ἄβλαπτος,
 μὴ παθῶν βλάβην, σῶος.

ἄλυξαι· ἀπρφ. ἄορ. α’ τοῦ ἄλτωσσω.

ἄλυξις, -εως, ἡ (ἄλτωσσω)· διαφυγῆ, ἀποφυγῆ.

ἄ-λύπητος, ον (α στερ.+λύπῶ)· ὁ μὴ πικραμέ-
 νος, μὴ στενοχωρημένος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ λυπῶν,
 ὁ μὴ στενοχωρῶν.

ἄ-λύπια, ἡ (α στερ.+λύπη)· ἡ ἔλλειψις λύπης, πό-
 νου.— || τὸ μὴ προξενεῖν λύπην εἰς τίνα.

ἄ-λύπος, ον (α στερ. + λύπη)· ὁ ἀπηλλαγμένος
 λύπης ἢ στενοχωρίας, μὴ βασανισμένος, ἀμεριμνος.
 — || ἐνεργ. ὁ μὴ λυπῶν, μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν, ἄ-
 κακος, ἀβλαβής.

ἄ-λύρος, ον (α στερ. + λύρα)· ὁ δνευ λύρας, μὴ
 συνοδευόμενος ὑπὸ λύρας || ὅθεν, πένθιμος.

ἄλυς, -υος, ὁ (ἄλτω)· ἀργία, ἀπραξία || περιπλάνη-
 οἰς || πληγίς, ἀνία.

ἄλυσηδόν, ἐπίρ.· ἐν ἄλτωσσειν.

ἄλυσθαίνω, (ἄλτω)· εἶμαι ἄδενδής, ἀδύνατος.

ἄλυσιδῶ· ἄλυσιδῶν.

ἄλυσιδωτός, ἡ, ὄν (ἄλυσις, ἄλυσιδῶ)· κατεσκευ-
 ασμένος ἐν εἰδῇ ἄλτωσσεως.

ἄλυσις, -εως· ἡ ἢ ἄλυσιδα (ἀθεθ. ἐτυμολ.).

ἄλυσις, -εως, ἡ (ἄλτω)· στενοχωρία, ἀγωνία.

ἄ-λύσι-τέλεια, ἡ· βλάβη, ζημία· ἐκ τοῦ ἐπομ.

ἄ-λύσι-τελής, ἐς· ἀνωφελής, ἀσύμφορος || ὅθεν,
 βλαβερός. Ἐπίρ. -λώς.

ἄλυσκαζῶ, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄλτωσσω, ἐν χρῆσει
 μόνον κατ’ ἔνεστ. καὶ πρτ.

ἄλυσκάνω, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄλτωσσω.

ἄλτωσσω, μέλ. ἄλτωξαι καὶ ἄλτωξ· μ. ε’ ἄορ. α’ ἡλυξαι,
 ἐπ. ἄλυξαι (ἄλτω ἢ ἄλτω)· ἄπ. φ. ὕγω, διαφεύγω,
 ἔγκαταλείπω.

ἄλτωσμός, ὁ (ἄλτω)· ἀγωνία, ἀνησυχία.

ἄλτωσμο-ώδης, ες (ἄλτωσμοσ+εἶδος)· ἀνησυχός,
ἄ-λτωσσω, τὸ (α στερ. + λύω)· φυτὸν χρησιμο-
 ποιούμενον κατὰ τῆς λυγγός (τοῦ λόξυγγα).

ἄ-λτωσσω, ον (α στερ.+λύωσσω)· *ἄλτωσσω πηγὴ*· ἐν
 Ἀρχαίᾳ, θεραπεύουσα τὴν λύσσαν.

ἄλτωσσω, μέλ. ἄλτωξαι (ἄλτω)· εἶμαι ἀνησυχός, δὲν
 εὐρίσκω ἠσυχίαν.

ἄ-λύτος, ον (α στερ.+λύω)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
 λυθῇ ἢ νὰ διασπασθῇ, ἀδιάρρηκτος, ἀδιάλυτος || συν-
 εχής, ἀδιάλειπτος, ἀδιάκοπος.— || ὁ μὴ χαλαρός,
 μὴ διαλελυμένος.

ἄ-λύτρωτος, ον· ὁ μὴ λυτρωθείς, ἢ ὁ μὴ δυνά-
 μενος λυτρωθῆναι.

ἄ-λυχνος, ον· ὁ δνευ λύχνου ἢ φωτός.

“ΑΛΥΨΩ, ἀτ. ἄλτω, ἐν χρῆσει μόνον κατ’ ἐν. καὶ
 πρτ. (ἄλτ, ἄλτωμαι)· περιπλανάμαι || μετὰ ψυχικῆς ἐνν.,
 εἶμαι κακόκεφος, εἶμαι στενοχωρημένος, τεταρα-
 γμένος || εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ («τὰ ἔχω χαμένα»,
 ὡς τὸ ἀπορῶ) || σπανιόν. εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ (ἔξω
 φρενῶν), εἶτε ἀπὸ ὑπερβολικῆν λύπην εἶτε ἀπὸ ὑπερ-
 βολικῆν χαρὰν [ὑ παρ’ Ὀμ., ὦ παρ’ ἀτ.].

ἄλφα, τὸ (ἄλφαιτον)· ὄνομα τοῦ πρώτου γράμματος
 τῆς Ἑλλ. ἀλφάβητου (βλ. α).

“ΑΛΦΑ·ΝΩ, ἀορ. β’ ἡλφον, γ’ ἐν. ἔδκτ. ἄλφοι· παρ-
 ἄγω, ἀποφέρω, εἰσφέρω || κερδίζω, ἀποκομίζω, ἀπο-
 κτώ || μτφρ. φθόνον ἄλφωσσω = ἐπιούρω τὸν φθόνον.

ἄλφειν, ἀπρφ. ἄορ. β’ τοῦ ἄλφάνω.

ἄλφεισι-βοῖος, α, ον (ἄλφειν + βοῦς)· ὁ κομίζων
 βοῦς || ἐνετῶθεν ἐπὶ παραδένων, τῶν ὀπιῶν οἱ γονεῖς
 ἐλάμβανον πολλοὺς βοῦς, ὡς δῶρα ἀπὸ τούτων θαυμα-
 στάς τῶν θυγατέρων των (*παρθένου ἄλφεισίοιοι* =
 παρθένου πολυφρονίου).

ἄλφή, ἡ· παραγωγὴ, κτήσις, κέρδος.

ἄλφηστίς, -οῦ, ὁ (ἄλφειν), πάντοτε ἐν τῇ φρά-
 σει *ἄνερες ἄλφησται* = ἀνδρες θηρευόντες κέρ-
 δος, ἐπιχειρηματικοί, δραστήριοι, τολμηροί, κυρ. ἐπὶ
 ναυτιλικῶν καὶ ἐμπορευομένων.

ἄλφηστικός, ὁ = ἄλφηστίς (βλ. λ.).

ἄλφι, τό, ποιητ., ἀκλ.· συντετμ. τύπος τοῦ ἄλφαιτον
 (βλ. λ.).

ἄλφιτ-ἄμοιθός, ὁ (ἄλφαιτον+ἄμειβω)·=ἄλφαιτοπώ-
 λης, πωλητῆς ἀλεύρων, ἔμπορος ἀλεύρων.

ἄλφιτεία, ἡ· ἄλφαιτοποιία, (βλ. λ.).

ἄλφιτειον, τό· μύλος πρὸς ἄλσειν ἀλεύρων.

ἄλφιτεύς, -εως, ὁ· μυλῶδης ἀλέδων κριδᾶς.

ἄλφιτεύω, βλ. ἄλφαιστεύω.

ἄλφιτηδόν, ἐπίρ.·=ὡς ἄλφαιτα || μτφρ. ἐπὶ καταγμά-
 τω, εἰς συντρίμμα, σκόνην.

ἄλφιτηρός, ἂ, ὄν· ἔξ ἄλφαιτων, ὁ ἀνήκων εἰς ἄλφαιτα.

ἄλφιτο-εἰδής, ἐς· ὁμοῖος πρὸς ἄλφαιτα.

ἄλφιτό-μαντις, -εως, ὁ· ὁ προφητεύων τὰ μέλ-
 λοντα ἐξ ἄλφαιτων (χοῦδροκοπαντισμένης κριθῆς).

***ΑΛΦΙΤΟΝ** [Γ], τό: ἄλευρον ἀπὸ χονδροκοπανισμένην κριθὴν (λατ. *polenta*) || καθ' ἐν. μόνον ἐν τῇ φράσει *ἀλφίτου ἀκτῆ* = κριθάλευρον || ἀλλαχῶ κατὰ πληθ. *ἄλφιστα* = χονδροαλεσμένη κριθή, «πληγούρι», δηλ. χόνδρος ἐκ κριθῆς, καὶ πλακούντες ἢ ζυμαίος, κατασκευαζόμενος ἐξ αὐτῆς. 2) μτφρ. ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, ἢ περιουσία τινός *πατρῶα ἄλφιστα* = τό «πατρικὸ ψωμί», ἢ πατρικὴ κληρονομία. [ἐκ τοῦ *ἀλφός* = λευκός, πρβλ. λατ. *albus*].

ἀλφίτο-ποιία, ἡ = *ἀλφίτεία* = παρασκευή ἀλφίτων (κριθαλεύρου). Ἐκ τοῦ

ἀλφίτο-ποιός, ὁ (*ἀλφίτου + ποιέω*)· ὁ παρασκευαστής ἀλφίτων (κριθαλεύρου).

ἀλφίτο-πώλης, -ου, ὁ = *ἀλφίταμοιβός* (βλ. λ.).
ἀλφίτο-σιτέω, μέλ. — *ἡσώ* (*ἀλφίτου + σιτέω*)· τρώγω κριθιδιον ἄρτον, ζῶ με κριθάλευρον ἢ με ἄρτον ἐκ κριθαλεύρου.

ἀλφίτο-φάρος, -ου· ὁ τρώγων κριθιδιον ἄρτον.
ἀλφίτο-χρῶς -ωτος, ὁ, ἢ· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κριθαλεύρου.

***Αλφιώ**, ἡ, γεν. -ότος = -οῦς· φάντασμα ἢ φόβητρον δι' οὐ αἱ τροφοὶ ἐφόβιζον τὰ παιδία (πρβλ. **Αικώ*).

ἀλφός, γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλφάνω*.
ἀλφός, ὁ ὑπόλευκος λέπρα τοῦ προσώπου, λατ. *VI-IIIgo* (εἰς καὶ *ἀλοροπρόσωπος* = ὁ ἔχων λευκὸν τὸ πρόσωπον, *ἀλφός-ρυγχός* = ὁ ἔχων λευκὸν τὸ ρύγχος).

***Ετυμ.** : ἐκ ρίζ. *αλφ-* πιθανῶς. παράγεται καὶ τὸ *ἀλφισον* λόγῳ τῆς λευκότητος τοῦ ἀλεύρου, πρβλ. *ἀλφιστόχρως*, *ἀλφιστός*, πρβλ. καὶ γοτθ. *hvalfr* (ἀγγλ. *wheat* = σῖτος) πρὸς τὸ *hveits* (ἀγγλ. *white* = λευκός) λατ. *albus*, παλ-γερμ. *elbiz* (κύκνος)· κατὰ *Curtius* ἐκ τῆς αὐτῆς β. παράγονται πιθανῶς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα **Αλπισός*, *Alpes*, *Eibe*.

ἀλφ-ώδης, ες (*ἀλφός*)· λεπρός.
ἄλω, αἰτ. τοῦ *ἄλωος* (βλ. βλ.).

***ἄλω**, ὄποτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.
ἄλῶα (ἢ **Ἀλφα*), τά, γεν. -ων (*ἄλωος*)· ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ὡς θεᾶς τῆς γεωργίας, ἑορτὴ τῆς συγκομιδῆς.

ἄλωαίος, α, ον (*ἄλωος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄλῶνιον. *Ἀλωαία* ἐπιθ. τῆς Δήμητρος.

***Ἀλώας**, -άδος ἢ **Ἀλωίς*, -ίδος, ἡ = *Ἀλωαία* (βλ. λ.).
ἀ-λώβητος, ον (α στερ. + *λώβη*)· δβλαπτος, ἄμωμος.

ἀλ-ώδης, ες (*ἄλῶ + εἶδος*)· ὁμοιος πρὸς ἄλας.
ἀλωεινός, ἡ, ὄν (*ἄλωος*)· χρησιμοποιούμενος εἰς τὸ ἄλῶνισμα.

ἄλωεύς, -εως, ἐπ. -ῆος, ὁ (*ἄλωή*)· ὁ ἐργαζόμενος ἐν ἄλῳι (εἰς τὸ ἄλῶνι), ἄλῶνιστής, γεωργός || ἀμπελοουργός.

ἄλωή, ἡ, ὄνορ. *ἄλωά*, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄττ. *ἄλωος* (βλ. βλ.).
— I ἄλῶνιον. — II κάθε ἰσοπεδῶν ἡγῆπεδον, κῆπος, φυτεία, ἀμπελῶν κλπ. (βλ. *Ἀλωά*).

ἄλωή, ἐπ. ἀντὶ *ἄλῳ*, γ' ἐν. ὄποτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*. — II *ἀλφή*, ἐπ. ἀντὶ *ἀλωή*, γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἄλώιος, α, ον = *ἄλωεινός* (βλ. λ.).
ἄλωίτης, -ου, ὁ (*ἄλωή*) = *ἄλωεύς* (βλ. βλ.), γεωργός κηπουρός.

ἄλῶμεναι, ἐπ. ἀντὶ *ἄλῶναι*, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἄλῶμενος, ἡ, ον, μτχ. τοῦ *ἄλῶομαι*.
ἄλῶν, -ωνος, ἡ = *ἄλωος* (βλ. βλ.).

ἄλῶναι, ἀπρ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*. [ᾗ].
ἄλῶνεομαι, ἀποθ.· ἐργάζομαι ἐν ἄλῶνι.

ἄλ-ώνητος, ον· ὁ ἀγορασθεὶς δι' ὀλίγου ἄλατος, εἰ μ' ἓνα κομμάτι ἄλας.

ἄλῶνία, ἡ = *ἄλωος*, ἄλῶνιον.
ἄλῶνιον, τό ὄνοκορ. τοῦ *ἄλωος*.

ἄλῶνο-τριθέω· τρίθω ἐν τῷ ἄλῶνι.

ἄλῶ-φυτός, ον (*ἄλωος + φυτό*)· ὁ ἐκ τοῦ ἀμπελῶνος φυόμενος.

ἀλωπέκτιος, α, ον· τῆς (ἐξ) ἀλώπεκος. — II *ἀλωποικία* (συννηρ. *ἀλωπεκία*) ἐνν. *δορά* = δέρμα ἀλώπεκος.

ἀλωπεκία, ἡ, ἄττ. συννηρ. τύπος ἐκ τοῦ Ἰων. *ἀλωπεκία* (ἐνν. *δορά*) (*ἀλωπέκη*)· δέρμα ἀλώπεκος.

ἀλωπεκία, ἡ· νόσος τῶν ἀλωπέκων (ψώρα), γεν. ψώρα. — II φωλεὰ ἀλώπεκος.

ἀλωπεκίας, -ου, ὁ (*ἀλώπηξ*)· ὁ ἐστιγματισμένος διὰ σημείου ἀλώπεκος. — 2) ἰχθύς ὅμοιος με ἀλώπεκα, σκυλόψαρον (λατ. *squalius vulpes*).

ἀλωπεκίσις, ἡ· βλ. *ἀλωπεκία*.

ἀλωπεκιδεύς, -εως, ὁ· νεογνὸν ἀλώπεκος, νεο-ἀρὰ ἀλώπηξ.

ἀλωπεκίζω (*ἀλώπηξ*)· μιμοῦμαι τὴν ἀλώπεκα || εἶμαι πανούργος (ὡς ἀλώπηξ)· λατ. *vulpinari*.

ἀλωπέκιον, τό ὄνοκορ. τοῦ *ἀλώπηξ*· μικρὰ ἀλώπηξ.

ἀλωπεκίς, -ίδος, ἡ (*ἀλώπηξ*)· νόσον ζῶων, μεταξὺ ἀλώπεκος καὶ κυνός, παραγόμενον διὰ διασταυρώσεως τῶν δύο εἰδῶν (λευκόκυλο). — II κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ δέρματος ἀλώπεκος. — III εἶδος ἀμπέλου τῆς ὁποίας οἱ θότρους ὀμοιάζουν πρὸς οὐρανὸν ἀλώπεκος.

ἀλωπέκ-ουρος, ὁ· οὐρὰ ἀλώπεκος, εἶδος χόρτου.

***ἈΛΩΠΗΞ**, -εκος, ἡ· ἀλεπού (λατ. *vulpes*) || μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπων. [τινὲς συσχετίζουσιν ἐτυμολ. τοῦτο πρὸς τὸ *σανσκρ. Iōp-ḍas* = ὁ ἐσθίων θνητοίματ' ἄλλοι θε- γρονται ὡς ὡς προθεματ. τὸ *a-* καὶ συσχετίζουσιν τὸ β' συνθ. πρὸς τὸ Λαθ. *lape*. Πρβλ. λατ. *vulpes*].

ἀλωπός, ὁ = *ἀλώπηξ*. — II ὡς ἐπιθ. = *ἀλωπεκιδής*.

***Ἄλωος**, -ω, ἡ· γεν. *ἄλω* ἢ *ἄλωος*· αἰτ. *ἄλω*, *ἄλων*, ἢ *ἄλωα*· πληθ. ἐν. ἄλω· τὸ ἄλῶνιον. — II ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σεληνῆς (λέγω τοῦ κυκλοτεροῦς σχῆματος) (βλ. *ἄλωή*, *ἄλωα*). — III καλὰ πτηνοῦ.

ἄλωσιμος, ον (*ἄλῶναι*)· ἐὺλάωτος, ὄν εὐκόλως δύνανται τις νὰ συλλάβῃ, νὰ κερδίῃ ἢ νὰ κατακτήσῃ. 2) ἐπὶ τοῦ νόθ, εὐληπτος, εὐκολοπόνητος. — II (*ἄλωσις*)· ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκειμένος, ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄλωιν (ἐκπόροθσιν, κατὰκτησιν).

ἄλωσις, -εως, ἡ (*ἄλῶναι*)· κυριεύσις, κατὰκτησις. — II ὡς *δικανικὸς ὄρος*, καταδίκη.

ἄλωσομαι, μέλ. τοῦ *ἄλλοσκομαι*.

ἄλωτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ἄλῶναι*· ὁ δυνάμενος νὰ *ἄλωθῇ* (συλλαβθῇ, κυριευθῇ, κατακτηθῇ) || κατορθωτός, ἐφικτός.

ἀ-λώφητος, ον (α στερ. + *λωφάω*)· ἄνευ διακοπῆς, συνεχής, ἀδιόλειπτος.

ἄλῶω, ἐπ. ἀντὶ *ἄλῶ*, ὄποτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀλλοσκομαι*.

ἄμ, ἀντὶ ἀνά (πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ π, β, φ) : *ἄμ πεδίον* = ἀνά *πεδίον*. — ἀλλ' *ἄμ* ἀντὶ *ἄμα*.

***ἈΜΑ**, I ἐπίρ., ἀμέσως, διὰ μίδς, συγχρόνως (λατ. *simul*). — II ὡς πρὸθ. μετὰ ὄποτ.· συγχρόνως με..., μαζὶ με...

***Ετυμ.** : *ἄμα* (< **sihma* > βάσις *sem* (βλ. καὶ ἄ ἄθροιστ., *εἶς*, *ὁμός*)· ὁμοῦρ. : ἔλλ. *δμάς*, *δμοῦ* (*δμοῦθεν*, *δμόσε*), *ὁμοίος*, *δμαλός*· λατ. *sim-ul*, *sim-ilis*, *simul-tas*, *simul-o*· *σανσκρ. samá-s* = ὁμαλός, ἴσος· *samá-m* = ὁμοῦ, *sam* (πρὸθ. = μετὰ)· παλ. — γερμ. *sama*, *samí*, *zusammen*, ἀγγλ. *same*.

ἄμα, ὄνορ. ἀντὶ *ἄμα*.

ἀ-μαγειρευτός, ον (α στερ. + *μαγειρεύω*)· ὁ μὴ μαγειρευθεὶς ἢ μάγειρος μὴ μαγειρεῦντων πλέον.

***Ἀμαζών**, -όνος, ἡ, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ. αἰ **Ἀμαζόνες* ὡς καὶ **Ἀμαζονίδες*. [Ἰρανικὴ λέξις **hamazan* = πολεμιστής].

ἀμαθθαίνω (*ἀμαθής*)· εἶμαι ἀμαθῆς, ἀπαίδευτος || εἶμαι ἀνόητος.

ἀμαθία, ἡ· βλ. *ἀμαθία*.

ἀ-μάθης, ἐς (α στερ. + *μαθεῖν*)· ὁ ἀγράμματος, μὴ διδαχθεὶς || μωρός, βλάξ, ἡλίθιος || ὡς. τραχὺς, ἀγενής, ἄξεστος, ἀγροτικός || ὡς. ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν πράγματός τινος. — II παθητ. ὁ μὴ δεδιδαγμένος, ἀγνοούμενος, ἀγνωστος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀμάθια, ἡ· ἑλλειψὶς γνῶσεως, ἀγνοία.

ἀμαθίτης, -ίδος, ἡ (*ἀμαθός*)· εἶδος κογχύλης ζώσης εἰς τὴν ἄμνον.

ἀμαθόεις, -όεσσα, -όεν, κατὰ συναίρ. *ἀμαθοῦς*, -οῦσα, -οῦν (*ἀμαθός*) = ἐπ. *ἡμαθόεις*· ἀμμάωδες.

***ἈΜΑΘΟΞ**, ἡ (*ἄμμος*)· ὁμοιος, ἔδοκος ἄμμάωδες [ἄμαθος < *ἀμαθός* (**σάμαθος*, πρβλ. γερμ. *Sand*· βλ. *ψάμαθος*, *ψάμμος*].

ἀμαθύνω, (*ἄμαθος*)· ἰσοπεδῶν τι με τὴν ἄμνον (τὸ κατεδαφίζω ὡσπου νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἐπίπε-

δον τῆς ἄμμου) || μεταβάλλω τι εἰς κόνιν (χῶμα), καταστρέφω παντελῶς.

ἀμαθ-ώδης εἰς (ἀμαθος + εἶδος)· ὅμοιος πρὸς ἄμμον || πλήρης ἄμμου, ἀμυθῶδης.

ἀμαθῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀμαθῆς· κατὰ τρόπον ἀμαθῆ· ἀμαθῶς ἔχω = διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ. εἶμαι ἀμαθῆς.

ἀ-μαίετος, ον (α στερ. + μαία)· ἢ μὴ λαθοῦσα ποτε ἀνάγκην μαίας, τ. ἔ. κόρη, παρθένας. — || ἄνευ τῆς βοήθειας μαίας.

ἀ-μαίμακτος, η, ον (καὶ -ος, -ον)· ἐκτετριμ. τύπος τοῦ ἀμαχος· ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος, φοβερός, πελώριος.

Ἔτυμ.· ἢ ἐτυμολ. σχέσις τοῦ πρὸς τὰ ἀμαχος, ἀ-μάχτος, ἀμάχητος εἶναι ἀναμικροβήτητος· τὸ α εἶναι στερ. ἢ συλλ. -μαί- ἐπιτακτικὸς ἀναδύπλασιασμός, ἢ δ' ἐναλλαγὴ τῶν κίχ· εἶναι ἀπὲρ αἵτη ἢ ἐμφανιζομένη μεταξὺ τῶν δέχομαι (ἰων. δωρ., λεσθ.) καὶ δέχομαι (ἀτ.).

ἀ-μακάριστος, ον· ὁ μὴ μακαριζόμενος, ὁ μὴ ἄγιος μακαρισμοῦ.

ἀ-μαλακιστία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ μαλακνομένου, σκληρότης.

ἀ-μάλακτος, ον (α στερ. + μαλάσσω)· ὁ μὴ μαλασόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ τύχη κατεργασίας 2) ἀμετρίαστος || μετρ. τραχύς. — || ἀκαμπτος, σκληρός, σκληρόκαρδος.

ἀμάλλαπτο = ἀμάλδυνω (βλ. λ.)· καταστρέφω, ἐξ-αλείφω.

ἀμαλδύνω, ποιητ. ἀντὶ ἀμαλύνω (ἀμαλός)· κυρ. ἀπαλύνω, ποιῶ τι μαλακόν || ἐντέθην, συντρίβω, καταστρέφω, ἐξοφανίζω 2) μετρ. κρύπτω, «καμουφλάρω», καθίστω τὴν ἀγνώριον.

ἄμλλη, ἡ = ἄμλλα (βλ. λ.).

ἀ-μάλθακτος, ον (α στερ. + μάλθασσω)· ἀμάλακτος· ὁ μὴ μαλακνυθείς, πρᾶυθνείς || ἀμετρίαστος || σκληρός (μὴ μαλασσομένος).

Ἀμάλθεια, ἰων. -αίη, ἢ ἢ αἶξ Ἀμάλθεια, τῆς ὀπίας τὸ γάλα ἐθήλασεν ὁ Ζεὺς. Κατὰ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν ἐκ τοῦ κέρματος τῆς αἰγῆς ταύτης ἔρρεε πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι ὁ κάτοχος τῆς. ἔθεν καὶ ἡ παροιμιώδης ἔκφρασις «κέρας Ἀμάλθειας» = κέρα ἀφρονίας.

ἀμαλλα, ἡ (ἀμάω)· δέση ἀσταχῶν, δράγμα, χειρόβολον [ἄμ-].

ἀμαλλο-δέτηρ, ἥρος, ὁ (καὶ ἀμαλλο-δέτης) (ἀ-μαλλα + δέω)· ὁ δένων τὰ δεμάτια (δράγματα) τῶν σταχῶν, δερματιστής.

ἀμαλλο-τόκεια, ἡ· ἡ ἀμάλλας τίκετοσα, δηλ. ἡ παράγουσα δέμας ἀσταχῶν· (ἰδιόρ. θηλ. τοῦ ἀμαλλο-τόκος, ον = ὁ παράγων ἀμάλλας, δηλ. δεμάτια ἀσταχῶν).

ἀμαλλο-φόρος, ον (ἀμαλλα + φέρω)· ὁ φέρων ἀμάλλας (δεμάτια) ἀσταχῶν.

ἀμάλλος, ἄτ. ἀμαλός, ἡ, ὄν = ἀπαλός (βλ. βλ.)· μαλακός, τρυφερός (λατ. tener). 2) ὀδύνατος, ἀσθενής.

Ἔτυμ.· ἄτ. ἀμαλός· παράγεται ἐκ β. μαλ-, ἐξ ἧς καὶ τὰ : μαλ-ακός, μαλ-θακός, ἀμβλύς, βλάξ (βλ. βλ.), μώλυσ, μωλυρός· λατ. mollis, mollities, mollis· τὸ α ἐν ἀρχῇ εἶναι εὐφων. ὡς ἐν τῷ ἀβληχερός (α εὐφ. + βληχερός).

Ἀμαμάξιος, -νος (-νδος), ἡ· κληῖμα ἀμπέλου στατοζομένης ὑπὸ δύο στύλων, ἐφ' ὧν ἐξασπύονται || εἶδος σταφυλῆς.

ἀμαμηλῆς, -ίδος, ἡ = ἐπιμηλῆς· μέσιλον (= μούσιμουλον) πρβλ. Ἑσυχ. «ἀπίων γένος ἡ μήλου ἢ μωσπίλου», Ἐδοτ. : «σύνων τὸ ἄμα μήλω ἀνθοῦν», Ἀθην. : «καὶ δὲ ἀμαμηλῆδες οὐκ εἰσιν ἄπιοι, ὡς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι ἦδιον καὶ ἀπύρρον».

ἀμάνδθαλος = ἀφανής, ὡς εἰ ἦτο ἀμάλθανος ἐκ τοῦ ἀμαλδύνω.

ἄμάνιται, -ῶν, οί'· εἶδος μυκῆτων «μανιταρίων». **ἄ-μάντευτος, ον**· ὁ μὴ προμαντευθείς, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ προμαντεύσῃ ἢ νὰ ἀνιχνεύσῃ. — || ἐναργ. ὁ μὴ προμαντεύων, μὴ ἀνιχνεύων (ἐπι κωνθ. στερουμένων ὁσφρήσεως).

ἄ-μαντικός, ε· ἀμαντικός μαντικῆ — ἢ μὴ μαντεύουσα **ἄμαξα, ἄτ.** ἀμαξα, ἡ (ἀγω)· ἄμαξι, ἄμαξα || κάρρο, φορτηγὸ ἄμαξι. 2) ἡ ἄμαξα τοῦ ἀρότρου (λατ.

currus). 3) ὁ ἀστερισμὸς ἀμαξα (ἢ Μεγάλη Ἄρκου)· 4) ἄμαξιτὸς δρόμος.

ἀμαξαίος, α, ον (ἀμαξα)· ὁ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν, ἢ ὅμοιος ἀμάξην.

ἀμαξεύομαι, παθ. διατρέχομαι δι' ἄμαξῶν, διασχιζομαι δι' ἄμαξιτῶν ὁδῶν· βλ. καὶ ἀμαξεύω.

ἀμαξεύς, -έως, ὁ (ἀμαξα)· ἀμαξηλάτης.

ἀμαξεύω· διέρχομαι δι' ἀμάξης || μετρ. μοχθῶ 2) εἶμαι ἀμαξηλάτης.

ἀμαξ-ήλατος, ον (ἐνν. ὁδός)· (ἀμαξα + εἰλύνω)· ἡ διατρεχομένη, διασχιζομένη, ὑφ' ἄμαξῶν.

ἀμαξ-ήρης, ες (ἀμαξα + ἄρω τοῦ ἀραρίσκω)· προσηροσμένος· ἡ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν.

ἀμαξιαίος, α, ον (ἀμαξα)· ἄρκετὰ μέγας διὰ νὰ γεμίσῃ μίαν ἄμαξαν (ἐπι λθων π.χ.) || γεν. ὁ κατάλληλος διὰ μίαν ἄμαξαν.

ἀμαξικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν.

ἀμάξιον, τό = τῷ ἐπομ.

ἀμαξίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀμαξα· μικρὸ ἄμαξι (λατ. plottellum) || ἀμαξάκι (παιδικὸν παιγνίδιον).

ἀμαξίτης, -ου, ὁ (ἀμαξα)· ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἄμαξαν.

ἀμαξ-ίτιος, ὄν (ἀμαξα + εἶμι)· διαβατὸς δι' ἄμαξῶν (ἀμαξοπόρευτος) || ὡς οὖν. ἀμαξιτὸς (ἐνν. ὁδός), ἢ = λεωφόρος δι' ἀμάξας.

ἀμαξο-θίος, ον· ὁ ἐφ' ἀμάξης θίων (βηλ. διάγων τὸν θίον) (ἐπι τῶν νομαδικῶν φυλῶν).

ἀμάξ-οικος, ον (ἀμαξα + οἰκέω)· ὁ ἔχων ἄμαξαν ὡς οἶκον, ὁ κατοικῶν ἐν ἀμάξῃ.

ἀμαξο-κυλιστής, -οῦ, ὁ (ἀμαξα + κυλίω)· ὁ κατακυλινδῶν (βηλ. καταστρέφω) ἀμάξας.

ἀμαξο-πηγία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀμαξοπηγοῦ (βλ. λ.), ἡ κατασκευὴ ἄμαξῶν.

ἀμαξο-πηγός, ὁ (ἀμαξα + πηγνυμι)· ὁ κατασκευάζων ἀμάξας, ἀμαξοποιός.

ἀμαξο-πληθής, ες (ἀμαξα + πλήθος)· ἄρκετὰ μέγας διὰ νὰ πληρῶσῃ (γεμίσῃ) μίαν ἄμαξαν (πρβλ. ἀμαξιαίος).

ἀμαξο-τροχία, ἡ (τροχός, τροχιά)· ἡ γραμμὴ ἢ χαράσσει ὁ τροχός τῆς κινουμένης ἀμάξης, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν.

ἀμαξο-τροχός, ὁ· τροχός ἀμάξης.

ἀμαξο-ουρηγία, ἡ = ἀμαξοπηγία (βλ. λ.).

ἀμαξο-ουρηγός, ὄν (ἀμαξα + ἔργω) = ἀμαξοπηγός (βλ. λ.).

ἀμαξο-φόρητος, ον· ὁ φερόμενος ἐν ἀμάξῃ.

ἄμαρ, -ατος, τό, δωρ. τύπος ἀντὶ ἡμαρ.

ἌΜΑ'ΡΑ, ἡ· αὐλαξ, δῖωρος, ὀχετός, ὑδραγωγέον, [ἄμ'ᾶρ].

ἀμαράκινος, η, ον· ὁ ἐξ ἀμαράκων (βλ. λ.).

ἀμαράκιος, η, ον, ἐν· ὅμοιος πρὸς ἀμαράκων (βλ. λ.).

ἀμαράκον, τό (καὶ ἀμαράκος, ὁ), λατ. amara-cum, amaracus· πιθανῶς βολεθῶδες φυτὸν. — || Περσικὸν (ἢ Αἰγυπτιακὸν) ἀμαράκον = τὸ κυρ. σάμψυχον (βλ. λ.), κοιν. ματζουράνα.

ἀμαράντινος, η, ον = ἀμαράντος (βλ. βλ.).

ἄ-μαράντος, ον (α στερ. + μαράντω)· ὁ μὴ μαραινόμενος, μὴ φθειρόμενος (καὶ λατ. παρ' Ὀβιδ. amaranthus). — || Ὡς οὖν. ὁ ἀμαράντος = τὸ γνωστὸν ἄνθος, ὁ ἀμάραντος, ὡς οὐδέποτε μαραίνόμενος.

ἀμάρευμα, τό· τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν ὀχετῶν || μετρ. τὸ κατακάθι τῆς κοινωνίας.

ἀμαρεύω (ἀμάρα)· διοχετεύω τὸ ὕδωρ δι' ἀμάρας πρὸς ἀρδευσιν, ἀρδεύω.

ἀμαρηθίον, τό (ὑδωρ)· τὸ ὕδωρ τῆς ἀμάρας (βλ. λ.).

ἀμαρη-σκαπτήρ, ὁ· ὁ σκάπτων ἀμάρας (βλ. λ.).

ἀμ-ἀρδρῆτις, -ίδος, ἡ· ἀρδρῆτις γενική, ὄλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

ἀμαριατός, α, ον (ἀμάρα)· ὁ δι' ἀμάρας (ὁ) ὀχετός) ῥέων.

Ἀμάριος, ἐκῶν. τοῦ Διὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. — ὡς κύρ. ὄν. τὸ Ἀμαρίον = ναδὸς τοῦ Διός, ἐν ᾧ συνήρχοντο τὰ μέλη τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας καὶ ἀεχρημάτιζον τὰ κοινὰ κατὰ τὸν Στράβωνα.

Ἄ' ΜΑΡΤΑ' ΝΟΜΗ· ἀμαρτήσομαι, μετρ. -ήσω· ἀόρ. α' ἡμάρτησα· ἀόρ. β' ἡμάρτων, ἀπρφ. ἀμαρτεῖν, ἐπ.

ἀμβλυ-γώνιος, *ον* (ἀμβλύς+γωνία)· ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας.

ἀμβλυ-ήκοος, *ον* (ἀμβλύς + ἀκοή)· ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ἀκοήν.

ἀμβλυνητήρ, -ήρος, ὁ· ὁ ἀμβλύνων, ἐξασθενῶν.

ἀμβλύνω, μέλ. -ῦνῶ· ἄορ. α' ἡμβλύνα.—Παθ. μέλ. ἀμβλυνθήσομαι· ἄορ. α' ἡμβλύνθη· πρκ. ἡμβλυμαι (ἀμβλύς)· ἀποστομῶν, ἀφαιρῶ τὸ ὄξύ (τὸ κοπτερόν) μέρος ἀπὸ τινος ἢ ἐξαδυνατιζῶ, ἐλαττῶ τὴν ὀξύτητα (τὴν δραμύτητα, τὴν εὐναμιν), λατ. *hebetare*.—Παθ. καθίσταμαι ἀμβλὺς, χάνω τὴν κόψιν...

ἀμβλυόεις, *εσσα, εν'*· σκοτεινός, ἀμαυρός.

ἀμβλυό-χρους, *ουν'*· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἀμβλὺ, πελιδνόν.

ἌΜΒΛΥΨ, *εἶα, ύ'*· ὁ μὴ ὄξύς, ἀποστομωμένος, τοῦ ὁποῖο ἀφηρέθη τὸ ὄξύ ἄκρον (λατ. *hebes*) ἢ μτφρ. ἀμαυρός, θαμβός, ἀδύνατος ἢ ἐπι προσ., ὁ ἀποβαλὼν τὴν ὀξύτητα τῆς ἀντιλήψεως, ἀδρανής, νωδρός, ἀποβλακωμένος. [ἀμβλύς < ἀμ-ύς, πρβλ. ἀμαλός].

ἀμβλυΐτης, -ήτος, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀξύτητος ἢ νωδρότης, ἀδυναμία.

ἀμβλυωγμός, ὁ (ἀμβλυώτω)· ἀμυδρά ἢ ἀδύνατος ὄψις.

ἀμβλυ-ωπέω=ἀμβλυώσω (βλ. λ.).

ἀμβλυ-ωπία, ἡ· ἀμβλεῖα (ἀδύνατος) δρασις.

ἀμβλυ-ωπός, *ον*=ἀμβλυωπός (ὁ βλ.).

ἀμβλυώσω, ἄττ. -ττω (ἀμβλύς)· ἔχω ἀμβλεῖαν (ἀσθενή) τὴν ὄρασιν, εἶμαι μύψ ἢ εἶμαι (γίνομαι) τυφλός, δὲν βλέπω καθόλου (σκοτεινιάζει τὸ φῶς μου).

ἀμβλυθρίδιον, τό· παθ., τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος, ἐξάμβλωμα, προῶρος γεννηθὲν ἔμβρυον.— ἢ ἐνεργ., ὁ προσενὼν ἀμβλωιν, ἐπι φαρμάκων, τὸ ἐνεργοῦν ἀμβλωιν (ἀποβολήν).

ἀμβλωμα, τό (ἀμβλίωκα)· ἀποβολή.

ἀμβλω-ωπός, *ον*, καὶ ἀμβλ-ώψ, -ώπος, ὁ, ἡ (ἀμβλύς+ώψ)· ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν τὴν ὄρασιν, κοντόφθαλμος, μύψ ἢ ἀμυδρός, ἀσαφής, ἐπισκοτιοδεῖς, σκοτεινός.

ἀμβλωσιμος, *ον* (ἀμβλωσις)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) ἐξάμβλωσιν (ἀποβολήν).

ἀμβλωσις, -εως, ἡ (ἀμβλίωκα)· ἐξάμβλωσις, ἀποβολή.— ἢ ἡ φθορά τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἐκπλαστικῶν τῆς ἀμπέλου.

ἀμβλωσκα=ἀμβλυώσω (βλ. λ.).— ἢ = ἀμβλίωκα (βλ. λ.).

ἀμβλωσμός, ὁ=ἀμβλωμα (βλ. λ.).

ἀμβλωσώω=ἀμβλυώσω.

ἀμβλωτικός, ἡ, ὄν· ὁ κατάλληλος διὰ νά προκαλέσῃ ἀποβολήν ἐμβρύου.

ἀμθο-ειδής, *ες* (ἀμβων+ειδος)· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀμβωνος, ὁ προσέχων τὴς ἀμβων.

ἀμ-βολά, ἡ, ποιητ. ἀντι ἀναβολή (βλ. λ.).

ἀμ-βολάδην, ἐπίρ. ποιητ. ἀντι ἀνα-βολάδην (ἀναβάλλω)· μετὰ κοχλασμοῦ (παφλασμοῦ).— ἢ (ἀναβολή)· ἐν εἶδει προοιμίου ἢ προανακρούσματος.

ἀμ-βολαδῆς, ἐπίρ. ποιητ. ἀντι ἀναβολαδῆς· ζῶηρως, μετὰ δυνάμεως.

ἀμ-βολάς, ἀντι ἀνα-βολάς, -άδος, ἡ (ἀναβάλλω)· γῆ ἀμβολάς = χῶμα ἐξηγμένον ἐξ ὀρύγματος καὶ σεσωρευμένον πλησίον αὐτοῦ, ἀνάχωμα.

ἀμ-βολι-εργός, *ον* (ἀναβάλλω+εργον), ποιητ. ἀντι ἀναβολι-εργός· ὁ ἀναβάλλων τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὀκνηρός.

ἀμ-βολίη, ἡ, ποιητ. ἀντι ἀνα-βολία· ἀναβολή, ἀργοπορία.

Ἄμβλο-γῆρα, ἡ· ἡ ἀναβάλλουσα τὸ γῆρας, ἡ διατηροῦσα τὴν νεότητα ἐπὶ μακρόν (ἐτώνυμον τῆς Ἄφροδιτης ἐν Σπάρτῃ).

Ἄμ-βροσία, ἰων. -ίη, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἀμβροσίος)· ἡ «ἀμβροσία», ἡ τροφή τῶν θεῶν (τὸ δὲ ποτόν τῶν θεῶν ἐλέγεται *νέκταρ*). Πρβλ. καὶ λατ. *ambrosia*.

Ἄμ-βρόσιος, *α, ον*, ἐπεκτετ. τύπος τοῦ ἄμ-βροτος· ἀθάνατος, θεῖος, δεῖος φύσεως.— Ἐπὶ πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τοὺς θεούς, ἀμβρόσιος, θεῖος, δεῖος κάλους. Πρβλ. καὶ λατ. *ambrosius*.

ἀμβροτεῖν, ἐπ. ἀντι ἀμαρτεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀμαρτάνω.

ἄμ-θροτος, *ον* (α στερ.+βροτός)· ἀθάνατος, θεῖος [εἰ· ἐτυμ. βλ. βροτός].

ἄμβυξ, -ῦκος, ὁ· ἰων.=ἄμβιξ.

ἄμβων, -ωνος, ὁ· ἰων. ἄμδη· ἡ ράχις ἢ ἡ ὄφυς ὄρουσι||γεν. πᾶν τὸ ἐξέχον, τὸ ἀποτελοῦν ἐξόγκωμα.

ἀμ-θώσας, ἰων. ἀντι ἀναβοήσας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ ἀναβοάω.

ἄμέ ἢ ἄμέ, ὄρω. ἀντι ἡμᾶς.

ἀ-μέγατος, *ον* (α στερ.+μεγαίρω)· ὁ μὴ φθονούμενος, ἀνεπιφθονος, θλιβερός ἢ δυστυχής ἢ ἄθλιος.—ὡς ὄνειδισμῆς, κακόμοιρος, ἀξιοδρήνητος ἢ ὡς φορικτός.

ἀ-μεγέθης, *ες* (α στερ.+μέγεθος)· ὁ μὴ ἔχων μέγεθος, ἐλλιπής κατὰ τὸ μέγεθος ἢ ὁ ἀνευ μεγαλοπρεπείας.

ἀ-μεθ-έλκτως, ἐπίρ.· διχα μεδοκῆς, ἀνευ περισπασμῶν.

ἀ-μεθ-εξία, ἡ· τὸ μὴ μετέχειν τινός.

ἀ-μεθ-όδευτος, *ον'*· ὄν δὲν δύναται τις νά μεθοδευθῆ (νά ἀπατήσῃ).

ἀ-μεθοδεύτως, ἐπίρ.· ἀνευ μεθόδου, ἀνευ πανουργίας.

ἀ-μεθ-οδος, *ον'*· ἀνευ μεθόδου, ἀνευ σχεδίου.

ἀ-μέθυσον, τό'=ἀμέθυστος II.

ἀ-μέθυστινος, *ον'*· ὁ ἐξ ἀμεθύστου (πρβλ. λατ. *amethystinus*). Ἐκ τοῦ

ἀ-μέθυστος, *ον* (α στερ.+μεθύω)· ὁ μὴ μεθυόμενος.— ἢ ὡς ὄψ. ἀμέθυστος, ἡ (ἢ τὸ ἀμέθυστον)· πᾶν φάρμακον κατὰ τῆς μέδης: 1) εἶδος φυτοῦ, 2) ὁ πολύτιμος λίθος ἀμέθυστος. Πρβλ. λατ. *amethystinus*.

ἌΜΕΙΨΩ, ἐπ. πρτ. ἀμειβον· μέλ. ἀμείψω· ἄορ. α' ἡμειψα.— I ἐνεργ. ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω: *χάλκεια χρυσεῖων τεύχεα ἀμείβειν* = ἀνταλλάσσειν χρυσά ὄπλα μὲ χάλκινα (δίδειν χρυσά καὶ λαμβάνειν χάλκινα) ἢ κυρ. ἐπὶ τόπου, ἀλλάσσω τὸν τόπον, τ.ε. διέρχομαι, διαβαίνω: ὡς τὸ λατ. *mutio*, εἴτε ἐν τῇ ἐνν. τοῦ ἐγκαταλείπω ἕνα τόπον, ἀπέρχομαι ἐξ αὐτοῦ, εἴτε τοῦ μεταβαίνω εἰς αὐτόν.— II ἀμτβ. κατὰ μτχ.: ἐν ἀμειβοντι=ἀμοιβαδῆς=κατ' ἐναλλαγὴν, διαδοχικῶς|| οἱ ἀμειβοντες=αἱ δοκοὶ (τῆς ὄροφης) αἱ σταυροειδῶς συναντῶμεναι.— III μέσον ἀνταλλάσσω τι μὲ τι ἄλλο, πράττω τι ἐκ διαδοχῆς, κατ' ἐναλλαγὴν. 2) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ. 3) ἀνταποδίδω, ἐκδοικῶμαι. 4) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀλλάσσω, κυρ. ἐπὶ τόπου, τ.ε. ἐξέρχομαι ἢ εἰσέρχομαι ἢ μτφρ. ὑπερτερῶ.

Ἔτυμ.: ἀμείβω καὶ ἀμείω (παρὰ Πινδ.) συνήθως ἐτυμολ. ἐκ β. μεφ- ἢ μαφ-, εἰς τῆς καὶ τὰ λατ. *moveo*, *mutio*, *mutius* κλπ. (πρβλ. *σανοκρ. μίν-, μίν-ᾱ-μι* = *moveo*) μετὰ προθεματ. α· ἄλλοι ἐν τοῦτοις ἐτυμολογοῦσι τοῦτο εἰς λατ. *ameigw- (β(-gv-)) καὶ συσχετίζουσι πρὸς τὸ λατ. *migrare*, παλ.-σλαβ. *miglivu-* (= λατ. *mobilis*), μέυα (=ἀλλαγῆ).

ἀ-μειδής, *ες*=ἀμειδήτος (βλ. λ.).

ἀ-μειδήτος, *ον* (α στερ.+μειδάω)· ὁ μὴ μειδιῶν, κατηφής.

ἀ-μεικτός, *ον* (α στερ.+μείγνυμι)· ὀρδοτέρα γραφή, ἀντι ἀμικτός, β βλ.— ἐπίρ. ἀμεικτως, ὑπερβ. ἀμεικτότατα.

ἀ-μειλικτός, *ον* (α στερ.+μειλίωω)· ὁ μὴ ἀπαλυνθείς, τραχύς, σκληρός.

ἀ-μειλίχος, *ον*=τφ προγγ., τραχύς, αὐστηρός, δριμύς ἢ ἄδυσώπητος, ἄκαμπτος.

ἀμείων, *ον*, γυν. -ωνος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός· καλλίτερος ἢ ἐπι προσ., ἰκανώτερος, εὐρωστότερος, ἰσχυρότερος. γενναιότερος.

Ἔτυμ.: κατὰ τινος ἀ-μεινον(α στερ.+ρ. μει=ἐλαττώειν (πρβλ. μελ-ων, μινύθω), ἐπομ. ἀμείων κυρ.=οὐχὶ ὀλιγώτερος, οὐχὶ ὀλιγώτερον καλός. Κατὰ τινος συγγ. τφ λατίν. *amoenus*.

ἀ-μειξία, ἡ· βλ. ἀμείξια.

ἌΜΕΙΨΩ=ἀμέρω (β βλ.) [ἀμείρω(α στερ.+μέρος)] ἀμειψόμενος, ἀμειψασθαι, τύποι μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀμείβω.

ἀμειψι-κοσμή, ἡ·=μετακόσμησις (βλ. λ.).

ἀμειψιρρυσμέω (ρυσμός = ρυθμός)· ἀλλάσσει σχήμα, μεταμορφοῦμαι.

ἀμειψιρρυσμία, ἡ· ἀλλαγὴ σχήματος.

ἀμειψίς, -εως, ἡ (ἀμείβω)· ἀλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ || διαδοχὴ || ἀνταπόδοσις || ἀπόκρισις.

ἀμειψι-χρoος, ον· ὁ μεταβάλλων τὴν χροιάν.

ἀμειψίως, ον (α στερ. + μείωω)· ὁ μὴ μειούμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μειώσῃ.

ἀμειψιθροός, ον· ὁ ἔνδευ μελαθροῦ, τ. ἔ. δοίκου.

ἌΜΕΛΓΩ, μέλ. -ζω (λατ. MULGERE)· «ἀρμέγω».

|| ἐκθλίβω, ἐκμυζῶ, ἐξάγω διὰ πίεσεως || μτφρ. ἀποξηραίνω, ἐξαντλῶ.—ροφῶ, πίνω.

Ἔτυμ.· ἀμέλγω, ἀμολγεύς, ἀμελκτήρ παράγονται ἐξ ἰαπ. βάζεως amelg, ἐκ. ρ. melg- (μελγ-) καὶ προεμιατ. α- (πρβλ. λατ. mulceo, mulcitra, mulco—σανσκρ. marg-, marg'-a-mi = ἀποτριβῶ, ἀποσπογγίζω), πηλ-γερμ. milch-u· βλ. καὶ ἀμέρω.

ἀμέλει, Πρoστ. τοῦ ἀμελέω· μὴ σέ μέλει, δὲν πειράζει || ὅθεν ὡς ἐπίρ. ἀναμφιβόλως, ἐξάπαντος, φυσικά.

ἀμέλεια, ἡ (ἀμελής)· ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, ἀφροντία.

ἀμελετησία, ἡ· ἔλλειψις ἀσκήσεως ἢ μελέτης, ἔλλειψις προσοχῆς. Ἐκ τοῦ

ἀμελετήτος, ον (α στερ. + μελετάω)· ὁ μὴ ἀσκηθεὶς, ἀνάσκητος, ἀπροπάρσκευτος.

ἀμελέω, μέλ. -ήσω· ἄρ. α' ἡμέλῃσα, ἐπ. ἀμέλῃσα· πρκ. ἡμέλῃκα (ἀμέλῃς)· εἶμαι ἀμελής, ἀφροντις, ἀδιάφορος. 2) παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, περιφρονῶ. 3) παραδλέπω, καὶ ἐπιρ. ἀφίνω, ἀνέχομαι, ὑπομένω. 4) παραμελῶ νὰ πράξω τι (μετ' ἀπρφ.)—παθ., παραμελοῦμαι, περιφρονοῦμαι.

ἀμελής, ἐς (α στερ. + μέλει)· ἀμελής, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.— || παθ. παρημελημένος, περὶ οὗ οὐδὲς φροντίζει.

ἀμελητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀμελέω· πρέπει νὰ παραμελή τις.

ἀμελητής, -οῦ, ὁ· ὁ παραμελῶν, ὁ ὀλιγωρῶν.

ἀμελητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων ροπήν πρὸς τὴν ἀμείλειαν.

ἀμελητός, ον (ἀμελέω) ὡς τὸ ἀμελής, ἡτο: παρημελημένος, ἀνάξιος φροντιδός.

ἀμελία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀμείλεια· ἀδιαφορία.

ἀμελετήτων, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀμέλω· δεῖ ἀμελεῖν.

ἀμελκτήρ, -ήρος, ἐ· ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλωσιν.

ἀμελκτός, ὄν· ὁ ἡμελγόμενος ἢ ὄστις δύναται νὰ ἀμελῃθῇ.

ἀμείλλητος, ον (α στερ. + μέλλω)· ὁ μὴ ἀναβληθεὶς, ὃς δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ, ἀνυπερέθετος.— Ἐπίρ. -τως, ὡς. ἀμελλῆτι=ἀνυπερέθετως.

ἀμελξίς, -εως, ἡ (ἀμέλω)· τὸ ἄρμεγμα.

ἀμελ-ψήθητος, ον· ὁ ἔνδευ μελώθεις.

ἀμελῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀμελής· κατὰ τρόπον ἀμελῆ || ἀδιαφόρως, μετὰ ἀδιαφορίας || ἀμελῶς ἔχω = εἶμαι ἀμελής (ἀδιάφορος).

ἀμειμπτος, ον (α στερ. + μέφομαι)· ἄψυχος, ἄμωμος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεμψθῇ || ἐπὶ πρκρμ., τέλειος εἰς τὸ εἶδος του.—ἐπίρ. ἀμειμπτως=κατὰ τρόπον ἀμειμπτον, πού νὰ μὴ χωρῆ μομφῇ.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ψέγων, μὴ μεμψόμενος, μὴ εὐρίσκων ψεγάδι, ἐλάττωμα || ὁ ἐντελὴς εὐχαριστιμένος.

ἀμειψίως, ἐς· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ παθ. ἐνν.=ἀμειμπτος I (βλ. λ.). 2) ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνεργ. = ἀμειμπτος II (βλ. λ.).

ἀμειψία, ἡ (ἀμειψής)· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμειμπτου || τὸ μὴ μεμψοῦσθαι || ἀπαλλαγὴ ἀπὸ μομφῆς.

ἀμειψιμοίρος, ον· ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του.

ἀμειψίως ἀντὶ ἀμειψίως, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀμειψίως=ἰκανοποιῶ.

ἀμειψιθροός, (ἡ), ὃν (α στερ. + μένος)· ἀδύνατος, ἐξηλασθεμένος (κυρ. ὁ ἔνδευ μένους) [διὰ τὸν τύπον ἀμειψιθροός πρβλ. πετε-ηθός, λατ. veter-anus].

Ἐκ τούτου τὸ **ἀμειψιθροός**, ἐπ. ἀρ. α' ἀμειψιθροός· ἐξασθενίζω, νεκρῶν τὴν δύναμιν τινος.

ἀμειψιθροός=ἀμειψιθροός (δ βλ.).

ἀμειψιθροός, ὄν· ἀντὶ ἡμέρα.

ἌΜΕΡΓΩ, μέλ. -ζω· δρέπω, κόπτω (λατ. decerpere) [ἄ] [ἐκ προθεμ. α καὶ ἡ μεργ- (ἡτοι ἐξ ἰαπ. βάζεως amerg- συγγεν. τῆς βάζεως amelg- βλ. ἀμέλω) ἐξ ἧς παράγονται τὰ ἀμέρω, ἀμοργός, ἀμωργή, ἀμωργύνη (μετὰ προθεμ. ο-), λατ. mergae, merges, sanxcr. m[ḡ]-j-ati=καθαρίζω, σπογγίζω].

ἀμέρω, μέλ. -σω· ἀρ. α' ἡμερσα, ἐπ. ἀμερσα· παθ. ἀρ. α' ἡμέρωθην (πιθ. α στερ. + μέρος)· ἀποστερῶ τίνα ἀπὸ τὸ μερίδιόν του, τοῦ τὸ ἀφαιρῶ.— Πηθ. ἀποστεροῦμαι τινος, χάνω τι [ἀμέρω < ἀμερζω < *αμερσάω < *αμεργζω, τῆς αὐτῆς ἐτημολ. μετ' ἀμείρω. Διὰ τὸ ἀπλοῦν μέρω πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «μείρει κωλύει, βλάπτει» καὶ «μερθεῖσα» στερεθεῖσα].

ἀμερής, ἐς (α στερ. + μέρος)· ὁ μὴ διηρημένος || μὴ μεριζόμενος, ἀδιαίρετος (βλ. ἀμεριστός).

ἀμερίμνος, ον (α στερ. + μερίμνα)· ἀπηλλαγμένος μεριμνῶν, ἀφροντις, ξένοιαστος, ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος διὰ τι.— || παθ. παρημελημένος, δι' ὃν οὐδεὶς μεριμνᾷ.— || ὁ ἀποδιώκων, ἀποφεύγων, τὰς μερίμνας.

ἀμερίως, ὄν· ἀντὶ ἡμέριος.

ἀμεριστός, ον (α στερ. + μερίζω)· ἀδιαίρετος, μὴ δυνάμενος νὰ διαιερεθῇ, ἀδιανεμήτος (βλ. καὶ ἀμερής).

ἀμερμηρεῖ, ἐπίρ. ἀμερίμνος, ἀδιαφρόνως, ἀμελῶς.

ἀμερό-κοίτος, ὄν· ἀντὶ ἡμερό-κοίτος.

ἀμερος, ὄν· ἀντὶ ἡμερος.

ἀμερσε, ἀμερσαι, ἡ· ἐν. καὶ ἀπρφ. ἀρ. α' τοῦ ἀμέρω (ὁ βλ.).

ἀμερσι-γῆμος, ον· ὁ ἀποστερῶν τίνα τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ.

ἀμερσι-νοός, ον· ὁ ἀποστερῶν τίνα τοῦ νοῦ, ὁ καθιστῶν τίνα παράφρονα.

ἀμέσ ἢ ἀμεία, ὄν· ἀντὶ ἡμεῖς.

ἀμετα-βλητός, ἡ· τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι.

ἀμετά-βλητος, ον (α στερ. + μεταβάλλομαι)· ὁ μὴ μεταβαλλόμενος.

ἀμετά-βολος=ἀμετάβλητος, ὁ βλ.

ἀμετά-γνώστος, ον· ἀμετάβλητος, ἄκαμπος, ἀδυσώπητος.

ἀμετά-γραφος, ον· ὁ μὴ μεταγραφεὶς, οὗ δὲν ὑπάρχει ἀντίγραφον.

ἀμετά-δοτος, ον· ὁ μὴ μεταδιδούς τινί τι· ὁ μὴ μετέχων (τ. ἔ. ὁ ἀφωρισμένος ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας) (ἐκκλ.).

ἀμετά-θετος, ον (α στερ. + μετατίθημι)· ὁ μὴ μετατιθέμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.

ἀμετα-κίνητος, ον (α στερ. + μετακινέω)· ὁ μὴ μετακινούμενος, ἀμετάβλητος.

ἀμετά-κλαστός, ον (α στερ. + μετακλάω)· ὁ μὴ μετακλόμενος, ἄκαμπος || ἀναλλοίωτος.

ἀμετά-κλήτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακαλέσῃ || ἀκατάσχετος.

ἀμετα-κλίνης, ἐς· ἄκαμπος.

ἀμετά-κλωστός, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακλώσῃ.

ἀμετ-ἀλλάκτος, ον· ὁ μὴ μεταλασσόμενος, ἀμετάβλητος.

ἀμετα-μέλητος, ον (α στερ. + μεταμέλει)· περὶ οὗ δὲν μεταμελεῖται τις.— || ἐνεργ., ὁ μὴ μεταμελούμενος, μὴ μετανόων, ἀμετάβλητος.

ἀμετα-νόητος, ον (α στερ. + μετανόω)· περὶ οὗ δὲν μετανοεῖ τις.— || ἐνεργ., ὁ μὴ μετανόων.

ἀμετά-πιστός, ον (α στερ. + μεταπίσθω)· ὁ μὴ μεταπειθόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πείσῃ, δύσως μεταβάλλη γνώμην.

ἀμετά-πλαστός, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταπλάσῃ ἐκ νέου ἢ νὰ ἀλλοιώσῃ.

ἀμετά-πταιστός, ον· ὁ μὴ υποπίπτων εἰς πταίσμα, ἀναμάρτητος.

ἀμετα-πρωσία, ἡ=τὸ ἀμετάβλητον, ἡ σταθερότης τοῦ ἀμεταπτώτου.

ἀμετάπτωτος, ον (α στερ. + μεταπίπτω)· ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ὁ μὴ μεταπίπτων, ἀμετάβλητος.

ἀμετα-σάλευτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ κινήσῃ ἢ νὰ σαλεύσῃ, ἀσάλευτος, ἀκίνητος.

ἀμετά-στατός, ον (α στερ. + μεθίστημι)· ὃν δὲν

ἀμφι-ταρβής, ἐς (τάρβος)· ὁ πανταχόθεν δορυ-
 βούμενος.
ἀμφι-τεθείς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀμφι-τίθημι.
ἀμφι-τείνω· τευντών και ρίπτω γύρω.
ἀμφι-τεῖρω· κατατυραννῶ.
ἀμφι-τειχίης, ἐς (ἀμφι + τεῖχος)· ὁ περιβάλλων
 τὰ τεῖχη.
ἀμφι-τέμνω, ἰων. -τάμνω· περικόπτω, διακόπτω.
ἀμφι-τερμος, ον (ἀμφι + τέρμα)· ὁ πανταχόθεν
 περιοριζόμενος.
ἀμφι-τεύχω· κατασκευάζω ὀλόγυρα.
ἀμφι-τίδημι, Προστ. ἀμφι-τίθει· μέλ. -θήσω· ἀορ.
 α' -έθηκα· ἀορ. β' ἀμφέθη· παθ. ἀορ. α' ἀμπετέ-
 θην· τοποθετῶ πέριξ, περιβάλλω. — Μέσον, περι-
 βάλλομαι.
ἀμφι-τινάσσω, μέλ. -άζω· τινάσσω πέριξ.
ἀμφι-τιτυβίζω· «τουριζῶ», τιτυβίζω, ὀλόγυρα
 (ἐπὶ πτηνῶν).
ἀμφι-τομος, ον και ἀμφι-τόμος (ἀμφι + ταμείν
 τοῦ τέμνω)· ὁ κόππων ἑκατέρωθεν, διτομος, δι-
 κοπος.
ἀμφι-τορνος, ον (ἀμφι + τορνῶ)· καλῶς, παντα-
 χόθεν, τετορνευμένος, ὀλοστρογγυλός.
ἀμφι-τορνυτός, ἦ, ὄν· περιφερής.
ἀμφι-τρέμω· τρέμω ὀλόγυρα, τρέμω σὺγκορμος.
ἀμφι-τρέχω· τρέχω γύρω, περιτρέχω, περιβάλλω,
 περικυκλῶ.
ἀμφι-τρέχω, -ῆτος, δ, ἦ·=ἀμφίτρητος (ᾗ βλ.).
ἀμφι-τρήτος, ον (ἀμφι + τρέω τοῦ τετραίνω)· ὁ
 πέρα-πέρα τρυπημένος, διάτρητος (ὑπὸ τῆν ἔννοιαν
 τῶν δύο εισόδων, ἐπὶ σπηλαιῶν π. χ.).
ἀμφι-τριψ, -ιβος, δ (ἀμφι + τρίβω)· ὁ ὀλόγυρα
 τριβόμενος ἢ τριμιμένος || μττρ. ὡς τὸ περιτρίμμα,
 πανοῦργος.
ἀμφι-τρομέω, μέλ. -ῆσω (ἀμφι + τρέμω)· τρέμω δ-
 λος διὰ τινα, περὶ τινος (μετὰ γεν.).
ἀμφι-τροχῶ· ἀμφιτρέχω, περιβάλλω, περιφύομαι.
ἀμφι-τυπος, ον (ἀμφι + τύπτω)· δίκωπος, διτομος.
ἀμφι-φάειν (ἀμφι + φάω)· λάμπω ὀλόγυρα.
ἀμφι-φάης, ἐς (ἀμφι + φάος)· ὁ πανταχοῦ φαινό-
 μενος, πανταχοῦ ὁρατός π.βλ. ἀμφιφανής.
ἀμφι-φάλος, ον· ὁ ἔχων φάλους (κατ' ἄλλους γρ.
 φάλους) ὀλόγυρα (ἐπὶ κυνέης π.χ., τ. ἔ. περικεφα-
 λαίας, ἐχούσης περὶ ἐαυτῆν φάλους) [κατὰ τὸν
 Becht. lexii. 42 β' συνθ. εἶναι τὸ ἐπίθ. φάλος=φέγγων,
 λάμπων (π.βλ. α' συνθ. τῶν λ. φαλακρός, φάλ-ανθος·
 φάλος συγγ. τῆ φάλαρα, φαληρία)].
ἀμφι-φάνης, ἐς (ἀμφι + φανῆναι)· ὁ ὁρατός ὀλό-
 γυρα, φαινόμενος πανταχόθεν.
ἀμφι-φέρομαι· φέρομαι ὀλόγυρα, περιστρέφομαι.
ἀμφι-φλασμα, τό=ἀμφιφλάσσω (βλ. λ.).
ἀμφι-φοβέομαι, παθ. (ἀμφι + φοβέω)· φοβοῦμαι ἢ
 τρέμω ὀλόγυρα (ὀλόκληρος).
ἀμφι-φορεύς, -έως, ἐπ. -ῆτος, δ (ἀμφι + φέρω)·
 μεγάλη ὑδρία με δύο λαβάς (κατὰ ἀπλολογίαν ἀμ-
 φορεύς δ βλ.).
ἀμφι-φράζομαι, μέσ. σκέπτομαι (περὶ τινος) ἀπό
 πάσης ἀπόψεως, τὸ ἐξετάζω ὀλόγυρα.
ἀμφι-φύα, ἦ (φύω)· = ἀμφυφύεις (βλ. λ.)· και ἀμ-
 φι-φύα.
ἀμφι-φῶν, -ᾶντος, δ (κυρ. μτχ. τοῦ ἀμφιφάω)·
 πλακοῦς προσφερόμενος τῆ Ἄρτεμιδι ἐν Μουნიχία
 μεταξὺ δύο φώτων, δηλ. μεταξὺ τῆς Δύσεως και
 τῆς Ἀνατολῆς.
ἀμφι-φῶς, δ· ὁ ἔχων ἑκατέρωθεν φῶς.
ἀμφι-χαίνω, ἀορ. β' ἀμφέχων· χάσκω παντα-
 χόθεν, ἀπειλῶ νὰ καταπίω || χάσκω εὐθέως.
ἀμφι-χαιτος, ον· ὁ ἔχων φύλλα ὀλόγυρα.
ἀμφι-χάνης, ἐς· ὁ χαινῶν πανταχόθεν.
ἀμφι-χάρασσω· χαράσσω πέριξ.
ἀμφι-χάσκω=ἀμφιχαίνω (βλ. λ.).
ἀμφι-χέω, μέλ. -χέω· ἀορ. α' ἀμφέχεα· παθ. ἀορ.
 α' ἀμφεχέθη· ἐπ. γ. ἐν. παθ. ἀορ. β. ἀμφεχέτο· πρκ.
 —κένυμαι· χύνω γύρω, περιχέω, περιχύνω. Παθ.
 περιχύνομαι || ἐναγκάζομαι.
ἀμφι-χολόδομαι, παθ. εἶμαι ὠργισμένος ἐνεκά
 τινος.

ἀμφι-χορεύω, μέλ. -σω· χορεύω ὀλόγυρα.
ἀμφι-χρίομαι· περιχρίομαι.
ἀμφι-χρῦσος, ον (ἀμφι + χρῦσός)· ἐπιχρυσωμένος
 ὀλόγυρα.
ἀμφι-χυθείς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀμφι-χέω (βλ. λ.).
ἀμφι-χῦτος, ον (ἀμφιχέω)· περιεχυμένος παν-
 ταχόθεν, τριγύρω συσσωρευμένος.
ἀμφι-χῶλος, ον· ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πό-
 δας χῶλός.
ἀμφ-ὀδευτικός, ἦ, ὄν· ὁ ἑκατέρωθεν ὀδευτικός.
ἀμφ-ὀδικός, ἦ, ὄν· ἐνόδιος
ἀμφ-ὀδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἐπομ. και μεθπ.
ἀμφ-ὀδον, τό (ἀμφι + ὀδός)· τμήμα πόλεως (συν-
 οίκια) περιβαλλόμενον ἀπὸ ὁδούς (λατ. vicus)· βλ.
 ἀμφοδος.
ἀμφ-ὀδος, ἦ (ἀμφι + ὀδός)· ὀδός περιάγουσα περὶ
 συνοικίαν τινά ἢ γεν. γύρω ἀπὸ τμήμα τῆς πόλεως
 (περιφερικός δρόμος).
ἀμφ-ὀδους=ἀμφώδων (βλ. λ.).
ἀμφορεᾶ-φορέω· φέρω ἀμφορεῖς.
ἀμφορεᾶ-φόρος, ον· ὁ φέρων ἀμφορεῖς.
ἀμφορείδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἐπομ.
ἀμ-φορεύς, -έως, δ (και λατ. amphora, κατὰ ἀ-
 πλοσοίτην ἀντὶ τοῦ ἀμφο-φορεύς δ βλ.)· ὑδρία ἢ ὄσα.
 ὑδρία με δύο λαβάς ἐν ἢ ἐναπετιθέτο τέφρα νε-
 κροῦ || ὡς μέτρον βουζων = τῆ μετρητής, τ. ἔ. 1 1/2
 τῆς ῥωμ. amphora, ἢ πέρλιον 9 γαλλῶνια (399,39
 λίτραι). Βλ. πῶν. μέτρον και σταθμῶν ἐν Κλ. Ἐ. Α.
ἀμφορίσκος, δ· ὑποκορ. τοῦ ἀμφορεύς.
ἀμφορίτης ἄγων· ἄγων δρόμου καθ' ὃν οἱ
 δρομεῖς ἐβάσταζον ἀμφορέα, και τὸ ἐπαθλον δὲ
 ἦτο ἐπίσης ἀμφορεύς.
ἀμφοτεράκις, ἐπὶρ. = ἀμφοτέρως, κατὰ δύο
 τρόπους.
ἀμφοτέρη, ὡς ἐπὶρ. (ἀμφοτέρως)· και κατὰ τοὺς
 δύο τρόπους (λατ. utrimque).
ἀμφοτερίζω· εἶμαι κατὰ δύο τρόπους χρήσιμος.
ἀμφοτερό-βλεπτός, ον· ὁ κατ' ἀμφοτέρα τὰ
 μέρη βλέπων, προφυλακτικός, ἀναποφάσιτος.
ἀμφοτερο-γύλωσος, ον· ὁ δίγλωσσος, ὁ κατ'
 ὀρποτέρους τοὺς τρόπους ὀμιλῶν, διττῶς λαλῶν.
ἀμφοτερο-δέξις, ον·=ἀμφιδέξις (βλ. λ.).
ἀμφοτερο-δεξιότης, ἦ·=ἐπιδεξιότης,
ἀμφοτερό-πλους, -ονν· ὁ ἀμφοτέρωθεν πλευ-
 στός. 2) ὡς ὄσα. τὸ ἀμφοτερόπλουον (ἐνν. ἀργύριον ἢ
 δάνειον)=ναυτοδάνειον ἐπὶ ὑποθηκεύσει τοῦ πλοίου,
 ὀπότε ὁ δανειστής διέτρεχε τὸν κίνδυνον δι' ἀμφο-
 τέρα τὰ ταξίδια (τοῦ ὀπλοῦ και τῆς ἀπάρτροφῆς).
ἀμφοτέρος, α, ον (ἀμφω), λατ. uterque· και ὁ
 εἷς και ὁ ἄλλος· κατ' ἀμφοτέρα = ἀμφοτέρωθεν,
 και κατὰ τὰς δύο πλευράς (ἀπόψεως, μέρη) (λατ.
 utrimque)· ἐπ' ἀμφοτέρα=πρὸς ἀμφοτέρα τὰ μέρη
 (λατ. in utramque partem). Ἐκ τούτου τὸ
ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶρ.· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν,
 ἢ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη (λατ. ex utraque parte,
 utrimque)· και ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα.
ἀμφοτέρωδι, ἐπὶρ.· κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη.
ἀμφοτέρως, ἐπὶρ.· κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρό-
 πους. Καί.
ἀμφοτέρως, ἐπὶρ.· πρὸς (εἷς) ἀμφοτέρα τὰ μέρη.
ἀμφ-ουδῖς, ἐπὶρ. (ἀμφι + οὐδίας)· ἀπὸ τὰ ἔδαφος,
 ἀπὸ χαμαί, πάλιν πρὸς χαμαί, τ. ἔ. γύρω ἀπὸ χῶμα.
Ἐτυμ.· Κατὰ τὸν Becht., lexii 42 γραπτέον ἀμφοδῖς
 = ὀπὸ τὰ δύο αὐτιά, διότι αὐτῆ ἢ ἐνν. ἀρμόζει εἰς τὸ
 ἄμην. χωρίον ρ. 233-7· ἀμφοδῖς (ἀμφοφᾶδῖς (π.βλ. τὸ
 παρ' Ἡουχ. ἀξωβάδια· ἐνώτια. Δάκωνες)· βλ. και
 ἐνωπαδῖς=κατὰ πρόσωπον).
ἀμφ-φράσσαιτο, ποιητ. Ἐκτ. ἀορ. α' ἀντὶ τοῦ ἀνα-
 φράσσαιτο (τοῦ ἀναφράζομαι).
ἀμφ-υλάω· περιυλακτῶ, ὑλακτῶ τινα.
ἀμφ-ὑπαρκτός, ον· ὁ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχων.
ἀμ-φύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναφύω.
ἌΜΦΩ, τὰ, τὰ, τῶ, ὡς οἱ, αἱ, τὰ· Γεν. και Δοτ.
 ἀμφοῖν· και οἱ δύο ὀμοῦ, ἀμφοτέροι (λατ. AMBO).
 [τῆς αὐτῆς ρῖς. με τὴν πρόθεσιν ἀμφί, ἦν βλ.].
ἀμφ-ὠβόλος, δ (ἀμφι + ὀβολός)· ἀκόντιον ἢ ὀδε-
 λός (σοῦδλα) με διπλὴν αἰχμῆν.

ἀνά-δηξις, ἡ· ἀπόχρησις.
ἀνα-δήσω = βήχω· ἐκβάλλω φλέγματα ἐκ τῶν πνευμόνων.
ἀνα-θιβάζω, μέσ. μέλ. ἀνα-βιβάζομαι, ἄττ. -βι-βῶμαι· ἄορ. α' ἀνεβίβασα, μέσ. -ασάμην· ἐνεργ. τοῦ ἀναβαίνω· κάμνω τινά νά ἀναβῆ. 1) ἀναθιβάζω τινά ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου (ἐτὸν ἀνεβάζω ἐπάνω σὸ ἄλογο). 2) οὐκω πλοῖον ἀπὸ τὴν δάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν (τὸ ἐγαζῶ στῆ στεριά). 3) Μέσ. ἀναβιβάζομαι τινὰ ἐπὶ τὴν ναῦν = τὸν ἐπιθιβάζω εἰς τὸ πλοῖον διὰ ταξίδιον 4) ὡς δικανικὸς ὄρος, προσάγω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρα, τὸν προσκαλῶ εἰς τὸ δικ. ὡς μάρτυρα, ἢ καὶ τὸν ἀνεβάζω (τὸν καθίζω) εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Ἔκ τούτου τὸ
ἀνα-θιβάστέον, ρημ. ἐπιθ.· πρέπει τις νά ἀναθιβάσῃ (δεῖ ἀναβιβάζειν).
ἀνα-θιδρώσκω καταβροχθίζω.
ἀνα-θιῶω, μέλ. ἀναβιώσομαι· ἄορ. θ' ἀνεβίων, ἄπροφ. ἀναβιώναι, σπαν. ἄορ. α' ἀνεβίωσα (ἀνὰ+βίος)· ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναζῶ ἐκ νέου.
ἀνα-θίωμα, τό' = τῷ ἐπομ.
ἀνα-θίωσις, -εως, ἡ (ἀναβιώνω)· ἡ ἀνάκτησις τῆς ζωῆς, ἡ ἀνάρθωσις.
ἀνα-θιῶσκομαι, ἄορ. α' ἀνεβιῶσάμην, ἀποθ.· ἐπαναφέρω τινά εἰς τὴν ζωὴν ἢ ὡς. ὡς παθ. = ἀναβιώω=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, «ἐξαναζωντανεύω». **ἀνα-θλαστώνω**, μέλ. -θλαστήσω· ἄορ. θ' ἀνέθλαστον· θλαστάνω ἐκ νέου, ἀναθιδῶ νέους θλαστοὺς (ἐπὶ φυτῶν) ἢ ἐπὶ πόλεως, ἀκμόζω.
ἀνα-θλάστημα, τό' τὸ ξαναφύτρωμα, νέος θλαστός, παραφυᾶς.
ἀνα-θλάστησις, -εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου θλάσθησις.
ἀνα-θλέμμα, -ατος, τό· θλέμμα ριπιτόμενον πρὸς τὰ ἄνω, τὸ θλέπειν (ἀνασκοπεῖν, ἐξετάζειν) πρὸς τὰ ἄνω (ἢ πρὸς τὰ ὄπισω).
ἀνα-θλέπω, μέλ. -πω· θλέπω πρὸς τὰ ἄνω, σηκῶν τὸ θλέμμα. 2) στρέφω τὸ θλέμμα πρὸς τὰ ὄπισω (πρὸς τὸ παρελθόν) λατ. respicere.—|| θλέπω ἐκ νέου, τ. ἔ. ἀνακτῶ τὴν ὄρασίν μου. Ἔκ τούτου τὸ
ἀνά-θλεψις, -εως, ἡ (ἀναθλέπω)· ἡ ἀνάκτησις τῆς ὄρασεως.
ἀνα-θλήθη, ποιητ.-συνταξμ. τύπος ἀμβλήθη. ἐπιρ. (ἀναβάλλομαι)· μετὰ αἰφνιδίῳ ἐκρήξεων, ἀθρόως. 2) μετὰ ἀναβολὴν τινὰ, ὄψέ, σχολαίως, θραδέως. 3) ἐναλλάξ.
ἀνα-θληδόν, ἐπιρ.· ὡς δταν περιβάλλεται τις ἴματιον.
ἀνά-θλησις, -εως, ἡ (ἀναβάλλω)· ἀναβολή, παρτάσις, καθυστέρησις.
ἀνα-θλύω, μέλ. -ύσω· ἄορ. α' ἀνέθλυσα· ἀναπέμπω, ἀναθιδῶ, ἀναθλύζω, χύνω πρὸς τὰ ἄνω ἀναθλύζειν ἔλαιον. 2) ἀπτ. χύνομαι μεθ' ὀρυμῆς, ἐξορῶ, ἀναθλύζω, πλημμυρῶ, ἐκχειρίζω, «ἐξεχειρίζω». **ἀνά-θλύσις**, -εως, ἡ· ἐπὶ πηγῶν, ἡ ἀνοδος, ἐκροή ὑδατος, ἀνάθλυσις λεγόμενον καὶ σήμερον ἔτι.
ἀνα-θλυστώνω=ἀναθλύζω (βλ. λ.).
ἀνα-θλύω=ἀναθλύζω (βλ. λ.).
ἀνα-θλύσκω, ἄορ. θ' ἀν-έμολον· ἀνέρχομαι || προχωρῶ πρὸς τὰ ὄπισω.
ἀνα-θόῆμα, τό' = ἀναθήσις (βλ. λ.).
ἀνα-θοῆω, μέλ. -ήσομαι· ἄορ. α' ἀνεθόησα, ἰων. ἄπροφ. ἀμβῶσαι (ἀντὶ ἀναβοῆσαι)· φωνάζω, κρᾶζω μεγαλοφώνως, ἀνακράζω ἢ μετ' αἰτ. πρᾶγμ. κραυγάζω τι, ἢ θρηγῶ γοερῶς ἐπὶ τινι.—|| μετὰ αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι τινά.
ἀνα-θόημα, τό' = ἀναθόημα = ἀναθήσις (βλ. λ.).
ἀνα-θόησις, ἡ· κραυγὴ δυνατὴ, τὸ μεγαλοφώνως κραυγάζειν, ξεφωνητό.
ἀνα-θορέω· ἀνασκάπτω, ἐκασκάπτω.
ἀνα-θολιάδην, ποιητ. ἀμβολιάδην, ἐπιρ. (ἀναβολή)· «ἀνακοχλάζοντας». — || ὡς προσομιον ἢ προσάκρουσμα μουσικοῦ μέλους. — || μετὰ ἀναβολάς, σιγάσιγᾶ (προβλ. ἀναβλήθην).
ἀνα-θολάειον, ἡ ἀδίον, τὸ (ἀναβάλλω)· μανδύας.
ἀνα-θολάς, -άδος, ἡ (καὶ συνταξμ. ἀμβολάς θ βλ.)

(ἀναβάλλω)· χῶμα ἐρριμμένον ἐπάνω εἰς τι, ἀνάχωμα, ἐπίχωμα.
ἀνα-θολεύς, -έως, δ'· ὁ βοηθῶν τινά νά ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἵππου.
ἀνα-θολή, ποιητ. ἀμ-βολή, ἡ (ἀναβάλλω)· πᾶν ὃ,τι εἶναι συσσωρευμένον ἐπάνω, χωματοβούνι. 2) πᾶν ὃ,τι εἶναι ἐρριμμένον γύρω ἀπὸ τι, ἐπανωφόρι, ἐπενδύτης. — || ἀνύψωσις τῆς φωνῆς, προσομιον, προσνάκρουσμα. 2) ἀναβολή, παράτασις, ἐπιθρόδουσις, καθυστέρησις.
ἀνα-θολία, ἡ, ποιητ. ἀμβολία (ἀναβολή)· ἀναβολή, χρονοτριβή.
ἀνα-θολίδιον, τό· πήρα (σακκούλι) κρεμασμένη ἐκ τῶν ἀναβολέων.
ἀνα-θορβόρξω· γογγύζω μετὰ κραυγῆς, «μουρμουρίζω δυνατά». **ἀνα-θουκολέω**· ἐξασπαῶ.
ἀνα-θράζω, ἀπτ. θ' θράζω, ἀφρίζω ἔλ. καὶ ἀνα-θράσσω.
ἀνά-θρασις, ἡ (καὶ ἀναθρασμός, δ, καὶ ἀνάθρασμα, τό)· τὸ θράζειν, τὸ ἀνακοχλάζειν.
ἀνα-θράσσω, ἄττ. -ετω· παθ. ἄορ. α' ἀνεθράσθην· θράζω τι ἐντελῶς, καλὰ || τὸ κάμνω νά κοχλάζῃ, νά ἀφρίζῃ, νά θράζῃ. Ἔκ τούτου τὸ
ἀνά-θραστός, ὄν' ἑθρασμένος.
***ἀνα-θράχω**, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ γ' ἔν. ἄορ. θ' ἀνέθραχεν' (θ ἔλ.).
ἀνα-θρέχομαι, παθ.· θρέχομαι ἐκ νέου.
ἀνα-θρομέω· θροντῶ ἠχηρῶς.
ἀνα-θροντάω· θροντῶ μετὰ πατάγου.
ἀνα-θροχίζω· ἐξάγω διὰ θρόχου τὰς βλεφαρίδας (τὰ τσίνορα).
ἀνα-θροχισμός, δ' ἡ διὰ θρόχου ἐξαγωγή τῶν βλεφαρίδων ἢ ἐχειρήσις πρὸς θεραπείαν τριχιάσεως.
***ἀνα-θρόχω**, ἄορ. α' ἀνέθροξα, ἔπκτ. ἀναθρόξειε· πρκ. ἀναβέβροχα· καταπίνω πάλιν, ἀναροφῶ, καταροφῶ (ἐπὶ τοῦ θαλασσοῦ ὑδατος τοῦ καταπινομένου καὶ ροχθούτον εἰς τὴν Χάρουδιν) ὡς. παθητ. μτχ. ἄορ. θ' ἀνα-θροχέεις, -εῖσα, -έν = ὁ ροφηθεῖς πάλιν πρὸς τὰ κάτω. Πρβλ. καταθρόχω, βροχῶ.
ἀνα-θρυάω, ἄορ. α' ἀνεθρύαξα· φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ χαράν, χρεμετίζω ἠχηρῶς (ἐπὶ ἵππων).
ἀνά-θρυτον, τό· ὑδῶρ ἀναθρύον ἐκ σωλῆνος.
ἀνα-θρυχάομαι, ἀποθ.· θρυχῶμαι δυνατὰ (μουγγρίζω δυνατὰ).
***ἀνα-θρύχω**· ἔλ. ἀναβέβρυχε.
ἀναθρύω· ἔλ. ἀναβύω.
ἀνά-θρῶσις, -εως, ἡ· καταθροχθισις.
ἀνα-θρωτικός, ἡ, ὄν· ὁ καταθροχθίζων.
ἀνα-θῶσαι, ἰων. ἀντὶ ἀναβοῆσαι, ἄπροφ. ἄορ. τοῦ ἀναθοῶω.
ἀνά-γαῖον, τό' = ἀνώγαῖον.
ἀνα-γαλλίς, -ίδος, ἡ· φυτόν τι, εἶδος γαλατιδαίς.
ἀνα-γαργαρίζω (καὶ -λίξω)· κάμνω γαργάραν.
ἀνα-γαργάρισμα, τό' γαργάρα.
ἀνα-γαργάριστον, τό (καὶ -λικτον)· φάρμακον διὰ γαργάραν.
ἀν-αγγέλλω· διὰ τοὺς χρόνους ἔλ. ἀγγέλλω· φέρω ὅπως νέα περὶ τινος πράγματος, φέρω εἰδήσεις, ἀγγέλλω (λατ. renuntiare).
ἀν-ἀγγελος, ὄν· ἄνευ ἀγγέλου, ὅστις νά ἀν-αγγείλῃ.
ἀν-ἀγγελος, ὄν· ὁ μὴ ἀναγγελεῖς, ἀπόρητος.
ἀνά-γεις, ὄν· ὁ ἀνά τὴν γῆν, ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν.
ἀν-αγίρω· συναθροίζω ἐκ νέου.
ἀνα-γελᾶω, μέλ. -γελᾶσομαι [ᾶ]· ἄορ. α' -εγέλασα· γελῶ δυνατὰ.
ἀνα-γεννάω, μέλ. -ήσω· γεννῶ ἐκ νέου, ἀναπαράγω, ξαναγεννῶ.
ἀνα-γέννησις, ἡ· ἀνάπλασις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ἀσεβοῦς εἰς εὐσεβῆ (Ἑκκλ.).
ἀνα-γεννητικός, ἡ, ὄν· ἰκανὸς νά ἀναπαράγῃ.
ἀν-ἀγέομαι, θωρ. ἀντὶ ἀν-ηγέομαι.
ἀνα-γεύω, μέλ. -σω· ἄορ. α' ἀνέγευσα· δίδω εἰς τινα νά γευθῇ, νά δοκιμῶσθῃ.
ἀν-ἀγής, ἔς (α στερ.+ἄγος)· ὁ μὴ ἐναγής, καθαρὸς, ἀγνός.

ἀνα-γνῶμαι, ἀποθ. φωνάζω δυνατά.
ἀνα-γινώσκω, μτγν. ἀνα-γινώσκω· μέλ. ἀναγνώσομαι, ἀόρ. δ' ἀνέγνω· πρκ. ἀνέγνωκα· γνωρίζω ἐπακριβῶς. 2) γνωρίζω ἐκ νέου, ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τι ὡς ἰδικόν μου (λατ. agnoscere). 3) διακρίνω, διαστέλλω, ἀντιδιαστέλλω|μέντεῦθεν, διαβάζω. || ἐν τῇ ἰων. διαλ. ὁ ἀόρ. α' ἀνέγνωσα ἔχει μεταβ. σημ.: ἔπεισα τίνα νά πράξη τι ὡς. ὁ παθ. ἀόρ. α' ἀνεγνώσθη=ἐπεισθῆν, καί ὁ πρκ. ἀνέγνωσομαι= ἔχω πεισθῆ, εἶμαι πεπεισμένος (νά πράξω τι).

ἀναγκάζω, μέλ. -άσω· πρκ. ἠνάγκασα (ἀνάγκη)· βιάζω, ἐξαναγκάζω || ἐξαναγκάζω, κυρ. πειθῶν δι' ἐπιχειρημάτων ὡς. ἐξαναγκάζω διὰ βασανιστηρίων, ἐπομ. κατατρώχω τινά, ἐνοχλῶ τινά. 2) ἀποδεικνύω τήν ὑπαρξίν ἀνάγκης. 3) μετά θ:πλ.ῆς αἰτ., ἀναγκάζω τινά νά πράξῃ τι.

ἀναγκαῖο, ἦ, ἐπ. καί ἰων. ἀντὶ ἀνάγκῃ (βλ. λ.).
ἀναγκαῖον, τό· κυρ. τό οὐδ. τοῦ ἐπιθ. οὐσ. λαμβανόμενον· τόπος περιορισμοῦ, εἰρκτή, φυλακή. 2) αἰδοῖον. 3) ἀφοδευτήριον.

ἀναγκαῖος, α, ον, ὠσ. -ος, -ον (ἀνάγκη)· ὁ ἐξ ἀνάγκης ἢ διὰ τῆς βίας (ὧν ἢ γινόμενος): | ἐνεργ., ὁ ἐξαναγκάζων, πιέζων, ἀσκῶν βίαν: ἡμαρ ἀναγκαῖον=ἡ ἡμέρα τῆς βίας, τοῦ ἐξαναγκασμοῦ=δοῦλιον ἡμαρ=ὁ βίος τοῦ σκλαβωμένου. 2) πιστικός, πειστικός. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἀναγκαστικός, ὑποχρεωτικός (νά γίνῃ).— || Παθητ. ἐξηναγκασμένος, πεισθείς || ἐπομ. δυστυχῆς, βασανισμένος. 2) ἀναγκαῖος: τὰ ἀναγκαῖα=τὰ πρὸς τὸ ζῆν || ὡς. ὁ ἀπολύτως ἀναγκάσιος, ἀπαραίτητος, ὁ μόλις ἀρκῶν. 3) ὁ συνδεδεμένος δι' ἀναγκάων ἥτοι φυσικῶν δεσμῶν, τ. ἔ. ὁ ἐξ αἵματος συγγενῆς || ὡς οὐσ. οἱ ἀναγκαῖοι=οἱ συγγενεῖς (λατιν. necessarii).

ἀναγκαίτης, -ητος, ἦ, συγγένεια ἐξ αἵματος. 2) ἀνάγκη.

ἀναγκαῖως, ἐπίρ. τοῦ ἀναγκαῖος· κατ' ἀνάγκην, διὰ τῆς βίας· ἀναγκαῖως ἔχει = εἶναι ἀναγκαῖον· βπερθ. ἀναγκαιότατα.

ἀνάγκασμα, τό· ἐπιβολή βίας, καταναγκασμός.
ἀναγκασμός, ὁ· ἀνάγκασμα (βλ. λ.).
ἀναγκαστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναγκάζω= δεῖ ἀναγκάζειν=πρέπει νά ἀναγκάσῃ τις.

ἀναγκαστέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. ἐπὶ τοῦ ὁποῦο πρέπει νά ἐπιβληθῇ βία ἢ καταναγκασμός.

ἀναγκαστήρ, -ῆρος, ὁ· ὁ ἐπιβάλλων ἀνάγκην, ὁ ἐκβιάζων.

ἀναγκαστήριος, α, ον·=ἀναγκαστικός (βλ. λ.).

ἀναγκαστικός, ἦ, ὄν (ἀναγκάζω)· καταναγκαστικός, ὑποχρεωτικός.

ἀναγκαστός, ἦ, ὄν· ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναγκάζω· ὁ ἀναγκαζόμενος, ἐξηναγκασμένος, ὁ ἐκτελῶν τι παρά τήν θέλησίν του.

ΑΝΑΓΚΗ, ἰων. καί ἐπ. ἀναγκαῖη, ἦ (λατ. necessitas)· ἐξαναγκασμός, βία, «ἀνάγκη» || οσχ. κατὰ ζοτ. ἀνάγκη ὡς ἐπίρ.=διὰ τῆς βίας, ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς. 2) ἀνάγκη, ὀφειλομένη εἰς φυσικὴν ἔλλειψιν ἢ ἐπιθυμίαν, ὅπως εἶναι ἢ πεῖνα. 3) πραγματικὴ ὕλική, βία, ἐξαναγκασμός δι' ὕλικῆς βίας (ὅπως εἶναι π.χ. τὰ βασανιστήρια) || ἀντεῦθεν, σωματικὸν ἄλλοσ, κακοχία. || ὡς τοῦ λατ. necessitudo, ὁ δεσμός τοῦ αἵματος, ἢ συγγένεια.

Ἔτυμ.: Κατὰ τινὰς ἐξ ἧς ρ. καὶ τὸ ἄγχω (λατιν. angō, γερμ. eng, μετά ἐπιτ. α- ἐν ἀρχῇ) κατ' ἄλλοσ παράγεται ἐκ τινος ἰαπετ. βίαςος *anek-, aθk-, πρβλ. παλ-εβλ. ēcen, γαλλ. āngen, μεσ-Βρεταν. ānquen, τέλος λατ. nec-esse.

ἀναγκό-δακρυς, -υ· ὁ χύωνν βεβιασμένα δάκρυα.

ἀναγκό-δέτησις, ἦ· βία, καταναγκασμός.

ἀναγκό-εἶτος, ον = ἀναγκοφάγος· ὁ τρώγων κατ' ἀνάγκην ὅ,τι ἀν εὖρη (ἐπὶ παρασίτων).

ἀναγκο-φρέω, τρώγω τι κατ' ἀνάγκην, κόμνω δαίταν.

ἀναγκο-φάγος=ἀναγκοτρώφος (βλ. λ.).

ἀναγκο-φάγία, ἦ· ἀναγκαστικὴ δαίτα.

ἀναγκο-φέρω, φέρω κατ' ἀνάγκην, ἀναγκάζομενος.

ἀν-ἀγκυλος, ον· ὁ δνευ ἀγκύλης (ἦτοι βρόχου),

δι' οὐ ἐλαμβάνετο καὶ ἐξηκοντίζετο τὸ ἀκόντιον.
ἀνα-γλυκαίνω· γλυκύνω || ὡς παθ., γίνομαι γλυκύς.

ἀνά-γλυπτος, ον·=ἀνάγλυπος (βλ. λ.).

ἀνα-γλυφή, ἦ· τὸ κατασκευάζειν ἀνάγλυπον.

ἀνά-γλύφος, ον· ὁ ἀναγεγλυμμένος κατὰ τρόπον ὥστε αἱ γλυφαὶ νά ἐξέχουν κατὰ τὸ ἥμισυ.— τὸ ἀνάγλυπον=ἡ ἀνάγλυφή (βλ. λ.).

ἀνα-γλύφω· ποιῶ ἀνάγλυφα, σκαλίζω.

ἀνα-γνώμπτω, μέλ. -ψω· παθ. ἀόρ. α' ἀνεγνώμφθη· κάμπτω (λυγίζω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πέριξ.

2) λύω, ἀφαιρῶ, τὸν δεσμὸν π.χ.

ἀν-αγνεία (α στερ.+ἀγνεύω)· βδελυρὰ κακία, ἀνοσιότης ('Εβθ.).

ἀν-ἀγνιστός, ον· ὁ μὴ ἠγνισμένος, ἀνόσιος, μὴ κεκαθαρμένος.

ἀνα-γνοίην, ἀνα-γνώναι· Εὐχτ. καὶ Ἄπρφ. ἀόρ. δ' τοῦ ἀνα-γινώσκω.

ἀν-αγνος, ον (α στερ.+ἀγνός)· οὐχὶ ἀγνός, μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος, μισαρός || γενικῶς, ἀνίερος, ἔνοχος.

ἀνα-γνωρίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. γῶ· γνωρίζω ἐκ νέου, γνωρίζω πάλιν || ἀναγνωρίζω, ἀνομολογῶ.— || Ἐν τῇ τραγωδίᾳ ἀναγνωρίζω σημ. λαμβάνω γνώσιν προσώπου ἐν τοιαύτῃ περιπετείᾳ, ὥστε ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως νά πηγάζῃ ἡ λύσις τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνα-γνώρισις, -εως, ἦ· δ.τι καὶ νῦν λέγομεν.— || ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὡς ἄγνοσα εἰς τήν λύσιν τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος.

ἀνα-γνωρισμός, ὁ·=ἀναγνωρίσις (βλ. λ.).

ἀνα-γνωριστικός, ἦ, ὄν· ὁ συντελῶν πρὸς ἀναγνώρισιν.

ἀνά-γνώσις, -εως, (ἀναγνώναι τοῦ ἀναγινώσκω)· =ἀναγνώρισις, τὸ γινώσκειν δηλ. ἐκ νέου, «ἀναγνώρισις», ὁμολογία.— || ὡς καὶ νῦν, τὸ διάδασμα, ἡ «ἀνάγνωσις» || ἢ πρὸς τήν ἀνάγνωσιν ἀγάπη, μελέτη.

ἀνά-γνωσμα, -ατος, τὸ (ἀναγνώναι τοῦ ἀναγινώσκω)· μέρος κειμένου συγγραφῆως ἀναγιγνωσκόμενον μεγαλοφωνῶς.

ἀνα-γνώστεον· πρέπει τις νά ἀναγνώσῃ.

ἀνα-γνώστης, -ου, ὁ· δούλος ἠσκημένος εἰς ἀνάγνωσιν, ἀναγνώστης καὶ σήμερον καλούμενος ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Μοναστηρίων.

ἀνα-γνωστικός, ἦ, ὄν· ὁ ἐμπειρος εἰς τήν ἀνάγνωσιν || ὁ ἀγαπῶν τήν ἀνάγνωσιν. 2) ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνάγνωσιν (καὶ οὐχὶ δηλ. πρὸς ἀπαγγελίαν).

ἀν-αγόρευσις, -εως, ἦ· δημοσίᾳ ἀνακήρυξις, προκήρυξις. Ἐκ τοῦ

ἀν-ἀγορεύω, ἄττ. μέλ. ἀνερῶ· ἀόρ. δ' ἀνεῖπον· φωνάζω δυνατά, διακηρύττω δημοσίᾳ.— Παθ., ἀνακρύσομαι ὀνομάζομαι γενικῶς ἀπὸ δλους τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, παίρνω τὸ δνομα.

ἀνα-γραπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναγράφω = δεῖ ἀναγράφειν=πρέπει νά ἀναγράψῃ τις (ἢ πόλις π.χ. εἶνα ὡς εὐεργέτην).

ἀνά-γραπτος, ον (ἀναγράφω)· ἀναγεγραμμένος (ἢ ἀντιγεγραμμένος) ἐπάνω εἶς τι (εἰς πίνακα π.χ.) καὶ ἐκτεθειμένος δημοσίᾳ || ἐγγεγραμμένος, καταχωρισμένος, εἰς ἐπίσημα βιβλία || ἐξωγραφημένος ἐν εἰκόني.

ἀνά-γράφεις, -έως, ὁ (ἀναγράφω)· ὁ ἐπὶ τῶν ἀναγραφῶν γραμματεὺς, ὁ ἐγγράφων εἰς πίνακας τοῦς νόμους τῆς πόλεως || συμβολαιογράφος, δημόσιος γραμματεὺς (scriba publicus λατ.).

ἀνα-γράφῃ, ἦ· ἡ ἐγγραφὴ νόμων, συνθηκῶν κ.τ.δ. || ἡ ἀντιγραφὴ || τὸ ἀντιγεγραμμένον κείμενον, δημόσιον ἐγγραφον. Ἐκ τοῦ

ἀνα-γράφω, μέλ. -ψω· ἀόρ. α' ἀνέγραψα· «ἀναγράφω», ἐγχαράσσω εἰς πλάκας καὶ στήνων || γενικῶς, καταχωρίζω τι εἰς ἐπίσημα κείμενα (ἐγγραφα: συνθήκας, νόμους κλπ.).— || περιγράφω.

ἀνα-γρηγορέω· ἀνεγείρομαι, ἐξυπνῶ πάλιν, ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἀν-αγρία, ἦ (α στερ.+ἀγρια)· περίοδος τοῦ ἔτους

ἀνα-κλιθῆσομαι, παθ. μέλλ. τοῦ ἀνακλίνομαι.
ἀνα-κλινθεῖς, μετγ. ἀνακλιθεῖς, ποιητ. παθ. ἄρ. α' τοῦ·
ἀνα-κλίνομαι, ποιητ. ἀγ-κλίνομαι· μέλ. -κλίνομαι ἄρ. α' ἀν-ἐκλίνομαι· κάμνω τι νὰ γέρνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀκουμπῶ τι ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο.—Παθ., κεῖμαι, ἀνάκειμαι, θυθίζομαι ἢ στηριζομαι ὀπίσω.—|| ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω (θῦραν π.χ.), θθεν, ἀνοίγω.
ἀνά-κλισις, -εως, ἡ, τὸ ἐξάπλωμα, τὸ πλάγισμα.
ἀνα-κλισμός, ὁ τὸ ὀπίσθιον στήριγμα, τὸ ἐρειθίζονταν καθίσματος ἢ ἀνακλιντροῦ.
ἀνά-κλιτος, ἡ, ον (ἀνακλίνομαι) ὁ ἀνακεκλιμένος, ὁ στηριγμένος ὀπίσω.
ἀνα-κλονέω κλονίζω, κινῶ ἄνω καὶ κάτω.
ἀνα-κλύζω, μελλ. -ύσω· ἐπὶ τῆς θλάσεως, ἥτις ἀναταρασσόμενη ἐφορμῶ. 2) ἀπολ., ἀναβρόζω, ὡς τὰ κύματα.
ἀνα-κλώθω κλώθω ἐκ νέου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τινος || μεταβάλλω τὴν μοῖραν του.
ἀνα-κνάπτω λευκαίνω, καθαρίζω, ἀνακαινίζω παλαιὰ ἱμάτια.
ἀνα-κνάω ἀνατριβῶ.
ἀνα-κνισῶ πληρῶ τι κνίσης, ἢ εὐωδίας, καθιστῶ τὴν εὐὼδες.
ἀνα-κογχυλίαιζω, μελ. -σω (ἀνά+κόγχη) ἀνοίγω καὶ παραχαράττω μίαν σφραγίδα, πλαστογραφῶ. 2) = ἀναγαργαζῶ (βλ. λ.).
ἀνα-κογχυλιασμός, ὁ τὸ νὰ κάμνω τις γαργάραν.
ἀνα-κογχυλιαστόν, τὸ (ἐνν. φάρμακον) ἢ γαργάρα.
Ἄνακοι, -ων· = Ἄνακες (βλ. λ.).
ἀνα-κοινοῦ· μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι κοινόν καὶ εἰς ἄλλον (λατιν. communicare aliquid cum aliquo) || ἐπικοινωνῶ μὲ τινα, τὸν συμβουλευόμεναι.—Μέσ. μετὰ παθητ. πρκ. -κεκοίνωμαί || κάτι τὸ ἴδικόν μου τὸ καθιστῶ κοινόν καὶ εἰς ἄλλους, τὸ μεταδίδω.
ἀνα-κοιρανέω ἄρχω, κυβερνῶ, τυραννεύω, ἔν τινι τόπῳ.
ἀνα-κοκκύζω φωνῶ «κουκουρίζω», ἐπὶ ἀλέκτορος.
ἀνα-κολλάω ἐπικολλῶ ἢ συγκαλλῶ.
ἀνα-κόλλημα, τό· τὸ ἐπικεκολλημένον.
ἀνα-κόλλησις, ἡ, ὄν· ἢ πράξις τοῦ ἐπικολλῆναι.
ἀνα-κολητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐπικόλλησιν.
ἀν-ἀκολουθία, ἡ, ἢ ἔλλειψις ἀκολουθίας, συνεχείας || τὸ ἀνακόλουθον (ἀλλήμα).
ἀν-ἀκόλουθος, ον· ὁ ἄνευ ἀκολουθίας, ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὰ προηγούμενα.
ἀνα-κολπάζω, μελ. -σω (ἀνά+κόλπος) ἀνασηκῶν τὸ φόρεμά μου, ὥστε νὰ οχηματίζεται κόλπος πτυχῶν, ἀναζώννυμαι «ἀνασκομπώνομαι» || ἀπολ. ἀναζώννυμαι (ἀνασκομπώνομαι).
ἀνα-κολυμβάω, μελ. -ήσω· ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ καταβυθισθῶ || μεθ. ἀνάγω (ἀναβιβάζω) τι ἐκ τοῦ πυθμένος.
ἀνα-κομάω (ἀνά+κομάω) κομῶ ἐκ νέου ἀποκτῶ ἐκ νέου μαλλιά (νέον φύλλωμα).
ἀνα-κομβόμοι ἀνακομβώνομαι, κουμπώνομαι ἐκ νέου || τὸ ἐνεργ. ἀνακομβῶω = ξεκουμπώνω, ξεγυμνώνω.
ἀνα-κομιδή, ἡ, ἢ ἀνάκτησις ἐνὸς πράγματος, ἢ ἡ ἀνάρρωσις ἐκ τινος ἀσθενείας.
ἀνα-κομιζῶ, ποιητ. ἀγ-κομιζῶ· μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίσω· ἄρ. α' ἀνεκόμισα· κομιζῶ ὄνω, φέρω ἄνω || κυρ. φέρουμι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ρεῦματος, ἢ ἐναντίον τοῦ ρεῦματος.—Παθ., ὑπάγω ἄνω, ἀνέρχομαι.— || φέρω ἢ λαμβάνω ὀπίσω, ἀνακτῶ.—Μέσον μετὰ παθ. πρκ. φέρω τι ὀπίσω μετ' ἐμαυτοῦ || ἐπανακτῶ κάτι τὸ ἴδικόν μου || τὸ ξαναπαίρω πάλιν.—Παθ. γυρίζω ὀπίσω· ἐπανέχομαι.
ἀν-ἀκοντίζω, μέλ. -ίσω· ὀκοντίζω πρὸς τὰ ὄνω, ἀνασπίττω.— || ἀμετ. ἀναπηθῶ, ἐξ ακοντίζομαι, ἐκσεινδονίζομαι, ἐπιπῶ τὸ αἶμα ἐκ τῆς πληγῆς.
ἀνα-κοπή, ἡ, τὸ κτυπῆν ὀπίσω || ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθηθῆναι ἀνόσχεως, ἐμπόδιον || ἀνάπασις, ἀντικτύπημα.
ἀνα-κόπτω κτυπῶ, ἐκβάλλω ἢ ὀπωθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω || ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω.—Παθ., διακόπτομαι ἐμποδίζομαι, ἀναχαιτίζομαι.

ἀνα-κουφίζω, μέλ. -ίσω, ἄττ. -ίσω· ἀνασηκῶν, σηκῶν ἐπάνω, ὑψώνω. 2) ἐλαφρύνω.—Παθητ. ἀνασηκῶμαι, ὑψώνομαι || ἐλαφρύνομαι ψυχικῶς, «ἀνακουφίζομαι». Ἐκ τούτου τὸ
ἀνα-κούφισις, -εως, ἡ· ἀνώψωσις, ἀνασηκῶμα || ἐλάφρυνσις || ἀνακούφισις ἀπὸ τινος πράγματος.
ἀνα-κούφισμα, -ατος, τό· ἐλάφρυνσις.
ἀνα-κράδαιον καὶ ἀνακράδῶ· σείω, σαλεύω.
ἀνα-κράδεύω = τῆ προσηγ.
ἀνα-κράζω, μέλ ἀνακράξομαι ἄρ. β' ἀνεκράξον· κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ, ὑψώνω τὴν φωνήν μου.
ἀνα-κράθεις, μετγ. παθ. ἄρ. τοῦ ἀνα-κεράννυμι.
ἀνά-κράσις, -εως, ἡ (ἀνακεράννυμι) ἢ ἀνάμειξις, τὸ ἀνακάτωμα.
ἀνα-κραυγάζω, μέλ. -άσω· κράζω ἰσχυρῶς.
ἀνα-κραύγασμα, τό· μεγάλη, ἰσχυρὰ κραυγὴ.
ἀνακρέκομαι, ἀποθ. (κερέκω) ἀρχίζω νὰ παίζω πλήττων διὰ τοῦ πλήκτρον ἐντατόν θρονον || ἐπὶ πτηνοῦ, χορδίζω, ρυθμίζω, τὴν φωνήν μου.
ἀνα-κρεμάννυμι, ποιητ. ἀγ-κρεμῶ· μέλ. -κρεμάσω ἄρ. α' ἀνεκρέμασα· κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι, κρεμῶ ὑψηλὰ, ἢ κρεμῶ τι ἀπὸ τι.—Παθ. εἶμαι κρεμασμένος (ἀπὸ τι) || μετφρ. εἶμαι μετέωρος, ἐκκρεμῆς (λατιν. suspensus esse).
ἀνα-κρεμασμός, ὁ τὸ ἀνακρέμασμα, ἀνάρτησις.
ἀνα-κρήνημι = ἀνακρεμάννυμι.
ἀνα-κρίνω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. κρίνω) ἐξετάζω καλῶς, ἀναζητῶ, ἀνακρίνω.— || ἐξετάζω ἐκ τῶν προτέρων, προανακρίνω.— Μέσ., ἀνακρίνεσθαι πρὸς ἑαυτοῦς = ἐρωτῶν ἀλλήλους (ὁ εἰς τὸν ἄλλον), διαδικάζεσθαι, κρισολογεῖσθαι. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνά-κρίσις, ποιητ. ἀγκρίσις, -εως, ἡ· ἐξετάσις, ἀνάκρισις, ἔρευνα.
ἀνα-κροταλίζω = ἀνακροτέω (βλ. λ.).
ἀνα-κροτέω, μέλ. -ήσω· σηκῶν πρὸς τὰ ὄνω (τὰς χεῖρας π.χ.) καὶ κτυπῶ ὄμου (συγκρούω) || ἀπολ. χειροκροτῶ μὲ ὑψωμένους τὰς χεῖρας, ἐπιδοκιμάζω, ἐπεφωμῶ, ζωηρῶς.
ἀνά-κρουσις, -εως, ἡ (ἀνακρούω) ὠδισις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαίτισις || κυρ. τὸ ὠθεῖν ἐν πλοῖον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχώρησις πλοῖου, «πρῦμναν κρούειν» τὸ κωπηλατεῖν πρὸς τὰ ὀπίσω.
ἀνα-κρουστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνακρούω· πρέπει τις νὰ ἀνακρούσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναχαιτίσῃ.
ἀνα-κρουστικός, ἡ, ὄν· ὁ ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς ἀνάκρουσιν, πρὸς ἀνακοπήν.
ἀνα-κρούω, μέλ. -σω· ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, σταματῶ, ἀναχαιτίζω.—ὡς μέσον, ἐπὶ πλοῖον, ἀνακρούομαι πρῦμνην = ὠδῶ τὸ πλοῖον ὀπίσω, πρὸς τὴν πρῦμνην, ὀπισθοδρομῶ διὰ τῆς πρῦμνης (κωπηλατῶν) κατὰ τὸν τρόπον ὥστε τὸ ἔμβολον νὰ μὲν ἐστραμμένον πρὸς τοὺς χεῖροὺς) || ὡς μέσον καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ: πλήττω τὰς χορδὰς, κάμνω προανάκρουσμα, προανακρούω (πρὸ βλ. ἀναβάλλομαι).
ἀνα-κτάομαι, μέλ. -κτήσομαι· πρκ. ἀνεκτημαι, ἀποθ. ἀνοκτῶ, κτῶμαι πάλιν ἐπανορθώνω.— || ἔλκω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω τὴν εὐνοϊάν τινος.
ἀν-ἀκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνάγω· πρέπει νὰ ἀναβιβῆσθαι (ἐξαγάγη) τις || πρέπει νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀναγάγῃ τις.
ἀνάκτησις, ἐπ. ἀντὶ ἀναξί, δοτ. πληθ. τοῦ ἀναξ.
ἀνά-κτησις, -εως, ἡ· τὸ ἀνακτῶσθαι, τὸ ἀναλαμβάνειν, ἢ ἐκ νέου κτῆσις || ἀνάκτησις ἰσχύος, ἀνάρρωσις.
ἀνα-κτητικός, ἡ, ὄν· κατάλληλος πρὸς ἀνάρρωσιν.
ἀνα-κτιζῶ κτιζῶ ἐκ νέου.
ἀνά-κτίσις, ἡ, ὄν· ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις, ἀναγέννησις.
ἀνακτίτης, ὁ πολυτίμος τις λίθος.
ἀνακτορία, ἡ (ἀνάκτωρ) ἡγεμονία, κυριότης, κυβερνησις.
ἀνακτόριος, α, ον (ἀνάκτωρ) ὁ ἀνήκων εἰς ἀνάκτα (τ. ἐ-κύριον ἢ βασιλέα), βασιλικός, ἀνακτορικός· ἀνακτόριον, τὸ = ἀνάκτορον (βλ. βλ.).
ἀνάκτορον, τό (ἀνάκτωρ) ἐνδιαίτημα βασιλείως, παλάτι, «ἀνάκτορον» || ὡς ναός.

ἀν-ἀμμάτος, ον (α στερ.+*ἄμμα*)· ὁ ἔνυ ἀμμάτων, δηλ. κόμβων.
ἀνα-μνησθεῖς, μτχ. παθ. ἄρρ. α' τοῦ *ἀναμιμνήσκω*.
ἀνά-μνησις, -εως, ἡ (*ἀναμιμνήσκω*)· ἡ ἀναπόλησις, ἡ εἰς τὴν μνήμην ἀνάκλησις, «ἀνάμνησις», ἐνδύμνησις.
ἀνα-μνηστικός, ἡ, ὄν· ὁ εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος.
ἀνα-μνηστός, ἡ, ὄν· οὗ τις δύναται νὰ ἀναμνησθῆ.
ἀνα-μολεῖν, ἄπρφ. ἄρρ. β' τοῦ *ἀναβλώσκω*.
ἀνα-μολύνω* ἐπι-τεταμ. μολύνω.
ἀνα-μονή, ἡ· τὸ ἐν ὑπομονῇ ἀναμένειν, ὑπομονή.
ἀνα-μορμολύττομαι· ἐμβάλλω τρόμον, ἐκφοβίζω.
ἀνα-μορμύρω* θορυβῶ παταγωδῶς, βρυχώμαι, μυκῶμαι || ἀναβράζω, ἀνακοχλάζω, (ἐπὶ τῆς θεολόγησ. π. χ.).
ἀνα-μορφῶ* ἀναμορφώνω, ἀνακαινίζω || μεταμορφώνω.
ἀνα-μόρφωσις, ἡ· ἡ ἐκ νέου μόρφωσις.
ἀνα-μοχλεύω (*ἀνά+μοχλός*)· ὑψώνω, σηκώνω, τι διὰ μοχλοῦ || ἀνοίγω τι διὰ τῆς βίας.
ἀν-ἀμπεχόνος, ον· ὁ ἔνυ ἀμπεχόνης, ἔνυ ἐπανωφορίου.
ἀν-ἀμπλάκτης, ον (α στερ.+*ἄμπλάκτης*)· ὁ μὴ πλανώμενος, μὴ σφαλλόμενος, μὴ ἀποτυγχάνων, ἀλάνθαστος, ἀπαιστος.
ἀν-ἀμπυξ, -υκος, ὁ, ἡ· ἔνυ ἀμπυκος, κεφαλοδέσμου, ταινίας.
ἀνα-μύριζω* χρίω ἐκ νέου διὰ μύρου, «ξαναμύρωνω».
ἀνα-μυχίζομαι, ἀποθ.· ἀναστενάζω βαθέως || οἰμώζω, δέυρομαι.
ἀνα-μύω* ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναβλέπω· ἀντιθ. τῆ *συμμύω*, *καμμύω* (βλ. λ. λ.).
ἀν-ἀμφ-ἡριστος, ον· ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος.
ἀν-ἀμφί-βολος, ον· ὁ μὴ ἀμφίβολος, δετικός, βέβαιος.
ἀν-ἀμφί-δοξος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀμφιβόλους (διδορούμενος) ἰδέας.
ἀν-ἀμφί-εστος, ον· ὁ μὴ ἡμφιεσμένος μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνός.
ἀν-ἀμφί-λεκτος, ον· τῆ ἐπομ.
ἀν-ἀμφί-λογος, ον (α στερ.+*ἄμφίλογος*)· ἀναμφίβολος, ἀναμφισβήτητος, ἀδιαφιλονεικῆτος.
ἀν-ἀμφισβήτητος, ον (α στερ.+*ἄμφισβήτητος*)· ὁ μὴ ἀμφισβήτηθείς, μὴ ἀμφισβητούμενος, περὶ τοῦ ὁποῦ δὲν ὑπάρχει (ἡ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη) ἀμφισβήτησις, ἀδιαφιλονεικῆτος, «ἀναμφισβήτητος». — || ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ ἀντιλέγων, μὴ ἀμφισβητῶν.
ἀν-ἀνάγκαστος, ον (α στερ. + *ἀναγκάζω*)· ὁ μὴ ἡναγκασμένος, προαιρετικός.
ἀν-ἀνδρία, ἡ (καὶ ἐνίοτε -εῖα)· ἔλλειψις ἀνδρισμοῦ, δειλία.— || ἡ κατάσταση τῆς ἀνυπᾶνδρου γυναικός. Ἔκ τοῦ *ἀνανδρος*.
ἀν-ἀνδρόμοι· καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς σαρκικὴν μετῆν.
ἀν-ἀνδρός, ον (α στερ. + *ἀνήρ*)· || = *ἄνευ ἀνδρός* = ἄνευ συζύγου || ἄνευ ἀνδρῶν (δηλ. ἀνθρώπων γενικῶς), ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, ἀκατοίκητος.— || μὴ ἀνδρετός, δειλός || ἀνάξιος ἀνδρός, ἀνάρμοστος εἰς ἄνδρα.
ἀν-ἀνδρῶν, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τινα *ἀνανδρον* (τ. ἔ. ἄνευ συζύγου) ἢ δειλόν || τὸν καθιστῶ ἀνίκανον, τὸν εὐνουχίζω. Βλ. καὶ *ἀνανδρόμοι*.
ἀν-ἀνδρωτός, ον· ἡ ἐστερημένη ἀνδρός, ἡ ἀπομείνασα χήρα.
ἀνα-νεάζω, μέλ. -άσω (*ἀνά+νεός*)· καθιστῶ τινα ἐκ νέου νέον || ἄμτβ., ἀνανεάζω ἑμαυτόν, καθίσταμαι πάλιν νέος.
ἀνα-νεέω, ποιητ. *ἀν-νεέω*· μοιράζω ἢ κατανέμω ἐκ νέου.— || μέσον, ἀριθμῶ, λογαριάζω, ἐκ νέου || ἀπαγγέλλω ἐκ στήθους, ἀποστηθίζω.
ἀνα-νεόμοι, ποιητ. *ἀν-νεόμοι*, ἀποθ.· ἀνέρχομαι, ἀνατέλλω.
ἀνα-νεόμοι, μέλ. -ώσομαι· ἄρρ. α' *ἀνεγεωσά-*

μην, ποιητ. ἄπρφ. *ἀνεγεωσασθαι*· ἀποθ.· ἀνανεώνω, ἀναζῶ, ἀναυωγονοῦμαι.
ἀνά-νευσις, -εως, ἡ— || (*ἀνα* στερ.+*νέομαι*)· ἀναβίωσις, ἐπάνοδος || κίνησις πρὸς τὰ ἄνω, *ἀνάδυσις* (ἀντ. τῆ *κατάδυσις*).— || (*νέω*)· ἀρνησις (ἀντ. τῆ *κατάδυσις*).
ἀνα-νευστικός (*ἀνανεώω*)· ἀρνητικῶς.
ἀνα-νεύω, μέλ. -σω· ρίπτω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄπισθον εἰς ἐνδειξιν ἀρνήσεως || ὄθεν, ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω.
ἀνα-νέω, μέλ. -νεύσομαι· ἀναθεῶ, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
ἀνα-νέωμα, τό· ἀνανεώσις (βλ. λ.).
ἀνα-νέωσις, -εως, ἡ (*ἀνανεόμαι*)· ἀνακαινίσις (καινούργιωμα), ἀναγέννησις, ἐπάνορθωσις.
ἀνα-νεωτικός, ἡ, ὄν· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ἀνανεώη, νὰ ἀναζωπυρῆ.
ἀνα-νήφω, μέλ. -ψω· γίνομαι πάλιν νηφάλιος, ἐπανερχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, συνέρχομαι. 2) μτβ. ἐπαναφέρω τινά εἰς τὰς αἰσθήσεις του, τὸν κάμνω πάλιν νηφάλιον.
ἀνα-νήχομαι, ἀποθ.· = *ἀνανέω*, ἐπιπλέω || μτφρ. ἀναλαμβάνω ἀναρουνύω.
ἀνά-νηψις, ἡ· ἀνάρωσις, ἀναζωογόνησις.
ἀν-ἀνθέω* ἀνθίζω ἐκ νέου, ἐξακολουθεῖ δάλλων.
ἀν-ἀνθής, ἐς (α στερ.+*ἄνθος*)· ὁ ἔνυ ἀνδρός.
ἀν-ἀνίος, ον (α στερ.+*ἀνία*)· ὁ ἔνυ ἀνίας, ὁ μὴ προξενῶν ἀνίαν.
ἀνα-νίσσομαι, ἀποθ.· = *ἀνανέομαι* (βλ. λ.).
ἀνα-νοέω* ἀναλογίζομαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου.
ἀνα-νομή, ἡ· ἡ ἐκ νέου διανομή, ἀναδασμός.
ἀνα-νοσεῶ* νοσῶ πάλιν, πίπτω πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν νόσον.
ἀν-αντα, ἐπίρρ. τοῦ *ἀν-ἀντης*· ὑψηλά, ἀνωφερῶς, πρὸς τὰ ἄνω· ἀντιθ. τῆ *κάτ-αντα* (βλ. λ.).
ἀν-αντ-ἀγωνιστος, ον (α στερ.+*ἀνταγωνίζομαι*)· ὁ ἔνυ ἀνταγωνιστοῦ, ἄνευ ἀγώνος || ὁ πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀνταγωνισθῆ || ἀδιαφιλονεικῆτος.
ἀν-αντ-ἀπό-δοτος, ον· ὁ ἔνυ ἀποδόσεως.
ἀν-ἀντης, ἐς (*ἀνά+ἀντάω*)· ἀνηφορικῶς, ἀνωφερῆς, ἀπότομος· ἀντιθ. τῆ *κατ-ἀντης*· ὄθεν συνών. τῆ λατ. *arduus*, δύσκολος.
ἀν-αντί-βλεπτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ.
ἀν-αντί-θετος, ον· πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀντεῖπῃ.
ἀν-αντί-λεκτος, ον (α στερ.+*ἀντιλέγω*) = τῆ ἐπομ.
ἀν-αντί-ρητος, ον (α στερ. + *ἀντερέω* τοῦ *ἀντιλέγω*)· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντιρήσεις. Ἐπίρρ. -εως = ἄνευ ἀντιλογίας.
ἀν-αντί-τύπος, ον· ὁ μὴ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ μὴ ἀνδιστάμενος.
ἀν-αντιφωνησία, ἡ· τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, μὴ ἀποκρίνεσθαι.
ἀν-αντιφώνητος, ον· ὁ μὴ ἀντιφωνηθείς, μὴ λαθὼν ἀπόκρισιν.
ἀν-αντλέω· ἀνέλκω ἢ ἐξάγω τὸ ὕδωρ δι' ἀντλίας.
Ἄ-ΝΑΞ, γεν. *ἀνακτος*, δ' ἐπ. δοτ. πληθ. *ἀνακτεσσι*· κύριος, ἀρχων, βασιλεὺς (χρησιμοπ. ἐπὶ δλων τῶν θεῶν, καὶ κυρ. τοῦ Ἀπόλλωνος).— || κῶδε γήινος ἀρχων, ἡγεμῶν, ἀρχηγός, βασιλεὺς || ὡς. ἐπὶ τῶν υἱῶν ἢ συγγενῶν τῶν βασιλέων, καὶ γενικῶς ἐπὶ τῶν προυχόντων μὴδς πόλεως, ἐπὶ τῶν διαχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐνός κράτους. 2) ὡς. ὁ οἰκοδεσπότης (λατ. *herus, dominus*). 3) γενικῶς, πᾶς δοτὶς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ κάτι, ὡς *κώπης ἀνακτες, πύλης ἀναξ, δπλων ἀναξ* (πρὸβλ. *χειρ-ἀναξ*) [(*Fana*- + κτ- (τοῦ κτῶμαι);) πρὸβλ. σενκκ. *vanoti* = κερδοῖεῖν].
ἀνα-ξαίω* ξαίω (ξέω) ἐκ νέου || ἀνανεώνω || ἐξερεθίζω ἐκ νέου.
ἀνάξασθαι· ἄπρφ. μέσ. ἄρρ. α' τοῦ *ἀνάσσω*.
ἀνα-ξέω· ξέω καλῶς, ξέων λειάνω, σπλιθώνω.
ἀνα-ξηραίνω, μέλ. -ἄνω· ἄρρ. α' *ἐξηράνω*, ποιητ. ἄπρφ. *ἐξηράναι*· καταξηραίνω, στεγνώνω.
ἀνα-ξηρανικός, -εως, ἡ· ἀποξηρανικός.
ἀνα-ξηραντικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀναξηραίνων, ὁ προκαλῶν ἀναξηραίνων.

ἀν-ἀρετος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀρετάς, ὁ μὴ ἐνάρετος, ὁ κακός.
ἀν-ἀρδρία, ῆ· ἡ ἄτονία τῶν ἄρδρων (ἐπὶ εὐνοῦχων).
ἀν-ἀρδρος, ον (α στερ. + ἀρδρον)· ὁ ἀνευ ἄρδρων (βηλ. μελῶν τοῦ σώματος) ἢ ἐξηρδρωμένος, ἐκνευρισμένος ἄτονος, ἀσυνάρτητος. 2) ἐπὶ ἡχων, ὁ μὴ ἠρδρωμένος, οὐκ ἐχουμένος.
ἀν-ἀριθμέομαι, μέλ. -ἡσσομαι· ἀπαριθμῶ, λογαρίζω, ὑπολογίζω ἢ ἀναλογίζομαι.
ἀν-ἀριθμητός, ον (α στερ. + ἀριθμητός)· τὸ ἔπομ.
ἀν-ἀριθμος, ον (α στερ. + ἀριθμός)· ὁ ἀνευ ἀριθμοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ ἀριθμηθῆ, ἀμέτρητος, ἀπειρος, «ἀναριθμητός» ἢ ὁ ἀνευ δεσμῶν, περιορισμῶν, εἰς ἓν πρᾶγμα ἢ μετὰ γεν., ὁ μὴ λογαριάζων πρᾶγμα τι, ἀμετρος εἰς τι ἢ ὁ μὴ λογαριάζομενος, ἀσήμαντος.
ἀν-ἀριστέω· δέν λαμβάνω ἀριστον (βηλ. πρόγευμα), δέν προγευματίζω.
ἀν-ἀριστήτος, ον (ἀναριστέω)· ὁ μὴ προγευματίας, ἀπρογευματίας.
ἀν-ἀριστία, ῆ· τὸ μὴ λαμβάνειν ἀριστον (πρόγευμα).
ἀν-ἀριστος, ον (α στερ. + τὸ ἀριστον)· ὁ μὴ προγευματίας ἢ νῆστις ἢ νηφάλιος (βλ. ἀκράτιστος).
ἀνἀρίτης, -ου, δ· νηρείτης (βλ. λ.).
ἀν-ἀρκτος, ον (α στερ. + ἀρκω)· ὁ μὴ ἀρχόμενος, μὴ ὑποτεταγμένος ἢ ὁ μὴ ὑποτασσόμενος (μὴ δεχόμενος) νὰ κυβερνηθῆ.
ἀν-ἀρμενος, ον (α στερ. + ἄρρω)· ὁ μὴ κατηρτισμένος, μὴ ἐξηρτισμένος, ἀπαρκετος.
ἀν-ἀρμόδιος, ον· ὁ μὴ ἀρμόδιος.
ἀν-ἀρμος, ον· ὁ μὴ ἀρμόζων, ὁ μὴ προσαρμοζόμενος.
ἀν-ἀρμοστέω (ἀναρμοστός)· εἶμαι ἀναρμοστος, δέν προσαρμόζομαι, δέν ἀρμόζω ἢ (ἐπὶ μουσ. ὄργανῶν) ἡχῶ παραφώνως, κἀμνω παραφωνίας.
ἀν-ἀρμοστία, ῆ· ἀκατάλληλότης ἢ (ἐπὶ ἡχων) παραφωνία, δυσαρμονία ἢ διαφωνία, διχόνοια.
ἀν-ἀρμοστος, ον (α στερ. + ἀρμόζω)· ἀκατάλληλος, ἀσύμφωνος ἢ ἐπὶ ἡχων, παράφωνος, πορᾶχορος ἢ ἐπὶ προσ., φορτικός, ἀλλόκοτος. 2) ὁ μὴ παροκευασμένος πρὸς τι.
ἀν-ἀρπάγην, ἐπὶρ· διὰ βιαίας προσαγωγῆς, βιαίως.
ἀν-ἀρπάγη, ῆ· ἡ ἐκ νέου ἀρπαγή, ἀνάκτησις. Ἐκ τοῦ.
ἀν-ἀρπάζω, μέλ. -ξω, ἀττ. -άσω ἢ -άσομαι [ᾱ]· ἄορ. α' ἀνήρπασα· ἀρπάζω πρὸς τὰ ἄνω, «κἀμνω τὴν ἀνάρπαστον».—II ἀρπάζει τὴν καὶ φεύγω, ἀπάγω, σύρω διὰ τῆς βίας, κυρ. ἐνώπιον τῶν ὀρχῶν (λατ. raperre in Jus).—III κυριεύω ἐξ ἐφόδου, καὶ οὕτω λαφυραγωγῶ ἢ γεν. μεταχειρίζομαι τὴν κατὰ τρόπον βίαιον, τοῦ φέρομαι βιαίως. Ἐκ τούτου τὸ
ἀν-ἀρπαστός, ὄν, καὶ -ῆ, ὄν (ὡς. ἀνάρπαστος, ον)· ὁ ἀναρπασθεὶς, ἀπαχθεὶς (κυρ. εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Περσίας) ἢ ὁ εἰς διαρπαγὴν ἐκτεθειμένος ἢ ὄν τις βιαίως μεταχειρίζεται.
ἀν-ἀρραγῆς, ἐς· ἀρραγῆς (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρραίνω· ἀναβλύζω, ἀναπέμπω.
ἀνα(ρ)ραϊκῶς· μτχ. ἰων. πρκ. τοῦ ῥήμ. ἀναερέω (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρράπτω, μέλ. -ψω· συρράπτω, καταρράπτω, ράπτω πρὸς τὰ ἄνω.
ἀνα-ἀρράφῆ, ῆ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ραφῆ (ἀντιθ. τῷ καταρραφῆ).
ἀνα-ἀρραφικός, ῆ, ὄν· ἐπιτήδειος πρὸς ἀναρραφὴν.
ἀνα-ἀρραψιδέω· ὄδω ὡς ραψιδός.
ἀνα-ἀρρέγγω· ἀρχίζω νὰ ρέγγω (νὰ ροχαλιζώ).
ἀνα-ἀρρέπω· ρέπω πρὸς τὰ ἄνω (ἐπὶ πλάστειγγος), ἀντιθ. τῷ καταρρέπω.
ἀνα-ἀρρέω, μέλλ. -ρεύσομαι (ἀνὰ + ῥέω)· ρέω πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγάς.
ἀνα-ἀρρηγμα, τό· τὸ ἀνερρωγός. 2) τὸ διάταγμα (λατ. edictum).
ἀνα-ἀρρηγνύμι ἢ -ύω· μέλ. -ρηξω· ἄορ. α' ἀνέρρηξα· οχίζω, διαρρηγνύω ἢ ἀνοίγω.—II προκαλῶ, προξενῶ, κυρ. κἀμνω τὴν νὰ ἐκπαύω· ἀναρρηξῆς ἐπιπ

λατ. rumpere voces. — II Παθ. διαρρηγνύομαι, σπάζω, δραύομαι. — III ἀμτθ. ἐν τῇ σημ. τοῦ παθ. σπάζω, δραύομαι.
ἀνα-ἀρρηθῆναι, παθητ. ἄορ. α' τοῦ ἐνεργ. ἀερ. β' ἀνειπεῖν (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρρήξας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ ἀναρρηγνύμι.
ἀνα-ἀρρηξίς, -εως, ῆ (ἀνα-ἀρρηγνύμι)· διάρρηξις.
ἀνα-ἀρρησις, -εως, ῆ (ἀναγορεύω)· ἀνακήρυξις, δημοσία διακήρυξις.
ἀνα-ἀρρίνον, τό· θριμύτι φυτόν, πιθ. τὸ κάρδαμον (nasturtium)· πρβλ. παρ' Ἀθην. (IX 369 B) «ραφανίς, γογγυλίς, ῥάφης, ἀναρρίνον, ὁμοία».
ἀνα-ἀρρίπζω· ἀνάπτω ἐκ νέου ἢ κἀμνω ἀέρα ὡς διὰ ριπίδιου.
ἀνα-ἀρρίπτω ἢ -έω, μέλ. -ρῖπω· ἄορ. α' ἀνέρριπα· ρίπτω πρὸς τὰ ἄνω· ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῶ=ρίπτει πρὸς τὰ ἄνω τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώπης. — II ἀναρρίπτειν κίνδυνον = ἀναλαμβάνειν τὸν κίνδυνον πρᾶγματός τινος, διακινδυνεύειν, διατρέχειν τὸν κίνδυνον νά... ἢ ὡς. καὶ ἀνευ τῆς αἰτ. κίνδυνον· εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρρίπτειν=διακυβεύειν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα, παίζειν «ὅλα γιὰ ὅλα».
ἀνα-ἀρρίχάομαι, πρτ. ἀνερρίχάωμι· μέλ. ἀναρρηχίσομαι· ἄορ. α' ἀνερρίχασαμι· ἀποθ. «οκαρφαλῶν με χέρια καὶ με πόδια», «ἀναρριχῶμαι».
ἀν-ἀρρίχσις, -εως, ῆ· ἡ δτι καὶ νῦν, τὸ σκαρφαλῶμα.
ἀνά-ἀρρίψις, -εως, ῆ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ρίψις (ἐπὶ ἡφαιστείου).
ἀνα-ἀρροή, ῆ (καὶ ἀναρροή)· ἀνάρροια (βλ. λ.).
ἀνά-ἀρροια, ῆ (ἀναρρέω)· τὸ ρεῖν ὀπίσω, παλῖρροια, ἀμπτωτὶς («φυρονεργία»·).
ἀνα-ἀρροιδέω· ἀναρροφῶ, καταπίνω πάλιν.
ἀνα-ἀρροιδήσις, ῆ· ἡ ἀναρροφίσις (τῶν ὑδάτων).
ἀνα-ἀρροίξω· ὀρμῶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ φέρομαι ὑψηλὰ μετὰ ταχύτητος καὶ ροῖζου (ἐπὶ βελῶν).
ἀνα-ἀρροπία, ῆ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ροπή, κίνησις (περὶ τῶν χυμῶν), ἀντιθ. τῷ καταρροπῆ.
ἀνά-ἀρροπος, ον· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ρέπων (ὡς ἐπὶ πλάστειγγος) ἢ ὁ ἀποσυρόμενος, ὑποχωρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω.
ἀνά-ἀρρους, -ου, δ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ροή (ἀντιθ. τῷ κατάρρους).
ἀνα-ἀρροφέω· ἀναρροιδέω (βλ. λ.).
ἀνα-ἀρροχδέω· ἀνακυλίομαι μετὰ ρόχθου (ἐπὶ τῶν χυμάτων).
ἀνα-ἀρρουδίζω· μεταβάλλω τὸν ρυθμὸν ἢ τελειοποιῶ.
ἀνά-ἀρρούσις, -εως, ῆ (ἀνὰ + ῥύω=ἔρύω)· τὸ ἀνασύρειν, ἀναρπάζειν ἢ διάσωσις, ἀπολύτρωσις. 2) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀπατουριῶν.
ἀνα-ἀρρῦω (ἀνὰ + ῥύω = ἔρύω)· ἀνέλκω τὴν κεφαλὴν τοῦ δύματος πρὸς τὰ ὀπίσω (διὰ νὰ τὴν ἀποκόψω), σφάζω ἢ δύω. 2) μέσ. ἀναούρω ἢ ἀπολυτρώω, σῶζω ἢ ἐπανορθῶ.
ἀνα-ἀρρῶννυμι καὶ -ύω· μέλ. ἀναρρῶσω· ἄορ. α' ἀνέρρῶσα· δίδω νέας δυνάμεις, ἐνδυναμώνω πάλιν.—ἀμτθ. καὶ παθητ. ἀναλαμβάνω νέας δυνάμεις (σωματικὰς ἢ ψυχικὰς).
ἀνα-ἀρρῶομαι, ἀποθ. ὀρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχωρῶ. 2) μτχ. ἐνεργ. ἀναρρῶων=ἀπαθῶν, ἀποδιώκων πρὸς τὰ ὀπίσω.
ἀν-ἀρροισ, ον· ὡς. -α, -ον (α στερ. + ἄρροισ)· ὁ μὴ προσαρμοζόμενος πρὸς τι ἢ ὅθεν ἐχθρικός, δυσόλιγος, ἀπαίσιος, ἀσπονδος, ἀδυσώπητος, ἀδιάλλακτος ἢ ἐπὶ πραγμ., διεστραμμένος, παρᾶδοξος, τερατώδης.
ἀν-ἀρτάω, μέλ. -ῆσω· ἄορ. ἀνήρτητα· κρεμάω ἐπάνω εἰς τι ἢ ἀπὸ τι, ἐξαρτῶ τὴν ἐκ τινος, τὸ προσδένω εἰς τι, τὸ κἀμνω νὰ στηρίζεται εἰς τι.—Μέσον μετὰ παθ. πρκ. ἀνήρτητα· προσδένω τὴν ἐπάνω μου, προσκολλῶ (τινα, τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τὸν «παίρνω μετὰ τὸ μέρος μου» ἢ ὡς. ὑποτάσσω.—Παθητ., ὡς. μετὰ πρκ. ἀνήρτητα· κρέμαμαι, ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, στηρίζομαι εἰς τινα· ἔτω πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτητα=δοτις ἔχει τὰ πάντα ἐξ ἑαυ-

ἀνδρο-κτονέω, μέλ. -ήσω (ἀνδροκτόνος)· φονεύω ἄνδρα. Ἐκ τούτου τὸ

ἀνδρο-κτονία, ἡ=ἀνδροκτασία (ῥ βλ.).

ἀνδρο-κτόνος, ον (ἀνήρ + κτείνω)· ὁ φονεύων ἄνδρας (ἀνδρώπους), ἀνδρωποκτόνος.

ἀνδρο-όλεθρος, ον· ὁ ἄγων εἰς ὄλεθρον ἄνδρα, ὁ καταστρέφων ἀνδρώπους.

ἀνδρο-ολέτειρα, ἡ (ἀνήρ+όλλυμι)· ἡ ἐξολοθρεύουσα ἄνδρα, φόνισσα.

ἀνδρο-ληψία, ἡ· ἡ σύλληψις ἀνδρῶν ἐνόχων φόνου ἐν τῇ ξένῃ· ἦτο Ἀθηναϊκὸς Νόμος (πρβλ. Δημ. 647, 24), ὁ ὁποῖος ἀπέτει τὴν σύλληψιν τριῶν ἀνδρῶν τῆς ἐνόχου καὶ μὴ ἐκτιθείσης τὸν φονέα πόλεως, ἵνα δικασθῶσιν ἀντὶ τοῦ φονέως. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο καὶ *ἀνδρολήμιον*.

ἀνδρο-λογέω (ἀνήρ + λέγω)· συλλέγω ἄνδρα, στρατολογῶ.

ἀνδρο-μάνης, ἐς (ἀνήρ+μαίνομαι)· ἐπὶ γυναικὸς, ἡ μαινομένη δι' ἄνδρα (πρβλ. *γυναικομανής*). Ἐκ τούτου τὸ

ἀνδρο-μάνια, ἡ· ἐμμανὴς ἐπίθυμία δι' ἄνδρα.

ἀνδρο-μάχος, ον καὶ -η, -ον (ἀνήρ+μάχομαι)· ὁ μαχόμενος κατ' ἀνδρῶν· ἐντεῦθεν τὸ κυρ. ὄνομα *Ἀνδρομάχη*.

ἀνδρόμοχος, α, ον (ἀνήρ)· ἀνδρώπιος.

ἀνδρο-μήκης, ἐς (ἀνήρ + μήκος)· ὁ μήκος ἀνδρὸς ἔχων.

ἀνδρόμοχος, ον=ἀνδρώδης (βλ. λ.).

ἀνδρο-πάγης, ἐς· συμπαγὴς ὡς ἀνὴρ, ἀνδρικός.

ἀνδρό-παῖς, ὁ (ἀνήρ + παῖς)· ὁ παῖς ὁ ἦδη εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν ἔλθων, ἡ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεὶος ὢν ἢ ὁ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς (Ἡσυχ.).

ἀνδρο-πλαστία, ἡ (ἀνήρ+πλάσσω)· τὸ πλάττειν ἀνδρώπους (ἐκ μαλακῆς ὕλης).

ἀνδρο-πλήθεια, ἡ (ἀνήρ+πλήθος)· πλήθος ἀνδρῶπων.

ἀνδρο-ποιός, ὄν· ὁ ποιῶν ἄνδρα, ὁ ἐμπνέων αἰσθήματα ἀνδρικήα.

ἀνδρό-πορνος, ὁ· ὁ πορνευόμενος, ὁ κίμαιδος.

ἀνδρο-πρεπής, ἐς (ἀνήρ+πρεπέω)· ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός, γενναῖος.

ἀνδρό-πρῦρος, ον· ὁ ἔχων ἀνδρικὸν πρόσωπον.

ἀνδρόσ-αιμον, τὸ (αἶμα)· φυτὸν ἐκβάλλον ὁπὸν αἷματόχρονον, εἶδος ἄγριου πιγάνου.

ἀνδρό-σίγης, -ιδος, ἡ (ἀνήρ+σίνομαι)· ὁ τοὺς ἄνδρας *σινόμενος* (τ.ἔ. βλάπτων), ὁ ἐπιβλασθῆς εἰς τοὺς ἀνδρώπους.

ἀνδρό-σφιγξ, ὁ, ἡ (ἀνήρ+σφιγξ)· σφιγξ ἔχουσα προτομήν ἀνδρὸς (κυρ. ὄρησιν σφιγξ), ἐν ᾗ συνήθως αἱ σφιγγες εἶχον πρόσωπον γυναικὸς.

ἀνδρότης, -ητος, ἡ (καὶ ἀνήρ+θητος) = *ἀνδρεία* (ῥ βλ.)· ἀνδρουσύν, ἀνδρισμός.

ἀνδρο-τομέω (τέμνω)· ἐκτέμνω τοὺς ὄρησι, ὄρητομῶ, εὐνουχιζῶ.

ἀνδρο-τοξότης, ὁ· ὁ τοξέων τοὺς ἄνδρα.

ἀνδρο-τύχης, ἐς (ἀνήρ+τυχεῖν)· ὁ τυγχάνων ἀνδρὸς (ἐπὶ νεανίσκῳ) ἡ ἄξιουμένη συζύγου, ἡ λαμβάνουσα σύζυγον ἢ *ἀνδροτυχῆς βίτος*=ἔγγαμος βίος.

ἀνδρο-φάγος, μέλ. -ήσω· ἐσθίω ἄνδρα, εἶμαι ἀνδρωποφάγος. Ἐκ τοῦ

ἀνδρο-φάγος, ον (ἀνήρ+φάγειν)· ὁ τρώγων ἀνθρώπους, ἀνδρωποφάγος· οἱ *Ἀνδροφάγοι* (=ἀνδρωποφάγοι) μνημονεῦνται ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. ὡς λαὸς Σκυθικὸς.

ἀνδρο-φθόρος, ον (ἀνήρ+φθείρω)· ὁ φθείρων τοὺς ἄνδρα, ὁ προξενῶν φθορὰν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.—|| παθητ., *ἀνδρόφθορος, ον*· *αἶμα ἀνδρόφθορον*=αἶμα φονευθέντος ἀνδρὸς.

ἀνδρο-φονεύς, ὁ· ἀνδροφόνος (βλ. λ.).

ἀνδρο-φονέω· φονεύω ἀνθρώπους||γεν., φονεύω.

ἀνδρο-φονία, ἡ· ὁ φόνος ἀνδρῶν, ἀνδρωποκτονία. Ἐκ τοῦ

ἀνδρο-φόνος, ον (ἀνήρ+φόνος)· ὁ φονεύων ἄνδρα· θηλ. ἡ *ἀνδροφόνος*=ἡ φονεύσασα τὸν σύζυγον τῆς.—|| ὡς νομ. ὄρος, ὁ ἀποδειχθεὶς ἕνοχος ἀνδρωποκτονίας, ἀνδρωποκτόνος.

ἀνδρο-φόντης, -ου, ὁ=ἀνδρὸς-φόντης· ὁ φονεύων τοὺς ἄνδρα, ἀνδρωποκτόνος.

ἀνδρό-φρων, ὁ, ἡ ἐπὶ γυναικὸς, ἡ ἔχουσα φρόνημα ἀνδρὸς, ὡς τὸ *ἀνδρόβουλος* (βλ. λ.).

ἀνδρο-φυῆς, ἐς· ὁ ἔχων φυήν (ἡ φύσιν) ἀνδρὸς.

ἀνδρῶν, μέλ. -ώσω (ἀνήρ)· ἀνατρέφω μέχρι τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, μεγαλώνω.— Παθ., γίνομαι ἀνὴρ, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.— || μεταβάλλω εἰς ἄνδρα.

ἀνδρο-ώδης, ἐς (ἀνήρ+είδος)· ὡς ἀνὴρ, ἀνδοικός, ἀνδ εἶος· ἐπὶρ. *ἀνδρωδῶς*, ὑπερβ. *ἀνδρωδίστατα*.

ἀνδρωθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. ἀ' τοῦ ἀνδρῶ.

ἀνδρῶν, ἰων. *ἀνδρεςων, -ώνος*, ὁ (ἀνήρ)· διαμερίσθαι εἰς τοὺς ἄνδρα *ἀνδρωνεῖς* (ῥ βλ.)· ἀντίθ. *γυναικῶν, γυναικωνεῖς*· πρβλ. καὶ λατ. παρὰ Πλιν. andrῶν, -ῶnis.

ἀνδρωνίτις, -ιδος, ἡ = ἀνδρῶν (ῥ βλ.).

ἀν-δύεται, ποιητ. ἀντὶ ἀνα-δύεται.

ἀνδωκε, ποιητ. ἀντὶ ἀνέδωκε, ἄορ. ἀ' τοῦ ἀνα-δίδωμι.

ἀ-νέαστος, ἀ στερ. + νεάω)· ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μὴ ἀροδίσεια μὴ γεωργηθεῖσα, ἀγεώργητος, ἀκαλλιεργητος.

ἀν-έθην, ἄορ. β' τοῦ ἀνα-βαίω.

ἀν-εβιωσάμη, ἄορ. ἀ' τοῦ ἀνα-βιώσκομαι.

ἀν-εβράχε, γ' ἐν. ἄορ. β' (ἀνευ ἐνεστ. ἐν χράσει)· ἐπὶ ὄπλων, παταγῶν, κροτῶν, ἀντηχῶν, ἰσχυρὸς ἢ ἐπὶ θυρῶν, τριζῶ δυνατά.

ἀν-έβουσε, ἰων. ἀντὶ *ἀν-εβόση*, ἄορ. ἀ' τοῦ ἀναβοῶ.

ἀν-εγγραπτός, ον· ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος.

ἀν-εγγυος, ον (ἀ στερ. + ἐγγύη)· ὁ ἀνευ ἐγγυήσεως, ἀνευ ἐγγυήτου, δι' ὃν οὐδεὶς ἔδωκεν ἐγγύησιν ἢ ὁ μὴ ἐπισημῶς μνηστευθεὶς ἢ ὁ μὴ ἐκ νομίμου γάμου.

ἀν-εγειρώ, μέλ. -εγερωῖ· ποιητ. ἄορ. ἀ' ἀνεγείρω· σηκῶν (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ἀφυπνίζω, ἐξεγείρω ἢ μτφρ. διεγείρω, ἐνδραρῶν.— Παθ., εἶμαι ἀφυπνισμένος, σηκῶνομαι. Ἐκ τούτου τὸ

ἀν-εγέρμων, ον, γεν. -ονος (ἀνεγείρω)· ἐξυπνος, ἄγρυπνος, ἐγρηγορός.

ἀν-εγερσις, -εως, ἡ (ἀνεγείρω)· τὸ ἀνεγείρειν|| τὸ ἀνεγεῖ εἶσα ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἀν-εγερτεόν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνεγείρω· *δεῖ ἀνεγείρειν*=πρέπει τις νὰ ἀνεγείρω, νὰ ἀφυπνίσω.

ἀν-εγερτήρια, τὰ ὄνειροι εἰς τὴν ἀνάστασιν.

ἀν-εγερτός, ἡ, ὄν· ὁ ἀφυπνίζων, ὁ ἐξεγερῶν.

ἀν-εγερτός, ον (ἀ στερ.+ἐγείρομαι)· ὁ μὴ ἐνεοθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀξύπνητος.

ἀν-εγκέφαλος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἐγκέφαλον.

ἀν-εγκλητῆ, ἐπὶρ. τοῦ ἐπιμ.

ἀν-εγκλητός, ον (ἀ στερ.+ἐγκαλέω)· ὁ μὴ ἐγκαλούμενος, μὴ κατηγορηθεὶς ἢ ὁ ἀνευ φόγου, ἀψογός, ἀμεμπτός.

ἀν-εγκλίτος, (ἀ στερ.+ἐγκλίνω)· ὁ μὴ παρεκκλίνων, ἀμετάβλητος.

ἀν-εγκωμιστός, ον (ἀ στερ.+ἐγκωμιάζω)· ὁ μὴ ἐγκωμισθεὶς.

ἀν-εγναψα, ἀνεγνάμφθη, ἄορ. ἀ' ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ ἀναγνάπτω.

ἀν-εγνωκα, ἀνεγνων, παρακ. καὶ ἄορ. β' τοῦ ἀναγνώσκω.

ἀν-εγρομαι· μτγν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνεγείρομαι, σηματοειθεὶς ἐκ τοῦ ἄορ. ἀνηγρόμη.

ἀν-εγχειρτός, ον· ὃν δέν δυνατὰ τις νὰ ἀναλάβῃ.

ἀν-εγχώρητος, ον· *ὄς οὐκ ἐγχωρεῖ γίγνεσθαι*, δηλ. ἀδύνατος.

ἀν-εδαφιστός, ον· ὁ μὴ ἰσοπεδωθεὶς, ἀνιοπέδωτος.

ἀν-εδέγμεθα, ἀ' πληθ. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἀναδέχομαι.

ἀν-έδειξα, ἄορ. ἀ' τοῦ ἀναδείκνυμι.

ἀν-έδεστος, ον· ὁ μὴ ἐδῶδιμος, μὴ ἐσθιόμενος.

ἀν-έδη, ἐπὶρ. (ἀνίμη)· ἀνέτως, χαλαρῶς, ἀνευ περιορισμῶν ἢ ἀφροντίστος, ἀπροσεκτικός.— || ἀνευ περαιτέρω φροντίδος, ἀπλάς. [*ἀν-έδη* τοῦ ἀν-ἡμι].

ἀν-έδρακεν, γ' ἐν. ἄορ. ε' τοῦ ἀναδέρομαι.

ἀν-έδραμον, ἀνομαλ. ἄορ. β' τοῦ ἀνατρέχω.

ἀν-έδραστος, ον· ὁ μὴ ἑδραῖος, ἀσταθῆς.

ἀν-εθύσαστο, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ἀνα-δύομαι.
ἀν-εξέδνος, ἑλ. ἀνάεδνος.
ἀν-εξέρω, πρτ. ἀνεεργον, παλαιότη. ἐπ. τύπος ἀντί ἀνέρω, ἀνείρω (βλ. λ. λ.).
ἀν-εξήσα, ἀορ. α' τοῦ ἀναξάω.
ἀν-εξήσομαι καθίζω.
ἀν-εξελήσια, ἡ ἡ μή θέλῃσις, ἔλλειψις θελήσεως.
ἀν-εθέλητος, ον (α στερ.+εθέλω) ὄν δέν θέλει τις, ἀνεπιθύμητος, ἀπευκατατός || ὄ ἄνευ θελήσεως, ὄ στερούμενος θελήσεως.
ἀν-έθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀνίημι. 2) ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀνα-τίθημι.
ἀν-εδίζομαι οὐνηδίζω (εἰς τι).
ἀν-εδιστέον δεῖ ἀνεθίζεσθαι=πρέπει νά οὐνηδίζῃ τις εἰς τι.
ἀν-εδίσιος, ον' ὄσυνήδιος, ὄσυνήδης.
ἀν-εἶδος, ον (α στερ.+εἶδος) ὄ μή ἔχων εἶδος, δηλ. μορφήν, ὄμορφος.
ἀν-εἰδωλο-ποιέω=εἰδωλοποιέω (βλ. λ.).—μέσον, σχηματίζω τήν εἰκόνα (ἡ ἰδέαν), πράγματός τινος.
ἀν-εἰδωλος, ον' ὄ ἄνευ εἰδῶλων ἡ μορφῶν (ἐκκλ.).
ἀν-εἰην, εὐκτ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀνίημι.
ἀν-εἰκαιότης, -ητος, ἡ φρόνησις, διάκρισις.
ἀν-εἰκαστος, ον (α στερ.+εἰκάω) ὄν δέν δύναται τις νά εἰκάσῃ (νά ἐκφράσῃ δι' εἰκασίας), ὄ ἀπειρος.
ἀν-εἰκής, ἐς' περι ὄ δέν διαφιλονεικεῖ τις, ἀδιφιλονεικῆτος.
ἀν-εἰκόσιος, ον' ὄ μή δυνάμενος νά εἰκονισθῇ, νά παρασταθῇ τῆλ. δι' εἰκόνας, ὄν δέν δύναται τις νά περιγράψῃ, νά παραστήσῃ.
ἀν-εἰλειθῖα, ἡ (α στερ.+εἰλειθῖα) ἡ γεννηθεῖσα ἄνευ τῆς θοηθείας τῆς εἰλειθῖας, θεᾶς τοῦ τοκετοῦ (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ τῆς κατὰ τήν Μυθολογίαν ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός).
ἀν-εἰλέω, μέλ. -ῆσασ (βλ. εἰλω). περιτυλίσσω, περικλείω, στρέφω μαζί, στρωμώνω || ἀνελίσσω, ξεδιπλώνω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω.—παθ. συνωστίζομαι, συμπέζομαι.
ἀν-εἰλήμα, τό (ἀνεἰλέω) στρόφος κωλικόπονος, στροφιμῶν τοῦ ἐντέρου, κόψιμο.
ἀν-εἰλήσις, ἡ=τῷ προηγ.
ἀν-εἰλήφα, ἀν-εἰλήμμαι, ἐνεργ. καί παθ. πρκ. τοῦ ἀναλαμβάνω.
ἀν-εἰλιγμένως κεχωρισμένως, ἐν ἐκτάσει, λεπτομερῶς.
ἀν-εἰλιξις, ἡ (ἀνελίσσω) ἀνέλιξις, ἀνακύκλησις, ἀνάλυσις.
ἀν-εἰλίσιω, ποιητ. ἀντί ἀνελίσσω (βλ. λ.).
ἀν-εἰλλω ἡ ἀνεἰλω=ἀνεἰλέω (βλ. λ.).—μέσ., ὄπομακρύνομαι, ὄποσοῦρομαι.
ἀν-εἰλον, ἀνεἰλόμην, ἐνεργ. καί μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀναἰεῖω.
ἀν-εἰμαρται, γ' ἐν. παθ. πρκ. (=οὐχ εἰμαρται) ὄ δέν εἶναι περσφωμένον.
ἀν-εἰμένως, ἐπίρ. τοῦ ἀνεμένως, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀνίημι' χαλαρῶς, ἐν ἀνέσει, ἀμελῶς || ἄνευ περιορισμῶν.
ἀν-εἰμι, (ἀνά+εἰμι) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω || ἀνάγομαι, τ. ἔ. ἀνοίγομαι εἰς τό πέλαγος || ὄσ. προχωρῶ ἀπό τῆς παρόλιας (κάτω) πρὸς τῆ μέσογειαν (ἄνω).— || πλησιάζω. προσέρχομαι ὡς ἰκέτης.— || ὑπὲρ ὄπως, ἐπανέρχομαι εἰς τήν πατρίδα, ἐπιστρέφω.
ἀν-εἰμῶν, ον, γεν. -ονος (α στερ.+εἰμα) ὄ ἄνευ ἐνδυμάτων, γυμνός.
ἀν-εἰπεῖν (ἀνά+εἰπεῖν), ἄπρφ. ἀορ. β' (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει) παθ. ἀορ. α' ἀνεεργήθη (ὡσεῖ ἐκ ῥ. ἀναεργέω) πρκ. ἀν-εἰρημαι (ἐκ τοῦ τύπου ἀν-εργέω)—λέγω μεγαλοφώνως, προκηρύσσω, διακηρύσσω (ἰδίᾳ διὰ κήρυκος || διδῶ εἰδῶν, εἰδοποιῶ).
ἀν-εἰργω, μέλ. -ξω' κρατῶ ὄπως, ἀναστρέλλω, ἀναχατίζω παρά ποιητ. πρτ. ἀνεεργον.
ἀν-εἰρημαι, παθ. πρκ. τοῦ ἀνεἰπεῖν (ὄ βλ.).
ἀν-εἰρηξις, ἡ (ἀν-εἰργω) παρακώλυσις, ἀπόκλεισις, ἐμπόδιον.
ἀν-εἰρομαι, ἐπ. καί ἰων. ἀνέρομαι (ἀνά+εἰρομαι, ἔρομαι) ἀνερωτῶ, ἀνακρίνω, ἐξετάω.

ἀν-ειρῶ, μέλ. -ύσω, ποιητ. καί ἰων. ἀντί ἀν-ερώω σύρω πρὸς τῶ ὄπως.
ἀν-εἶρω (διὰ τοῦ χρόνου βλ. εἶρω) συνδέω, συνάπτω, συμπλέκω, περιάπτω.
ἀν-εἶς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀνίημι.
ἀν-εἰσακτος, ον (α στερ.+εἰσάγω) ὄ μή εἰσαχθεῖς (εἰς τῶ μυστήρια), ἀμύητος.
ἀν-εἰσ-οδος, ον (α στερ.+εἰσόδος) ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος.
ἀν-εἰσ-φορία, ἡ (α στερ.+εἰσφέρω) ἀπαλλαγῆ ἀπό πολεμικῶν φόρους.
ἀν-εἰσ-φορος, ον' ὄ μή εἰσφέρων, ὄ ἀπλλαγμένος πολεμικῶν (ἡ ἄλλων) εἰσφορῶν.
ἀν-εἰκάθεν, πρὸ συμφ. διὰ -θε ἀνω+εἰκάς, πρβλ. ἀνεκάς, ἐπίρ. τοπ. ἐκ τῶν ἄνω, ἄνωθεν πρβλ. ἄγ-καθεν.— || ἐπὶ χρόνου, ἐξ ἀρχῆς, ἀνεκάθεν.
ἀν-εκάς, ἐπίρ. (ἀνω+εἰκάς) πρὸς τῶ ἄνω, ἄνω, ὄψηλά, λατ. sursum.
ἀν-εἰκ-θάτος, ον (α στερ.+εἰκβαίνω) ὄ ἄνευ διεξόδου, ἀδιέξοδος (κυρ. ὄδεν δέν δύναται τις νά ἐξεἴθῃ).
ἀν-εἰκ-θίαστος, ον' ὄν δέν δύναται τις νά ἐκθιάσῃ νά κατανηκῆσῃ.
ἀν-εἰκ-θῆμτος, ον' ὄ κατάλληλος πρὸς ἀποθῆμν.
ἀν-εἰκ-δι-ήγητος, ον (α στερ.+ἐκδηγέομαι) ἀπεργιστοῦ, ἀνέκφραστος ἡ ἐξαιρετικῶς.
ἀν-εἰκ-δοτος, ον (α στερ.+εἰκδομαι) ἐπὶ κόρησ, ἡ μή δοθεῖσα εἰς ἄνδρα μή ὑπανδρευθεῖσα.
ἀν-εἰκ-δρομος, ον (α στερ.+εἰκδρομεῖν) ὄν δέν δύναται τις νά διαφυγῇ (ἀποφυγῇ), ἀναπόφρευκτος || ἀδιέξοδος.
ἀν-εἰκ-θυτος, ον' ὄν δέν δύναται τις νά ἐξελίωσῃ διὰ θυσιῶν.
ἀν-εἰκ-κλειστος, ον' ὄ μή ἀποκεκλεισμένος.
ἀν-εἰκ-κλήσιος, ον' ἄνευ ἐκκλησίας (δηλ. συνελύσεως) || ὄ ἀποκεκλεισμένος ἀπό τῆς ἐκκλησίας (ἐκκλήσις).
ἀν-εἰκ-λάλητος, ον (α στερ.+εἰκλάλω) ἀπερίγραφτος ἀνέκφραστος, ἀκατονόμαστος.
ἀν-εἰκ-λειπτος, ον (α στερ.+εἰκλείπω) ἀκατάπαυστος, ἀτελεύτητος || ἀλάλητος.
ἀν-εἰκ-λεκτος, ον' ὄ μή ἐκλεχθεῖς.
ἀν-εἰκ-λίθην, παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀνακλίνω.
ἀν-εἰκ-λίνα, ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ ἀνακλίνω.
ἀν-εἰκ-λίπης, ἐς'=ἀνεκλείπτος (βλ. λ.).
ἀν-εἰκ-λόγιος, ον' ἀνεύθυνος, μή ὑπεύθυνος.— || ἀνυπολόγιος, ἀλογόμαστος.
ἀν-εἰκ-πίμπλημι, μέλ. -εκπλήσσω' π' ἠρῶ ἔως ἄνω, ἡ πληρῶ ἐκ νέου.
ἀν-εἰκ-πληκτος, ον (α στερ.+εἰκπλήσσω) ὄ μή ἐκπληττόμενος μή καταπλησσομένους, ἀπτόρητος, ὄπτορος, ἀτάραχος || τό ἀνεκπληκτον=ἡ ἀταραξία, ἀφοβία — || ἐνεργ. ὄ οὐδεμίαν προξενῶν ἐκπληξιν. Ἐξ ἀύτου τό
ἀν-εἰκ-πληξία, ἡ τό ἀτρόμητον, ἡ ἀύοξια.
ἀν-εἰκ-πλύτος, ον (α στερ.+εἰκπλύω) ὄν δέν δύναται τις νά ἐκπλύνη, νά ἐξαλείψῃ ἀνεξάλειπτος.
ἀν-εἰκ-πόμπευτος, ον' ὄ μή ἐπιδεικνυόμενος.
ἀν-εἰκ-πτωτος, ον' ὄ μή ἐκπίπτων (μή ἀποστερούμενος) τινος.
ἀν-εἰκ-πύθος, ον' ὄ μή πυῶδης.
ἀν-εἰκ-πύρωτος, ον' ὄ μή πυρποληθεῖς.
ἀν-εἰκ-πυστος, ον' ὄ μή δρυλούμενος, κοινός || ὄ μή ἀνευρεθεῖς κατόπιν ἀναζητήσεων.
ἀν-εἰκράγον, ἀορ. β' τοῦ ἀνακράζω.
ἀν-εἰκ-ρίζωτος, ον' ὄ μή ἐκρίζωθεῖς.
ἀν-εἰκτός, -α, ον' ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνεχομαι' ὄν πρέπει τις νά ἀνεχθῆται.
ἀν-εἰκτικός, ἡ, ον (ἀνεχομαι) ὄ ἀνεχόμενος, ὄ ὑπομονητικός.
ἀν-εἰκ-τιος, ον (α στερ.+εἰκτίω) ὄ ἀπλήρωτος.
ἀνεκτός, ὄν, μτχ. ἡ, ὄν (ἀνεχομαι) ὄν δύναται τις νά ἀνεχθῆται, νά ὑποφέρῃ || ὑποφερτός, «ἀνεκτός».—Ἐπίρ. ἀνεκτώς=ὑποφερτά, κατὰ τρόπον ποῦ νά τὸν ἀνεχθῆται τις.
ἀν-εἰκ-φρευκτος, ον' ὄν δέν δύναται τις νά ἀπο-

ἀνεμῶκης, ἐς (ἀνεμος + ὤκῆς)· ὁ ταχύς ὡς ἀνεμος.

ἀνεμῶλιος, ον (ἀνεμος)· ἀνεμῶδης, τ. Ἐ. ὅμοιος πρὸς ἀνεμον, ἀστατος ἢ μάταιος, ἄγονος ἄκαρπος.

Ἐνυμ. ἰ· (ἀνεμῶλιος (πρὸβλ. ἀνεμος) = ὁ ὧν ἕρμαιον τῶν ἀνεμῶν, ὁ «δὶ» εὐφωνίαν) (κατὰ τὸν Εὐστάθ.) ἐγένετο ἀνεμῶλιος, ὡς νόβριος) λάβραξ.

ἀνεμώνη, ἡ (ἀνεμος)· τὸ γνωστὸν ἄνθος, ἡ «ἀνεμώνη» (κυρ. τὸ ἄνθος τοῦ ἀνέμου).

Ἄνεμῶτις, -ιδος, ἡ· ἡ καταπαύουσα τοὺς ἀνέμους (ἐπίθ. τῆς Ἄθηνᾶς).

ἀν-εν-δεῆς, ἐς· ὁ μὴ ἐνδεῆς, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν ἢ πλοῦσιος, ἀφθονος, πλουσιότατος.

ἀν-έν-δεκτος, ον (α στερ. + ἐνδέχομαι)· ἀπαραδέκτος, ἀδύνατος.

ἀν-εν-δοῖστος, ον (α στερ. + ἐνδοιάζω)· ὁ μὴ ἐνδοιαζόμενος, ἀναμφίβηλος.

ἀν-έν-δοτος, ον· ὁ μὴ ὑποχωρῶν (ὡς καὶ νῦν).

ἀν-ενεῖκα, ποιητ. ἀντι ἀν-ήνεικα, ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ ἀναφέρω· ἀν-ενεῖκατο μέσ. ἀορ. α', ἀν-ενεῖχθεις μτχ. παθ. ἀορ. α'.

ἀν-ενεκτεῖον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναφέρω· πρέπει νά ἀναφέρει τις.

ἀν-εν-εργής, ἐς· ὁ μὴ ἐνεργῶν, ἀδρανής, μὴ ὧν ἀποτελεσματικός.

ἀν-ενεργσία, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀνενεργοῦς, τὸ μὴ ἀποτελεσματικόν.

ἀν-ενέργητος, ον· ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἀνευ ἐνεργείας.

ἀν-ἐνήνοθε, βλ. ἐνήνοθε.

ἀν-ενθουσιαστος, ον· ὁ ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ.

ἀν-εν-θρονιαστος, ον· ἡ κόγχη «ἤεις οὐ καθ-ἐρέωται» (Ἐκκλήτ.).

ἀν-εν-νόητος, ον· ὁ μὴ ἔχων τὴν ἐννοιάν τινος, ὁ μὴ ἐννοῶν τι.

ἀν-εν-ὄχλητος, ον· ὡς καὶ νῦν.

ἀν-ἐνοχος, ον· ὁ μὴ ἐνεχόμενος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος.

ἀν-έν-τατος, ον (ἐντελεῖν)· ὁ μὴ ἐντεταμένος.

ἀν-έντες, πληθ. μτχ. ἀορ. θ' τοῦ ἀν-ίημι.

ἀν-έν-τευκτος, ον· ὁ ἀπρόσιτος, ὃ οὐδεὶς δύναται ἐντυγχάνειν ἢ ἀδέκαστος.

ἀν-εν-τρεχής, ἐς· ὁ μὴ ἔμπερος, ἀνεπιτήδειος.

ἀν-εξ-ἀγγελτος, ον· ἀνεξομολόγητος.

ἀν-εξ-ἀλειπτος, ον (α στερ. + ἐξαλείφω)· ὁ μὴ ἐξαιλιφόμενος, ἀνεξίτηλος.

ἀν-εξ-ἀπάτητος, ον· ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος.

ἀν-εξ-ἀρνητος, ον· ὁ μὴ ἐξαρνούμενός τι.

ἀν-εξ-ἐλεγκτος, ον (α στερ. + ἐξελέγω)· ὁ μὴ τελεῖς ὑπὸ ἕ εγχον, ὁ μὴ ἐξελεγχθείς, ὃν δὲν δύναται τις νά ἐξελέγη ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νά ἀποδειχθῆ ἢ ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐλεγχον, ἀντίρροη ἢ ἄψυχος, ἀνεπίληπτος.

ἀν-εξ-ἐργαστος, ον (α στερ. + ἐξεργάζομαι)· ὁ μὴ ἐξεργασμένος, ἀτελείωτος.

ἀν-εξ-ἐρευνήτος, ον (α στερ. + ἐξερευνᾶω)· ὁ μὴ δυνάμενος νά ἐξερευνῆ, «ἀνεξερευνήτος».

ἀν-εξ-ἐταστος, ον (α στερ. + ἐξετάζω)· ὁ μὴ ἐξετασθεὶς, μὴ ἐρευνηθεὶς, ἄβασάνιος.—ἢ βίος ἀνεξ-ἐταστος = ζωὴ ἀνευ ἐρέυνας.

ἀν-εξ-εὐρετος, ον (α στερ. + ἐξευρίσκω)· ὃν δὲν δύναται τις νά ἐξεύρη.

ἀνεξί-κᾰκέω· εἶμαι ἀνεξίκακος, μακρόδουμος.

ἀνεξί-κακία, ἡ (ἐκ τοῦ ἀνεξί-κακος ὃ βλ.)· ὑπομονητικότης, μακροθυμία.

ἀνεξί-κάκος, ον (ἀνέχομαι + κακός)· ὁ ἀνεχόμενος, ὑπομῶν, τὰ κακά ἢ ὑπομονητικός, μακρόδουμος.

ἀν-εξ-ἰκμαστος, ον· ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν ἑαυτ. ὑ ἰκμάδα, ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς.

ἀν-εξ-ἰλάστος, ον· ἀνεξιλέωτος.

ἀν-εξ-ἵτητος, ον· ὁ ἀνευ ἐξόδου, ἀδιέξοδος, ἀδιάβατος.

ἀν-εξ-ἰχνίαστος, ον· (α στερ. + ἐξιχνιάζω)· ὃν δὲν δύναται τις νά ἐξιχνιάσῃ, ἀνεξερευνήτος.

ἀν-ἐξ-οδος, ον (α στερ. + ἐξοδος)· ὁ ἀνευ ἐξόδου, ἀπὸ τοῦ δὲν δύναται τις νά ἐξέλθῃ ἢ ὁ ἀνευ ἐπιστρεφῆς (λατ. irremediabilis).

ἀν-ἐξ-οἰστος, ον· ἀνέφορος (βλ. λ.), ὃν δὲν

πρέπει τις νά ἐξενέγκῃ (νά φέρῃ εἰς φῶς, νά φανερώσῃ).

ἀν-εξ-ομολόγητος, ον· ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς.

ἀνεοί ἢ ἀνεοὶ (βλ. ἀνεως).

ἀνεόνται (βλ. ἀνέονται).

ἀν-ἐόρταστος, ον (α στερ. + ἐορτάζω)· ὁ ἀνευ ἐορτῶν, ἀνευ ἐορταστικῶν ἀπολαύσεων.

ἀν-ἐόρτος, ον (α στερ. + ἐορτή)· ὁ ἀνευ ἐορτῆς ἢ ἀνεόρτος ἑρῶν = ἀμέτοχος ἐορταστικῶν τελετῶν.

ἀν-ἐπ-ἀγγελτος, ον· ὁ μὴ προκηρυχθεὶς ἢ ἀκλητος, ἀνευ προσκλήσεως.

ἀν-ἐπ-αἰσθητος, ον (α στερ. + ἐπαισθάνομαι)· δὲν δὲν αἰσθάνεται τις, ἀπαρτηρήτος.

ἀν-ἐπ-ἀίστος, ον· (α στερ. + ἐπαῖω)· ὁ μὴ ἀκουστός.

ἀν-ἐπ-ἀσχύντος, ον (α στερ. + ἐπαισχύνομαι)· ὁ μὴ ἔχων λόγον νά αἰσχύνεται ἢ ἀναίσχυντος.

ἀν-ἐπ-αιτιάτος, ον· ἀπῆλλαγμένος πάσης κατηγορίας, ἀθῶος.

ἀν-ἐπ-ακτος, ον· (α στερ. + ἐπάγω)· ὁ μὴ ἐπανερχόμενος ἢ ὁ ἀνευ ἐπακτῶν ἡμερῶν (ἐνιαυτός, μῆν).

ἀν-ἐπ-ἀλλάκτος, ον· ὁ μὴ ἐπαλλάσων, ὁ ἔχων τι οὐχ ἓν συνεχεῖσει, ἀλλ' ἐναλλάξ.

ἀν-ἐπαλιτο, ἐπ. ἀντι ἀν-επάλετο, γ' ἐν μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀναπάλλω μετὰ παθ. σημ. (βλ. ἀναπάλλω).

ἀν-ἐπ-αμύνετος, ον· ὁ ἀνευ ἀμύνης.

ἀν-ἐπ-αν-ὄρθωτος, ον· ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ἀδιόρθωτος ἢ ὁ μὴ χρειάζομενος διορθωσιν, τέλειος.

ἀν-ἐπαυσα, ἀορ. α' τοῦ ἀναπαύω.

ἀν-ἐπαφος, ον (α στερ. + ἐπαφή)· ὄδικτος, ἀβλαβής.

ἀν-ἐπ-αφρόδιτος, ον· ἀναφρόδιτος (βλ. λ.).

ἀν-ἐπ-αχθής, ἐς (α στερ. + ἐπαχθής)· ὁ μὴ ἐπαχθής, μὴ ὄχληρός, μὴ φορτικός· ἐπίρ. ἀνεπαχθῶς φέρω = δὲν φέρω βαρέως, δὲν μου κατοφθαίνεται.

ἀν-ἐπ-ἐγκλητος, ον· ἀκατηγόρητος, ἀμειμπτος.

ἀν-ἐπ-ἐκ-τατος, ον· ὁ μὴ ἐπεκταθείς, μὴ μηκυνθείς.

ἀν-ἐπεσον, ἀορ. θ' τοῦ ἀναπίπτω.

ἀν-ἐπηρέαστος, ον· (α στερ. + ἐπηρεάζομαι)· ὁ ἀνευ ἐπηρείας, ἀνευ ὑβρεως.

ἀν-ἐπι-βασία, ἡ· τὸ ἀνεπίβατον, τὸ ἀπρόσιτον.

ἀν-ἐπί-βάτος, ον· ὃν δὲν δύναται τις νά ἀναβῆ, ἀβαστος, ἀδιάβατος ἢ ἀπροσπέλαστος.

ἀν-ἐπί-βλητος, ον· ὁ μὴ ἐπιβαλλόμενος, ἀμελής, ἀδιάφορος.

ἀν-ἐπι-βουλεύτος, ον· (α στερ. + ἐπιβουλεύω)· ὁ ἀνευ ἐπιβουλῆς (κακῶν σχεδίων) ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιβουλεύων τινὶ τὸν σχεδιάζων κακὰ δι' ἄλλον). 2) παθητ., ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς ἐπιβουλήν (καθ' οὗ δὲν σχεδιάζει τις κακὰ).

ἀν-ἐπι-γνώμων, ον· ὁ ἀγνωσὼν τι, ὁ μὴ αἰσθανόμενος τι.

ἀν-ἐπί-γνωστος, ον· ὁ μὴ σαφῶς γινωσκόμενος.

ἀν-ἐπι-γραφία, ἡ· ἡ ἔλλιψις ἐπιγραφῆς.

ἀν-ἐπι-γραφος, ον· ὁ ἀνευ ἐπιγραφῆς ἢ ὁ ἀνευ σαφῶν στοιχείων.

ἀν-ἐπι-δεῆς = ἀν-ενδεής ὃ βλ.

ἀν-ἐπι-δεικτος, ον· ὁ ἀνευ ἐπιδείξεως.

ἀν-ἐπί-δεκτος, ον· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενός τι ἢ ἀπαράδεκτος.

ἀν-ἐπί-δετος, ον· ὁ μὴ ἐπιδεθεὶς ἢ ὁ μὴ προσδεδεμένος.

ἀν-ἐπί-δηλος, ον· ὁ μὴ ἐπίδηλος, μὴ φανερός, ἀπαρτηρήτος.

ἀν-ἐπί-δικος, ον (α στερ. + ἐπίδικος)· μὴ ἀμφισβητούμενος, ἀναμφισβήτητος ἢ ἐπὶ κληρονόμου, ὁ δι' αὐτὸν γάμον δὲν ὑπάρχει καμία ἀμφισβήτησις.

ἀν-ἐπι-δόκτητος, ον (α στερ. + ἐπιδοκέω)· ἀπρόσοδοκῆτος, ἀπρόβλεπτος.

ἀν-ἐπί-δοτος, ον· ὁ μὴ ἐπιδοθεὶς, μὴ αὐξάνων, μὴ προσδεύων.

ἀν-ἐπί-δύτος, ον· ὁ μὴ δύων, ὁ ἀνευ δύσεως.

ἀν-ἐπικεῖα, ἡ· ἡ ἔλλιψις ἐπικεικίας, σκληρότης, τραχύτης. 2) ἐκ τοῦ

ἀν-ἐπικειῆς, ἐς (α στερ. + ἐπικειῆς)· ὁ μὴ ἐπικει-

κῆς, σκληρός, τραχύς || παράλογος· ἐπίρ. -κῶς.
ἀν-επί-θετος, ον' ὁ ἀνεπίθετος προσθήκης.
ἀν-επί-θεώρητος, ον' μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθεὶς.
ἀν-επί-θόλωτος, ον' ὁ μὴ θολωμένος, καθαρός.
ἀν-επί-θύμητος, ον' ὁ μὴ ἐπιθυμητός || ὁ μὴ ἐπιθυμῶν, ὁ στερούμενος ἐπιθυμῶν.
ἀν-επί-κάλυπτος, ον' ὁ μὴ ἐπικαλυμμένος.
ἀν-επί-καμπτος, ον' ὁ μὴ ἐπικαμπτόμενος, μὴ ἐπικαμφθείς.
ἀν-επί-κλήτος, ον (α στερ.+ἐπικαλέω) ὁ μὴ κατηγορούμενος, μὴ ψεγόμενος, ἀνεπίληπτος, ἀψογος. Ἐπίρ. -τως=ἀνευ ἐπικρίσεως, ἀνευ ψόγου.
ἀν-επικούρητος, ον' ὁ ἀνευ ἐπικουρίας, ἀνευ συνδρομῆς.
ἀν-επί-κρίσις, ἡ· τὸ μὴ ἐκρίνειν.
ἀν-επί-κρίτος, ον' ὁ μὴ κριθείς || περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ (νὰ ἀποφασίσῃ), ἄκριτος.
ἀν-επί-κρυπτος, ον' ὁ μὴ κερκρυμμένος.
ἀν-επί-κόλυτος, ον' ἄκωλυτος, ἀνεμπόδιτος.
ἀν-επί-ληπτος, ον (α στερ.+ἐπιλαμβάνω) ὁ εἰς ὃν οὐδὲν δύναται τις νὰ προσάψῃ, ἀδιάβλητος, ἀψογος· ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-ληστος, ον (α στερ.+ἐπιλανθάνω) ὁ δὲν δύναται τις νὰ λησμονήσῃ, ἀλησμόνητος.
ἀν-επί-λόγιτος, ον' ἀπερίσκεπτος, ἀουλόγιτος.
ἀν-επί-λύτος, ον' ἐπιδοδεμένος.
ἀν-επί-μ(ε)ικτος, ον' ὁ μὴ ἐπιμειγνύμενος, μὴ ἀναμειγνύμενος μετ' ἄλλων, ἀκοινώνητος.
ἀν-επί-μ(ε)ϊξία, ἡ· ἔλλειψις ἐπιμειξίας || ἔλλειψις ἐμπορικῆς συναλλαγῆς.
ἀν-επί-μονος, ον' ὁ μὴ ἐπίμονος, ἀσταθῆς.
ἀν-επί-νοησία, ἡ· τὸ ἀκατανόητον.
ἀν-επί-νόητος, ον' ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος || ἀνίκανος νὰ ἀντιληφθῇ.
ἀν-επί-ξεστος, ον (α στερ.+ἐπιξέω) ὁ μὴ ἐπιξεσθεὶς, μὴ λειανθείς || ἀτελής, μὴ συντελεσθεὶς.
ἀν-επί-πληκτος, ον (α στερ.+ἐπιπλήσσω) μὴ ἐπιπληττόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιπλήξῃ, ἀμemptos || ἐπὶ κακῆς σημ. ἀδιόρθωτος, ἀκόλαστος.— || ἐνεργ. ὁ μὴ ἐλέγχων, ὁ μὴ ψέγων.
ἀν-επί-πληξία, ἡ· ἀτιμωρησία, ἀκολασία.
ἀν-επί-πρόσθετος, ον' ὁ μὴ ἐπιπροσθεόμενος, ὁ ἀνευ τινός ἐπιπροσθήσεως, ὃς οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ.
ἀν-επί-ρρηκτος, ον (α στερ.+ἐπιρρηζέω) ὁ μὴ χρησιμοποιηθείς ἐτι διὰ δυσίας, μὴ ἀφίρωςθεὶς.
ἀν-επί-σήμαντος, ον' ὁ μὴ διακρινόμενος, ἀπαρτήρητος.
ἀν-επί-σημείωτος, ον' ὁ ἀνευ ἐπισημειώσεων, ὁ μὴ ἐξηγηθείς, ἀνεξήγητος.
ἀν-επί-σκεπτος, ον (α στερ.+ἐπισκέπτομαι) ὁ μὴ ἐξετάζων, ἀπρόσεκτος.— || παθ., μὴ ἐξεταζόμενος, ἀπαρτήρητος.
ἀν-επί-σκεψία, ἡ· ἔλλειψις ἐπισκοπήσεως, ἐξετάσεως, παρατηρήσεως.
ἀν-επί-σκιάστος, ον' ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, καθαρός, λαμπρός.
ἀν-επί-σκόπητος, ον' παραηλεμένος, ἀνεξερεύνητος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ὃν οὐδεὶς ἐπισκοπεῖ.— || ὁ ἀνεξάρτητος ἀπὸ Ἐπισκόπου (ἐκκλ.).
ἀν-επί-σκοπος, ον' ἀνευ ἐπιθλέψεως.
ἀν-επί-σκόπητος, ον' ὁ μὴ ἐπισκοπιζόμενος.
ἀν-επί-στάθμευτος, ον' ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιστάθμιν, βλ. ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ παρέχῃ σταθμὸν (κατοικίαν) εἰς στρατιώτας.
ἀν-επί-στασία, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἐπιστοσίας, ἀπειρικεψία.
ἀν-επιστάτης, ον' ὁ ἀνευ ἐπιστάτου, ἀνευ φύλακος.
ἀν-επίστατος, ον (α στερ.+ἐπίστημι) ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος || παθ. ἀπαρτήρητος.
ἀν-επιστημονικός, ἡ, ὄν' ὁ μὴ ἐπιστημονικός.
ἀν-επιστημοσύνη, ἡ· ἔλλειψις ἐπιστήμης (γνώσεως), ἀγνοία, ἀπειρία (ἔλλειψις πείρας) || ἔλλειψις ἐπιδεξιότητος. Ἐκ τοῦ
ἀν-επιστήμων, ον, γεν. -ονος (α στερ.+ἐπιστήμω) ὁ μὴ πιστόμενος, ὁ ἀγνοῶν || ἀνεπιτήδειος,

ἀνεπιστημονικός || μετ' ἀρρφ., ὁ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ κάμῃ τι· ἐπίρ. -μόνος.
ἀν-επιστρεπτεύω=οὐκ ἐπιστρέφομαι=δὲν φροντίζω, εἶμαι ἀδιάφορος.
ἀν-επί-στρεπτος, ον' = ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, δηλ. ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος, ἄμελής.
ἀν-επί-στρεφής, ἐς'=ἀνεπίστρεπτος (βλ. λ.) || ἀκαμπτος, ἀμειλίκτης.
ἀν-επιστρεψία, ἡ· ἡ ἔλλειψις προσοχῆς ἢ ἐνδιαφέροντος, ἀδιαφορία, ἀμέλεια.
ἀν-επισφάλλης, ἐς'=ἀσφαλής.
ἀν-επίσχυτος, ον (α στερ.+ἐπέχω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ σταματήσῃ, ἀσυγκράτητος.
ἀν-επί-τακτος, ον (α στερ.+ἐπιτάσσω) ὁ μὴ διατασσόμενος, ὁ μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδένα. Ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-τάτος, ον' ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτείνῃ, ὁ μὴ ἐπιτεινόμενος || ὁ μὴ ἐπιτεταμένος, μὴ γεντωμένος, ἀτέντωτος, χαλαρός.
ἀν-επί-τευκτος, ον' ὁ μὴ ἐπιτυχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής.—ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-τέχνητος, ον' ὁ μὴ ἐντεχνος, ὁ ἀνευ σχεδίου.—ἐπίρ. ἀνεπιτεχνήτως=ἀνευ ἐπιτεχνήσεως
ἀν-επιτήδειος, ον, ἰων. ἀν-επιτήδεος, ἡ, ον (α στερ.+ἐπιτήδεις) ὁ δέξιος, ἀκατάλληλος, μὴ ἐπιδέξιος, «ἀνεπιτήδειος» || ὄκληρός || ἐπιβλαθής. 2) ἐπὶ προσ., θυμωρῶς διατεθειμένος, ἐχθρικός, μὴ φιλικός, τραχύς.
ἀν-επιτηδειότης, -ητος, ἡ· ἀνικανότης, ἔσχευρη, τὸ ἀκατάλληλον.
ἀν-επιτήδευτος, ον (α στερ.+ἐπιτηδέω) ὁ μὴ ἐπιτετηδευμένος, ἀφελής, ἀπλοῦς, ἀπροσοποίητος.— || ὁ μὴ ἠσκημένος, μὴ δεδοκιμασμένος.
ἀν-επί-τίμητος, ον (α στερ.+ἐπιτιμάω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτιμήσῃ (ἐπιπλήξῃ) || ἀτιμώρητος.
ἀν-επί-τύχης, ἐς'=ἀνεπίτευκτος (βλ. λ.).
ἀν-επί-φαντος, ον' ὁ ἀνευ πολυτελείας καὶ ἐπιδείξεως.
ἀν-επί-φθονος, ον (α στερ.+ἐπιφθονος) ὁ ἀνευ φθόνου ἢ ψόγου, θυμωρῶς || μὴ φθονερός· ἐπίρ. -τως.
ἀν-επί-φραστος, ον' ἀπαρτήρητος, ἀπροσδοκῆτος.
ἀν-επιχείρητος, ον' (α στερ.+ἐπιχειρέω) ἀπρόσβλητος, ἀπροσμάχητος || ὁ μὴ ἐπιχειρηθείς.
ἀν-επί-ψογος, ον' ὁ μὴ ἐπίψογος, ἀμemptos.
ἀν-ἐπνευσα, ἄορ. α' τοῦ ἀναπνέω.
ἀν-επ-ονειδιστος, ον' ὃν δὲν δύναται τις ἢ ἕνεῖδιον, νὰ ψέξῃ, ἀψογος, ἀμemptos.
ἀν-επόπτευτος, ον' ὁ μὴ γινόμενος ἐπόπτης, μὴ περιληφθείς εἰς τοὺς ἐπόπτας, ὁ μὴ μυηθείς τελείως εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.
ἀν-ἐπούλωτος, ον' ὁ μὴ ἐπουλωθείς.
ἀν-επτάμην, ἀνέπτην, μέσο. καὶ ἐνεργ. λόρ. δ' τοῦ ἀνιπτᾶμαι· πρὸς ἀνα-πέτομαι.
ἀν-ἐράμαι βλ. ἀνεράομαι.
ἀν-εράομαι, ἄορ. α' ἀνηράσθην, ἀποθ. (ἀνά + ἐράω) ἐρῶ ἐκ νέου, ἀγαπῶ ἐκ νέου, πάλιν.
ἀν-εραστία, ἡ· τὸ μὴ ἐράσιον.
ἀν-εραστος, ον (α στερ.+ἐράω) ὁ ἀνευ ἐρωτος, ὁ μὴ ἀγαπώμενος || ὁ μὴ ἀξίος ἀγάπης.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ἐρῶν, μὴ ἀγαπῶν.
ἀν-εργαστος, ον' (α στερ.+ἐργάζομαι) ὁ μὴ ἐξεργασμένος, ἀκατέργαστος, ἀτελής.
ἀν-εργής, ἐς' ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἀνευ ἀποτελέσματος.
ἀν-εργος, ον (α στερ.+ἐργον) ὁ μὴ τελεσθεὶς, ἀνεκτέλεστος : ἐργα ἀνεργα=λατ. facta infecta.
ἀν-εργω, παλαιῶν. τύπος τοῦ ἀν-είργω (βλ. λ.).
ἀν-ερεδίζω, μέλ. -ισω· ἐρεδίζω, προκαλῶ, παροξύνω, ἐκ νέου (κατ' ἐπανάληψιν).
ἀν-ερεῖδω ὑποστηρίζω, στηρίζω τι ἐπὶ τινος.
ἀν-ερείκτος, ον, ὁ μὴ ἐρείκτος, μὴ τετριμμένος εἰς λεπτά μέρη, μὴ ἀληθεύμενος.
ἀν-ερείπομαι, (ἀνά+ερείπω) ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον παρ' ὄμ. ἐν τῷ γ' πλθθ. ἄορ. α' ἀνηρείπαντο· ἀναρπάζω καὶ ἀπάγω μακρὰν.

ἀν-έρειστος, ον' ὁ ἄνευ ἐρείσματος, ἀσπῆρικτος. **ἀν-ερέπτομαι** πασσωδικῶς συστέλλομαι. **ἀν-ερεύω** ἀναπέμπω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος || μέσ. (ἐπὶ ποταμῶν) ἐκβάλλω, χύνωμαι. **ἀν-ερευνάω**, μέλ. -ήσω· ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἀνιχνεύω, «ἀνερευνάω». **ἀν-ερευνήσις, -εως, ἡ'** ἀναζητήσις. **ἀν-ερευνήτης, ον'** (α στερ.+ἐρευνάω) ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ερευνηθῆ, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀνεύρη, νὰ ἀνερευνήσῃ. **ἀν-ερίδευτος, ον'** ἀδέκαστος, ἀδωροδόκτος. **ἀν-ερίναστος, ον'** (α στερ.+ἐρίναζω, ἐρίνεός) (ἐπὶ σύκων), δταν ὠριμάζων χωρὶς νὰ ἔχωμεν κρυσμῶση εἰς τὴν συκὴν δλύθουσι (ἀγρίας συκῆς). **ἀν-ερκής, ἐς** (α στερ.+ἐρκος) ἀπροσπάτετος, ἀφύλακτος. **ἀν-ερμάστιος, ον'** ὁ ἄνευ ἔρματος, «χωρὶς σαβοῦραν» (ἐπὶ πλοίων). **ἀν-ερμηνευτός, ον'** ὁ μὴ ἐρμηνευθεὶς ἢ μὴ ἐρμηνεύμενος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἐρμηνεύσῃ, ἀνεξήγητος, ἀπερίγραπτος. **ἀν-έρομαι**, ἐπ. ἀν-είρομαι· ἄορ. ἀνηρόμην, ἀποθ. (ἀν+ἐρέομαι)· ἐρωτῶ, ἀνακρίνω. **ἀν-έρπω**, ἄορ. ἀ' ἀν-εἰρπύσσα (ὡσεὶ ἐξ ἐν. ἀν-ερ-πύζω)· ἐρπω, σύρομαι πρὸς τὰ ἄνω. **ἀν-έρρω**, ἄορ. ἀ' ἀνήρρησα· ἀπέρχομαι, «πηγαίνω κατὰ διαβόλου» (μετὰ συνυποθηλουμένης τῆς ἀτυχίας, συμφορᾶς)· ἀνερρε=«γκρεμοτοσάκτου, ξεκουμπίσου», λατ. *abi in malam rem*. Βλ. ἐρρω. **ἀν-ερυδρίαστος, ον'** ὁ μὴ ἐρυδριῶν. **ἀν-ερυδριάω**, μέλ. -άσω [ᾶ]· ἀρχίζω νὰ ἐρυδριῶ, «ξεροκοκκινίζω». **ἀν-ερίω**, ἰων. ἀν-εριζῶ· μέλ. -ύσω· ἔλκω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω. **ἀν-έρχομαι**, μέλ. ἀνελεύσομαι· ἄορ. β' ἀνήλυθον ἢ ἀνήλυθον· πρκ. ἀνελήλυθα· ἀναβαίνω, ἀνυψοῦμαι, μεγαλώνω, αὐξάνω (ἐπὶ ζῴων) || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω || ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀναφλέγομαι, ἀναλάμπω.— || πηγαίνω, ἐπέρχομαι, ὀπίσω, ἐπιστρέφω || ἐπανέρχομαι εἰς ἔν πράγμα. 2) ἀνέρχεσθαι εἰς τινα=ἀναφέρωμαι εἰς τινα, ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος. **ἀν-ερωτάω**, μέλ. ἡσω· ἐρωτῶ πάλιν ἢ κατ' ἐπιανάληψιν. **ἀν-ερωτητέον**=δεῖ ἀνερωτᾶν (βλ. ἀνερωτάω). **ἀν-έσαιμι**, εὐκτ. ἐπ. ἄορ. ἀ' τοῦ ἀν-λήμι. **ἀν-έσαιν**, γ' πλθθ. ἄορ. β' τοῦ ἀν-λήμι. **ἀν-έσαιντες**, μέλ. τοῦ ἀνεῖσαι, ἄορ. ἀ' τοῦ ἀν-ίζω. **ἀν-έσαι**, ἐπ. ἀντὶ ἀνήσει, γ' ἐν. μέλ. τοῦ ἀνίημι. **ἀν-εσθίω** (ἐπὶ ἐλκῶν) βιβρώσκω, φθείρω. **ἀν-εσθία**, ἡ'=ἀνεσις (βλ. λ.). **ἀν-εσις, -εως**, ἰων. -εσις, ἡ (ἀνίημι)· χαλάρωσις, «ξετενέντωσι», ὅπως ἐπὶ τῶν χορδῶν λύρας, ἀνάπαυσις, ἀφροντισία, ἀδιαφορία· ἀνεσις κακῶν=ἐλάττωσις τῶν συμφορῶν. 2) ἀπόλαυσις, ἀκολασία. **ἀν-έσσυτο**, γ'. ἐν. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἀνα-σεύω (βλ. λ.). **ἀν-έστην**, ἄορ. β' τοῦ ἀν-ίστημι. **ἀν-έστιος, ον'** (α στερ.+ἐστία) ὁ ἄνευ ἐστίας (κατοικίας) ἢ πατριδος, ἔρημος. **ἀν-έσχεδε, ἀνεσχέδομαι**, ποιητ. τύποι ἐπεκτ. ἀντὶ ἀέσχε, ἀνέσχομαι, ἄορ. β' τοῦ ἀν-έχω. **ἀν-εταζῶ**, μέλ. -σω· ἐξετάζω ἐξαντλητικᾶ, ἀνερωτῶ, ἀνακρίνω. **ἀν-εταίριος, ον'** ὁ ἄνευ ἐταίρων, ἄνευ φίλων. **ἀν-ετασις, -εως**, ἡ (ἀνεταζῶ)· ἐξετάσις, ἀνίχνευσις, ἔρευνα. **ἀν-ετείλα**, γ' ἐν. ἄορ. ἀ' τοῦ ἀνα-τέλλω. **ἀν-ετέον**=δεῖ ἀνίεσθαι (τοῦ ἀνίημι)=πρέπει νὰ ἀφήσῃ (νὰ χαλαρώσῃ) τις. **ἀν-ετερύωτος, ον'** ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος. **ἀν-ετικός, ἡ, ὄν'** ὁ παρέχων ἀνεσιον. **ἀν-έτην**, ἄορ. β' τοῦ ἀνάτημι. **ἀν-ετοιμός, ον'** (α στερ.+ἐτοιμος) ὁ μὴ ἐτοιμος. **ἀν-ετος, ον'** (ἀνίημι)· χαλαρωμένος, χαλαρός, μὴ τεταμένος, ἀπανος (κυρ. ἐπὶ τῶσσι). 2) ὀηλαγμένος οἰοῦδῆποτε κόπου, περιφρομένος ἐλευθερίας (ἐπὶ τῶν ἀφεισρωμένων εἰς θεῶν) || ἐλευθερός. **ἀν-ετρήφην**, παθ. ἄορ. β' τοῦ ἀνα-τρήφω.

ἀν-ετύμο-λόγητος, ον' ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐτυμολογίαν, ὁ ἀγνώστου παραγωγῆς. **ἀν-ετύμος, ον'**=τῆ προηγ. **ἄνευ**, πρῶθ. μετὰ γεν.· χωρὶς, ἄνευ· ἄνευ θεῶν (λατ. *sine Diis*)=χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν· ἄνευ τοῦ κραινοντος=λατ. *in jussu regis*=χωρὶς τὴν ἐγκρισιν τοῦ βασιλέως. 2) μακρᾶν ἀπό... 3) ἐν τῷ περὶ λόγῳ, παρεκτός, πλὴν, ἐξαιρουμένου (τοῦ, τῆς), ὡς τὸ χωρὶς. **ἄνευ**: ἄνευ, ἀνευθε, Δωρ. ἀνευν, Ἡλ. ἀνευς, Μεγαρ. ἀνις (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ χωρὶς) παράγονται ἐκ στερ. προθεμ. μορίου ἀν- ὁ βλ. ἄνευ (*ἀνευ, γοτθ. *inu*, παλ.-γαρμ. *āpō* (νεογερμ. *ohne*)). **ἀν-ευάζω**· ἀνευάζω ἐπὶ (ἐπιφθεγμα ὕμνου εἰς Διόνυσον) τιμῶ τινα διὰ τοιοῦτων ἐπιφωνήσεων, ἐπευφημῶ. **ἄνευθε**, καὶ πρὸ φων. ἀνευθεθ (ἀνευ): 1) Πρῶθ. μετὰ γεν., ἄνευ, χωρὶς, δίχως. 2) μακρᾶν ἀπό.— || ἐπὶ, μακρᾶν, μακρᾶν ἀπὸ. **ἀν-εὔθετος, ον'** (α στερ.+εὔθετος) ὁ μὴ εὔθετος, ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος, ἀκατάλληλος, ὀχληρός. **ἀν-εὔθυνος, ον'** (α στερ.+εὔθύνη) ὁ μὴ ὑπεύθυνος, μὴ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον, «ἀνεύθυνος» || ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ἐνοχος, ὁδῶς. **ἀν-εὔθυνος, ον'** (α στερ.+εὔθύνω) ὁ μὴ εὔθυνός, μὴ καθιστάμενος εὔθους. **ἀν-ευκτος, ον'** (α στερ.+εὐχομαι)· ὃν δὲν εὐχεται τις, μὴ εὐκτός, ἀνεπιθύμητος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ εὐχόμενος διὰ τι, ὁ μὴ παρακαλῶν. **ἀν-εὐλαβεία**, ἡ· ἡ ἔλλειψις εὐλαβείας, σεβασμοῦ || ἀμέλεια, ἀφροντισία. **ἀν-εὐλαβής, ἐς'** ὁ μὴδὲν φοβούμενος, ἀφοβός || ὁ μὴ εὐλαβῆς πρὸς τὰ δεῖτα. **ἀν-ευρεῖν**, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀνευρίσκω. **ἀν-ευρεσις, -εως**, ἡ (ἀνευρίσκω)· ἡ ἐξεύρεσις, ἀνακάλυψις. **ἀν-ευρετέον**, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνευρίσκω· πρέπει νὰ ἀνεύρη (νὰ ἀνακαλύψῃ) τις. **ἀν-εὔρετος, ον'** (α στερ.+εὔρεσις) ὁ μὴ ἀνευρεθεὶς, μὴ ἀνακαλυφθεὶς || ὁ μὴ ἀνευρισκόμενος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀνεύρη (ἀνακαλύψῃ). **ἀν-εὔρημα, -ατος**, τό· ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις. **ἀν-ευρίσκω**, μέλ. ἀνευρήσω· ἄορ. β' ἀνεύρον· ἀνάττ. μέσ. ἄορ. ἀ' ἀνευράμην· παθ. ἄορ. ἀ' ἀνευρέθη· ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω, «ἀνευρίσκω».— Παθ., ἀνευρίσκομαι, ἀνακαλύπτομαι. **ἀ-νευρος, ον'** (α στερ.+νεῦρον) ὁ ἄνευ νεύρων || ἀνειμένος, χλιαρός, ἄτονος, ἀδύνατος. **ἀν-εὔρυνσις, -εως**, ἡ· ἡ διεύρυνσις, ἡ διαστολή, τὸ δινοίγμα. **ἀν-ευρύω**, εὔρυνω, διανοίγω, διαστέλλω. **ἀν-εὔρυσμα**, τό· (ἀνεύρωσις) ἡ διαπλάτυνσις. **ἀν-ευφημέω**, μέλ. -ήσω· ἀνακράζω αεὐφήμει, εὐφημεῖτε || ἀνακραυγάζω «ξεφωνίζω» || ὑπόδεχομαι μετ' ἐπευφημιῶν. **ἀν-ευφημητός, ον'** ὁ μὴ ἀνευφημηθεὶς, μὴ ἐπαινεθεὶς. **ἀν-εύχομαι**, ἀποθ. ἀνακαλῶ, ἀποσύρω, παράκλησιν. **ἀν-εφ-άλλομαι**, ἀποθ. ἀναπηδῶ κατὰ τινος. **ἀν-εφ-απτος, ον'** (πρβλ. ἀνεπαφτος)· ὃν δὲν διακαιοῦται νὰ ἀπαγάγῃ τις εἰς δοῦλον. **ἀν-εφ-εδρος, ον'** ὁ ἄνευ ἐφέδρου (βλ. λ.). **ἀν-εφ-έλομαι**· ἀνασύρω δι' ἐμαυτόν. **ἀ-νεφέλος, ον'** ἐπκ. ἀννεφέλος (α στερ.+νεφέλη) ὁ ἄνευ νεφελῶν, σίδηρος, ἀκάλυπτος, φανερός. **ἀν-εφθός, ον'** ἄβραστός || (ἐπὶ πλίνθων) ὠμός, μὴ ὀπτός, ἄψητος. **ἀν-εφ-ικτος, ον'** (α στερ.+ἐφικνέομαι) ὁ μὴ ἐφικτός, ἀφθαστός, ἀπρόσιτος. **ἀν-εφ-οδος, ον'** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐφοδόν. **ἀν-εχ-έγγυος, ον'** (α στερ.+ἐχέγγυος) ὁ μὴ παρέχων ἐγγύησιν || ὁ μὴ ἐμπνένων ἐμπιστοσύνην. **ἀν-έχησι** (βλ. ἀν-έχω)· **ἀν-έχω**, πρτ. ἀνείχω· ὡς. ἀν-ίσχω, ἀνίσχομαι· μέλ. ἀν-έξω, ὡς. ἀνα-σχήω· ἄορ. β' ἀν-έσχομαι, ποιητ. ἀν-έσχεθον· πρκ. ἀν-έσχηκα.— Παθ. ἄορ. ἀ' ἀν-έσχεθον·

πρ.κ. ἀνέσχημαι· ἀπαντᾷ καὶ γ' ἐν. ἐν. Ὁρ. ἀνέχησι ὡσαύτ' ἐν. ἀνέχημι· (ἀνά+ἔχω)· κρατῶ ὑψηλά, σηκώνω ὑψηλά, ἀνατείνω (π.χ. τὰς χεῖρας ἐν προσευχῇ ἢ ἐν μάχῃ) ἢ κρατῶ ὑψηλά καὶ ἐπιδείκνυμαι εἰς τινα ἢ ἀνέχουμαι φάος=κρατῶ ὑψηλά ἔως (λαμπάδα) ἢ κυρ. ἐν τῇ φράσει ἀνεχε, πάρεχε, φῶς, ἢ ἀπλῶς ἀνεχε, πάρεχε = κράτει ὑψηλά τὴν ἀνημμένην λαμπάδα καὶ φέγγε εἰς τὴν πομπὴν τοῦ γάμου, κάμε γρήγορα, προπορεύου. 2) ἐκδειάζω, ἐγκωμιάζω, ἐπαίνω. 3) ἐπὶ χώρος· ἀνέχειν τὴν ἀκρην=προβάλλειν ἀκρωτήριον (ἀνέχει ἡ ἄκρα=προεξέχει τὸ ἀκρ.). 4) ὑποστηρίζω ἢ ἐξοκολουθῶ νὰ πράττω τι ἢ μετὰ μτχ.: στέβας ἀνέχει=ἐξοκολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ ἢ περὶ τῆς ἀηθρότος· ἀνέχειν κισδόν=διαμένειν συνεχῶς εἰς τὸν κισδόν, κατοικεῖν ἐν αὐτῷ.— ἢ συγγραφῶν ἀναχαίττω, ἀνακόπτω· Ζεὺς ἀνέχων, ἀντίθ. τῷ ἴων (ὁ σταματῶν τὴν βροχήν).— ἢ ἀμτζ., σηκώνομαι ὑψηλά, ἀνυψοῦμαι, ἀνέρχομαι (κυρ. ὑπὸ τὸν τύπον ἀνίσχω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου) ἢ ἐπὶ συμβάντων, συμβαίω, γίνομαι, λαμβάνω χώρον ἢ μετὰ γεν.. ἀνατέλλω, ἀνέρχομαι, ἕκ τινος ἢ συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, ἕκ τινος. 2) προέρχομαι, προεκβάλλω, προεξέχω (κυρ. ἐπὶ ἀκρωτηρίου προσεχέοντος πρὸς τὴν θάλασσαν). 3) διατηρῶ, ἐξοκολουθῶ νὰ πράττω τι. Β'. Μέσον ἀν-έχομαι ἢ μετὰ ἀνέχουμαι ἢ ἀνασχίσομαι ἄττ. πρτ. καὶ ἄορ. β' μετὰ διπλῆς ἀλξῆς. ἠνειχόμεν, ἠνεσχόμεν· κυρίως κρατοῦμαι (κρατῶ ἐμαυτὸν) ὑψηλά ἢ κρατοῦμαι ὀρθίως ἐναντίον τινὸς (πράγμ.). ἀνέχω, ἀνιδιοταίμαι, βαστῶ, διαρκῶ ἢ οὕτω ἐν τῇ μτχ. ἀνεχόμενοι φέρουσι=φέρουν μετ' ὑπομονήν. 2) ἀνεχέσθαι ξείνους=ὑπομένειν (ἐπιτρέπειν) τὴν παρουσίαν ξένων, (καὶ οὕτω) ὑποδέχεσθαι αὐτούς.— ἢ Κρατῶ ὑψηλά, ἀνατείνω, ὅ,τι εἶναι ἰδικόν μου· ἀνεχέσθαι χεῖρας = σηκώνω τὰς χεῖράς μου (πρὸς πάλην, μάχην).— ἢ σπανίως, συγκρατοῦμαι ἀπὸ ἄλλου (ἐπὶ νυκτερίδων, αἰτίνες κρέμονται ἢ μίᾱ ἀπὸ τῆν ἄλλην). ἀν-έψανος, ὄν (α στερ.+ἔψω)· (ἐπὶ ὕφαιμυρων ὑδατων) τὸ ἀκατάλληλον πρὸς ἔψωρον (βρόσιμον) τροφῶν. ἀνεψία, ἡ, θηλ. τὸ ἀνεψιός· ἐξαδέλφη, (ἢ μτγν. καὶ ἀνεψιά, ὡς καὶ ὕβ). ἀνεψιαδῆ, ἡ· θυγάτηρ πρώτου ἐξαδέλφου ἢ πρώτης ἐξαδέλφης (θηλ. τοῦ ἐσομ.). ἀνεψιάδου, -οῦ, ὁ· υἱὸς τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου (ἢ πρώτης ἐξαδέλφης). *Ἐκ τοῦ ἘΝΕΨΙΟΨ, ὁ· πρῶτος ἐξαδέλφος, γεν. ἐξαδέλφου (μτγν. ἀνεψιός, ὡς καὶ ὕβ). *Ἐτυμ. : ἐκ ρ. νεψ- i α-νεψιος (α- ἄθροιστ.), πρβλ. νεψ-οδ-ες = ἀπόγονοι· πρβλ. λατ. nepos, nepotis = ἀσασκρ. nāpāi, nāp-tar=ἀπόγονος, θηλ. narjī=θυγάτηρ, ἔγγονη—Zenb. naplar, napai=ἀπόγονος, θηλ. napli-i=συγγένεια, naplaga=οικογένεια—Γοτθ. nilh-jis āra., nilh-jō θηλ.=συγγενής — παλ.-γερμ. nepo, nifilla —παλ.-λιθ. nepotlis (ἀνεψιός, ἔγγονος), nepiis (=ἔγγονος) *Iap. *anēpōtiōs. ἀνεψιότης, -ητος, ἡ· ἢ συγγένεια τῶν πρώτων ἐξαδέλφων. ἀν-έψυχθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀνα-ψύχω. ἀν-έψω· βρόζω ἐκ νέου. ἀνεψ ἢ ἀνεω· βλ. ἀνεως. ἀν-έψω, ἄττ. πρ.κ. τοῦ ἀνοίγω, μτχ. ἀνεψώω, πάντοτε ἀμτζ. ἀν-έψωγον, πρτ. τοῦ ἀνοίγω. ἀν-έψονται (καὶ οὐχὶ ἀνεονται), ἀντι ἀνεΐνται, γ' πληθ. παθ. πρ.κ. τοῦ ἀνίημι (ὡσαύτ' ἐξ ἐνεστ. ἀν-εύω)· ἔχουσιν ἀφιερωθῆ. ἀν-έψωξα, ἄορ. α' τοῦ ἀνοίγω. ἀνεως, γεν. -ω, ὁ, ἡ· ἄττ. τύπος ἀπηρχαιωμένου ἐπιθ. ἀναως, ἀνάως (α στερ.+αῦω=φωνώζω) ὁ δνευ κρουγῆς βουβός ἢ ἀνεψ, ὄνομ. πληθ. *Ἐτυμ. : ἄλλος τύπος παραλλ. = ἀν-εφο-ς (τοῦ ἀν-ίημι) = χαλαρός, ἥσυχος (βοσκικῆ σημ. = σιγηλός). Κατὰ τὸν Becht. lexil. 45 ἀνεως ἢ ἀν-ηφος (τοῦ ἡμί) = ὁ μὴ ὀμιλῶν. ἀν-εψώθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀνοίγω. ἄνη, ἴ, (ἄνω)· ἐκτέλεσις (πρβλ. ἀνή· ἄνυσις καὶ πρᾶξις· Ἡτόχ.).

ἀν-ηθάω μάλ. -ῆσω· γίνομαι νέος ἐκ νέου, λατ. repuerascere ἢ φθάνω εἰς ἡβην, γίνομαι ἑφθός· *Ἐκ τούτου τὸ ἀν-ηθηθῆριος, α, ὄν· ὁ κάμνων τινὰ πάλιν νέον, ἀνανεῶν. ἀν-ηθος, ὄν (α στερ.+ῆθη)· ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη εἰς τὴν ἡβην, (τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου), ἀγένειος (ἀντίθ. τῷ ἐφηβος). ἀν-ηγαιγον, ἄορ. β' τοῦ ἀν-άγω. ἀν-ηγεμόνευτος, ὄν (α στερ.+ῆγεμονεύω)· ὁ δνευ ἡγεμόνος, ἄνευ ἀρχηγού, ἢ ὁδηγοῦ. ἀν-ηγεμονικός, ἡ, ὄν· ὁ μὴ προσήκων ἡγεμόνι. ἀν-ητέομαι, μάλ. -ῆσομαι, ἀπαθ.· διηγούμαι, ἀφ-ηγούμαι, ἀναφέρω. ἀν-ηθός, ἐς· ἀηθός.—ἐπὶρ. ἀνηθῆως=ἀηδώς. ἀν-ηθονος, ὄν· ὁ μὴ προξενῶν ἡθονήν, ἀτερ-πῆς, ὄχληρός, δυσάρετος. ἀν-ηδυτος, ὄν (α στερ.+ῆδύνω)· ὁ μὴ ἡδυσμέ-νος, μὴ ἡρτυμένος, μὴ ὠριμασμένος ἢ δυσάρετος, ἀηδής, ἀπεχθής. ἀν-ηδυστος, ὄν· ἀνηδυστος (βλ. λ.). ἀνήη, ἐπ. ἀντι ἀνῆ, γ' ἐν. ἄορ. β' ὑποτ. τοῦ ἀνίημι. ἀνηθ-έλαιον, τό· ἔλαιον τοῦ ἀνήθου. ἀνηθίνος, ἡ, ὄν (ἀνηθον)· ὁ κατεσκευασμένος (παροσκευασμένος) ἐξ ἀνήθου. ἀνηθίτης, (ὄλνος)· οἶνος μμιγμένος ἀνήθω. *ἘΝΗΘΟΝ, τό (ἢ ἀνηθον)· ὁ «ἀνηθος», λατιν. anethum· ἰων. ἀνησον ἢ ἀνησον· ποιητ. ἀνησον ἢ ἀνητον. ἀν-ηθο-ποίητος, ὄν· ὁ μὴ περιγράφων μετ' ἀκρι-βείας τὸν χαρακτήρα προσώπου ἢ ὁ δνευ ἡθικῶ χαρακτήρος, ἀηθικός. ἀν-ηίξω, ἄορ. α' τοῦ ἀν-αἰσω (δ βλ.). ἀν-ηίον, ἐπ. ἀντι ἀνήειν, πρτ. τοῦ ἀνεими. ἀν-ηκα, ἄορ. α' τοῦ ἀν-ιημι. ἀν-ηκστος, ὄν (α στερ.+ἀκείομαι)· ὁ μὴ θερα-πειούμενος, ἀνιάτος, ἀθεράπευτος· ἀνήκεστα ποι-εῖν τινα=προξενεῖ εἰς τινα ἀνεπινόητων συμ-φορῶν· ἀνήκεστα πάσχειν=ὑφίσταμαι παντελῆ δλε-θρον.— ἢ ἐνεργ., ὁ προξενῶν ἀνεπινόητων βλά-θην, ὀλεθριώτατος, θανατηφόρος· ἐπὶρ. ἀνηκέστως διατιθέναι = μεταχειρίζομαι με ἀποτροπιαστικῇ σκληρότητι. ἀν-ηκῆς, ἐς (α στερ.+ἄκος)·=τῷ προηγ. ἀν-ηκιδώτος, ὄν (α στερ.+ἀκιδωτός)· ὁ δνευ ἀ-κιδός, δνευ αἰμηής. ἀν-ηκοῖα, ἡ· τό μὴ ἀκούειν ἢ ἄγνοια. ἀν-ηκοός, ὄν (α στερ.+ἀκοή)· ὁ δνευ ἀκοῆς, κω-φός ἢ ὁ μὴ ἔχων ἀκούσει περὶ τινος πράγμ., ὁ ἄ-γνοῶν αὐτό. 2) ὁ μὴ δέλων νὰ ἀκούσῃ, ἀπειθ-αρχος.— ἢ ὁ μὴ ἀκούσθεις. ἀν-ηκουστέω, μάλ. -ῆσω· δέν δέλω νὰ ἀκούσω, παρακοῦω ἢ εἰμαι ἀπειθαρχος. *Ἐκ τοῦ ἀν-ηκουστίσ, ἡ· ἔλλειψις ἀκοῆς, κώφωσις, κω-φότης. ἀν-ηκουστος, ὄν (α στερ.+ἀκούω)· περὶ οὐ δέν ἔχει τις ἀκούσει, πρωτάκουστος, τρομερός.— ἢ ἐνεργ., ὁ μὴ δέλων νὰ ἀκούσῃ, ἀνυπάκοος.— Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀνήκουστον=ἔλλειψις ὑπακοῆς, παρακοή. ἀν-ηκω, μάλ. -ξω (ἀνά+ῆκω)· φθάνω ὑψηλά ἔως κάπου. 2) ἔχω φθάσει ὑψηλά ἔως ἐν σημεῖον· ἐς τὰ μέγιστα ἀνίηκειν = φθάνω (ἔχω φθάσει) εἰς ὑψίστον σημεῖον ἢ ἀναφέρω, παραπέμπω, ἀποτεινο-μαι πρὸς τι πρόσωπον ἢ πράγμα (ἢ ἀνήκω εἰς αὐ-τό).— ἢ ἐπανερχομαι. ἀν-ηλακτός, ὄν· ὁ μὴ ἐξσηκημένος εἰς τὴν ἡλακτὴν, ἀδαῆς εἰς τὸ νῆδην. ἀν-ηλάλαζον, ἀηλάλαξα, πρτ. καὶ ἄορ. α' τοῦ ἀναλαλάζω (δ βλ.). ἀν-ηλατο, γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ ἀνάλλομαι (δ βλ.). ἀν-ηλάτος, ὄν (α στερ.+ἐλάυω)· ὁ μὴ ἐλατός, ὄν δέν δύναται τις νὰ ἐκτείνῃ διὰ σφυρηλατήσεως ἢ μτφρ. ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος. ἀν-ηλετής, ἐς· ὠμόφρων, σκληρός. ἀν-ηλετής=ἀνελετής, ἀνέλεος (& βλ.). ἀν-ηλέτης, ὄν· ὁ μὴ ἐλεούμενος, ὄν οὐδεὶς ἐ-λεεῖ ἢ ὁ ἀνάξιος ἐλέους.

ἀνθ-ὑπ-εἰκω, μέλ. -ξω (ἀντί + ὑπεῖκω)· ὑπεῖκω
καὶ ἐγὼ μέ τήν σειράν μου, ὑποχωρῶ ἀμοιβαίως.
Ἐκ τούτου τὸ
ἀνθ-ὑπ-εἰξίς, -εως, ἡ· ἀμοιβαία ὑποχώρησις.
ἀνθ-ὑπ-εκ-καίω ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον ἄλλου
πυρὸς καὶ καταστρέφω αὐτὸ
ἀνθ-ὑπ-εξ-άγω· ἐξάγω ὃν εἶχον εἰσαγάγει.
ἀνθ-ὑπερ-βάλλω· ὑπερβάλλω καὶ ἐγὼ.
ἀνθ-ὑπηρετέω· ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντι-
χαρίζομαι.
ἀνθ-ὑπο-βάλλω· φέρω ἐνστάσεις, ἀντερπτόω.
ἀνθ-ὑπο-κρίνομαι, μέλ. -κρίνομαι· ἀποθ. (ἀντί
+ ὑποκρίνομαι)· ὑποκρίνομαι, προσποιῶμαι καὶ ἐγὼ
ἀμοιβαίως (εἰς ἀντιμετώπιον ἄλλου ὑποκρινομένου).
2) ἀνταπαντῶ.
ἀνθ-ὑπο-λείπω· ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς
ἀντιστήκωμα.
ἀνθ-ὑπ-όμνυμι, μέλ. -ομύω (ἀντί ὑπόμνυμι)·
δίδω καὶ ἐγὼ ἔνορκον διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἐν-
αντίου.
ἀνθ-ὑπ-οπτεύω (ἀντί+ὑποπτεύω)· ὑποπτεύω καὶ
ἐγὼ (ἀμοιβαίως).
ἀνθ-ὑπο-ορύσσω, μέλ. -ορύω· ἀνοίγω καὶ ἐγὼ ὑπό-
νομον πρὸς ματαίωσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων
τοῦ ἔχδρου.
ἀνθ-ὑπο-ουργέω (ἀντί + ὑπουργέω)· ἐξυψηρετώ
καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν, ἀνταποδίδω εὐεργεσίαν,
ἀντεργεγῶ. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνθ-ὑπο-οὐργημα, τό, γεν. -ατος· ἀνταπόδοσις εὐ-
εργεσίας, ἐξυψηρέτησις γινομένη εἰς ἀνταπόδοσιν.
ἀνθ-ὑπο-φέρειω· ἀνδυποβάλλω.— II ἀνταφαιρῶ.
ἀνθ-ὑπο-φορά, ἡ· ἐνστάσις τιθεμένη ὑπὸ τοῦ
ἀγορευόντος καὶ ἀναίρουμένη ὑπ' αὐτοῦ.
ἀνθ-ὑπο-χώρησις, ἡ· ἀμοιβαία ὑποχώρησις.
ἀνθ-ὑφ-αἰρέω (ἀντί+ὑφαιρέω)· ἀφαιρῶ καὶ ἐγὼ
(ἀμοιβαίως), ἀνταφαιρῶ, ἀφαιρῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.
ἀνθ-ὑφ-ισταμαι, μέλ. -υποστήσομαι· ἀφ. β' -υπ-
έστην (ἀντί + ὑφίστημι)· ὑποκαδιστῶ ἐμυτῶν εἰς
τήν θεσιν ἄλλου, ἀναλαμβάνω ἀντί ἄλλου.
ἀνθ-ὠδης, ες (ἀνθος+εἶδος)· ὁμοιάζων πρὸς ἄν-
θος, πλήρης ἀνθέων.
ἀνθ-ὠπλισμαι, παθ. πρκ. τοῦ ἀνθοπλίζω.
ἀνθ-ωρατίζομαι· ἀμιλλῶμαι πρὸς ἄλλον ὡς πρὸς
τὸν ἐξωραϊσμόν.
ἌΝΙ'Α, ἰων. ἀνίη, ἡ· δλιψίς, λύπη, ἀμχανία, στε-
νοχωρία, κόπος, ἀνησυχία || πρκ. Ὅμ. μετὰ ἐνεργ.
σημ. ἐπὶ προσώπου, *δαιτὸς ἀνίη* = ἡ ἐνόχλησις τοῦ
συμποσίου μας. [παρ. Ὅμ. ἀνίη, μεθ' Ὅμ. ἀνία ἡ ἐν-
λοτε ἀνία]. Ἐκ τούτου τὸ
ἀνία, ἡ· ζωρ. ἀντί ἡνία· χαλινός.
ἀνιάζω, ἀφ. α' ἡνίασα· προσενῶ ἀνίαν, λυπῶ,
στενοχωρῶ.— II ἀμτβ. εἶμαι τεδλιμμένος ἢ λυπη-
μένος, αἰσθάνομαι ἀνίαν.
ἀν-ἰάσομαι, μέλ. -άσομαι [α]· ἀποθ. ἰῶμαι (=θε-
ραπεύω) ἐκ νέου, διορθῶνω, ἀποκαδιστῶ.
ἀνιάρως, ἄ, ὄν, ἰων. καὶ ἐπ. ἀνιηρός, ἡ, ὄν (ἀ-
νιάω)· ὁ προσενῶν ἀνίαν, (δλιψίν), δλιβερός, ἐνο-
χλητικός· ἀνώμ. παραθ. ἀνιηρέστερος.— II ὁ τεδλιμ-
μένος, ὀδυρμος, στενοχωρημένος. Ἐπίρ. -ρώς [παρ.
Ὅμ. ἀνιηρός, μετρ. ὡς. καὶ ἀνί-].
ἀν-ἰάτος, ὄν (α στερ.+ἰάσομαι)· ὁ μὴ ἰατὸς, ἀδε-
ράπειτος || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀδιόρθωτος.— II ἐνεργ., ἀν-
ωφελής, μάταιος (κυρ. ὁ μὴ θεραπεύων, μὴ ἰα-
τρεύων).
ἀν-ἰατρος· ὁ μὴ ἰατρός, («κομπογιαννίτης»·).
ἀν-ἰάχω (ἰάχω)· φωνάζω δυνατὰ, ἀναβοῶ.
ἀνιάω, μέλ. -άσω [α], ἰων. -ήσω· ἀφ. α' ἡνίασα,
θωρ. ἀνίασα· πρκ. ἡνίακα.— Παθ. μετὰ μέσο, μέλλλ. ἀ-
νίσσομαι· ἀφ. α' ἡνιάσθην· πρκ. ἡνίαμαι (ἀνία)·
προσενῶ ἀνίαν (δλιψίν), λυπῶ, δυσσορεστῶ.— Παθ.,
λύπομαι, δλιβόμαι, στενοχωροῦμαι· ἀνιῶμαι τε =
ἐνοχλοῦμαι εἰς πρὸς τι, διὰ τι' συν. διμῶς μετὰ δοτ.—
Παρ. Ὅμ. ἀπαντᾷ ἰων. τύπος μετ. παθ. ἀφ. α' ἀνιη-
θεις ὡς ἐπιθ. = μελαγχολικός ἀνθρώπος. [παρ. Ὅμ.
πάντοτε ε, μετρ. καὶ ε].
ἀνιηρός, ἄ (ἡ), ὄν· ἀνιηρός (βλ. λ).
ἀν-ιδεῖν, ἀφρ. ἀφ. β' εἶ ἀφρηστυθῆντος ἴδειν.

***ἀν-εἶδω**=ἀναβλέπω, βλέπω πρὸς τὰ ἄνω.
ἀν-ἰδιος, ὄν· ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον, ὁ ἀκνήμων
(βλ. λ.), ὄσιος.
ἀν-ιδίτι, ἐπίρ. = ἀνιδρωτί, δηλ. ἀπόνως, ἄνευ
κόπου. Βλ. ἀνιδίω.
ἀν-ιδίω· ἰδρῶνω τόσοσ ὡστε ὁ ἰδρῶς μουσκεύει
καὶ τὰ ἐνδύματά μου. Βλ. ἀνιδρώω.
ἀν-ιδρος, ὄν· βλ. ἀνιδρωός.
ἀν-ιδρώω· ἰδρῶνω.
ἀν-ιδρωτός, ὄν (α στερ.+ιδρώω)· ὁ μὴ ἰδρυθεῖς,
μὴ στερεωθεῖς, ἀκατάστατος, ἀνήσυχος, ἀεικλή-
τος || κυρ. ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν (πατρίδα),
περιπλανώμενος, ἀλήτης.
ἀν-ιδρωίω· ἀνεγειρῶ, στήνω.
ἀν-ιδρῶς, ὄν· ὁ ἄνευ ἰδρωτός, ἀνιδρός. Ἠ γρ.
ἀνιδρός εἶναι ἐσφαλμ.
ἀν-ιδρωσις, ἡ· τὸ ἰδρῶναι, τὸ ἰδρωμα.
ἀν-ιδρωτί, ἐπίρ. τοῦ ἀν-ιδρωτός· ἄνευ ἰδρωτός ||
ἐπομ. νωχελῶς, θραδέως.
ἀν-ιδρωτος, ὄν (α στερ.+ιδρώω)· ὁ μὴ ἰδρωσας,
ὁ μὴ γυμνάσας τὸ σῶμά του ἕως οὗ νὰ ἰδρωσῃ.
ἀν-ιεύς, ἀνίει, β' καὶ γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀνιημι.
ἀν-ιεύς, β' ἐν. ἐν. τοῦ ἀνιημι.
ἀν-ιεμαί, μέσο. καὶ παθ. τοῦ ἀνιημι.
ἀν-ιέναι, ἀφρ. ἐν. τοῦ ἀνιημι=στέλλω πρὸς τὰ
ἄνω. 2) ἀφρ. ἐν. τοῦ ἀν-εἶμι (τοῦ εἶμι)=ἀνερχομαι.
ἀν-ιέρατος, ὄν· ὁ ἄνευ ἱεράς τελετῆς.
ἀν-ιέρως, ὄν (α στερ.+ιέρως)· ὁ μὴ ἱερός, μὴ ἡ-
γιασμένος, ἀνόσιος, θέβηλος.— III ὁ μὴ καθιερωθεῖς.
ἀν-ιερῶω· ἀφιερῶ, ἀνατίθην.
ἀν-ιέρωσις, -εως, ἡ· καθιέρωσις.
ἀν-ιέσκε, ἰων. πρτ. τοῦ ἀν-ιημι·
ἀν-ιζω, ἀφ. α' ἀνεῖσα (ἀνὰ+ἰζω)· ἀνεγειρῶ.
ἀνιηθείς, ἰων. ἀντί ἀνιᾶθεις, μετρ. παθ. ἀφ. α' τοῦ
ἀνιάω.
ἀν-ιημι, πρτ. ἀν-ιην· ὡς. β' ἐν. ἐν. ἀνιεις, β' καὶ
γ' ἐν. πρτ. ἀνιεις, ἀνιεις· ἰων. γ' ἐν. ἀνιέσκε (ὡσεὶ ἐξ
ἐν. ἀνιέω)· μέλ. ἀνήσω, ὡς. ἀνέσω· ἀφ. α' ἀνήκα,
ἰων. ἀνέκα, ὡς. ἐπ. ἀνεσα· ἀφ. β' μὴ ἐν χρήσει κατὰ
τόν ἐν. Ὅριση. ἄλλ' ἐν τῇ ἐπ. Ἰσοτ. ἀνιη ἀντί ἀνιη, Ἐνκτ.
ἀνιη, ἀφρ. ἀνιέμαι, μετρ. ἀνιητες.— Παθ. ἀνιέμαι· ἀφ.
α' ἀνιηθη· πρκ. ἀνιέμαι· (ἀνὰ+ἰημι)· στέλλω ὄνω,
ἀναπέμπω ἢ ἐξαποστέλλω || κάμνω νὰ ἀναπηδηθῶ,
παράγω (ἐπὶ τῆς γῆς π.χ.) || κυρ. στέλλω ὄνω ἐκ τοῦ
κάτω κόσμου (τῶν νεκρῶν). — II στέλλω ὀπίσω. — III
ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ. 2) ἀνιέναι ἰανί=ἐξαπολύω τινὰ
ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινός (ὡς τὸ λατ.
immittere alicui) || ἐντυθῶν γενικῶς, ἐξωδῶ, ἐξεγεί-
ρω. 3) ἀφίνω μόνον, ἐγκαταλείπω. — Μέσων ἀνι-
μαι=χαλαρῶνω, λύω, ἀπολύω.— Παθ., ἀφίνομαι ἐ-
λευθέρους νὰ ὑπάγῃ, πηγαῖων ἐλευθέρους || μετρ. παθ.
πρκ. ἀνιέμένος = ἐλευθέρους νὰ πράττῃ ὅ,τι θέλει,
καὶ νὰ μεταβαίῃ ὅπου καὶ ἂν θέλῃ· ἀνιέμένος εἰς
τε = ἐξ ὀλοκληρου ἐνησυχολημένος μὲ τι· ἐντυθῶν
IV ὡς τὸ λατ. remittere, χαλαρῶνω, κυρ. ἐπὶ τόζου,
ἐκχορδίζω («ξεκουρδίζω»)· ἐπομ. παραμελῶ, ὑποχω-
ρῶ, παραδίδω.— Παθ. εἶμαι χαλαρός, ἄτονος. V
ἀμτβ. ἐνεργ. κοπαῖω, χαλαροῦμαι, εἶμαι ὀδρανής
(λατ. remisse agere).
ἀνιηρός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντί ἀνιηρός.
ἀνίακα, θωρ. ἀντί ἡνίακα.
ἀν-ικάνος, ὄν (α στερ.+ἰκανός)· ὁ μὴ ἰκανός, μὴ
ἀρκετός, μὴ ἐπαρκής. 2) ὁ μηδὲν εὐρίσκων ἰκα-
νόν, ἀκόρεστος.
ἀν-ικανότης, — ητος, ἡ· τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἔλλει-
ψις ἰκανότητος.
ἀν-ικεί, ἡ ἀνίκι, ἐπίρ. ἄνευ νίκης.
ἀν-ικέτευτος, ὄν (α στερ.+ἰκετεύω)· ὁ μὴ ἰκε-
τεύων (ἐνεργ.) || ὁ μὴ ἰκετευθεῖς (παθ.).
ἀ-νίκητος, ὄν (α στερ.+νικήτω)· ὁ μὴ νικηθείς,
μὴ νικώμενος, ἀήττητος.
ἀν-ικμάζομαι· ἀποβάλλω (χάνω) τὴν ἰκμάδα μου,
ξηραίνομαι.
ἀν-ικμαντός· βλ. ἀνικμος.
ἀν-ικμος, ὄν (α στερ.+ἰκμάς)· ὁ ἄνευ ἰκμάδος,
ξηρός.
ἀν-ίλαστος, ὄν (α στερ.+ἰλάσκομαι)· ὁ μὴ ἐξίλε-

ά-νοησία, ή· ό,τι και νόν.— II = **άκαταληψία** (βλ. λ.), τό άκατανόητον, άκατάληπτον.
άνοηταινώ* είμαι άνόητος, φέρομαι άνοήτως.
άνοητία, ή· άττ. αντί **άνοησία**.
ά-νόητος, **ον** (α στερ.+**νόω**)· πικθ., ό μη νοούμενος, όδιανόητος, άκατανόητος, όν δέν δύνανται τις νά σκεφθῆ.— II ένεργ. ό μη έννοών, άνόητος, μωρός, παράλογος (λατ. *amens*).
ά-νόθευτος, **ον** ό μη νοθευθείς, γνήσιος, καθάρως, άγνός.
ά-νοθος, **ον*** άνόθευτος, γνήσιος.
ά-νοια, έπ. **άνοιή**, ή (**ά-νόω**)· έλλειψις νού, νοήσεως, κατανόησεως || μωρία.
άν-οιγή, ή· τό άνοιγμα.
άν-οιγγύμι και **άν-οίγω**, έπ. **άνα-οίγω*** μέλ. **άνοίξω**, πρτ. μετά διπλής αυξ. **άνέρωγον**, ίων. **άνα-οίγεσκον*** άόρ. α΄ μετά διπλής ώς. αυξ. **άν-έρωξα**, άττ. **ήνωιξα**, ίων. **άνοιξα** ή **άνώξα*** πρκ. α΄ **άν-έρωχα**, πρκ. β΄ **άν-έρωγα**. — Παθ. **άν-οιγγύμαι**, μέλ. **άν-οιχθήσομαι**, μέλ. β΄ **άνοιγήσομαι**, μέλ. γ΄ **άνεώξομαι*** άόρ. **άν-εώχθην**, άπφρ. **άν-οιχθήναι** (άνα+οίγω): 1) «άνοιγω». 2) μεταφ. φανερώω όποιακάτι, «έξοκεπόζω». 3) ώς ναυτικός όρος, άπολ. έξέρχομαι εις τό άνοικτόν πέλαγος, πλέω «πρός τά άνοικτά».—Παθ. «άνοιγομαι», είμαι άνοικτός.
άν-οίγω, μέλ. -ξω=**άν-οιγγυμι** (δ βλ.).
άν-οιδαινώ και **άνοιδέω** (άνα+οιδάινω)* μέλ. **άνοιδήσω*** πρκ. **άνώδηκα*** έξογκοῦμαι, φουσκώνω, «πρήσσομαι». — Παθ. **άνοιδέω**.
άν-οιδανίσις, -εως, ή·= **άνοιδήσις**.
άν-οιδέω = **άν-οιδάινω** (δ βλ.). Εξ αύτου τό **άν-οιδήσις**, ή· τό πρήξιμον, φούσκωμα.
άν-οιδίσκω* κάμνω νά έξογκωθῆ, νά φουσκώσω (τούτου πικθ. τό **άνοιδέω**).
άν-οίκειος, **ον** (α στερ. + **οικεῖος**)· ό μη οίκειος || ό μη φιλικός || ό μη άρμόζων, άνάρμοστος.
άν-οικειότης, -ητος, ή· έλλειψις οίκειότητος.
άν-οικειότητος, **ον*** ό άνευ οίκειότητος, άσχετος, άλλότριος.
άν-οικίζω, μέλ. -ίσω, άττ. -ίω· οικίζω έκ νέου || άνοικοδομῶ — II κάμνω τινά νά άλλάξῃ κατοικίαν, τόν μετακινῶ από τήν πατρίδα του, μετοικίζω.— Παθ. και μέσ. μεταναστεύω (κυρ. προς τά άνω, προς τά μεσόγεια). 2) **άνοικίζειν πόλιν** = τήν άπογυμνώνω από κατοίκους, τήν έρημώνω.—III Παθ. κτίζομαι, ιδρύομαι, εις τά μεσόγεια, μακράν από τά παράλια.
άν-οίκισις, -εως, ή· τό μετοικίζειν προς τά μεσογειότερα.
άν-οικισμός, δ=**άνοικίσις** (βλ. λ.).—II ή έκ νέου κτίσις, άνακαινίσις, έπανόρθωσις.
άν-οικο-δομῆς, μέλ. -ήσω (άνα+οικοδομῶ)* κτίζω, «άνοικοδομῶ».—II οίκοδομῶ έκ νέου.—III περιτείχιζω, φράσσω διά τοίχου (ή τοίχους).
άν-οικο-νόμητος, **ον*** ό μη τακτοποιηθείς, ό μη ών έν τάξει, άτακτος.
άν-οίκος, **ον** (α στερ.+**οἶκος**)· ό στερούμενος οίκίας, άοικος || στερούμενος οικογενειακής έστίαις.
άν-οικτεῖ (ή -τέ), έπίρ. = **άνοικτώσις**, άνευ οίκτου, άνοικτημόνης.
άν-οικτέων, ρημ. έπίθ. του **άν-οίγω** πρέπει νά άνοιζῇ τις.
άνοικτής, -ου, δ· ό άνοίγων.
άν-οικτήριον, **ον**, -ονος, (α στερ.+**οικτήριον**)· ό μη οικήριον, άνηλεής, δσπλαχνός.
άν-οικτιστός, **ον** (α στερ.+**οικτίζω**)· όν οὔδεις οικτεῖρει, οὔδεις εύσπλαχνίχεται.
άν-οικτός, ή, **όν** (**άν-οιγγυμι**)· ό μη κλεισιμένος, «άνοικτός». — Παθ. **άν-οικτώσις**.
άν-οικτος, **ον** (α στερ.+**οἶκος**)· ό άνευ οίκτου, άνοικτήριον, σκληρός.— Έπίρ. -τως=άνευ οίκτου, άνευ έλεους.
άν-οιμώζω, μέλ. -ώξομαι* οίμώζω (δρηνώ) μεγαλοφώνως.
άν-οιμωκτί, (και **άνοιμωκτεῖ**) έπίρ. του **άν-οιμωκτος*** άνευ δρηνων και οίμωγων || ώς. άνευ άνάγκης προς οίμωγας, τ. έ. άτιμωρητή.

άν-οίμωκτος, **ον** (α στερ.+**οἰμώζω**)· ό μη δρηνηθείς, άκλαυστος, άδρηνητος.
άν-οινία, ή = **άοινία** (βλ. λ.).
άν-οινός, **ον*** = **άοινός** (βλ. λ.).
άν-οίξει, άπφρ. άόρ. α΄ του **άνοιγγυμι**.
άν-οιξις, -εως, ή (**άνοιγγυμι**)· άνοιγμα, τό άνοίγειν. 'Η έποχή **άνοιξις** (= **έαρ**) ώνομάζηται οὔτω, διότι κατά τήν έποχῆν αύτήν άνοίγουν τά φυτά (άναδιδοντα φύλλα, άνθη).
άν-οιστέον, ρημ. έπίθ. του **άνα-φέρω** πρέπει τις νά δώσῃ άναφοράν, νά άναφέρῃ, νά καταστήσῃ γνωστόν.
άν-οιστός, ίων. **άνώιστος**, η, **ον** (**άνα-φέρω**, μέλ. **άνοίσω***)· ό άναφερθείς (ό περι οὔ έγένετο λόγος) || ό άνεμχθείς εις τινα διά τήν λήψιν άποφάσεως.
άν-οιστρέω, μέλ. -ήσω (άνα+οιστρος)* κεντώ μεχρι μανίας (θακκική), οιστηλατώ, τρελλοίνω.
άν-οιστρος, **ον*** ό άνευ οίστρου, άνευ θακκικής μανίας.
άν-οίσω, μέλ. του **άνα-φέρω**.
άνοιτο, γ΄ έν. πικθ. έν. του **άνω**.
άν-οιχθῶσιν, γ΄ πληθ. παθ. άόρ. α΄ όποτ. του **ά-νοιγγυμι**.
άν-οκωχεύω (ήττον ορθῶς **άνακωχεύω**), μέλ. -σω (**άνακωχή**)· κρατῶ όπίσω, συκρατῶ, σταματῶ, έμφοδίζω || κρατῶ τό πλοῖον άνοικτά «στά πανιά». — II άμτθ. **άνακωχέω** (έξυπακ. **έμαντόν**)=οταματῶ.
άν-οκωχή, ή (και συν. ήττον ορθῶς **άνακωχή**) (**άνα-όκωχα**, παρκλ. του **άνα-έχω**)· έσημηματίσθη και 'αναδιδ-πλωσιν έκ του **άνοχη** (πρβλ. **όκωχα** πρκ. του **έχω**)· στάσις, παῦσις, άνάπαυλα || ιδίως διακοπή των έχθροπραξιών, «άνακωχή».— II έμπόδιον, **κόλυμα**.
'Ετυμ.: ό ορθός τύπος είναι **άνα-όκωχή**, ό δέ μτην **άνακωχή** άφείλεται εις παρετυμολ. έκ τῆς προθ. **άνα**. Έσημηματίσθη δέ **άνα-όκωχή** και 'αναδιπλασιασμόν (πρβλ. **έχω**, πρκ. **όκωχα**, **άνα-έχω** : **άνα-όκωχα** : **άνα-όκωχή**· ώς. **δι-όκωχή**, **συν-όκωχή**, **κατ-όκωχή**)· πρβλ. και **θνω** : **άρωγή**.
άν-ολβία, ή· ή κατάσταση του **άπόλβου** (=του μη εύτυχούς), ή έλλειψις όλβου, άθλιότης, δυστυχία.
άν-όλβιος, **ον**=**άνα-όλβος** (δ βλ.).
άν-όλβος, **ον** (α στερ.+**όλβος**)· ό μη όλβιος, ό μη έχων όλβον, έλεεινός, δυστυχής.
άν-όλεθρος, **ον** (α στερ.+**όλεθρος**)· ό μη έξολοθρευθείς, μη κατεστραμμένος. Πρβλ. άττ. **άνα-ώλεθρος** (=ό μη ύποκειμένος εις όλεθρον || ένεργ. ό μη προξενών όλεθρον, άθλαθής).
άν-ολίγυρος, **ον*** ό μη όλίγυρος, μη άμελής.
άν-ολισθάνω* άόρ. -ώλισθον· ό μη όλισθαίνων προς τά όπίσω, ό ύποστρέφων.
άν-ολκή, ή (**άνα-έλω**)· ή προς τά άνω έλιξις, τό σύρειν προς τά άνω.
άν-ολολύζω, μέλ. -ύξω (**άνα+όλολύζω**)· άνακράζω μεγαλοφώνως, άλαλάζω από χαράν. 2) δρηνώ μεγαλοφώνως, κλαίω μέ όλολυγμούς. || ένεργ. κάμνω τινά νά άλαλάξῃ.
άν-ολοφύρομαι, άποθ. (**άνα+όλοφύρομαι**) = **άναδύρομαι**· έκοπῶ εις όλοφυρμούς, εις δυνατός δρηνώ.
άν-ολυμπιάς, ή· όλυμπιάς μη έγγραφεῖσα έν τῷ καταλόγῳ των όλυμπιάδων (πρόκειται περι τῆς 34 και 104 όλυμπιάδων, τάς οποίας οἱ 'Έλληνες εκάλουν οὔτω διά τόν μνημονευθέντα λόγον).
άνομα· βλ. έν λ. **άνω**.
άν-ομαλίξω (**άνα+όμαλίζω**)· έπαναφέρω εις τό όμαλον, έξομαλίζω, έξισω.
άν-ομάλωσις, ή (**άνα+όμαλώω**)· ή έξ ίσου διανομῆ πράγματός τινος, έξιωσις.
άν-ομβρέω, (**άνα+όμβρος**)· άναβλύζω ύδωρ.
άν-ομβρητής, **εσσα**, εν (**άνα+όμβρέω**)· πολυομβρός.
άν-ομβρία, ή, (α στερ.+**όμβρος**)· έλλειψις βροχής, ξηρασία.
άν-ομβρός, **ον** (α στερ.+**όμβρος**)· ό άνευ βροχής.
ά-νομέω, μέλ. -ήσω (**άνομος**)· ένεργῶ παρανόμως, κάμνω παρανομίαις.
άν-ομηλικός, **ον** (α στερ.+**όμηλιξ**)· ό μη όμηλιξ.
άνόμημα, -ατος, τό' (**άνομέω**)· παράβασις νόμου, άνομος πράξις.

νος | τόπος έξ ου δέν δύναται τις νά επανέλθη.
ά-νόστιμος, ον (α στερ. + νόστιμος)· ό μη επί-
 στρέφω, ός δέν δύναται ή δέν πρέπει νά επανέλθη. || ό μη έχων νοστιμάδα, ό μη θρεπτικός.
ά-νοστος, ον (α στερ. + νόστος)· ό άνευ επάνο-
 δου, μη επιστρέφω ή μη επιστρέφω.— || ό μη
 νόστιμος, μη έχων νοστιμάδα.
ά-νόσπιτος, ον· ό μη κλαπέις, άσφαλής, βέβαιος.
ά-νόσφρατος, ον· ό μη έχων όσμην ή έχων
 όλιγην μόνον.
ά-νόπιτος, ον· μη νοτιζόμενος, μη ύγραινό-
 μενος.
ά-νοτοτύζω (άνα+ότοτοί)· αναλύομαι, έκσπώ εις
 θρήνους (άναφωνών ότοτοί).
ά-νούατος ον (α στερ. + ούς)· ό άνευ ώτός, τ. έ.
 άνευ λαθής.
ά-νου-δέτητος, ον (α στερ. + νόυ+τίημι)· ό μη
 νουθετηθείς || ό μη θέλων νά άκούση νουθεσίης.
ά-νους, συνγρ. άντι ά-νοος.
ά-νουσίαστος, ον·=τφ έπομ.
ά-νούσιος, ον (α στερ. + ούσία)· ό άνευ ούσίης
 (βηλ. περιουσίης ύλικής, χρηματικής).
ά-νουσος, ον, ίων. άντι ά-νοσος.
ά-νούτάτος, ον (α στερ. + ούτάω)· ό μη τραθείς
 (τραυματισθείς) έκ του σύνεγγυς.
ά-νούτητί, επίρ. έκ του προηγ. άνευ τραύματος,
 χωρίς νά τραυματισθί.
ά-νούτητος, ον·=άνούτατος (βλ. λ.).
ά-νούθηλιότης, ον· ό μη έχων όφθαλμίαν.
ά-νούχεις, ό (άνέχω)· ό κρατών τι προς τά άνω,
 ό ύποβατόζων τι.
ά-νούχευτος, ον· ό μη όχουδεις, ή ό μη όχευό-
 μενος (έπι ζώνων, πτηνών κλπ.).
ά-νούχεω· όχώ προς τά άνω, άνάγω, άνυψώ.
ά-νούχη, ή (άνέχω)· άναχαίσις, παύσις, διακοπή
 (κυρ. επί έχθροπραξιών), άνακωχή.— || (άνέχομαι)·
 μακροθυμία, άνοχή.
ά-νούχλευ·=άνοχλίζω (βλ. λ.).
ά-νούχλοςία, ή· άοχλησία (βλ. λ.).
ά-νούχλητικώς, επίρ.· δι' ύποκινήσεως μέ μοχλόν.
ά-νούχλιζω· άναμοχλεύω, άνακινώ.
ά-νούχλος, ον· ό μη ένοχλών, μη όχληρός.
ά-νούχμάζω, μέλ. -άσω· άνεγειρω, άνυψώ, κρα-
 τώ ύψηλά.
ά-νούψία, ή (βλ. άνωπος)· ή έλλειψις όψου (βηλ.
 όψαριου) || έλλειψις προσφαγιου.
ά-νούψος, ον (α στερ. + οψον)· ό άνευ όψου (βηλ.
 προσφαγιου).
ά-νούστα, έπ. συντετρ. τύπος. Προστ. άντι άνά-στα,
 άνά-στηθι.
ά-νούστίας, άν-στήμεναι, έπ. τύποι άντι άναστίας,
 άναστήναι, μτχ. και άπρφ. άορ. β' του άνίστημι.
ά-νούστήσω, έπ. άντι άνα-στήσω, μέλ. του άν-ίστημι.
ά-νούστήτην, έπ. άντι άνεσθήτην, γ' θυϊκ. άορ. β'
 του άν-ίστημι.
ά-νούστρέπειαν, άντι άνα-στρέπειαν.
ά-νούσχεθεϊν, άν-σχεο, έπ. τύποι άντι άνα-σχεθεϊν,
 άνάσχω, άπρφ. ένεργ. άορ. β' και Προστ. μέσ. άορ. β'
 του άν-έχω.
ά-νούσχετός, έπ. άντι άνα-σχετός.
ά-νούτα (άντι, άνην), επίρ.· άπέναντι, καταντικρύ
 (πρβλ. τό της νέας «άγγώντια»), κατά πρόσωπον,
 φανερά, λατ. coram.— || ώς πρόθ. μετά γεν., άπέ-
 ναντι τίνος, άντικρύ τίνος || άντα παρειών = πρό
 τών παρειών (έπι πέπλου) || άντιμέτωπος τίνος || κατά
 τό πλείστον μετά έχθρικής σημ., έναντίον : άντα Διός
 πολεμίζειν [διά την έτυμολ. του άντα, άνην, αντι-
 άω, άπ-αντάω, άνοτομαι κ. ά. βλ. άντί].
ά-νούανάκτεω· άνανακτώ και έγώ (μέ την οσι-
 ράν μου).
ά-νούάγάπώ· άνταγαπώ τόν αγαπώντά μέ.
ά-νούάγοράζω, μέλ. -άσω· άγοράζω εις άντά-
 λαγά τίνος πωληθέντος.
ά-νούάγορεύω, μέλ. -άσω· άγορεύω έναντίον τι-
 νός, άπαντώ || άντιλέγω.
ά-νούάγρεύομαι· συλλαμβάνομαι και έγώ.
ά-νούάγωνίζομαι, μέλ. -ίσομαι, άττ. -ίσομαι· ά-

ποθ. άγωνίζομαι κατά τίνος, άμιλλώμαι προς τινα
 (κυρ. έν πολέμω)||έρίζω, φιλονεικώ, προς τινα· ώς παθ.
 τίθεμαι έναντίον τίνος ώς άντίπαλος. Έκ τούτου τό
ά-νούάγωνίσμα, τό· ό άγών κατά τίνος άλλου.
ά-νούάγωνιστέω, είμαι άνταγωνιστής, άντίπαλος.
ά-νούάγωνιστής, -ού, ό· άντίπαλος.
ά-νούάδίκέω, μέλ. -ήσω· άδικώ, θλάπτω, εις άντα-
 πόδοσιν (άντεκδικούμενος).
ά-νούάδω· άδω και έγώ, άνταποκρινόμενος εις
 άλλου ώδην (κυρ. επί ψδικών πτηνών, περιδικων κ.ά.).
ά-νούάειρω=άντ-αίρω.—Μόνον ώς μέσ. : άνταεί-
 ρεσθαι χείρας τινη=άνυψώ τās χείρας έναντίον
 τίνος, κινώ πόλεμον κατά τίνος.
ά-νούάθλος, ον (άντι+άθλος)· ό άγωνιζόμενος
 κατά τίνος, άντίπαλος, άνταγωνιστής.
ά-νούαίδεομαι, μέλ. -έσομαι, μέσ.· αϊδοῦμαι και
 έγώ=άνταποδίδω τόν σεβασμόν.
ά-νούαίος, α, ον (άντα)· ό σταθείς άπέναντι, άντι-
 κρινός, άντιμέτωπος, έναντίος : άνταία (ένν. πλληγή)
 =τραύμα έπενεχθέν κατά μέτωπον (κατάστηθα).
 2) έχθρικός, πολεμικός. || ό προς όν στρέφεται
 τις ίκετεύων· τὰ άν·αία θεών=δέησεις προς τούς
 θεούς.
ά-νούαίρω, μέλ. άντ-αίρω· άορ. α' άντ-ηρα· έγειρω
 έναντίον. || άμτθ. (φαινομενικώς, διότι ένν. ή αϊτ.
 χείρας)· άνθισταμαι (έγειρομαι έναντίον τίνος), λατ.
 contra assurgere.
ά-νούαίτέω, μέλ. -ήσω· ζητώ (άπαίτω) εις άντά-
 λαγά.
ά-νούαίτιάομαι· άντικατηγορώ.
ά-νούαίτιος, ον· άξιοκατηγόρητος και αυτός (-θ-
 πως και ό άλλος).
ά-νούαιχμαλωτεύω=άνταιχμαλωτίζω (βλ. λ.).
ά-νούαιχμαλωτίζω· αϊχμαλωτίζω και έγώ προς
 άντειδίκην.
ά-νούαιωρέομαι· αϊωροῦμαι και έγώ.
ΑΝΤΑΚΑΓ' ΟΣ, ό· είδος μεγάλου ίχθύος διαίτω-
 μένον έν ποταμοίς.
ά-νούάκολουθώ· άκολουθώ κατόπιν, συνοδεύω.
ά-νούάκολουθία, ή· ή συνοδεία, τό άντακολουθεϊν.
ά-νούάκοντίζω· άκοντίζω έναντίον.
ά-νούάκούω, μέλ. -ούσομαι· άκούω και έγώ μέ
 τήν σειράν μου, άκροώμαι, προσέχω, και έγώ τά
 εις άνταπόδοσιν τών λόγων μου λεγόμενα.
ά-νούάκροάομαι, μέλ. -άσομαι, άποθ.=άντακούω
 (β βλ.)
ά-νούάλάάζω, μέλ. -άζω· άνταποδίδω τούς άλα-
 λαγμούς, άλαλάζω και έγώ || άντηχώ, άντιπάλω.
ά-νούάλλαγμα, -ατος, τό (άνταλλάσσω)· πάν ό, τι
 δίδεται ή λαμβάνεται προς άνταλλαγήν, «άντάλ-
 λαγμα». **ά-νούάλλαγος**, ον· ό άντηλλαγμένος άντι έτέρου.
ά-νούάλλακτέον· δεϊ τινα άναλλάξαι· = πρέπει
 νά δώση τις εις άνταλλαγήν.
ά-νούάλλακτος, ον· ό έχων ίσην αξίαν μέ άλλο
 πράγμα και δύναμενος νά άνταλλαχθί μέ αυτό.
ά-νούάλλάσσω, άττ. -τω, μέλ. -ξω· άορ. α'
 -ήλλαξα· δίδω ή λαμβάνω τι προς άνταλλαγήν,
 άνταλλάσσω τι μέ άλλο.—Μέσον, λαμβάνω τι ώς άντ-
 άλλαγμα δι' άλλο.
ά-νούάμείβομαι, μέλ. -ψομαι, μέσον· δίδω ή λαμ-
 βάνω τι εις άνταλλαγήν, άνταλλάσσω. 2) έπιβάλ-
 λω ποινήν εις άνταπόδοσιν (τιμωρίαν, λόγω) κακής
 διαγωγής, άνταποδίδω, τιμωρώ. 3) άποκρίνομαι,
 άπαντώ μέ λέξεις. Έκ τούτου τό
ά-νούάμειξις, -εως, ή· άνταπόδοσις, άνταλλαγή.
ά-νούάμοιδή, ή· ό, τι και νθ.
ά-νούάμύνομαι, μέσον· ύπερασπίζω έμαυτόν έναν-
 τίον άλλου, άνθίσταμαι 2) άνταποδίδω, άντεπεξ-
 έρχομαι.
ά-νούανα-διδάξω, μέλ. -βίβάσω και -βιβώ· άνασθ-
 βάζω και έγώ ήμοιβαίως.
ά-νούανα-δοάω· άναδοώ και έγώ εις άπάντην,
 άντιφώνω.
ά-νούανα-γινώσκω· άναγινώσκω βιβλίον άντι-
 παραβάλλον αυτό προς άλλο.
ά-νούανα-άγω, μέλ. -ξω· όδηγώ και έγώ όνω (ά-

ἀπ-ενάριζω, μελ. -ίζω· ἀπογυμνῶ τινα ὅπο τὰ ὄπλα του, ὁ σκυλεύω, τὸν λαφυραγωγῶ.
ἀπ-ενάσασατο, γ' ἔν. ἐπικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀπο-
 ναίω.
ἀπ-ενέγκασθαι, ἀπφρ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀποπέρω.
ἀπ-ενεῖκα, ἐπ. ἀντὶ ἀπῆνεῖκα ἢ ἀπῆνεγκα, ἄορ. α' τοῦ ἀποπέρω· ἀπφρ. παθ. ἄορ. α' ἀπενεχθῆναι.
ἀπ-ενέψω (βλ. ἀπ-εννέπω).
ἀπ-ενδῆς, ἐς (α στερ.+πένθος)· ὁ μὴ πενθῶν, ὁ ἀπηλλαγμένος πένθους.
ἀπ-ενέθητος, ον (α στερ.+πενθέω)· ὁ μὴ θρηνηθεὶς, δι' ὃν οὐδεὶς ἐπένηθσεν.— || =ἀπενθῆς, ὁ μὴ πενθῶν.
ἀπ-ενιαυτέω, μελ. -ήσω ἢ ἀπ ενιαυτέω, μελ. -ίσω (ἀπὸ +ἐνιαυτός)· ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν δι' ἔν ἔτος.
ἀπ-ενιαυτήσις, -εως, ἴ· ἢ ἐπὶ ἔν ἔτος ἐξορία.
ἀπ-ενιαυτίζω, ἀττ. μέλ. -ίω· ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν ἐπὶ ἔν ἔτος· βλ. καὶ ἀπενιαυτέω.
ἀπ-ενιαυτίσις, -εως, ἴ· =ἀπενιαυτήσις (βλ. λ.).
ἀπ-ενιαυτισμός, δ' =ἀπενιαυτίσις (βλ. λ.).
ἀπ-εννέπω (καὶ ἀπ-ενέπω)· ἂ ἀγορεύω (συν. τῷ ἀπανδῶ ὁ βλ.)· ἀπεννέπω σε μὴ ποιεῖν=σοῦ ἀπαγορεύω νὰ πράξης τι.— || διατάσσω ἀποχὴν ἀπὸ τινος· ἀπεννέπειν τινα θαλάμων = ἀποδῶκε τινα ἐκ τῶν θαλάμων.
ἀπ-έξ (βλ. ἀπέκ).
ἀπ-εζικῶς, ἀττ. ἀπεικῶς, -υῖα, -ός, μτχ. παρακ. τοῦ ἀπέοικα· παράλογος, ἀνάρμοστος, ὀδίκος· Ἐπίρ. ἀπειοικῶτως=παράλογος, ἀναρμόστος.
ἀπ-ἐπαντος, ον (α στερ.+πεπαίνω)· ὁ μὴ πεπανθεὶς, ὁ μὴ ὠριμάσας, ἄωρος.
ἀπ-ἐπειρος, ον (α στερ.+πέπειρος)· ὁ μὴ ὤριμος, ἄωρος, παρόκαιρος.
ἀπ-επλάγχθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πλάζω.
ἀπ-επλευσα, ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πλέω.
ἀπ-επλος, ον (α στερ.+πέπλος)· ὁ ἄνευ πέπλου (ἢ γεν. ἐνδύματος), ὁ φορῶν τὸν χιτῶνα μόνον.
ἀπ-ἐπλω, συντετμ. τύπος ἀντὶ ἀπέπλωσε, ἰων. ἀντὶ ἀπ-ἐπλωσε, γ' ἔν. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πλέω.
ἀπ-ἐπνευσα, ἄορ. α' τοῦ ἀπο-πνέω.
ἀπ-επτάμην, ἄορ. β' τοῦ ἀπο-πέτομαι.
ἀπ-επτος, ον (α στερ.+πέσσω, μέλ. πέψω)· ἄερατος, ἀμαγερευτος, ὀχύνητος.
ἀπερ, οὖν. πληθ. τοῦ ὄσπερ (β βλ.)· παρ' ἀττ. συγν. ὡς ἐπίρ.=ὄσπερ.
ἀπ-ἐρατος, ον (α στερ.+περαίνω)· ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπειρος, ἀτελείωτος, ἀναριθμητος.
ἀπέρσσις, ἴ (ἀπερσῶ)· ἔμετος.
ἀπ-εράτος, ον (α στερ.+περάω)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ.
ἀπ-εράτωτος, ον (α στερ.+περατώω)· = ἀπέραντος (β βλ.).
ἀπερῶ, μέλ. -άσω· ἐξεμῶ, κάρνω ἔμετον.
ἀπ-εργάζομαι, μέλ. -άσομαι· πρκ. ἀπ-εργασσάμαι· μετὰ σήμ. ἐνεργ. καὶ παθ.· ἀποθ.· κατεργάζομαι τι, ἀποτελεῖων τι, τελειῶς || μτχ. πρκ. ἀπειργασμένος = ἐντελῶς ἀποτελειωμένος || ἐπὶ ζωγράφου, ἀποτελεῖων διὰ χρωμάτων, παριστάνω ἢ ἐκφράζω τὴν πλήρωσιν || γενικῶς, σχηματίζω, δημιουργῶ. 2) ἀποτελεῖων μίαν σύμβασιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπ-εργασία, ἴ· ἢ ἀποτελειώσις, ἢ συμπλήρωσις || τὸ παράγειν, δημιουργεῖν, τι, τὸ προξενεῖν τι.
ἀπ-εργαστικός, ἴ, ὄν· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπεργάζεσθαι.
ἀπ-έργω, ἰων. ἀντὶ ἀπ-εἶργω.
ἀπ-έρω, μελ. -ξω· φέρω εἰς πέρας, τελειῶν.
ἀπερ-εἶ, ἐπίρ.=ὄσπερ (ἐκ τοῦ ἀπερ, β βλ.).
ἀπ-ερείδω· στήριζω, προσηλῶν στε εἶ. — μέσ. μέλ. ἀπερείδομαι, ἄορ. ἀπερείσάμην, ἀλλ' ὅμως παθ. πρκ. ἀπερῆσθαι· προσηλῶ, στερεῶν, ἑμαυτὸν στερεῶς ἐπάνω εἶς τι, τ. ἔ. ὑποστηρίζω ἑμαυτὸν ἐπὶ τινος πράγματος, βασίζομαι εἰς τι || ἐνδιατρίβω, ἐπιμένω, ἐπὶ τινος, ὡς. κατασταλάζω εἰς ἰδιαίτερον μέρος || ἀπολ., ἄκκομυθῶ, ἀσκαλίνω πρὸς τι.
ἀπερείσιος, ον, ποιητ. = ἀπειρέσιος ἀπερείσια ἀποινα=ἀπειρα, ἀμέτρητα, δῶρα (λύτρα). [α στερ.+πείρα, ἀπειρος (<ἀπερῆς)].

ἀπ-έρεσις, -εως, ἴ· τὸ ἐρεῖδεσθαι (στηρίζεσθαι) ἐπὶ τινος, πίεσις, ἀντίστασις.— || ἐπιβολή (π. χ. Τιμωρίας).
ἀπ-ερεύγομαι μέσ., ερεύγομαι, ἐξεμῶ || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι.
ἀπ-ερημός, μέλ. -ώσω· καθιστῶ τι ἐντελῶς ἔρημον.
ἀπ-ερητῶ, μελ. -ύσω· κωλύω, ἐμποδίζω.
ἀπερ-γένητος, ον (α στερ.+περιγέννομαι)· ἀκατανίκητος.
ἀπερ-δρακτος, ον (α στερ.+περιδράσσομαι)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ, ἀκατάληπτος.
ἀπερ-εργος, ον· ἄπλους, ἀπέρητος, λιτός, ἀφελής, μὴ ἐξεζητημένος.
ἀπερ-ερατής, ον (α στερ.+περιερατέω)· ὁ ἀνυπέροβητος (ἀκατανίκητος) εἰς τὴν φλυαρίαν.
ἀπερ-ελητος, ον (α στερ.+περιελαβάνω)· ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ περιληφθῇ || ἀπερὶγραπτος, ἀπεριόριστος, ἀκαθόριστος.
ἀπερ-μέριμνος, ον (α στερ.+μερίμνα)· ἀμέριμνος, ἀφροντής, ἀπερίσκεπτος· ἐπίρ. -νωσ = ἀμερίμνωσ, ἀφροντίτωσ.
ἀπερ-νόητος, ον (α στερ.+περινοήτω)· ἀκατανόητος || ἀπροσοδοκῆτος.
ἀπερ-όητος, ον (α στερ.+περιόησομαι)· ὁ μὴ ὀρῶν πέραν ἑαυτοῦ, ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τὸ πᾶν, ἀμέριμνος, ὀδίαφορος.
ἀπερ-σκεπτος, ον (α στερ.+περιοκέπτομαι)· ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος, ἀμέριμνος, ἀοχάστος· ἐπίρ. -τωσ.
ἀπερ-σπαστος, ον (α στερ.+περιοσπάω)· ὁ μὴ περισπόμενος (τῆδε κάκεισε), ὀδίατάρακτος· ἐπίρ. -τωσ = ὀδίαταράκτως.
ἀπερίσσις, ἀττ. -ττος, ον (α στερ.+περισσῶ)· ὁ ἄνευ περισσείας (ἄνευ περιττοῦ, πλεονάζοντός τινος), ἄπλους, λιτός, <ἀπέρητος>.
ἀπερ-στάτος, ον (α στερ.+περι-ίσταμαι)· περὶ ὃν οὐδεὶς ἴσταται, ἐπομ. ἔρημος, ἀπροστάτευτος, ἀνυπεράσπιστος.
ἀπερ-τμητος, ον (α στερ.+περιτέμνω)· ὁ μὴ περιτετμημένος, μὴ περικεκομμένος, μὴ περιορισμένος.
ἀπερ-τροπος, ον (α στερ.+περιτρέπω)· ὁ μὴ ἐπιτρέφων, ἀνεπιτροφεος || ἀδιάφορος, ἀμέριμνος, ἔξ ὁ στος.
ἀπ-ερίττος· βλ. ἀπέριττος.
ἀπ-ερρήθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ ἀπερῶ (β βλ.).
ἀπ-εργίγασσι, γ' πληθ. παρακ. β' τοῦ ἀπο-εργίγω.
ἀπ-έρρω· ἀπέρχομαι, ἐξεκομπίζομαι, ἐγκρεμοτσακίζομαι· Πρωστ. ἀπερρω = φύγ' ἀπ' ἐδῶ, ἐξεκομπίσου=λατ. abi in malam rem' βλ. καὶ ἀπλοῦν ἔρρω.
ἀπ-ερυγάνω· ἐξερεύγομαι, ἐξεμῶ || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι || ἀπολ. ερεύγομαι.
ἀπ-ερυθρίω, μελ. -άσω· ὀφίνω κατὰ μέρος τὰ ἐρυθρήματα (<τῆ ντροπή>), δὲν ἐρυθρίω, δὲν κοκκινίζω || εἶμαι ἀνασχιντος.
ἀπ-ερύκω, μελ. -ξω (δπλ + ἐρύκω)· ἀπωδῶ, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω.— Μέσων, ἀπέχω, ἀφίσταμαι, παύω.
ἀπ-ερύσιθῶ, μελ. -ώσω (ἐρυσίθη)· καταστρέφω δι' ἐρυσίθης (νέσσω τῶν ψυτῶν) || παράγω ἐρυσίθην.
ἀπ-ερύω, μελ. -ύσω· ἀποσοφῶ ἀπὸ τι, τραβῶ.
ἀπ-έρχομαι, μελ. -ελεύσομαι· ἄορ. β' -ήλθην, -ήλθον· πρκ. -ελήλυθα· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἐκ τινος τόπου || ἀπερῆσθαι εἰς... = πορεύομαι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο.
ἀπ-ερω, ἰων. ἀπ-ερωέω, μελ. ἄνευ ἔνεστος. ἐν χρήσει· πρκ. ἀπερῆκα· μέσ. μελ. ἀπεροῦμαι· παθ. ἄορ. α' ἀπερῆθην (βλ. ἀπέπειον)· ὀμιλῶ μετὰ θράσους, «τὰ λέω δὲ» ἀπὸ τὰ δόντια.— || ἀπαγορεύω· ἀπερῶ σε μὴ πράττειν=σοῦ τὸ ἀπαγορεύω νὰ τὸ κάμῃς.— || ἀπαροῦμαι, ἀποκηρῶνται, δὲν ἀναγνωρίζω.— || ἀροῦμαι, ἀπορρίπτω. — V ἄμτχ. ἀπ-κάρνω, κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, χάνομαι (πρὸς ἀ εἶπειον).
ἀπ-ερωεύς, -εως, δ'· ὁ ἐμφοδίζων, ὁ κωλύων || ὁ ματαίωνων, ὁ παραλύνων. Ἐκ τοῦ
ἀπ-ερωέω, μελ. -ήσω· ἀποσοῦρομαι, ἀποχωρῶ, ἀπό.. Ἐκ τοῦ

ἀπο-γευσάω κάμνω ὥστε νά προεξέχη τι ὡς γευσόν || ἐφοδιάζω με γελωσιμα.

ἀπο-γεννάω γεννῶ ἀπό τινος, παράγω.

ἀπο-γεννημα, τό· τὸ ἀπό τινος γεννηθέν.

ἀπο-γεύω, μελ. -σω· κάμνω τινά νά γευθῆ ἀπό τῆ—μέσον, γεύομαι ὁ ἴδιος, δοκιμάζω, ἀπό τι.

ἀπο-γεφύρω, μελ. -ώσω· ἐφοδιάζω με γέφυραν ἢ με προχώματα (μῶλον) (διὰ τὰ πρῶληφθῆ ἢ εἰσορῆ τῶν ὑδάτων).

ἀπο-γηράσκω, μελ. -άσσομαι· γηράσκω, γίνομαι γέρων.

ἀπο-γίνομαι, μετν. ἀττ. -γίνομαι· μελ. -γενήσομαι· ἀόρ. β' ἀπ-εγενόμην· πρκ. ἀπογενήσομαι· εἶμαι μακρὰν ἀπό... δὲν ἔχω μέρος (μερίδιον) εἰς τι.— || ἀποκ. ἀπομοκρόνομαι, καὶ οὕτω: ἐγκαταλείπω τήν ζωὴν, ἀποδνήσκω: οἱ ἀπογενόμενοι=οἱ νεκροί.

ἀπο-γίνωσκω, μετν. ἀττ. -γίνωσκω· μελ. -γνώσομαι· ἀόρ. β' ἀπέγνω· πρκ. ἀπέγνωκα· ἐγκαταλείπω σχέδιον ἢ τήν ἀπόφασιν νά πράξω τι (μετὰ γεν.) || ἀποφασίζω νά μή... (μεταβάλλων γνώμην ἀποφασίζω νά μή). 2) ἀπελπίζομαι, εὐρίσκομαι ἐν ἀπογνώσει.— || μετὰ αἰτ. ἐγκαταλείπω τι ὡς ἀχρηστον.— || ὡς δικανικὸς θρος, ἀρνοῦμαι νά δεχθῶ κατηγορίαν τινά, ἀπορρίπτω διατυπωθεῖσαν κατηγορίαν || ἔπομ. ἀθωώνω.

ἀπο-γλωττίζω ἀφαιρῶ τήν γλῶσσάν τινος || τὸν καθιστῶ δλαλον.

ἀπό-γνοια, ἡ (ἀπο-γιγνώσκω)· ἀπόγνοις, ἡ ελπίδα.

ἀπό-γνώσις, ἡ=ἀπόγνοια (8 βλ.)· ὡς καὶ σήμερον, «ἀπόγνοις».

ἀπό-γονος, ον (ἀπὸ γίνομαι)· ὁ καταγόμενος ἢ γεννηθεὶς ἐκ τινος, «ἀπόγονος» ὡς καὶ νῦν λέγεται | ἐν τῇ πληθ. πάντοτε μετὰ τῆς σῆμ. τῶ ἀπογόνων.

ἀπο-γράφῃ, ἡ (ἀπογράφω)· ὡς δικαν. θρος, ἀντίγραφον μηνύσεως (γραφή), κατάδειξις.— || καταγραφή, κατάλογος κτημάτων, κτηματολόγιον (κυρ. κατάλογος πραγμάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὸ Κράτος, καταχομένων ἄλλως ὑπὸ ἰδιωτῶν).

ἀπο-γράφος, ον· ὁ ἀντιγραφισμένος.

ἀπο-γράφω, μελ. -γω· καταγράφω, ἀντιγράφω, κυρ. καταγράφω ἐν καταλόγῳ.— Μέσον, ἔχω τι καταχωρισμένον ἀτὸ ἄλλου, ἢ καταχωρίζω τι πρὸς ἀτομικὴν μου χρῆσιν.— || ὡς ἀττ. δικανικὸς θρος, 1) ἀπογράφειν τινα=παραδίδω ἀντίγραφον τῆς κατὰ τινος κατηγορίας (κυρ. ἐγγράφω τινὸς τὸ ὄνομα ὅπως εἰσαγωγῆς κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ) || δίδω ἢ καταρτίζω κατάλογον περὸ οὐσίας, περὶ ἧς ὑπάρχει ἰσχυρισμός ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ ἥ τις ἄλλος κατακρατεῖται ὑπὸ ἰδιώτου. 2) ἀπογράφειν τὰ ὑπάρχοντα = κόμην καταγραφῆν (ἀπογραφῆν) τῆς περιουσίας (ὡς καὶ σήμερον λέγεται ἐν τῇ Νομικῇ ἐπιστήμῃ).

ἀπο-γυῖω, (ἀπὸ γυῖον)· στερῶ τινά τῆς χρήσεως τῶν μελῶν του (τὸν κάμνω νά μή ἠμπορῆ νά χρησιμοποιεῖ τὰ μέλη του) || τὸν ἐξασθενίζω, τὸν ἐκνευρίζω («τοῦ κόβω τὰ ἦπατα»).

ἀπο-γυμνάζω, μελ. -άσω· γυμνάζω, ἐκγυμνάζω, συντόνωσ || ἐξασκῶ καλῶς.

ἀπο-γυμνώω γυμνῶνω, ἀπυγυμνῶνω, ἐντελῶς || κυρ. τοῦ ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα, τὸν ἀφοπλίζω, «εξαρματώνω».—Παθητ. εἶμαι ἀπυγυμνωμένος.— Μέσον, γυμνῶνω ἐμαυτὸν, «εξεγυμνῶνομαι».

ἀπο-δάκνω, μελ. -θήσομαι· ἀποκόπτω κομμάτι διὰ τῶν ὀδόντων (μετὰ γεν.) || ἀποκ. δαγκνάω.

ἀπο-δακρῶω, μελ. -ύσω· χύνω ὄφθονα δάκρυα || μετ' αἰτ. κλαίω πολὺ διὰ τίνος, θρηγῶ.

ἀπο-δαρθάνω κοιμῶμαι ὀλίγον.

ἀπο-δάσμιος, ον· ὁ ἀποδεσασμένος=ὁ ἀποκεχωρισμένος. Ἐκ τοῦ

ἀπο-δασμός, ὁ (ἀπο-δατέομαι)· μέρος, μερίδιον, ἐκ τοῦ συνόλου. Ἐκ τοῦ

ἀπο-δάτσομαι, μελ. -τάσσομαι, ἐπ. -θάσσομαι· ἀόρ. α' ἀπέδασάμην, ἐπ. ἀπρφ. ἀποδάσασθαι· διαμοιράζω, διανέμω κατ' ἀναλογίαν.— || ἀποχωρίζω, διαχωρίζω.

ἀπο-δεῆς, ἐς (δέω)· ὁ ἀποδένω, ὁ μὴ πλήρης.

ἀπο-δεῖ, ἰων. ἀπο-δέει, ἀπρὸς τοῦ ἀπο-δέω.

ἀπο-δειδίσσομαι, ἀπρὸς· ἐκφοβίζω, προξενῶ φόβον.

ἀπο-δεῖκνυμι καὶ -ύω· μελ. -δείξω, ἰων. -δέξω.—

Παθ. ἀόρ. α' ἀπεδείχθη· πρκ. ἀποδέδειγμα, ἰων. -δέδειγμα:— || δεῖκνύω, ἐπίδεικνύω, φανερώνω, καθιστῶ γνωστὸν || ἐντεῦθεν 1) γαρουσιάζω, παράγω, ἐκδιδῶ || δημοσιεύω (π. χ. νόμον, λατ. promulgare). 2) ὑποδεικνύω, διορίζω: χάρος ἀποδεγμένους=ὑποδειχθεῖσα θέσις. 3) δεῖκνύω δι' ἐπιχειρημάτων, ἀποδεικνύω.— || ἀναδεικνύω πρόσωπον ἢ πράγμα ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον || θθεν: 1) διορίζω, ὀνομάζω, δημιουργῶ. 2) κάμνω, καθιστῶ. 3) παριστῶ ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. 4) ἀποδεικνύω ὅτι εἶναι... 5) μετ-ἀπρφ., ὀρίζω, καθορίζω (ὅστε πρᾶγμα τι νά...)— Μέσον, ἐπίδεικνύω τι ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐμέ: ἀποδείξασθαι γνώμην=λέγει τὴν γνώμην μου, ἀποφαίνομαι γνώμην.— ἀποδείξασθαι ἀρετὰς = δεῖκνύω (ἐπίδεικνύω, παρέχω) ἐξοχα προτερημ. τα.

ἀπο-δειλίασις, ἡ· μεγάλη δειλία. Ἐκ τοῦ

ἀπο-δειλιάω, μελ. -άσω· εἶμαι δειλὸς || τρέμω πρὸ τοῦ κινδύνου.

ἀπό-δειξις, ἰων. -δεξις, -εως, ἡ (ἀποδείκνυμι)· ἐπίδειξις, φανέρωσις || θθεν: 1) ἐκθεσις, παράδοσις, δημοσίευσις. 2) ἐπίδειξις, ἀπόδειξις.— || (ἐκ τοῦ μέσου), ἐπίδειξις, κατόρθωμα, ἀ. δραγάθημα, ἐκτέλεισις.

ἀπο-δειπνίδιος, ον (ἀπὸ δειπνον)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δειπνον || ὁ περισσεύων ἐκ τοῦ δειπνοῦ («τὰ ἀπομεινάρια»).

ἀπο-δειρω-τομέω, μελ. -ήσω (ἀπὸ δειρῆ+τέμνω)· ἀποκόπτω τὸν λαιμόν, ἀπαυχενίζω, ἀποκεφαλίζω, κατατομῶ.

ἀπο-δεῖρω, ἰων. ἀντι ἀπο-δέρω.

ἀπο-δεκάτω, μελ. -ώσω· πληρῶνω τὸ δέκατον πράγματός τινος (τὴν δεκάτην).— || λαμβάνω τὸ δέκατον ἀπὸ τινος (ἀπὸδ. τινά).

ἀπο-δέκομαι, ἰων. ἀντι ἀπο-δέχομαι.

ἀπο-δέκτεον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδέχομαι (δεῖ ἀποδέχεσθαι)· πρᾶπει νά λαμβάνῃ τις (ἢ νά δέχῃται).

ἀπο-δέκτηρ, -ήρος, ὁ (ἀποδέχομαι) = ἀποδέκτης; (8 βλ.)· ὁ δεχόμενος ἢ ὁ λαμβάνων.

ἀπο-δέκτος, ὄν (ἀποδέχομαι)· παραδέκτος, ἐμπροσδεκτος.

ἀπο-δέξασθαι, ἀπρφ. ἰορ. α' τοῦ ἀποδέχομαι. 2) ἰων. ἀντι ἀπο-δέξασθαι, ἀπρφ. ἀόρ. α' τοῦ ἀποδείκνυμι.

ἀπό-δεξις, -εως, ἡ, ἰων. ἀντι ἀπόδειξις.

ἀπό-δερμα, τό, γεν. -ατος (ἀπο-δέρω)· τὸ ἀπεκδορῆν (ἀφαιρεθῆν) δέρμα.

ἀπο-δερματίζω ἐκδέρω, «ἐδέρνω».

ἀπο-δέρω, ἰων. -δείρω, μελ. -δερῶ· ἀόρ. α' ἀπέδειξα· ἐκδέρω ἐντελῶς· ἀποδέρειν τὴν κεφαλὴν = «ξεσπώνω».— || ἀφαιρῶ τὸ δέρμα διὰ μαστιγώσεως.

ἀπό-δεσμος, ὁ (ἀπο-δέω)· δεσμός, στηθόδεσμος, ζῶ η.

ἀπο-δεχθείς, ἰων. μετ. τοῦ παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀποδείκνυμι.

ἀπο-δέχομαι, ἰων. -δέκομαι· μελ. -δέξομαι· ἀόρ. ἀπεδέξάμην· πρκ. -δέδειγμα, ἀπρὸς· δέχομαι ἐντελῶς, παραδέχομαι εὐχαρίτως, εἶμαι εὐχαριστημένος με τι. 2) παραδέχομαι ὡς ἀπόδειξιν || ἐπιτρέπω, ἐπιδοκιμάζω. 3) παραδέχομαι τινά (ὡς διδάσκαλον, ἀκολουθῶ αὐτόν: ἀποδέχομαι τινος=δέχομαι τὴν γνώμην τινός, συμφωνῶ με τινά. 4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω.— || λαμβάνω ὅπως, ἐπανακτῶ.

ἀπο-δέω (Α), μελ. -θήσω· δένω σφιγκτά.

ἀπο-δέω (Β), ἰων. μελ. -θηῶ· εἶμαι ὀλιγώτερος (κατὰ τόσον...), ἔλλειψω, ὑπολείπομαι.— Ἀπρὸς ἀποδεῖ=ἐλλείπει, ὑπολείπεται.

ἀπο-δηλόω καθιστῶ δηλον, φανερώνω.

ἀπο-δημέω, μελ. -ήσω (ἀπόδημος)· εἶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος μου || ἀπέρχομαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν | ἀποδημεῖν εἰς Θεσσαλίαν=πηγαίνω καὶ ζῶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-δημητής, -οῦ, ὁ· ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἁλοδοσίῃ (ὁ μὴ ἐνδημῶν).

ἀπο-ολισθάνω, μελ. -ολισθήσω ἀόρ. α' -ωλισθησα' ἀόρ. β' -ώλιεθον' ὀλισθαίνω ἐκ τινος μέρους, «εξεγλιστρώ» || διαφεύγω.

ἀπο-λίταργίζω, μελ. -ίσο, ἀττ. -ίω' ἐκφεύγω, φεύγω ταχέως «γκρεμοτακίζομαι».

ἀπο-πολίτευτος, ὄν (α στερ+πολιτεύω)' ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, ὁ μὴ ἀναμειγνυόμενος εἰς τὰ πολιτικά, μὴ πολιτικός.

ἀπο-λιχμάομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ. = ἀπολείνω (β βλ.).

ἀπο-λλήγω, ἐπ. ἀντι ἀπολήγω (β βλ.).

ἀπο-δάλλυμι ἢ ἀπο-ολλύω πρτ. ἀπόλλυν ἢ ἀπόλλυνον' μελ. ἀπολέσω, ἐπ. -ολέσω, ἀττ. ἀπολώ, ἰων. ἀπολέω' ἀόρ. α' ἀπόλεσα, ἐπ. ἀπόλεσσα' πρτ. ἀπόλεκα, ἀττ. ἀπολώλεκα' καταστρέφω ἐντελῶς, φανεύω, σφάζω || ἐπὶ πραγμ., κατεδαφίζω, ἐρημύω, ἀφαιρίζω. — || χάνω τι ἐντελῶς. [Πρβλ. λατ. ab oleo 2].

Μέσον, ἀπόλλυμαι' μελ. ἀπολούμαι, ἰων. ἀπολόμαι' ἀόρ. β' ἀπολόμην' πρτ. ἀπόλωλα' ὑπερσ. ἀπολόλειεν ἢ ἀπολόλειεν' χάνομαι, ἀποδύησκω || ὡς ἐπὶ πῶς περιέρχομαι εἰς θέσιν κατεστραμμένου, εἶμαι κατεστραμμένος. — || εἶμαι χομένος, χάνομαι, φθίνω, λυώνω. — || εἶμαι ἐλεινός, «ἀξιολύπητος», «κακορρίζικος».

Ἀπόλλων, -ωνος, δ' αἰτ. -ωνα ἢ -ω' κλητ. Ἀπόλλον' ὁ Ἀπόλλων υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρατος.

Ἔτυμ. ἰ συνθ. ἔτυμολ. ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐκτοτε προσελήθησαν πλείστοι γνόμωι, τολμηραὶ καὶ ἐσφαλμένοι κατὰ τὸ πλείστον: τὸ συνοχέτισαν πρὸς ξένας; λ. ἴδια σανοκρ. || πρὸς τὴν λ. ἀπειλή π. χ. καὶ ἀπέλλα = ἐκκλησία (λατ. appellare, compellere κλπ.) || ἄλλοι ἐπενόησαν θέμ. ἀπελ-, ἀπλ- = εἶμαι δυνατός (<λατ. *op = εργον>): *Ἀπελίων, Ἀπλων = ὁ δυνατός, ὁ βοηθῶν κατὰ Bois. ἀρχικὸν τύπος = Ἀπέλλων (<*Ἀπελίων (μαρτυρούμενος ἐπιγραφικῶς) ὁ τύπος Ἀπόλλων προήλθεν ἐκ τῆς κλητ. Ἀπολλον (<Ἀπελλον (ὅπου τὸ ἄτονον -ε-) -ο- κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ -ο- τῆς ληγουσῆς) > πρβλ. κύρ. δν. Ἀπελλέας, Ἀπελλᾶς, Ἀπελλῆς, κλπ. (ὅπου δὲν ἄδωρει τοιαύτη ἀφομοίωσις). Ἰσως πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὴν εἰς τὴν ἐξείκη ἐξείκη ἀπελ = διεγείρειν, κινεῖν, προκαλεῖν, ὁπότε Ἀπόλλων = ὁ δημιουργός, ὁ προκαλῶν, ὁ διεγείρων.

Ἀπολλώνειον καὶ **Ἀπολλώνιον**, τὸ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀπο-λογέομαι, μελ. -ήσομαι' μέσ. ἀόρ. α' ἀπελογιστήην, παθ. ἀπελογήθη' πρτ. ἀπελόγημαι, ἀποθ. (ἀπὸ+λόγος)' ὁμιλῶ πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀποκρούω κατηγορίαν || ὡς ὁμιλῶ ὑπεράσπισιν γεγονός τι. 2) ἀπολογῶμαι τε = ὑπερασπιῶμαι ἑμαυτὸν ἐναντίον κατηγορίας τινός. 3) ἀπολογῶμαι δίκην θανάτου = ὁμιλῶ ἐναντίον ἐκδοθείσης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς θάνατον. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λόγημα, -ατος, τὸ (ἀπολογέομαι)' ἐπιχείρημα προβαλλόμενον κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν.

ἀπο-λογία, ἡ (ἀπολογέομαι)' λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν, ὑπεράσπισις.

ἀπο-λογίζομαι, μελ. -ίσομαι, ἀττ. -ίσομαι' ἀόρ. α' -ελογιστήην' πρτ. -ελόγημαι, ἀποθ. κάμνω λογαριασμούς, λογαριάζω, δίδω λογαριασμόν (λατ. rationes reddere). — || δίδω πλήρη λογαριασμόν περὶ τινος || ἀναδηιοῦμαι, ἀφηγοῦμαι λεπτομερῶς. 2) ὑπολογίζω, σταθμίζω. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λογισμός, ὁ (ἀπολογίζομαι)' τὸ δίδειν λογαριασμόν || ἐκδεῖσις γεγονότων ἢ σκέψεων.

ἀπό-λογος, δ' ἱστορία, διήγησις || *Ἀκλίνον ἀπόλογος' προσωμιθῆς φράσις χρησιμοποιομένη ἐπὶ τῶν μακρῶν διηγήσεων. ὡς ἐκείνη τοῦ Ὀδυσσεῶς πρὸς τὸν Ἀκλίνον (Ὀδυσ. IX - XII). — || μῦθος, ὡς οἱ τοῦ Αἰσώπου, ἄλληγορία. Πρβλ. λατ. apologus μετὰ τῆς αὐτῆς σημ.

ἀπο-ολοιάτο, ἰων. ἀντι ἀπο-όλοιστο, γ' πλγθ. Ἐὐκτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-ολολύξω, μελ. -ξάω (ἐπιτ. ὀλολύξω)' ἐκπέμψω δυνατὴν κραυγὴν, ὀλολυγῆν (χαρᾶς), ἢ ὀλολυγμούς (λύπη, δρόμω).

ἀπο-ολόμενος, μτχ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-ολοῦμαι, μέσ. μελ. τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπό-λουσις, -εως, ἡ' τὸ ἀπολοεῖν, τὸ πλύσιμον.

Ἐκ τοῦ

ἀπο-λούω, μελ. -λούσω' ἀποπλύνω, «ξεπλύνω». — Μέσον: ἄλμην ὁμοίῳ ἀπολούσομαι = δά ἀποπλύνω τὴν ἄλμην ἀπὸ τοῦς ὤμοις μου. — || μετ' αἰτ. πρσ.: λούων (πλύνων) καθαρίζω καθαρίζω τινά.

ἀπο-ολοφύρομαι, μέλλ. -ύρομαι' θρηνώ μεγαλοφώνως. 2) παύω (ἀπὸ τοῦ) νά θρηνώ.

ἀπο-λοχμόομαι, παθ. γίν'μαι θορυμώδης.

ἀπο-λύμαινομαι, μελ. -μᾶνομαι, ἀποθ. (ἀπὸ+λύμα)' καθαρίζω ἑμαυτὸν (καθαρίζομαι) διὰ λουτρῶν.

ἀπο-λύμαντήρ, -ῆρος, ὁ (ἀπὸ+λύμαινομαι)' ὁ λυμαινόμενος || ὁ καταστροφεύς.

ἀπο-λύσιμος, ὄν (ἀπολύω)' ὁ δεῖσις ἀπολύσεως (ὁ δεῖζων ἢ ἀπελευθερωθῆ, ἢ νά ἀδωθῆ).

ἀπό-λύσις, -εως, ἡ (ἀπολύω)' ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ, ἀπελευθέρωσις || ἀδύωσις || μετὰ γαν., κατὰ τὴν ἀπύλιον τοῦ θανάτου = κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς θανατικῆς ποινῆς.

ἀπο-λύτικός, ἡ, ὄν (ἀπολύω)' διατεθειμένος νά ἀπολύσῃ (νά ἀδωσῆ). Ἐπιρ. ἀπολυτικῶς εἶχειν = εἶμαι διατεθειμένος νά ἀπολύω (ἀδύωσω).

ἀπό-λύτος, ὄν (ἀπολύω)' ἀπολελυμένος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος.

ἀπο-λυτρόω, μελ. -ώσω' ἀπολύω (ἐλευθερῶ) ἀντι λύτρων (λαμβάνων λύτρα). — Μέσον, ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν τινός, τὸν «ἀπολυτρώνω» ἀντι λύτρων (δίδων λύτρα). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-λύτρωσις, -εως, ἡ' ἡ ἀπελευθέρωσις, ἡ ἐξαγορά.

ἀπο-λύω, μέλλ. -λύσω' ἀόρ. α' ἀπέλυσα' πρτ. ἀπολέλυκα' λύω ἀπὸ τινος, ἀπολύω || ἀπελευθερῶ τινά ἀπὸ τινος || ἀνακουφίζω τινά ἀπὸ... || ἀπολύειν αἰτίης = ἀδύων τινά ἀπὸ τινος κατηγορίας || ἀπολύ, ἀδύων. 2) ἐν τῇ ἱλιᾶδι πάντοτε ἀπολύω = ἀπολυεῖω = ἀφίνω τινά ἐλεύθερον ἐπὶ τῇ καταβολῇ λύτρων || καὶ ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν τινός πληρώων τὰ λύτρα: ἀπολυσόμεθα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε = δά τὸν ἀπελευθερώσωμεν πληρώνοντες χαλκὸν καὶ χρυσόν. 3) διαλύω, ἀπολύω (ἀποστρατεῖω) στρατὸν || ἐξοφλῶ χρέος. — || Μέσον, ἀπολυτρώνω, ἀπελευθερῶ τινά δι' ἑμαυτόν, ἐξαγοράζω (πρβλ. ἀνωτ. 2). 2) ἀπολύεσθαι διαβολᾶς = ἀναιρῶ, ἀνασκοπέζω, τὰς ἐναντίον μου οὐκοφαντίας (λατιν. diluere) || θθεν ἀπολ., ὑπεραποικῶ ἑμαυτόν. 3) ἀπελευθεροῦμαι, ἀναχωρῶ. — || Πιθητ., ἀπολυτρώνομαι, ἀφίνομαι ἐλεύθερος, ἀπὸ... 2) ἀπαλλάσσομαι, ἀδύωνομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

ἀπο-λυθάσομαι, μελ. -ήσομαι, ἀποθ. ὑβρίζω χυδαίως, κακομεταχειρίζομαι || ἀόρ. α' ἀπελυβήθη ἔν παθ. ἐνν. = ἐξυβρίζομαι.

ἀπο-όλωλα, μέσ. πρτ. τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-λυτίξω, μελ. -ίξω (ἀπὸ+λυτός) = ἀπανθίζω' δρέπω ἄνθη, συλλέγω ἄνθη || θθεν γενικῶς, ἀποσπῶ, τίλλω.

ἀπο-λυφάω κσταπραῖνω.

ἀπο-μαγδάλια, ἡ (ἀπο-μάσσω)' ἡ «ψίχα» τοῦ ἄρου (τοῦ καρβελαίου), μέ τὴν ὅποιον οἱ ἀρχατοὶ Ἐλληνες ἀπέμασσαν (ἐσφούγγζαν) τὰς χεῖρας καὶ ἐπίετα τὴν ἔρριπτον εἰς τοὺς κύνας.

ἀπό-μαγμα, τὸ (ἀπομάσσω)' πᾶν διτὸ μετοχτιρίζεται τὸς πρὸς σπογγισμόν ἢ καθαρισμόν || ἡ ἀπορριπτομένη ἀκαθάρσια (= κάθαγμα βλ. λ.). — || τὸ ὁποῖόν τιμα σφραγίδος.

ἀπο-μαίνομαι, μελ. -μᾶνήσομαι' πρτ. ἀπο-μέμηνα, ἀποθ. κυριεύομαι πῶς μανίας, ὀργίζομαι μέχρι μανίας. 2) παύομαι τῆς μανίας, «ἐξεδυμῶνω».

ἀπο-μαλάκίζομαι (καὶ -μαλθακ-) εἶμαι (δεικνύομαι) μαλακῶ: (δειλοῦς).

ἀπο-μαλθακίζομαι = τῆ προηγ.

ἀπο-μανθάνω, μελ. -μᾶθήσομαι' «ξεμαθαίνω», λημονῶ ὅσα ἔμαθον (λατ. dediscere).

ἀπο-μαντεύομαι, μελ. -σομαι, ἀποθ. ἀγγέλλω, προαγγέλλω, ὡς προφητῆς || θθεν προφητεύω, προμαντεύω, προλέγω.

ἀπονήμενος, μῆχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπ-ονήμη (δ βλ.).
ἀ-πονήτι, ἐπίρ. τοῦ ἀπότητος· ἄνευ πόνου (ἦτο κόπου), ἀκόπως.
ἀπ-όνητο, ἰων. ἀντι ἀπ-ώνητο, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπ-ονήμη.
ἀ-πόνητος, ον (α στερ. + πόνος)· ὁ μὴ κουρασμένος.— || ὁ ἄνευ κόπου, εὐκόλος· ὑπερθ. ἀπονητότατα = μετ' ἐλαχίστου κόπου. 2) ὁ ἄνευ βασάνων, ὁ μὴ ὑποφέρων δεῖναι.
ἀπο-νήχομαι· ἐκφεύγω κολυμβῶν.
ἀ-πονία, ἡ (ἀπονος)· ἡ ἀποφυγή πόνων, βραθυμία, ὀκνηρία.
ἀπο-νίξω, μελ. -νίξω (ὡσεὶ ἐκ τοῦ ἀπο-νίπτω, ὅπερ εἶναι μτυγ. τύπος)· ἀποπλύνω, καθαρίζω || μέσον, πλύνω καὶ καθαρίζω ἀπὸ τοῦ σώματός μου. 2) πλύνω καθαρά || μέσον, π ὕνθ τὸν ἐαυτόν μου καθαρά.
ἀπό-νιμμα, τὸ (ἀπονίπτω) = ἀπονίπτρον (δ βλ.).
ἀπ-ονήμη, μελ. -ονήσω· παρέχω ἀπόλαυσιν.— || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ ἀπ-ονήμαι· μελ. -ονήσομαι· ἀορ. β' ἀπωνήμη, ἐπ. ἄνευ αἰξ. ἀπ-ονήμη, β' ἐν. εὐκτ. ἀπόναιο, μτυ. ἀπωνήμενος.— "Ἐχω ὄφελος (κέρδος) ἢ τὴν ἀπόλαυσιν ἀπὸ πράγματος τι: τῶνδ' ἀπόναιο = εἶδε ἐνὰ τὰ χαρήεις" (νὰ τὰ ὀπολαύσης) τὰ πράγματα αὐτά.
ἀπό-νιπτρον, τό· ὕδωρ διὰ νίψιμον χειρῶν κλπ. || τὸ ἐκ τῆς ἀπώνητος ὀνομαστικῆς ὀνομαστικῆς ὕδωρ. Ἐκ τοῦ ἀπο-νίπτω (βλ. ἀπονίζω).
ἀπο-νοέομαι, μελ. -νοήσομαι· πρὸς ἀπονερόμαι, ἀποθ.: εἶμαι ἐξω ἀπὸ τὰ λογικά μου, τὰ ἔχω χαμένα || εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ 1) ἐπὶ φόβου, εἶμαι ἀπληροσμένος, διατρέφω ἐν ὀπνοῦσιν: ἀνθρώποι, ἀπονεοσμένοι (λατ. perditii) = διατελοῦντες ἐν ἀπογνώσει. 2) ἐπὶ ἐντροπῆς, ὁ ἀπονεοσμένος = ὁ ἀναόληκτος, χαμένος, πρόδοτος, τιποτένιος. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπό-νοια, ἡ· ἡ ἀψύλεια πάσης αἰσθητικῆς, μωρία, παραφροσύνη || κυρ. ἀπόγνωσις, ἀπελπισία.
ἀπο-νομή, ἡ (ἀπονέμω) = ἀπονέμοις (βλ. λ.), διανομή, ἀπόδοσις.
ἀ-πονος, ον (α στερ. + πόνος)· μετὰ-άνωμ. παραθετικῶν ἀπονεότερος, ἀπονεότατος· ἄνευ πόνου, τ. ἐ. μόχθου, ὁ μὴ κοπιᾶζων «εξεκούραστος». 2) ἐπὶ πρῶτον, ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον, ὀκνηρός, ετεμπέλης, «ραχατλής». 3) ἐπὶ πραγμ., μετὰ παθ. ἐνν., τὸ καμμένον χωρὶς κόπον, εὐκόλον.
ἀπο-νοσέω· ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, θεραπεύομαι.
ἀπο-νοστήω, μελ. -ήσω· ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, ἐπανέρχομαι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπο-νόστησις, -εως, ἡ· ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιτροπή, ἐπάνοδος.
ἀπο-νόσφι, καὶ πρὸ φων. -φιν (ἀπό-νόσφι), ἐπίρ. μακρὰν ἀπό... ἢ χωριστά.— || ὡς πρῶθ. μετὰ γαν., πολὺ μακρὰν ἀπὸ (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τὸ οὖσ, εἰς ὃ ἀνήκει).
ἀπο-νοσφίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίσω· χωρίζω εἰς δύο, κρατῶ μακρὰν ἀπὸ || ἀποστερῶ ἢ ἀπογυμνῶ ἀπό...— Παθ. ἀποστεροῦμαι ἀπὸ τι (μετὰ αἰτ.).— || μετὰ ἀπλῆς αἰτ., φεύγω ἀπό... ἀποφεύγω, προσπαθῶ νὰ ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ.
ἀπο-νυκτερεύω· διέρχομαι τὴν νύκτα μακρὰν τινος
ἀπ-ονυχίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίσω· παθ. ἀορ. ἀπ-ονυχίσθη· πρὸς ἀπ-ονυχίσσαι (ἀπ-ό-δονυχίζω)· περικόπτω (ψαλλίδω) τοὺς ὄνυχας.— || σχίζω, ξεσχίζω, μέ τὰ νύχια.— || δοκιμάζω ἢ ἐξετάζω με τὰ νύχια: ἀκριβῶς ἀπ-ονυχισμένος = λατ. (ἴορατ.) ad unguem factus = λεπτομερῶς ἐξετασμένος διὰ τοῦ ὄνυχος.
ἀπ-ονύχισμα, -ατος, τό· τὸ ἀπὸ τοῦ ὄνυχος ἀποκοπόμενον μέρος.
ἀπο-νωτίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ίσω· ὀναγκάζω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῦτα καὶ νὰ φύγῃ.— Μέσον, στρέφω τὰ νῦτα καὶ φεύγω.
ἀπο-ξάινω· σπαράσσω, τραυματίζω.
ἀπό-ξενος, ὄν = ἀξενος (βλ. λ.), ἀφιλόξενος. 2) ἀπόξενος γῆς = μακρὰν ἀπὸ τινος τόπου (χώρος, πατρίδος).
ἀπο-ξενώω, μελ. -ώσω· ὀπελαύνω (ἀπομακρύνω)

τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα του || γεν., ἀποξενώνω, ἢ ἐξορίζω τινὰ ἀπὸ... — Παθητ., ἀποξενώνομαι, ζῶ μακρὰν τῆς πατρίδος μου, ἐξορίζομαι || μετανάστευω εἰς ἄλλο τόπον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπο-ξένωσις, ἡ (ἀποξενόω)· ἀποδημία εἰς ξένον τόπον || διαμονὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.
ἀπο-ξέω, μελ. -ξέσω· ἀποξέω, ξύνω, ὀποσπῶ, ὀποκόπτω.
ἀπο-ξηραίνω, μελ. -ἄνω· ξηραίνω ἐντελῶς, στεγνώνω, «ἀποξηραίνω» (ποταμὸν π. χ.).— Παθητ., ξηραίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς στεγνός, «στεγνώνω» ἐκ τοῦτου ἰων. παθ. μτυ. ἀπεξηρασμένος.
ἀπο-οξύνω, μελ. -ἄνω· κάμνω τὴν ἀπόληγην εἰς οξὺ, τὸ κάμνω «μυτερό», κωνοειδές.
ἀπο-ξύρω, ἰων. -έω, μελ. -ήσω· (ἀπόξυρος)· ξυρίζω καθαρά, ξυρίζω ἐντελῶς (πρβλ. ἀπο-ξύρω).
ἀπο-ξύρος, ον (ἀπό+ξύρος)· ἀπότομος, τραχύς.
ἀπο-ξύρω = ἀποξυράω (δ βλ.).— Μέσον, ξυρίζω ἐμαυτόν ἐντελῶς, εἶμαι καλὰ ἐγυρισμένος.
ἀπο-οξυς, ὁ εἰς οξὺ κατὰ μικρὸν ἀπολήγων.
ἀπο-οξυστρόμοι, παθ.· ἀμβλύνομαι.
ἀπο-ξύω, μελ. -ἄνω = ἀπο-ξέω (δ βλ.)· ἀφαιρῶ τι δι' ἀποξέσεως ἢ ἐντεθεῖν, «γδέρνω», ὅπως τὸ δέρμα.
ἀπο-πάλλω· πάλλω τι καὶ τὸ ἐξακοντίζω || ρήπτω (π. χ. βέλη).— Παθ. πηδῶ ὀπίσω, τινάσσομαι ὀπίσω, ἀνακόπομαι.
ἀπο-παλμός, ὁ ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναπήδησις.
ἀπο-παπταίνω, μελ. -παπταίνω, ἰων. -έω· μτυ. ἀορ. α' ἀποπαπταίνω· κυττάω γύρω (ὡσάν δια νὰ εὕρω μέρος ἢ τρόπον νὰ φύγω).
ἀπο-παστος, ον (ἀπό+παστέομαι)· ἄπαστος (βλ. λ.), νῆστις, νηστικός.
ἀπο-πάτεω, μελ. -ήσω ἢ -ήσομαι· ἀποσύρομαι ἀπὸ τὴν ὁδόν, παραμερίζω (δι' ἰκανοποίησιν φυσικῆς μου ἀνάγκης). Ἐκ τοῦ
ἀπό-πάτος, ὁ καὶ ἡ· τὸ παραμερίζω ἀπὸ τὸν δρόμον || ἡ κόπρος, τὸ περιττώμα τῆς κοιλίας. 2) = ἀφοδος· τόπος ἐν ᾧ ἀποπατοῦμεν, «ἀπόπατος», κοπρῶν.
ἀπό-παυσις, -εως, ἡ (ἀποπαύω)· τὸ σταματῆν, ἀναχαιτίσθαι || τὸ ἐμποδίσθαι, ἐμποδίσθαι.— || (ἐκ τοῦ μέσου), παύσις, τέρμα, τέλος.
ἀπο-παύω, μελ. -σω· σταματῶ τι(να), ἀναχαιτίζω ἢ ἐμποδίζω τι(νὰ) ἀπὸ τι || μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζω, δέν ἀφῶν, τινὰ νὰ πρόξῃ τι || μετὰ ἀπλῆς αἰτ. σταματῶ, ἀναχαιτίζω.— || Μέσον, παύω ἀπὸ τι, ἐγκαταλείπω τι.
ἀπό-πειρα, ἡ (ἀπό+πειρα)· δοκιμή, τόλημμα.
ἀπο-πειράω, μελ. -άσω, σπανιῶτ. τύπος τοῦ ἐπορ.
ἀπο-πειράομαι, μετὰ μέσ. μελ. -άσομαι [α]· παθ. ἀορ. α' ἀπεπειράσθη, ἰων. -ήθη, ἀποθ. κάμνω δοκιμήν· ἀπέπειραν («ἀποπειράομαι») ἢ ἐλεγχθῆναι τινος (πρῶτ. ἢ πραγμ.). Σπαν. ἐν τῷ ἐνεργ.: ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιέως (ἀπρφ. ἀορ. α') = κάμνω ἀπέπειραν νὰ καταλάβω τὸν Πειραιῶ.
ἀπο-πέκω, μελ. -ξω· ἀποκείρω (βλ. λ.), κουρεύω.
ἀπο-πελεκῶω, μελ. -ήσω· ἀποκείρω διὰ πελέκωος.
ἀπο-πελιόμοι (ἀπό+πελιός)· γίνομαι πελιδόνος, ὠχρός.
ἀπο-πεμπτόω· δίδω τὸ πέμπτον μέρος τινός.
ἀπο-πέμπω, μελ. -ψω· ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, στέλλω μακρὰν || ἀπολύω || ὡς. ἐν κακῇ ἐννοίᾳ, ἀποπέμπω, ἀπελαύνω (εἰς τόπον μακρὸν). 2) προπέμπω, συνοδεύω || ἐπὶ πραγμ., δίδω ὀπίσω.— Μέσον, μετακινῶ, στέλλω, μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἀπαλλάσσομαι || ἐπὶ συζύγων, τὴν διαφενύγω, παίρνω διαζύγιον ἀπὸ αὐτῆν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπό-πεμψις, -εως, ἡ· τὸ πέμπειν μακρὰν || ἀποπομπή, ἀπόλυσις, διάφευξις (διαζύγιον).
ἀπο-πενθέω· πενθῶ, θρηνῶ, πένω, τινά.— || παύω νὰ πενθῶ.
ἀπο-περάω, μελ. -άσω, ἰων. -ήσω (ἀπό+περάω)· μεταφέρω εἰς τὸ ἄλλο (ἐπὶ θαλάσσης, εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν) μέρος, διαβιβάζω.
ἀπο-περδομαι, μελ. -παρδοσομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' -επαρδομαι· «κλάνω» (λατ. pedo).
ἀπο-περκόμοι (πέρκωος), παθ.· μαυρίζω (ἐπὶ ὤριμαξουσῶν σταφυλῶν).

ἀπο-πέσει, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ἀποπέτω. **ἀπο-πετάννυμι** ἀνοίγω, σηκώνω. **ἀπο-πέτομαι**, μ. λ. -πέτομαι· ἀορ. β' ἀπεπτάμην, μτχ. ἀποπετάνω· καὶ ἐνεργ. ἀορ. β' ἀπέπετην· ἀφιπταμαι, πετῶ μακράν, πετῶ καὶ φεύγω (πρβλ. πέτομαι). **ἀπο-πεφασμένως**, ἐπίρ. (ἐκ τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ἀποφαινώ)· φανερώς, σαφῶς, καθαρὰ. **ἀπο-πήγνυμι**, μελ. -πήξω· κάμνω τὴ νά παγῶση ἢ νά πήξῃ.—Παθ. μέλ. -παγήσομαι, ἐπί ἀνθρ., εἶμαι παγωμένος || ἐπὶ αἵματος. πήξω. **ἀπο-πηδάω**, μέλ. -ήσω καὶ -ήσομαι· πηδῶ (μακράν) ἀπὸ τινος || ἀποσκιοῦν. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπο-πήδησι**, -εως, ἡ· ἀποπαλμός, τίναγμα πρὸς τὸ ὅπισθ' ἢ πρὸς τὰ ἄνω. **ἀπο-πιέζω**, μέλ. ἐσω· πιέζω ἰσχυρῶς. **ἀπο-πίεσις**, -εως, ἡ· ἐκδλίψις, πίεσις. **ἀπο-πίεσις**, -ατος, τό· πίεσις ἐκ τινος πράγματος. **ἀπο-πίμπλημι**, καὶ -πιμπλάω, ποιητ. καὶ -πίπλημι, πιπλάω· μέλ. -πλήσω· ἀορ. α' ἀπέπλησα· ἀπογερίζω, πληρῶ μέχρη στεφάνης || συμπληρῶ ἀριθμόν.— || ἰκανοποιῶ, ἐκπληρῶ || καταπραίνω, καθουχάζω (λατ. expleto). **ἀπο-πίνω**, μέλ. -πίομαι· πίνω ἐκ τινος, πίνω μέρος τινός, ἀποπίνω. **ἀπο-πίπτω**, μέλ. -πεσοῦμαι· ἀορ. β' ἀπέπεσον· πίπτω κάτω ἀπὸ τινος, κρημνίζομαι ἀπὸ τῆς (τινος) (μετὰ γεν.). 2) ἀπολ., πίπτω ὡς σταλαγμός, σταλάζω.— || ἀποτυγχάνω εἰς τι (μετὰ γεν.) || καὶ ἀπολ., ἀποτυγχάνω. **ἀπο-πιστεύω**· πιστεύω ἐντελῶς, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα. **ἀπο-πλαγχθεῖς**, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀποπλάζω (β' βλ.). **ἀπο-πλάζω**, μέλ. -πλάξω· ὁδηγῶ ἐξω τῆς ὁδοῦ (μακράν τινος), ἀποπλανῶ.—Παθητ., πορεύομαι ἐξω τῆς ὁδοῦ, ἐκτρέπομαι, ἐξωδοῦμαι μακράν || παρ' ὄμηνω μόνον ὁ παθ. ἀορ. α' ἀπεπλάγχθην=πλανῶμαι μακράν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι || στεροῦμαι τινος || *τροφάλεια ἀποπλάγχθεισα*=περικεφαλαία ἐκτιναχθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς (πρβλ. ἀποπλανῶ). **ἀπο-πλάνάω**, μέλ. -ήσω· ὁδηγῶ ἐξω τῆς ὁδοῦ, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας, ἀποπλανῶ (ὡς τὸ ἀποπλάζω, β' βλ.).—Μέσον, πλανῶμαι μακράν, παρασύρομαι, ἐκτρέπομαι. **ἀπο-πλάσσομαι**, μέλ. -πλάσσομαι· πλάσσω τὴ κατ' ἀπομίμῃσιν (καθ' ὁμοίωσιν) τινος, ὀπομιμοῦμαι. **ἀπο-πλέω**, ἐπ. -πλείω, ἰων. -πλώω· μέλ. πλεῦσομαι ἢ -πλευσοῦμαι· ἀορ. α' ἀπέπλευσα· πλέω ἐκ τινος τόπου, πλέω μακράν, ἀποπλέω || πλέω ὅπισθ'. **ἀπο-πληκτικός**, ἡ, ὄν· ἀπόπληκτος **ἀπό-πληκτος**, ὄν (ἀποπλήσσω)· ὁ κατακτυπημένος ἢ ὁ καταστῆς ἀνίκανος ἀπὸ τὰ κτυπήματα.) διανοητικῶς, ἐμβρόντητος, «ἀπόπληκτος», λατ. altophitus. 2) σωματικῶς, ὁ καταστῆς ἀνάπληρος, παράλυτος. *Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπο-πληξία**, ἡ· προσβολή ἀποπληξίας (πρβλ. ἀπόπληκτος). **ἀπο-πληρόω**, μέλ. -ώσω· γεμίζω ἐντελῶς (λατ. expleto) || ἰκανοποιῶ.— || ἐκπληρῶ. **ἀπο-πλήσσω**, ἀττ. -ττω· μέλ. -ξω.— Παθ. ἀορ. α' ἐπλήχθην· ἀορ. β' ἐπλήγην· πρκ. -πέπληγμα· πατάσσω, κτυπῶ || μὲ κτυπήματα καθιστῶ τὴν ἀνίκανον σωματικῶς καὶ διανοητικῶς.—Παθ., χάνω τὰς αἰσθητικὰς μου, ζαλιζομαι, προσβάλλομαι ἀπὸ ἀποπληξίαν. **ἀπο-πλίσσομαι**, ἀττ. -ττομαι, μέλ. -ξομαι, ἀποθ.· ἀπέρχομαι μὲ ἀνοικτὰ θήματα (πλιξί=βήμα) || ἐκφεύγω. **ἀπό-πλοος**, συνηρ. ἀπόπλους, ὁ (ἀποπλέω)· τὸ πλέειν μακράν, «ἀπόπλους». **ἀπό-πλύμα**, τό· τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ ἐπλύθη ἢ διελύθη τι. *Ἐκ τοῦ **ἀπο-πλύω**, μέλ. -ῦνώ· πλύνω ἐντελῶς (καθαρὰ), «ἐξπλύνω», καθαρίζω μὲ πλύσιμον· ἰων. πρτ. *θποπλύσοκον*. **ἀπο-πλώω**, ἰων. ἀντι ἀπο-πλέω. **ἀπο-πνέω**, ἐπ. -πνεῖω· μέλ. -πνεύσομαι· ἀορ. α'

ἀπέπνευσα· ἐκπέμπω πνοήν, ἀναδίδω· ἀπ. *θυμὸν ἢ ψυχὴν*=εἰσραδίδω τὸ πνεῦμα, «ἐξψυχῶ» (λατ. exspirare animam). 2) φυσῶ, πνέω, ἐκ τινος ὠριαμένου μέρους. 3) ἐκπέμπω ὁσμήν, ἀναπέμπω ὁσμήν, μυρίζω (ἐπὶ πραγμ.). **ἀπο-πνίγω**, μέλ. -πνίξω ἢ -πνίξομαι· πνίγω, στραγγαλίζω.—Παθ. μέλ. -πνιγῶμαι· ἀορ. β' ἐπνίγην· πρκ. -πέπνιγμα· πνίγομαι || πνίγομαι εἰς τὸ ὕδωρ || πνίγομαι ἀπὸ θυμόν. **ἀπο-πνοή**, ἡ· ἐκπνοή, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις. **ἀπο-ποιέομαι**, ἀποθ.· ἀπομακρύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀπορρίπτω || ἀρνοῦμαι, δέν ἀναγνωρίζω. **ἀπο-πολεμέω**, μέλ. -ήσω· πολεμῶ, μάχομαι, ὁπὸ τινος (μέρους). **ἀπό-πολις**, ποιητ. ἀπό-πολις, -ι, γεν. -ιδος καὶ -εως· μακράν τῆς πόλεως, ἐξόριστος. **ἀπο-πομπή**, ἡ (ἀποπέμπω)· τὸ πέμπειν μακράν, ἀποστολή || ἀπομάκρυνσις || ἀπαλλαγὴ, ἀποσώθισις. **ἀπο-πονέω**, μέλ. -ήσω· παύομαι τοῦ πονεῖν || τελεῖν ἔν ἔργον || παύω ἐργαζόμενος. **ἀπο-πόρευομαι**, παθ. (πρβλ. πορεύω) μετὰ μέσ. μέλλ. -εύσομαι, παθ. ἀορ. α' ἀπεπορεύθην· ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι. **ἀπο-πορπάω**· ἀφαιρῶ τὴν πόρπην ἢ τὴν περόνην ἀπὸ ζῆνος. **ἀπο-πράσσομαι**, μέσ.· εἰσπράττω μέχρῃς ὀβολοῦ. **ἀπο-πράττιζομαι**, ἀποθ. (πιπράσκω)· πωλῶ. **ἀπο-πραῦνω**, μέλ. -ῦνώ· καταπραίνω, μαλακώνω. **ἀπό-πρεμνος**, ὄν· ὁ ἀπὸ τοῦ πρέμνου, ὁ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων. **ἀπο-πρεσβεῖα**, ἡ· ἐκδσεις πρεσβευς. *Ἐκ τοῦ **ἀπο-πρεσβεύω**· ἐκδέτω τὰ τῆς πρεσβείας. **ἀπο-πρίασθαι**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀποπνέομαι (ἀνευ ἐνεστ. ἀποπνέομαι). **ἀπο-πρίζω**, μέλ. -ίσω [Υ]=ἀποπρίω (β' βλ.). **ἀπο-πρίω**, μέλ. -ίσω· ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, μὲ τὸ πρίον || πριονίζω. **ἀπο-πρό**, ἐπίρ. μακράν, πολὺ μακράν. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., μακράν ἀπὸ. **ἀπο-προ-αἰρέω**· ἀφαιρῶ μέρος ὅπὸ τι || ἀφαιρῶ ἀπὸ πρίν || μτχ. ἀορ. β'· *σίτου ἀποπροσελῶν*=ἀποκόψας μέρος τοῦ ἄρτου. **ἀπο-προ-βάλλω**· βάλλω, ρίπτω, μακράν ἀπ' ἑμοῦ. **ἀπο-προ-έκηκα**, ἰων. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-προ-ίημι (β' βλ.). **ἀπο-προ-ελύνω**, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀποπροαιρέω (β' βλ.). **ἀπό-προθε**, καὶ πρό φων. -θεν, ἐπίρ. (ἀπό+πρό)· μακρόθεν, ἀπὸ μακρῶν || μακράν, μακράν ἀπὸ... **ἀπο-προ-θέω**· φεύγω μακράν ἀπὸ τινος. **ἀπό-προθι**, ἐπίρ. (ἀπο+πρό)· μακράν. **ἀπο-προ-θορεῖν**· ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-προ-θρέσκω· ἀναπηδῶ μακράν ἀπὸ τινος. **ἀπο-προ-ίεις**, μτχ. ἐν. τοῦ **ἀπο-προ-ίημι**, μέλ. -προθήω· ἐπ. ἀορ. α' -προθήκα· πέμπω ἐμπρός, προπέμπω || ρίπτω μακράν. 2) ἀποστέλλω || ἐξακοντίζω. 3) ἀφίνω τὴ νά πέσῃ. **ἀπο-προ-λείπω**· ἀφίνω μακράν ὅπισθ'. **ἀπο-προ-νοσφίζω**, μέλ. -ίσω, ἀττ. -ίω· ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακράν. **ἀπο-προ-τέμνω**, μέλ. -τεμῶ· ἐπ. ἀορ. β' -ετῆμον (βλ. τέμνω)· ἀποκόπτω ἀπὸ τι || *καίου ἀποπροταμών*=ἀποκόψας τεμάχιον ἐκ τῆς ρά εως. **ἀπο-προ-φεύγω**, μέλ. -φεύξομαι· φεύγω μακράν ἀπὸ... ἐκφεύγω. **ἀπο-πτάμενος**, ἡ, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-πέτομαι (ὡς εἰ ἐν. ἀφ-ίπτομαι). **ἀπο-οπτάω**· ὀπτῶ ἰκανῶς. **ἀπο-πτερυγίζομαι**, ἀποθ.· κτυπῶ τὸς πτέρυγας ἰσχυρῶς πρό· ἀλλήλας. **ἀπο-οπτεύω**· θλέπω πρὸς... **ἀπο-πτηγαίω**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπο-πέτομαι (ὡς εἰ ἐν. ἀφ-ίπτημι). **ἀπό-πτισμα**, -ατος, τό (πτίσσω)· δυχυρον, κέλυφος, λέπυρον. **ἀπο-πτίσσω**· ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος, ἀπογυμνῶ ἀπὸ τὸ κέλυφος. **ἀπο-πτοέω**· ἐκφοβίζω, τρομάζω, τινά || παθ. φοβούμαι, τρομάζω, «οικιάζομαι».

ἀπό-πολις, ποιητ. ἀντὶ ἀπό-πολις (β βλ.).
ἀπο-ποτος, ον (ἀπο-όψομαι, μέλ. τοῦ ἀφ-οράω) ὁ πόρρωθεν (μακρόθεν) ὀρώμενος ἢ ὁρατός. 2) ὁ ὀρώμενος εἰς ἀπόστασιν, ἐπομ. ὁ μακρὰν ἀπό... : ἐξ ἀπόπτου=πόρρωθεν, ἀπὸ μακρὰν, ἀντίθ. τῆ ἐγγύθεν· ἐντέθεν δὲ || ὁ ἀμυδρὸς ὀρώμενος.
ἀπό-πτυστος, ον· ἢ ἀπειτυμαμένος || βδελυκτός, μισαρός, κατὰπτυστος. Ἐκ τοῦ
ἀπο-πτύω, μέλλ. -ύσω [β]· ἐκπτύω, πτύω, πτύων ἐκβάλλω || ἐπὶ τῆς θαλάσσης : ἀποπτύεις ἄλλος ἄχνην=ἐκβάλλει (τινάσσει) ἕξω ἀφρόν τῆς θαλάσσης || ἐν-τεθεῖν, βδελύσσομαι, ἀποτροπιάζομαι (λατ. respicere).
ἀπό-πτωμα, τό· ἀτύχημα, δυστύχημα.
ἀπο-πυνθάνομαι, μέλ. -πύσσομαι, ἀποθ. ζητῶ πληροφορίας, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, περὶ τίνος.
ἀπο-πυρίας, (ἔνν. ἄρετος), ὁ εἶδος ἄρτου ὀπωμένου ἐπὶ ὀνδράκων.
ἀπο-οράω καὶ ἀπο-ορέω, ἴων, ἀντὶ ἀφοράω.
ἀπο-ορέω, μέλ. -ψω· «ἐξγλιστῶ», ἀποδιδράσκω, «τὸ κόβω λάσπη», «τὸ στήριβω».
ἀ-πόρευτος, ον (ἀ στερ.+πορεύομαι)· ἀδιάβατος, ὄβστος.
ἀ-πορέω, μέλ. -ήσω (ἀπορος)· εἶμαι ἄνευ πόρων, εἶμαι ἄπορος, εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω || κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἐφηρημένης προτάσ. : ἀπορῶ, ὅπως διαβήσομαι = τὰ ἔχω χαμένα, δὲν ἠξεύρω, πῶς θὰ διαβῶ || μετ' ἀπφ. =εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, πῶς νὰ κάμω... || οὐκ ἀπορῶ = δὲν ἔχω καμῖαν ἀμφιβολίαν.— || Παθητ.. ἀπορεῖται=ὑπόκειται ζητήμα, ὑπάρχει ἀπορία || τὸ ἀπορηθῆναι=ἢ ἐγεγερθεῖσα ἀπορία || ὡς. ἐν τῷ παθ. σημ. παραμελοῦμαι, δὲν λαμβάνεται πρόνοια ὑπὲρ ἐμοῦ. 2) μετὰ γεν. πράγμ., εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ διὰ τι, στεροῦμαι τίνος, π. χ. τροφῆς. 3) ἄλλ' ὁμοίως, ἀπορῶ τινι (μετὰ δοτ.) = εὐρίσκομαι, διατελῶ, ἐν ἀμηχανίᾳ ἐνεκά τίνος, διὰ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀ-πόρημα, -ατος, τὸ (ἀπορέω) τὸ ἀπορούμενον, τὸ περὶ οὗ ὑπάρχει ἀπορία, τὸ ἀμφισβητούμενον.
ἀ-πορηματικός=ἀπορητικὸς (βλ. λ.).
ἀ-πορησία, ἡ=ἀπορία (βλ. λ.).
ἀ-πορητικός, ἡ, ὄν (ἀπορέω)· ὁ ἔχων ῥοπήν πρὸς τὸ ἀπορεῖν, πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, ὁ σκεπτικιστής.
ἀ-πόρθητος, ον (ἀπο-θη, -ον) (ἀ στερ.+πορθεῖν) ὁ μὴ λεηλατηθεὶς || ὁ μὴ ἐκπορθηθεὶς, μὴ κυριευθεὶς || καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πορθηθῆ, «ἀπόρθητος».
ἀπο-ορδῶ, μέλ. -ώσω· κάμνω τὴν πάλιν εὐθύ, ὀρθῶν, ἀποκαθιστῶ || ὀδηγῶ ὁρδῶς. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπο-ορδῶσις, -εως, ἡ· τὸ ἀνορδοῦν τι ἐκ νέου, ἀποκατάστασις || παλινὸρδωσις.
ἀ-πορία, ἡ (ἀπορος)· ἔλλειψις πόρων, ὄθεν : || ἐπὶ τόπων, δυσκολία διαβάσεως, τὸ δύσβατον || ἐπὶ πραγμάτων, δυσχέρεια, δυσκολία, ἀμηχανία || ἐπὶ ζητημάτων (προβλημάτων), δυσκολία.— || ἐπὶ προσώπων, δυσχέρεια εἰς τὸ νὰ ἀπασχοληθῆ με τι ἢ νὰ ἐπινοήσῃ τι. 2) ἔλλειψις μέσων ἢ πόρων, στενοχωρία, δισταγμός, ἐνδοιασμός. 3) ἀπορία τινὸς = ἔλλειψις πραγμάτων τίνος || ἀπολ., στερησις, ἐν-δεια, πένια.
ἀπο-ορνιθόμα παθητ., γίνομαι πτηνόν.
ἀπο-ορνίθωμαι (ἀπό+δερνυμι), παθ. ἔκκινῶ ἀπὸ τίνος τόπου.
ἀ-πορο-ποίητος, ον· ὁ ἄνευ πόρων (ὀπῶν), ἀδιάβητος.
ἀ-πορος, ον (ἀ στερ.+πόρος)· ὁ ἄνευ πόρου (= διαβάσεως), ὁ μὴ ἔχων διάβασιν, καὶ ἐπομένως : || ἐπὶ τόπων, ὀδιάβατος, ὄβστος, ἀπάτητος || ἐπὶ πραγμάτων, κάτι τοῦ ὁποῖου δὲν βλέπει τις εὐκολον τὴν διέξοδον (τὴν ἐκτέλεσιν), ἀκατόρθωτον, λίαν δύσκολον, δυσχερέστατον || τὰ ἀπορᾶ=δυσχέρεια || ἐν ἀπόροις εἰμι=εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ μεγάλων δυσχερειῶν. 2) δύσκολος νὰ ἀποκτηθῆ, δυσπόριστος, σπάνιος.— || ἐπὶ προσώπων, δύσκολος νὰ συνεννοηθῆ κανεὶς μαζὶ τῶν, κακότροπος, δυσμεταχειριστός || μετ' ἀπφ. ἀπορῆ προσφέρεσθαι = ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῆ τις μαζὶ του. 2) ὁ ἄνευ μέσων ἢ πόρων, καὶ ἐπομ. ὁ διατελῶν ἐν ἀμηχανίᾳ, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ. 3) πτωχός, ἐνδεής.

ἀπο-ορούω, μέλ. -σω· ἀναπηδῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἐξορμῶ.
ἀπορρ—(τὸ ρ παρ' ἀττ. διπλασιάζεται ἐν πᾶσι τοῖς συνθέτοις μετὰ τῆς προθ. ἀπό, ἐν τῇ ἴων. διαλ. ὁμοίως παραμένει ἀπλοῦν).
ἀπο-ρρα-θύμω, μέλ. -ήσω· παραμελῶ ἀπὸ ἀδι-οφορίαν || παραιτοῦμαι, ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω (καὶ δια-τελῶ ἐν ἀπογοητεύσει).
ἀπο-ρραίνω, μέλ. ἄνω· ραίνω, βαντίζω ἢ χύνω γύρω.
ἀπο-ρραῖω, μέλ. -σω· ἀφαιρῶ ἢ ἀρπάζω ἀπο τι (να) : ἡτορ ἀπορραῖω τινὰ=ἀποστερῶ τινὰ τῆς ζωῆς.
ἀπο-ρραντίζω, τὸ (ἀπορραίνω)· ἀγγεῖον δι' οὗ βαντίζεις τὴν ἠγισματόν ὕδωρ.
ἀπο-ρραπίζω· ἀπωδῶ, ἀποκρούω.
ἀπο-ρράπτω, μέλ. -ψω· ράπτω πάλιν, συνάπτω ράπτων.
ἀπο-ρράσσω· βιαίως (μεθ' ὀρμῆς) τινάσσω τινὰ μακρὰν, ἀποδιώκω.
ἀπο-ρραψ-ψδέω, μέλ. -ήσω (ἀπό+ράπτω+ψήθ')· ἀπαγγέλλω ὡς βραψψδῶς || ἀπαγγέλλω χωρὶς ἐκ βραψψδιῶν.
ἀπο-ρρέζω, μέλ. -ξω· προσφέρω δυσίαν ἐξ ὧν ἔχω.
ἀπο-ρρέμβομαι, ἀποθ. ἀποπλανῶμαι, διατάζω, τολαντεύομαι.
ἀπο-ρρηνσις, ἡ (ἀπο-ρρέω)· ἀπορροή, ἀπόρροια.
ἀπο-ρρέω, μέλ. -ρρεύσομαι ἢ -ρρήσομαι· παθ. ἀορ. β' ἀπο-ρρῆν· ρέω, χύνομαι, ἔξω ἀπὸ || ἀπολ., ἐκρέω ἀφθόνως, ἐπὶ αἱματός π.χ. 2) πίπτω ἀπὸ τίνος κά-τω, ἐκπίπτω, ἀποπίπτω, ὡς οὐ καρποὶ κλπ. 3) φθείρομαι, χάνομαι, λυώνω, ἀφανίζομαι.
ἀπο-ρρηγμα, τό· τὸ ἀπὸ τίνος ὀποσώμενον μέ-ρος. Ἐκ τοῦ
ἀπο-ρρηγνύμι ἢ -ύω· μέλ. -ρρήξω· διαρρηγνύω, σπάζω στὰ δύο. Παθ. ἀορ. β' ἀπο-ρρηγνῶ· διαρρηγνύομαι, διαχωρίζομαι.
ἀπο-ρρηθῆναι καὶ ἀπο-ρρηθῆναι, μετχ. καὶ ἀπφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ἀπο-ερῶ (β βλ.).
ἀπο-ρρημα, τό=ἀπόρρησις (β βλ.).
ἀπο-ρρησις, -εως, ἡ (ἀπο-ερῶ)· ἀπαγόρευσις. 2) ὄρησις || ἐγκατάλειψις.— || ἀποκήρυξις κληρονομου, ἀποκλήρωσις.
ἀπό-ρρητος, ον (ἀπο-ερῶ)· ἀπηγορευμένος : τὰ ἀπηγορευμένα=ἐμπορεύματα, τῶν ὀπίσιν ἦτο ἀπηγορευμένη ἡ ἐξαγωγή.— || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακοινωθῆ, περὶ τοῦ ὀποίου δὲν πρέπει νὰ γίνεταί λό-γος : τὸ ἀπόρρητον=μυστικός τῷ κράτους || ἐντε-θεῖν, μυστικός (λατ. facendus), ἱερὸς || ἀπόρρητον ποι-οῦμαι=τηρῶ (φυλάττω) μυστικόν. 2) τὰ ἀπόρρη-τα=πράγματα μὴ κατάλληλα διὰ συζήτησιν.
ἀπο-ρριγέω, μέλ. -ήσω· πρσ. ἀπέριγχα· φρίσσω, ἀνατριχιάζω, διὰ τι || δὲν πράττω τι ἀπὸ φόβου.
ἀπο-ρριζώω· φρικιάω, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους.
ἀπο-ρριζῶ=ἐκριζῶ, «ἐξεριζώνω».
ἀπο-ρρινάω, μέλ. -ήσω· ἀποκόπτω διὰ τῆς ρίνης.
ἀπο-ρριπίζω· ἐκφυσῶ, ἀπομακρύνω διὰ τῆς πνοῆς.
ἀπο-ρρίπτω, ποιητ. ἀπο-ρίπτω, μγν. δὲ καὶ ἀπο-ρριπέτω· μέλ. ἀπορρίπω· ἀορ. α' ἀπέρριπα· ρίπτω ἔξω, μακρὰν || ρίπτω χωριστὰ || ἀποβάλλω («εβγάζω») ἔνδυμα.— || πετῶ ἔξω, ἐκτοπίζω, τινὰ (ἀπὸ τὴν χώ-ραν του π. χ.), ἀποκρυπύτω.— || ἐκτομίζω κομπα-στικούς λόγους.
ἀπο-ρροή, ἡ, καὶ ἀπό-ρροια, ἡ (ἀπο-ρρέω)· ἐκ-ροή, τὸ ἀπορρέειν || ροῦς, ρεῦμα.— || ἐκπόρευσις, ἐκπίγασις || ἐπίδροσις.
ἀπο-ρροιβδέω, μέλ. -ήσω (πρελ. ροιβδέω)· ἐκ-πέμπω ὀξείας κραυγᾶς, σκληρίζω («τουρίζω»)
ἀπό-ρροος, ον, καὶ συνγρ. -ρρους, -οον (ἀπορρέω)· ὁ ἀπορρέων || ὡς οὐα. διακλάδωσις ἢ βραχίλων ποτα-μοῦ ἢ θαλάσσης.
ἀπο-ρροφῶ ἢ -έω, μέλ. -ήσω· ῥοφῶ ἀπὸ τι, κα-ταπίνω τι ἀπὸ τι, «ἀπορροφῶ».
ἀπο-ρρυήνω, ἀπφ. παθ. ἀορ. β' μετὰ ἔνεργ. σημ. τοῦ ἀπορρέω.
ἀπο-ρρυήσομαι, μέλ. τοῦ ἀπορρέω.
ἀπο-ρρύπτω (καὶ -ρρυπῶ)· ἀποπλύνω τὸν ρύπον.— μέσ. καθαρίζω ἑμαυτόν. 2) ἀποπλύνω, καθαρίζω.

οχιζόμενον) τεμάχιον, «κομμάτι». Ἐκ τοῦ ἀποσπάω, μελ. -σπάω [ἀ] ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, ἀποσχιζῶ, τι ἀπό τινος || ἀποσπῶ πύλας = ἀποσπῶ, ἐξάγω, πύλας ἀπό τήν θέσιν των. ἀποσπῶ τὸ στρατόπεδον = ἀποσπῶ τὸν στρατόν. — Παθ., ἀποσπῶμαι, ἔλχομαι μακρὰν || ἐπὶ στρατοῦ, ἀποχωρίζομαι ἢ διασπῶμαι.

ἀπο-σπειρῶ, ρίπτω τι ἢ διασκορπίζω, ὡς ἐταν σπειρῆ τις σπόρον.

ἀπο-σπένδω, μελ. -σπείσω ἔκχέω οἶνον ὡς οπονθῆν (κατὰ τὰς θυσίας), λατ. *libare*.

ἀπο-σπερμαίνω, ἔκχέω τὸ σπέρμα μου, ἀποσπερματίζω.

ἀπο-σπεύδω, μελ. -σπεύσω προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ ἐμποδίσω || ἀποτρέπω μετ' ἐπιμονῆς.

ἀπο-σποδίζω, μελ. -ῆσω κατατρίβω τι, καταστρέφω τι (ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως).

ἀπο-σπουδάζω, μελ. -άσω ἀποφεύγω παντὶ τρόπῳ || δὲν δέχομαι, περιφρονῶ, καταφρονῶ.

ἀπο-σσεύω, ποιητ. ἀντὶ ἀπο-σεύω.

ἀπό-σσύτος, ον (ἀποσσεύω): ὁ σπεύδων ἐμπρός. **ἀπό-στιά** ἀντὶ ἀπό-σθηθι. προστ. ἀορ. β' τοῦ ἀφ-ίστημι.

ἀπο-στιάδον, ἐπίρ. (ἀφίσταμαι): ἐξ ἀποστάσεως, ἀπὸ μακρὰν.

ἀπο-στιάζω, μελ. -ξω ἀρίνω τι νὰ πίπτῃ σταγονηδόν (στάγδην), νὰ στάζῃ. — II ἀμτβ., πίπτω κατὰ σταγόνας, στάζω || *μανίας θεῶν ἀποστάζει μένος* = ἡ λύσσα τῆς μανίας σταλάζει.

ἀπο-στιάλάζω, μελ. -άξω = ἀποστιάζω (βλ. λ.).

ἀπο-στιάλω = ἀποσταλάζω (βλ. λ.).

ἀπο-στιάς, ἀπο-σθῆναι, μτχ. καὶ ἀπρφ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀφίσταμαι.

ἀπο-στιάσις, ἡ (ἀφίσταμαι), μτγν. τύπος ἀντὶ ἀποστασις ὁ ἀποσκίρτησις, ἐπαναστάσις.

ἀπο-στιάσιον, τὸ (ἀφίσταμαι): τὸ διαζύγιον ἀποστασιῶν βιβλίον, τὸ = τὸ ἔγγραφο τῆς διαζεύξεως, τὸ διαζύγιον || ἀποστασιῶν δίκη = καταγγελία ἐναντίον ἀπελευθέρου καταλιπόντος τὸν ἑαυτοῦ προστάτην, ἢ προσελθόντος εἰς ἄλλον || Ἡ ὄνομα δὲν ἀπαντᾷ εἰς δοκίμιους Συγγραφεῖς.

ἀπό-στιάσις, -εως, ἡ (ἀφίσταμαι): τὸ ἴστασθαι μακρὰν ἀπὸ τινος, καὶ οὕτω: 1) ἀποσκίρτησις, ἀνταρσία. 2) ἀποδημία, ἀναχώρησις, μετακίνησις, ἀπό... 3) ἀπέστασις, διάσθημα.

ἀπο-στιάσειον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀφίσταμαι: πρέπει νὰ ἀποσθῆ τις (νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀποσυρθῇ).

ἀπο-στιάτης, μελ. -ῆσω ἴσταμαι μακρὰν ἢ χωριστὰ ἀπό... || διαφέρω ἀπό... || ἀποσκίρτω, «ἀποστατῶ», ἀπό... — II ἀπολ., εἶμαι χωριστὰ, ἴσταμαι μακρὰν || εἶμαι ἀπὸν. Ἐκ τοῦ ἀποστιάτης (βλ. λ.).

ἀπο-στιάτηρ, ἦρος, ὁ (ἀφίσταμαι): ὁ ἔχων ἐξουσίαν νὰ διαλύσῃ ἐκκλησίαν.

ἀπο-στιάτης, -ου, ὁ (ἀφίσταμαι): ὁ δραπέτης, λιποτάκτης, ἀντάρτης, ἐπαναστάτης. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στιάτικός, ἡ, ὄν ὁ ἀνταρτικός, ὁ ἔχων τῶσιν πρὸς ἀποστασίαν, στασιαστικός: ἐπίρ. ἀποστατικῶς ἔχω = ἔχω διόθεσιν, τάσιν, πρὸς ἐπαναστασίαν || εἶμαι ἔτοιμος δι' ἐπαναστασίαν.

ἀπο-σταυρῶ, μελ. -ώσω ἀποφράσσω ἀποχωρίζω, διὰ σταυρώματος (τ. ἔ. περιφράγματος ἐκ πασσάλων).

ἀπο-στιάχῳ: ἀναδιδῶ στιάχως, θλαστάνω στιάχως, **ἀπο-στιάξω**, μελ. -άσω ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάσω».

ἀπο-στέγω, μελ. -ξω (στέγω) (δηλ. προφυλάσσω) ἀπὸ τινος || προφυλάσσω, διαστηρῶ ἐν ἀσφαλείᾳ || προστατεύω, ὑπερασπίζω. — II κρατῶ τι μακρὰν, ἀποκλείω τι, τὸ ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ (τὸ ὕδωρ π. χ.), καὶ γενικῶς, τηρῶ εἰς ἀπόστασιν: *ὄχλον πύργος ἀποστέγει* = τὸν ὄχλον τὸν τηρεῖ εἰς ἀπόστασιν ἀ πύργου.

ἀπο-στεϊνῶ, ποιητ. ἀντὶ ἀπο-στενῶ (βλ. λ.).

ἀπο-στέλω, μελ. -ξω ἀορ. β' ἀπέστέλλω πορεύομαι μακρὰν || κυρ. πορεύομαι ὅπως, ἐπιστρέφω.

ἀπο-στέλλω, μελ. -στελῶ ἀορ. α' ἀπέστειλα: πρ. -έσταλα. — Παθ. ἀορ. β' ἀπεστέλλην πρ. -έσταλμαι.

οτέλλω μακρὰν ἀπό... || ἀπολ., στέλλω μακρὰν, ἐξορίζω. — II στέλλω ἔξω, ἐξαποστέλλω (δι' ὑπερβαίαν τινά). — III ὠδῶ, διώκω, πρὸς τὰ ὅπισω. — Παθ., στέλλομαι ἔξω, ἐξαποστέλλομαι || ὡς ἀναχωρῶ, πορεύομαι μακρὰν, ἀπέρχομαι. — IV ἀμτβ. ἀποσύρομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ὑποστρέφω (ἐπὶ τῆς θαλάσσης π. χ.).

ἀπο-στενῶ, ποιητ. -στεϊνῶ μελ. -ώσω στενεύω, περιορίζω, στενοχωρῶ ἀπεστεϊνῶντο, γ' πληθ. παθ. ὄπερσ.

ἀπο-στέργω, μελ. -ξω δὲν ἀγαπῶ πλέον, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην || ἀποδοκιμάζω, ἀποστρέφομαι, ὀδελύσομαι (λατ. *abominari*).

ἀπο-στέρέω, μελ. -ῆσω ἀφαιρῶ || στερῶ, ἀποστέρω, τινα ἀπὸ τι || μετ' αἰτ. πραγμ. μόνον, ἀφαιρῶ, ἀρνάζω || δὲν δίδω τι (περὶ εἶχον ὑποσχεθῆ), ἀρνούμαι νὰ δώσω τι, τὸ κατακράτω. — Παθητ. μετὰ παθ. καὶ μέσο. μελλ. -στερηθήσομαι καὶ -στερήσομαι, πρκ. ἀπεστέρημαι: ληηλατοῦμαι, διαρπάζομαι || ἀποστεροῦμαι τινος, στεροῦμαι τινος. — II ἀπρσ. ἀποστερεῖ με = μου λείπει, ἔχω ἔλλειψιν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στέρησις, -εως, ἡ ἀφαίρεσις, ἀπόστασις || ληηλασία || ἀποστέρησις, στέρησις.

ἀπο-στερητής, -ου, ὁ (ἀποστερέω): ὁ ὄρπαξ, κλέπτης || ληστής || ἀπατεῶν θηλ. ἀποστερητής ἢ -τρέις, -ίδος, ἡ, ὡς ἐπιθ. = ἀποστερητικῆ.

ἀπο-στερητικός, ἡ, ὄν (ἀποστερέω): ὁ ἴκανός (κατάλληλος) νὰ ληηλατήσῃ (διαρπάσῃ) ἢ νὰ ἀποστερήσῃ || *γνώμη ἀποστερητικῆς τόκου* = ἐπιπόνησις (τέχνησμος) διὰ νὰ ἀποστερήσῃ τίς τινα τῶν τόκων (εἰὰ νὰ μὴ τοῦ πληρώσῃ τοὺς τόκους ποῦ τοῦ ὀφείλει).

ἀπο-στερητρίς, -ίδος, ἡ (βλ. ἀποστερητής).

ἀπο-στερισκῶ = ἀποστερέω (βλ. λ.).

ἀπο-στεφάνω: ἀφαιρῶ, ἀρπάζω, κλέπτω τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τινος.

ἀπο-στηρίζω, μελ. -ξω προσηλῶνω (στερεῶνω) στερεά. 2) μέσον, στηρίζομαι «γερά» || στηρίζω ἑμυτόν στερεά ἐπὶ τινος (ρίπτω ὄλον μου τὸ βῆρας ἐπάνω εἰς τι).

ἀπο-στιλβῶ, μελ. -ώσω κάμνω τι στιλπνόν.

ἀπο-στίλβω, μελ. -ψω εἶμαι στιλπνός, στίλβω ὁ ἴδιος, λάμπω.

ἀπο-στυλεγγίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ ἀποξέω διὰ *στυλεγγίδος* (ξύστρας). — Μέσον, ἀποξέομαι καὶ καθαρίζομαι (ἀπὸ τῶν ιδρωτῶ π. χ.) μετὰ τὴν ξύστραν (κυρ. ἀποστυλεγγίζω ἑμαυτόν) μτχ. παθ. πρκ. ἀποστυλεγγισμένοι = καθαρὸι (ὡς ἀρεὶ ἀποστυλεγγισάντες ἑαυτοὺς), λατ. *lauit* πρβλ. *στυλεγγίς*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀπο-στυλεγγισμα**, τό συν. κατὰ πληθ. αἱ ἀκαθαρσίαι διὰ ἀπέξεσέ τις ἐκ τ. ὀ σώματος τοῦ διὰ τῆς στυλεγγίδος.

ἀπο-στολεύς, -εως, ὁ (ἀποστέλλω): ὁ ἐξοπλιζών στόλος (εἰδικὸς ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐνισταλμένος τὴν παρασκευὴν μοίρας στόλου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς πόλεως).

ἀπο-στολή, ἡ (ἀποστέλλω): τὸ ἀποστέλλειν ἔξω, «ἀποστολή». — II (ἐκ τοῦ παθητ.), ἐκστρατεία. — III τὸ ὄξιωμα (ἢ ὑπερβαία) τοῦ ἀποστόλου, τὸ ἔργον (ἢ ἀποστολή) τοῦ ἀποστόλου.

ἀπό-στολος, ὁ (ἀποστέλλω): ὁ ἀπεσταλμένος, ὁ ἀποστελλόμενος || ἀγγελιαφόρος, πρεσβευτής. 2) ἀπόστολος (= ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ). — II = ατόλος = ναυτικὴ ἔκστρατεία.

ἀπο-στοματίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ (στόμα): ἀπὸ στόματος εἰπεῖν = ὁμιλῶ (λέγω) ἀπὸ μνήμης, «ἐκ στήθους». — II ὑποβάλλω ἐρωτήσεις εἰς τινα (ὡς νὰ ζητῶ ἀμείων ἀπάντησιν).

ἀπο-στομῶ: κλείω, φράσσω, τὸ στόμα τινος (ἀντίθ. τῆ ἀναστομῶ, βλ. λ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στόμωσις, -εως, ἡ (ἀποστομῶ): τὸ ἀνοιγμα (κυρ. ὄμμας ἢ σημασία αὕτη ἀνήκει εἰς τὸ ἀναστομώσις).

ἀπό-στοργος, ον = ἀστοργός (βλ. λ.).

ἀπο-στράκιζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ιῶ ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ

ἀπο-στράτηγος, ὁ ὁ ἀπὸ τοῦ στρατηγικοῦ ὄξιματος ἀποσυρθείς.

ἀπο-στράτο-πεδεύω, ἡ ἀποθ. ἀποστρατοπεδεύω.

μαί· στρατοπεδεύω (μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου) μακρὰν τινος· ἀποστρατοπεδεύομαι πόρῳ = στρατοπεδεύω εἰς ἀπόστασιν.

ἀπο-στραφῶ, ἦς, ῆ, Ἰσοτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **ἀπο-στρέφω**, μελ. -φω· γ' ἐν. Ιων. ἀορ. α' ἀποστρέψασκε· παθ. ἀορ. β' ἀπειστράφην· πρκ. ἀπέστραμαι· στρέφω τινά ὀπίσω (ἢ διὰ νὰ τρέψω εἰς φυγὴν ἢ διὰ νὰ τὸν γυρίσω ὀπίσω ἀπὸ τὴν φυγὴν)· πόδας καὶ χεῖρας ἀποστρέφω = αὐστρέφω χεῖρας καὶ πόδας καὶ τὰ δένω ὀπίσω εἰς τὴν ῥάξιν. 2) στρέφω (τρέπω) πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν || ἔθεν, ἀποτρέπω τινά ἀπὸ τι, τὸν μεταπέιθω (νὰ μὴ τὸ πράξῃ).— || ἀμτθ. (ἐνν. ἐμαυτὸν κλπ.), στρέφω ἐμαυτὸν, ἀλλάσσω διεύθυνσιν, στρέφω (δηλ. γυρίζω) ὀπίσω.— Παθ. μετὰ μέσου μέλλ. -στρέφομαι· λυγίζομαι, κάμπτομαι πρὸς τὰ ὀπίω· ἀπέστραμαι τοὺς ἐμβόλους (ἐπὶ πλοίων) = ἔχω τὰ ἔμβολα (τὰς πῦρας) γυρισμένα πρὸς τὰ ὀπίω (ἔχουν καμφθῆ τὰ ἔμβολα).— || στρέφω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος (ἢ μακρὰν τινος), ἀποστρέφωμαι (λατ. aver- sari)· μετ' αἰτ.: μὴ μ' ἀποστραφῆς = μὴ στραφῆς (μὴ στρέψῃς τὸ πρόσωπον) ἀπὸ ἐμέ (λατ. aver- tior)· ἀπεστραμμένοι λόγοι = ἐχθρικοί λόγοι. 2) ἀπερχομαι διαφεύγω. 3) στρέφω καὶ φεύγω· Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-στροφῆ, ἡ (ἀποστρέφω)· ἡ πρὸς τὰ ὀπίω στροφή || τὸ ἀποστρέφειν, τὸ γυρίζειν πρὸς ἄλλο μέρος.— || (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ στρέφειν ἐαυτὸν, τὸ στρέφεσθαι πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν. 2) διαφυγῆ, ἢ τόπος εἰς ᾧν καταφεύγει τις, καταφύγιον, διέξοδος· ἀποστροφή κακῶν = καταφύγιον ἀπὸ συμφορᾶς || ὕδατος ἀποστροφή = καταφύγιον (διέξοδος) ἐναντίον τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὕδατος (μέσον, τρόπος, νὰ προμηθευθῇ τις ὕδωρ).

Ἀπο-στροφία, ἡ· ἡ ἀποστρέφουσα (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Θήβαις).

ἀπο-στροφος, ον (ἀποστρέφω)· ὁ ἀπεστραμμένος, γυρισμένος πρὸς ἄλλο μέρος || ὁ ἀφ' οὗ τις ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον, φοβερὸς, ἀποτρόποιος.

ἀπο-στυγίω, μελ. -στυγῶ· ἀορ. α' -εστυγήσα καὶ -έστυξα· ἀορ. β' -εστύγω· πρκ. -εστυγήμαι· μισῶ με πάθος, ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι, σιχαίνομαι.

ἀπο-στυφέλιζω, μελ. -ξω· ἀπωδῶ μακρὰν, ἀπομακρύνω, διὰ τῆς βίας.

ἀπο-στυφώ· αὐστράλλω, αὐσπῶ || στυφώ (ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν θριμίων, δηλ. τῶν στυφῶν ὅπως κοινῶς λέγομεν).

ἀπο-συκάζω, μελ. -άσω (ἀπὸ + σῦκον)· συνδίδω σῦκα (τριγῶ σῦκα) || πιέζω τὰ σῦκα διὰ τῶν δακτύλων, δοκιμάζω οὕτω ἄν εἶναι ὠριμα || μετρ. βολιδοσκοπῶ, καθῶς καὶ ἐπὶ τῶν μνηυτῶν (καὶ ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν).

ἀπο-συλάω, μελ. -ήσω· ἀφαιρῶ λάφυρα ἀπὸ τινος, λαφυραγωγῶ τινά || ἀρπάζω, ἀφαιρῶ || ἀποστερῶ τινά (ἀπὸ πραγμᾶ τι).

ἀπο-συμ-βαίνω· εὐ συμβαίνω.

ἀπο-συμ-βουλεύω· συμβουλεύω τινά νὰ ἀπέχη ἀπὸ τι, τὸν ἀποτρέπω.

ἀπο-συν-άγωγος, ον (ἀπὸ + συναγωγή)· ὁ ἀποβληθεὶς ἐκ τῆς συναγωγῆς.

ἀπο-συρίζω, μελ. -ξω· συρίζω δυνατὰ, μὴ ἔχων τί νὰ σκεφθῶ || συρίζω δυνατὰ διὰ νὰ δείξω ἄδιαφορίαν.— || τὸν ἐκδιώχω μετὰ συριγμῶν.

ἀπο-σύρω, μελ. -σῶ· ἀσπῶ, ἀφαιρῶ, τραβῶ μακρὰν || ἐκδέρω, «γδέρνω» (π.χ. μέτωπον ἐς δαστέον, ἤεχρ.).

ἀπο-συσ-σιτέω· λείπω, ἀπουσιάζω, ἀπὸ τὸ δημόσιον αὐσαίτιον.

ἀπο-σφάζω, ἄττ. -σφάττω, μελ. -ξω (διὰ τοὺς χρόνους βλ. σφάζω)· ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν τινος, σφάζω τι (νὰ)· ἀποσφάζω τινά ἐς ἄγχο = τὸν σφάζω εἰς τρόπον ὥστε τὸ αἷμα νὰ ρεύσῃ μέσα εἰς ἄγχοτον || γεν., σφάζω, φονεύω.— Μέσον, φονεύω (σφάζω) ἐμαυτὸν, ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν μου, σφάζομαι.

ἀπο-σφαιρίζομαι, παθ.· ἀναπηδῶ ὡς σφαῖρα.

ἀπο-σφαιρῶ· κάμνω τι σφαιρικόν, τοῦ δίδω τὸ σχῆμα σφαιρας.

ἀπο-σφάκελιζω, μελ. -ίσω (βλ. σφάκελος)· ἔχω

ἀπονεκρωμένα (ἀποκαρκωμένα) τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, «ξεπαγιάζω» || ἀποδνήσκω ἀπὸ ἀπονέκρωσιν (γάγγραιναν)· ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-σφάκελις, ἡ (ἀποσφαιρῶ)· σῆψις, γάγγραινα.

ἀπο-σφάλλω, μελ. -σφάλλω· ἀορ. α' -έσφαλλα· κάμνω τινά νὰ σκεντῶσῃ || τὸν κάμνω νὰ ἐκτραπή τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τὸν ἀποπλανῶ, τὸν παραστρατίζω· ἀποσφάλλω τινά πόνου = τὸν κάμνω νὰ ἀστοχήσῃ εἰς τοὺς καρπούς τῶν μόχθων του.— Παθ., κυρ. ἐν τῷ ἀορ. β' ἀπεσφάλλη· ἐξαπατῶμαι εἰς τι, ἀποτυγχάνω εἰς τι.

ἀπο-σφάττω = ἀποσφάζω.

ἀπο-σφενδονάω (ἢ -έω)· ῥίπτω τι μακρὰν μεθ' ὀρμῆς ὡς διὰ σφενδόνης.

ἀπο-σφενδονητος, ον = ἀποσφενδονηθεὶς (βλ. ἀποσφενδονάω).

ἀπο-σφήλει, ἀπο-σφήλωσιν, Εὐκτ. καὶ Ἰσοτ. ἀορ. α' τοῦ ἀποσφάλλω.

ἀπο-σφίγγω· σφισίγγω, περισφίγγω.

ἀπο-σφραγίζω, ἰων. -σφρηγίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ίω· σφραγίζω, κλείω διὰ σφραγίδος. 2) μετγ. λύω (ἀνοίγω) τὴν σφραγίδα, «ξεσφραγίζω».

ἀπο-σφράγισμα, τό, (ἀποσφραγίζω)· ὁποτύπωμα σφραγίδος || σφραγίς.

ἀπο-σφραίνω, μελ. -σφρησῶ· κάμνω τι νὰ ἔχη τὴν ὁσμὴν τινος (νὰ μυρίζῃ).

ἀπο-σχήζω· ἐπιτετ. σχίζω· χαράσσω, ἀνοίγω.

ἀπο-σχάλιδω, μελ. -άσω (πρὸς σχαλίς καὶ ἀποσχάλιδωμα)· στηρίζω δίκτυα ἐπὶ σχαλίδων (διχαλωτῶν ράβδων). Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπο-σχάλιδωμα, -ατος, τό· διχαλωτὸν κονταρό-ἔξυλον πρὸς ὑποστήριξιν ἀγρευτικῶν δικτύων.

ἀπό-σχεσις, ἡ (ἀποσχάζω)· τὸ ἄνοιγμα φλεβός, φλεβοτομία.

ἀπο-σχεδιάζω = αὐτοσχεδιάζω, ποιῶ ἢ λέγω τι ἐκ τοῦ προχείρου.

ἀπό-σχεσις, ἡ (ἀπέχομαι)· ἀποχή.

ἀπο-σχήσω, μελ. τοῦ ἀπ-έχω.

ἀπο-σχεῖν, -σχεσθαι, ἀπρρ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀπέχω.

ἀπο-σχιζω, μελ. -ίσω· παθ. ἀορ. α' ἀπ-εσχίσθην· σχίζω, ἀποκόπτω μέρος, ἀπὸ τι. 2) ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διαιμελιζώ, ἢ ἀποσπῶ ἀπὸ... || κυρ. ὡς παθ., ἐπὶ ποταμοῦ π. χ., ἀποσχιζομένου (διακλαδίζομένου, τ.ε. περὶ παραποτάμου) ὁπὸ τὸν κυρίως ποταμὸν, ἢ ἐπὶ φυλῆς ἀποσπωμένης ἐκ τοῦ κυρίως κρομοῦ τῆς κλπ.

ἀπο-σχοινίζω (σχοινίον)· ἀπχωρίζω (ἀπομονώω) διὰ σχοινίου (υποζυμένου δλέγυρα).

ἀπο-σχολάζω· ἀποσχολάζω· ἐξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι.

ἀπο-σώζω, μελ. -σώσω· σώζω ἀπὸ..., διαφυλάσσω ἀπὸ..., διαφυλάσσω ἐν ἀσφαλείᾳ || ἀποκαθιστῶ πόλιν· ἀποσώζω οἰκαδὲ = φέρω ὥσον εἰς τὴν πατρίδα.— Παθ., ἀποσώθημαι ἐς... = ἐφθάσα σῶος εἰς... || ἀπολ. διασώζομαι ἀπὸ κίνδυνον, «γλυτώνω».

ἀπό-τακτος (καὶ -τός), ον (ἀποτάσσω)· ὁ ἀποτεθειμένος (ὁ τοποθετημένος χωριστὰ) πρὸς ὠρισμένην (εἰδικήν) χρῆσιν || ὁ εἰδικῶς ὑποδειχθεὶς (εἰδικῶς τεταγμένος).

ἀπο-τάμνω, ἰων. ἀντὶ ἀπο-τέμνω.

ἀπό-τάσις, -εως, ἡ (ἀποτείνω)· παράτασις ἐπὶ ἤχου || τέντωμα, ἐξάλλημα.

ἀπο-τάσσω, ἄττ. -ττω, μελ. -ξω· ἀποχωρίζω, θέτω χωριστὰ, «ξεχωρίζω» || προσδιορίζω, τάσσω, τοποθετῶ, εἰδικῶς· ἀπετέτακτο πρὸς τὸ θεξιόν = εἶχε ταχθῆ (τοποθετηθῆ) εἰς τὸ θεξιόν.— || Μέσον, ἀποτάσσομαι τινί = ἀποχωριεῖται (τινὰ) (κυρ. ἀποχωρίζομαι ὁπὸ τι ἢ ἀπὸ τινος).

ἀπο-ταυρόδομαι, παθ.· ἐνεργῶ ὡς ταῦρος, ἀγριεῖω ὡς ταῦρος || ῥίπτω ἄγρια θλήματα ὡς ταῦρος· δέγματα ἀποταυροῦμαι = ῥίπτω ἄγρια θλήματα.

ἀπό-ταυρος, ον· ὁ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ταύρου, ὁ ἀνόχευτος.

ἀπό-τάφος, ον· ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων.

ἀπο-ταφρεύω, μελ. -σω· περιβάλλω διὰ τάφρου, περιχαράκνω, ὀχυρώνω.

ἀπο-τέδνασαν, ἐπ. γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ ἀποθνήσκω· εἶχον ἀποθάνει, ἦσαν νεκροί.

ἀπο-τεδνωέω, ἀντί ἀποτεθνηώω, ἀποτεθνηώως, ἰων. μτχ. πρκ. τοῦ ἀποθνήσκω.

ἀπο-τείνω, μελ. -τενώ (βιά τούτ' χρόνους βλ. τείνω)· ἐκτείνω, ἐπεκτείνω, ἐπιμηκύνω || μετά μτχ., ἔξα ολουθῶ (συνεχίζω) πρῆττων τι.— Μέσον, ἀγωνίζομαι, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, καταβάλλω προσπαθείας. 2) ἀμτβ., ὡς τὸ λατ. *conspicere*, σπεύδω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐκτείνομαι.

ἀπο-τεχνίζω, μελ. -ίσω, ἄττ. -ίω· ἔποχωρίζω διὰ τεχνῶν, ἀποκλείω διὰ τεχνῶν. 1) πρὸς ὀχύρωσιν, ὀχυρώνω· 2) πρὸς ἀποκλεισμόν, ἀποκλείω. Ἔξ αὐτοῦ τὰ:

ἀπο-τεχνίσις, -εως, ἡ· ὁ περιτεχνισμός μίθς πόλεως ἢ ὁ ἀποκλεισμός τῆς. Καί

ἀπο-τεχνισμός, τὸ· τεχνῶν ἢ τεχνῶν ἀνεγερθέντα πρὸς ἀποκλεισμόν, γραμμὰν ἀποκλεισμοῦ.

ἀπο-τεχνισμός, δ=ἀποτεχνίσις (δ βλ.).

ἀπο-τέλεσμα, τὸ (ἀποτελέω)· ἡ συμπλήρωσις, ἢ ἀποτελείωσις ἐνὸς ἔργου || τὸ συμπληρωθὲν ἔργον || ἢ ἐπιδρασις, τὸ «ἀποτέλεσμα».

ἀπο-τελεσματικός, ἡ, ὄν· ἀποτελεσματικός, ἐκτελών, ἀποτελών.

ἀπο-τελευτάω, μελ. -ήσω· φέρω τι ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελειώνω τι ἐντελῶς. 2) ἀμτβ. φθάνω εἰς πέρας, τελευτῶ, σταματῶ (εἰς τι = ἐν τινι πράγματι).

ἀπο-τελέω, μελ. -τελέω, ἄττ. -τελώ· πρκ. -τετέλεκα.— Παθ. ἄορ. α' -τετέλεσθη· πρκ. -τετέλεσμαι· φέρω τι ἐντελῶς εἰς πέρας, σπτελειώνω, συμπληρῶ || μτχ. παθ. πρκ. ἀποτετελεσμένος=τελειωμένος, τέλειος. 2) ἐκπληρῶ, ἐκτελώ, μίαν ὑποχρέωσιν. 3) γενικῶς, συμπληρῶ, ἐκτελώ, πράττω. 4) καθιστῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον: τὴν πόλιν ἀποτελέω εὐδαίμονα = καθιστῶ τὴν πόλιν ἐντελῶς εὐτυχῆ.

ἀπο-τέμνω, ἰων. καὶ ἐπ. -τάμνω· μελ. -τεμῶ· ἄορ. β' ἀπέταμον (ἄρθ. ἀπέτεμον· πρβλ. τέμνω)· πρκ. ἀποτέμμηκα· ἀποκόπτω ἀποτέμνω τινός = ἀποκόπτω μέρος πράγματος τινός. 2) ἀποχωρίζω ἢ κόπτω τι ἀπὸ τι.— Μέσον, ἀποκόπτω τι δι' ἑμαυτόν, κυρ. με τὴν πρόδεσιν τῆς οικειοποιήσεω.

ἀπό-τευγμα, τὸ (ἀπο-τευγῆν) = ἀπότευξις (δ βλ.).

ἀπό-τευξις, -εως, ἡ (ἀπο-τευγῆν) = ἀποτυχία.

ἀπο-τήκω, μελ. -ξω· κόμνω τι νὰ λυῶσθαι (καὶ νὰ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ ἄλλο τι) || «λυώνω» τι, ἀναλύω τι, τῆκω τι.— Παθητ., κυρ. ἐν τῷ ἄορ. β' ἀπετάκη· ἀφανίζομαι, φθίνω, «λυώνω», «χάνομαι».

ἀπο-τήλας, ἀπρ.: = ἀποτηλοῦ (βλ. λ.).

ἀπο-τήλοῦ, ἀπρ.: μακράν, πολὺ μακράν, ἀπὸ τι (πρβλ. τηλοῦ).

ἀπό-τήξικς, -εως, ἡ (ἀποτηκῶ)· τήξικς ἀπὸ τινός, ἀπορροή.

ἀ-ποτι-βάτος, ὄν, δαρ. ἀντί ἀ-πρόσ-βάτος.

ἀπο-τίθημι, μελ. -θήσω· δέτω τι, βάλλω τι, κατὰ μέρος || ἀποδέτω, ἐναποδέτω (ἀποθηκεύω).— Μέσον, ἀποδέτω τι ἀπ' ἐπάνω μου, ρίπτω τι ἀπ' ἐπάνω μου || δέτω κατὰ μέρος, παραμερίζω. 2) δέτω κατὰ μέρος δι' ἑμαυτόν, ἀποθηκεύω. 3) ἀποτίθεμαι εἰς αὐθιγ = ἀναβάλλω δι' ἄλλην στιγμήν.

ἀπο-τίκτω, γεννῶ, παράγω.

ἀπο-τίλλω, μελ. -τίλώ· ἄορ. α' -έτιλα· μαδῶ, ἀποσῶ, «ξερρίζωνω». Ἔξ αὐτοῦ τὸ

ἀπό-τίλλα, -ατος, τὸ (ἀποτίλλω)· τὸ μαδηθὲν (κατὰ πλῆθ. τὰ πούπουλα).

ἀπο-τίμησος, μελ. -ήσω· δὲν τιμῶ, περιφρονῶ.— || διατιμῶ, κόμνω ἐκτίμησιν, ὀρίζω τὴν τιμὴν κατὰ πιν ἐκτίμησεως: διμνέως ἀποτιμησάμενοι = ὄρισαντες τὴν τιμὴν των εἰς δύο μνῆς ἐνταῦθα || ὡς ἄττ. δικανικός δρος: ἴ) ἐνεργ., ὑποθηκεύω περιουσίαν ἐπὶ τῆ βάσει γενομένης ἐκτίμησεως, δανείζομαι χρήματα ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἢ ὑποθήκῃ. 2) μέσον, δανείζω ἐπὶ ὑποθήκῃ, λαμβάνω ὡς ἐνεχύρον. 3) παθητ., ἐπὶ τῆς περιουσίας, ὑποθηκεύομαι ἢ δίδομαι ὡς ἐνεχύρον (ἐνεχυρίζομαι). Ἔξ αὐτοῦ τὰ

ἀπο-τίμημα, τὸ τὸ ποσὸν τὸ καθορισθὲν ὑπὸ τῶν ἐκτιμητῶν. 2) τὸ ἀποτιμηθὲν (ἐκτιμηθὲν) ἐνεχύρον, ἢ ἡ ὑποθήκη· καί

ἀπο-τίμησις, ἡ· ὑποθήκεισις κτημάτων || ἀπογραφή.

ἀπο-τίμητής, -οῦ, ὁ (ἀποτιμάω)· ὁ ἐκτιμητής. **ἀπό-τίμος**, ὄν (ἀπό+τιμή)=ἀτιμός· ὁ μὴ τιμώμενος, ἀνυπόληπτος.

ἀπο-τίνασσω, ἄττ. -ττω, μελ. -ξω· ἀποσεύω, τινάσσω (ἀπ' ἐπάνω μου).

ἀπο-τίναμαι, ἀποθ. ποιητ. ἀντί ἀπο-τίνομαι (δ βλ.).

ἀπο-τίνω, μελ. -τέλω, ἔ]· πληρώνω ὀπίσω, πληρώνω τι τὸ φειλόμενον, ἀνταποδίδω || πληρώνω ἐξ ὀλοκλήρου, ἀποπληρώνω.— Μέσον, ἀποτίνομαι, μελ. -τέλομαι· ἐπιβάλλω εἰς τινα νὰ μοί πληρώσῃ τι, τὸν ἐξαναγκάζω: ἀποτίνομαι τινα = ἐκδικῶ ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἐκδικούμαι τινα, τὸν τιμῶ || ἀπολ., λσμβάνω ἐκδικῆσιν.

ἀπο-τήγω, μελ. -ξω, ἐπ. ἀντί ἀπο-τέμνω· (ἀπο-)κόπτω τι ἀπὸ τινός || κλιτεῖς ἀποτηγῶ = ἀποκόπτω τὰς κλιτεῖς (τὰς ὀργῶν, ἐπὶ χειμάρρων).

ἀπο-τήξειε, γ' ἐν. Ἐξτ. ἄορ. α' τοῦ ἀποτηγῶ.

ἀ-ποτμος, ὄν (α στερ.+πότμος)· ἀτυχής, δυσ. ὕχης, κακδοιορος.

ἀπο-τολμάω, μελ. -ήσω· ἐπ χειρῶν· παρὰ τολμῶν ἐγχείρημα.— || ἀπολ., εἶμαι τολμηρός, ἄτρομος, ἀφοβός.

ἀπο-τομή, ἡ (ἀποτέμνω)· ἀποκοπή.

ἀπο-τομία, ἡ (ἀπότομος)· ἀπότομος τρόπος || αὐστηρότης. Ἐκ τοῦ

ἀπό-τομος, ὄν (ἀποτέμνω)· ὁ ἀποκεκομμένος. ἀπόκρημνος, ἀπότομος. 2) μτφρ. αὐστηρός, τραχύς.— ἐπρ. -ως (ὡς καὶ σήμερον).

ἀπο-τοξεύω, μελ. -σω· ἐξακοντίζω θέλη, ἐκτοξεύω || σκοπεύω, σημαδεύω, τι.

ἀπο-τορνέω, (καὶ -όω)· ποιῶ τι στοργγύλον (ἀποστοργγυλῶν) ὡς διὰ τόρνου.

ἀ-ποτος, ὄν (α στερ.+ποτός)· ὁ μὴ πινόμενος, ἀκατάλληλος πρὸς πόσιν.— || ἐνεργ., ὁ μηδέποτε πίνων || ὁ μὴ πίνων, ὁ ἀνευ ποτοῦ.

ἀπο-τρέγειν, ἀπρ. ἄορ. β' τοῦ ἀπο-τρέγω.

ἀπο-τρέπω, μελ. -ψω· τρέπω τι μακράν τινος πράγμ., ἀπομακρύνω τι || καὶ ἐπομ., ἐμποδίζω τι, ἢ πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, τὸν «ἀποτρέπω» ἀπὸ τι. 2) μετὰ αἰτ. μόνον, τρέπω (στρέφω) τι μακράν ἢ ὀπίσω || ἀποσοθῶ, (μίαν συμφορὰν π. χ.). 3) ὡς ἀποτρέπω τι ἀπὸ ἄλλα (ἄλλους) καὶ τὸ τρέπω πρὸς ἐν(α) || ὄθην, σημαδεύω, σκοπεύω, τι.— || Μέσον καὶ Παθητ., στρέφομαι ὅπο τι, ἀπέχω ὅπο τι. 2) στρέφομαι ἄλλου. 3) ὀσοτρέπω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τίνων, δὲν δίδω προσοχὴν, περιφρονῶ (ὡς τὸ λατίν. *aversari*).

ἀπο-τρέχω, μελ. -θρέξομαι, ὡς. -δραμοῦμαι· ἄορ. β' ἀπέδραμον (ἔξ ἀπρ. θρέμα)· ἀπέρχομαι τρέχων, ἀπομακρύνομαι δραμαίως.

ἀπο-τριβῆ, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως φθορὰ ἐνός πράγματος. Ἐκ τοῦ

ἀπο-τρίβω, μελ. -ψω· τρίβω, καθαρίζω διὰ τριβῆς, «ξυστριζῶ» (ἐπὶ ἱππων π. χ.).— || φθειρώ, ἐξαφανίζω || μέσον, τρίβων ρίπτω τι μακράν μου, ἐξαλείφω, ἀσπλάσσομαι τινός || ἀπορρίπτω.

ἀπο-τρόπαιος, ὄν (ἀποτροπή)· ὁ ἀποτρέπων (τρέπων μακράν), κυρ. ἐπὶ τῶν θεῶν, τῶν ἀπροσβούτων τὰς συμφορὰς (λατ. *Dii averrunci*).— || παθητ., ὅστις δὰ ἔρεπε νὰ ἀποτραπῆ (νὰ ἀποκρουσθῆ) || δυσοίωνος. Ἐκ τοῦ

ἀπο-τροπή, ἡ (ἀπο-τρέπω)· τὸ ἀποτρέπειν, ἢ «ἀποτροπή». 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν (τὴν ῥοὴν τοῦ δέματος π. χ.).— || τὸ ἐμποδίζειν ἀπὸ τι, ἢ παρεμποδίζω.— || (ἐκ τοῦ μέσου), ἀπομάκρυναι ἀπὸ τι, ἐγκατάλειψιν αὐτοῦ.

ἀπό-τροπος, ὄν (ἀποτρέπω)· ὁ ἀπομακρυσμένος, ὁ ἐξωρισμένος, ἐξόριστος. 2) ὁ ἀπ' οὗ ἀπομακρύνεται τις, ἀποτρόποιος, ὄδελυρός.— || ἐνεργ., ὁ ἀπομακρύνων, ὁ ἀποτρέπων.

ἀπό-τροφος, ὄν (ἀπό+τροφή)· ὁ τετραμμένος (τραφέις) μακράν τῶν γονέων του || ἐν γένει, ὁ ἀφενωθεὶς.

ἀπ-οτρύνω, μελ. -οτρύνω· ἐξεργίω.

ἀπο-τρῦω, μελ. -ύσω· ἀποτρίβω, ἀποξῶ || καί

ἀπο-φυγή, ἡ (ἀποφεύγω)· φυγή, διαφυγή || τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις
ἀπό-φυξις (βλ. ἀπόφευξις).
ἀπο-φύομαι, παθ. μετά ἐνεργ. ἀόρ. β' ἀπέφυον καὶ πρκ. ἀπολέφθηκα· αὐξάνομαι (θλαστάνω) ς παραφύας.
ἀπό-φύσις, -εως, ἡ (ἀποφύομαι)· παραφύας, παραβλαστόγημο.
ἀπο-φύτεία, ἡ (ἀποφυτεύω)· τό φυτεύειν παραφύαδας ἢ κλάδους.
ἀπο-φύτεύω· φυτεύω παραφύαδας ἀπὸ δένδρον ἢ φυτόν.
ἀπο-οφώλιος, ον (ἀπὸ + ὄφελος)· μάταιος, ἀνωφελής (λατ. irritus).
 Ἔτυμ.: ἀεβ. ἔτυμολ.· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ φωλεός (ἀπο-φώλιος) = ὁ ἐκ τῆς φωλεός ἀπεριρριμένος || κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ὄφελος = ἀνωφελής, μάταιος. Κατὰ τὴν ἔτυμολ. αὐτὴν ἔχομεν ὄφελος—ὄφλιος—ὄφώλιος (ἀπ-οφώλιος)· ὄφελος (<*δφολος> ἢ ἔκτασις τοῦ ο εἰς ω ἀποδοτέα εἰς μετρικὸν λόγον (πρὸς ἀποφυγὴν εὐσωφρεύσεως θραγέων)· Κατὰ τινὰς <φηλός> = ἀπατεῶν (πρβλ. λατ. fallo (*falno). Κατὰ τὸν Becht. lexil. 52 <ἀποφείν> (πρβλ. Ἑουχ. ἀποφείν ἀπατήσημ· καὶ σημ. ἀπατεῶν) ἔχομεν δὲ ἀποφείν· ἀποφώλιος κατὰ τὸ ἀμαρτεῖν ἢ ἀμαρτωλός.
ἀπο-χάσομαι, μελ. -χάσομαι, ἀποθ.· ἀποσύρομαι ἐκ τινος, ἀποχωρῶ.
ἀπο-χάλασμός· χαλάρωσις, χαλαρότης. Ἐκ τοῦ ἀπο-χάλας, μελ. -χάλας = χαλάρωνω καὶ ἀφίνω, παραλύω (ὅπως «λασκάρι κανεῖς τὸ σχοινί»·).
ἀπο-χάλινός, μελ. -ώσω· ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, τὸν χαλινόν.
ἀπο-χαλκεύω, μελ. -ώσω· κατασκευάζω τι ἀπὸ χαλκόν.
ἀπο-χαλκίζω, μελ. -ώσω· ἀφαιρῶ ἀπὸ τι τὸν χαλκόν.
ἀπο-χαιρᾶός = ἀπο-σταυρόω = ἀποχωρίζω, ἀποφράσσω διὰ χαρακώματος.
ἀπο-χειρο-βίωτος, ον (ἀπὸ + χεῖρ + βίωτός)· ὁ ζῶν ἀπὸ τὸς χεῖρας του, τ. ἔ. ἀπὸ τὸν κόπον τῶν χειρῶν του.
ἀπό-χειρος, ον· ἀπαράσκευος.
ἀπο-χειρο-τόνός, μελ. -ήσω· ἀπομακρύνω διὰ χειροτονίας (ὕψωσις τῆς χειρός), τ. ἔ. διὰ τῆς ψήφου μου ἀπομακρύνω κατηγορίαν τινὰ ἀπὸ τινος || τὸν κηρύσσω ἀθῶον.— || ἐπὶ πρσο., ἀποσπρίπτω (τινὰ ὡς ἀκατάλληλον), ἀντικαθιστῶ τινος, τὸν ἀπολύω. 2) ἐπὶ πρσγμ., ἀποσπρίπτω τὴν (διὰ τῆς ψήφου μου), ψηφίζω ἐναντίον τινός || ἀκυρῶνω τι, καταργῶ τι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπο-χειρο-τόνησις, -εως, ἡ· ἀπορριψίς δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός.
ἀπο-χευτός, μελ. -ώσω· ἀπομακρύνω, ἀποσπῶ, (τὰ ὕδατα) δι' ὀχετοῦ.
ἀπο-χέω, μελ. -χέω· ἀόρ. α' ἀπ-έχεα. — Παθ. ἀόρ. α' ἀπ-εχέθη· πρκ. ἀπο-κέχθαι· χέω. ἔξω ἀπὸ τι, ἐκχέω, χύνω.
ἀπο-οχή, ἡ (ἀπ-έχω)· ἀπόστασις, διάστημα || ἀποχή, ἐγκράτεια.
ἀπο-κρηδός (βλ. κρηδός, κρηδός)· στερεῶ, ἀποσπῶ.
ἀπο-χῶς (βλ. χῶς)· δι' ἀναχώματος ἀποφράσσω.
ἀπο-χραίνω· ἀποχρωματίζω ἐν τῇ ἐνν. τοῦ ἀμυδύνω (ἐλαττάνω) τὴν ζωηρότητα τοῦ χρώματος, σκιάζω || παραλλάσσω (μεταβάλλω) τὸ χρώμα τινος.
ἀπο-χράω, ἰων. -χρέω, ἀπρφ. ἀπο-χρηῖν, ἰων. -χρᾶν· πρτ. ἀπέχρη· μελ. -χρηῖω· ἀόρ. α' ἀπέχρησα· ἐπαρκῶ, ἱκανοποιῶ || εἶμαι ἐπαρκής, εἶμαι ἱκανοποιητικός (ἀρκετός)· ἐκπᾶτον νέε; ἀποχρῶσι = ἐκατόν πλοῖα ἀρκοῦν. 2) μετὰ δοτ. ποταμός οὐκ ἀπέχρησε τῆ στρατιῇ πινόμενος...δὲν ἐπήρκεσε διὰ τὸν στρατόν || μετ' ἀπρφ. ἀποχρᾶ ποιεῖν τι = εἶναι ἀρκεῖον (ἱκανοποιητικόν) δι' ἐμὲ νὰ πράξω τι || ἀπαντᾷ ὡς ἔν. μέσ. παρτ. ἀπέχρεστο = ἀπέχρη. 3) Παθητ., εἶμαι εὐχαριστιμένος μετ' ἐπὶ || ἀποχρωμένων τοῦτοις τῶν Μουσῶν = τῶν Μουσῶν ὄντων εὐχαριστιμένων μετ' αὐτά.— || Μέσων, μεταχειρίζομαι τὴν, ἐκμεταλλεύομαι τὴν πληρώσις. 2) κάμνω κατάχρησιν (ἢ καὶ κακὴν χρῆσιν πράγματός τινος (λατ. abuti).
ἀπο-χρέομαι, -χρέω, ἰων. ἀντι ἀποχρέομαι, -χρέω·

ἀπό-χρη, ἀπρφ. τοῦ ἀπο-χράω (8 βλ.).
ἀπο-χρημάτος, ον (ἀπὸ + χρηματικός || τ. ἔ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρωθῆ εἰς χρῆμα
ἀπό-χρησις, -εως, ἡ (ἀποχράομαι)· ἡ πλήρης (ἐντέλης) χρῆσις, κατάχρησις || ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος.
ἀπο-χρώντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετ. ἐνν. τοῦ ἀπο-χράω, ἀπόχρη· ἔρκετᾶ, ἱκανοποιητικᾶ.
ἀπο-χυδίζω, μετ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἀποχέω.
ἀπο-οχυρόω· ὀχυρώνω, ἐξασφαλίζω.
ἀπο-χωλός (ἀπὸ + χωλός)· καθιστῶ ἐντελῶς χωλόν.
ἀπο-χώννυμι, μελ. -χῶσω· κλείω τῷ φράσσω δι' ἐπιχωματώσεως, ἀποκλείω δι' ἀναχώματος (τὴν ἐκβολὴν π. χ. ποταμοῦ).
ἀπο-χωρέω, μελ. -ήσω ἢ -ήσομαι· χωρῶ (πορεύομαι) ἀπὸ τινος (ἢ μακρῶν) μετα γεν. 2) ἀπολ., ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ || ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ. 3) ἀποχωρῶ ἐκ τινος (πρσγμ.) = ἀποσύρομαι ἀπὸ τι, τ. ἔ. τὸ ἐγκαταλείπω.— || ἀποχωρῶ, ἀποχωρίζομαι, διέρχομαι (ἐπὶ τῶν περιττωμάτων, τῶν ἐκκρίσεων τοῦ σώματος κλπ.). Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπο-χώρησις, -εως, ἡ· τὸ ἀποχωρεῖν, ἀπέρχεσθαι, ἀπρσ μακρύνεσθαι || ὑποχώρησις || τόπος ἢ τρόπος ἐξασφαλισεως.
ἀπο-χωρίζω, μελ. -ίσω, ἀττ. -ῶ· μερίζω, ἢ χωρίζω, ἀποχωρίζω || ἀπὸ τι || βάλω τὴν κατὰ μέρος.
ἀπο-ψάω, ἀπρφ. ἀπο-ψηῖν· πρτ. ἀπέψη· ἀόρ. α' ἀπέψησα· ἀπομᾶσσω, ἀποσπογγίζω. 2) σπ γγίζω καθαρά.— Μέσων, ἀποσπογγίζω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ. 3) σπογγίζω τὴν ρινά μου.
ἀπο-ψεύδομαι· ψεύδομαι παυχλῶς, ὀσαπῶ.
ἀπο-ψηφίζομαι, μελ. -ίσομαι, ἀττ. -ῶσω, ἀποθ.· || μετ' αἰτ. πρσο., δίδω ἀρνητικὴν ψήφον (προκειμένου περὶ ὑποψηφίου δι' ἀξιωματί), τὸν ἀπορρίπτω· ἀόρ. α' ἀπέψηφίσθη καὶ πρκ. ἀπέψηφισμαι χρησιμιοποιοῦνται ἐντοῖς ἐν τῇ παθητ. ἐνν. τοῦ ἀπορρίπτομαι.— || μετ' αἰτ. πρσγμ. ἀποψ-γραφήν = ψηφίζω ἐναντίον τῆς ἀποδοχῆς καταγγελίας τινός || ἀποψ-νόμον = ἀπορρίπτω νόμον || αἰτία ἀποψηφίζομαι τινός = δὲ τῆς ψήφου μου ἀπαλλάσσω τινὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀποιδωμένης κατηγορίας, τὸν ἀθῶωνω || ἀπ.λ. δίδω ἀδωτικὴν ψήφον.— || ἀποψηφίζομαι μὴ ποιεῖν = ψηφίζω ἐναντίον τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι (καὶ γενικῶς, δὲ αἰεὶ ἀκολουθεῖ μὴ ἀπαρ τὸ ἀποψηφίζομαι σημ. δίδω τὴν ψήφον μου ἐναντίον τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι). Ἐξ αὐτοῦ τὸ
ἀπο-ψηφίσις, -εως, ἡ· ἀδύκωσις, ἀπαλλαγὴ.
ἀπο-ψηγῶ· τρίβω διὰ τῆς παλάμης.— Παθητ., ἐκτριβομαι, πίντω.
ἀπο-ψιλῶ, μελ. -ώσω· ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ, τὰς τρίχας, μαδῶ, ἀπογυμνῶ || γαν., καθιστῶ γυμνόν, καὶ μετὰ γεν. ἀποστερῶ τι(να) ἀπὸ τι πράγμα.
ἀπο-οψίς, -εως, ἡ (ἀπ-όψομαι, μελ. τοῦ ἀφ-οράω)· τὸ ὄραν ἐκ τινος μέρους, θεᾶ, «ἀποψίς».
ἀπ-όψομαι, μέλλων ἀπτηρχ. ἐνεστ. ἀπ-όπτομαι, χρησιμιοποιούμενος ὡς μέλλων τοῦ ἀφορᾶω.
ἀπο-ψύχω, μελ. -ξω· παθ. πρκ. ἀπέψυγμα (ἀπὸ + ψυχή)· ἐγκαταλείπω τὴν ἀναπνοήν μου, λιποθυμῶ, λιποψυχῶ. 2) μετ' αἰτ., ἀποψύχω ψυχήν = ἀποπνέω (ἀποβάλλω, χάνω) τὴν ζωὴν μου || ἀπολ. ἐκπνέω, ἀποθνήσκω (ὡς τὸ ἀποπνέω, λατ. exspirio).— || (ἀπὸ + ψύχος)· ψυχραίνω, δροαίζω.— Παθητ., δροαίσομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναζωογονοῦμαι.— μέσων, ἐν τῇ ὁμηρ. φράσει ἰδρωτὰ ἀπέψυγοντο = ἐξήραινον (ἐ-οτέγγωναν ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ των.— || ἀπρσο. ἀποψύχει = ἀρχίζεῖ νὰ κάμνη ψύχο· «κάμνει παγωνιά».
ἀπ-πέψυει, ἐπ. συγκεκομ. τύπος ἀντι ἀπο-πέψυει.
ἀ-πραγμόνος, ἐπίρ. τοῦ ἀπράγμων (8 βλ.)· ἄνευ κόπου ἢ φροντίδος, εὐκόλως.
ἀ-πραγμοσύνη, ἡ ἢ κατὰστασις τοῦ ἀπράγμωνος (8 βλ.), ἀπομακρυνσις ἀπὸ πάσης ἀσχολίας, ἀπὸ τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, καὶ ἐπὶ δικαστικᾶς περιπετείας || ἀγάπη ἡσυχίας (λατ. otium), ἀνεσις, νυχέλεια, ἀδράνεια. Ἐκ τοῦ
ἀ-πράγμων, -ος, γεν. -ονος (α στερ.+πράγμα)· ὁ ἄνευ ἀσχολίας, ὁ ἀπληλαγμένος φροντίδων, ὁ μὴ ἀναμειγνυόμενος εἰς τὰ δημόσια πράγματα ἢ εἰς

δικας (φροντίδες, ένασχολήσεις κλπ.=πράγματα), ὁ μὴ φιλοπράγμων, ὁ φιλήουχος: τόπος ἀπράγμων = τόπος ἀππλλαγμένους δικαστηρίων καὶ ἐριδίων. 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ μὴ ὀχληρὸς ἢ ἀνιάρος, ὁ μὴ ὀδυνηρός.— || μετὰ παθητ. ἔνν. ὁ ἀποκτιμμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀποκτηθῆ ἄνευ κόπων καὶ βασάνων.

ἀπρακτέω, μελ. -ήσω· οὐδέν πράττω || μένω ἀπρακτός, ἀργός. 2) δὲν ἀπολαμβάνω κέρδος τι. Ἐκ τοῦ

ἀπρακτος, ον, ἰων. ἀπρακτος (α στερ.+πράττω): ἰ ενεργ., ὁ οὐδὲν πράττων ἢ κατορθῶν, ὁ οὐδὲν ἀποτέλεσμα φέρων || ἀνωφελής, ἀσύμφορος || ἀργός, νωδρός: ἀπρακτος γέσμαι = ἔπανέρχομαι ἀπρακτος, χωρὶς νὰ ἔχω κατορθώσει τίποτε (ἀνευ ἐπιτυχίας τινός· λατ. re infecta)—ἐπίρ. -τως=ἀνεπιτυχώς.— || Μετὰ παθητ. ἔνν. ὁ καθ' οὐ οὐδέν εἶναι δυνατὸν νὰ πραχθῆ (νὰ γίνη), ἀνοικονόμητος, δυσμεταχειρίστος ὁ ἀνιάτος. 2) ὁ μὴ δυνατός νὰ γίνη, ἀδύνατος (ὁ δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ). 3) οὐδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ἔμην εἶμι—οὐδὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τέχνης ἔμεινα ἀνεπιβούλευτος ὑφ' ὑμῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀπραξία, ἡ· τὸ μὴ πραττεῖν, μὴ ἐνεργεῖν, ἀδράνεια || μὴ ἐπίτευξις ἀποτελέσματος.— || τὸ διατελεῖν ἐν ἀμχανία, στενοχωρία, ἀμχανία.

ἀπράτος, ον (α στερ.+πράττω, γ' ἄν. παθ. πρκ. τοῦ πιπράσκω)· ἀπώλητος: ὁ μὴ πωληθείς, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πωλήσῃ.

ἀπράυντος, ἰων. ἀπρηύντος ον (α στερ.+πράυνω)· ὁ μὴ καταπραῦνόμενος.

ἀπρέπεια, ἡ. ἀπρεπία.

ἀπρεπής, ἐς (α στερ.+πρέπω)· ὁ μὴ πρέπων (μὴ ἀρμόζων) || ἀνόρμοςτος, οὐχὶ εὐπρεπής, ἀπρεπής.

ἀπρεπία, ἡ· ποιητ. ἀντι ἀπρέπεια· ἀπρεπῆς διαγωγῆ, ἔλλειψις εὐπρεπείας, ἀκοσμία.

ἀπρηκτός, ἰων. ἀντι ἀπρακτός (ὁ βλ.).

ἀπρίστην, ἐπίρ. (πρβλ. πρίσθαι, ἀπρίσθαι· ἀνευ πληρωμῆς τιμήματος ἢ λύτρωσι, ὠρεάν. Ἐκ τοῦ **ἀπρίσθαι**, ἡ, ον (α στερ.+πρίσθαι)· ὁ μὴ ἀγορασθείς.

ἀπρίσθαι, πιθ.=ἀπρίξ (ὁ βλ.).

ἀπρικδό-πληκτος, ον (ἀπρίξ+πλήσσω)· ὁ ἀδικακόπως πλησοόμενος.

ἀπρίξ, ἐπίρ. (α ἀθρ.+πρίξω, πρίω)· κυρ. μετὰ κλειστών ὀδόντων (μετὰ ἐσφιγμένων ὀδόντων), ὡς τὸ δάξ (λατ. mordicus)· ἐνεσθῆν, στενώσ, σφιγκτά, ἰσχυρῶς || μετρ. ἀδικακόπως, ἐνοχλητικῶς.

ἀπρο-αίρετος, ον (α στερ.+προαίρουμαι)· ὁ δνευ ὠρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ ἐσκεμμένος.

ἀπρο-βούλευτος, ον· βλ. ἀπρόβουλος.

ἀπρο-βούλος, ον (α στερ.+προβουλεύωμαι)· ἀπροβούλευτος, ὁ μὴ σχεδιασθείς ἐκ τῶν προτέρων, ἀπροσχεδιαστος, ἀπρομελέτητος· ἐπίρ. -τως=βιαστικά, ἀπεριοκπέτως.

ἀπρό-δῦμος, ον· ὁ μὴ πρόδῦμος, ὁ μὴ διατεθειμένος διὰ τι, νωδρός.

ἀπρο-ῖδής, ἐς (α στερ.+προιδεῖν)· ὁ μὴ προβλεφθείς ἢ μὴ προβλεπόμενος, ἀπρόοπτος.

ἀπροκοπος, (α στερ.+προίξ)· ὁ ἀνευ μεριδίου ἢ προίκος.

ἀπρο-μηθητος, (α στερ.+προμηθήσ, πρβλ. προμηθέομαι, Προμηθεύς, μήτης)· ἀπρόβλεπτος, μὴ προβλεπόμενος.

ἀπρο-νόητος, ον (α στερ.+προνοέω)· ὁ μὴ προνοηθείς, περὶ οὐ δὲν ἐσκέφθη τις ἐκ τῶν προτέρων.— ὡς ἐνεργ., ὁ μὴ προνοῶν, μὴ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων.

ἀπρο-νοήτως, ἐπίρ. τοῦ ἀπρονοήτος (α στερ.+προνοέω)· ἀνευ προνοίας, προμελέτης || χωρὶς πρόβλεψιν || ἀπεριοκπέτως || ἐξαιφνης.

ἀπρό-ξενος, ον· ὁ ἀνευ προξένου.

ἀπρο-οιμάστος, ον· ὁ ἀνευ προοιμίου.

ἀπρό-οπτος, ον (α στερ.+προόψωμαι, μελ. τοῦ προ-οράω)· ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προῖδῃ. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ προβλέπων, μὴ περιμένων, τι.

ἀπρό-ότως, ον, δωρ. ἀ-ποτι-βάτες ὄδατος,

ἀπρόοπτος, ἀπροσπέλαστος || ἐπὶ ἀσθενείας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θεραπευθῆ, ἀνιάτος.

ἀπρο-δεής, ἐς (α στερ.+προσδέομαι)· ὁ μὴ ἔχων χρειαὶν πράγματός τινος ἐπὶ πλεόν || ὁ αὐτάρκης.

ἀπρο-διόνυσος, ον (ὁ μὴ πρὸς Διόνυσον)· ὁ ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου || γεν. ἀνάρμοςτος, ἀκατάλληλος.

ἀπρο-δόκητος, ον (α στερ.+προσδοκῶ)· ὁ μὴ προσδοκώμενος, μὴ ἀναμενόμενος, ἀπρόβλεπτος, «ἀπροσδόκητος». — ἐπίρ. -τως.— || ἐνεργ., ὁ μὴ προσδοκῶν, μὴ περιμένων τι.

ἀπρο-ήγορος, ον (α στερ.+προσῆγορος, προσ-αγορεύω)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσαγορεύσῃ (νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ, λόγῳ τῆς τραχύτητός του), ἀδυσώπητος, βλοσυρός, ἀγριος, ἀγροίκος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ ὀμιλῶν, μὴ προσαγορεύων (μὴ προσφωνῶν) τίνα, μὴ χαιρετῶν τίνα.

ἀπρό-ικτος, ον (α στερ.+προσ-ικνεόμαι)· ὃν δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, ἀνέφικτος || ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπλησίαστος, ἀπροσπέλαστος:

ἀπρό-σκεπτός, ον (α στερ.+προσκένομαι, μελ. τοῦ προσκοπέω)· περὶ οὐ δὲν ἐγένετο προηγουμένη σκέψις || ἀπρόβλεπτος.

ἀπρό-κλητος, ον (α στερ.+προσκαλέω)· ὁ μὴ προσκληθείς, «ἀπρόσκλητος» || ὁ μὴ κλητευθείς (μὴ προσκληθείς) νὰ παρακολουθήσῃ δίκην.

ἀπρό-κοπος (Α), ὁ (α στερ.+προσκόπτω)· ὁ μὴ προσκόπτων (μὴ σκοντάπτων), μὴ προσκορούων, μὴ κτυπῶν ἐναντίον τινός || ὁ μὴ πλῖπτον εἰς πταῖσμα || ὁ μὴ παρέχων πρόσκομμα ἢ σκάνδαλον.

ἀπρό-σκοπος (Β), ον (α στερ.+προ-σκοπέω)· ὁ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, μὴ προνοῶν.

ἀπρό-μάχος, ον (α στερ.+προσμάχομαι)· ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος.

ἀπρό-μικτος, ον (καὶ -μικτος, α στερ.+προσ-μέλλω)· ὁ εἰς οὐδεμίαν ἐπιμείλιαν ἐρχόμενος μετ' ἄλλων, ὁ μὴ ἐπικοινωνῶν μετ' ἄλλων.

ἀπρό-οιστος, (α στερ.+προσ-οίσω, μέλλ. τοῦ προσ-φείρω)· καθ' οὐ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντισταθῆ, ἀκαταγώνιστος. 2) ὁ ἀποφεύγων τοὺς ἀνδρώπους, ἀκινώνητος ὁ ἀνυπόφορος, ἀβάστακτος.

ἀπρό-ὀμιλος, ον· ὃ οὐδεὶς δύναται προσομιλήσῃ = ἀκινώνητος.

ἀπρό-όρρετος, ον· ὃν δὲν τολμᾷ τις νὰ ἴδῃ, τρομερός, φοβερός.

ἀπρο-στάσιον γραφή, ἡ (α στερ.+προστάτης)· καταγγελία ὑποθαλλομένη ἐναντίον μετοίκου ἐν Ἀθήναις, διότι δὲν ἐξέλεξε ὡς πρόστατην του ἕνα ἐκ τῶν γνησίων Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἡ ὄνομ. ἀπροστάσιον, τὸ, δὲν ἀπαντᾷ.

ἀπρό-φορος, ον (α στερ.+προσφέρω)· ἀκατάλληλος, ἀσύμφορος, ἐπικίνδυνος.

ἀπροσωπο-λήπτως, ἐπίρ. τοῦ ἀπροσωπόληπτος (α στερ.+προσώπων+λαμβάνω)· ἀνευ προσωπολήψιας, χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃ τις εἰς πρόσωπα, ἀμερολήπτως.

ἀπρό-μαστος, ον, δωρ. ἀντι ἀ-πρό-μαστος (α στερ.+προσμάσσω)· ἀψαυστος, ἀδικτος || ἀμόλυντος.

ἀπρο-φθίστος, ον (α στερ.+προφθίζωμαι)· ὁ οὐδεμίαν πρόφασιν (δικαιολογίαν) προσβάλλων, ἔτοιμος, πρόδῦμος. Ἐπίρ. -τως=ἀνευ προφάσεως, ὄνευ προσπαθείας πρὸς ὑπεκφυγῆν || τιμῶς, εἰλικρινῶς.

ἀπρό-φάτος, ον (α στερ.+πρόφημι)· ὁ μὴ προρηθείς || ἀνέλιπτος, ἀπροσδόκητος. 2) ἀρητος, ἀνέκφρατος.

ἀπρό-φύλακτος, ον (α στερ.+προφυλάσσωμαι)· ὁ καθ' οὐ δὲν προεφυλάχθη τις || ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος.— || ἐνεργ., ὁ μὴ λαμβάνων προφυλακτικὰ μέτρα, μὴ προφυλασσόμενος.

ἀπταιστος, ον (α στερ.+πταίω)· ὁ μὴ προσκόπτων, μὴ σκοντάπτων· ἀπταιστέρον παρέχω τὸν ἵππον = καθιστῶ τὸν ἵππον ὀλιγώτερον ἐπιρρηπῆ εἰς τὸ προσκόπτειν, τὸν συνηθίσω νὰ μὴ σκοντάπτῃ.— || ὁ μὴ παθῶν βλάβην ἢ ἀλλοιωσίαν (ὁ διατηρούμενος εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν).

ἀπτερος, ον (α στερ.+πτερόν)· ὁ ἀνευ πτερῶν, μὴ πτερωτός. Ἡ συνήθης παρ' Ὀμηρῳ φράσις τῆς δ'

λογαριάζειν, ὁ ἰκανός, ἐπιτήδειος εἰς αὐτά, ὁ ἐξ ἠσκημένος εἰς αὐτά || οὗτ. ἡ ἀριθμητικὴ (ἐνν. τέχνη) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον. Ἐπίρ. -κῶς.

ἀριθμητός, ἡ, ὄν' ὁ εὐκόλως ἀριθμύμενος (ὑπολογιζόμενος), ὁ δυνάμενος νὰ μετρηθῆ, ὁ μικρὸς ἢ ὀλίγος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, εὐἀριθμος, ὀλιγάριθμος· οὐκ ἀριθμητός = ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετρηθῆ, ἀναριθμητός, ἀλογάριθμος (λατ. nullo in numero habitus).

ἀριθμός, ὁ ἔτι καὶ σήμερον, «ἀριθμός», λατ. numerus. 2) ποσόν, μέγεθος, ἔκτασις χρόνου ἢ τόπου: πολὺς ἀριθμὸς χρόνου. 3) ἀριθμός, ὡς βαθμὸς ἀξίας, κοινωνικῆς θέσεως κλπ.: μετ' ἀνδρῶν ἵξομαι ἀριθμῷ = κἀδημα εἰς τὴν σειράν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, λαμβάνω ἔξαιιν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν || ἐν ἀριθμῷ εἶμι = συναριθμοῦμαι, ἔχω ὑπόληψιν (ὑπολογίζομαι, ἐκτιμῶμαι) || συχ. οὐκ ἐν ἀριθμῷ εἶμι = δὲν λογαριάζομαι, περιφρ. νοῦμαι (λατ. nullo esse in numero). 4) ἀπλοῦς ἀριθμός, ποσότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποιότητα ἢ ἀξίαν: ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς λόγων (Σοφ.) = αὐτὰ δὲν εἶναι ὅλη παρὰ τὰς λέξεων || οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐγεινάμην τέκνα οὐκ ἀριθμὸν ἀλλῶς ἀλλ' ὑπεράτους Φρυγῶν = ἐγέννησα ὀχι ἀπλοῦς ἀριθμὸν τέκνων μόνον ἀλλὰ... (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. nos numerus sumus = δὲν εἶμεθα παρὰ ἀπλοῦς ἀριθμὸς μόνον, δηλ. ἀπλὰ ἐνούμερα). — II ἀριθμοίσι, μέτρησις, ἀπαριθμοίσι: ἀριθμὸν ποιοῦμαι τῆς στρατίας ('Ἡροδ.) = ἀπαριθμῶ, ἐπιθεωρῶ, τὸν στρατόν.

Ἔτυμ.: ἀριθμός, ἀριθμῶσι ἰων. ἀριθρός, ἀριθρέω (κατὰ μεταθεσιν φθόγγων)· -θμο- εἶναι τὸ γνωστὸν πρόσφωμα. Τὸ ριζικόν στοιχεῖον ἀρι- εὐρίσκειται ἐν τῇ λ. νῆριος = ἄνευ ἀριθμοῦ. Πάντως ἐκ τῆς ῥ. ἀρ- τοῦ ἀραρίσκω (ὁ βλ.).

ἀ-ρίν = ἀρεῖς.

Ἄριος, α, ὄν' παλαιὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ Μηδικός.

ἀρι-πρεπής, ἐς (ἀρι-+πρέπω) ὁ λίαν εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, ἴσιοπρεπής, ἐκλαμπρότατος.

ἀ-ρίς = ἀρεῖς (ὁ βλ.).

ἀρι-σημος, ὄν (ἀρι-+σημα)· λίαν ἀξιοσημείωτος, περιφανής || λίαν φανερός, καταφανής, πασιφανής.

ἀρισθ-ἀρματος, ὄν (ἀριστος+ἀρμα)· ὁ ἀριστός ἐν τῇ ἀρματοπλασίᾳ.

ἀρι-σκιυδής, ἐς (ἀρι-+σχύω)· ὁ λίαν ὀργίλος.

ἀριστ-αθλος, ὄν (ἀριστος + ἄθλον)· ὁ ἀριστεύσας ἐν τῷ ἀγῶνι, νικηφόρος ἀθλητής.

ἀριστ-αρχος, ὄν (ἀριστος+ἀρχός)· ὁ ἀρίστα διευθύνων, ἀρίστα κυβερνῶν.

ἀρι-σταφύλος, ὄν (ἀρι-+σταφυλή)· ὁ πλούσιος εἰς σταφύλας, πολυσταφύλος (βιάφ. γρ. ἀντὶ ἐριστάφυλος).

ἀριστάω, μελ. -ήσω πρκ. ἠρίστηκα, συγkek. α' πληθ. ἠρίσταμεν, συγkek. ἀρpf. ἠρίστάναι (ἀριστον) παῖρων τὰ πρωινῶν μου, προγευματῶ (λατ. prandere) || γεν., γευματίζω, ἐοθίω (πρβλ. ἀριστον).

ἀριστία, ἡ (ἀριστεύω)· τὰ κατορθώματα τοῦ ἠ-ριως, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζαν τὸ ἔπαθλον τῆς προσωπικῆς ἀνδρείας (τὰ ἀριστεία) || κἀδε μεγάλη καὶ ἠρωικὴ δόξις, γενναϊότης, ἀνδραγαθία. Ἰπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρονται καὶ μεμονωμέναι βραψφῆλαι τῆς Ἰλιάδος, ἐνθα περιγράφονται τὰ κατορθώματα ἡρώδους τινος, π. χ. ἡ ῥαψ. Ε' φέρει τὸν τίτλον Διομήδους ἀριστεία.

ἀριστία, τὰ, πάντοτε σχεδὸν κατὰ πληθ. (ἀριστεύω)· τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου, ἡ ἀμοιβὴ ἐπὶ γενναϊότητι || ἐν τῷ ἐν. (σπκν.), μνημεῖον ἀνδρείας ἢ νίκης.

ἀριστερός, ἁ, ὄν' «ἀριστερός», εὐώνυμος, «ἐξερθός», εἰς τὰ ἀριστερά (λατ. sinister) || ἐπ' ἀριστερά = πρὸς τὰ ἀριστερά || ἐξ ἀριστερῶν = ἀριστερόθεν, ἀπὸ τῶ ἀριστεροῦ μέρους, εἰς τὰ ἀριστερά. 2) ἡ ἀριστερά (μετὰ ἢ ἀνευ) τοῦ οὐα. χεῖρ = τὸ ἀριστερὸ χεῖρ. 3) μερρ. ὁ προμηθῶν κακόν, δυσολώνος (διότι διὰ τὸν Ἑλληνα οἰωνοσκόπον, βλάπεται πρὸς θορρῶν, ἐθεωροῦντο κακοὶ οἱ οἰωνοὶ ποῦ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, διότι εἰς τὰ ἀριστερά των ἔκειτο ἡ θύσις. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀριστερόχειρ ὀδέξιος, ὡς τὸ Γαλλ. gauche [ἄλεθ, ἔτυμολ. εἰδὸς δὲν ἰκανοποιεῖ ἢ συγγ. με-

τὰ τῶν: νέρθε, ἐνερθε, οὕτε ἢ ἐκ τοῦ ἀριστος παρὰ πωγῆ].

ἀριστεύς, -έως, ὁ (ἀριστος)· ὁ ἀριστός (ὁ καλὸς) ἴτερος, ὁ ἰκανώτερος) ἀνήρ || παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. οἱ ἀριστῆες (λατ. optimates), οἱ ἀριστοί, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἀρχόντες, οἱ ἠγεμόνες.

ἀριστεύω, γ' ἐν. ἰων. πρτ. ἀριστεύεσκε μελ.: εὐσω (ἀριστος)· εἶμαι ὁ ἀριστός ἢ ὁ γενναϊότατος: Τρώων ἀριστεύεσκε = ἦτο ὁ ἀριστός τῶν Τρώων· ἀριστεύω τι = εἶμαι ἀριστός εἰς τι || μετ' ἀρpf., ἀριστεύεσκε υἰχεσθαι = ἦτο πρῶτος εἰς τὴν μάχην.

ἀριστήϊν, ἰων. ἀντὶ ἀριστεῖον.

ἀριστίζω, μελ. -ίσω (ἀριστον)· δίδω εἰς τινα τὸ ἀριστον (τὸ πρόγευμα). — Μέσον, λαμβάνω τὸ πρόγευμά μου, προγευματίζω.

ἀριστινδην, ἐπίρ. (ἀριστος)· κατ' ἀξίαν, ἀναλόγως τῆς κοινῆς νικῆς θέσεως, κατ' ἐκλογὴν (τοῦ ἀρίστου).

ἀριστό-θυλος, ἡ, ὄν (ἀριστος+θυλή)· ὁ ἀρίστα βουλευόμενός τινα.

ἀριστο-γένεθλος, ὄν (ἀριστος+γένεθλον)· ὁ παρῶν (γεννῶν) πᾶν ὅτι ἀριστον (ἀριστους ἀνδρας).

ἀριστο-γόνος, ὄν' ἐπὶ μητρὸς, ἢ τὰ ἀρίστα τέκνα τίκτουσα.

ἀριστο-καρπος, ὄν' ὁ φέρων (παράγων) ἀρίστους καρπούς.

ἀριστο-κράτεομαι κυβερνῶμαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων (ὑπὸ τῶν εὐγενῶν).

ἀριστο-κράτια, ἡ (ἀριστος+κρατεῖν)· τὸ κράτος (βηλ. ἡ δι κησις) τῶν ἀρίστων, τῶν εὐγενεῶς καταγωγῆς || τ. ἔ. ἡ μορφή ἐκείνη τοῦ πολιτεύματος, καθ' ἣν κυβερνοῦνται οἱ ἀριστοὶ ἢ ἡ «ἀριστοκρατία», ὡς λέγομεν καὶ σήμερον. Ἐξ αὐτοῦ τὸ

ἀριστο-κράτικός, ἡ, ὄν' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν.

ἀριστό-μαντις, -εως, ὁ, ἡ (ἀριστος+μάντις)· ὁ ἀριστός τῶν μάντεων, ἀριστός μάντις.

ἀριστο-μάχος, ὄν (ἀριστος+μάχη)· ὁ ἀρίστα μαχομένος.

ἌΡΙΣΤΟΝ, τό πρωινὸν φαγητόν, πρόγευμα (λαμβανόμενον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου) ὃ βραδύτερον ἀριστον ἐκκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν φαγητόν (τὸ τῶν ρωμαίων prandium), τὸ δὲ πρωινὸν πρόγευμα ὠνομάσθη τότε ἀκράτισμα.

Ἔτυμ.: ἔτυμολ. οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει μετ' ὑπερθ. ἀριστος, ἀλλ' εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ *ἀρι- (=πρωῖα) <ἀ(ἰ)ρι- (πρβλ. γοθθ. air, παλ-γερμ. ēr (=εὐθύς, ταχέως) <παλ-γερμ. *a(j)ir- (πρβλ. Ζενθ. avar (=ἡμέρα)+στο <*d-1o (-d <ed=τρώγειν) πρβλ. ἡρι (ἡέριος) <*d(j)er- τ. ἔ. ἀριστον=ἡρι ἐστὸν (= τρωγόμενον τὴν πρωῖαν).

ἀριστό-νοος, ὄν (ἀριστος+νόος)· ὁ ἔχων ἀριστον νοῦν, ὁ ἔχων ἀρίστας διαθέσεις.

ἀριστο-ποιέω, μελ. -ήσω (ἀριστον+ποιέω)· παρασκευάζω τὸ ἀριστον (τ. ἔ. τὸ πρόγευμα)· τὰ ἀριστοποιούμενα = τὰ παρασκευασθέντα διὰ τὸ ἀριστον (=τὸ πρόγευμα). — Μέσον, λαμβάνω τὸ πρόγευμά μου, προγευματίζω.

ἀριστος, ἡ, ὄν' ὁ καλλίτερος (ὁ ἐξέχων) εἰς τὸ εἶδος του, χρησιμοποιοῦμενον ὡς ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός || ἐπὶ πρσσ., ὁ ἀριστός, τ. ἔ. ὁ ἀνδρείοτατος ἢ εὐγενέστατος || μετ' ἀρpf., ἀριστος μάχεσθαι = οἱ καλλίτεροι, οἱ ἰκανώτεροι, διὰ τὴν μάχην || ἀριστος ἀπατάσθαι = ὁ εὐκολώτατος ἐξαπατῶμενος. — Παρ' Ἀττ. ὁ καλλίτερος, τ. ἔ. ὁ τὰ μάλιστα ἐξέχων, ἐξοχώτατος, εὐγενέστατος κ.τ.δ. || οὗθ, πληθ. ἀρίστα ὡς ἐπίρ. = «ἀρίστα», ὑπέροχα, ἐξοχα || κατὰ κράσιν μετὰ τοῦ ἀρθρου, ἀριστος ('Ὀμηρ.), ἀριστος (ἄττ.), ὄριστος (Δωρ.). Διὰ τὴν ἔτυμολ. βλ. Ἄρης.

ἀριστο-τόκεια, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ

ἀριστο-τόκος, ὄν (ἀριστος+τεκεῖν τοῦ τίκτω)· ὁ φέρων (γεννῶν) τὰ ἀρίστα τέκνα. Καὶ παθ. ἀριστότοκος = ὁ ὑπὸ ἀρίστων γονεὺν γεννηθείς.

ἀριστό-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ (ἀριστος+χείρ)· ὁ ἔχων ἀρίστην χεῖρα· ἀγὼν ἀριστόχειρ = ἀγὼν κερδίζόμενος δι' ἰσχυροτάτης χειρὸς (πυγμαχίς).

ἀριστ-ώδιον, -ίνος, ὁ, ἡ (ἀριστος+ώδισ)· ὁ γεννῶν ἀρίστα τέκνα.

παλαιός || ἐν καλῇ σημασίᾳ, ὁ σεβαστὸς τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος || ἐν κακῇ σημ., ὁ ἀπρηχαιωμένος, «ὁ ξεπερασμένος», (περιφρονημένος) || ὡς ἀπλοϊκός, εὐήθης, ἀνόητος. 2) ὁ παλαιός, προγενέστερος.
ἀρχαίό-τροπος, *ον* (ἀρχαίος + τρόπος) ὁ κατ' ἀρχαῖόν τρόπον, ὁ ἀρχαϊκὸς τοὺς τρόπους, «τοῦ παλαιοῦ συρροῦ».

ἀρχ-αιρεσία, ἡ (ἀρχή + αἵρεσις) ἔκλογὴ ἀρχῶν (ἀρχόντων), λατ. *comitia*. Ἐξ αὐτοῦ τὸ **ἀρχ-αιρεσιάζω**, μελ. -σω· συγκαλῶ συνέλευσιν πρὸς ἔκλογὴν ἀρχόντων || ὡς. ψηφοθηρῶ διὰ τὴν ἔκλογὴν, ἐπιδιώκω ἀξιῶμα τι.

ἀρχαίως, ἐπίρ. τοῦ ἀρχαίως· εἰς ἀρχαίους χρόνους. 2) κατὰ ἀπρηχαιωμένον (ἀρχαϊκόν) τρόπον || εἰς ἀρχαϊκὸν ὕψος.

ἀρχε—, ἀχώριστον προθεματ. μόριον ἐκ τοῦ ἀρχω, ἐκφράζον τὴν ἐνν. τῆς ὑπεροχῆς, τῆς ἐξοχότητος.

ἀρχεῖον, ἰων. ἀρχήιον, τό κυρ. οὐδ. ἐπιθέτου τινός ἀρχεῖος, α, *ον* (ἀρχή)· δημόσιον ἴδρυμα, ἐδρα τῶν Ἀρχῶν (λατ. *Curia*).

ἀρχέ-κάκος, *ον* (ἀρχε- + κακός) ὁ πρωταίτιος τοῦ κακοῦ.

ἀρχέ-λαός, *ον*, ἀττ. ἀρχέ-λεως, *ων* (ἀρχε-+λαός)· ὁ ἀρχηγὸς λαῶν (λαοῦ), ἀρχηγός, ἡγεμῶν, κατὰ συναίρ. ἀρχέ-λας.

ἀρχέμεναι, ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀρχω.
ἀρχέ-πλοῦτος, *ον* (ἀρχε-+πλοῦτος) ὁ ἀρχαῖοθεν πλούσιος || ὁ ἀπολαύων ἀρχαῖον πλοῦτον.

ἀρχέτας, ὁ, θωρ. ἀρχέτης (ἀρχω)· ἀρχηγός, ἡγεμῶν.— || ὡς ἐπιθ., ἀρχέτας θρόνος = ἡγεμονικὸς θρόνος.

ἀρχέ-τύπον, τό (ἀρχε-+τύπος) τό πρωτότυπον (ἀντίθ. τῆ ἀπόγραφον), λεγόμενον καὶ νῦν ἀρχέτυπον, ὑπόδειγμα, πρότυπον, μοντέλλο. Καὶ λατ. *archetypum*.

ἀρχεύω, μελ. -σω (ἀρχω)· εἶμαι ἀρχηγός, κυβερνῶ, διοικῶ.

ἀρχέ-χορος, *ον* (ἀρχε-+χορός) ὁ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, ὁ διευθύνων τὸν χορόν.

“ΑΡΧΗ”, ἡ ἔναρξις, ἀρχή || πρώτη αἰτία || πηγὴ κατ' ἀρχάς=ὡς καὶ νῦν λέγομεν, εἰς τὴν ἀρχήν, κατὰ πρῶτον || ἐξ ἀρχῆς = ἀπὸ τὴν ἀρχήν || ἀπολ. ἀρχήν=ἐν πρώτοις, κατ' ἀρχάς (αἰτ. καταστάσα ἐπίρ.) οὐκ ἀρχήν=οὐχὶ κατ' ἀρχήν, τ. ἔ. οὐδέποτε, οὐδόλως (=λατ. *omnino non*) 2) πρώτη ἀρχή, στοιχεῖον. 3) Ἐν τῇ πληθ.=ἀπαρχαί (8 ἑλ.). 4) ἡ γωνία (δίκρα) σινοδῶν, ἐπιδέουμο κλπ.— || ὑπερτάτη δύναμις, κυριαρχία, ἐξουσία: Διὸς ἀρχή μετὰ γεν. πράγμ. ἀρχή τῆς Ἀσίας=ἐξουσία ἐπὶ τῆς Ἀσίας.— ὡς. αὐτοκράτορις, κράτος. 2) Ἐν τῇ αἰτ. περὶ λόγῳ. ἀρχή, ἐξουσία, οὐδύρηγμα ἐν τῇ κυβερνήσει. Κατελαμβάνοντο δὲ τὰ ἀξιῶματα αὐτὰ κατὰ δύο τρόπους, καὶ ἀναλόγως διεκρίνοντο εἰς ἀρχὰς χειροτονητάς (δι' ἐκλογῆς) καὶ κληρωτάς (διὰ κλήρου).

ἀρχη-γενής, ἔς (ἀρχω + γενέσθαι) ὁ προκαλῶν τὴν πρώτην ἀρχήν ἐνός πράγματος.

ἀρχ-ηγετεύω, μελ. -σω· εἶμαι ἀρχηγέτης, εἶμαι ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμονεύω, κυβερνῶ καὶ

ἀρχ-ηγετέω, μελ. -ήσω· κάμνω ἀρχήν, «ἀρχινῶ».
Ἐκ τοῦ

ἀρχ-ηγέτης, *ον*, ὁ θηλ. ἀρχηγέτις, -ιδος, δοτ. διως ἀρχηγέτις· θωρ. ἀρχηγέτης (ἀρχή+ηγέομαι)· ἀρχηγός || ὁ ἰδρυτὴς πόλεως ἢ γενάρχης οικογενείας.— || ὁ πρῶτος ἡγέτης, ἡγεμῶν, πρῶτος.

ἀρχ-ηγός, θωρ. ἀρχ-ηγός, *ον* (ἀρχή+ηγέομαι) ὁ ἀρχίζων, ὁ προξενῶν, τι || ὁ πρωταίτιος.— || ὡς οὐσ. συνών. τῷ ἀρχηγέτης, τ. ἔ. «ἀρχηγός», ἰδρυτὴς, γενάρχης (λατ. *auctor*) || προπάτωρ. 2) ἡγεμῶν, ἀρχηγός.

ἀρχῆθεν, ἐπίρ. (ἀρχή) ἔξ ἀρχῆς, παλαιόθεν.

ἀρχήιον, τό, ἰων. ἀντί ἀρχεῖον.

ἀρχήν, ἐπίρ. (βλ. ἀρχή 1).

“ΑΡΧΗ—, ἀχώριστον προθεμ. μόριον ἐκ τοῦ ἀρχω, ὡς τὸ ἀρχε- (8 ἑλ.).

ἀρχιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀρχή· μικρόν (καὶ ἀνάξιον λόγου) ὑπόδηγμα, (ἀξιῶμα).

ἀρχ-ιεραιτικός, ἡ, *ον* (ἀρχιερεύς) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιερέα.

ἀρχ-ιερεύς, -έως, ὁ ἰων. ὄνομ. ἀρχιερέως, -εω· ὡς. ἀπαντᾷ ὄνομ. ἀρχιερέως, ὅποτε αἰτ. πληθ. ἀρχιερέας (ἀρχω+ιερεύς)· ὁ ἀνώτατος ἱερεύς, ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, ἱεράρχης, «ἀρχιερεύς».

ἀρχ-ιερωσύνη, ἡ (ἀρχε-+ιερωσύνη)· τὸ ἀξιῶμα τοῦ ἀρχιερέως, ἢ ὑπερτάτη ἱερωσύνη.

ἀρχ-θάλασσοσ, *ον* (ἀρχε-+θάλασσα)· ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, ὁ κυβερνῶν τὰς θαλάσσας, ὁ ἀρχων τῆς θαλάσσης.

ἀρχι-θεωρέω, μελ. -ήσω· εἶμαι ἀρχιθέωρος (8 ἑλ.). Ἐκ τοῦ

ἀρχι-θέωρος, ὁ (ἀρχε-+θεωρός)· ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγέτης, θεωρίας || ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν (τ. ἔ. πρέσβων ἐχόντων δημοκρατικὴν ἀποστολήν).

ἀρχι-κλωψ, -ωπος, ὁ· ἀρχηγός τῶν κλεπτῶν, (ληστών).

ἀρχικός, ἡ, *ον* (ἀρχή)· βασιλικός, ἡγεμονικός. 2) κατάλληλος διὰ τὸ κυβερνᾶν || ἐμπειρος, ἡσκημένος εἰς τὸ διοικεῖν.

ἀρχι-κυβερνήτης, -ου, ὁ· ὁ ἀνώτατος (ὁ πρῶτος) κυβερνήτης πλοίου.

ἀρχι-μίμος, ὁ· ὁ ἀρχηγός τῶν μίμων, πρῶτος κωμικὸς ὑποκριτής.

ἀρχι-οιο-χόος, ὁ· ὁ ἀρχηγός τῶν οἰνοχόων, ὁ «ἀρχικεραστής».

ἀρχι-πειράτης, -οῦ, ὁ (λατ. *archipirata*)· ὁ ἀρχηγός τῶν πειρατῶν, «ἀρχιπειρατής».

ἀρχι-ποιμῆν, -ενος, ὁ (ἀρχε-+ποιμήν)· ὁ ἀρχηγός τῶν ποιμένων, ὁ πρῶτος ποιμῆν (ἐν τῇ Κ. Α. οὕτω καλεῖται ὁ Χριστός).

ἀρχ-ιρεύς, ὁ, ἰων. ἀντί ἀρχιερεύς.

ἀρχι-συν-άγωγος, ὁ (ἀρχε-+συναγωγή)· ὁ ἀρχηγός τῆς συναγωγῆς.

ἀρχι-τεκτονέω, μελ. -ήσω· εἶμαι ἀρχιτέκτων οἰκοδομῆς τινος || οἰκοδομῶ, κατασκευάζω || ἐπινῶ, μηχανεύομαι (λατ. *struere*). Ἐκ τοῦ

ἀρχι-τέκτων, -ονος, ὁ (καὶ λατ. *architectōn* παρὰ Πλάτ.)· ὁ ἀρχηγός (πρῶτος) τῶν τεκτόνων, «ἀρχιμάστορας», «πρωτομάστορας», ὁ διευθύνων ἔργα, «ἀρχιτέκτων», μηχανικός || γεν. ὁ πρωτοργός, πρωταίτιος, ἐπινοητής.

ἀρχι-τελώνης, -ου, ὁ· ὁ ἀνώτατος τελώνης (τ. ἔ. εἰσπρακτῶρ φόρων), ὁ ἀρχιφορατζῆς.

ἀρχι-τρίκλινος, ὁ· ὁ συμπροσάρχων, κυρ. ὁ πρῶτος τρίκλινος, ὁ ἀρχων ἢ ὁ πρόεδρος τοῦ συμποσίου ἢ τρικλινίου, ὡς ἑνομαζέοντο τὰ συμπόσια διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ μετέχοντες αὐτῶν ἤσαν πλαγιασμένοι ἐπὶ κλινοκαθισμάτων τοποθετημένων κατὰ μῆκος τῶν τριῶν πλευρῶν τῆς τραπέζης.

ἀρχός, ὁ· ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμῶν, κυβερνήτης. [Ἦι ἐτυμ. ἑλ. ἐν τέλει τοῦ ἀρχω]. Ἐκ τοῦ

“ΑΡΧΩ, μελ. ἀρξω· ἀρ. α' ἤφα· πρκ. ἤφα.— Συχνότ. ὡς μέσον ἀρχωμαι· μελ. ἀρξομαι· ἀρ. α' ἤφα· ἀμην· πρκ. ἤρμαι.— Παθητ., μελ. ἀρχθήσομαι· ἀρ. α' ἤφα· ἤρθην. | ἐπὶ χρόνου, «ἀρχίζω, ἀρχινῶ» || μετὰ γεν., κάμνω ἀρχήν πράγματός τινος: ἀρχεῖν πολέμοιο || μετ' ἀπρφ. ἢ μετχ.: ἀρχομαι οἰκοδομεῖν (-ων)=ἀρχίζω νά οἰκοδομῶ (νά κτίζω) ἢ ψυχῇ ἀρχεῖται ἀπολείπουσα = ἢ ψυχῇ (ἢ ζωῇ) ἀρχίζει νά σβῆνῃ. 2) ἀρχίζω ἀπό τινος (ἢ ἀρχίζω μέ τι): ἀρχομαι Διὸς = ἀρχίζω ἀπὸ τὸν Δία (λατ. *a Jove principium*). 3) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ.: ἀρχω θεοῖς δαιτὸς = κάμνω προπαρασκευάσας διὰ συμπόσιον τῶν θεῶν.— Μέσον, ἐπίσης καὶ ἐπὶ δημοκρατικῆς ἐνοίας (ὡς τὸ ἀπάρχεσθαι): ἀρχομαι μελῶν = ἀρχίζω τὴν δυνάμιν μέ τὰ μέλη τοῦ σώματος τῶν θυμάτων. 4) μετ' αἰτ., ἀρχεῖν ὁδόν τινι=δεικνύειν εἰς τινα τὸν δρόμον.— Προστ., ἀρχε! = ἀρχισο! — μετχ. ἀρχόμενος=κατ' ἀρχάς.— || Ἐπὶ τοιαύτης σχέσεως ἢ θέσεως, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., κυβερνῶν, εἶμαι ἀρχηγός, διοικῶ.— σπανιῶτ. μετὰ δοτ., ἀνδράσιν ἀρχεῖν = διοικεῖν ἀνδράς.— μετὰ αἰτ. τοῦ ἑσπερ. ἢ συστοιχοῦ ἀντικ., ἀρχω ἀρχῆν=ἔχω, χειρίζομαι, ὀξίλωμα. 2) Παθητ. κυβερνῶμαι, ἐξουσιάζομαι, διοικῶμαι, ἀρχομαι, (ὅσο τινός)· οἱ ἀρχόμενοι=οἱ ὑπήκοοι.

Ἐτυμ. ἀρχός—ἀρχωμαι (ἀρχω, ἀρχή, ἀρχαίος, ἀρχων κλπ.), ἐκ πρ. ἀρχ-· σανσκρ. *p. arch-*: *arçh-ā-mi*

